

Giới thiệu Buôn Đồ Người Chết

Tên gốc: Âm phủ thương nhân

Dịch bởi Vũ Huy Toàn

Âm phủ thương nhân tức là thương nhân chuyên thu thập những thứ đồ âm tà, đồ của người chết.

Mà đồ vật của người chết lại toàn là đồ tốt!

Giày thêu người chết từng dùng, thu!

Tro cốt đốt đi rồi làm sứ Thanh Hoa, thu!

Đại đao dùng để chém eo, cũng thu!

Những thứ như thế này, nếu rơi vào tay người thường, nhẹ thì ác quỷ quần thân, nặng thì cửa nát nhà tan...

Nhưng nếu rơi vào tay của thương nhân âm phủ như ta, có thể thăng quan phát tài, nghịch thiên sửa mệnh, yêu cầu của hộ khách, ta đều có thể thỏa mãn.

Muốn biết vì cái gì sao?

Hừ, nếu có can đảm, vậy thử nghe lần đầu tiên ta tiếp đơn của công việc khủng bố này đi!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Giày thêu

Ai cũng bảo người già sẽ thành tinh, nhưng thật ra đồ cổ có niên đại lớn cũng có khả năng “thành tinh” Ví dụ như vòng ngọc, tượng Phật, đao kiếm,...

Nếu có một ngày, bạn phát hiện trong nhà cứ xảy ra những việc lạ lùng, cứ đến đêm phòng khách hay phòng bếp thường có động tĩnh lạ lùng, có lẽ món đồ cổ nào đó bạn cất giữ trong nhà đang quấy phá đấy!

Trong nghề của chúng tôi, gọi mấy món này là Âm Vật.

Nếu trong nhà có Âm Vật, thường xuyên xảy ra chuyện xui xẻo, có khi mất luôn cả mạng sống nữa.

Nhưng nếu biết lợi dụng, có thể thăng quan tiến chức, gầy được nhân duyên, cho nên bất kể là quan lại hay quý nhân, danh môn vọng tộc đều có nhu cầu với đồ Âm Vật.

Mà đã có cầu tắc có thị trường để cung, vì thế nghề gọi là Thương nhân Âm Vật ra đời.

Nghe kể, ông nội từng đào được đôi mắt của con Hà Đồng, bán cho Viên Thế Khải, Viên Thế Khải từ quân phiệt trở thành hoàng đế.

Cha tôi bán thanh bảo kiếm mà Ngũ Tử Tư dùng để tự sát cho một diễn viên họ Triệu, tên Trương Thanh, thực lực của vị diễn viên này vang danh cả nước, hot đến tận bây giờ.

Đến lứa tôi, thị trường Âm Vật còn không lò hơn nữa, danh nhân mà tôi tiếp xúc dùng hai bàn tay còn đếm không xuê.

Chuyện tôi muốn kể tiếp sau đây là chuyện cũ của mình.

Năm 2000, lúc tôi tiếp nhận Cổ Đồng Điểm tổ truyền từ tay cha mình.

Mặt tiền cửa hàng này rất nhỏ, chỉ chiếm một góc nhỏ trong con phố đồ cổ này.

Bởi vì mới tiếp quản nên không có kinh nghiệm gì, cho nên việc làm ăn trong tay tôi không được khấm khá cho mấy, có khi còn ăn không đủ no.

Lần đầu tiên tôi được tiếp xúc với Âm Vật, là trong khoảng thời gian tôi ăn không đủ no, ngủ không đủ ấm đó.

Gọi một bình rượu lâu năm, kêu một cân thịt bò, tôi ngồi ở trong quán nhỏ, nhìn đường cái vắng tênh, tôi rất hưởng thụ cảm giác này.

Nhà của chúng tôi không làm ăn như nhà khác, cách mở cửa cũng rất khác biệt, lúc mặt trời xuống núi mới là lúc tôi mở cửa buôn bán, quy củ này đã kéo dài ba đời rồi. Cho nên nhà chúng tôi ở phố đồ cổ cũng được người ta nể nang đôi phần, bởi vì không cùng người ta giành mỗi làm ăn đấy.

Lúc này, Lý Mặt Rỗ bộ dáng lén la lén lút chạy đến, trong lòng ngực còn ôm chặt một cái túi màu đen.

Lý Mặt Rỗ cũng là đồng nghiệp, cửa hàng ở tận cuối phố Tây.

“Này, Trương Gia Tiểu ca (xưng là cậu em họ Trương, gọi kiểu khách sáo), uống rượu hả” Lý Mặt Rỗ thấy tôi, vẻ mặt bỗng chốc thả lỏng, không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh tôi.

Tôi học được từ cha cách xem mặt đoán ý rất hay, từ mấy động tác đơn giản của Lý Mặt Rỗ, tôi đã biết hắn đang gặp chuyện phiền phức gì lớn lắm đây.

Nếu không thì không thể nào đang lo lắng lại thấy tôi thì thả lỏng đôi chút thể được.

Bản lĩnh khác thì không dám, nhưng diễn sâu cho giống cao nhân tôi làm được.

Tôi hồ hững nói: “Lý Mặt Rỗ, tìm tôi có việc gì? Có việc thì nói thẳng”

Lý Mặt Rỗ bỗng khần trương lần nữa, trộm chạy đến cửa, đầu ngẩng lên nhìn quanh thấy không có ai, mới ra vẻ thần bí rất tức cười chạy đến đóng cửa lại.

Đến trước mặt tôi, đặt túi vải màu đen xuống trước mặt: “Trương Gia Tiểu ca, cái này đúng là rất tà môn, tốt nhất đừng chạm vào. Nhà tôi mà xảy ra chuyện đen đủi cũng bởi vì chạm trúng thứ này đây...”

Tôi có chút khần trương, Lý Mặt Rỗ có tiếng to gan trong vùng, có thể khiến hắn bị dọa thành như thế này chắc chắn không phải đồ vật bình thường.

Tôi nghiêm mặt nói: “Nhà anh xảy ra chuyện gì? Kể lại cho tôi từ đầu đến cuối đi”

Lý Mặt Rỗ thờ dãi, lúc này mới nói cho tôi biết lai lịch món Âm Vật này.

Chuyện là hàng năm Lý Mặt Rỗ thường đi khắp cả nước tìm kiếm bảo vật, gặp nông thôn sẽ dừng chân nhìn xem có kiếm được món đồ cổ nào đáng giá hay không.

Không ngờ, lúc hắn trở về quê nhà, giữa đường thuận tiện đã làm mấy mối buôn bán, trong đó bao gồm món Âm Vật trước mắt tôi: Một chiếc giày thêu.

Chiếc giày nhìn thì thấy ngay nét lịch sử in sâu trong đó, là kiểu dáng thời kỳ Mãn Thanh.

Bởi vì cửa hàng còn chưa mở cửa, nên Lý Mặt Rỗ để tạm chiếc giày thêu ở nhà.

Mà những việc kỳ quái, cũng bắt đầu từ lúc này.

Vào ban đêm, Lý Mặt Rỗ thường cùng mấy anh em chiến hữu uống rượu, về đến nhà, hắn không thấy giày thêu đâu nữa, tìm từ phòng khách tìm xuống cũng không thấy.

Hắn còn nghĩ do say rượu nên trông gà hóa cuốc, quên mất chỗ để giày thêu ở đâu nên không để trong lòng chuyện này.

Nhưng mà đã quá nửa đêm, Lý Mặt Rỗ bỗng nghe mông lung tiếng người đi lại ở phòng khách, liền bò dậy từ giường ra phòng khách xem xét.

Phòng khách không bật đèn, ánh trăng lạnh lẽo chiếu vào trông có vẻ rất đìu hiu, cô quạnh.

Theo ánh trăng, hắn thấy một bóng người, đang dọn dẹp vệ sinh ở phòng khách, giặt quần áo rồi rửa chén.

Lý Mặt Rỗ bước lên nhìn lại, phát hiện đó là con trai của mình, hai mắt mở to quạch, mắt cả buổi trời không nhắm lấy một cái, vẻ mặt có vẻ khủng bố.

Vợ Lý Mặt Rỗ chết sớm, hắn cùng con trai nương tựa nhau mà sống. Thấy con trai đã hiểu chuyện như vậy, Lý Mặt Rỗ rất vui mừng, lập tức khen mấy câu.

Nhưng mà thằng bé giống như không nghe thấy, thờ ơ không trả lời trả vốn, vẫn rửa chén đều đều như cũ. Lý Mặt Rỗ với thần kinh thô còn tưởng con mình tức giận chuyện hắn nhậu nhẹt say xỉn nên không nghĩ nữa, tiếp tục đi ngủ.

Nhưng không ngờ là, mấy ngày kế tiếp, mỗi khi tiếng chuông điểm 12 giờ, thằng bé vẫn rửa chén, dọn dẹp quét dọn như người máy.

Nền nhà đã rất sạch, chén cũng rửa sạch rồi, nhưng nó vẫn cứ quét qua quét lại không thôi.

Lý Mặt Rỗ cảm thấy kỳ quái, nghĩ là con trai đâu có tật mộng du, mấy ngày nay bị sao ấy nhỉ? Gặp mộng dù cũng đâu phải mỗi ngày như thế.

Lý Mặt Rỗ mới nghiêm túc suy nghĩ, hắn đánh giá con trai mình, lúc này mới thấy trên chân thằng bé mang một chiếc giày thêu.

Mà rõ ràng giày thêu đó là chiếc giày mình lấy từ nông thôn mấy ngày trước.

Một đứa con trai, đi mang giày thêu, hơn nửa đêm lại đi tới đi lui làm đủ chuyện kì quái trong phòng khách khiến Lý Mật Rõ sồn tóc gáy.

Hắn ý thức được sự việc, chắc chắn giày thêu có vấn đề.

Cho nên ngày hôm sau, không chút do dự đem giày thêu vứt ở nơi khác cách xa nhà mình.

Nhưng không ngờ chuyện này vẫn không kết thúc, tới tối rồi, Lý Mật Rõ lại nghe tiếng con trai mình hát tuông với tông giọng nữ trong phòng.

Lý Mật Rõ lập tức vọt vào phòng, hốt hoảng phát hiện chiếc giày thêu bị vứt lại tìm tới cửa, còn nằm trên chân của đứa con mình.

Thằng bé nâng tay kiểu lan hoa chỉ, xướng bộ kịch “Trầm hương phiến” rất chi và này nọ.

Mà đứa con trai nhìn thấy Lý Mật Rõ còn nhếch miệng lên cười với hắn.

Lý Mật Rõ bị dọa mất mật, lập tức đánh thức con trai. Nhưng sau khi nó tỉnh, trong đầu gì cũng không nhớ, càng không biết chiếc giày thêu kia ở đâu tới nữa.

Lý Mật Rõ sợ hãi, lập tức ném chiếc giày vào giếng nước trước nhà.

Không ngờ, buổi tối hôm sau, Lý Mật Rõ cảm thấy hít thở không thông nên tỉnh dậy. Lúc mở mắt hắn thấy đứa con trai cả người ướt nhẹp đang bóp cổ mình.

Một bên bóp, trong miệng còn hùng hổ nói: “Vì cái gì đim chết ta? Vì cái gì đim chết ta?”

Sức lực đó cực kỳ lớn, nào giống sức của một đứa trẻ.

Nếu không phải Lý Mật Rõ bắt kịp bình rượu bên cạnh, nện lên đầu con trai thì có khi đã chết tươi vì mất oxi.

Sau khi Lý Mật Rõ tỉnh táo, phát hiện cả người con trai đều là nước, một chân còn mang chiếc giày thêu ướt đẫm kia.

Hắn ý thức được đây là một sự thật rợn người, con trai thể mà bò xuống giếng vớt giày thêu lên lại...

Giếng nước đó rất sâu, hơn nửa không có chỗ để leo lên, con mình làm cách nào đi xuống được. Nghĩ đến đây thôi, cả người Lý Mật Rõ đã phát run.

Đứa con trai là điểm chí mạng của hắn, nếu con mình mà có bất trắc gì chắc Lý Mật Rõ cũng không muốn sống nữa. Lý Mật Rõ biết chắc rằng giày thêu đang quấy phá, nhiều năm ăn cơm trong cái nghề đồ cổ này cũng đủ để hắn ý thức được giày thêu này hẳn được xếp vào thứ trong truyền thuyết kia: “Âm Vật”, lập tức còi nhanh chiếc giày từ trên chân con xuống.

Sau khi còi ra, đứa con liền tỉnh lại, giống như mấy lần trước, một chút ký ức tồn đọng lại cũng không.

Lý Mật Rõ sợ rồi, hắn đỡ dành con trai rồi ôm giày thêu chạy thực mạng tới tìm tôi.

Chỉ cần là người của con phố đồ cổ này thì đều rõ, chỉ có nhà chúng tôi mới dám thu mua loại đồ vật mang điềm gở này.

Nghe Lý Mật Rõ nói thế, lòng tôi cũng bắt đầu đập thịch thịch liên hồi.

Trước kia xem cha thu Âm Vật, chưa từng gặp phải tình huống như lúc này! Đa số đều là hại chủ nhân, khiến chủ nhân ném đi chúng, khiến căn nhà gà chó không yên, loại Âm Vật này chỉ cần dùng chút kỹ thuật là có thể thu phục rồi.

Nhưng như tình huống của Lý Mật Rõ, thứ này hẳn được xếp vào hàng “Vật Đại Hung” mất rồi?

Tôi hơi đau đầu, không ngờ lần đầu tiên mở hàng lại gặp thứ khó giải quyết thế này.

Trong nghề chúng tôi có quy tắc “Tam Không Thu”, làm hại tính mạng người khác, không thu mua; làm loạn nhân khí người khác, không thu; hút máu người khác, không thu, đây là nguyên tắc cơ bản nhất đồng thời cũng là cách chúng tôi bảo vệ mình.

Cho nên trước khi thu mua Âm Vật này, cần phải biết nó đã đạt đến trình độ hung như thế nào rồi? Có tính là vi phạm quy củ nghề này chưa?

Lý Mật Rõ đương nhiên đồng ý nhanh chóng.

Tôi dùng vòi rồng bôi trên tay, đây là cách để tránh lây dính thứ đen đủi vào mình.

Túi đen mở ra, một chiếc giày thêu còn dính nước hiện rõ trước mắt tôi.

Không thể phủ nhận rằng, họa tiết trên giày thêu cực kỳ tinh xảo, mũi chỉ tinh tế, họa tiết đỏ rực, dù thời gian có qua bao nhiêu năm thì thứ màu đỏ đó

cũng không chút nào tàn phai. Ngược lại, dưới ánh nước lại càng tô thêm vẻ tuyệt đẹp, như ngọn đèn ở trong đêm tối, nhìn giống như một đốm máu đỏ tươi.

Tôi nhú mồm, nhìn chăm chăm Lý Mặt Rỗ hỏi: “Còn chiếc giày thêu khác ở đâu?”

Lý Mặt Rỗ nói: “Chỉ có một chiếc này thôi”

Tôi hít mạnh một hơi, lạnh lùng đẩy lại chiếc giày thêu: “Anh đem đi đi, có người muốn hãm hại anh, tôi không giúp được anh”

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Ác ma nơi đáy giếng

Cách đó không xa, trên một cây đại thụ có mấy con chim sống trên đó, bỗng đập cánh bay đi, khiến cho lòng tôi càng thêm hoảng loạn. Chim bay thú tán, tuyệt nhiên không phải điềm lành.

Lý Mặt Rỗ nghe thế mặt xanh như tàu lá chuối: “Đừng thế Trương Gia Tiểu ca ơi, tôi biết từ thời ông cậu đã thu mua mấy thứ đồ vật quý quái này rồi, thôi, coi như tôi đưa cho cậu luôn được không? Cậu nhất định phải giúp tôi, cậu biết con trai nó quan trọng thế nào với tôi mà”

Tôi cười lạnh: “Vậy hẳn anh cũng phải biết rõ là đồ cổ có đôi có cặp mà bị tách ra cũng sẽ tạo thành phiền toái cho chủ nhân của chúng rồi, đừng nói chỉ cặp giày thêu này! Trừ khi tìm được chiếc giày còn lại, còn không tôi không cách nào giúp anh được”

Trán Lý Mặt Rỗ lúc này đã lấm tấm mồ hôi: “Nhưng người nhà đó bán cho tôi cũng nói hẳn chỉ có một chiếc giày này thôi mà...”

“Sai rồi” Tôi nói: “Nếu hai chiếc mà chỉ có một, vì sao nhà đó không có bị quỷ làm loạn?”

Nghe tôi nói như thế, Lý Mặt Rỗ đột nhiên quỳ mọp xuống đất trước mặt tôi: “Trương Gia Tiểu ca, cậu đừng làm tôi sợ, cái gì mà quỷ làm loạn chứ? Chuyện này chỉ do chiếc giày âm tà này gây ra thôi, liên quan gì đến quỷ chứ”

Lúc này tôi cũng biết rằng mình ăn nói có chút quá quắt.

Đúng thật, làm trong nghề này cũng không phải tin tất vào chuyện quỷ thần, chuyện xảy ra với Lý Mặt Rỗ chỉ là do Âm Vật quá quái mà thôi.

Là do tâm niệm của chủ nhân chiếc giày lúc còn sống quá mạnh, hơn nữa do hoàn cảnh thúc đẩy mới khiến chiếc giày thêu này trở thành Âm Vật. Tôi vội giải thích với Lý Mặt Rỗ lần nữa thì sắc mặt hắn lúc này mới trở nên khá hơn chút đỉnh.

Hắn hỏi tôi nên làm gì tiếp theo?

Tôi nói tôi có thể giúp nhưng nếu giúp hắn thì sau này, đôi giày này phải được đưa thẳng cho tôi mới được.

Đây là một mối làm ăn đầu tiên của tôi, không thể từ chối, hơn nữa nếu như thành công thì mấy mối sau này chắc chắn sẽ như nước đầy thuyền lên, chắc chắn có chỗ tốt.

Lý Mặt Rỗ gật đầu như giả vờ: “Đừng nói là một đôi giày, cả cửa hàng tôi đưa cậu luôn cũng được.”

Tiếp đó, tôi phải xác định xem chiếc giày này thuộc loại hung đến mức nào.

Nếu chỉ dựa vào dăm ba câu của Lý Mặt Rỗ thì không thể nào kết luận được gì cả.

Sau đó, tôi nói với Lý Mặt Rỗ, bảo hắn tối ngày mai ở yên trong nhà chờ tôi, tôi tự đi một chuyến đến đó. Để xem đến lúc đó, cả hai thằng đàn ông thức trắng cùng ngồi trong phòng khách theo dõi thì chiếc giày này còn tác oai tác quái kiểu gì!

Dương khí của trẻ nhỏ rất yếu, Âm Vật dễ ảnh hưởng đến thần trí của chúng, nhưng rất khó để tác động đến người lớn khí huyết cuộn cuộn, bởi vậy trẻ nhỏ dễ thấy ma quỷ, người lớn trừ khi sắp tận số, nếu không cả đời cũng đừng mơ thấy được ma quỷ.

Lý Mặt Rỗ hỏi nhỏ tôi, có thể để giày lại đây không?

Tôi đương nhiên khước từ ngay, bởi vì tôi cũng biết sợ chứ.

Nguyên buổi ban ngày, tôi nom nớp lo sợ, nhắm mắt lại thôi là nghĩ đến chuyện chiếc giày thêu.

Lần đầu đối phó với thứ này, trong lòng khó tránh khỏi chút khẩn trương lo lắng. Trên cơ bản tôi đã phần nào khẳng định được đây là một thứ đồ Âm

Vật đại hung, còn khó chịu đến mức nào còn chưa xác định rõ.

Bởi con người luôn bị sợ hãi bởi những thứ không chắc chắn.

Nhớ đến lời cha cùng ông nội hay kể tôi nghe lúc còn trẻ cùng những lần thu phục Âm Vật một cách tình cờ đều cảm khái trăm ngàn lần, đủ để hiểu thứ này lợi hại đến bao nhiêu.

Không còn tâm trạng nào để buồn bán nữa, tôi dứt khoát đóng cửa nghỉ kinh doanh một ngày, hút sạch hai bao thuốc. Đem mấy bản lĩnh mà cha truyền lại cho tôi nhớ lại trong đầu, nghĩ các kế sách đối phó ứng biến trước.

Tuy rằng theo ý tôi, kế hoạch mình quyết định chắc chắn không có sai lầm, nhưng trong lòng vẫn cứ không yên.

Thời điểm 8h tối hôm sau, tôi mới đến trước cửa nhà Lý Mặt Rỗ.

Xem ra tên này đã sắp hết kiên nhẫn, thấy tôi đến còn kích động hơn thấy cha mình nữa.

Tôi không có thời gian nói chuyện chào hỏi Lý Mặt Rỗ, vội bảo hắn dẫn mình đi làm quen bố cục nhà của hắn. Làm như vậy lỡ như thật sự gặp cái gì phiền toái, còn có thể tùy cơ ứng biến, không được nữa thì chạy để bảo toàn tính mạng.

Nhà Lý Mặt Rỗ là kiểu nhà trệt, ngoài nhà là một cánh cửa sắt lớn, một cái sân nhỏ, một cái giếng nước.

Trong nhà là 2 phòng, bởi vì không có bàn tay phụ nữ vun vén nên đồ vật cái thì ngã trái ngã phải, còn đầy mùi vị là lạ nữa.

Tôi nhìn quanh một vòng, tạm thời không phát hiện được chỗ nào bất thường.

Sau đó nhờ Lý Mặt Rỗ dẫn tôi đi xem chỗ để giày thêu.

Chiếc giày thêu kia cùng vài món đồ cổ thu được đều được Lý Mặt Rỗ để trên gác ở phòng khách, một góc hẻo lánh ít ai để ý tới.

Không biết do tâm lý hay không, khi thấy giày thêu tôi cảm thấy rất là khó chịu, nhưng vì sao như thế thì không biết được.

Nhìn chằm chằm trong chốc lát, Lý Mặt Rỗ hỏi tôi đã nhìn ra được gì kỳ lạ rồi?

Tôi lắc đầu bảo không có, Lý Mặt Rỗ trông rất thất vọng, nhưng cũng không nói năng gì.

Nếu chiếc giày thêu này ám lên con trai của Lý Mặt Rỗ, tôi tạm thời cột thẳng bé lại, như thế sẽ không để nó tiếp xúc với giày thêu.

Còn tôi với Lý Mặt Rỗ xác định là cả đêm không ngủ rồi, để nhìn xem chiếc giày này còn làm cái quái gì nữa.

Thời điểm trước nửa đêm còn rất ổn, tôi chơi máy tính, Lý Mặt Rỗ xem TV, con trai Lý Mặt Rỗ do mấy ngày nay bị hành đến mệt lử nên lên giường liền ngủ thẳng căng.

Nhưng đến lúc từ nửa đêm đến sáng, hai mí mắt tôi cứ đánh nhau liên hồi, tiếp tục như thế này không ổn.

Gói thuốc tôi mang đến đã hút sạch rồi, cũng không tìm được món gì để mang cao tinh tảo được, tôi nhìn chằm chằm Lý Mặt Rỗ trước mặt, tôi ngủ một chút rồi thay ca cho hắn.

Lý Mặt Rỗ không dám nghỉ ngơi, thường xuyên quay lại nhìn con trai. Tôi cũng yên tâm, chỉ cần Lý Mặt Rỗ không ngủ sẽ không để chuyện không hay xảy ra.

Nhưng mà ngủ không bao lâu, tôi bị tiếng nước rỉ rách làm ồn nên tỉnh giấc, tôi đột nhiên mở mắt, trước tiên kiểm tra con trai Lý Mặt Rỗ.

Vẫn còn tốt, thằng bé đang nằm ngủ ngon trên giường, ngủ rất sâu, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng ngáy nhẹ.

Tôi yên lòng, vì thế lười nhác mở máy tính ra, chuẩn bị chơi game.

Nhưng mà trong sân vẫn phát ra tiếng nước chảy, vẫn liên tục ồn ào không ngừng.

Tôi bực tức hỏi Lý Mặt Rỗ chuyện gì thế này, có phải ống nước bị vỡ không? Nhưng Lý Mặt Rỗ không đáp lại lời tôi.

Tôi hỏi lần nữa câu đó, vẫn như cũ không một tiếng trả lời.

Tôi lập tức quay đầu, thì suất nửa bị dọa chết khiếp, Lý Mặt Rỗ không thấy đâu.

Mà chỗ hắn ngồi trên sofa, còn để lại một vệt nước.

Không ổn! con buồn ngủ trong tôi bỗng chốc tan biến, trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ: “Lý Mặt Rỗ đã đi đâu rồi?”

Tôi tìm quanh trong phòng một vòng, nhưng không thể thấy hình bóng Lý Mặt Rỗ đâu hết.

Đứng rồi, còn chiếc giày thêu.

Khi tôi vào góc trong của phòng khách, lại giật mình phát hiện chiếc giày thêu cũng biến mất rồi.

Đầu tôi kêu ong ong, toàn thân nổi cả da gà, Lý Mặt Rỗ chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Tôi móc nhanh di động ra chuẩn bị gọi cho hân.

Lúc sắp gọi được, bỗng nhiên trong phòng khách truyền đến tiếng bước chân kêu thịch thịch thịch... tôi xoay người xem thử, suýt chút nữa hôn lên mặt của Lý Mặt Rỗ rồi. Tên này thế mà đứng sau lưng tôi không một tiếng động, mờ mờ trăng trắng đôi mắt như cá chết ngu ngốc nhìn tôi.

Tôi bị hân làm cho hoảng sợ, lập tức hô một tiếng: “Lý Mặt Rỗ, anh phát bệnh gì đấy”

Lý Mặt Rỗ không để ý đến tôi, chỉ nhìn tôi chằm chằm rồi mở cửa đi ra ngoài.

Tôi không màng da gà da vịt nổi bần bật trên người nữa, vội đuổi theo sau hân.

Bên ngoài trời tối thui, ánh trăng lạnh lẽo bao phủ sân nhà, làm cảnh sân thêm hoang vắng náo nức, khiến người ta nhìn vào nảy ra cảm giác lo sợ khủng khiếp.

Tuy rằng sợ hãi, nhưng tôi biết mình đã không còn đường lui, chỉ có thể căng da đầu đi tìm Lý Mặt Rỗ.

Đến lúc này, tôi mới phát hiện, trong tay Lý Mặt Rỗ đang cầm một cái kéo, trên vai còn đắp khăn lông. Dưới ánh trăng mờ ảo, nửa bên mặt của hân hiện lên một cách âm trầm.

Lòng tôi đập thình thịch kinh hoàng, nghĩ thầm có phải Lý Mặt Rỗ bị giày thêu mê hoặc, muốn tự sát?

Nhưng tự sát cần quai gì khăn lông?

Lý Mặt Rỗ đến giếng thì gần lại, cái giếng kia cách tôi cùng lắm là 10m, nhưng trong 10m ngắn ngủn ấy lại làm tôi đi mà đổ đầy mồ hôi, thờ hồng hộc như trâu, thời gian trôi qua tựa như một thế kỷ vậy.

Cách đó không xa, trên một cây đại thụ có mấy con chim sống trên đó, bỗng đập cánh bay đi, khiến cho lòng tôi càng thêm hoảng loạn.

Chim bay thú tán, tuyệt nhiên không phải điềm lành.

Ánh mắt tôi nhìn Lý Mặt Rỗ không chớp, biết hân đã bị giày thêu tác động, nên không dám lại gần quấy rầy hân.

Nếu muốn giải quyết chuyện của nhà Lý Mặt Rỗ, nhất định phải tìm rõ ngọn nguồn của chiếc giày thêu này.

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Tử mẫu nhục ần

Lý mặt rỗ động tác nhanh nhẹn, múc một thùng nước từ giếng lên khiến tôi rất kinh ngạc, nửa đêm hân múc nước làm gì?

Chỉ thấy, hân đem nước rót vào một nồi lớn, rồi bắt đầu châm củi nhóm lửa. Động tác của hân mặc dù miễn cưỡng nhưng có thể thấy hân hết sức quen thuộc với việc này. Rốt cuộc không hiểu hân đang làm cái gì. Nhìn lại, lại thấy Lý mặt rỗ tới bên miệng giếng kia, bắt đầu gào khóc, sau đó lại cười thành tràng. Tình cảnh này thật sự dọa người khác sợ chết khiếp.

Tôi hít thật sâu, quyết định cứ đánh thức Lý mặt rỗ trước. Nhưng vừa định tới gần thì đột nhiên hân tay ôm bụng, lăn lộn đau đớn. Nét mặt của hân giống như bị tra tấn; nhưng quý dị chính là miệng hân há thật lớn, rõ ràng muốn hét lên, nhưng yết hầu lại không thể phát ra âm thanh nào.

Tôi bị Lý mặt rỗ dọa cho sợ hãi, bất giác lùi lại hai bước. Lý mặt rỗ đau đớn giãy dụa trong chốc lát, bèn cố nén đau đứng lên, sau đó dùng khăn mặt đắp nước trong nồi, rồi lau sạch đống quần. Hân tập trung tất cả vào phần thân dưới, cố gắng, cẩn thận một lúc lâu, rồi bỗng nhiên bình tĩnh lại, nằm dưới đất thở hồng hộc, giống như vừa lao động rất nặng.

Lúc này tôi tròn mắt, mồm há hốc, vì rốt cuộc đã hiểu ra hân làm gì. Lý mặt rỗ vừa tự đỡ đỡ cho chính mình???

Chính xác, là tự đỡ đẻ, vừa rồi là một loạt những hành động của phụ nữ mang thai khi tự sinh nở. Nhìn tới đây, đầu óc tôi bỗng lóe lên, dường như tôi đã biết, chiếc giầy thêu kia rốt cuộc là thứ gì. Nó chính là trong truyền thuyết "Tử mẫu nhục ấn".

Đã biết rõ lai lịch chiếc giầy, không thể để Lý mặt đỏ chịu khổ sở thêm nữa, bởi lúc này hắn đã lấy ra cây kéo, chuẩn bị cắt rốn cho mình. Tôi liền chạy vào trong nhà, múc bát dầu lớn, dội từ đầu Lý mặt đỏ xuống tới chiếc giầy thêu. Ông nội tôi từng nói, tử mẫu nhục ấn thực ra là phụ nữ mang thai oán niệm. Những người phụ nữ mang thai mười tháng, lại vì khó sinh mà chết, trước khi chết tích tụ oán khí rất lớn, thông thường sẽ ám vào vật tùy thân như quần áo, giầy dép. Những vật này bị nhiễm oán khí, được gọi là tử mẫu nhục ấn. Phàm là người tiếp xúc với tử mẫu nhục ấn, sẽ mơ một giấc mơ kỳ lạ, tái diễn việc phụ nữ mang thai khi còn sống như việc rửa chén, giặt quần áo, thậm chí sinh con. Mặc dù không làm hại tới tính mạng, nhưng lại khiến tinh thần người ta kiệt quệ. Muốn trị tử mẫu nhục ấn cũng không khó, thứ này sợ nhất là dầu mỡ, chỉ cần dội lên một chậu dầu, người mắc sẽ lập tức tỉnh lại.

Sau khi tôi làm xong, Lý mặt đỏ quả nhiên tỉnh lại, gào khóc bỏ dậy, sợ hãi muốn rời khỏi miệng giếng. Tôi vội vàng đuổi theo: "Lý mặt đỏ, bình tĩnh, mọi việc ổn rồi." Lý mặt đỏ lúc này mới bình tâm lại, nắm chặt tay tôi: "Trương gia tiểu ca, cậu nhất định biết cách đối phó với chiếc giầy này đúng không? Mẹ nó, vừa rồi tôi rõ ràng cảm thấy mình là phụ nữ mang thai tự sinh nở.."

Tôi nghiêm mặt bảo Lý mặt đỏ: Lý ma tử, người đứng phải thứ gọi là mẫu tử nhục ấn, là một loại rất tà âm. Hiện giờ ta còn chưa chắc chắn, người mau đi chuẩn bị cho ta hai thứ, là sữa mẹ và dầu oliu, không cần nhiều 30ml là đủ. Mau đi, nếu chậm trễ ta e là không kịp nữa. Lý mặt đỏ nghe tới đây thì choáng váng: "Dầu oliu ra siêu thị có thể mua được, nhưng sữa mẹ làm sao ta kiếm ra?" Tôi thì trong lòng gấp như cứu hỏa, hắn còn có thời gian nói đùa, liền nổi giận quát: "Không tìm được thì đừng tìm, ta không quản chuyện này nữa. Nhớ kỹ, trong vòng nửa giờ không tìm thấy, cho dù ông nội ta có sống lại cũng không cứu vãn được nữa."

Lý mặt đỏ nhìn về mặt tôi cũng hiểu tầm quan trọng, không dám nói thêm, quay đầu chạy đi. Tôi tranh thủ vào trong phòng, con trai Lý mặt đỏ đã tỉnh, ánh mắt sợ hãi nhìn tôi. Tôi liền coi trời cho nó, nói: "Mau đi tới nhà người thân tá túc, tối nay đừng về nhà; nếu như ngày mai không thấy ta và cha người, tuyệt đối đừng đi tìm, chúng ta sẽ quay trở lại."

Con trai Lý mặt đỏ cũng biết mấy ngày nay thực sự quý dị, thấy tôi giọng nghiêm túc cũng bị làm cho sợ hãi, run rẩy gật đầu.

Con trai Lý mặt đỏ vừa rời đi, tôi không chút chậm trễ, tìm một thùng dầu khác trong nhà, khoét một lỗ, sau đó ném chiếc giầy thêu vào bên trong. Cẩn thận quan sát, thấy màu đỏ trên chiếc giầy đã nhạt đi, dầu cũng dần chuyển sang màu hồng. Tôi hít thật sâu, nếu thực sự đây là tử mẫu nhục ấn, tôi chưa chắc đã có thể thu phục được nó. Ngồi xõm quan sát chiếc giầy thêu không nhúc nhích, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh đáng sợ, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập.

Mười phút, mười lăm, hai mươi phút trôi qua, vẫn chưa thấy Lý mặt đỏ trở lại. Tôi trong lòng nóng như lửa đốt, trước nửa giờ sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu tiếp tục kéo dài, thùng dầu này sẽ không chế ngự được chiếc giầy nữa. Trong đầu thầm chửi Lý mặt đỏ, tới khi còn đứng 3 phút là tròn nửa giờ, hắn cuối cùng cũng trở về. Lý mặt đỏ thở không ra hơi, tiến đến đưa cho tôi một bình nhỏ cùng một thùng dầu oliu: "Mẹ nó, một chết ta rồi, còn kịp không Trương gia tiểu ca?" Không thèm đếm xỉa tới hắn, tôi vội đem dầu oliu cùng sữa đổ vào chậu rửa mặt, quấy qua một chút sau đó đem giầy thêu thả vào. Cảnh tượng trước mắt thật kỳ quái, giầy thêu vừa thả vào, dầu trong chậu liền sôi lên, còn chiếc giầy giống như đang vật lộn, không chịu chìm xuống. Lý mặt đỏ há hốc mồm: "Cái này, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

Tôi bất giác toát mồ hôi tay, mắt không rời chậu nữa khác. Đợi tới cuối cùng, chất lỏng không còn sôi trào nữa, chiếc giầy cũn chìm xuống dưới, tôi mới nhẹ nhàng thở ra, ngồi xõm xuống đất, lau mồ hôi trán: "Xong rồi."

Lý mặt đỏ hớn hờ: "Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi." "Tốt cái đầu người." Tôi liếc nhìn Lý mặt đỏ: "Việc này chỉ là tạm thời, không thể triệt để khắc chế nó, không quá nửa tháng nó lại thoát ra, đến lúc đó có làm gì cũng vô dụng."

Lý mặt đỏ tròn tròn mắt, hỏi tiếp theo làm thế nào, tôi hít một hơi thật sâu, nói: "Trước tiên phải xác định rõ đây có phải tử mẫu nhục ấn hay không đã."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Thân cổ, quỷ sự

Tôi lấy một chút sữa mẹ, sau đó tưới lên chỗ mà thường ngày Lý mặt đỏ để chiếc giầy. Rất nhanh, từ mặt đất sạch sẽ, bắt đầu từ từ xuất hiện một chút vệt nước nhàn nhạt. Dần dần, vệt nước tạo thành hai dấu chân một lớn, một nhỏ dán chặt tại một khối, hiện lên rõ ràng.

Lý mặt đỏ càng hoang mang, hỏi tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Mặt tôi xạm lại, nói: "Dấu chân lớn kia là mẫu thân. Mà dấu chân nhỏ kia, là nó vừa sinh hài tử." Lý mặt đỏ tròn mắt: "Tại sao lại có một đứa bé?"

"Người quên là mới vừa rồi, người còn định tự tay cắt rốn à?"

Nghe tới đây Lý mặt đỏ co lại, rõ ràng nhớ tới chuyện vừa xảy ra. Tôi giải thích qua cho hắn về tử mẫu nhục ấn, thực tế là phụ nữ mang thai, thời điểm chết do khó sinh đã mắc qua những đồ này. Bởi vì phụ nữ mang thai, tình thương của mẹ là lớn nhất, nên việc chết đi thực sự không cam lòng, oán niệm không thể tiêu tán, nên sẽ ảnh hưởng tới đồ tùy thân. Trừ khi tìm được chiếc giầy còn lại, để đôi giầy thành một khối, mới là cách giải quyết tốt nhất. Lý

mặt đỏ ửng chặt tay, tức giận quát: "Trương tiểu ca, làm phiền người đi cùng ta một chuyến. Mẹ nhà nó, ta nhất định tìm gia đình tên bán giày kia tính sổ, xém nữa hạ chết ta rồi."

Tôi lập tức ngăn hấn lại, nói hấn đến nhà người ta nhưng không thể làm loạn, nếu chọc giận họ, đòi nào họ chịu đưa chiếc giày còn lại cho hấn. Lý mặt đỏ căn răng gật đầu.

Tuy nhiên, tối nay không thể để hấn tới nhà người bán giày, nhìn biểu lộ của hấn tôi sợ sẽ cắt gân rút xương người ta. Tôi trấn an Lý mặt đỏ, nói người kia khả năng cũng chỉ bán đồ kiếm tiền, không hay biết nội tình, bất luận thế nào cũng phải làm giảm nộ khí của Lý mặt đỏ.

Suốt đêm đó tôi không thể chợp mắt. mãi cho đến khi trời gần sáng mới một quả mà thiếp đi. Nhưng vừa ngủ không bao lâu thì bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức. Thì ra là con trai Lý mặt đỏ trở về, nhìn thấy chúng tôi đều vô sự, cao hứng nhảy cẫng lên. Lý mặt đỏ nghiêm mặt nói với con trai, hai ngày này mình phải đi xa nhà một chuyến, giải quyết chút sự tình. Để con hấn ở lại trường học hai ngày, đừng ngốc ngếch ở trong nhà, Thăng bé đương nhiên nghe lời, gật đầu đáp ứng.

Trời sáng rõ tôi và Lý mặt đỏ lái xe về quê của hấn. Quê Lý mặt đỏ ở ngoại ô Hà Nam, cũng như bao vùng nông thôn khác ở Trung Quốc, dơ dáy bẩn thỉu, ngay cả đường cái cũng khó đi. Chính bởi vì giao thông không tiện, nên mới trở thành thị trường đồ cổ màu mỡ.

Tôi không khỏi tán thưởng Lý mặt đỏ, thật đúng biết chọn nơi để lừa gạt đồ cổ.

Nơi này vừa mới mưa, mặt đất đầy bùn, xe con không thể vào được, chỉ có thể dừng ở cửa thôn, hai người đi bộ vào.

Đi sâu vào trong thôn, tới một căn nhà rách rưới, Lý mặt đỏ bảo vào xem xét. Cả hai lập tức tuyệt vọng, cửa lớn khóa chặt, nhìn qua khe hở còn thấy cỏ dai mọc đầy, trong sân còn chất đầy đồ đạc bỏ đi. Không cần phải nói, rõ ràng gia đình này đã chuyển đi. Lý mặt đỏ im lặng hồi lâu, cuối cùng bực phát, giận giữ đi ra, đá văng con chó đá trước cửa chửi ầm lên.

Vừa chửi mấy câu, từ nhà bên cạnh xuất hiện một người đi ra. Liếc qua Lý mặt đỏ, mặt hiện rõ nét không vui. Tôi vội vàng đến hỏi, gia đình này có sao lại bỏ đi. Người hàng xóm tức giận nói, không chạy đi còn có thể làm sao? Gia đình này đụng phải âm quỷ, nếu không chạy chi có nước đoạn tuyệt từ tôn.

Tôi giật nảy mình, biết chuyện không hề đơn giản, bèn lấy một bao ngọc kê trong túi nhét vào tay ông lão. Ông lão lúc này mới giãn nét mặt, kể sơ lược cho tôi một chút.

Nguyên lai, gia đình này mấy năm gần đây mới từ thôn bên cạnh chuyển tới. Kỳ lạ là từ khi họ chuyển tới, trong nhà bắt đầu không yên ổn, mỗi tối đứa con nhỏ đều khóc không nín, còn luôn nghe thấy tiếng bước chân trong viện ban đêm. Thậm chí mấy năm nay, nữ chủ mang thai ba lần nhưng đều vì lý do nào đó mà sinh non. Nhất là cách đây không lâu bán đi một chiếc giày thêu, trong nhà càng gặp xui xẻo.

Về ban đêm, gia đình kia luôn thấy bên cạnh cái giếng có một nữ nhân tóc tai bù xù ngồi đó. Nhưng khi vừa tới gần, nữ nhân tóc dài kia liền nhảy xuống giếng, lại gần dùng đèn pin soi thì không thấy có gì bất thường. Những ngày trời nhiều mây, còn nghe thấy tiếng nữ nhân khóc lóc ai oán, cực kỳ quý dị.

Mấy điều đó chưa là gì, nguyên nhân chính để nhà hấn dọn đi, là có mấy lần phát hiện đứa con vô tình hay có ý đứng cạnh giếng, sững sờ nửa ngày. Nhà hấn lo lắng con mình nhảy xuống, liền quyết định dọn đi.

Tôi nghe mà tê cả da đầu, toàn thân toát mồ hôi lạnh. Chẳng phải sự việc tương tự nhà Lý mặt đỏ sao? Tuy nhiên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, liền bình tâm trở lại, khẳng định chiếc giày còn lại đang tác quái. Xem ra chiếc giày còn lại chắc chắn là gia đình này nắm giữ. Chỉ có điều không biết họ có mang nó đi hay không.

Tôi đi đến quyết định, trong tối nay nhất định phải tìm được chiếc giày còn lại kia, để hai chiếc này hợp lại thành một đôi. Hạ quyết tâm, tôi nói ý định với Lý mặt đỏ, hấn nghe xong có chút sợ hãi hỏi có nguy hiểm không?

Tôi nói vấn đề không lớn, trước mắt người đi chuẩn bị cho ta mấy thứ đồ, đêm nay cần dùng.

Tôi suy nghĩ rất đơn giản, đã là hai chiếc giày cùng một chủ, ở gần nhau, ban đêm nhất định chiếc giày trong tay chúng tôi sẽ đi tìm chiếc kia, đến lúc đó có thể lưu lại "dấu chân". Chúng tôi chỉ cần đi theo dấu chân, tìm được chiếc kia không khó. Đưa cho Lý mặt đỏ danh sách những đồ cần thiết để hấn đi chuẩn bị. Còn tôi qua nhà hàng xóm thương thảo, vì tối nay cần ở tạm nhà ông lão.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, ông lão đương nhiên không từ chối. Lý mặt đỏ ra ngoài nửa giờ thì quay trở lại, trên vai khiêng một bó lớn cành liễu, tay cầm một túi lớn bên trong là nhọ nôi. Tôi cùng Lý mặt đỏ đem nhọ nôi vẩy đều trong sân, tiếp đó trải một lớp cành liễu. Lý mặt đỏ thắc mắc đây là ý gì?

Tôi giải thích, nhọ nôi có thể lưu lại dấu chân giày thêu, mà đem cành liễu trải thành hình cầu thang là có thể dẫm lên. Lý mặt đỏ kinh ngạc nói: "Trương gia tiểu ca, nhìn không ra, người thật có tài năng."

Tôi cười nói tài năng cái rắm, đều là kinh nghiệm đời trước truyền lại. Ta cũng thuận thế để người mở mang chút tài nghệ của ông nội ta mà thôi.

Tiếp đó, tôi đem chiếc giày thêu kia, thận trọng đặt ở cửa viện. Làm xong hết thảy, chúng tôi ghé sát vách nhà hàng xóm, cẩn thận nghe ngóng. Đột nhiên....

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 5: Đôi giày hợp nhất

Nông thôn không có nhiều thứ để giải trí, cho nên thôn xóm yên tĩnh, tới mức dù một cây trâm rơi xuống đất, đều có thể nghe thấy. Không khí tĩnh lặng càng tăng thêm phần quỷ dị, Lý mặt đỏ sợ hãi, mới ngồi góc tường chưa đến nửa giờ đã toát mồ hôi lạnh, tay chân run rẩy: "Trương gia tiểu ca, chúng ta không gặp nguy hiểm chứ? Người nắm bao nhiêu % trị được thứ này? Từ khi biết được chân tướng chiếc giày, ta thật sự hoang mang."

Kỳ thật so với Lý mặt đỏ, tôi còn lo lắng hơn, nếu chiều này không có hiệu quả, chỉ e cả tôi cũng bị chiếc giày thù hại chết. Nhưng trước mặt Lý mặt đỏ, vẫn phải trấn an hắn, chỉ thân nhiên nói: "Có chín mươi % chắc chắn."

Trong đại sảnh tĩnh lặng, vọng lại tiếng đồng hồ quả lắc, tích tắc từng giây, trong lòng tôi chợt dạ, thời gian trôi qua rất chậm, mới được một giờ, tôi bắt giác rung mình. Và lại, trong làng thường tối tăm, không có đèn đường, thậm chí ngay cả mặt trăng cũng bị mây che mất phân nửa. Chỉ nghĩ tới việc chúng tôi với con quỷ kia cách nhau có một bức vách, càng tạo một cảm giác khủng bố.

Sát vách cực kỳ yên ắng, điều này tạo một cảm giác kỳ lạ. Thông thường nông thôn rất nhiều chuột và rắn, đứng ra ban đêm phải tạo ra chút tiếng động. Tôi nghĩ cái này chỉ sợ là do chiếc giày quỷ gây ra, bởi chiếc giày quá hung, mà rắn chuột đối với khí thể hung ác mà không dám lộ mặt.

Nửa đêm mười hai giờ, tiếng chuông đồng hồ kêu vang, toàn thân tôi đều căng thẳng tập trung, nếu đúng như dự tính, ắt sẽ có động tĩnh. Quả nhiên, bên cạnh bỗng có tiếng động truyền đến. Nghe tựa hồ như một con gió nhỏ, thổi vào sát vách trong viện, hắt đổ mấy chồng ghế xuống đất. Lý mặt đỏ trong nháy mắt đổ vào người tôi co quắp, tôi thầm mắng một câu vô dụng.

Rất nhanh, trận gió kia ngừng lại, trong viện ngập đầy tro bụi, trên người chúng tôi đều dính nhoe nhôi, mỗi lần hít thở đều hút vào một nắm lớn, cảm giác thật sự buồn nôn. Tôi cố nén cái hắt hơi.

Lạch cách, lạch cách. Thời gian dần trôi qua, trong viện lại bắt đầu truyền đến tiếng bước chân. Thanh âm nghe rất mơ hồ, theo tiếng bước chân tới gần tôi có thể nghe thấy tiếng chân ngắt quãng, giống như một người què đang đi đi lại lại trong sân vậy.

Tôi cố gắng hết sức tập trung, không để cho mình suy nghĩ lung tung, nhưng đầu óc vẫn không tự chủ được, mơ hồ trông thấy một nữ nhân mặc đồ trắng, tóc tai bù xù đi lại trong sân tìm giày.

Tiếng bước chân cứ tới gần, tới gần, khi nghe chỉ còn cách chúng tôi mấy bước, bỗng tự nhiên im bật. Lý mặt đỏ càng hoảng sợ, co quắp, tôi cũng vì thế mà nghĩ lung tung, "Mẹ nó, hắn là bị phát hiện rồi?"

Lý mặt đỏ không tự chủ được, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vách tường, làm tôi cũng không thoải mái, trong đầu tưởng tượng cảnh nữ nhân kia leo lên đầu tường, ở trên cao ngoảnh nhìn chúng tôi. Ngay lúc này, bên chiếc giếng cổ lại bốc lên bọt khí, giống như nước giếng đang sôi trào. Thanh âm rất lớn, ở một nơi tĩnh mịch trong đêm thế này càng lộ vẻ quái đản. Loáng thoáng ở giữa, tôi tựa hồ còn nghe thấy tiếng khóc thê thảm của nữ nhân.

Bỗng lạch cách tiếng bước chân lại vang lên lần nữa, tốc độ rất nhanh, tới bên cạnh cái giếng. Ừm một tiếng, nhảy xuống giếng, tự nhiên tiếng sôi trào biến mất, toàn bộ không gian bỗng trở lại yên tĩnh.

Đợi hơn nửa giờ, không có gì diễn ra, tôi mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nói xong rồi.

Lý mặt đỏ đã sớm bị dọa toàn thân co rút, nghe ta nói câu này lập tức thở dốc một hơi: "Trương gia tiểu ca, tôi không đứng nổi nữa rồi." Tôi khiêng Lý mặt đỏ sang phòng bên, chịu đựng nốt đêm này.

Trời vừa sáng, chúng tôi liền chạy thật nhanh vào trong viện. Cửa mở ra, tôi và Lý mặt đỏ đều nổi da gà. Trong sân, cảnh liều xếp ngay ngắn, nhưng nhoe nhôi lại bị thổi tan, trên mặt đất nhoe nhôi tạo thành hai dấu chân, một lớn một nhỏ xuất hiện đầy viện. Mà tối hôm qua tôi đã đặt chiếc giày ở cửa ra vào, giờ lại thấy xuất hiện ở miệng giếng. Tôi biết, một cái khác đang nằm dưới giếng. Chỉ là không biết làm cách nào vớt chiếc giày kia lên.

May mắn thay, Lý mặt đỏ kinh nghiệm sinh hoạt phong phú, vào thôn tìm được một bộ đồ nghề vét giếng, là một sợi dây thừng, đầu cột móc sắt.

Mấy lần đầu vét đều chỉ móc được chút tạp vật, rong rêu, rác rưởi. Tuy nhiên không phải chờ lâu, móc sắt đã móc được một vật có vẻ rất nặng, người thợ dùng hết sức mình cũng không thể kéo lên được.

Tôi liền bảo Lý mặt đỏ, ba người cùng hợp sức mới kéo lên. Khi thứ này được kéo lên, tất cả mọi người tròn tròn mắt. Kia chẳng phải một chiếc rương sao? Chiếc rương kiểu dáng rất cổ quái, mặt ngoài sơn hồng, miệng bị khóa chặt.

Tôi tìm một chiếc xà beng, miễn cưỡng mới nạy được khóa rương. Rương vừa nạy ra, cây sắt trên tay tôi rơi ầm một tiếng xuống đất, Lý mặt đỏ bên cạnh còn hét to hơn, chạy ra.

Trong rương là một bộ xương người trắng ớn, quần áo trên người còn chưa hoàn toàn bị phân hủy, có thể nhận ra là một bộ quần áo thời Mãn Thanh. Mà trên chân bộ xương còn mang một chiếc giày thù màu đỏ. Tất cả y phục đều bị mục rã, duy chỉ có chiếc giày vẫn đỏ son, mới tinh.

Quan sát kỹ một lượt, phần bụng bộ xương còn có thêm một bộ hài cốt nhỏ, khỏi phải nói, là lúc chết còn đang mang thai. Tất cả điều này cho tôi hiểu rõ, đây chính xác là Từ mẫu nhục ấn.

Ông lão hàng xóm thờ dài, ngồi xỏm một bên, châm thuốc. Tôi nhận ra ngay, ông lão đối với sự việc này chắc biết mọi tình, bèn ngồi lại gần, hỏi sơ qua một chút. Ông lão rõ ràng không muốn nói nhiều về chuyện này, chỉ đơn giản vài câu: "Thời nhà Thanh, nơi này là phủ của một đại phú hộ. Thiếu gia nhà hần phong lưu, lỡ làm nha hoàn có thai, nữ nha hoàn kia dứt khoát giữ cái thai không chịu bỏ, thiếu gia kia liền đem nha hoàn nhốt vào trong rương, ném xuống giếng. Cặp giày kia là đồ vật duy nhất thiếu gia tặng cho nàng lúc còn sống, là vật mà nàng vô cùng trân quý..."

Sau khi nói xong, ông lão liền đứng lên: "Ta đi báo cho trưởng thôn một tiếng, ngày mai mọi người trong thôn góp chút tiền, mua cho nàng một cỗ quan tài."

Tôi thì thừa lúc mọi người đi tản, tháo chiếc giày thêu trên chân hài cốt xuống. Theo hiệp ước ban đầu với Lý mặt rỗ, đôi giày này thuộc về tôi.

Lão Lý cũng thật biết điều, sau khi về nhà còn mang quà cáp sang cảm tạ. Đêm đó lưu lại nhà tôi uống rượu. Uống nhiều quá, hần mơ mơ hồ hồ hỏi tôi, tại sao muốn thu nhưng vật này, mà trong mắt người khác là vật âm tà? Một đôi giày này liệu bán được mấy đồng? Tôi nói tránh đi, chắc cũng cỡ mấy chục vạn. Lý mặt rỗ vừa uống ngum rượu thì liền phun ra, đoán chừng hồi hận phát điên, tuy vậy cũng không dám mở mồm đòi chia phần. Chỉ là hần nói, sau này hần tìm được vật tà âm như vậy, muốn cùng tôi chia 50%. Đương nhiên là chuyện tốt, tôi liền đáp ứng.

Sau đó, tôi truyền tin mình có được Từ mẫu nhục ấn, không quá mấy ngày liền có một vị bụng bia tìm tới cửa. Từ mẫu nhục ấn này, mặc dù là vật âm tà, nhưng chỉ cần bày một đôi trong nhà, ắt có thể làm quan. Đối phương là người trong quan trường, nên tôi dùng chút mồm mép, đưa Từ mẫu nhục ấn một bước lên mây xanh. Lão bụng bia không hề tính toán, chỉ hỏi một câu không có tác dụng phụ gì à, liền đưa tám mươi vạn tệ, mang đôi giày thêu đi.

Quả là làm đồ cổ, ba năm không khai trương, nhưng khai trương có thể ăn ba năm. Mà chúng tôi là âm tà thương nhân, là mười năm không khai trương, khai trương là ăn mười năm!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Sứ Thanh Hoa giết người - Vết tay máu người

Tám mươi vạn tệ, giống như từ trên trời rơi xuống, tôi quả thực rất phấn khích. Việc đầu tiên là sửa sang lại cái tiệm đồ cổ, tôi đã thầm quyết định ngày sau sẽ dựa vào nó mà sinh sống. Riêng việc này tốn mất phân nửa tiền; còn lại bốn mươi vạn tôi mang gửi ngân hàng. Làm một chuyến này thấy rằng muốn sinh lời phải đầu tư, vì vậy trong tay cần chứa chút tiền mặt.

Một tháng trôi qua, không hề có thương vụ nào, trong lòng tôi không khỏi có chút nôn nóng, bởi mỗi ngày ngồi không canh tiệm quá nhàm chán. Nhưng cũng chẳng phải đợi lâu, tôi không kiểm ra thương vụ, thì Lý mặt rỗ lại bày ra trước mắt.

Hôm đó, Lý mặt rỗ về ngoài hớn hờ, mang theo một đồng đồ vật đến cửa tiệm. Nhìn hần mặt đỏ hồng, nói chuyện hồ hởi, tôi liền biết chắc có công việc tốt.

Nhà hần với nhà tôi có chút khác nhau, tiệm của hần đều có thuê nhân viên trông coi, một mình hần có thời gian về các vùng quê nghèo đói thu mua đồ cổ. Và lại nhà hần buôn bán sớm hơn nhà tôi, giao thiệp rộng, so với nhà tôi quan hệ phong phú hơn nhiều. Cho nên chính lúc Lý mặt rỗ muốn hợp tác cùng tôi, là tôi nói vận may đã tới.

Lý mặt rỗ đem một bình rượu "Trung Hoa Lam" giá hơn ba trăm đồng, tôi gọi một nồi lẩu bò, ăn uống nói chuyện.

Tôi hỏi hần, có phải có khách hay không mà tới tìm tôi?

Lý mặt rỗ héch môi cười "Trương gia tiểu ca, lần này là có khách lớn. Lần trước chỉ riêng một đôi giày, người đã kiếm được tám mươi vạn, ta có linh cảm lần này chúng ta ít nhất phải kiếm được một trăm vạn trở lên."

Tôi lập tức hứng thú, bảo lão Lý nói rõ sự tình. Hần nhấp một ngum rượu, thông thả nói. Từ lần trước biết tôi bán đôi giày được tám mươi vạn, hần bắt đầu không chuyên tâm với nghề cũ nữa. Bởi vì maqj dù đồ cổ cũng là ngành kiếm tiền tốt, nhưng bây giờ Chính phủ quản lý gắt gao, kiếm sống ngày càng khó khăn. Mà giày thêu lại là hần kiếm được, nên hần muốn chuyển nghề, làm một âm tà thương nhân giống tôi.

Hần vào Nam ra Bắc nhiều năm như vậy, cũng đã được nghe nhiều chuyện truyền tai về đồ cổ, cho nên sau khi trở về liền lục lại trong đầu, ôn lại những sự lạ một lần. Rồi tiếp đó cẩn thận sàng lọc thông tin, đi từng nhà điều tra xem nhà ai vẫn còn xảy ra sự lạ.

Đương nhiên vật tà âm không thể dễ dàng mà tìm ra như thế, rất nhiều sự việc quái dị, phần lớn là do dân chúng tự bịa ra, cũng không có căn cứ chứng thực. Có điều, Lý mặt rỗ cực kỳ kiên nhẫn, cuối cùng cũng tìm được một manh mối trong đầu.

Tại quê của hắn, có một việc đặc biệt nổi danh. Cuối thời nhà Thanh, tại bản địa có một hộ danh gia vọng tộc, gia đình đó dùng rất nhiều tiền tài, mới đưa được con gái vào hoàng cung, làm phở nghi phi tử. Sau đó nhà Thanh diệt vong, phi tử được một lão thái giám hộ tống về quê nhà, khi trở về trên xe ngựa còn chở theo một đồng bảo bối trong hoàng cung.

Tuy vậy gia đình đó đoàn tụ không bao lâu, trong nước lại bùng phát chiến sự, trong chiến loạn bảo bối của gia đình bị cướp đi hết, chỉ kỳ quái là có một binh sử Thanh Hoa được giữ lại.

Mà cả gia tộc khổng lồ, bây giờ chỉ còn lại một gã thanh niên lười biếng. Hoa cỏ mọc trong viên cũng không thêm để ý, quanh năm suốt tháng chỉ rau cháo qua ngày, xem như cả gia tộc đã lui bại.

Cho đến một ngày, có một người buôn bán nhỏ, nghe nói gia đình này có bảo bối, liền đến hỏi mua. Gã thanh niên vừa nghe nói binh sử có thể bán được hai ngàn đồng, liền không lưỡng lự mà bán đi. Nhưng từ khi bán binh sử đi, liền bắt đầu xuất hiện sự việc quái đản. Mỗi buổi sáng hắn thức dậy, trên thân máu me đầm đìa, xuất hiện từng vết máu dài, giống như bị người ta dùng móng tay cào vậy.

Quái lạ ở chỗ, hắn bị thương nặng như vậy, nhưng lại không có cảm giác đau đớn gì. Hắn cho rằng ai đang trêu chọc mình, nên hắn khóa hết mọi cửa sổ, ban đêm tắt cả cửa ra vào đều cột một sợi tóc. Chỉ cần có người đẩy cửa đi vào ắt cộng tóc sẽ đứt.

Nhưng không ngờ hôm sau tỉnh dậy, hắn phát hiện trên người mình còn thê thảm hơn hôm trước. Sau cột sống phía trên xuất hiện năm vết ngón tay, da thịt bị rách cả ra, nhìn mà ghê mình. Hắn vội nhìn sợi tóc cột trên cửa, không sợi nào bị đứt, trong gian phòng cũng không có dấu hiệu của người ngoài.

Gã thanh niên lúc này bắt đầu hoang mang, hắn đoán chắc là chiếc binh sử đang tác quái. Bởi lúc sinh thời, tổ tiên hắn có giáo huấn co cháu, cái binh sử này là gia bảo tổ truyền, đời đời truyền lại, cho dù cùng đường mặt lộ, cũng phải mang tính mạng ra để bảo vệ nó, nếu không ắt gặp họa sát thân.

Gã thanh niên dù là loại tham tiền, nhưng vì tính mạng, cũng không thể không thận trọng. Cũng may, kẻ lừa gạt binh sử đó cũng là người cùng địa phương, gã thanh niên liền tới đòi lại, không được thì đứng ngoài cổng chửi bới, gia đình kia cũng đành đem binh sử trả lại hắn.

Nhắc tới cũng kỳ quái, từ lúc đó về sau, gã thanh niên liền bình an vô sự. Để tăng thêm độ tin cậy, Lý mặt đỏ liền tục nói với tôi, chuyện này lúc ấy rất nổi tiếng, mười mấy thôn bên cạnh đều biết, thậm chí còn có nhà báo tới phỏng vấn. Lý mặt đỏ trong lúc sực nhớ ra chuyện này, bèn đến nhà gã thanh niên kia một chuyến. Mà chuyến đi này của hắn thật không phí công, bởi vì hắn phát hiện gã thanh niên kia gần đây lại gặp quái sự.

Mỗi ngày gã thanh niên căn bản không dám đi ngủ, vì mỗi khi ngủ dậy, toàn thân liền bị cào dằm máu. Nhưng lần trước đòi binh sử về, gã đã cất giữ cẩn thận, không biết đã đắc tội gì với nó mà xảy ra việc này?

Lý mặt đỏ ý thức được, rất có thể binh sử Thanh hoa đó là một vật tà âm, liền bảo cho gã thanh niên kia biết, có thể tìm nhân sĩ chuyên nghiệp giải quyết chuyện này. Lý mặt đỏ bản thân mở tiệm, trong thôn cũng coi là nhân vật có máu mặt, cho nên hắn nói một câu, gã thanh niên tin không hề nghi ngờ.

Tôi nghe qua thì rung mình: "Lý mặt đỏ à Lý mặt đỏ, người đại nạn không chết, lần trước xảy ra cố sự, lần này còn dám tìm vật hung ác như vậy. Giày thêu chỉ có thể khiến người ta mộng du, chưa làm hại tính mạng người, mà thứ này có thể trực tiếp làm bị thương người, chắc chắn lại lịch không nhỏ."

Lý mặt đỏ có chút kinh ngạc: "Trương gia tiểu ca, đừng nói vậy, lần trước ta nhìn người rất bản lĩnh mà."

Tôi thở dài: "Chúng ta làm nghề này, có ba thứ không thu, theo thứ tự là làm hại tính mạng con người, loạn nhân khí con người, cuối cùng là hút máu người. Người tìm vật này, liền phạm vào hai đại cấm kỵ, hại tính mạng còn hút máu người, chuyện này ta không quản được!"

Lý mặt đỏ lập tức đau khổ cầu khẩn: "Trương gia tiểu ca, chuyện này người mặc kệ không được đâu, ta đều ở trước mặt hắn khoe khoang khoác lác. Cùng lắm thì chúng ta đi xem qua một chuyến, quản được thì quản, không thì thôi, dù sao cũng đang nhàn rồi, coi như đi thăm thú."

"Chúng ta còn có một quy tắc, phạm là vật tà âm, một là cả đời không nhúng tay vào, hai là đã cầm vào thì phải quản cả đời."

"Các người làm nghề này sao khắp nơi đều là quy tắc? Được, tiểu ca, chúng ta người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám, người cứ nói thẳng, việc này ta không chia đôi, người sáu mươi, ta bốn mươi được rồi."

"Đây không phải vấn đề tiền nong."

"Người bảy ta ba, thế nào?"

"Chốt kèo."

"Con mẹ nó!"

Việc này không nên chậm trễ, chúng ta liền lái xe, tiến về quê Lý mặt đỏ.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Bình sứ đầu người

Quê Lý mặt rỗ ở ngoại ô Hà Nam, lần trước vừa mới đi qua, cũng coi như có chút quen thuộc. Cha mẹ hắn chết sớm, hiện tại chỉ còn một bà cô là người thân. Lúc xuống tôi có biếu chút bánh kẹo thành phố, làm Nhị cảm động lung tung, nhất định mời chúng tôi ở lại dùng cơm, nhưng tôi từ chối. Lý mặt rỗ biết nông thôn điều kiện kém, vệ sinh cũng không tốt nên đã chuẩn bị không ít đồ ăn nhanh, mì gói...

Sau khi ăn qua loa trên xe, chúng tôi liền tranh thủ tới nhà gã thanh niên kia. Lúc này trời đã xế tà, nên thời gian không nhiều.

Gã thanh niên quả thực lười biếng, quần áo trên người rách tung tóe, đầu tóc bù xù, trong phòng thì bừa bộn không có chỗ để đứng. Bên trong phòng còn xộc ra thứ mùi vừa hôi vừa chua, làm tôi buồn nôn, không cảm lòng được phải đưa tay bịt mũi.

Lý mặt rỗ tức mình mắng chửi, gã thanh niên không câu giận, ngược lại còn cười: "Lý ca, ngửi hơi khó chịu, thứ mùi vị này ta đã quen thuộc lâu nay, ngửi có cho ta lên thành phố ở ta còn không chịu được ấy." Nhắc thấy Lý mặt rỗ định mắng tiếp, tôi ngăn lại nói: "Đại sự làm đầu, trước tiên ta đi xem qua bình sứ cái đã rồi tính."

Bình sứ được gã thanh niên đặt tại phòng ngủ, vừa vén rèm cửa lên thì đập ngay vào mắt. Bình sứ này, bề ngoài cũng như bao bình sứ Thanh Hoa khác, toàn thân màu xanh, óng ánh, long lanh, tỏa ra một khí tức cổ điển. Mà lại rất nhẫn nại, xem qua một chút có thể thấy đây là đồ tốt. Tuy nhiên, lại gần quan sát kỹ mới thấy chỗ quỷ dị của nó. Tôi từ nhỏ tới lớn, từng nói là tiếp xúc, dù có nghe cũng chưa nghe qua loại sứ Thanh Hoa này. Phía trên của bình sứ là những đồ án hình vuông lồi lên, lồi nhút, chen chúc giống như một bày răn độc, hiện đây thân bình.

Mà nửa phần trên đặc biệt dày, nửa dưới lại đặc biệt mỏng, hoàn toàn khác với sứ Thanh Hoa thông thường. Thứ này hình dung như thế nào đây?

Giống như một thân mình trẻ em mọc đầy răng, bên trên là một cái đầu to. Tôi hít sâu một hơi, lại bị mùi hôi làm cho ho khan. Đại khái tôi đã biết sơ qua cái này rốt cuộc là thứ gì.

Đây là một chủng loại sứ Thanh Hoa, gọi là "Bình sứ đầu người xanh". Có hai cách để tạo ra loại bình sứ này. Cách thứ nhất, là dùng tro cốt con người, hoặc nội tạng, trộn thêm hỗn hợp bùn phơi thành một khối, bỏ vào lò nung, loại sứ này dùng để tế người chết, hy vọng người chết có thể vĩnh tồn như hoa.

Còn có cách khác, là dùng gạch mộc đốt thành sứ, vì nung nhiệt độ cao thường xuyên nên thân bình có hơi biến dạng. Mà một số thợ thủ công, vì truy cầu sự hoàn mỹ, thường dùng chính thân mình ôm trọn với gạch mộc thành một khối, nhảy xuống lò nung, dùng tính mạng để đảm bảo sự hoàn mỹ của thân bình.

Bởi vậy, mỗi bình sứ do thợ thủ công dùng thân mình chế ra, sẽ trở thành tinh phẩm trong tinh phẩm, cũng vì nguyên nhân này, bình sứ trong quá trình nung sẽ hấp thu vong linh, dần dần trở thành vật tà ác.

Tôi sờ tay vào trong, vuốt ve vách bình, thấy bên trong không được nhẫn nại, liền loại bỏ tình huống thứ hai, suy đoán bình sứ này hẳn là do người ta dùng tro cốt mà tạo thành.

Nghe tôi nói vậy, gã thanh niên tròn tròn mắt, kêu lên: "Làm sao có thể? Ai lại biến thái tới mức lấy tro cốt để nung thành sứ cơ chứ?"

Lý mặt rỗ không nhịn được nói: "Đây là vị tiểu ca này đang dùng kiến thức giải thích cho người, há lại là lời xằng bậy?"

Gã thanh niên không nói nữa, chỉ nhìn bình sứ, trong mắt tràn đầy sợ hãi. Lý mặt rỗ hỏi tôi, buổi tối nay nên làm sao? Tôi trầm mặc một lát, ra cửa châm một điếu thuốc, thân nhiên nói: "Chúng ta bây giờ, việc cấp bách vẫn là phải tìm hiểu rõ vết thương trên người hắn là từ đâu tới. Cho nên hôm nay chúng ta phải ở..."

Mới nghe tôi nói tới đó, Lý mặt rỗ liền kích động: "Người muốn ngủ lại thì tự mà ngủ, ta dù ngủ chuồng heo cũng không ngủ lại đây đâu."

"Được. Như vậy, tiền kia người một các cũng đừng mong có được."

Lý mặt rỗ hít thật sâu, thờ dài nói hay lắm, con mẹ nó, người thẳng.

Tôi cảm thấy nếu cùng gã thanh niên ở chung một phòng, thứ nhất dễ dàng bị vật kia phát hiện, thứ hai nếu bị nó hại thực tiền cũng không bù đắp nổi. Vì vậy trước tiên cùng gã thanh niên tiến hành quan sát bốn phía căn nhà một lượt, sau đó cùng với Lý mặt rỗ leo lên nóc nhà, chờ động tĩnh.

Nơi này về đêm thời tiết trở lạnh, Lý mặt rỗ tới nhà cô hắn, ôm hai bọc chăn tới, hai người chúng tôi quấn chăn, gỡ mấy miếng ngói nằm quan sát.

Rất nhanh, màn đêm buông xuống. Thôn trang trở nên yên tĩnh cực độ, thỉnh thoảng phát ra tiếng quạ kêu thất thanh, nghe thực sự rợn người. Tôi móc ra một nắm cà rốt xay nhuyễn, dùng tay vắt cho ra nước, vẩy lên chăn. Lý mặt rỗ hỏi đây là làm gì, tôi nói nước cà rốt có thể che đi dương khí, giúp chúng ta an thần.

Gã thanh niên gặm một miếng bánh bao, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn chúng tôi, nhếch môi lộ ra hàm răng vàng khè, hỏi chúng tôi có ăn không? Nhìn bộ dạng buồn nôn của hắn, mấy lần tôi suýt không nhịn được mà nôn mửa. Trong lòng tôi thì không khỏi thắc mắc, rõ ràng là thanh niên cường tráng, tuổi

trẻ khỏe, sao lại sa đọa đến nông nổi này? Cho dù đi làm công trong thành phố, so với tình cảnh hiện tại cũng gấp mấy lần. Thật sự là không hiểu rõ con người này.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, gã thanh niên cũng nằm lên giường, cởi giày ra đi ngủ, một mùi hôi thối lại bốc ra nồng nặc. Tôi ngay cả nhắm mắt cũng không dám, sợ bỏ qua chi tiết trọng yếu nào đó.

Nhưng gã thanh niên ngủ rất say sưa, thậm chí còn không trở mình, cứ như vậy một mạch tới hơn một giờ sáng, vậy mà một điểm dị thường cũng không có.

Lý mặt rỗ ngáp liền hỏi: "Trương gia tiểu ca, ta nghĩ tối nay không có động tĩnh gì đâu, chúng ta ra xe ngủ một giấc."

Tôi nói: "Cố gắng thêm chút nữa, hiện mới qua giờ Tý, vật kia không quấy phá cũng là chuyện bình thường. Thời điểm gần sáng âm dương giao thoa, mới là lúc âm khí nặng nhất, ta luôn cảm thấy, thời điểm đó mới là nguy hiểm."

Lý mặt rỗ kiên trì gật đầu. Cứ như vậy một mực thức đến ba giờ sáng, trong phòng ngủ đột nhiên phát ra tiếng kẽo kẹt, kẽo kẹt. Nhìn qua Lý mặt rỗ đã ngủ từ lúc nào, tôi giờ tay tát hất một cái. Lý mặt rỗ mở mắt vừa định nói, tôi lập tức giơ tay che miệng hất lại, chỉ tay ra hiệu trong phòng ngủ có động tĩnh.

Vừa nhìn xuống, cả hai tròn tròn mắt, không biết từ lúc nào, gã thanh niên từ giường bò lên, đang nhìn chằm chằm vào chúng tôi. Hắn dùng sức nghiêng răng, ngũ quan vận vẹo như ác quỷ, vừa rồi tiếng kẽo kẹt là do hắn nghiêng răng tạo nên.

Cứ như vậy chúng ta nhìn nhau một hồi, gã thanh niên đột nhiên nhếch miệng, cười một cái quái dị, sau đó vuron ray ra sau lưng.

Trong chốc lát, lưng của hắn bị cào ra một vùng máu. Nhìn sau lưng hắn thì thấy, lít nha lít nhít vết móng tay, tất cả đều chưa liền da.

Tìm tôi đập rộn lên, cảm giác đối diện này thật sự khủng bố.

Tôi thấy, không thể mặc kệ hắn như vậy, bởi lúc này gã thanh niên giống như toàn thân ngứa ngáy, tự cào cấu không ngừng. Tôi vừa định chuẩn bị xuống cứu hắn, thì Lý mặt rỗ chợt hét lên một tiếng thất thanh..

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Gà trống, vật thể thân

Tôi giật nảy mình, hé thêm một miếng ngói nhìn xuống, sự tình trước mắt suýt nữa làm tôi ngã lăn từ trên nóc nhà xuống.

Vạn lần không thể nghĩ tới, gã thanh niên lại há miệng, đưa ngón tay của mình lên gặm, giống như gặm chân gà, miệng và cằm hắn bị máu tươi phun ra nhuộm đỏ. Trời ơi, đây rốt cuộc là thứ vật âm tà gì đây?

Không đề ý tới cái khác, vẫn là mạng người quan trọng, tôi không chút nghĩ ngợi lấy đèn pin, nhảy vọt vào phòng. Cũng không biết có bị ảo giác hay không, tôi lại phát hiện có một bóng đen từ cửa sổ chớp mắt nhảy ra, biến mất vào bóng đêm.

Bóng đen kia làm tôi nổi da gà, có chút do dự không dám tiến vào. Lúc này Lý mặt rỗ phía sau tiến đến, cho tôi chút dũng khí, cả hai từ từ nhẹ nhàng tiến vào căn phòng.

Gã thanh niên đã vừa nằm xuống, giống như heo ngủ, ngáy o o. Bàn tay phải của hắn, một nửa các ngón tay đã không còn, máu từ đó chảy ra đầm mặt đất.

"Đáng chết" tôi thầm mắng một câu, xông lên đánh thức gã thanh niên. Hắn tỉnh dậy mơ mơ màng màng, nghe giọng còn có chút tức tối: "Làm gì vậy, ta còn đang ngủ ngon?"

Trong lúc nói, vô tình phun ra nửa ngón tay ngậm trong miệng. Hắn không hiểu, còn nhặt ngón tay lên hỏi đây là vật gì? Lý mặt rỗ nói: "Người không cảm thấy đau đớn gì sao? Đó là đầu ngón tay của ngươi, vừa rồi là chính ngươi tự mình cắn đứt."

Gã thanh niên sững sốt, duỗi hai tay của mình ra quan sát, cuối cùng mới hét thảm lên: "Cứu mạng, đầu ngón tay của ta đứt mất rồi..."

Mất thấy gã thanh niên sắp phát điên, tôi cùng Lý mặt rỗ cấp tốc đưa hắn ra xe, chở đi bệnh viện. Lái xe đến nửa đường mới sực nhớ ra không mang theo nửa ngón tay của hắn, tôi đang định quay về tìm thì Lý mặt rỗ ngăn lại, nói không còn kịp rồi, trước mắt phải cho hắn tới viện cầm máu đã.

Trên đường đi, gã thanh niên gào khóc không thôi. Tôi hỏi, có phải ngươi đau lắm không? Hắn nói, một chút cảm giác cũng không có, chỉ là hắn đã

không còn ngón tay nữa rồi.

Vậy mà không thấy đau? Tôi hít vào một hơi khí lạnh. Chuyện này thật không tưởng tượng nổi.

Vừa vào tới viện, các y tá thấy gã thanh niên toàn thân đầm máu, tất cả đều kinh hãi trợn mắt, hốc mồm. Mà cho tới lúc khâu vết thương, gã thanh niên nửa lời cũng không kêu đau.

Chỉ tới khi trên đường trở về, đại khái tầm bảy giờ sáng, hắn mới bắt đầu ở sau kêu thảm lên. Xem ra hắn đã khôi phục cảm giác đau rồi.

Điều này cũng giải thích vì sao, trước đó gã thanh niên từng tự làm tổn thương mình nhưng không hề hay biết, chỉ đợi tới khi trời sang tỉnh lại mới cảm thấy đau đớn.

Chờ quen dần với cơn đau, lát sau gã thanh niên mới hỏi: "Trương... Trương đại ca, ta rốt cuộc là bị ai làm tổn thương?" Lý mặt rỗ lạnh hừ một tiếng: "Không phải đã nói rồi sao, là tự ngươi cắn đứt."

Gã thanh niên lập tức mặt trắng bệch: "Tự... Nói đùa cái gì? Chính ta cắn rơi ngón tay của mình? Vậy chẳng phải mấy ngày nay ta bị quỷ nhập vào người?"

Tôi lắc đầu nói, tạm thời còn chưa rõ ràng lắm. Gã thanh niên trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên hung hãn nói: "Sau khi trở về, ta sẽ đập vỡ cái bình chết tiệt. Ta cũng không tin, một người sống sờ sờ còn đau không lại một cái bình sứ."

Tôi vội vàng ngăn lại: "Ngăn vạ lần không thể đập vỡ nó, nếu không kết quả của ngươi so với hiện tại còn thảm gấp trăm lần."

Gã thanh niên hoảng sợ nói: "Trương đại ca, ngài nhất định biết cách cứu ta."

Tôi gật đầu nói: "Ngươi yên tâm đi, ta trên cơ bản đã hiểu rõ bình sứ kia làm từ vật liệu gì. Ta cam đoan từ hôm nay trở đi ngươi sẽ không gặp phải quái sự nữa." Lý mặt rỗ lập tức hỏi tôi bình sứ kia rốt cuộc là thứ gì? Tôi nói: "Hắn là xen lẫn răng cùng ngón tay người nung lên mà thành. Bởi gã thanh niên mỗi đêm tự hại mình, đều là dùng răng và móng tay." Lý mặt rỗ không nhịn được hít sâu một hơi: "Cổ đại mà đã biến thái như vậy, hắn tại sao lại muốn tạo nên một món đồ quý dị như thế?"

Đương nhiên đây cũng là nghi vấn của tôi. Chúng tôi đưa gã thanh niên về, sau đó bèn lên xe, bàn bạc kế hoạch tới nay.

Thứ nhất, chúng tôi phải nghĩ biện pháp, tạm thời trấn áp cái bình sứ này, không để nó tiếp tục làm tổn thương gã thanh niên. Thứ hai, chúng tôi còn phải hiểu rõ, tại sao nó cứ bám riết lấy gã thanh niên, không buông tha. "Đúng vậy, chẳng phải bình sứ này tâm tình không tốt sao. Truyền mấy đời đều vô sự tới gã thanh niên thì bắt đầu tác quái." Lý mặt rỗ dờ khóc dờ cười nói.

Tôi bảo Lý mặt rỗ đi thu thập một ít móng tay, răng người, càng nhiều càng tốt. Lý mặt rỗ hỏi tôi muốn những vật này làm gì, tôi cười nói, lấy độc trị độc. Cụ thể làm sao, tôi cũng không có nắm chắc, nên không nói rõ cho hắn nghe.

Lý mặt rỗ đi tìm đồ, còn tôi thì xem xét gã thanh niên. Gã trong giờ phút này, đau đớn thê thảm, trông thấy tôi liền quỳ xuống. Có lẽ trong mắt hắn, tôi là cọng dây cứu mạng cuối cùng.

Tôi thờ dãi, đỡ hắn lên nói: "Nếu ngươi muốn giữ mạng sống, hãy trả lời thành thật ta một số vấn đề."

Mạng sống quan trọng, hắn tất nhiên không dám thất lễ, lập tức gật đầu, nói chỉ cần hắn biết, nhất định trả lời thành thật.

"Thứ nhất, mấy ngày nay, ngươi có làm gì tổn hại tới cái bình không, ví như đem đặt nó ở nhà vệ sinh, hay vứt cùng đồ lót, nội y ở một chỗ?"

Gã thanh niên lắc đầu lia lịa, không có, cái này tuyệt đối không có.

"Tốt nhất ngươi nên thành thật."

"Cái này thực sự không có mà."

"Tốt. Giờ trả lời ta vấn đề thứ hai, mấy ngày nay ngươi có đắc tội người nào? Hoặc là khiến người khác tiếp xúc với bình sứ, ta nghi ngờ có người chọc giận nó."

Gã thanh niên nghĩ nghĩ, vẫn lắc đầu: "Cái này ta khẳng định, khoảng thời gian gần đây ta xem cái bình như bảo bối, không để bất cứ ai đụng vào."

Thực sự quái đản, đang yên đang lành, bình sứ vì cái gì lại phát sinh tác quái như vậy?

Qua hai giờ, Lý mặt rỗ trở về trong tay mang theo một bao vải. Vừa đến trước mặt, hắn tức giận ném bao vải về phía tôi, nói sau này nếu lại là đi thu thập những thứ như thế này, ngươi tự đi mà làm.

Ta hỏi làm sao? Hắn lập tức đỏ bừng mặt lên: "Đám người trong thôn dám thừa cơ bịp tiền, nhúm móng tay như vậy mà lấy ta hai ngàn đồng." Tôi lập tức im lặng.

Tiếp đó, tôi bảo Lý mặt rỗ mua một con gà trống, nào càng đỏ càng tốt, mang móng tay với răng nghiền nát, đút cho nó ăn. Lý mặt rỗ cùng gã thanh

niên nhìn không hiểu thấu, chờ tôi làm xong, không khỏi thắc mắc.

Tôi cười nói, còn có thể làm gì khác? Đây là làm vật thể thân cho gà thanh niên đó. Lý mặt rỗ phình bụng cười to: "Để một con gà trống thể thân cho gà thanh niên, nó sẽ không thể cảm thấy cái gì là vũ nhục, đặc biệt ủy khuất."

Gà thanh niên hung hăng: "Lý ca, ngươi có thể tích chút đức lời nói hay không, ta bị ra như vậy, ngươi còn chế giễu ta."

Tối hôm nay, nhiệm vụ đầu tiên là phải tìm ra nguyên nhân gì chọc giận bình sứ, như vậy mới bắt thuốc đúng bệnh. Gà thanh niên có thương tích trong người, cũng không cách nào tự mình làm com, Lý mặt rỗ ném cho hắn một hộp com. Đoán chừng lần đầu ăn thứ đồ này, không chút hưởng thụ, kếm chút là nuốt cả cái hộp vào bụng.

Sau đó là khoảng thời gian dài dằng dặc chờ đợi, tôi bỗng nhiên có chút thấp thỏm không yên.

Ngẫm lại, ông nội và cha tôi làm qua nghề này, có gì là chưa từng thấy qua? Cho dù là gặp vật quý dị ra sao, đều có thể thu thập trong ngày một ngày hai. So sánh với họ, tôi thực học thức sơ sài. Có điều tôi có thể thấy, một chuyến này tích lũy được không ít kinh nghiệm, trong lòng cũng nhẹ nhõm đôi chút.

Tình hình lần này so với chiếc giày thêu thực phiền phức hơn nhiều. Cho nên tôi lấy giấy bút ra, liệt kê hết các khả năng có thể xuất hiện ngoài ý muốn, tránh việc phát sinh bất ngờ.

Bóng đêm đã bao trùm tôi cùng Lý mặt rỗ lại bò lên nóc nhà, cẩn thận quan sát động tĩnh phía dưới.

Về phần gà thanh niên, tôi bảo hắn ngủ dưới gầm giường, trên giường đặt on gà trống thể thân cho hắn.

Đêm nay trời khá quang, thậm chí mặt trăng cũng tròn trịa, phía xa rừng rậm, ánh trăng phủ xuống một lớp trắng bạc mơ hồ. Trong thôn trang còn tỏa ra làn hương trầm nhẹ nhẹ, nếu không phải có sự xuất hiện của chiếc bình sứ, hẳn là một cảnh thế ngoại đào tiên.

Nửa đêm trước vẫn như cũ, không thấy động tĩnh gì, nhưng việc chờ đợi dài dằng dặc mới thật sự là tra tấn người. Bởi tôi biết, sự nguy hiểm chân chính sắp giáng lâm!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Chịu đòn thú tội

Tôi cùng Lý mặt rỗ thần kinh căng cứng, gắt gao nhìn chăm chăm vào con gà trống. Con gà ghé đầu xuống giường, tựa hồ ngủ thiếp đi, đáng vẻ rất an nhàn.

Gà thanh niên có vẻ cũng không ngủ, bởi có thể nghe thấy hắn hơi thở nặng nề. Chắc do gặp chuyện uy hiếp tính mạng, cũng không có tâm trạng mà ngủ nổi.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tôi vẫn luôn tập trung cao độ, khiến cho toàn thân cảm giác rất mệt mỏi, dù vậy không dám có một chút lơ là.

Rốt cuộc, con gà trống kia cũng động đậy. Nó cựa mình một cái, từ trên giường nhảy lên, sau đó điên cuồng vỗ cánh, nhảy loạn khắp nơi, tôi biết, chắc chắn nó cảm giác được nguy hiểm; động vật luôn có một linh cảm rất nhạy với nguy hiểm.

Rất nhanh, đột nhiên con gà trống yên tĩnh trở lại, nó nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, hoảng sợ nhìn về phía cửa phòng ngủ. Chắc chắn nó đã thấy cái gì đó.

Bất thành linh, con gà lại hướng lên, nhìn chăm chăm vào chúng tôi. Trong lòng tôi bỗng chột dạ. Đây hẳn là tình hình không ổn, vật âm tà kia đang làm trò quỷ gì vậy?

Gà trống trông mắt trắng bệch, không biết tại sao trong lúc đối mặt với nó, tôi luôn cảm thấy có gì không đúng, trong ánh mắt của nó tràn đầy sự miệt thị. Đây đích thực không phải ánh mắt con gà, mà là ánh mắt của một con người!!!

Ngay lúc còn đang ngây người nhìn con gà trống, Lý mặt rỗ bỗng nhiên hỏi: "Trương gia tiểu ca, ngươi đập ta làm gì?" Tôi thấy sồn da gà, bởi vì tôi không hề có chạm vào lão Lý.

Nhìn sắc mặt tôi quái lạ, Lý mặt rỗ cũng kinh hãi, ý thức được phía sau chúng tôi có cái gì đó!

Hắn vừa định quay đầu, tôi liền ngăn hắn lại, sau đó rút ra một chiếc gương nhỏ, nhắm ngay sau lưng. Trong gương thỉnh thoảng xuất hiện một bóng người cao lớn. Bóng người này từ trên xuống dưới đều đen như mực, phẳng phất như một đám mây đen. Chỉ có thể mơ hồ thấy hắn mặc một bộ giáp trụ thời xưa, trên đầu lộ ra một đôi mắt đỏ như máu.

Rất nhanh bóng người vụt biến mất, rất có thể đây là thứ ẩn náu trong bình sứ âm tà kia. Tôi đứng đây tính đuổi theo, Lý mặt đỏ lại sợ hãi kéo tôi lại: "Trương gia tiểu ca, mau nhìn gã kia."

"Gã làm sao?" Tôi cúi đầu xuống nhìn lập tức toàn thân cứng đờ không nói nên lời.

Dưới phòng gã thanh niên từ gầm giường bò lên, hai tay nắm chặt con gà trống, há mồm cắn. Gà trống đau đớn, không ngừng vỗ cánh, liều chết giãy dụa.

Con gà phản kháng, gã thanh niên ngược lại càng hưng phấn, từng miếng từng miếng cắn con gà; sau cùng dứt khoát cắn đứt đầu của nó, miệng đầy lông gà trộn lẫn máu tươi.

Tôi cùng lão Lý kinh hồn táng đờm, nhưng cũng chưa dám lao xuống, bởi tôi còn chưa biết, gã thanh niên rốt cuộc làm gì đắc tội với bình sứ kia.

Gã bỗng nhiên vứt con gà trong tay đi, sau đó hướng phía cửa xông ra ngoài. Bộ dạng của hắn cũng rất quái đản, mũi chân kiễng cao, toàn thân nghiêng về phía trước, giống như dáng đi của con ngựa. Đi trên đường cũng lao đảo không vững, nhưng dù như thế nào cũng không hề ngã sắp xuống.

Lúc này hắn toàn thân là máu tươi và lông gà, lại còi trần, nếu người trong thôn không biết rõ tình hình, gặp hắn ắt bị dọa cho khiếp vía.

Tôi cùng Lý mặt đỏ thận trọng đi theo, trên đường đi tôi luôn thắc mắc tự hỏi về bóng người trong gương. Nhìn quân phục trên người của nó, giống như là quân phục của bát kỳ triều Thanh, hơn nữa còn là một tướng quân. Vậy tại sao, bình sứ kia cùng một tướng quân triều thanh lại có liên hệ?

Chúng tôi biết cái bình sứ đến từ hoàng cung, phải chăng dùng răng và móng tay của tướng quân nào đó nung lên mà thành? Nhưng vì sao lại làm như vậy? Phải biết cô nhân đặc biệt tôn trọng nhập thổ vi an, chỉ cần đầu óc bình thường, ắt sẽ không đem đi thể một người mà dày xéo lung tung, huống hồ người này còn là một vị tướng quân quyền cao chức trọng.

Cứ như vậy, chúng tôi theo sau gã thanh niên, đi tới ngôi làng bên ngoài rừng liễu. Lúc này đã hơn nửa đêm, trong rừng cây ánh trăng không thể rọi tới, khắp nơi không khí cô đặc thành một màn sương mù màu đen; dưới chân lại càng lầy lội bùn đất, thật là một cảnh tượng ghê người.

Tôi thì trong lòng lo lắng, chỉ sợ tối quá, sẽ mất dấu gã thanh niên. Cũng may, tốc độ của gã không nhanh, không chậm, nhưng không thoát khỏi tầm mắt của tôi. Lúc này gã đã tới giữa rừng cây, động tác lưu loát bò lên một gốc cây liễu, bề rất nhiều nhánh cây. Đây là ý gì?

Tôi với Lý mặt đỏ nhìn nhau, cả hai không khỏi thắc mắc. Chờ nhánh cây rơi đầy mặt đất, gã thanh niên mới từ trên cây nhào xuống, gom cành liễu thành một bó, chất lên lưng, sau đó chạy nhanh tới phía trước.

Tôi biết, hai người đã bị phát hiện, bởi vì gã vừa mới có ý liếc qua chỗ chúng tôi ẩn thân, thậm chí còn quay đầu nhìn một chút.

Ánh mắt gã đỏ lòm, tràn đầy sự khinh bỉ. Tôi với lão Lý tư hỏi, sao gã lại làm vậy, mục đích là gì?

Tôi buột miệng: "Chịu đòn thú tội."

"Chịu đòn thú tội?" Lý mặt đỏ giật mình: "Là hắn muốn cho ai thỉnh tội?"

"Không biết, tiếp tục theo dõi." Tôi đáp.

Gã thanh niên chịu đòn thú tội, vậy khẳng định là đã đắc tội thứ gì. Xem ra bình sứ tác động hắn, cũng không phải vô cớ.

Trong lòng tôi bỗng khai sáng, bình sứ kia chắc hẳn cũng không phải vật đại hung, chỉ cần chúng tôi tìm hiểu rõ ngọn ngành việc gã đắc tội với nó, khắc phục chuyện này, liền có thể giải quyết.

Nghĩ đi nghĩ lại, lo lắng trong lòng tôi cũng vui đi phần nửa. Gã thanh niên chạy tới một ruộng lúa, sau đó quỳ trên mặt đất, rút ra một cành liễu, tới tấp tụ quật ra sau lưng. Mỗi nhánh liễu quật một lần liền vứt xuống đất.

Hắn quật hết số liễu mang theo, bỗng nhiên bắt đầu đào đất trong ruộng lúa. Động tác của hắn vừa nhanh vừa mạnh, vừa đào vừa gào khóc. Ruộng lúa thổ nhưỡng rất xốp, cần bảu có thể dùng tay mà đào, không lâu sau, hắn đào tới nổi hai tay máu me đầm đìa. Xem ra, vấn đề chắc hẳn nằm ở ruộng lúa này.

Tôi lập tức chạy đến phía sau hắn, một tay nắm tóc, tay còn lại nhét miếng cà rốt vào miệng gã. Mới đầu gã còn ra sức giãy dụa, tôi với Lý mặt đỏ cố hết sức cũng không thể áp chế hắn. Nhưng trong lúc giãy dụa, miếng cà rốt trong miệng hắn vô tình bị cắn nát, hắn bắt đầu động tác yếu dần.

Cuối cùng hắn cũng hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Tôi cùng Lý mặt đỏ mới ngồi xổm xuống ruộng lúa, thờ hồng học nhìn gã.

Gã thanh niên lúc này mới mơ hồ nhìn xung quanh, sau đó lại nhìn chúng tôi, há miệng nhè ra nắm cà rốt: "Ta... ta đang ở đâu đây?"

Tôi cười lạnh một tiếng: "Xem ra ngươi vẫn giấu diếm ta. Được rồi lão Lý, chúng ta đi! Năm lần bảy lượt cứu hắn, hắn lại không chịu nói rõ sự tình, giờ có thần tiên hiện lên cũng không cứu nổi."

Nói xong tôi liền quay đầu chuẩn bị rời đi. Gã thanh niên bỗng nhào lên, ôm chân tôi nói: "Trương đại ca, thứ tôi biết đã nói hết cho người rồi mà."

"Nói xằng!" Tôi cả giận mắng hấn: "Người suy nghĩ cho kỹ, có hay không đã động chạm gì tới mảnh ruộng này?"

Lý mặt rỗ nhắc nhở: "Đây chẳng phải ruộng nhà người sao? Chắc chắn tại đây người đã làm chuyện xấu gì đó."

Gã thanh niên chần chờ một lát, cuối cùng bỗng nhiên ngộ ra: "Tôi biết rồi, tôi biết rồi. Chắc chắn là vì bộ xương người kia..."

"Xương gì?" Tôi biết chắc chắn vấn đề phát sinh ở đây, lập tức hai mắt sáng rực nhìn gã.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Trộm mộ

"Mấy ngày trước, ta cấy mạ, trong lúc vô tình dùng cuốc đào phải một khúc xương trắng hếu. Ta sợ xui xẻo, liền ném vào trong rừng liễu phía sau. Ngẫm lại, chính là từ lúc ấy, ta bắt đầu xảy ra chuyện." Gã thanh niên nói.

"Chuyện lớn như vậy, sao không nói sớm?" Tôi khó thờ mắng một câu. "Mau nghĩ lại, trong ruộng nhà người, có phải đã chôn ai đó hay không? Cái bình sứ chính là liên quan tới người chết."

Gã thanh niên suy nghĩ một hồi, mới lo lắng nói: "Cha ta nói, mảnh ruộng này, trước kia là mộ tổ nhà ta, sau cải cách mới bị chuyển thành đất ruộng."

Tôi không nhịn được, hít sâu một hơi: "Rất có thể, bộ hài cốt người vớt đi, chính là lão tổ tông nhà người đó."

Gã thanh niên sợ hãi: "Oan nghiệt quá, Trương đại ca, ngài nhất định phải giúp ta."

Tôi nói: "Người bình tĩnh, để ta suy nghĩ một chút. Người không cảm thấy kỳ quái sao? Xương cốt của tổ tiên người, vì sao lại bị thất lạc ở ruộng lúa?"

Lý mặt rỗ nói thêm: "Theo quy củ ở quê các người, mộ phần chôn dưới đất bao sâu?" "Chừng một mét."

"Hiểu rồi, khẳng định xương cốt là bị bới ra. Người hãy thành thật khai báo, có phải người từng giờ trò xấu xa, ví như trộm mộ?"

Gã lập tức lắc đầu: "Không có không có, tuyệt đối không có. Ta thừa nhận mình không phải tốt đẹp gì, nhưng đào bới mộ tổ, chuyện thất đức như vậy bất luận thế nào ta cũng không làm được."

Nhìn biểu lộ của hấn, có vẻ không hề nói dối, mà lúc này có cho tiền hấn cũng không dám. Vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào? Tôi phân tích, có hai khả năng xảy ra. Thứ nhất, là có người bên ngoài đào trộm mộ nhà gã thanh niên. Thứ hai, do vận động của vỏ trái đất, mộ bị đẩy ra ngoài.

Nhưng việc cấp bách trước mắt, phải tìm cho ra khúc xương kia, mới làm cái bình sứ người giận.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, ba người chúng tôi thẳng đến rừng liễu. Gã thanh niên vừa đi, vừa kể chi tiết sự việc ngày đó. Tôi nghe thì phì cười, liền hỏi hấn: "Quanh vùng này, có thổ phu tử nào không, hoặc già người có thấy người lạ rình mò tại thôn không?"

"Thổ phu tử là cái gì?"

"Là đám người chuyên hành nghề trộm mộ." Tôi giải thích.

Gã sùng sốt: "Trương đại ca, ngài cảm thấy... mộ tổ nhà ta có khả năng bị trộm?"

Gã thanh niên lúc này liền lộ khí xung thiên, hướng lên trời mà chửi đổng, mộ tổ bị giày xéo, khỏi nói cũng biết hấn đau lòng đến thế nào. Hấn sống cuộc sống nghèo khó, nhưng dù thế nào cũng không động tới mồ mả tổ tiên, giờ lại nghi bị người ngoài quấy phá, để hấn phải gánh chịu hậu quả, có thể không tức giận được sao?

Tôi an ủi hấn mấy câu, nói việc trước tiên vẫn phải tìm cho ra bộ hài cốt, giờ có mắng chửi cũng vô dụng. Gã đưa chúng tôi tới sâu trong rừng liễu, tới một cây liễu to nhất, nói rằng lúc đó đem khúc xương nhét ở đây.

Tôi hít một hơi thật sâu: "Cây liễu bản thân nó âm khí rất nặng, hướng hồ đây lại là cây già trăm năm. Người đem xương cốt bỏ ở nơi này, để âm khí cây liễu đè ép mỗi ngày, không phải tự mình tìm cái chết sao?"

Gã thanh niên thở dài: "Ta nào biết những chuyện này, chỉ nghĩ muốn để khúc xương cách xa ruộng lúa nhà ta một chút."

Lý mặt rỗ lo lắng hỏi tôi, liệu bộ xương kia có thành tinh không? Trước kia hấn nghe tiền nhân nói quá, nếu chôn xác dưới cây liễu, xương kia sẽ thành quỷ, hại người. Tôi nói, cái này ngược lại sẽ không; đợi tìm thấy bộ xương rồi nói.

Nhưng vừa bước tới gần cây liễu, bỗng nhiên có một vật từ trên ngọn cây rơi xuống, chúng tôi bắt giắc lùi lại. Nhìn kỹ, đó là một con rắn hổ mang. Nó không ngừng hướng tới chúng tôi, phun lưỡi phì phì uy hiếp. Sực nhớ ra điều gì, tôi liền ngừng đầu xem xét, vừa nhìn lên lập tức kinh sợ.

Chỉ thấy trên cây liễu lít nha lít nhít, đếm không hết rắn. Mà tại chính giữa bầy rắn, lộ ra một khúc xương trắng, kẹt trên cành cây, thấy mà giật mình.

Tôi nhớ ông nội từng nói một câu, xương dẫn động vật, nhất định đại hung. Xem ra bộ xương này rất có thể đã hóa quỷ. Nông thôn thường rất nhiều rắn, như đã quen với điều này, gã thanh niên mọc trong người ra bọc hùng hoàng, vẩy về phía bầy rắn. Chốc lát, toàn bộ rắn đã giải tán.

Gã thanh niên lập tức leo lên cây, mang khúc xương xuống, nâng niu ở trong tay: "Tổ tông chó trách tội."

Tôi bảo mọi người mau rời đi, nơi này có gì đó rất đáng sợ. Cả ba chạy một mạch về ruộng lúa. Đợi gã thanh niên xác định lại vị trí mộ tổ một chút, hấn lắc đầu, nói cũng không biết, bởi trước đó mộ tổ đã bị san bằng thành ruộng. Không có cách nào khác, hấn vào trong thôn mời một vị lão nhân còn nhớ rõ vị trí nơi này. Ông lão kể, năm đó cái cách ruộng đất, ông cũng tham dự, lúc ấy vẫn còn là học sinh, phụ trách san bằng nghĩa địa này. Ông nhớ rõ, mộ tổ nhà gã thanh niên nằm gần cột mốc địa giới bên cạnh. Chúng tôi lập tức lấy cột mốc làm trung tâm, tìm kiếm phạm vi mười mét xung quanh.

Đương nhiên chúng tôi không thể trực tiếp đào, như vậy quá tốn sức. Tôi làm một cái "xèng lạc dương" đơn giản, từng nhát thăm dò, rất nhanh tại phía tây tìm được mộ tổ.

Tôi nói với ông lão, mộ tổ nhà gã thanh niên bị trộm, chúng ta đến giúp hấn đòi mộ phần. Ông lão nói không vấn đề gì, ông có thể mời thầy phong thủy đến xem giúp, chỉ có điều...

Lý mặt rỗ rất nhạy, liền đưa ngay một ngàn đồng, để ông lão giúp xử lý một chút. Trên thực tế mục đích của tôi không phải là đòi mộ phần, mà chỉ là muốn đem khối xương kia trả lại, sau đó hạ táng nếu khúc xương này không hoàn lại, chính là thi cốt chưa lạnh, đầu một nói thân một nẻo, khó tránh bị tổ tông quở trách. Chỉ là tôi vẫn có chút nghi vấn, là cấu bình sử và gia tộc gã kia rốt cuộc có quan hệ thế nào, vì sao muốn bảo vệ mộ tổ nhà gã?

Nhớ tous bình sử kia được mang từ hoàng cung ra, hấn là nó cùng phi tử kia có chút không nói rõ được, cũng không rõ quan hệ ra sao.

Trong mỗi thôn làng đều có một đám người phụ trách việc hạ táng. Thầy phong thủy đi vòng vòng, cuối cùng tìm được một chỗ ưng ý, bèn gọi đám người trong thôn lại.

Tại mộ tổ nhà gã thanh niên, dựng một cái lều, vừa dập đầu khấn vái, vừa đốt vàng mã, chờ đúng giờ lành, mới cho người đào lên.

Đào chừng một mét chiều sâu, chỉ nghe trong đám người hô lên: "Thấy rồi." Tôi lập tức tous xem, phát hiện một khối bia mộ sụp đổ.

Trên bia mộ có một hàng chữ, độ sơ qua có thể biết đây chính là mộ của phi tử đời trước. Tiếp tục đào rộng, điều không ngờ tới chính là, lúc đào tới tường gạch, thôn dân phát hiện, tường gạch bị thủng một lỗ lớn, mà trong đó lại kẹt một xác người đang phân hủy.

Lập tức đám người hét lên, vứt cả cuốc thuổng sợ hãi. Tôi trấn an thôn dân, sau đó quan sát kỹ thi thể kia.

Thi thể biểu lộ, tay trái còn đang có động tác treo lên, tay phải thì đã không thấy, toàn thân đang phân hủy, mùi hôi thối bốc ra buồn nôn. Xem quần áo trên người, hấn là người thời nay. Thời gian từ vong chưa lâu, cỡ khoảng hơn một tháng. Nét mặt chưa phân hủy hoàn toàn, hiện rõ vẻ vụn vẹo, hấn là trước khi chết, nhìn thấy cái gì đó kinh khủng.

Tôi phán đoán, đây chính là một thổ phu tử, trong lúc đào trộm mộ không biết vì nguyên nhân gì mà chết bất đắc kỳ tử.

Vừa nghe tới trộm mộ, gã thanh niên liền nổi giận, không để ý tới sợ hãi, cầm cuốc lên hung hăng đập xuống. Tôi vội ngăn hấn lại, bởi bây giờ không phải lúc động thủ.

Lúc này, thôn dân đã gọi điện báo cán sát, việc xử lý trộm mộ, dù sao cũng nên do chính quyền giải quyết.

Sau đó, để Lý mặt rỗ nhìn một chút, xem có quen biết người này hay không. Lý mặt rỗ xem kỹ, liền nhận ra, tên này là Ngô Thiết Trụ, người ở thôn bên cạnh. Tiểu tử này từ nhỏ đã thích trộm vật mốc túi, ai ngờ không những trộm đồ người sống, thậm chí ngay cả đồ của người chết cũng không tha. Cho nên, cái chết này, chỉ một chữ "đáng".

Gã thanh niên chưa nguôi giận, nói chờ đòi xong mộ phần, nhất định tìm gia đình Ngô Thiết Trụ tính sổ. Tôi không có tâm trạng nghe việc đó, chỉ muốn quan sát kỹ thi thể. Càng xem càng thấy kỳ quái. Tại sao đi trộm mộ, họ Ngô kia lại đi ra tay trắng? Trông bộ dạng hấn, nhất định là lúc ấy rất hoảng hốt, không nghĩ tới cầm đồ vật gì theo, đã vội vã chạy ra.

Như vậy, trong lúc trộm mộ, hấn đến tột cùng là gặp chuyện quý dị gì, mới khiến hấn liều lĩnh đào thoát? Một tay hấn lại bị cụt là chuyện gì đã xảy ra???

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Mối tình ngàn năm

Mang theo sự nghi ngờ này, tôi tổng thể xem xét lại thi thể họ Ngô một lần nữa. Lần này tôi còn thực nhìn ra một điểm mờ ám. Chỗ cánh tay đứt rất không bằng phẳng, giống như bị kéo đứt rời, trông miệng lại căng phồng giống như ngâm thứ gì.

Tôi đang định bảo thôn dân cạy miếng hân ra xem có gì bên trong, thì lúc này cảnh sát ập tới.

Gã thanh niên tiến tới: "Đồng chí cảnh sát, mộ phần tổ tiên nhà tôi bị trộm. Các người nhất định phải nghiêm trị hung thủ, để tổ tiên tôi dưới suối vàng được an nghỉ."

Một viên cảnh sát hỏi kỹ càng sự việc xảy ra, người kia thì chụp ảnh làm bằng chứng. Gã thanh niên thì cứ một mực kể lể sự tình phần mộ nhà mình, viên cảnh sát không nhận được nói: "Ta chỉ muốn biết, người này làm sao mà chết?"

"Tôi cảm thấy, là chính hân cắn đứt cánh tay của mình, mất máu quá nhiều mà chết." Tôi xem vào.

Nghe tôi nói vậy, mọi người xung quanh không khỏi xì xào bàn tán. Viên cảnh sát đương nhiên không tin, cười hỏi tôi, sao lại biết. Tôi nói: "Các người nhìn xem, chỗ cánh tay đứt của hân, rõ ràng có vết cắn."

Lập tức tay bác sĩ pháp y nhảy xuống hố, cẩn thận lật thi thể xem xét, gật gật đầu nói, đích thực là bị cắn đứt. Tôi tiếp lời: "Các người nhìn xem, trong miệng hân hình như có ngâm vật gì." Vị pháp y gật đầu, mở hộp dụng cụ lấy một cái kim lớn, dùng sức nạy miệng Ngô Thiết Trụ ra. Trong miệng hân lớn nhón thịt thối rữa, còn có một đầu ngón tay.

Đám người càng xôn xao, rõ ràng đều rất sợ hãi. Dù sao, một người tự cắn chết mình, dù hình dung thế nào đều rất quái đản. Chỉ có gã thanh niên không chút sợ hãi, chỉ cười trên nỗi đau thi thể, mắng một câu: "Đáng đời."

Viên pháp y trẻ tuổi cũng đôi phần kinh sợ, hân thậm chí không dám nhìn thẳng vào mộ phần, tôi cũng cảm giác mộ phần có gì đó rất tà môn. Hân nhanh chóng rời khỏi hố, lập báo cáo sơ bộ: "Người chết Ngô Thiết Trụ, đi trộm mộ, trong quá trình trộm mộ, tự hại mình, cắn đứt cánh tay phải, mất máu quá nhiều mà chết, nghi ngờ có tiền sử bệnh tâm thần."

Sau đó cảnh sát báo người nhà Thiết Trụ đến nhận thi thể. Chờ cảnh sát đi khỏi, tôi mới kêu đám người tiếp tục đào, mở rộng hoàn toàn mộ phần.

Gã thanh niên lo lắng hỏi: "Hiện tại đã hiểu rõ, là Ngô Thiết Trụ giở trò quỷ, chúng ta có cần làm tiếp sao? Chi bằng cứ trực tiếp an táng chỗ này đi."

Tôi lắc đầu nói: "Cái này không thể được. Đã kinh động người chết, cần phải hạ táng lại một lần nữa. Thêm đó, binh sử kia dẫn dịch chúng ta tìm ra cỗ mộ, mục đích là gì? Ngoài việc phát hiện tên trộm mộ, chắc hẳn còn cái gì đó bên trong quan tài."

Gã thanh niên đành nghe theo, tiếp tục để người ta đào. Cạy mở hết gạch xung quanh, mộ thất liên lộ ra bên trong. Mộ cũng không lớn, bên trong có đặt rải rác mấy bình bình, lọ lọ; quan tài gỗ sơn đỏ, nhìn thấy cũng giật mình. Mà nắp quan tài đã bị cạy mở khỏi nói cũng biết là do Thiết Trụ gây ra. Nhìn đám người e dè không dám động thủ, tôi tự mình cột một sợi dây thừng lên quan tài, để mọi người kéo lên. Khi quan tài hiện ra dưới ánh sáng, mọi người lần nữa há hốc mồm. Trong quan tài, thi thể phi tử không hề bị phân hủy, thậm chí ngay cả răng tóc hay lông mi đều có thể thấy rõ ràng. Trên người mặc một bộ quần áo phi tử cung đình, gương mặt mỉm cười, hai tay đặt ngang bụng, nhìn rất an nhiên.

Nàng đã biến thành xác ướp.

Trong tay nàng còn cầm một quyển sách. Tôi do dự không dám lấy xuống chỉ thấy phía trên đề một bài thơ.

"Nhân vong hữu thử hốt kinh hi, ngọt ngọt đôi chi hô bất khởi.

Ta dư chích ảnh hệ nhân gian, như hà đồng sinh bất đồng tử.

Đồng tử yên năng lưỡng tương kiến, nhất song bạch cốt hoang sơn lý.

Cập ngã sinh thì huyền ngã tình, triêu triêu bạn ngã ma thư sử.

Tất quan u bí thị hà vật, tâm tàng hình mạo soa kham nghi.

Khử niên hoan tiếu dĩ thành trần, kim nhật mộng hồn sinh lệ thử."

Mặc dù với cổ văn tôi cũng không biết nhiều, nhưng liếc qua cũng nhìn ra, đây là một bài thơ ca tụng tình yêu. Đại khái ý tứ chính là, một người chết đi, di ảnh trước mặt bụi người không thôi, ai thán không thể cùng sinh cùng tử, nhớ tới những chuyện vui trong quá khứ, chỉ có thể rửa mặt bằng nước mắt.

Tôi không rõ tại sao năm đó phi tử lại cầm theo tập thơ này, chắc hẳn lúc ấy, người yêu của nàng chết sớm. Xã hội thời phong kiến thâm cung rộng lớn, phi tử nhiều vô số kể, có thể được hoàng đế ân sủng, chỉ e là điều xa vời. Rơi vào đường cùng, chỉ có thể gửi gắm ở người khác.

Không biết người may mắn được phi tử cảm mến là ai, nhưng bị vận mệnh ngăn cản, chết khi còn trẻ tuổi. Chắc hẳn người này với binh sử kia có mối quan hệ.

Tôi lúc ấy chẳng có tâm trí điều tra mấy vụ này, chỉ sai người đẩy nắp quan tài lại, dùng đinh sắt đóng kín. Việc dời mộ về sau tôi không tham gia, trong thôn tự có người đảm nhiệm.

Sau đó, tôi cùng Lý mặt rỗ về nhà gã thanh niên, mở gia phả nhà hắn ra tra xét, mới biết rõ lai lịch binh sử đầu người kia.

Những năm cuối triều Thanh, có một đại danh tướng tên Nạp Lan, vô tình gặp gỡ phi tử, cả hai vừa gặp đã cảm mến nhau. Trong hoàn cảnh ấy, gai người vượt qua thân phận, lén lút vụng trộm riêng tư.

Về sau Nạp Lan trong một trận chiến bị trọng thương, mắt thấy không sống nổi, phi tử đau lòng tuyệt thực ba ngày, ý đồ "không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nguyện chết cùng năm cùng tháng cùng ngày."

Nạp Lan đau lòng không thôi, mới lập di chúc, sai người đem răng cùng tro cốt của mình nung thành binh sử đầu người, hy vọng vĩnh viễn ở bên phi tử.

Phi tử thương tâm, nhận binh sử mà hàng đêm đều ôm ấp, roi lệ. Về sau nàng nhận thấy binh sử này không đơn giản, luôn cảm thấy hàng đêm, tướng quân đều hiện về ôm mình. Sớm chiều làm bạn như vậy có lẽ đối với họ, là kết cục tốt nhất.

Sau đó, liên quân tám nước vây hãm thành Bắc kinh, phi tử lại báo về binh sử, từ trong cung về quê, đồng thời mang theo lượng lớn châu báu, đủ để sống nửa đời còn lại sung túc.

Vạn lần không nghĩ tới, cho dù Nạp Lan tướng quân chết đi, linh hồn vẫn luôn ở trong binh sử, thời gian vật đổi sao dời, mấy trăm năm vẫn chưa nhạt đi chút tình cảm.

Dựa theo giao kèo trước đó, chúng tôi được mang binh sử làm thù lao. Nhưng nghĩ lại không thể nhẫn tâm chia rẽ mối lương duyên ngàn năm này, và lại mang theo binh sử bên người, tôi cũng không thể yên thân. Nên cuối cùng, tôi vẫn để binh sử được an táng cùng phi tử.

Vì chuyện này mà lão Lý giận tôi ba ngày, không thèm để ý. Dù sao mấy chục vạn tệ cứ tro tro như vậy đem chôn xuống đất, ai cũng đau lòng. Đừng nói Lý mặt rỗ, ngay cả tôi cũng thấy lòng mình rỉ máu.

Bù lại, gã thanh niên để báo đáp, chọn trong cỗ mộ mấy thứ đưa cho chúng tôi. Những thứ này đều từ hoàng cung mang ra, có giá trị không nhỏ, cho nên chúng tôi vẫn gọi là có chút lời lãi. Từ khi dời mộ, gã thanh niên không còn gặp quái sự, có lẽ di tổ tông phù hộ, mang bán chút đồ cỗ trong mộ, có một số vốn, về sau hắn trở thành một thương nhân giàu có. Ngược lại, nhà Ngô Thiết Trụ càng ngày càng lụn bại.

Đầu tiên phụ thân của hắn, vì tai nạn xe, thành người thực vật. Mẹ hắn không chịu nổi cú sốc, uống thuốc tự tử. Thậm chí, anh trai duy nhất của hắn, sinh ra một hải tử, cũng không ra hình dạng con người.

Mọi người đều nói do Thiết Trụ làm chuyện táng tận lương tâm nên gặp báo ứng. Lý mặt rỗ từng hỏi qua tôi, nhà hắn có phải bị báo ứng thật không. Tôi chỉ cười không nói. Ai mà biết được, ở nơi sâu xa, có hay không một cặp mắt đỏ lờm đang dõi theo chúng tôi???

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Diêm vương pháp trường - Chọc giận diêm vương

Sau hai chuyến buôn bán vừa rồi, cũng coi như có chút vốn liếng, nên tôi quyết định ghi ngoi cho thật tốt. Dù sao quãng thời gian qua ngày nào cũng bị hù dọa, đến ăn cơm cũng không yên.

Dạo này lão Lý cũng nhàn rồi thường ghé qua tiệm nhà tôi. Mà mỗi lần tới đều mang theo rượu thịt. Dần, dần, từ lượng của tôi cũng vì vậy mà bị lão Lý bồi dưỡng đi lên.

Lý mặt rỗ uống nhiều quá, còn hỏi tôi gần đây có vụ nào giấu hắn không.

Tôi tức giận nói: "Thế gian này, lấy đâu ra nhiều tà vật chỉ âm như vậy? Chúng ta làm nghề này, ba, năm năm không có một cuộc làm ăn cũng là chuyện bình thường."

Lý mặt rỗ thờ dài, nói tôi không có chí tiến thủ, không biết kiếm tiền, liền muốn tự mình đi tìm, đợi ngày mai sẽ lái xe dẫn tôi đi các thôn quê nghèo đói, thu thập thêm kiến thức.

Tướng hắn chỉ nói vậy lúc say, nào ngờ hai ngày sau, hắn quả nhiên đem xe tới, phía sau thùng xe chất đầy đồ đạc dụng cụ, thậm chí có cả lều vải, xem ra thực sự chuẩn bị đi xa.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ: "Huynh đệ, tiền kiếm cả đời không đủ, người liều mạng như vậy làm gì?"

Lý mặt rỗ cười hắc hắc nói: "Trung gia tiểu ca, ngươi không hiểu sao? Ta phải vì con trai mà tích lũy tiền, học phí, mua nhà, cưới vợ, nuôi con nào có dễ dàng. Còn ngươi, không chịu kiếm thêm chút, e là ngay cả bà già cũng không chịu gả cho ngươi."

Được rồi, ở lâu trong tiệm cũng buồn tẻ, chỉ bằng cũng Lý mặt rỗ đi thăm thú một phen. Nghĩ thông suốt, tôi gom vài bộ quần áo đơn giản, liền cùng hắn xuất phát.

Ngồi trên xe nhàm chán, không đầy một giờ, tôi ngủ thiếp đi, lúc mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ xe đã đen kịt một màu. Duỗi lưng một cái, ngó qua GPS, vậy mà chúng tôi đã đi xa nhà bảy, tám trăm cây số.

Tôi giật nảy mình, vội hỏi Lý mặt rỗ, liệu GPS có bị hỏng không? Hắn lúng túng cười, mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Tôi bị dọa lẫn nữa, hỏi không phải ngươi lái xe từ sáng tới đêm không nghỉ đó chứ?

Lý mặt rỗ gật gật đầu, ngáp một cái; tay hắn trượt đi, chút nữa đâm phải cây đại thụ ven đường. Tôi vội kêu hắn dừng xe, mắng: "Mau trả lời thật, ngươi có cố gắng đến cùng là ý gì, không phải muốn bán ta ra nước ngoài chứ?"

Lý mặt rỗ ngáp không ngừng: "Là ta sợ nói ra nói đến, ngươi sẽ không chịu đi, nên chỉ có cách tiền trạm hậu tẩu. Ngươi kiên trì một chút, sắp tới nơi rồi." Nói xong, hắn lại muốn lái xe đi, ánh mắt mông lung.

Tôi vội đuổi hắn xuống ghế sau, nhìn bộ dạng hiện thời của hắn, làm sao có thể lái xe. Nghĩ lại vừa rồi chút nữa đâm phải cái cây, tôi vẫn còn rùng mình.

Đã đến nước này, có muốn về cũng không thể, cho nên tôi chỉ còn cách khởi động xe, dựa theo định vị của Lý mặt rỗ, tiếp tục đi tới.

Tôi hỏi Lý mặt rỗ, ngươi làm cách nào mà nghe ngóng được một nơi cách cả ngàn cây số? Đáp lại, chỉ nghe tiếng ngáy, tôi thậm chí vì tiền bán mạng.

Tôi lái xe một mạch hai giờ, tới cao tốc Giang Tô - Côn Sơn mới đánh thức hắn dậy. Lý mặt rỗ mơ màng hỏi tôi tới rồi sao? Tôi nói tới rồi. Hắn liền cầm điện thoại bấm số.

Rất nhanh, một chiếc xe màu đen từ đâu đi tới chỗ hai người, còn bấm còi inh ỏi. Lý mặt rỗ lập tức giục tôi đuổi theo chiếc xe kia. Cũng không biết gã tài xế gấp đến cỡ nào, mà phóng bạt mạng, tôi chỉ có cách giẫm chết chân ga đuổi theo.

Cũng may, được một lát, chiếc xe màu đen dừng lại tại một quán rượu ở Côn Sơn. Chủ xe là một người trẻ tuổi, mặc bộ quần áo thể thao, hắn ném cho tôi hai cái thẻ phòng, nói: "Hai vị vất vả, tôi đã đặt phòng khách sạn cho hai người. Tạm thời đêm nay ngủ lại đây đi, chờ tới sáng việc sẽ tìm hai người." Sau khi nói xong, liền lái xe đi.

Tôi bị hắn làm cho khó hiểu, vội quay qua hỏi Lý mặt rỗ: "Tên này rốt cuộc là ai, ta cảm thấy hắn không đáng tin."

Lý mặt rỗ nhếch môi: "Biết tại sao lại ra về thần bí vậy không? Bởi vì chúng ta sắp thực hiện một vụ mua bán lớn, không thể không giữ bí mật. Đi, tới khách sạn tắm rửa trước, ta mệt chết rồi."

Lý mặt rỗ ngồi trên xe quá lâu, hai chân tê dại, vừa xuống xe liền ngồi bệt xuống đất. Tôi cũng không chịu nổi, nôn thốc nôn tháo, sau đó mới tỉnh táo đôi chút.

Tôi thầm mắng Lý mặt rỗ, nếu lần này không lời được trăm vạn, nhất định không tha cho hắn.

Chúng tôi ngủ một giấc tới sáng. Hôm sau tỉnh dậy, Lý mặt rỗ ném cho tôi một bộ quần áo, nói là mặc vào để thuận tiện hành động.

Tôi xem quần áo, chỉ là một bộ đen tuyền, chất vải thô cứng. Có chút khó chịu, tôi hỏi hắn, có sao lại mua đại mớ đồ via hè như vậy. Hắn cười hắc hắc nói: "Chúng ta hành động lần này tương đối bí mật, tốt nhất là làm ban đêm, dùng mớ quần áo màu đen này tránh bị phát hiện."

Tôi càng lúc càng cảm thấy không đúng, liền nắm cổ áo Lý mặt rỗ bắt hắn nói rõ đầu đuôi. Hắn lén lén lút lút, đóng hết cửa sổ lẫn cửa chính lại, hạ giọng nói: "Trung gia tiểu ca, ngươi đã nghe qua Diêm vương pháp trường chưa?"

Diêm vương pháp trường? Tôi ngờ ngác không hiểu hắn muốn nói gì.

Lý mặt rỗ giải thích: "Thời gian trước, ở vùng nông thôn Côn Sơn này, đang xây đập chứa nước, đào được một cái diêm vương pháp trường. Ngươi nghỉ xem, diêm vương pháp trường, nghe thấy danh tự liền rất tà mọn, bên trong vật tà âm khẳng định không ít."

Tôi đương nhiên không tin thế gian này lại có diêm vương, nên bảo hắn nói rõ, rốt cuộc là cái gì. Lý mặt rỗ nhẹ giọng, lúc này mới nói: "Trước đây ta buôn bán ở Tô Châu, có một vị huynh đệ. Hồi đó hắn mở một nhà máy gia công thực phẩm, tuy nhiên kinh doanh không được thuận lợi. Theo hắn nói, mỗi tuần, trong nhà xưởng đều xuất hiện điều lạ. Ví như nửa đêm, máy móc đột nhiên tự khởi động, lại có khi nhân viên lúc tan việc, nhìn thấy ngoài cửa sổ xuất hiện nhiều bóng đen."

"Lại có lần, một nhân viên đi vệ sinh, bỗng nghe sau lưng có tiếng động, nhìn lại đằng sau, ngươi đoán xem thấy gì? Xuất hiện một người mặc quân phục Nhật Bản, gươm đao nhìn hắn cười lạnh. Hắn sợ quá ngất đi, khi tỉnh dậy liền nộp đơn thôi việc."

Sự việc này đồn tới tai mọi người, cộng thêm việc mùa đông rét mướt, không bao lâu nhân viên lũ lượt xin nghỉ hết, nhà xưởng vì thế cũng đóng cửa.

Tôi có chút hứng thú, hỏi sau đó thì sao? Làm sao người khẳng định đó là diêm vương pháp trường? Hay là còn nhìn thấy đầu trâu mặt ngựa, tiểu quỷ chào đầu?

Lý mặt rỗ nói: "Đừng nói tiểu quỷ chào đầu, ngay cả cầu đầu trăm cũng tìm thấy."

Tôi lập tức ớn lạnh, run lên một chút. Bình sinh tôi cho rằng, cái gọi là mười tám tầng địa ngục, còn có diêm vương gia, đều là lời đồn bịa đặt. Càng không tưởng tượng nơi này mà tìm được chào đầu, lại còn có cầu đầu trăm, tôi lập tức kêu Lý mặt rỗ kể chi tiết sự tình.

Nguyên lai, người huynh đệ của hắn thấy nhà xưởng không thể gắng gượng nữa, liền bán đất lại cho chính quyền, để chính phủ xây đập chứa nước. Nhưng đang đào đập, lại gặp cố sự. Trong lúc đào đất, đào sâu được hai mét, vậy mà lại đào trúng một bộ xương người, còn có một đồng gạch. Đồng gạch đó nhiều năm rồi, rất lớn, mà cũng không phải gạch hiện đại.

Lúc đó công nhân rất hưng phấn, cho rằng đào trúng cổ mộ, như vậy coi như phát tài. Nhưng tiếp theo, công nhân đào sâu xuống, thì thấy không đúng, bởi nơi này không hề giống cổ mộ, mà giống hố chôn tập thể hơn. Chỉ nửa ngày đào lên không biết bao nhiêu hài cốt.

Mà hầu hết hài cốt đều không nguyên vẹn, cái thì thiếu tay, cái thì thiếu chân, giống như là trước khi chết bị chặt đi vậy.

Đám công nhân giờ mới hiểu tại sao nhà máy bị phát sinh quỷ sự. Khởi nói, dưới chân nhà máy chôn nhiều thi thể như vậy, không có ma mới là chuyện lạ.

Công nhân hết thấy ngừng lại. Dù sao chuyện này quá tà môn, chỉ sợ nếu tiếp tục đào, sẽ chọc giận vô số vong linh, làm liên lụy mọi người.

Nhưng có lẽ đã muộn, vong linh dưới đất hình như đã bị chọc giận mất rồi.

Đêm đó, đội công nhân liền xảy ra chuyện. Phụ trách chỉ huy công trình bỗng nhiên lăn ra chết. Mà tử trạng lại vô cùng thê thảm. Đầu hắn bị nhúng vào chảo dầu ăn, dầu ăn sôi sục làm đầu hắn biến dạng. Việc này lại khiến đám công nhân tức giận, bọn hắn quyết đem số hài cốt dưới mặt đất đào lên, dùng lửa thiêu hủy, thậm chí còn mời một pháp sư tới trấn yểm.

Bọn hắn tiếp tục đào bới, mới phát hiện không phải đào được cái hố chôn tập thể, mà đào được một khối đá cẩm thạch, trên tấm bia đá khắc rõ bốn chữ "Diêm Vương Pháp Trường"

Bốn chữ này khiến đám người kinh hồn táng đờm. Ngay sau đó, bọn họ đào được một cái vạc lớn, bên trong có một bộ xương bị nấu nát. Bên cạnh còn đào lên rất nhiều đồ vật kỳ quái, như đại trát đao rì sét, dây dừng hình treo cổ, v.v.

Biết đào lên diêm vương pháp trường, tất cả mọi người sợ choáng váng, ngay cả pháp sư trấn yểm cũng nói không quản được, trước khi đi dặn công nhân lấp hố đất lại.

Nhưng sự việc không vì lấp hố mà dừng lại. Vào lúc nửa đêm, đội kiến trúc lại chết thêm một người. Người đó chết cũng thật thê thảm, đầu bị dao phay chém đứt lìa, lăn lóc trên sàn nhà. Mọi người biết, đây là bất chúc "cầu đầu trăm" dùng hình.

Trong lúc nhất thời, diêm vương bị chọc giận, muốn đem tất cả xuống mười tám tầng địa ngục tra khảo.

Ai cũng biết, người phương nam đặc biệt mê tín, đụng phải quái sự như thế, bọn hắn đều không chút nghi ngờ. Đội xây dựng cũng không báo cảnh sát, mà giấu nhem chuyện này, chỉ nói do địa hình mảnh đất không hợp, không thể xây đập.

Mà người trong thôn cũng mỗi ngày đều cúng thịt cá, cầu khẩn diêm vương tha thứ.

Không ngờ làm như vậy lại có tác dụng, đội xây dựng về sau không còn người chết, tất cả đều bình yên.

Tôi hít một hơi thật sâu, không thể tưởng tượng nổi, nhìn lão Lý: "Người nói chuyện này, là thật?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Nỗi khổ tâm của Lý mặt rỗ

Lý mặt rỗ gật gật đầu: "Đương nhiên là thật."

Không nói câu thứ hai, tôi giơ tay tát Lý mặt rỗ một cái. May mắn hắn tránh nhanh, một bạt tai này mới không trúng mặt hắn. Hành động này làm họ Lý nổi điên, trừng mắt hỏi tôi làm gì.

Tôi nghiêng rằng: "Người, cái đồ tham tài bỏ mạng. Ta đã nói thế nào với người? Nghề này có ba thứ không thu, điều thứ nhất là tổn thương mạng người, không thu, người mang ta tới đây, là muốn hại chết ta sao???"

Lý mặt rỗ không nhìn được, cười lớn: "Tiểu ca, ngươi thật nhất gan, không lẽ ngươi cho rằng bọn chúng thật sự đào được diêm vương pháp trường hay sao?"

Tôi phản nộ mắng: "Dù gì, chuyện này ta tuyệt đối không nhúng tay vào."

Lý mặt rỗ thờ dãi: "Trương gia tiểu ca, ngươi còn có điều chưa biết, lần này ta đến không đơn thuần là vì kiếm tiền, mà còn vì cứu mạng người."

Tôi hơi sùng sốt: "Cứu mạng ai?"

Lý mặt rỗ thành thực nói: "Đến nước này ta cũng chẳng giấu ngươi làm gì. Ngươi cho rằng Lý mặt rỗ ta thực là hạng tham tiền bỏ mạng? Tất cả chỉ vì con trai ta mà thôi. Nó mắc bệnh máu trắng, ta phải vì nó mà gom đủ tiền phẫu thuật. Trước kia buôn bán vật, số tiền giải phẫu kia, ta thấy quả là lực bất tòng tâm. Nhưng sau hai lần trước, ta nhìn thấy ở ngươi một tia hy vọng, ta thấy có thể kiếm đủ tiền chữa bệnh cho con ta."

"Lý mặt rỗ ta trước giờ không phải một người cha tốt, không nuôi dưỡng con tốt, không cho hắn cảm nhận tình cảm cha con, thậm chí đến mẹ hắn ta cũng không giữ nổi. Nhi tử ta chịu thiệt thòi rất nhiều, Trương gia tiểu ca, van cầu ngươi giúp ta lần này. Đừng nói mạo hiểm, cho dù là đánh đổi tính mạng mình lấy mạng con trai, ta cũng bằng lòng, một vạn lần vui vẻ."

Nói tới đây, họ Lý không ngờ lại quý sụp trước mặt tôi, mà tôi cũng ngây người, không nghĩ con hắn lại mắc bệnh hiểm nghèo.

To lớn nhất trên cõi đời là tấm lòng cha mẹ. Tôi hoàn toàn có thể hiểu tâm tình hắn lúc này. Lý mặt rỗ đem toàn bộ hy vọng ký thác vào con trai, có thể nói, nhi tử chính là tính mạng của hắn. Con hắn mắc bệnh máu trắng, cái này so với chính bản thân hắn mắc bệnh, còn khó chịu hơn, không tránh khỏi hắn luôn tham tiền, hơn nữa còn dám gạt tôi, tiền trăm hậu tấu mà mang tôi tới nơi này.

Tôi bỗng cảm thấy hắn thật đáng thương. Nhưng có điều chuyện này tới cùng có nên giúp hắn hay không? Nghề này quy tắc rất nghiêm ngặt, nếu có chấp quán sự, chỉ e nguy hiểm đến tính mạng. Bởi tôi ý thức được, chuyện lần này so với hai lần trước cộng lại đều nghiêm trọng hơn bội phần. Có thể nói ngắn gọn một câu "cửu tử nhất sinh".

Hướng hồ đối mặt lần này, không chỉ riêng diêm vương pháp trường, mà còn có người dân trong thôn. Nếu để bọn họ biết chúng tôi kinh động tới diêm vương pháp trường, tất sẽ không khách khí. Đối với phương nam mà nói, trên báo chí xảy ra không ít vụ, thậm chí có người bị hành hạ tới chết.

Nhìn Lý mặt rỗ khóc lóc thê thảm, tôi cuối cùng vẫn mềm lòng: "Giúp ngươi cũng được, nhưng ta cũng chỉ biết cố hết sức mình, một khi phát hiện cái này vượt quá khả năng, ta sẽ lập tức rời đi."

Lý mặt rỗ hai mắt đầm lệ, hướng tôi dập đầu, nói chỉ cần cố hết sức là đủ. Hắn chỉ vì nhi tử, liều một phen, cho dù có ra sao cũng quyết không hối hận. Tôi gật đầu.

Nguyên một ngày tôi không có tâm trạng ăn uống, trong đầu lúc nào cũng là diêm vương pháp trường. Phát sinh hai phen hung ác như vậy, tôi cơ hồ kết luận, do vật chí tà chi âm tại đó gây nên. Cụ thể đến mức nào tạm thời chưa biết, nhưng khẳng định không dễ dây vào.

Lý mặt rỗ nói, buổi tối hôm nay có thể sẽ hành động, bảo tôi chuẩn bị xuất phát. Tôi bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện thôn trang phía xa, bao trùm một màn sương đen u ám. Đây chính là diêm đại hung, trong lòng tôi càng rối bời.

Đêm đến, tôi cùng họ Lý thu xếp một chút, đợi bằng hữu của hắn tới đón. Chờ tới hơn 11h đêm, vẫn chưa thấy ai tới, khiến tôi không khỏi có chút lo nghĩ. Đi tới đi lui trong phòng, nỗi bất an càng lớn dần.

Mười một rưỡi, cuối cùng điện thoại lão Lý cũng đổ chuông, hắn mở ra xem, lập tức sắc mặt tái nhợt.

Huynh đệ Lý mặt rỗ gửi tới một tin nhắn: "Có biến mau rời đi."

Tôi không chần chừ, trực tiếp xách balo: "Chớ ngần ra đó, mau đi."

Nếu như chúng tôi bị thôn dân phát hiện, hậu quả thật khó tưởng tượng. Chung tôi chạy nhanh ra bãi đỗ, lên xe lái tới một chỗ vắng vẻ. Nhìn xung quanh cẩn thận, lúc này mới bảo Lý mặt rỗ lấy điện thoại gọi điện cho vị huynh đệ kia, hỏi xem có phải bị bại lộ rồi không.

Điện thoại reo mấy lần đều không có người bắt máy, trong lòng tôi bất an, không lẽ hắn bị thôn dân đánh chết rồi cũng nên?

Đợi tới rạng sáng, huynh đệ kia mới điện lại, Lý mặt rỗ hỏi ngay chuyện gì xảy ra. Sự tình là đêm qua, thôn trưởng triệu tập cuộc họp, nói có người trong thôn câu kết cùng người ngoài, chuẩn bị đánh cắp đồ vật trong diêm vương pháp trường, thật là tội ác tày trời.

Tên huynh đệ nghe xong, còn tưởng đã bị lộ, bèn nhắn tin nhắn cho chúng tôi, để chúng tôi tranh thủ thời gian rời đi. Có điều về sau, trưởng thôn nói ra gian tặc, không phải hắn mà là một người khác, kết quả tên gian tặc bị đánh gần chết, khai tất cả đồng bọn ra. Lý mặt rỗ hỏi, thôn trưởng xử lý chúng thế nào? Người huynh đệ trầm mặc hồi lâu, nhất định cảnh tượng rất thê thảm.

Tôi lần nữa bàn lui, nhưng lại là họ Lý, đem con hắn ra lần nữa thuyết phục được tôi. Tôi cũng thầm khóc khổ, cảm thấy mình quá mềm lòng.

Lý mặt rỗ hỏi người kia, xem tiếp theo chuẩn bị thế nào. Người kia cũng thật to gan nói: "Ta không chờ được nữa, tạm thời tối nay hai người tới nhà ta, ăn ở tại đây, yên tâm sẽ không bị phát hiện."

Tôi nghe xong thì xạm cả mặt. Hiện tại tình hình như thế, còn để chúng tôi vào thôn, không phải tìm tới cái chết sao? Ngay cả họ Lý cũng có chút do dự: "Hay là chúng ta nghe ngóng thêm chút tình hình rồi vào đó cũng chưa muộn."

Vị huynh đệ kia có vẻ không còn kiên nhẫn: "Các người thì biết cái gì, vừa rồi xảy ra chuyện, tất trong thôn sẽ cho rằng không còn ai dám động vào diêm vương pháp trường. Bây giờ hành động sẽ rất thuận tiện, chỗ nguy hiểm nhất lại là nơi an toàn nhất."

Tôi đề nghị đợi thêm hai ngày, huynh đệ kia thì có vẻ gấp gáp: "Các người chờ được nhưng ta không chờ được. Đợi xây dựng không xây đập nữa, tiền đất chính phủ cũng không trả cho ta. Đám đồ cổ kia là đào được trên đất của ta, lũ thôn dân dựa vào cái gì mà dám quản lý? Các người có tới hay không, không tới ta tìm người khác.:"

Nghe tới đó, Lý mặt đỏ cũng gấp phát điên, nói hấn yên tâm, nhất định đêm nay chúng ta sẽ tới. Việc tới nước này, tôi cũng không biết làm sao, chỉ còn cách liều một phen. Đợi tới đêm, huynh đệ kia quả nhiên tới đón chúng tôi. Nhìn chúng tôi bộ dạng lo sợ bất an, hấn lập tức cười nói: "Yên tâm đi, đám người đó tuyệt đối không phát hiện."

Tôi với Lý mặt đỏ bị hấn nhét vào một cái rương, đặt lên thùng xe phía sau. Lão đào tới thôn trang, vừa xuống xe cả hai lập tức nôn mửa.

Tên kia đưa chúng tôi xuống bếp nhà hấn, cho tới khi tìm được thời cơ thích hợp, tuyệt không thể đi lại trong thôn.

Tôi cười khỏ, cái này so với giam lỏng, có khác nhau chút nào? Lý mặt đỏ an ủi nói, cố nhịn một chút đi, làm đại sự đừng câu nệ tiểu tiết. Thu xếp xong, tôi liền hỏi vị huynh đệ, có thể qua diêm vương pháp trường xem xét một chút hay không, ta phải phán đoán xem, chỗ đó tới cùng có bao nhiêu hung hiểm.

Vị huynh đệ nói, còn phải chờ xem, hiện giờ có người trông coi. Đợi tới ba giờ sáng, thôn dân trông coi mới về ngủ, đến lúc đó mới xem xét được.

Tôi gật đầu, bảo hấn kiếm một con chuột đồng, dùng kim khâu chọc mù hai mắt với hai lỗ tai, đợi lát nữa có thể cần dùng đến. Hấn hồ nghi một chút, cuối cùng vẫn theo lời tôi mà làm. Tôi với họ Lý nằm dưới đất nghỉ ngơi dưỡng sức. Đại khái khoảng một giờ, tên huynh đệ tới tìm chúng tôi, nói người trông coi khu đất đã dời đi, phải tranh thủ qua đó.

Cùng đó, hấn ném cho tôi cái bao nhựa, hiểu kỳ hỏi tôi, tại sao muốn mang theo chuột?

"Đám hồng mắt và tai con chuột, nó liên mắt cả thính giác lẫn thị giác, chỉ có thể dựa vào năng lực cảm giác của mình. Bọn chúng đối với âm khí, so với người thường, phản ứng mạnh gấp mấy lần, có thể từ đó mò tới vị trí vật tà âm." Tôi cười nói.

Vị huynh đệ giờ ngón tay cái lên, nói quả nhiên là người có tài. Tôi buộc một sợi dây thừng vào đuôi con chuột, để dưới đất, sau đó bảo Lý mặt đỏ đi theo con chuột từ đằng sau.

Con chuột vừa tiếp xúc với mặt đất, lập tức gãy dựa, ý đồ đào tẩu.

Có điều đuôi nó bị trói căn bản không thể thoát thân. Cuối cùng, nó cũng từ bỏ ý định, từ từ đi về phía trước. Nó tới một con đường quanh có khúc khuỷu, đứng lại ngửi mặt đất một cái, sau đó mới tiếp tục bò đi. Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, khoảng năm sáu phút, con chuột nhỏ không hề tiến về phía diêm vương pháp trường. Tôi hơi thất vọng, lẽ nào bên trong diêm vương pháp trường không hề có vật chí âm???

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Móc sắt tử hình

Có lẽ, tôi suy nghĩ hơi thừa rồi. Bởi đúng lúc này, con chuột bắt đầu cảm ứng được gì đó, đang chậm rãi, bỗng chớp mắt nhảy vọt lên, thật nhanh chạy về phía trước.

Theo hướng con chuột chạy, chính là về phía diêm vương pháp trường. Tốc độ của chúng tôi căn bản không đuổi kịp con chuột, sợi dây thừng bị kéo căng. Tôi bèn buông lỏng sợi dây, con chuột lập tức như tên rời cung, bắn vọt ra. Nó chạy đến bên miệng hồ xây đập, bỗng dưng khựng lại, sau đó nhảy tới nhảy lui tại chỗ.

Nó nhảy theo phương thức vô cùng kỳ lạ, nhảy lên xoay 180 độ, rồi cắm đầu xuống đất. Tình cảnh này làm tôi cả kinh, con chuột như vậy mà bị âm khí nồng nặc làm cho loạn thần kinh. Chỉ vài lần nhảy, con chuột máu me đầm đìa, nhưng nó vẫn gượng dậy, cố bò đến bên miệng hồ, từ bên trên ngã xuống.

Vị huynh đệ mang đèn pin rọi tới, cuối cùng quay về chúng tôi lắc đầu: "Ngã chết rồi." Tôi cảm thấy sợ hãi, vội bảo hai người thu dọn đồ đạc, về nhà.

Sau khi trở về, tôi vẫn còn chưa hoàn hồn. Trong thâm tâm cảm thấy, thứ này căn bản tôi không chế ngự nổi. Lý mặt đỏ cùng vị huynh đệ thấy vậy, liền hỏi tôi lý do.

Đốt một liều thuốc, tôi nói: "Còn có thể là tình huống như thế nào? Diêm vương pháp trường âm khí quá nặng, thậm chí có thể trực tiếp ảnh hưởng lên động vật, làm cho nó tình nguyện đập đầu chết, chỉ muốn không bị âm khí giày vò. Xem ra, phía dưới kia thật sự là một vật đại hung."

Người huynh đệ hít một hơi thật sâu: "Chẳng trách nhà máy thực phẩm không giữ được người, tất cả đều bị thứ này bức đi hết."

Lý mặt đỏ nom nớp lo sợ, hỏi tiếp theo nên làm thế nào. Tôi nói tạm thời chưa có tính toán gì, đợi ngày mai lại đi diêm vương pháp trường xem qua một chút.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, tôi cùng họ Lý ở phòng bếp lẫn ra ngủ tới tận trưa, sau khi ăn trưa xong đã là hai giờ chiều. Gã huynh đệ nói, hiện giờ người trong thôn đều đang ngủ trưa, muốn tranh thủ qua nhìn một chút. Tôi lập tức gật đầu, liền cùng ba hai người tới diêm vương pháp trường.

Mặc dù bây giờ là giữa ban ngày, tôi vẫn như cũ, có thể cảm thấy từ diêm vương pháp trường tỏa ra từng cơn ớn lạnh, cảm giác khủng bố khó tả.

Từ khi đội xây dựng có người chết, không ai dám tiếp tục động thổ, cho nên mảnh đất này xem như hoang phế, khắp nơi là rác rưởi sinh hoạt. Ở giữa cái rãnh to kia, càng bất mắt. Gã huynh đệ cả gan, dẫn chúng tôi vào giữa cái rãnh đó. Từ bên ngoài nhìn vào, có thể lờ mờ thấy, hố to phía dưới, xưa kia hẳn là có một cái tầng hầm mái vòm, giống hầm trú ẩn thời kỳ kháng chiến, hai bên là cốt thép xi măng, rất kiên cố.

Tọa giữa lối vào tầng hầm, là tấm bia đá khắc bốn chữ "Diêm Vương Pháp Trường" nhìn thấy mà giật mình. Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy bốn chữ kia có sinh mệnh, tỏa ra sức uy hiếp mạnh mẽ, khiến tôi không thể tự chủ, tâm sinh ra sợ hãi.

Giữa ban ngày ban mặt, mà mang cho tôi cảm giác này, khỏi nghĩ cũng biết thứ vật bên trong lợi hại nhường nào.

Phía trong tầng hầm đen ngòm, gã huynh đệ bật đèn pin, chiếu vào. Tôi phát hiện căn hầm này không gian rộng lớn, ước chừng phải cỡ một sân bóng đá. Hẳn lo lắng hỏi tôi, có nên đi vào không? Tôi do dự một chút, sau cùng vẫn là đảm bảo an toàn, quyết định quan sát từ ngoài cửa.

Trong tầng hầm, so với những gì Lý mặt đỏ kể, không khác biệt lắm. Mặt đất bằng phẳng, chất đầy các khối gạch xanh, tôi cầm đèn pin lia một lượt, phát hiện vô số vật dụng kỳ quái nằm la liệt. Nhiều tới mức không đếm xuể.

Bất mắt nhất, là một vạc dầu lớn, lòng vạc có thể chứa được một người trưởng thành. Còn có không ít bộ phận cơ thể người, cùng đầu lâu xương sọ vứt trên mặt đất. Mà tại hai bên vách tường treo rất nhiều móc sắt. Móc sắt hoen gỉ loang lổ, phần đầu có chút ánh đỏ sẫm, tôi đoán đó hẳn là máu tươi kết thành.

Tất cả nhìn đều rất bình thường, thế nhưng càng là bình thường, càng làm trong lòng tôi không khỏi khó chịu.

Bởi vì tại pháp trường này, tôi lại phân vân lưỡng lự, không biết bắt đầu từ đâu. Đúng lúc này, bỗng có tiếng động truyền đến, tựa như tiếng ho khan. Gã huynh đệ biến sắc, nói là thôn dân trông coi tới, chúng ta mau ra ngoài.

Tôi bèn mau chóng dùng điện thoại chụp lại một lượt, rồi cùng huynh đệ theo một con đường khác chạy ra ngoài.

Sau khi về nhà, tôi mở laptop, xuất file ảnh từ điện thoại sang, rồi phóng to, xem xem có thể tìm được đầu mối gì hay không.

Tấm hình thật không khiến tôi thất vọng, làm da đầu tôi tê rần. Trong góc diêm vương pháp trường, vậy mà lại lờ lợ treo một người. Thân thể người này bị treo thật cao, đầu nghiêng về bên này, giống như đang quan sát chúng tôi vậy.

Lúc đầu tôi còn tưởng do điện thoại máy ảnh không được tốt, lại thêm ánh sáng đèn pin mờ mờ, tạo thành ảo giác. Thế nhưng xem kỹ lại một lượt, lập tức bị dọa cho hồn phi phách tán.

Kia đích xác là một người! Có mắt mũi, mặc dù ánh quá mờ, thấy không rõ mặt hẳn lắm, nhưng có thể cảm giác được, từ đầu đến cuối hẳn đều trùng mắt về phía chúng tôi. Tôi thậm chí còn tưởng tượng được, hẳn lúc đó, thân thể bị treo trên móc sắt, theo gió khẽ lắc lư khỏe miệng thậm chí còn lộ ra một tia cười lạnh.

Mà càng quái đản hơn là, hẳn có vẻ chưa chết, bởi trong tay hẳn còn đang nắm một thanh trường đao.

Vị huynh đệ đi rót cho tôi cốc nước, vừa nhìn thấy màn hình laptop, lập tức kêu thảm một tiếng, đánh rơi cốc xuống đất. Tôi vội đỡ hẳn dậy, hỏi: "Người nhìn kỹ một chút, xem có biết người này hay không?"

Hắn sắc mặt tái nhợt, gật đầu: "Có... nhận ra, người này là người đầu tiên bị chết, đầu ngâm trong chảo dầu. Nhưng người trong thôn đã chôn cất hẳn rồi mà?:"

Lý mặt đỏ nuốt nước bọt cái ực, miệng run rẩy: "Xong, xem ra lần này chúng ta gặp quỷ thật rồi."

Tôi nghe cũng cảm thấy ngờ vực, đã chôn cất người rồi, sao còn xuất hiện tại pháp trường. Hơn nữa còn xuất hiện một cách quỷ dị như vậy?

Tôi liền quay qua huynh đệ nói: "Giao cho người việc này, bây giờ người lập tức đi hỏi trưởng thôn, để trưởng thôn cho người đi mang thi thể kia ra. Đến lúc đó, người nhất định phải chú ý thanh đao trong tay hắn, nếu như cây đao kia dính máu phải lập tức nghĩ mọi biện pháp mang nó về đây. Ta cảm thấy thi thể sẽ dĩ xảy ra hiện tượng như vậy cũng bởi vì thanh đao kia. Nó tuyệt đối là một trong số những vật chí tà chí âm."

Hắn có chút sợ hãi nhìn tôi: "Nhưng gã công nhân kia, không phải quý hồn ư?"

Tôi lập tức cười khò: "Ngươi nghĩ máy ảnh có thể chụp được vong hồn sao?" Gã huynh đệ do dự một chút, rồi liền đi ra ngoài.

Lý mặt đỏ thì lập tức giằng lấy laptop, đem tấm hình xóa bỏ, nói cái ảnh này quá không may mắn, nhìn ban đêm không dám đi ngủ.

Một giờ sau, gã huynh đệ đã mời được trưởng thôn tới, theo sau còn một đám thanh niên trẻ tuổi. Thôn trưởng dù không tin lắm lời của gã, nhưng cuối cùng vẫn quyết định tới xem một chuyến.

Không ngờ tới thật đúng phát hiện thi thể bị treo kia, vậy là đem thi thể công ra. Giờ phút này, thi thể người công nhân đã hoàn toàn thay đổi, toàn thân nổi đầy thi ban(cái này ai đọc qua ma thôi đèn sẽ biết thi ban là gì), bốc ra một mùi tanh hôi.

Hiện trường tất cả đám thanh niên đều dạt ra một bên, như tránh dịch bệnh. Tôi rẽ đám người, liếc mắt nhìn thấy thi thể kia trong tay vẫn nắm chặt thanh đao.

Thôn trưởng và đám người đang thương lượng nên làm thế nào, gã huynh đệ thừa cơ sơ hở, giật thanh đao vút sang một bên. Cuối cùng thôn trưởng quyết định mang thi thể đi hỏa táng, còn mời đại sư đến siêu độ, không cho thành ác quỷ tiếp tục hại người. Chờ tất cả mọi người đi về, gã huynh đệ mới nhặt thanh đao đưa cho tôi.

Tôi cẩn thận quan sát một chút, phát hiện cây đao này phẩm chất phi thường tốt, là đao của người Nhật hay sử dụng. Cả thanh đao dài chừng một mét, thân đao uốn lượn theo đường cong. Lưỡi đao vô cùng sắc bén, mà lại có đầy hoa văn giống như ở bia đá cẩm thạch. Cây đao này chắc chắn là xuất phát từ diêm vương pháp trường. Mà tại mũi đao, xuất hiện một vết máu tươi. Gã huynh đệ lúc này mới hỏi tôi: "Làm sao ngươi biết trên đao sẽ có máu? Máu này là ở đâu ra?"

Tôi nghiêng rằng một cái: "Là máu ma quỷ."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Xà dục đao

Gã huynh đệ nghe tôi nói thì sắc mặt trắng nhợt: "Máu quỷ, ta là lần đầu nghe thấy ma quỷ cũng có máu."

"Buổi tối hôm nay ngươi sẽ biết."

Nói xong, tôi đem đao đưa cho hắn: "Hiện giờ ngươi hãy theo chỉ dẫn của ta, đem thanh đao này ngâm trong nước tiểu một giờ, sau đó lau sạch sẽ rồi mang trả lại diêm vương pháp trường. Chúng ta phải điều tra nguồn gốc của thanh đao này."

Lý mặt đỏ hồ hởi: "Tiểu ca, nhìn ngươi thần thái nhẹ nhõm, phải chăng đã nắm chắc cách phá giải?"

Tôi lắc đầu: "Không hoàn toàn nắm chắc, nhưng ta nghĩ cây đao này cũng không phải vật đại hung. Bởi đao kiếm cổ đại, hung ác tới cực điểm, đều sẽ uống máu. Giống như trong "Thủy hử truyện", ở "Thanh diện thú" bảo đao do tổ tiên Dương chí truyền lại, có thể giết người không thấy máu. Kỳ thực là khi chém người, máu bắn ra đã bị nó uống hết. Thế nhưng cây đao này lại không uống máu, chắc sẽ không quá phiền phức."

Gã huynh đệ cùng họ Lý nghe vậy thì thờ phào nhẹ nhõm. Tôi lại bảo gã đi chuẩn bị ba bộ đồng phục cảnh sát, một thùng hùng hoàng, liệt tửu. Gã hỏi tôi muốn những vật này để làm gì? Tôi nói, đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ làm theo lời ta là được.

Bởi vì từ khi nhìn thấy cây đao, trong thời khắc này đầu tôi đã dần dần vạch ra một kế hoạch.

Gã huynh đệ vội đi chuẩn bị ngay, không tới hai giờ đã quay trở lại, mang đến ba bộ đồng phục cảnh sát, nguyên là hắn có quen một bằng hữu ở cục cảnh sát, liền tới hỏi mượn.

Đêm đến, thôn trang lại đặc biệt náo nhiệt, bởi vì mọi người đều tới xem đại sư làm phép siêu độ cho thi thể công nhân.

Tôi cũng thử ra xem, là thần thánh phương nào. Tôi yên lặng quan sát, người được mời tới mặc một đạo bào màu vàng, nhưng nhìn hắn có vẻ không chính tông, dù trang bị đầy đủ, có kiếm gỗ, cùng gương bát quái. Nhưng bộ râu kia, rõ ràng là dán lên, vác một bụng bia, đi mấy bước đều ợ hơi. Bộ dáng này xem ra, đó mới là quỷ. Có điều trưởng thôn lại một mực cung kính hắn, hắn ba hoa một câu trường thôn đều coi như thánh chỉ.

Lý mặt đỏ nói, ta thấy tên này là muốn lừa gạt đồ cổ từ pháp trường ra mà thôi, ngươi xem, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, nhiều khả năng trưởng thôn nhất định đem tất cả đồ vật, chấp tay mà đưa cho hắn.

Tôi cười nói: "Yên tâm đi, đợi chút nữa ắt có trò hay để xem."

Đạo sĩ kia rất nhanh bày xong pháp đàn, cầm kiếm gỗ nhảy lên nhảy xuống như con khỉ. Chỉ thấy lão đem đạo giáo thủ ấn, kết thành Lan Hoa Chỉ, tôi liền có chút buồn cười, biết tông tên này một chút bản lĩnh cũng không có, đơn thuần là tên lừa gạt quanh đây mà thôi.

Nhảy chốc lát, đạo sĩ kia bỗng ngừng lại nói: "Yêu nghiệt to gan, dám bén mảng làm họa thôn dân bách tính. Để bản đạo thu phục ngươi."

Sau đó hắn nhảy vào trong diêm vương pháp trường, một lúc lâu mới leo lên, nhìn qua có vẻ mệt mỏi, trong tay còn để thanh đao ngâm nước tiểu mà tôi đặt vào khi nãy. "Đã tìm ra kẻ cầm đầu." Đạo sĩ đem thanh đao ném xuống đất: "Đều là âm linh bám trên thanh đao này tác quái. Âm linh này sinh thời là một đồ tể, về sau trong lúc mổ heo, không cẩn thận bị rơi vào nồi nước sôi mà chết thảm, nên giờ mới tìm kẻ thể thân khắp nơi. Các người yên tâm, bản đạo đã đánh hắn hồn phi phách tán rồi."

Các thôn dân lập tức reo hò, trưởng thôn vội chạy lại nói "tốt", tiện đó đem tiền nhét vào tay đạo sĩ. Ai ngờ đạo sĩ khoát tay mà nói: "Tiền tài đối với bản đạo mà nói, chỉ như nước chảy mây trôi. Nếu các vị hương thân phụ lão thực lòng muốn báo đáp ta, chỉ cần mang hết đồ vật trong pháp trường đưa cho ta, để ta làm phép siêu độ hết thầy vong linh."

Thôn trưởng lập tức gật đầu, nói không vấn đề.

Lý mặt đỏ gập gáp, bóp tay tôi kêu lên: "Nếu đồ vật thật rơi vào tay người khác, chúng ta chẳng phải đi chuyển này công cốc sao?"

Tôi bảo họ Lý đừng có gập, đạo sĩ kia không cầm vật gì đi đâu. Nghe tôi nói vậy, hắn mui phần hồ nghi, nhưng nhìn tôi tràn đầy tự tin, cũng không nói gì thêm, hướng ánh mắt theo dõi pháp trường.

Ngay khi các thôn dân chuẩn bị xuống pháp trường, mang đồ vật khiêng ra cho đạo sĩ, tôi thấy rõ ràng, toàn thân hắn run lên, biểu hiện cũng bắt đầu khổ sở.

Đến cuối cùng, đầu tôi nổi giận răng ken kết. Thôn trưởng tò mò hỏi. Đạo sĩ vậy mà một câu cũng không nói, chỉ nghẹo đầu một bên, thần thái kia, chẳng phải giống hệt thi thể bị móc sắt treo sao?

Sau đó hắn thậm chí cúi xuống, cầm thanh đao, đưa cao lên...Thôn trưởng càng kinh ngạc: "Đại sư, người bị làm sao vậy?"

Đạo sĩ bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thôn trưởng nở một nụ cười quái dị. Một âm thanh khàn khàn từ cổ họng hắn phát ra, âm thanh hoàn toàn không giống giọng nói bình thường của hắn: "Baka!"

Sau đó hắn nâng đao, bỏ về phía thôn trưởng. Thôn trưởng sợ hãi đến ngã nhào, mà đạo sĩ lại không buông tha, vẫn nắm chặt thanh đao, mồm thỉnh thoảng hô lên mấy câu không ai nghe hiểu. Tôi chỉ đoán được, mấy câu đó là tiếng Nhật.

Các thôn dân cũng sợ tròn mắt, không nghĩ tới đạo sĩ tại thượng lại biến ra bộ dạng này, lúc này có ba bốn thanh niên trẻ tuổi tiến lên can ngăn. Không ngờ đạo sĩ như phát điên, sức lực dị thường, ba bốn người đều không ép được hắn.

Trong tích tắc, hắn chém bị thương mấy người, lập tức tiếng hét chói tai vang lên, các thôn dân bỏ chạy tứ phía.

Lý mặt đỏ lúc này mới vui vẻ: "Trương gia tiểu ca, người thật đúng là thần cơ diệu đoán. Đây thực là một trò hay. Người làm sao biết được chuyện này?"

Tôi vừa cười vừa nói: "Nếu đem người ngâm trong nước tiểu một giờ, người có thể khờ tức giận sao?" Tôi lo lắng sự tình vượt quá tầm kiểm soát, vạn nhất xảy ra án mạng sẽ không hay, bèn nhấn tin cho gã huynh đệ, bảo hắn nghĩ cách vây bột hùng hoàng lên thân đao.

Đạo sĩ kia ngừng lại gầy dựa, ngã ra đất sùi bọt mép. Thôn trưởng thấy tình hình không ổn, nâng hắn lên, cho người khiêng đi.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, rút một liều thuốc châm lửa.

Đám người thôn dân kia, cùng gã huynh đệ người đầy mỡ hôi đi tới, hỏi tôi tiếp theo nên làm gì. Trải qua sự việc vừa rồi, hẳn họ đã biết "Son ngoại hữu son, thiên ngoại hữu thiên."

Tôi cười, bóp tàn thuốc: "Đi thôi, chúng ta nên ra tay rồi."

Sau đó tôi nhanh chóng đem đồng phục cảnh sát cho Lý mặt đỏ cùng gã huynh đệ, ba người mặc vào.

Dù không hiểu ý tôi, hai người vẫn miễn cưỡng làm theo. Tôi nhặt thanh đao lên, lạnh lùng nói: "Đao này rõ ràng là đao Nhật Bản, có điều quân Nhật đã đầu hàng mấy thập niên, tại sao đao của chúng lại thất lạc ở Trung Quốc?"

Lý mặt đỏ cùng gã kia hai mắt nhìn nhau, nhất thời cũng không biết giâu thích thế nào.

Tôi thở dài: "Được rồi, ngày sau đưa cây đao này trả về Nhật bản, để nó tìm lại cố hương của mình. Mùa này chắc núi Phú sĩ hoa anh đào đều nở rộ rồi."

Nói xong tôi lau sạch thanh đao, dùng một tấm vải gói kỹ lại, cùng hai người mang về nhà.

Về đến nhà, Lý mặt đỏ cùng gã huynh đệ đều sững sờ nhìn tôi, không nói một lời.

Tôi đem thanh đao, thận trọng đặt trên bàn, rồi cất lời: "Trên đường đi, hai người hẳn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta?"

Họ Lý gật đầu: "Há lại chỉ có nhiều vấn đề ta hiện tại đầu óc đều rối bời. Tiểu ca, đừng thừa nước đục thả câu, tranh thủ thời gian giải thích cho ta xem lai lịch cây đao này thế nào, chuyện Nhật bốn đầu hàng là ra sao?"

Tôi gật đầu. Ký thực cây đao này cũn không phải cây đao thông thường. Mà là đao của quân nhân Nhật bản chuyên dùng để mổ bụng tự sát khi thất bại. Người trong nghề gọi là xà dục đao. Tôi nói nó là đao mổ bụng, chính bởi vì trên mũi đao có dính một tia máu tươi....

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 5: Diêm vương quân

Người Nhật bản, tinh thần võ sĩ đạo rất cao, bọn hán chiến bại đều mổ bụng tự sát, không cam lòng. Điều này sẽ lưu oán khí mãnh liệt lên thân đao. Bình thường, oán khí theo thời gian sẽ từ từ tiêu tán đi. Nhưng nếu ở một nơi cả ngày không thấy ánh sáng, ví như ở tầng hầm, oán khí không những không tiêu tán, ngược lại sẽ ngưng kết cùng một chỗ, hấp thụ "huyết quý" xung quanh mà tự duy trì.

Cái gọi là "huyết quý" thực ra là máu của rắn. Bởi sinh vật bên trong mặt đất, rắn là loài máu lạnh, nên võ sĩ đạo sẽ "bức bách" rắn, khiến nó chủ động hiến ra máu tươi của mình, nuôi dưỡng oán khí.

Thời gian càng lâu, oán khí sẽ càng cường đại, một khi bị đào lên, không xảy ra án mạng mới là chuyện lạ. Nhất lại là người Trung Quốc, vì những võ sĩ đạo này rất hận người Trung.

Lúc trước, tôi dùng chuột để thử nghiệm, cũng vì xem xem, ở trong diêm vương pháp trường, có hay không tồn tại "huyết quý dưỡng oán". Bởi, con chuột sợ nhất là mèo, tiếp theo là rắn.

Tiếp đó vừa rồi, tôi nói to mấy câu, cũng là để cho thanh đao nghe thấy. Trên người chúng tôi mặc đồng phục cảnh sát, mang theo hoàng khí mãnh liệt, đủ để chấn nhiếp thanh đao. Tôi muốn đem nó trả về cố hương, là một chiều nịnh bợ, để nó biết không những tôi không tổn thương đến nó, còn cho nó trở về nơi nó sinh ra.

Dù sao oán niệm lớn nhất trên võ sĩ đạo, là quân nhân tham chiến, bỏ mạng nơi đất khách quê người, không thể trở về cố hương.

Tôi giải thích một lượt, hai tên gốc kia cuối cùng nhìn tôi bội phục, chỉ thiếu nước khấu đầu mà thôi. Đương nhiên, dù vậy bọn hán vẫn quanh co lòng vòng, có ý muốn hỏi tôi, thanh võ sĩ đạo này, giá trị bao nhiêu.

Tôi do dự một chút, vấn đề này đúng là khó nói. Loại xà dục đao này, ở Nhật bản rất có giá. Bởi mấy ngàn năm tinh thần võ sĩ đạo truyền đời, người Nhật rất ngưỡng mộ những quân nhân mổ bụng tự sát, nên đối với bọn hán, đây là báu vật gia truyền, dù ra giá bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Có điều giờ chúng tôi ở Trung Quốc, tìm đâu ra người Nhật nào muốn mua?

Lúc này, gã huynh đệ lại hỏi một vấn đề, đó là vì sao xà dục đao, lại xuất hiện ở trong diêm vương pháp trường?

Tôi cười lớn nói, trên thực tế, đó cũng chẳng phải diêm vương pháp trường, chỉ là căn cứ cũ của quân Nhật mà thôi.

Nhật bản phát động chiến tranh xâm lược Trung Hoa, thành lập hai nhánh quân, nổi danh khắp thế giới. Trong đó, một nhánh là Mặt Trời Đen 731, bọn chúng chuyên dùng người Trung Quốc tiến hành thí nghiệm trên cơ thể sống, giết hại vô số đàn bà trẻ em.

Còn có nhánh ngoại giới xưng là "Diêm vương quân". Bọn hán nhiệm vụ chủ yếu là tra tấn bức cung tù nhân chiến tranh.

Bất luận quân thắng thần cương nghị đều là kiên cường. Quân Nhật Bản muỗps có được tin tình báo, quả thực so với lên trời còn khó hơn, dùng cách tra khảo thông thương căn bản là không có kết quả.

Vậy là, Nhật Bản liền thành lập nhánh Diêm vương quân này, chuyên nghiên cứu các cực hình làm sao cho thống khoái nhất. Có lẽ đối với bọn hán, một mặt có thể đạt được tình báo, mặt khác còn thỏa mãn tâm lý biến thái của chúng.

Những tù binh không chịu mở miệng, đều sẽ bị đưa tới đây. Diêm vương quân nghiên cứu hình thức tra tấn hàng ngàn năm của Trung Quốc, đều nắm rõ, đồng thời tạo ra vô số loại hình cụ tàn khốc.

Thậm chí chúng còn bắt chước truyền thuyết, tạo ra một nơi gọi là mười tám tầng địa ngục, sáng lập ra núi đao, biển lửa, chảo dầu các loại, chính là để phòng tuyến tâm lý của con người triệt để sụp đổ.

Tôi suy đoán, diêm vương pháp trường này chính là một phân bộ của diêm vương quân. Nhật Bản chiến bại, đầu hàng, diêm vương quân biết mình không thể tồn tại, tất cả liền mổ bụng tự sát.

Sau khi nghe tôi nói, Lý mặt đỏ cùng gã huynh đệ dùng dùng nổi giận, nói muốn cho nổ tung diêm vương pháp trường biến thái kia. Tôi nói, cái này không được. Gian hãm kia tốt nhất báo cho chính phủ đến xử lý. Hiện tại người Nhật tự cao tự đại, đối với những sai lầm trong quá khứ chưa từng ăn năn, thậm chí xuyên tạc việc chưa từng xâm lược Trung Quốc. Nếu tin đào được diêm vương pháp trường này đưa lên, sẽ là câu tát vào mặt bọn hắn.

Gã huynh đệ nói hẳn tình nguyện hiến mảnh đất này cho quốc gia, dùng để dựng nên bảo tàng kháng Nhật. Tôi vui mừng nhẹ gật đầu.

Có điều hẳn còn lo lắng, không biết những hình cụ còn lại trong đó, có tác quái hay không. Tôi nói cho hắn yên tâm, sở dĩ những hình cụ kia xuất hiện cổ quái, đều là do oán khí trên võ sĩ đao thúc đẩy. Hiện võ sĩ đao đã bị mang đi, không có oán khí, chúng chỉ là đồng sắt vụn thôi.

Cùng hai người bạn bạc xong, tôi liền chuẩn bị rời đi, nhưng huynh đệ kia vẫn chưa yên lòng, nói nhờ đầu diêm vương pháp trường kia lại tác quái, chẳng phải hẳn sẽ gặp nạn? Kiểu gì cũng giữ tôi lưu lại vài ngày.

Tôi bất đắc dĩ đáp ứng hắn ở lại thêm một ngày, trời tối ngày mai liền âm thầm rời đi. Dù sao ban ngày, cũng không dám ngهنh ngang, thôn này đối với người ngoài không có chút thiện cảm.

Đợi qua một đêm, diêm vương pháp trường kia không có chút động tĩnh gì, tất cả đều nhẹ nhõm. Ngày thứ hai, sáng sớm gã huynh đệ ra ngoài xem thôn trường xử lý tên đạo sĩ kia thế nào.

Sau đó hắn ủ rũ trở về, tôi biết chắc kết quả không như ý. Thì ra, gã nói cho chúng tôi biết, đêm qua diêm vương pháp trường không còn động tĩnh gì, cái này trước kia chưa từng xảy ra, người trong thôn liền tưởng đó là do công lao tên đạo sĩ.

Tôi nghe không nhịn được cười, xã hội này đúng là như thế. Có tài năng thuoengf bị người đời khinh khi, kẻ dùng mảnh lối lừa gạt là được tăng bốc.

Tôi cũng chả buồn chấp nhặt tên đạo sĩ kia, và lại hẳn được thôn trưởng tín nhiệm, giờ gây chuyện với hắn, là tự hại mình.

Cả một ngày tôi ngồi nghiền cứu xà dục đao, đồng thời tự hỏi, làm sao có thể chế ngự nó.

Tuy nói bột hùng hoàng ó thể ngăn chặn, nhưng thời gian dài, hùng hoàng cũng giảm bớt uy lực. Chỉ cần thêm một ngày không về được Nhật Bản, oán khí trên đao sẽ thêm một ngày không tiêu tán.

Cũng không biết quan hệ trong giới có thể làm gì hay không. Tôi liền dùng quab hệ trong giới đồ cổ, truyền đi tin tức, hi vọng có thể mau chóng tìm người tới mua, mà nhất định phải là người Nhật Bản, để có thể mau chóng đưa nó về cố hương.

Đợi đến trời tối, gã huynh đệ lái xe đưa chúng tôi đi. Hắn vừa lái xe vừa nói với tôi, đã liên hệ với đội thu thập chứng cứ chiến tranh, nhân sĩ chuyên nghiệp sẽ mau chóng đến, mang đi hình cụ tròn diêm vương pháp trường.

Tôi gật đầu, cũng hi vọng hiệp hội này có thể đưa ra chứng cứ cho bên Nhật Bản. Làm sai không đáng sợ, đáng sợ là sai mà không nhận, còn mặt dày đòi người khác tìm chứng cứ.

Tôi tôn trọng tinh thần võ sĩ đạo, nhưng tôi tuyệt đối không tôn trọng nước Nhật. Ngay lúc đang suy nghĩ, bỗng gã huynh đệ rít lên một tiếng.

Tiếng hét bất thành linh chói tai, làm tôi giật mình, lập tức hỏi có chuyện gì. Gã huynh đệ lắc đầu nói không có gì, vừa rồi hình như bị cái gì chích một cái, có thể là côn trùng.

Thấy hắn không có việc gì, tôi cũng yên lòng, cùng họ Lý đằng sau đánh một giấc, dù sao mấy ngày nay đã quá mệt mỏi rồi.

Cũng không biết có phải nằm mơ hay không, tôi tựa hồ mơ mơ màng màng nghe gã huynh đệ nói một tiếng: "Bất cứ ai cũng đừng hòng rời đi." Làm cho tôi lần nữa mở mắt, lại bị tình cảnh trước mắt dọa cho sợ. Bởi tôi phát hiện, mình vậy mà lại đang ngủ trong nhà gã huynh đệ, chưa hề ra khỏi thôn.

Đầu tôi thì mê man, như bị trúng thuốc mê, tôi dứt khoát đi rửa mặt, tỉnh hồi gã sao lại lái xe về.

Sau khi rửa mặt, tôi đánh thức hai người, kết quả cả hai cũng không hiểu hôm qua xảy ra chuyện gì, lòng tôi lập tức bất an, xem ra việc không đơn giản như tôi nghĩ.

Nhớ tới câu gã huynh đệ nói: "Bất cứ ai cũng đừng hòng rời đi." Tôi liền hỏi hắn. Gã lắc đầu liên tục, nói không nhớ, chỉ nhớ đang lái xe, thì mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Mặt tôi tức thì trầm xuống, phản ứng đầu tiên là sự việc ở diêm vương pháp trường vẫn chưa giải quyết xong, có phải xà dục đao ảnh hưởng tới bọn tôi?

Nghĩ tới xà dục đao, tôi liền vội hỏi: "Thanh đao đâu rồi??".

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Ma đao

Tôi không chút do dự, liền chạy ra khỏi phòng, xa xa thấy chiếc xe màu đen, cửa mở toang. Lòng tôi bất giác nảy một cái, linh cảm nói cho tôi, xà dục đao có lẽ mất rồi.

Quả nhiên, tìm kiếm trên xe, không thấy đao đâu, mà tại vị trí để thanh đao, còn lưu lại một vũng máu. Điều này làm tôi giật mình, một lần nữa hoang mang.

Nhìn một lượt, cả chiếc xe không sao, duy chỉ có cửa xe, giống như bị bàn tay không lồ bóp méo. Lý mặt rỗ cũng vội vàng chạy tới, hỏi tôi tìm thấy thanh đao chưa. Tôi thở dài, nói xà dục đao không tìm thấy, chỉ thấy một vũng máu. Lý mặt rỗ kinh hãi: "Xà dục đao 'đến thẳng' à, sao lại chảy máu?"

Một câu nửa đùa của hắn, ngược lại lòng tôi vạn vạn kinh hoàng. Máu này hẳn là xà dục đao chảy ra? Nếu thật như vậy, vật này tôi không thể trấn áp.

Bởi phạm là vật chí âm, đã lưu huyết, liền sinh ra ác linh, như thanh đao này, đã sinh ra ma đao.

Trong nghề chúng tôi, vật chí âm bình thường và ác linh chí âm là hai khái niệm khác nhau. Vật chí âm quấy phá, cũng chỉ có thể dọa người một chút, làm điểm phá xấu mà thôi. Nhưng sinh ra ác linh chí âm, lại là vật có thể trực tiếp giết người.

Khó có thể tưởng tượng, một thanh xà dục đao bình thường như thế, lại nảy sinh ma đao.

Gã huynh đệ nhìn tôi sắc mặt không tốt, liền hỏi tôi nên làm thế nào?

Tôi rút ba cây nhang, đưa cho hắn nói: "Mau trở về, đóng hết cửa sổ lẫn cửa chính lại. Nếu như ta đoán không sai, tối nay chắc chắn có chuyện lớn..."

Hai người giật nảy mình, tôi cũng không thêm để ý, dẫn đầu chạy về phòng, sau đó đóng hết một loạt cửa. Lục soát trong phòng một lượt, đảm bảo xà dục đao không có lên vào, lúc này mới an tâm.

Gã huynh đệ nhìn tôi hoạt động không ngơi tay, đã sớm toàn thân run rẩy. Thấy tôi bình tĩnh lại, hắn liền vội đến hỏi: "Tiểu ca, rốt cuộc là chuyện gì, xà dục đao không phải đã bị chúng ta chế phục sao?"

Tôi liền kể sơ qua về ma đao cho hắn nghe, nói hắn biết, chúng ta trở về nhà hắn, rất có thể là do xà dục đao sai khiến.

Gã huynh đệ sắc mặt tái đi, nửa ngày không nói câu nào. Lý mặt rỗ cũng vò đầu bứt tai, hỏi tôi phải làm sao bây giờ. Hắn dù sao cũng là kẻ buồn đồ cở, sơ qua cũng biết ác linh đáng sợ cỡ nào.

Tôi cười khổ nói: "Xem ra chúng ta phải ăn không ở không mấy ngày trong làng này rồi."

Chẳng ngờ tới, đêm đó căn nhà vậy mà không có động tĩnh gì. Tôi nhẹ nhàng thờ ra, liền bảo gã huynh đệ nhanh chóng đi nghe ngóng trong thôn, xem có phát sinh gì không. Nhất là nếu có người chết phải lập tức báo cho tôi.

Chờ gã đi khỏi, lúc này tôi mới trần trụi quả trứng, chuẩn bị ăn cho đỡ đói. Nhưng vừa ăn một nửa, thì phát hiện "mắt mèo" trên cửa lớn dính máu (cái mắt mèo này bên Trung khi làm cửa ra vào hay có, mà không biết bên mình gọi là gì nên để nguyên văn). Tôi giật mình, suýt chút nữa đánh rơi đĩa trứng trên tay.

Có điều không muốn làm Lý mặt rỗ thêm sợ hãi, tôi không nói cho hắn, chỉ chờ hắn đi vào nhà vệ sinh, tôi liền cẩn thận quan sát vết máu.

Vết máu kia sền sệt, rất mới mẻ, hẳn là đêm qua lưu lại. Từ mắt mèo nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một màu đỏ ọc. Tay tôi run run, dùng giấy ăn lau sạch bóng mắt mèo, đảm bảo không lưu lại dấu vết, sau đó trở về phòng khách.

Lúc này đầu óc tôi cực kỳ hỗn loạn, bởi tôi biết đây nhất định là ma đao lưu huyết, mà nó lại đang như muốn thị uy trước chúng tôi.

Tôi thậm chí có thể tưởng tượng, trong đêm tối không thấy rõ năm ngón tay, một ma đao máu me đầy người đang ngó vào qua mắt mèo. Khóe miệng của nó đầy dịch mũi lẫn máu, nở một nụ cười tham lam, có lẽ trong mắt nó, chúng tôi chỉ là thức ăn mà thôi.

Tôi cũng không biết, cụ thể hình dáng ma đao như thế nào, có thể là một người, cũng có thể là động vật hoặc một loại quái vật. Dù là hình dáng thế nào, đều có thể tùy tiện giết chết chúng tôi.

Ông nội tôi từng dạy qua cách nhận biết ác linh. Ông nói, muốn xem ác linh tà ác bao nhiêu, dùng khướu giác. Mùi vị càng tanh hôi, ác linh càng lợi hại. Vết máu này tôi đã lau sạch sẽ, nhưng so với một hăm cá chết, còn tanh hơn. Xem ra, ác linh này oán khí đã ngút trời.

Lý mặt rỗ từ nhà vệ sinh đi ra, thấy tôi sắc mặt trắng bệch, liền hỏi tôi làm sao, vó phải nghĩ ra cái gì không hay? Tôi vẫn nhin không nói, tránh cho hắn sụp đổ tinh thần.

Hai người ngồi trong phòng khách chờ gã huynh đệ, đến mười hai giờ trưa hắn mới thờ hồng học trở về. Thấy hắn thần sắc bối rối, tôi biết trong thôn nhất định xảy ra chuyện. Quả nhiên gã huynh đệ nói, trong thôn xảy ra một chuyện kinh khủng. Sáng sớm nay, có người dân phát hiện nhà lão Vương, gia súc gia cầm đều chết hết, gà, vịt chết, thậm chí lão đầu nuôi heo cũng không thoát khỏi, tử trạng rất thảm, máu chảy thành suối, lông tóc đều bị nhuộm đỏ. Vợ chồng lão Vương cũng không thấy bóng dáng, điện thoại gọi không được. Trưởng thôn cho người tìm kiếm tới trưa cũng không có kết quả gì.

Xà dục đao quả thật đã sinh ác linh!

Gã huỳnh đệ thất kinh hỏi tôi tiếp theo nên làm gì? Thật sự nếu không giải quyết chuyện này, chỉ sợ tất cả mọi người trong thôn đều phải chết. Ngày hôm qua ma đao khiến chúng tôi quay lại làng, ý tứ rất rõ ràng, đó là muốn đem cả làng một mẻ hốt gọn.

Tôi hít một hơi thật sâu, chợt nhớ tới gã đao sĩ kia. Liền hỏi tên huỳnh đệ, trưởng thôn trước sau như một, chắc hẳn sẽ đi thỉnh hán về chứ? Hán thở dài: "Đại sư đã không liên lạc được, cũng không biết là đi đâu, có lẽ đã cao chạy xa bay rồi."

Tôi nghiêm túc nói với gã huỳnh đệ: "Chuyện này cực kỳ hệ trọng, ta cần được sự ủng hộ của cả thôn, thân phận của tôi nhất định phải công khai."

Gã huỳnh đệ có chút do dự: "Tiểu ca, không phải ta không tin ngươi, nhưng dung mạo ngươi quá trẻ, dựa theo phim truyền hình, chỉ là một sinh viên nghèo. Thôn trưởng tin tưởng ở tuổi tác đao sĩ, ta sợ thân phận của ngươi công khai, ngược lại sẽ bị đuổi khỏi làng."

Tôi nói: "Cái này dễ xử lý, đơuj chút nữa ta cùng Lý mặt rỗ làm bộ đi ngang qua trong thôn, thuận tiện thể hiện một chút tthư đoạn nhỏ, người trong thôn tự nhiên sẽ tin."

Tôi đem kế hoạch của mình nói cho hai người một lượt, cả hai đều đồng ý gật đầu. Nói được làm được, tôi liền dẫn Lý mặt rỗ hiên ngang đi vào cửa thôn.

Chúng tôi vừa tới cửa thôn, liền bị thôn dân ngăn lại, cảnh giác hỏi chúng tôi là ai, sao lại tới đây.

Tôi ra vẻ cao nhân thở dài: "Tối hôm qua gieo quẻ, phát hiện thôn các ngươi gặp họa sát thân, cho nên mới tới xem, rốt cuộc là cái gì."

Tôi nói kiểu này, thôn dân lập tức tỏ thái độ cung kính, bảo chúng tôi chờ một lát, để hán đi gọi trưởng thôn.

Rất nhanh thôn trưởng đã tới, tay chống gậy, trên đầu quấn khăn trắng, dáng vẻ hung hăng. Tôi nhếch miệng cười, sau đó nắm chặt tay nói: "Thôn các người là gan thật lớn. Ngay cả diêm vương pháp trường cũng đào lên cho được. Còn phóng thích yêu ma ngàn năm bị phong ấn bên trong, lần này ắt gặp báo ứng. Nếu ta không xuất thủ, đảm bảo trong thôn còn nhiều người chết."

Nghe ngữ khí của tôi, cả thôn trưởng lẫn thôn dân đều há hốc mồm, tôi là người lạ, vậy mà biết diêm vương pháp trường, hơn nữa còn biết trong thôn có người chết. Bọn họ liền xem ta như thần tiên giáng thế.

Thôn trưởng thấu độ cũng đôi 180 độ, một tiếng tiểu thần tiên, hai tiếng tiểu thần tiên, nhờ tôi giải thích diêm vương pháp trường. Vậy là tôi mượn kiến thức của mình, thêm dệt một quái sự: "Dân gian trong truyền thuyết, cai quản địa ngục bao gồm bốn người theo thứ tự là Tuy trưêuf danh tướng Hàn Cẩm Hồ; Đại Tổng tể tướng Khâu chuẩn; thi nhân Phạm trọng yên, cùng Bao chủng bao thanh thiên. Bọn họ lấy mười năm làm mốc, thay nhau tiếp quản chức diêm vương. Nơi này diêm vương pháp trường chính là năm đó Bao thanh niên vì giam giữ yêu ma ngàn năm mà dựng nên. Gườ diêm vương pháp trường bị các ngươi đào lên, yêu ma bị giam giữ trong đó thoát ra, thôn các ngươi ắt gánh chịu hậu quả nặng nề."

Nghe tôi nói vậy, thôn trưởng vô cùng kính sợ, mời bọn tôi vào làng, thiết đãi đặc sản. Chờ ăn uống no nê, thôn trưởng mới đem một lượt câu chuyện kể lại với tôi. Nghe lão nói xong, tôi làm bộ sâu mồm, nói đây là đại yêu mà ngàn năm tu luyện, không nên chống lại.

Thôn trưởng liên tục cầu khẩn, nói chỉ cần đưa ra bất cứ giá nào, thôn dân cũng nguyện cống tế.

Tôi nghĩ nghĩ, nói: "Muốn đối phó con đại yêu này, nhất định nam nữ thôn dân, già trẻ phải cùng phối hợp mới được. Thôn trưởng lập tức cam đoan. Thế là tôi bảo thôn trưởng dẫn tôi nhà lão Vương, trước tiên tôi phải xem xét là thứ gì hại chết gia súc cùng người trong thôn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Mãng xà ăn thịt người

Nhà lão Vương xảy ra chuyện, nên tạm thời thôn cắt cử hai thanh niên trẻ tuổi canh gác. Tôi đi vào xem xét, phát hiện khắp nơi đều là gà vịt chết, tất cả cứng ngắc rải rác trên mặt đất. Tôi tiện tay nhặt một con gà, quan sát kỹ từ đầu tới chân.

Con gà ngoại trừ hai lỗ thủng trên người, toàn thân không có vết thương khác. Hai lỗ thủng nhỏ này, là do cái gì gây ra? Tôi do dự một chút, kiên bảo trưởng thôn đi tìm chút sữa tươi, tốt nhất là sữa mẹ.

Thôn trưởng sững sốt, hỏi tôi muốn sữa mẹ làm gì? Tôi nói, chỉ cần có sữa mẹ, sẽ biết được là cái gì gây ra việc này.

Thôn trưởng lập tức cho người đi tìm, không lâu sau đã mang về một bình sữa mẹ. Tôi mở nắp bình, đổ sữa vào miệng vết thương con gà. Lập tức từ hai lỗ thủng kia bắt đầu bốc khói, mà con gà vốn dĩ đã chết lại động đậy giãy dụa.

Chuyện xảy ra làm thôn trưởng cùng đám thôn dân sợ hãi, sắc mặt tái nhợt liên tục rút lui.

Có điều con gà kia cũng chỉ giãy giụa hai cái rồi bất động. Trong lòng tôi càng thêm hoang mang. Rõ ràng những con gia cầm này bị nhiễm thi độc, nếu xử lý không tốt, trong làng sẽ xảy ra dịch bệnh.

Tôi bèn bảo trưởng thôn chuẩn bị xăng, gom gia cầm chết thiêu hủy toàn bộ. Tro cốt còn lại đem ngâm giấm, cho vào trong bình, chôn dưới đất, trong vòng một năm phải giữ không cho động vật đào bới lên, nếu không sẽ gặp đại họa.

Trưởng thôn đã sợ choáng váng, bây giờ mỗi câu tôi nói, đều là sét đánh ngang tai. Sau đó, tôi vào phòng ngủ vợ chồng lão Vương xem xét, phát hiện bên trong rối bời, dấu vết đánh nhau rất rõ. Tôi gọi hàng xóm nhà lão Vương hỏi: "Đêm qua có nghe thấy động tĩnh gì không?"

Người hàng xóm kia nói, đêm qua hẳn nghe thấy nhiều tiếng động, lúc đầu là gà gáy, chó sủa, sau đó lão Vương còn kêu một tiếng gì đó, rồi tất cả im ắng. Hẳn vì quá sợ hãi, mà không dám ra xem.

Tôi gật đầu hỏi thôn trưởng, đã tìm hết xung quanh chưa. Có thấy dấu vết vợ chồng lão Vương không? Thôn trưởng nói, đã tìm khắp mọi nơi. Tôi lắc đầu, chỉ sợ hai vợ chồng lão Vương lành ít dữ nhiều...

Sau đó chúng tôi lại tới diêm vương pháp trường, tôi cảm thấy, chuyện bắt nguồn từ đây, nói không chừng có thể tìm được manh mối gì.

Nhưng tới diêm vương pháp trường, thôn dân vốn mê tín, tất cả đều sợ hãi, không dám cùng tôi xuống dưới.

Roi vào đường cùng, chẳng còn cách nào khác, tôi cột một sợi dây thừng ngang lưng, kéo Lý mặt rỗ xuống cùng. Trước khi xuống dẫn kỹ trưởng thôn, nếu chúng tôi gặp nguy hiểm, phải lập tức kéo lên, chưa lên tới nơi tuyệt đối không dừng tay. Thôn trưởng liên tục gật gật đầu.

Nói thật, vào nơi âm khí tà ác này, tôi cũng sợ hãi, Lý mặt rỗ còn sợ hơn, luôn dán chặt lấy tôi, thậm chí còn có thể nghe thấy tim hắn đập thình thịch.

Diêm vương pháp trường vẫn như cũ, âm trầm, khó thở kinh khủng, móc sắt, chảo dầu, đao lớn, mỗi vật đều tăng thêm sự khủng bố của không gian bên dưới. Nghĩ lại hai ngày trước, thi thể gã công nhân còn treo lơ lửng trên móc sắt, tôi không dám ngẩng đầu nhìn lên.

Quái lạ hơn từ khi tiến vào trong, tôi luôn có cảm giác bị một cặp mắt theo dõi sau lưng. Cảm giác này như bóng với hình, mỗi một khác đều không voi đi. Phảng phất như ma đao kia ẩn giấu trong tầng hầm, dùng ánh mắt theo dõi nhất cử nhất động của chúng tôi.

Hai người chúng tôi đi một vòng quanh pháp trường, cũng không tìm thấy dấu vết gì. Điều này làm tôi đôi chút thất vọng, đang chuẩn bị cùng họ Lý leo ra ngoài, thù chọt ánh mắt vô tình để ý tới lối vào.

Tại lối vào hình như có vật gì đó phản chiếu ánh sáng. Tôi vội vàng chạy tới, ai ngờ chỉ là một vũng nước khúc xạ ánh mặt trời. Tôi xác định, vũng nước này không bình thường, lấy đèn pin ra quan sát. Bất ngờ hơn, trong vũng nước tìm được hai miếng vải, hai miếng vải này đã tổn hại nhiều nhưng vẫn có thể nhận ra bắt nguồn từ trên thân rắn. Phải chăng, ma đao ác linh kia, là một con rắn?

Nhưng nước này, từ đâu mà tới. Nghĩ đến đây, tôi lập tức đứng lên nói với họ Lý rằng đã biết vợ chồng lão Vương ở đâu.

Nói xong hai người leo lên khỏi pháp trường, tôi hỏi trưởng thôn, gần đây có con sông nào hay không? Thôn trưởng lập tức gật đầu, nói có một dòng sông nhỏ. Thời gian khẩn cấp, tôi liền bảo trưởng thôn dẫn đường thẳng tiến về con sông.

Gã huynh đệ xung phong nhận việc, nói: "Tiểu thần tiên (thật biết cách giả bộ), bên kia sông khá xa, hay là lên xe tôi chờ hai người đi."

Tôi gật đầu, cùng thôn trưởng và Lý mặt rỗ lên xe, đồng thời bảo tất cả thôn dân, tìm phương tiện giao thông, bằng cách nhanh nhất tới con sông hỗ trợ.

Con sông này cũng không lớn lắm, nhưng có điều rất sâu, hai bên bờ kè bằng bê tông, hẳn là sông nhân tạo. Thôn trưởng giải thích, do làng ta thiếu nước nên đào con sông thủy lợi dẫn nước từ sông Trường Giang vào. Tôi hỏi: "Nếu là sông đào, vậy chắc sẽ có đập ngăn nước, nếu có vật gì rơi vào sông, ắt bị đập ngăn lại."

Huynh đệ kia mở miệng: "Đúng hạ lưu sông có một cái đập, ý của ngươi là vợ chồng lão Vương bị kẹt ở đó?"

Tôi liền bảo hắn đưa chúng tôi tới con đập xem xét. Lúc chúng tôi tới đập, phát hiện cửa đập sập kín, đường sông rất rộng, nhưng trên mặt sông nổi đầy rác thải sinh hoạt, còn đủ loại rong rêu, chỉ sợ dù có thi thể, cũng không thể nào tìm được.

Tôi quay sang thôn trưởng: "Thi thể vợ chồng lão Vương rất có khả năng ở ngay dưới đám rong rêu này. Thôn trưởng trở nên đau đầu, nói hiện giờ tìm người chuyên vớt xác tới. Nhưng tôi cản lại, thi thể ở đây, chắc hẳn ma đao cũng ở đây, nhờ nó gây chuyện dưới đó, sẽ rất phiền toái.

Tôi liền suy nghĩ biện pháp, hỏi thôn trưởng, có thể mở một cửa đập ra không, không cần mở cả cống lớn, chỉ cần hé ra một chút là được. Thôn trưởng bèn gọi điện thoại tìm người.

Không lâu sau, cửa đập liền hé mở, lập tức nước sông cuộn cuộn chảy ra. Tôi không dám chỗ mắt, nhìn chăm chăm mặt nước, chờ đợi thi thể xuất hiện. Quả nhiên, chỉ năm phút sau, Lý mặt rỗ hô to: "Thấy rồi."

Tôi lập tức phóng tầm mắt nhìn tới, phát hiện hai thi thể trên mặt nước, căng phình như bóng da. Thế nhưng khi vớt lên, lại không thể xác định có phải vợ chồng lão Vương hay không, bởi khuôn mặt đã hư thối quá độ, tay chân phù lớn, toàn thân bị dịch nhờn bao phủ, ai thấy cũng đều nôn mửa.

Thôn trưởng buồn bực nói: "Vợ chồng lão Vương làm sao trong một đêm lại biến thành hình dạng này? Cái này không bình thường."

Tôi cũng khó hiểu, đeo ba lô lên, đi qua sờ một chút dịch nhòn trên thi thể. "Là dịch vị."

Thôn trưởng nhìn tôi kỳ quái, không hiểu tôi nói câu đó nghĩa là gì. Tôi nói: "Có thứ gì đó nuốt chửng vợ chồng lão Vương xuống, để dịch vị trong dạ dày tiêu hóa một nửa, rồi lại nôn ra, cho nên thi thể mới biến thành thế này."

Hiện trường lập tức xôn xao bàn tán. Lý mặt rỗ hỏi rốt cuộc là thứ gì, lại có thể nuốt chửng được hai người, rồi còn có thể nôn ra? Tôi ngẫm nghĩ nói: "Còn nhớ tại lối vào diêm vương pháp trường, ta nhặt được hai miếng vảy, nếu ta đoán không sai, hẳn là một con mãng xà lớn."

"Mãng xà? Chúng ta lại bị một con mãng xà giỡn mặt?" Lý mặt rỗ có chút không nghĩ ra được.

Tôi cười khỏ: "Tóm lại, con mãng xà này không đơn giản." "Thôn trưởng, thôn này trước kia có từng xuất hiện đại mãng xà không?" Tôi quay qua thôn trưởng hỏi.

Thôn trưởng lập tức lắc đầu: "Chưa từng xuất hiện."

Tôi nói: "Xem ra tối nay, chúng ta có việc phải làm rồi. Thông trưởng, ông lập tức tìm một số thanh niên trẻ khỏe đi bắt rắn, càng nhiều càng tốt. Bên cạnh đó, chuẩn bị một ít chuột. Thôn trưởng hỏi, rắn với chuột dùng làm gì. Tôi nói chuyện dài dòng, đến tối ông sẽ biết.

Thôn trưởng liền cùng một đám thanh niên đi bắt rắn. Tôi cùng họ Lý về nhà gã huynh đệ nghỉ ngơi, sau đó bảo gã đi mua bột hùng hoàng, càng nhiều càng tốt. Trải qua một ngày hao tổn sức lực, tôi không tự chủ mà thiếp đi. Cũng khôn biết qua bao lâu, tôi bị Lý mặt rỗ đánh thức, nói trời tối rồi, thôn trưởng cùng mọi người đang chờ bên ngoài.

"Tốt, chúng ta lập tức đi trấn yêu."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Điệu hổ ly sơn

Bên ngoài nhà gã huynh đệ, thanh niên trai tráng trong thôn cơ hồ đều đến đông đủ, mang theo liềm, dao, cuốc thậm chí cả súng săn hùng hực khí thế.

Tôi dẫn dò trưởng thôn, lệnh cho những ai còn lại ở nhà phải đóng chặt cửa, canh gác gắt gao, bất cứ chuyện gì xảy ra, đều không được thò đầu ra, càng không được mở cửa. Sau đó, tôi cùng thôn dân theo hàng tiến tới bờ sông.

Bờ sông trồng vài cây dương liễu thưa, khá quang đãng, nhưng đêm nay gió lớn, mây đen che khuất mặt trăng, nên tầm nhìn bị hạn chế. Tôi chỉ huy thôn dân, dễ chuột và rắn bắt được ở dưới đất. Sau đó, rải lên bờ sông gần đó một vòng hùng hoàng, ở giữa vòng tròn đốt một đồng lửa. Những người khác thì đi chuẩn bị củi khô với xăng.

Phân công thôn dân xong, tôi bảo mọi người tạm thời rời xa đồng lửa, nghỉ ngơi chờ tới nửa đêm hãy hành động.

Tôi suy đoán con mãng xà kia ở gần quanh đây, tới lúc đó đánh nó một đòn trở tay không kịp. Nói thật, tôi hiện tại cũng chưa biết chắc mãng xà kia coa phải một con mãng xà hay không, dù sao hình hài của nó cũng chưa thấy quá, chỉ là dựa vào chút manh mối mà suy luận.

Tôi còn có một nghi vấn nữa, đó là xà dục đao đã biến đâu mất? Có thể nó bị mãng xà đánh cắp, nhưng mãng xà giấu nó ở đâu, không thể mang theo bên mình được. Nếu không tìm được xà dục đao, cho dù có thể giải quyết con mãng xà, diêm vương pháp trường vẫn chưa thể giải quyết triệt để, xà dục đao sớm muộn sẽ lại sinh ra oán khí, tiếp tục hại người.

Liếc đồng hồ một cái, cũng suýt soát 12h, tôi bèn mang đồng rắn mà thôn dân bắt được, đến bên đồng lửa, sau đó lần lượt ném chúng vào. Trong chốc lát, rắn bị nung đốt nổ lách tách như đốt pháo.

Cùng lúc đó, tôi quan sát lồng chuột, lũ chuột vẫn không có động tĩnh, coi như chưa có gì xảy ra.

Nói thật, mắt thấy nhiều rắn như vậy, chỉ vì một câu nói của tôi mà chết thảm, cũng có chút không đành lòng. Nhưng vì tính mạng của cả thôn, tôi chỉ có thể quay đầu sang một bên. Có một số con rắn không bị lửa thiêu chết, từ đồng lửa bò ra, nhưng gặp vòng hùng hoàng, lại quay đầu trở lại.

Các thôn dân thì coi đây như tết mừng năm mới, nhất thời quên đi sợ hãi. Cơ hồ mỗi người đều xung phong nhận việc chạy đến bên đồng lửa ném rắn, thậm chí có kẻ gơ bó củi cháy có dính con rắn, thấy rắn bị bỏng trượt cả da, bọn hắn nhìn rất vui vẻ.

Lý mặt rỗ ngồi xổm cạnh tôi, hỏi tôi làm vậy để làm gì, có phải hơi quá đáng rồi không?

Tôi cười khỏ một tiếng, nói chịu khó chút đi, từ sau này, ta sẽ không làm những chuyện thương tổn âm đức này nữa. "Rắn là động vật thích quần cư(bày đàn), đem số rắn này ném vào lửa, trong đó kiểu gì cũng có hậu duệ của con mạng xà, nó trông thấy sẽ không thể ngồi yên."

Lý mặt rỗ hiểu ra, sau đó lại hỏi những con chuột kia thì sao, có phải cũng thiêu chết không? Tôi nói không phải, rắn vốn là thiên địch của chuột, từ xa lữ chuột có thể cảm nhận được, nếu con mạng xà tới gần, ắt sẽ thất kinh.

"Ta e người phí công vô ích rồi, người xem rắn đã đem đốt hết, mà mạng xà đâu có động tĩnh gì?" Lão Lý ngắt lời.

Tôi ngờ ngác một chút liền vội vàng hỏi: "Nhanh như vậy đã đốt hết rắn rồi à?" Lý mặt rỗ gật đầu: "Người có ngửi thấy mùi khét không, khắp nơi mùi khét nồng, cái này là do hết số rắn kia cháy thành than."

Tôi giật nảy mình, vội vàng chạy đi xem xét, nhìn thấy sự việc, mặt tôi xạm đi. Những thôn dân kia chính là đem đêm nay biến thành tết mừng năm mới, mấy người một nhóm, mang rắn ném vào đồng lửa, cười ha hả.

Nguyên gần hai trăm con rắn, hiện tại chỉ còn lại hơn mười con. Nhìn mấy con rắn còn lại, như biết trước số phận chờ đợi, ủ rũ cúi đầu. Tôi lập tức ý thức được có điều không ổn, mạng xà như vậy mà không ra, hẳn là chúng ta... đã tìm nhầm chỗ. Hoặc mạng xà thời gian này đã vào trong làng hại người.

Nghĩ tới đây, tôi liền tròn mắt nhìn đám thôn dân, kêu lên: "Dừng tay, tất cả dừng tay! Mọi người hãy gọi điện thoại về nhà, hỏi xem tình hình có an toàn không."

Các thôn dân bị bắt dừng cuộc vui, tỏ vẻ khó chịu, có điều, nghe chuyện liên quan tới an toàn ở nhà, bọn hắn liền khẩn trương lấy điện thoại ra, gọi điện.

Thế nhưng, không ai bắt máy, một cái cũng không. Tôi không nói hai lời, liền chạy về hướng làng.

Trong thôn còn lại toàn là bà già và trẻ em, nếu mạng xà tìm tới, hậu quả khó mà lường được. Chạy được hai bước, bỗng có điện thoại của một thôn dân đổ chuông. Sau khi cúp máy, hắn vậy mà lại gào khóc. Tôi lập tức hỏi nguyên nhân. Tên kia âm thanh run rẩy nói: "Bà xã nhà ta, nói trong thôn xuất hiện một âm hồn Nhật bản, đang khắp nơi giết người."

"Xuất hiện âm hồn Nhật bản?" Tôi hít một hơi thật sâu: "Là từ đâu xuất hiện?"

"Ta cũng không biết, chỉ nghe nàng nói, âm hồn mang quân trang Nhật bản, trong tay cầm một thanh đao, thanh đao đó giống hệt thanh đao trong pháp trường. Mau trở về đi, nhi tử ta còn đang ở nhà!"

Tôi lập tức bãi hẳn lên xe gã huynh đệ, cùng chúng tôi chạy một mạch về làng. Trên đường đi, hắn không ngừng gọi điện về nhà, hỏi thăm tình hình. Mà càng nghe thì hắn càng sợ hãi: "Không xong rồi, bà xã ta nói trong thôn bỗng dưng bị lũ lụt, ngập không ít phòng ốc, khẳng định là con mạng xà kia đến báo thù, chết rồi chết rồi!"

"Lũ lụt từ đâu mà tới?" Tôi giật nảy cả mình, không thể tưởng tượng nổi, nhìn gã huynh đệ: "Không phải thôn các người rất thiếu nước sao? Bởi vậy mới phải dẫn nước từ Trường Giang vào."

Gã huynh đệ lúc này chân ga đạp mạnh hết cỡ, trán đầy mồ hôi: "Hay là nước ngầm?"

Tôi lắc đầu, không có khả năng, nước ngầm làm sao mà dâng lên, lại bao trùm cả phòng ốc?

Chưa tới gần làng, tôi đã phát hiện có nước đọng, xem ra đúng là trong làng đang gặp nạn thủy.

Quả nhiên, vừa tới cửa thôn, nước đã ngập đến bánh xe, xem ra còn tiếp tục dâng cao. Xe không có cách nào đi vào, chỉ có thể đi bộ.

Tôi hoang mang lo nghĩ, đầu tiên là, âm hồn cầm xà dục đao cuối cùng là thần thánh phương nào? Ai có thể nghĩ tới, ngày trước bại trận đã mấy chục năm, thế mà trên đất Trung quốc vẫn còn người Nhật bản trấn thủ.

Ngang qua diêm vương pháp trường, tôi thấy dưới hồ sâu sôi trào bọt bong bóng, xem ra nước là từ nơi này chảy ra.

Chúng tôi vòng quanh làng một vòng, cũng không hề thấy âm hồn Nhật bản, làm tôi có chút nhẹ nhõm thở ra, cảm thấy có thể bà xã tên kia kinh hoàng quá mà sinh ảo giác.

Ngay lúc này, gã huynh đệ bỗng thụt người xuống nước. Hắn hoảng sợ kêu lên: "Cứu mạng, dưới chân ta có cái gì đó."

Chúng tôi còn chưa kịp phản ứng, khu vực mặt nước một mét đằng trước mặt, bỗng nhiên như bom nổ, bắn lên một đồng bọt nước. Mặt nước chấn động khiến chúng tôi cũng đứng không vững. Mặc dù vậy tôi vẫn phải hướng mắt nhìn thứ chui lên từ mặt nước. Lập tức tròn hai mắt, trong đầu tôi không thể tưởng tượng nổi. Đứng trước mặt là một người mặc quân trang Nhật bản, dáng hắn tương đối cao, cầm trong tay xà dục đao.

Tôi giật mình vội kêu: "Mau trào lên nóc nhà." Nói xong liền hành động không chậm trễ.

Thật không ngờ, vừa đi được mấy bước, một bóng đen dài từ trong nước vọt ra, nhắm tôi quất tới. Không phòng bị kịp, tôi trong nháy mắt bị bóng đen quất trúng, cả cơ thể bay ra đằng sau đập vào vách tường. Cuồng hống nóng lên, phun ra một ngụm máu.

Cùng lúc đó bóng đen cùng tên âm hồn Nhật bản lần nữa hướng tới tôi mà đánh. Tôi nhin không nổi, hít một hơi khí lạnh, bởi trong thời điểm hắn xông

tới, tôi rút cuộc nhận ra, âm hồn Nhật bản này là thứ gì!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Nam thần

Thì ra, âm hồn Nhật bản này vốn dĩ không phải hình người. Mà là một bộ giáp trụ bằng đồng, trên cổ thò ra đầu con mãng xà. Con mãng xà phình mang tròn má, hai con mắt đỏ lôm, cái lưỡi tanh hôi dài ngoẵng khiến ai nhìn vào đều nổi da gà.

"Tiểu ca, mau chạy đi" Lý mặt đỏ hường tôi hét lớn. Không biết hần kiếm đâu được một cái xẻng sắt, giờ phút này đang hướng đầu còn mãng xà đập xuống.

Mãng xà vung đuôi lên, quát bay lão Lý. Tôi chỉ sợ mãng xà sẽ nuốt lão Lý vào bụng, tranh thủ thời gian bò lên nóc nhà, nhặt mấy tấm ngói ném xuống đầu nó.

Mãng xà bị tôi chọc giận, buôn bỏ Lý mặt đỏ, xông lại chỗ tôi. Trong lòng tôi hoảng sợ nhìn nó lao tới. Người ta đều nói đánh rắn bảy tấc. Nhưng bảy tấc con mãng xà này đều được bảo vệ bởi bộ quân trang, tôi căn bản không có chỗ động thủ.

Mắt thấy mãng xà càng ngày càng gần, tôi quả thực lòng nóng như lửa đốt. Cuối cùng, không còn cách nào khác, tôi bèn nhảy từ trên nóc nhà xuống đất. Tức thì con mãng xà chuyển hướng, vòng xung quanh bao vây lấy tôi, anh mắt đỏ ngầu.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nghe một giọng nói vang lên: "Mau chạy tới đây."

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, khiến tôi giật mình, hướng mắt nhìn về phía đó. Cuối cùng kinh hãi phát hiện, một bóng người cao gầy, đứng trong sân, trên ngực ôm một thanh kiếm màu lam. Làn da người này rất trắng, mặc một bộ áo lông gấu, gương mặt trái xoan, ánh mắt có chút ngây dại. Nhưng nếu nhìn kỹ, anh mắt ngây dại đó ẩn chứa sát khí đằng đằng.

Ngạc nhiên nữa là thanh kiếm hần mạng, là thanh kiếm từ bát kỳ quân đại Hán. Xét tính xảo trên vô kiếm, chắc chắn là hàng thật, trên thị trường giá ít nhất trăm vạn.

Thật khó tin xã hội hiện đại lại có kẻ dùng đồ cổ làm vũ khí. "Người là ai?" Tôi lắp bắp hỏi.

"Là người có thể bảo vệ người." Thanh âm hần phát ra lạnh như băng ngàn năm. "Không có thời gian, mau tới đây." Cũng không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm giác được hần rất thân thiết, tựa như là bằng hữu lâu năm, chắc chắn sẽ không hại tôi.

Bởi vậy theo bản năng, tôi liền trốn đến bên cạnh hần. Ngay lúc này, mãng xà phá tan bức tường, dữ tợn nhào tới. Cùng thời gian, tôi chỉ nghe thấy một tiếng kiếm rút khỏi vỏ, người vừa đứng bên cạnh đã biến mất, khi nhìn thấy hần, trên thân mãng xà đã bị trường kiếm cắt một vết dài.

Tốc độ nhanh chóng, khiến người ta không thể nhìn kịp, tôi thật khó tưởng tượng, chỉ trong một giây ngắn ngủi, một người có thể vọt lên, chém liên tiếp vào thân mãng xà.

Con mãng xà đau đớn rít lên một tiếng, sau đó rút đầu vào trong giáp trụ. Nam nhân kia cũng chạy theo ra ngoài. Hần không tấn công nữa, mà chỉ thẳng vào mãng xà, miệng đọc từng câu chú ngữ.

Chú ngữ kia trách trời thương dân, rất giống kinh phật, nhưng không hoàn toàn đúng, tôi trước giờ chưa từng nghe qua. Kỳ tích xảy ra, con mãng xà kia còn đang tức giận quật đuôi, chú ngữ vừa dứt liền rúc đầu vào trong nước, không động đậy, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn. Lát sau, thân thể nó cũng chìm vào trong nước, xem ra là đã chết.

Nam nhân kia thờ dài, cũng kính bái con mãng xà một cái, sau đó dùng kiếm móc hai con mắt của nó cất vào túi, quay đầu định rời đi. Từ đầu tới cuối không thèm đếm xỉa tới tôi.

Đợi khi nước rút gần hết, tôi mới hoàn hồn, muốn hỏi tên họ hần là gì, cũng đã không kịp nữa rồi.

Lúc này thôn dân mắt thấy mãng xà đã chết, nhao nhao hò hét. Thôn trưởng thì dẫn người mở cổng đập lớn, khai thông nước trong thôn. Thấy mọi người đều rời đi, tôi cùng lão Lý, gã huynh đệ, ba người bắt đầu nghiên cứu bộ quân trang Nhật bản kia.

Tôi không hiểu, năm đó diêm vương quân trú đóng ở đây, sao lại nuôi dưỡng con mãng xà kỳ quái này. Đã nhiều năm như vậy, cũng không biết làm sao con mãng xà này còn sống được.

Tôi cùng hai người định chặt đầu con mãng xà đi, kinh hãi phát hiện, bởi vì cơ thể bị giáp đồng bao bọc lâu ngày, trên đầu nó mọc lít nha lít nhít khối u. Nhìn những bướu thịt, thậm chí còn có một số bướu thịt rỉ dịch, chứng tôi lập tức nôn mửa.

Khỏi thông xong dòng nước, chúng tôi trở lại diêm vương pháp trường, tìm thấy bên trong có một cái động lớn. Động này chắc chắn do công nhân đào ra, bên trong chất đầy hài cốt. Tôi đoán, nơi này hẳn là nơi xử lý thi thể của diêm vương quân, đem thi thể tù nhân băm ra, sau đó cho con măng xà ăn. Cái hang lớn này thông ra dòng sông đào, bởi vậy mới gây ra lũ lụt.

Xử lý xong sự tình, tôi thẳng thắn đem chân tướng mọi chuyện nói cho trùn thôn nghe. Lão nghe xong thì thở dài trầm mặc, cuối cùng kể tôi nghe. Cha mẹ lão ngày trước đều do quân Nhật sát hại, may mắn lúc ấy lão đi chơi ở bên ngoài thôn, mới sống sót. Năm đó Nhật bản có một nhóm quân lớn, tự sát ở chỗ này. Lão nói, nhất định sẽ đem chuyện này báo cáo lên chính phủ. Còn tôi thì tranh thủ măng xà dục đạo đi.

Cũng không biết ai tiết lộ thông tin, chỉ hai ngày sau liền có một người Nhật bản, tự xưng là người của đại sứ quán, nói muốn ra giá cao, mua lại thanh xà dục đạo này. Cái giá hắn đưa ra, cao gấp mấy lần giá thị trường.

Nhưng hắn nói, hắn mua xà dục đạo với một điều kiện, đó là tôi phải quên đi tất cả những gì đã thấy ở diêm vương pháp trường. Tôi cười lạnh cự tuyệt, thương nhân có thể ái tài, nhưng không thể thất tiết.

Người Trung quốc tôn nghiêm, há lại để đồng tiền này sai khiến?

Diêm vương pháp trường cuối cùng được báo chí đưa tin, thậm chí còn có phóng viên nước ngoài tới phỏng vấn. Dư luận căm phẫn, đại sứ quán Nhật bản quyết định phải bồi thường cho thôn trang một khoản tiền, quán trưởng còn lấy danh nghĩa riêng, chi một khoản tiền mua lại xà dục đạo.

Một thanh đao này, ba trăm vạn tệ. Tôi với lão Lý, gã huynh đệ chia ba, mỗi người một trăm vạn. Tôi từ khoảng thời gian này về sau, trong lòng vẫn luôn canh cánh chuyện diêm vương pháp trường, đầu luôn ghi nhớ một câu "Chuyện vãn, báo ứng."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 1: Dây chuyền xương người

Trải qua sự kiện lần này, trong giới đồ cổ, tôi coi như cũng có chút danh tiếng. Đại khái là bởi vì một người trẻ tuổi như tôi mà đã có thể trấn áp được xà dục đạo.

Người ta có câu "Người sợ nổi tiếng, heo sợ mập" quả không sai. Từ lúc nổi danh, mang lại cho tôi không ít phiền phức. Giống như phi vụ lần này, tôi gọi nó là, dây chuyền xương người.

Sau lần bán xà dục đạo, rung rinh tiền trong túi, tôi liền chạy tới sanya du lịch, hưởng thụ. Có lẽ tôi không có tố chất của người lăm tiền, đi chơi một tuần lễ, mới tiêu có chưa đến hai vạn tệ.

Tôi có chút buồn bực, dự định bay sang Châu Âu tiếp tục giải sầu. Vừa nhắc máy định đặt vé máy bay, thì Lý mặt rỗ gọi điện tới.

Vừa đưa máy lên nghe, Lý mặt rỗ đã vội vấp hỏi tôi đang ở đâu; hắn có món làm ăn cực lớn, chỉ cần thành công, nửa đời sau không cần lo nghĩ.

Nói xong, hắn toan định giới thiệu thương vụ, tôi không nói nửa lời liền cúp máy. Cái tên khốn kiếp này, đúng là lòng tham tới cực điểm, mới có mấy ngày đã không chịu an nhàn hưởng thụ.

Sự việc xà dục đạo đã để lại trong tôi bóng ma tâm lý. Tôi thiếu một năm nữa tôi không động tới mấy vật âm tà này.

Chẳng ngờ họ lý bácm riết không thôi, gọi tôi hết cuộc này tới cuộc khác. Bắt đầu đi, tôi cho số của hắn vào black list, lúc này đầu óc mới trở nên thanh tịnh.

Sáng sớm hôm sau, vừa rửa mặt xong, chuẩn bị lên lịch xuất ngoại bỗng nghe tiếng gõ cửa dồn dập. Nghĩ rằng công nhân về sinh tới, tôi liền mở cửa. Nhưng vừa mở cửa tôi lập tức há hốc mồm. Trước mặt là Lý mặt rỗ, đi theo còn có mấy tên mặc vest đen. Đi du lịch lần này, tôi không nói với bất kỳ ai, Lý mặt rỗ sao lại biết tôi ở sanya? Rồi bằng cách nào chỉ một buổi tối, mà hắn đi từ phương Bắc tới phương Nam? Còn nữa, mấy tên mặc vest đen đi theo hắn là ai?

Không đợi tôi mở miệng, một tên trong bọn chúng nói: "Xin hỏi, ngài có phải Trương Cửu Lân tiên sinh không?"

Tôi nuốt nước bọt, đột nhiên ý thức được mấy tên mặc đồ đen này không phải lương thiện. Bởi quan sát Lý mặt rỗ, từ đầu đến cuối đều tỏ ra e ngại mấy tên này.

"Ta không phải Trương Cửu Lân, các người nhận nhầm người rồi." Nói xong tôi liếc họ Lý một cái, liền chuẩn bị đóng cửa lại.

Lý mặt rỗ lập tức dùng chân chặn cửa, dờ khóc dờ cười nhìn tôi: "Trương gia tiểu ca, người cũng không thể thấy chết mà không cứu. Mấy người này rõ ràng là tìm người, lại đến làm khổ ta."

"Cái gì gọi là làm khổ? Máy người này căn bản ta cũng không quen biết." Tôi phẫn nộ nhìn Lý mặt rỗ.

"Trong tiền sinh, ông chủ của chúng tôi có thương vụ, muốn tìm người bàn chuyện, hi vọng người có thể theo ta một chuyến." Một tên nói.

Lý mặt rỗ lúc này vội vàng cười làm lành: "Các vị đại ca, đừng nóng, để ta khuyên bảo hân."

Nói tới đây họ Lý liền đẩy tôi vào trong phòng, tiện thể đóng cửa lại. Tôi vội tay cầm cái bình hòa, trừng mắt nhìn chăm chăm Lý mặt rỗ: "Lý mặt rỗ, lão tử đi du lịch mấy ngày cũng không yên thân. Có chuyện gì mau nói rõ, nếu không đừng trách sao ta không khách khí."

Lý mặt rỗ nói: "Tiểu ca, người thật là không có lương tâm. Bọn hân muốn tìm người, mới bắt cóc ta. Ta chịu oan uổng như vậy, người còn muốn đánh ta?"

Xem ra chuyện này có khả năng phức tạp, tôi liền đặt bình hoa xuống, nghe Lý mặt rỗ kể đầu đuôi. Nguyên lai chiều hôm qua, Lý mặt rỗ chuẩn bị đóng cửa tiệm, thì bị mấy người áo đen trùm bao tải đẩy lên xe Lamborghini. Đối phương mở miệng liền hỏi tung tích của tôi, nói muốn tìm tôi làm ăn lớn.

Lý mặt rỗ thấy mấy người này hung ác, tưởng là kẻ thù của tôi, tất nhiên không chịu nói. Liền bị bọn chúng đánh cho một trận toi bời, hân đau quá không chịu được, mới lấy điện thoại bấm số của tôi.

"Đám đầu trâu mặt ngựa này vậy mà thật có bản lĩnh. Bọn hân vậy mà thông qua định vị điện thoại, biết người ở sanya, đem đó lên trói tay ta đi máy bay tới." Lý mặt rỗ lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Tôi hiểu ra, chuyện đầu đầu đã tới: "Mấy tên mặc đồ đen này, rốt cuộc làm việc cho ai? Nhân thể chúng lớn cỡ nào?"

Lý mặt rỗ nói, chắc chắn không đơn giản, người đứng sau chúng không phải quan lớn thì cũng là trùm xã hội đen. Tôi cũng suy nghĩ như vậy, gật gật đầu.

Bọn hân đã tới như vậy, tôi cũng không thể cự tuyệt, đành đáp ứng đi gặp ông chủ kia.

Không ngờ bọn hân thế mà dẫn tôi tới một đài truyền hình ở Thẩm Dương. Đài truyền hình này trang trí xa hoa cực điểm, tầng một bày đầy tượng sáp của minh tinh thế giới. Mấy tên đồ đen để chúng tôi tại một gian phòng làm việc, nói chờ một lát rồi xoay người rời đi.

Đợi tầm mười phút đồng hồ, có một phụ nữ mặc váy ngắn, dáng người kiều diễm đi tới, tươi cười nhìn chúng tôi, ngồi xuống. Tôi có chút sững sốt, ông chủ thần bí, lại là một phụ nữ xinh đẹp?

"Trong tiền sinh, tốt quá, tôi là thư ký của ông chủ, là đại diện cho ông chủ đến cùng ngài nói chuyện làm ăn. Ông chủ hiện đang nằm viện, nên không thể đích thân đến, hi vọng ngài thông cảm."

"Thông cảm, thông cảm, nhất định phải thông cảm." Lý mặt rỗ cười hắc hắc nói, ánh mắt tham lam dán lên bộ ngực vừa to vừa trắng kia.

Mỹ nữ khẽ mỉm cười: "Vậy chúng ta vào thẳng vấn đề đi. Ông chủ Chu muốn lăng xê một nhóm. Đáng tiếc hiện tại tài chính công ty không được tốt, có chút lực bất tòng tâm, cho nên nghĩ nhờ Trương tiên sinh giúp đỡ một tay..."

Tôi tròn tròn mắt, bảo chúng tôi giúp lăng xê? Chúng tôi đâu phải ông bầu.

Thế là tôi nửa đùa nửa thật nói: "Chỉ bằng các người giết ta đi."

Mỹ nữ bật cười: "Trương tiên sinh thật có khiếu hài hước. Ngài là người trong nghề, tôi có tài liệu này cho ngài xem, xem xong sẽ hiểu."

Mỗi cái nháy mắt, mỗi nụ cười của mỹ nữ đều tỏa ra lực hấp dẫn mê hồn, Lý mặt rỗ nuốt nước bọt cái ực, tôi cũng không tự chủ mà tìm đập thỉnh thịch. Cố gắng kìm chế dục tính trong người, tôi bình tĩnh cầm tập tài liệu. Vừa nhìn thấy bên ngoài có bốn chữ "vòng cổ xương người", tôi hít vào một hơi, lập tức hiểu ra vì sao bọn chúng mời tôi đến.

Dây chuyền xương người này là một loại vật tà ác phi thường, đều là dùng xương sọ của hài nhi mà xếp thành. Mặt khác phải là hài nhi ba tháng tuổi, nhiều hay ít hơn một ngày đều không được. Dây chuyền xương người này công dụng lớn nhất là tăng nhân duyên. Mặc kệ người từ bé tới lớn bị người đời khinh ghét, chỉ cần đeo dây chuyền này, người khác sẽ thích người vô điều kiện.

Loại dây chuyền này, dùng nhiều nhất là trong ngành giải trí.

Vụ như tại Hồng Kông, có ca sĩ kia dù công ty lăng xê, nâng đỡ như thế nào, đều không thể nổi tiếng, phảng phất như bị nguyên rửa. Có điều từ khi đeo dây chuyền về sau, vận khí hân không hiểu sao cứ thế cao lên, mặc kệ hân có hát dở thế nào, đóng phim có nhảm chán ra sao, người xem đều bầu chọn cho hân.

Ví dụ như vậy nhiều không kể xiết.

Đáng tiếc trên thị trường, dây chuyền xương người lại quá ít, mà thường phản tác dụng. Ví như cảnh già thê lương, thậm chí làm người sở hữu tình thần phát điên, nhảy lầu tự sát...

Nhưng trong ngành giải trí mà nói, tác dụng phụ ấy chẳng ai màng tới. Cũng không ngờ công ty truyền hình này lại muốn dùng dây chuyền xương người lăng xê một tổ chức, bọn hân không sợ dây chuyền sẽ cường lực phản phệ hay sao?

Tôi sau khi xem xong, liền trả tập tài liệu cho mỹ nữ: "Thật xin lỗi, dây chuyền xương người thực sự khó tìm, vượt quá năng lực của ta, chuyện này ta không thể giúp các người được."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Thảm án ở HongKong

Mỹ nữ vừa cười vừa nói: "Trương tiền sinh, đừng nóng. Chúng tôi biết ngài là người trong nghề, thực ra không phải muốn ngẫu đi tìm, chỉ cần đi theo chúng tôi một chuyến đến HongKong, giúp giám định thật giả là được rồi. Dù sao thứ này không rẻ, chúng tôi không muốn bị lừa gạt."

Lòng tôi run lên: "Các người tìm được dây chuyền xương người?" Mỹ nữ gật đầu, làm cho tim tôi đập mạnh.

Tôi cau mày hỏi: "Chỉ đơn giản là đi giám định?"

"Đơn giản vậy thôi."

"Tốt, xem ra là ta khó mà khước từ." Tôi nói.

Tôi dù sao cũng chỉ là kẻ buôn đồ cổ nhỏ bé, làm sao dám đối đầu với một đại truyền hình. Dầu gì tôi cũng còn muốn an tâm mà kinh doanh.

"Vậy tôi sẽ báo cáo lên ông chủ, nếu không có gì thay đổi, đêm nay chúng ta xuất phát. Chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Nói xong mỹ nữ đứng lên bước đi.

Lý mặt đỏ ngời ngần nhìn cặp chân thon dài rời đi, một lúc sau mới hồi phục tinh thần. Tôi đốt một điếu thuốc nói: "Lão Lý, ta luôn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy."

Lý mặt đỏ hèn mọn cười nói: "Ta mặc kệ, dù sao cũng đã gặp được nữ thần của đời mình, cho dù muốn dùng ta chế thành dây chuyền xương người ta cũng cam lòng. Á phải rồi, dây chuyền này, rốt cuộc là thứ gì?"

"Người có thích ăn lòng xào không?"

Lý mặt đỏ không hiểu ý tôi, gật đầu: "Thích chứ. Người nhắc làm ta cũng thấy đói bụng."

"Dây chuyền xương người kia cũng thích ăn ruột người, mà phải là bộ lòng tươi mới móc từ trong bụng ra." Tôi nói.

Lý mặt đỏ lập tức bị dọa xanh mặt: "Tiểu ca, người đừng nói đùa chứ."

Tôi nghiêm túc nói: "Ta không hề đùa cợt chút nào, cho nên đây là đại sự. Sợi dây chuyền này, cực kỳ hung ác."

Lý mặt đỏ trầm mặc, nhìn trần trần xuống bàn một hồi. Cuối cùng hần vổ vai tôi nói: "Tiểu ca, người yên tâm, dù người chết đi, sau này ngày lễ ngày tết ta nhất định dâng hương hóa vàng đầy đủ cho người. Bảo trọng!" Nói xong Lý mặt đỏ bèn muốn rời đi.

Tôi vội ngăn hần lại: "Người muốn đi đâu?"

"Đương nhiên là về nhà. Con ta đang đợi, bọn chúng là tìm người, đâu phải tìm ta."

Đúng lúc này cửa mở ra, mỹ nữ cười giòn tan nói: "Vị tiền sinh này cứ yên tâm, công tử ở nhà đã được chúng tôi đón đi, hầu hạ ăn ngon mặc đẹp."

"Thật sao?" Lý mặt đỏ nháy mắt thái độ thay đổi 180 độ: "Vậy ta an tâm..."

Sau đó hần ngoan ngoãn ngồi xuống. Hần biết, hôm nay bất luận thế nào, cũng không thết rồi đi.

"Thời gian không còn nhiều, chúng ta giờ phải đi, cho kịp chuyến bay cuối cùng đêm nay." Mỹ nữ nói.

Tôi không hiểu, nhìn à: "Cô cũng muốn đi?"

Mỹ nữ gật đầu: "Đúng trên đường đi tôi sẽ phụ trách chăm lo sinh hoạt của hai người."

Chúng tôi liền cùng mỹ nữ lên xe, tới sân bay. Trên đường đi tôi mới được biết, mỹ nữ kia gọi là Doãn Tiểu Nguyệt. Trước kia từng làm diễn viên, có điều giờ về làm thư ký giám đốc, đã sớm giải nghệ điện ảnh. Việc nàng từ một diễn viên nhỏ, dùng một cái nhảy lên làm thư ký giám đốc, tôi nghĩ nếu kể ra, không chừng có thể viết thành một bộ sách.

Tôi HongKong, chúng tôi nghỉ lại tại một khách sạn. Doãn Tiểu Nguyệt bảo ngày mai sẽ đi giám định vật phẩm, tôi nay để chúng tôi nghỉ ngơi thật tốt, nàng ở phòng bên cạnh, có việc gì cần cứ gọi điện.

Nàng rời đi, Lý mặt đỏ liền nhẹ giọng hỏi tôi: "Nàng nói 'cần' là có ý gì? Có bao gồm việc sinh lý trong đó không?" Tôi nói không biết, người đi mà hỏi cô ta. Lý mặt đỏ do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định không bấm điện thoại.

Có lẽ sau sự việc tại diêm vương pháp trường, tôi đã quen với ngu hiểm, ban đêm cũng không bị mất ngủ, đặt lưng một cái là ngủ tới sáng.

Ngược lại, kẻ ham ngủ như Lý mặt đỏ, khi tỉnh dậy thấy hán hai mắt thâm quầng, tôi hỏi hán làm sao. Hán bỗng nhiên thương tâm khóc lên, nói muốn lấy vợ. Thật sự là không cứu nổi.

Lúc chúng tôi ăn sáng xong, Doãn Tiểu Nguyệt liền gõ cửa, đưa đến một nam nhân. Nam nhân cười, cùng chúng tôi bắt tay, sau đó giới thiệu: "Tự giới thiệu, tôi là tổ trưởng tổ điều tra đặc biệt, cảnh sát HongKong, tên là Tống Long Cơ, hai người có thể gọi tôi là A Cơ. Hi vọng hợp tác vui vẻ."

Tôi ngờ ngác một chút, sao lại xuất hiện một tay cảnh sát HongKong? Diễn viên à? Hay đây là chương trình truyền hình thực tế?

Doãn tiểu Nguyệt vừa cười vừa nói: "Mọi người ngồi xuống nói chuyện đi."

A Cơ ngồi xuống, mở cặp lấy ra một xấp tài liệu, bày trước mặt tôi: "Trương tiên sinh, đây là tài liệu vụ án, người tìm hiểu sơ qua một chút đi."

Tôi không hiểu cái gì đang diễn ra, nhất thời không có phản ứng.

Doãn tiểu Nguyệt cười giải thích: "Tức là nhờ ngài phán đoán một chút, xem vụ án này có quan hệ với dây chuyền xương người không."

Tôi lập tức hiểu ra. Hóa ra bọn chúng muốn tôi tới đây, không phải để giám định cái gì cả, mà là muốn tôi từ manh mối vụ án, tìm ra dây chuyền xương người.

Tôi lúc này có chút bức mình, cầm tập tài liệu ném xuống bàn, lạnh lùng nói: "Doãn tiểu thư, là các người không từ tể rồi. Cái này so với chuyện thống nhất của ta lúc trước không giống nhau."

Doãn tiểu Nguyệt không hề tức giận, vẫn cười mà nói: "Trương tiên sinh, chúng ta chẳng phải đã nói, là nhờ ngài giám định xem cuối cùng có phải đồ thật hay không."

Mẹ nó, là bọn chúng chơi chữ. (Đoạn này hơi khó dịch cho mn hiểu, đại ý là Doãn tiểu thư Nguyệt nói nhờ Trương tiểu ca giám định nhưng là sau khi tìm được mới giám định, chứ không nói là có sẵn dây chuyền. Cách chơi chữ của TQ mình cũng không rõ lắm)

Tôi biết mình bị lừa, nhưng giờ chẳng thể làm gì, đành nhặt tập tài liệu lên, xem qua. Sau khi xem xong, tôi nhìn không được, hít sâu một hơi rút thuốc ra châm một điếu.

Đây là một vụ án tự sát liên hoàn, mà người chết tự trạng vô cùng quỷ dị, đều là dùng tay mình tự móc ruột ra. Nếu bình thường chỉ móc ruột, cũng không làm người ta liên tưởng đến dây chuyền xương người. Nhưng những phát sinh sau khi chết của mấy người này mới là thứ người khác không thể tưởng tượng. Cho nên mới thu hút sự chú ý của phía đài truyền hình.

Vụ án thứ nhất: "Một công nhân vệ sinh, chết trong phòng thuê, tự trạng thê thảm, phần ruột bị móc sạch. Khám nghiệm tử thi cho biết, hán tự móc ruột mình, bỏ vào nồi nước sôi, sau đó lại nuốt xuống."

Vụ án thứ hai: một nhân viên chuyển phát nhanh, ba ngày không đến công ty. Ngày thứ tư, công ty có nhận được một bưu phẩm, mở bưu phẩm ra, bên trong là một đoạn ruột lớn. Trên bưu phẩm ghi người gửi chính là nhân viên kia. Công ty liền cho người tới nhà hán tìm, phát hiện hán đã chết. Nguyên nhân tử vong là phần ruột bị kéo ra, mà hiện trường vụ án cho thấy, là chính nhân viên này tự mình móc ra rồi cho vào bưu phẩm.

Vụ án thứ ba: một sinh viên đại học, vào ngày lễ tình nhân, ban đêm chết tại phòng ngủ. Nguyên nhân cái chết, ruột bị kéo ra, nhưng phần cuống vẫn dính lại cơ thể, dài sau thước, xếp thành một hình trái tim trong phòng. Hiện trường cho thấy là tự sát mà chết, trái tim bằng ruột cũng do hán bày ra.

Sau khi xem qua, tôi cảm thấy chân tay phát run, toàn thân lạnh toát.

Không nói tới việc vì sao mấy người này tự sát, chỉ nói việc họ làm sau khi chết thật quá khả nghi. Bởi theo lẽ thường, từ lúc rạch bụng, chỉ khoảng hai phút sau sẽ mất máu mà chết. Bọn hán đến cùng là làm cách nào trong hai phút lại bày ra nhiều chuyện như thế?

Đem ruột nhúng vào nước sôi rồi nuốt, quá trình này ít nhất cũng phải mất mười phút đồng hồ. Đem ruột đóng gói sau đó gửi đi, không lẽ hán toàn thân đầy máu, mang bưu phẩm đi gửi mà không ai phát hiện sao? Về phần tên sinh viên, là hán dùng tâm can thổ lộ hay sao? Trong lúc nhất thời đầu óc quay cuồng, tôi chưa thể phán đoán.

Tôi liền hỏi Tống Long Cơ: "A Cơ cảnh sát các người đối với mấy vụ án này nhận định thế nào?"

"Bên ngoài tuyên truyền là tự sát. Nhưng nội bộ chúng tôi đều cảm thấy do ma xui quỷ khiến."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Đồ ăn cho người chết

Tôi lắc đầu nói, đều không phải.

Tổng Long Cơ tò mò hỏi: "Đều không phải? Vậy Trương tiên sinh nghĩ thế nào?"

"Là có người đang nuôi dây chuyền xương người. Dây chuyền xương người đeo một thời gian, hiệu quả sẽ bị giảm bớt. Để năng lực có thể cao trở lại, nhất định phải dùng ruột người khác nuôi dưỡng nó. Cho nên có thể nói, đây thật ra là ba vụ mưu sát."

"Án mưu sát?" A Cơ kinh ngạc nhìn tôi: "Ý ngài là, mang ruột chuyền phát nhanh, người chết nuốt mất ruột, ruột bày ra hình trái tim, đều là do người khác gây ra? Nhưng ở hiện trường, chúng tôi không hề phát hiện dấu tay của người thứ ba. Đừng nghi ngờ cảnh sát HongKong, năng lực phá án của chúng tôi vô cùng lợi hại."

Tôi cười nói: "Tôi tin tưởng cảnh sát HongKong các người, nhưng có những thứ, khoa học không giải thích được, ví dụ như tà thuật."

"Tà thuật?" Tổng Long Cơ nhìn có vẻ khó hiểu, chắc vì lời tôi nói làm cho lo lắng.

Doãn Tiểu Nguyệt ngược lại nhìn tôi rất kiên nhẫn, ánh mắt tựa hồ có chút sùng bái: "Trương tiên sinh, tiếp theo ngài tính thế nào?:

Tôi nói: "Ta suy đoán những vụ án này do dây chuyền xương người gây nên. Có điều dây chuyền này cũng được chia ra làm nhiều loại. Ta phải tìm được lai lịch của nó đã."

Doãn Tiểu Nguyệt như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu. Lần hành động này, A Cơ liên tục nhắc nhở tôi, chúng ta lần này là phối hợp cùng cảnh sát, âm thầm điều tra, tuyệt đối phải giữ bí mật. Hắn sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho chúng tôi.

Tôi cười gật đầu. Yêu cầu đầu tiên của tôi là tới hiện trường vụ án thứ nhất, nhà trọ của công nhân vệ sinh.

Tôi quan sát bốn phía một lượt, thấy gian phòng này rất phổ biến, trong nhà hay bên ngoài đều không có vật dụng gì khả nghi.

Người chết tại phòng bếp, mặt đất được cảnh sát dùng phấn vẽ vị trí, hình dạng nạn nhân. Có thể thấy tư thế này rất quái dị, tay chân dang ra, xếp thành hình chữ thập.

Bếp lò bên trên, có một cái nồi sất. Tôi nhìn thoáng qua phát hiện nước nấu ruột vẫn còn ở trong, dầu mỡ nổi đầy, mảnh ruột vỡ, thậm chí còn có một số phân cùng đồ ăn chưa tiêu hóa hết. Nhìn cảnh này tôi không khỏi buồn nôn. Doãn Tiểu Nguyệt nhìn bộ dạng của tôi, cũng tò mò đến xem. Chỉ một chút, mặt nàng tái đi, rồi cúi đầu liên tục nôn mửa, tôi vội tới vỗ vỗ sau lưng, bảo nàng ra ngoài một chút.

Doãn Tiểu Nguyệt do dự một chút, rồi nhìn tôi cảm kích, nhắc chân đi ra.

Tôi lấy một chiếc muôi, nhẹ nhàng khuấy một chút, những thứ ở đáy nồi nổi lên. Tôi tỉ mỉ quan sát một lượt, nhưng không tìm được bất cứ manh mối nào.

Tôi nói muốn ra ngoài mua vài thứ, A Cơ bảo để sai cảnh sát trông coi hiện trường đi mua. Tôi nói không cần, thứ tôi muốn mua yêu cầu rất kỹ càng, sợ hắn không biết sẽ mua sai.

Tôi tới cửa hàng bên cạnh, mua hai con cá chép còn thoi thóp, một phần KanTo luộc chín (món này chịu không biết là cái gì), một củ cà rốt, một rô trứng và hai cục xương heo.

Mang những thứ mua được về, Tổng Long Cơ tò mò hỏi tôi làm gì với chúng. Lý mặt rỗ vừa cười vừa nói: "Còn phải hỏi sao, những thứ này đương nhiên để nấu một nồi lẩu." A Cơ lập tức buồn nôn. Tôi không để ý hai người, mở bếp ga, rồi đem tất cả nguyên liệu cho vào chiếc nồi lớn nấu lên. Tổng Long Cơ thoáng nhìn nồi lớn, do dự một lát, rồi lặng lẽ đi ra, chắc hắn đã không chịu nổi.

A Cơ vừa ra ngoài, Lý mặt rỗ vội hỏi tôi vì sao làm cái này? Có phải món này có thể tư âm bổ dương, kéo dài tuổi thọ?

Tôi cười lạnh nói: "Đây là cho người chết ăn."

Lý mặt rỗ rùng mình một cái: "Người chết làm sao ăn?"

"Đến lúc đó người sẽ biết." Tôi không có hứng thú nói nhảm với họ Lý, chờ nồi nước sôi bèn bung ra.

Tổng Long Cơ từ đầu đến cuối đều là cau mày nhăn trán, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, mà ra xe, đưa chúng tôi tới nhà xác, nơi để thi thể công nhân vệ sinh.

Mọi người đều biết, ở HongKong tỉ lệ tự sát tương đối cao, chắc hẳn cuộc sống ở đây áp lực rất lớn. Vì phân chia án mạng, cảnh sát HongKong gom tất cả thi thể tự sát ở cùng một nơi. Cho nên xác công nhân vệ sinh và những thi thể tự sát kịacs đều ở trong này.

Tôi biến sắc, nói như vậy không được, muốn dò ra dây chuyền xương người, phải cùng thi thể ở riêng một phòng. Tổng Long Cơ liền gọi điện thương lượng với phía bệnh viện. Nhưng không có kết quả, bởi vì nhà xác bệnh viện đã chật ních, nếu muốn tìm phòng riêng, chỉ có thể tới nhà hỏa táng.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, tôi đành bảo A Cơ liên hệ nhà hỏa táng, mang thi thể công nhân vệ sinh tới đó.

Lúc lấy xác công nhân vệ sinh trong tủ đông lạnh ra, tôi quan sát kỹ một chút phần bụng. Phát hiện vùng bụng có một vết thương hình tròn, do vật thể bén nhọn đâm rách, sau đó từ vết thương này xe sang hai bên.

Báo cáo khám nghiệm tử thi cũng nói, cái bụng là bị xé ra, còn các chi tiết khác không có viết, có lẽ bên pháp y cũng không biết viết thế nào.

Dù sao một người, cứ cho rằng định lực lớn, cũng không thể nào dùng tay xé bụng mình ra được. Tôi liền hỏi A Cơ, trên người chết có thuốc mê không? Hẳn lúc đầu nói không có.

Tôi gật đầu, trong lòng đại khái hình dung ra một chút.

Đem nồi đồ ăn đặt cạnh xác chết, tôi nói với Tổng Long Cơ, từ giờ trở đi tới sáng, không cho phép ai bước vào phòng, phải đợi tôi tới mới được.

Tổng Long Cơ gật gật đầu, nói sẽ an bài cảnh sát canh gác. Tôi nói tốt nhất là hẳn tự mình đích thân canh gác, bởi việc này vô cùng quan trọng. A Cơ liền gật đầu đáp ứng.

Sau đó tôi cùng Lý mặt rỗ và Doãn tiểu thư về khách sạn nghỉ ngơi. Ở khách sạn nhàm chán, tôi quyết định cùng Lý mặt rỗ đi dạo, dù sao trong lòng tôi, HongKong vẫn là một chốn phồn hoa, ít có dịp tới, không đi dạo thì lãng phí.

Tôi lại hỏi Doãn Tiểu Nguyệt có đi cùng không, nàng liền hưởng ứng, nói có thể làm hướng dẫn viên cho chúng tôi.

Ký thực, lúc không làm việc, Doãn Tiểu Nguyệt tương đối hoạt bát đáng yêu, líu lo không ngừng kể cho chúng tôi các địa danh HongKong. Tôi đột nhiên có một cảm giác thân thiết, ngoài quan hệ hợp tác. Có lẽ nàng cũng cảm nhận được điều này.

Tiếc một điều là trải qua sự việc sáng nay, chúng tôi đều không có tâm trạng thưởng thức những món ăn vật nổi tiếng HongKong. Chúng tôi đi dạo tới hơn mười giờ đêm mới về khách sạn, chân đã mỏi rã rời. Doãn Tiểu Nguyệt nói nàng không dám ngủ một mình, tôi liền bảo nàng sao phòng chúng tôi, tôi và Lý mặt rỗ sẽ ngủ ở sofa. Doãn Tiểu Nguyệt đồng ý, làm lão Lý không khỏi kích động.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi tới nhà hỏa táng. A Cơ đang ngồi bấm điện thoại, thấy chúng tôi tới thì hồ hởi chào hỏi.

Tôi cười hỏi hắn, đêm qua có nghe thấy tiếng động kỳ lạ nào trong phòng xác không? Tổng Long Cơ nghe, khoe miệng co giật hai lần: "Có động tĩnh gì sao?"

Tôi cười thâm hiểm, cũng không giải thích nhiều, bảo hắn mở cửa.

Cửa vừa mở ra, bên trong lạnh toát, tôi vừa đi vào thì hít hơi một cái. Tổng Long Cơ bật đèn, điều đầu tiên tôi làm là tìm nồi sắt. Tôi phát hiện, đêm qua nồi sắt để ngay ngắn, giờ đổ lệch một bên, đồ ăn bên trong đều tản mát ra ngoài.

Cảnh tượng này làm Tổng Long Cơ sợ hãi, nói đêm qua căn bản không có ai ra vào. Tôi nói tôi biết. Doãn Tiểu Nguyệt quay người đi, nàng không chịu nổi cảnh này. Tôi cầm đũa, gấp những đồ ăn trên mặt đất, những thứ này đã bị hâm nóng bên trong nồi, có điều vẫn giữ được hình dạng cơ bản, nhìn kỹ có thể phân biệt được.

Hai con cá chép vẫn còn, nhưng trên thân có hai lỗ lớn, giống như bị ngón tay chọc vào. Kanto nấu vẫn hoàn chỉnh như cũ, tôi đếm, cũn thiếu đi một mảnh rau quả, trứng gà vẫn còn, xuron heo cũng vậy.

Tổng Long Cơ che mũi, hỏi tôi từ những thứ này, có thể nhìn ra được gì? Tôi cười để đũa xuống: "Người chẳng lẽ khôn thấy có gì bất thường sao?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Thôn Âm Trạch Tô Phòng

Tổng Long Cơ nhú mày: "Không thấy."

"Cà rốt đâu?" Tôi hỏi: "Hôm qua tôi cắt nguyên một rễ cà rốt."

Nghe kiểu nói này, a Cơ miệng lập tức mở lớn, một lát sau mới nhìn tôi: "Ta cam đoan lần nữa, hôm qua chắc chắn không có ai vào phòng."

Tôi cười nói, tôi biết. "Như vậy, cà rốt đi đâu?" Tổng Long Cơ hỏi.

Tôi chỉ thi thể công nhân vệ sinh: "Trong dạ dày xác chết kia. Ngươi có muốn giải phẫu một chút không?"

Tổng Long Cơ dùng sức nuốt nước bọt một cái, chắc là buồn nôn, liền tìm thùng rác để ói. "Trương tiên sinh quả thật là người có bản lĩnh lớn, ta tin lời người nói. Chỉ cần một cây cà rốt có thể chứng minh người chết còn có thể ăn."

Tôi lắc đầu: "Thực ra dây chuyền xương người có rất nhiều loại, cũng không nhất thiết phải là sọ hải nhi ba tháng tuổi. Những cái khác như xương mèo, hồ cốt, sừng tê giác, chỉ cần đủ hung, đều có thể làm thành dây chuyền. Ngươi nghĩ xem, mấy loại động vật, loại nào thích ăn cà rốt?"

Lý mặt đỏ nói: "Ta rất thích ăn cà rốt. Nước ép giải khát, đường nhan khai vị."

"Được, lão Lý, ngươi móc cà rốt trong dạ dày xác chết ra ăn đi." Tôi hung hăng liếc Lý mặt đỏ một cái.

Hắn liền nôn khan mấy cái: "Tiểu ca, người đừng nói nữa."

Tổng Long Cơ như có điều suy nghĩ nói: "Là tê giác?"

Tôi gật đầu: "Không sai, là tê giác. Cho nên hiện giờ tôi có thể phán đoán, dây chuyền trong tay đối phương được làm từ sừng tê giác. Tê giác là loại động vật ham ăn nhất, âm khí cũng nặng nhất. Chỉ ăn ruột người chết, còn cần rất nhiều để nuôi dưỡng nó, nên đối phương chắc chắn sẽ tiếp tục gây án."

Tổng Long Cơ hỏi: "Trương tiên sinh, trên thế giới có quý thật sao?"

Tôi nói: "Có hay không tôi không nắm chắc. Có điều, trong thời gian nào đó, tại địa điểm nào đó, thông qua một số nghi thức đặc thù, sẽ sinh ra hiện tượng linh dị, có thể như tạo cho một vật phẩm nào đó năng lực tà âm. Giống như dây chuyền xương người chúng ta đang điều tra đây."

A Cơ bỗng nhiên thở dài, cũng không biết là hắn có ý gì.

Từ nhà xác đi ra, Doãn Tiểu Nguyệt liền chào đón, hỏi tôi có gì tiến triển không. Tôi nói đã biết lại lịch dây chuyền, tiếp theo sẽ chính thức tìm kiếm. Nàng vội đưa tôi về khách sạn, sau đó bấm điện thoại, để tôi nói diễn biến mới nhất cho ông chủ.

Kết quả là từ đầu tới cuối, tôi chỉ độc thoại. Đầu dây bên kia một lời cũng không nói. Trong lòng tôi thầm mắng lão chết tiệt này, thần thần bí bí.

Nhưng vừa chuẩn bị cúp điện thoại, hắn lại dùng giọng khàn khàn nói một câu: "Tạ ơn."

Thanh âm của hắn rất kỳ quái, giống như của bệnh nhân sắp chết, nhưng âm lượng lại rất lớn, thật khiến người ta nhìn không thấu. Tôi cảm thấy có thể là một người trẻ tuổi bị câm.

Lý mặt đỏ hỏi tôi, tiếp theo nên làm gì, đi đâu để tìm sợi dây chuyền kia. Tôi hỏi: "Các ngươi biết ở HongKong này, địa điểm nào được coi là có ma hung nhất không?"

Lý mặt đỏ không chút do dự nói: "Đương nhiên là vùng nông thôn rồi. Sơn Thôn Già Thi một cổ sự phát sinh, tên nữ quỷ đó ám ảnh tuổi thơ của ta."

Tôi nói: "Ngoại trừ nông thôn, còn có chỗ nào?" Dù sao nông thôn là một khái niệm rất rộng, nông thôn ở HongKong rất nhiều, tôi bây giờ là muốn tìm một nơi tập trung âm khí, ví như một tòa cao ốc bỏ hoang.

Doãn Tiểu Nguyệt nói: "Tôi có biết một chỗ, gọi là Tô Phòng Thôn, là nơi nổi danh ở HongKong ma quỷ xuất hiện, giống như một thôn biệt lập ở đại lục."

Tôi vội vàng để Doãn Tiểu Nguyệt nói một chút, Tô Phòng Thôn này tà khí ra sao. Doãn Tiểu Nguyệt nói: "Nói ra thì dài dòng, ngươi tự mình tra trên mạng đi."

Đơn giản tra xét một chút, tôi mới biết, trong mắt người HongKong, Tô Phòng Thôn là một nơi như thế nào. Doãn Tiểu Nguyệt nói không sai, hoàn toàn là Niêm phong cửa thôn quỷ.

Từ những năm tám mươi của thế kỷ trước, Tô Phòng Thôn được xây dựng, cho tới bây giờ, hiện tượng linh dị gần như chưa ngừng xuất hiện. Search baidu, "Tô Phòng Thôn linh dị" liền có ba trăm vạn kết quả tìm kiếm, có thể thấy nơi này tội cùng có bao nhiêu tà ác.

Lưu truyền rộng nhất là chuyện ma, chính là chỗ rất nhiều cao ốc bỏ hoang, đều là âm trạch, là chỗ người chết ở. Từ khi Tô Phòng Thôn này hoàn thành, liền sinh ra một vòng tử vong tuần hoàn, hầu như mỗi tháng đều có người nhảy lầu tự sát. Quỷ dị nhất chính là những người tự sát kia, đều như không muốn rời chỗ ở khi còn sống, mà đều tập trung ở tháp Chim Quyên. Có rất nhiều cư dân, lúc mặt trời xuống núi đều nhìn thấy những người chết này.

Cứ như vậy, rốt cuộc không ai dám ở lại lầu Chim Quyên, âm trạch thuyết pháp cùng dần lưu truyền ra ngoài.

Tôi cười, chỉ tay một cái: "Chính nơi này! Tối nay chúng ta đi Tô Phòng Thôn."

Lý mặt đỏ run run hỏi tôi đi tô phòng thôn làm gì? Chỗ này ban ngày còn không ai dám bén mảng tới, huống hồ ban đêm. Tôi nói: "Người nắm giữ dây chuyền xương người muốn bỏ sung năng lực, nhất định phải tới một nơi âm khí cực nặng. Cho nên tô phòng thôn ấy là tất tuyền chi địa. Nếu may mắn, nói không chừng chúng ta còn bắt gặp được hân."

Sau đó tôi quay lại nhìn Doãn Tiểu Nguyệt: "Cô không nên đi, cô dặn mấy nhân viên ở khách sạn tùy thời cơ chờ lệnh. Đến lúc đó nếu tôi phát hiện đối phương, hãy thuê nhân viên theo dõi hân."

Doãn Tiểu Nguyệt lập tức lắc đầu: "Không được, các người đi đâu tôi phải đi theo đó. Đây là mệnh lệnh của ông chủ, nhất định phải đảm bảo an toàn cho hai người."

Tôi bất đắc dĩ cười, cũng không biết là ai đảm bảo an toàn cho ai. Không đành cường cầu, nàng nguyện ý đi theo thì đi thôi. Chỉ cần cẩn thận một chút, chắc sẽ không có chuyện xảy ra.

Ăn cơm trưa xong, chúng tôi lên đường đến Tô Phòng Thôn.

Tôi nhìn nơi này một chút, ở đây diện tích rất lớn, đủ loại cao ốc tầng tầng lớp lớp. Có điều tất cả đã không còn khí chất cổ xưa, nhìn qua đầy khí tức công nghiệp, giống như là mới xây.

Doãn Tiểu Nguyệt nói với tôi, những lâu này đều là phá đi xây lại.

Tôi có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu. Tôi bảo Lý mặt đỏ hỏi thăm xung quanh một chút, gần lâu Chim Quyên có thêm người chết hay không. Mà mỗi lần chúng tôi hỏi đến "Chim Quyên lâu" ba chữ, mọi người đều nhìn chúng tôi với ánh mắt dè chừng. Câu nói đầu tiên đều là: Người hỏi chuyện này làm gì?

Hỏi liên tiếp mấy người đều giống nhau. Bọn họ hình như biết Lâu Chim Quyên cổ quái, nhưng đến tột cùng có gì đó cổ quái lại không nói cho chúng tôi, còn khuyên chúng tôi đừng tìm tới.

Bọn họ thần thần bí bí như vậy, tôi càng hiếu kỳ. Thừa lúc trời còn chưa tối, dứt khoát đi Chim Quyên Lâu một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Quỷ gõ cửa

Chim Quyên lâu đã hoàn toàn hoang phế, cũng không biết có phải vì âm trạch hay không. Chính phủ HongKong cũng không phá dỡ, không xây lại, để mặc tòa nhà tiếp tục hoang phế heo lánh.

Ngẩng đầu nhìn lại, cả tòa nhà bên ngoài đầy vết nứt, hình dáng tàn tạ. Thậm chí ở giữa đại lâu còn rách một đường lớn, tạo cảm giác lo lắng nó sẽ sụp đổ khi gặp cuồng phong.

Chúng tôi đi vào bên trong, khắp nơi đều là rác rưởi, xú uế. Lâu một bị người ta xem như nhà vệ sinh công cộng, mùi hôi ngen giọng, ruồi nhặng bay đầy. Chúng tôi bịt mũi đi lên lầu hai. Trên lầu hai tình cảnh càng kinh tởm hơn, trong hành lang ném đầy xác chó mèo hoang, hư thối rì dịch, còn có không ít xác động vật bị treo lên.

Mặc dù giữa ban ngày, nhưng gặp những xác động vật này vẫn tạo cho người ta cảm giác âm trầm mãnh liệt.

Lên tới lầu ba mới có chút bình thường trở lại, không có phân hay nước tiểu cùng xác động vật. Chúng tôi còn thấy có hai giường chăn bông. Doãn Tiểu Nguyệt nói với tôi, nơi này hẳn là có vài gã ăn mày lang thang ở lại.

Càng lên cao, thì càng hoang tàn vắng vẻ. Lúc lên đến lầu 5, trên cơ bản không có dấu tích con người. Tôi biết, năm đó nhảy lầu tự sát, hầu hết tập trung ở lầu 5 và các lầu bên trên, cho nên không ai dám lên.

Lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, bên trong tòa nhà rất tối, xem ra Chim Quyên lâu bị khuất ánh sáng, cũng là nguyên nhân nơi này âm khí nồng đậm.

Tình huống hiện tại có chút nằm ngoài dự tính của tôi, tôi không thể làm gì khác hơn là lược bỏ một số công đoạn, bảo mọi người trực tiếp đi tìm một phòng mà không có toilet. Doãn Tiểu Nguyệt kỳ quái hỏi tôi: tại sao muốn tìm kiếm phòng thiếu toilet?

Tôi nói ở đây thiếu ánh sáng mặt trời, âm khí tập trung ở nhà vệ sinh. Chúng ta tìm một phòng không có nhà vệ sinh, mấy thứ oan hồn càng ít. Lý mặt đỏ gật đầu nói: "Nói như vậy là người thừa nhận trên thế giới có ma quỷ? Người nói xem, liệu tối nay chúng ta có gặp quỷ hay không?"

Trước đó chúng tôi xử lý giày thêu, bình sứ đầu người, cùng xà dục đao, tuy nói gặp phải quái sự không ít, nhưng vẫn chưa thấy qua ma quỷ thực sự. Cho nên nói kiểu này, Lý mặt đỏ có đôi chút kích thích.

Có lẽ hân cảm thấy là một thương nhân đồ cổ, nếu ngay cả hình hài ma quỷ thế nào cũng chưa thấy qua, nói ra có phần mất mặt.

Tôi lác đầu nói: "Ta nói mấy thứ oan hồn, cũng không hẳn như người nghĩ. Không nhất định là ma quỷ, cũng có thể là "thứ yêu ma quỷ quái" nào đó khác."

Yêu ma quỷ quái? Lý mặt rỗ nhất thời hiểu kỳ: "Đây lại là cái gì?"

Tôi không có thời gian nói nhảm với hắn, bả hắn nhanh tìm phòng đi, nếu không trời tối ập xuống, chúng ta liền bị động.

Lý mặt rỗ lập tức ngậm miệng chia nhau ra tìm bốn phía. Có điều nơi này bố cục các phòng đều như nhau, muốn tìm được phòng như ý muốn thật hơi khó. Căn bản tôi muốn tìm một phòng kho hay phòng an ninh, như vậy sẽ không có toilet.

Nhưng tòa nhà này công trình cũng không hoàn thiện, tất cả các gian phòng hầu như đều có người ở. May mắn, chúng tôi rốt cuộc tìm được một phòng tắm công cộng ở lầu tám. Phòng tắm này chắc là do tu sửa lại, nhưng bất kể thế nào, chúng tôi đêm nay có chỗ dựa vào.

Tôi hít thở thật sâu, cùng Lý mặt rỗ và Doãn tiểu thư nhanh chóng xuống dưới ăn cơm. Trực giác mách bảo tôi, mấy ngày nay đây chuyện xương người nhất định xuất hiện ở đây.

Ăn qua vài miếng sủi cảo, mua thêm mấy vật dụng cần thiết, liền vội vàng quay trở lại. Cửa phòng tắm vẫn còn tốt nhưng cửa sổ lại hỏng. Bq người chúng tôi co cụm ở góc tường, yên lặng chờ đợi. Vì tránh bị lộ, đèn pin cũng không bật lên. Doãn Tiểu Nguyệt lúc đầu có chút lo lắng, tôi an ủi một thời gian, nàng mới dịu đi phần nào. Có điều nàng vẫn không hết sợ, kè sát vào người tôi. Cảm giác thân thể nóng bỏng áp sát vào người, làm tôi không tự chủ, nhất thời nảy sinh dục vọng.

Nhưng tôi phải tìm mọi cách áp chế dục vọng xuống, đây không phải lúc thích hợp để nghĩ tới cái này, dù sao chúng tôi đang ở một nơi âm thịnh số một số hai HongKong. Giờ phút này cả tòa cao ốc yên tĩnh lạ thường, đường phố phồn hoa phía dưới cũng từ từ không còn bóng người, đèn đường cũng dần tắt hết, đến bóng đèn ở cao ốc đối diện chiếu sang cũng không còn sáng.

Hơi lạnh thổi tới, tôi cảm thấy sau lưng rét run Doãn Tiểu Nguyệt dựa vào tôi càng sát. Tôi đành an ủi nàng, bảo nàng ngủ đi một lát, ngủ rồi thì sẽ không sợ. Nàng khẽ gật đầu, rất nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, ngã xuống ngực tôi.

Lý mặt rỗ lôi điện thoại ra, bắt đầu chơi game. Trước một giờ sáng, không có gì xảy ra, tôi có phần an tâm, xem ra lựa chọn của mình là chính xác.

Có điều sự yên tĩnh này không kéo dài được lâu, đang quan sát Lý mặt rỗ chơi game, chợt nghe thấy một loạt âm thanh nổi lên ở cầu thang. Tôi sững sờ một chút, liền vỗ Lý mặt rỗ một cái. Lý mặt rỗ cũng nghe thấy âm thanh, nháy mắt cũng không dám nháy. Tôi đánh thức Doãn Tiểu Nguyệt, chỉ chỉ bậc cầu thang, ra dấu cho nàng im lặng.

Doãn Tiểu Nguyệt lắng nghe một chút, sau đó ôm lấy cánh tay tôi: "Đây là... cái này là âm thanh gì?"

Tôi nói: "Giống như có thứ gì đang bò trên mặt đất."

Lý mặt rỗ nom nớp lo sợ nói: "Người làm ta nhớ tới cảnh "chú oán", nữ quỷ máu me đầy mặt, bò lên cầu thang."

Trong lòng tôi thầm mắng tổ tông mười tám đời nhà hắn, bởi hắn nói câu này, cũng dọa luôn cả tôi.

Âm thanh kia sần sật, vừa đi vừa nghỉ, giống như thật sự có vật gì đang bò lên cầu thang. Âm thanh phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, làm tim tôi đập mạnh liên hồi.

Cũng may, vật kia leo lên đến đầu cầu thang, không hướng về phía nhà tắm, mà đi về hướng ngược lại. Điều này làm tôi thoáng nhẹ nhàng thở ra, bảo hai người tuyệt đối đừng lên tiếng, không chúng ta sẽ bị phát hiện.

Sần sật, sần sật....

Thanh âm kia từ từ rời xa, sau đó rất nhanh tiếng sần sật ngưng bật, sau đó một loạt tiếng đập cửa vang lên, lay động lòng người. Sau đó, lại một lần nữa tĩnh mịch. Ước chừng hai ba giây sau, một giọng nói khàn khàn, không rõ nam hay nữ vang lên: "Nữ nhi, người ở bên trong à?"

Doãn Tiểu Nguyệt ôm chặt cánh tay tôi hơn, toàn thân run lẩy bẩy. Tôi thẳng thắn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi, giống như an ủi đứa con mình, bảo nàng không nên sợ hãi.

Âm thanh khàn khàn kia qua đi, lại tiếp tục tĩnh mịch. Sau đó là âm thanh bò trên đất, lần này là hướng về phía phòng tắm bò tới. Tiếng đập cửa vang lên lần nữa, vẫn là âm thanh khàn khàn kia: "Nữ nhi, người ở bên trong à?" Đối phương cứ thực hiện đi thực hiện lại việc này.

Lòng tôi khản trương đến cực điểm cũng không biết rốt cuộc thứ này là người hay quỷ. Mặc dù tôi cũng không tin trên thế giới này có ma quỷ, cùng lắm là phát sinh một số chuyện lạ thôi. Nhưng khi gặp phải tình huống này, vẫn là không nhận được miễn miễn bất định.

Tôi biết sớm muộn thứ này cũng gõ đến cửa phòng tắm, cũng không biết có phát hiện ra chúng tôi hay không. Nếu nó phát hiện, sẽ có chuyện gì xảy ra?

Ba người chúng tôi giống như phạm nhân, nom nớp lo sợ, đợi thẩm phán đến.

Rốt cuộc, âm thanh cũng ngừng trước cửa phòng tắm, tiếng đập cửa vang lên: "rầm, rầm, rầm"

Trái tim tôi đột ngột nhảy lên, mắt không nhúc nhích nhìn chăm chăm cửa lớn. Sau đó, âm thanh khàn khàn kia lại vang lên: "Nữ nhi, người ở bên trong à?"

Chúng tôi lập tức che miệng, thờ cũng không dám, chỉ sợ bị nó phát hiện. Cũng giống mấy lần trước, đối phương hỏi xong nghe ngóng động tĩnh trong phòng, liền rời đi.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, xem ra chưa bị phát hiện. Nhưng ngồi một lát, suy nghĩ, tôi bỗng cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng cụ thể ở chỗ nào nhất thời chưa nghĩ ra.

Chỉ tới khi Lý mặt đỏ hỏi: "Nó...nó tại sao không gõ cửa nữa?"

Tôi lúc này mới kinh khủng ý thức được, đối phương gõ cửa phòng chúng tôi, sau đó liền biến mất, trái tim tôi lập tức điên cuồng nhảy dựng lên. Đây là ý gì? Sao nó không tiếp tục gõ cửa, không phải là đã phát hiện ra chúng tôi chứ?

Tôi biết tình hình không ổn, liền đứng dậy, ánh mắt chăm chăm cửa chính. Cửa! Châm chậm đẩy ra, tiếng ken két vang lên. Cửa đẩy ra trong nháy mắt, một luồng gió âm lãnh thổi vào, tôi không kim lòng được, rùng mình một cái. Lập tức móc trong túi ra một nắm muối ngự tủy, cầm chặt trong tay.

Ngự tủy muối là muối tiến cống cho Hoàng đế thời xưa, hạt tròn tinh tế. Nếu như đối phương thực sự là ma quỷ, một nắm muối này, tin là đủ để dập tắt uy phong của nó, cũng cho chúng tôi đủ thời gian thoát thân.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Sợ bóng sợ gió

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đúng lúc này, một gương mặt lão bà, tóc tai bù xù chậm rãi từ ngoài cửa mò vào. Hai mắt đục ngầu, tràn đầy mong đợi nhìn chúng tôi. Nếp nhăn trên mặt tựa vỏ cây, thậm chí còn rỉ chút máu. Đây phải chăng thật sự là quý?

Lý mặt đỏ thần kinh sụp đổ tại chỗ, ngồi bệt xuống đất, trợn mắt há mồm nhìn đối phương.

"Các người có gặp con gái của ta sao?" Lão bà đột nhiên mở miệng.

Tôi lắc đầu ngay: "Không có, chúng tôi chỉ đi ngang qua đây thôi."

"Haizz" bà lão thất vọng thở dài, nhưng không rời đi, mà lại trực tiếp bò vào phòng. Lão mặc trên người bộ đồ màu đen, trong đêm còn phản chiếu chút ánh sáng. Quần áo đã mòn hết, bên ngoài dính đầy bùn đất.

Lão bà hai chân co quắp, tư thế không bình thường, hẳn là đã tàn phế. Doãn Tiểu Nguyệt kẻ sát vào người tôi, khẽ kéo áo. Tôi biết nàng muốn chúng tôi mau chóng rời khỏi chỗ này, có lẽ nàng đã bỏ ý định tìm kiếm dây chuyền.

Tôi cũng không muốn tiếp tục ở chung với một người không giống người, quý không ra quý này, liền kéo Doãn Tiểu Nguyệt tránh sang một bên, sau đó ba người bán sống bán chết chạy trốn ra ngoài.

Vừa chạy đến đầu bậc thang, còn chưa kịp bước xuống, bỗng nhiên bà lão hướng về phía chúng tôi, quát to: "Dừng lại, các người dừng lại!"

Nghe thấy âm thanh khàn khàn kia, chúng tôi rốt cuộc không không chế nổi sợ hãi trong tâm, trực tiếp hướng xuống lầu dưới bỏ chạy. Về một cái chạy xuống tới lầu sáu, tiếng gào thét bén nhọn kia vẫn vang bên tai: "Trở lại cho ta, ta biết các người đã gặp qua con gái của ta."

Cầm đầu chạy xuống tới lầu năm, chúng tôi mới nhẹ nhàng thở ra. Mẹ nó, quả thực quá dọa người, trên đời này thật sự có quỷ?

"Tiểu soái ca, tới đây chơi một lát đi." Ngay lúc chúng tôi vừa dừng lại nghỉ ngơi, một âm thanh trong trẻo bỗng vang lên.

Tôi lập tức sững sốt, hướng phía âm thanh phát ra quan sát. Một cô gái tóc nhuộm đỏ, quần áo hở hang đang nhìn tôi liếc mắt đưa tình. Khóe miệng của nó tràn đầy máu tươi, rất ma mị dùng lưỡi liếm quanh một vòng.

Tôi giật nảy mình, tại sao lại xuất hiện hấp huyết quỷ? Lập tức không nói hai lời, nắm lấy Doãn Tiểu Nguyệt chạy xuống dưới lầu.

"Tiểu soái ca, để cho ta uống một ngụm máu đi, chỉ một ngụm thôi." Nữ nhân tóc đỏ kêu khóc, rất là đáng thương. Tôi quay đầu nhìn thoáng qua, phát hiện nàng móc ra một cây chủy thủ, tự cắt cổ tay mình, tham lam đưa lên miệng hút lấy.

Tôi xanh cả mặt, lúc này còn không dám nhìn. Nhưng vừa chạy xuống lầu dưới, lại xuất hiện một đám nam nhân thân hình gầy gò, còi trăn. Bọn hắn tay cầm dao nhọn phía sau lưng tỏa ra sương mờ màu trắng, không nói hai lời, hướng chúng tôi nhào tới, xem bộ dạng là muốn chém chết chúng tôi.

Tôi cắn răng, chỉ có thể tiếp tục dắt Doãn Tiểu Nguyệt chạy xuống. Lúc này, nàng lộ rõ là một nữ nhi yếu đuối. Tôi một hơi chạy đến tầng thứ hai, quay đầu một chút, thấy đám nam nhân cầm dao không còn đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng, phát hiện lầu hai vậy mà có một phòng sáng đèn, bóng người đông đảo. Tôi không để ý quá nhiều, chủ dắt Doãn Tiểu Nguyệt hướng xuống lầu dưới mà chạy. Lúc chạy ngang qua căn phòng, tôi hiếu kì ngo qua. Lập tức da đầu tê dại, một đám người trẻ tuổi đang lột da một con mèo hoang, hiện trường đầm máu, còn nghe thấy tiếng gào thê thảm. Mà đám người kia, cả nam lẫn nữ còn thỏa mãn cười khặc khặc, làm tôi không nhìn được, hãi hùng khiếp vía.

Chim Quyên lâu này, rốt cuộc là nơi quái quỷ gì? Một mực chạy tới đường lớn, chúng tôi mới ngừng lại. Tôi thì đã mệt thở không ra hơi, Doãn Tiểu Nguyệt lại càng ôm chặt lấy, hai mắt ngầy ngốc, không có thần thái.

Tôi vội an ủi, nói không sao rồi. Doãn Tiểu Nguyệt lúc này mới òa khóc lên. "Lý mặt rỗ, tranh thủ thời gian gọi một chiếc taxi đi." Tôi quay qua lão Lý nói. Nhưng khi tôi quay đầu, lập tức nhướng mày, bởi vì tôi phát hiện, Lý mặt rỗ này giờ không chạy theo chúng tôi.

Tôi liền bảo: "Doãn tiểu thư, giờ tôi phải quay lại tìm Lý mặt rỗ, cô gọi taxi rồi đi trước. Nếu như nửa tiếng nữa tôi không gọi điện cho cô, hãy bảo Tổng Long Cơ tới cứu tôi, nghe rõ chưa?"

Doãn Tiểu Nguyệt nghe thấy tôi muốn để nàng lại một mình, lập tức liền luống cuống, ôm chặt lấy tôi: "Không được, tôi sợ lắm."

Tôi bất đắc dĩ nói: "Giờ nàng nhất định phải kiên cường lên, lão Lý còn đang ở trong tòa nhà, nếu tôi không quay lại, hẳn nhất định phải chết..."

Nói xong tôi liền bắt chấp lao về Chim Quyên Lâu. Mặc dù bây giờ thể lực đã hao mòn, nhưng tôi cũng sớm đã chuẩn bị, tay trái nắm một nắm ngự tỳ muội tay phải rút ra một cây dù binh đao.

Trong thời khắc chuẩn bị chiến đấu, lại chợt nghe trong lầu vọng ra tiếng Lý mặt rỗ kêu rên. Tôi sững sốt một chút, riếp theo nghe tiếng họ Lý kêu lên: "Ai da, chân của ta muốn rời ra rồi."

Tôi vui mừng quá đỗi, cũng không biết sức lực từ đâu ra, lao tới nâng Lý mặt rỗ lên, chạy về hướng Doãn Tiểu Nguyệt.

Doãn Tiểu Nguyệt nhìn thấy tôi, giống như gặp được cứu tinh, lập tức xông lên, ôm chặt. Tôi nhủ mày hỏi sao cô không gọi taxi? HongKong này taxi còn nhiều hơn người, theo lý mà nói rất dễ dàng gọi tới.

Doãn Tiểu Nguyệt nói, căn bản không có xe dám tới đây, vừa nghe ba chữ Chim Quyên lâu, tất cả đều cúp máy.

Roi vào đường cùng, tôi không thể làm gì khác hơn, đỡ Lý mặt rỗ khắp khiêng đi bộ về. Hắn mắng ta một hồi, nói ta trọng sắc khinh bạn, trong mắt chỉ có Doãn Tiểu Nguyệt; nếu không phải hắn thông minh, tuột xuống theo đường ống thoát nước, sớm đã bỏ mạng tại Chim Quyên lâu.

Lúc chúng tôi về tới khách sạn, đã là bốn giờ sáng. Chúng tôi trải qua một đêm kịch liệt hiện tại cơ thể rã rời. Tôi nằm tại giường, nhìn trần trần lên trần nhà, lẳng lặng suy nghĩ. Chúng tôi ở trong tòa nhà nhìn thấy bao nhiêu thứ, đâu là thật, đâu là ảo giác; ai là người, ai là quỷ? Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không thấy cách giải. Tôi cẩn thận nghĩ qua, chuyển đi lần này, ngoại trừ việc Doãn Tiểu Nguyệt có ấn tượng tốt với tôi, gần như không tìm thấy chút manh mối gì về sợi dây chuyền.

Doãn Tiểu Nguyệt đã ngủ, có điều tay vẫn nắm chặt tay tôi, tôi nằm tại giường, suy nghĩ lan man tới sáng rõ.

Khoảng bảy giờ, phục vụ phòng mang điểm tâm tới, ba người ăn sáng xong thì Tổng Long Cơ tìm tới, hỏi chuyện chúng tôi.

Tôi cũng không biết nói sao với A Cơ, nếu như nói đêm qua gặp quỷ, chắc hắn sẽ không tin. Lý mặt rỗ thì ba hoa bốc phét, nói mình anh dũng ra sao, trở về từ cõi chết thế nào.

Mà Tổng Long Cơ sau khi nghe xong, lại cười ha hả, làm chúng tôi khó hiểu.

"Ta còn tưởng mấy người nắm rõ sự tình Chim Quyên lâu, không ngờ các người đúng là không phải người trong ngành."

Thì ra, đêm qua chúng tôi gặp phải, chẳng phải yêu ma quỷ quái gì, mà là nơi tập trung của những kẻ lập dị. Yêu nữ hút máu có tiếng ở Tô Phòng Thôn, theo một giáo phái tà dị, cho rằng uống máu có thể lên thiên đường, vì vậy mỗi khi trời tối đều ở đó dụ dỗ nam nhân, dùng thân thể đổi lấy máu người khác.

Nói đó lại không ai quản lý, nên không ít bọn nghiện tụ tập, ở bên trong Chim Quyên lâu hút chích ma túy. Về phần vuaa bọn nghiện cầm dao tấn công chúng tôi chắc do ngáo đá (🤪). Còn lũ thiếu niên trong căn phòng càng dễ giải thích, trên QQ có một group (chắc giống voz) tụ tập không ít nam thanh nữ tú, sở thích ngược đãi động vật. Bọn chúng thích đem động vật lột da, nghe tiếng kêu thảm chubgs càng thấy thỏa mãn.

Nói tóm lại, Tô Phòng Thôn là nơi tụ tập của đám người cặn bã, lũ người xấu đều sẽ xuất hiện ở đây.

Tổng Long Cơ giải thích một mạch, Lý mặt rỗ nghiêng răng tức giận nhìn hắn chằm chằm, trách hắn tại sao không nói trước với chúng tôi, làm chúng tôi

một phen mất hồn.

Tổng Long cơ cười nói: "Vừa rồi nghe người kể, không phải rất đáng cảm sao?"

Lý mặt đỏ nhát thò không nói nên lời. Tôi lại hỏi A Cơ, lão bà tìm con gái, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Cái chết của cô gái tóc đỏ

Tổng Long cơ cau mày một cái, nói cũng có thể là người tâm thần. Tôi nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy như thế.

Tổng Long Cơ hỏi tiếp theo tôi định làm gì? Tôi nói, nếu biết đám kia đều là người, chúng ta cũng không cần phải sợ hãi nữa. Tóm lại, chủ nhân sợi dây chuyền khẳng định sẽ còn quay lại Chim Quyên lâu hấp thu vong linh. Đến lúc đó chúng ta theo dõi nơi đó là được.

Tổng Long Cơ nói, tối nay hấn sẽ đi cùng chúng tôi, hấn mang theo súng, sẽ bảo vệ an toàn cho mọi người.

Tôi bảo A Cơ đưa mấy tấm ảnh chụp ba người tự sát ở mấy vụ án, xem xét lại một lần xem có đầu mối gì không.

Tổng Long Cơ mở cặp tài liệu, lấy ra một tập hình ảnh. Xem qua xác chết nữ sinh viên, trong đầu tôi bỗng lóe lên, nhớ tới một số chuyện.

Không hiểu sao, càng nhìn người chết này, càng thấy giống lão bà trong phòng tắm? Tôi nhú mày, lúc đầu còn tưởng do mình quá nhạy cảm, thế nhưng càng nhìn kỹ, tôi càng thấy cảm giác của mình là đúng.

Tôi bèn đưa ảnh cho Lý mặt đỏ cùng Doãn Tiểu Nguyệt xem. Hai người chỉ nhìn thoáng qua, liên tục gật đầu. Doãn Tiểu Nguyệt thậm chí còn khẳng định, hai người này hoặc là cùng một người, hoặc là có quan hệ máu mủ.

Tôi cũng không cho rằng đây là một sự trùng hợp, trong chuyện này chắc chắn có sự mờ ám. Liên lập tức hỏi Tổng Long Cơ: "A Cơ, thi thể sinh viên này ở đâu?"

Tổng Long Cơ do dự một chút nói: "Tại nhà xác." Tôi nói: "Giờ người hãy xác minh lại một chút xem có phải đang ở nhà xác không?"

Tổng Long Cơ gật đầu, lấy điện thoại ra gọi. Mà hấn nghe đầu bên kia nói, lập tức biến sắc, cuối cùng mặt trắng bệch, trợn mắt nhìn qua tôi. Tôi liền hiểu suy đoán của mình là chính xác.

Quả nhiên Tổng Long Cơ run run nói với tôi: "Thi thể người chết ban đầu ở tủ lạnh, nhưng vừa rồi người bên nhà xác xuống kiểm tra, phát hiện thi thể đã biến mất, chỉ còn lại một đôi giày."

Tôi đột nhiên nhớ tới, lão bà hôm qua, cũng là đi chân đất. Điều này làm tôi vô cùng đau đầu.

Tổng Long Cơ hỏi tôi: "Người phải chăng nghi ngờ, người tâm thần hôm qua các người thấy, là người chết thứ ba? Nói cách khác, nàng còn chưa có chết?"

Tổng Long Cơ nói xong, ba người bọn họ trở nên tái nhợt, thậm chí Doãn Tiểu Nguyệt bị dọa tới mức đầu cũng không dám ngẩng lên. Nàng đưa ra đề nghị không muốn tiếp tục nữa, phía ông chủ bên kia nàng sẽ lo liệu, vẫn sẽ đền bù cho tôi một chút phí.

Tôi lại lắc đầu. Dù sao, nghề của chúng tôi có quy củ, chính là vật tà âm mua bán, một là cả đời không nhúng tay vào, hoặc là đã nhúng tay vào phải quản cả đời.

Tuy không biết nếu từ bỏ, về sau có hậu quả gì không. Nhưng tôi biết, những người như vậy thường chết không nhắm mắt.

Tôi bác bỏ đề nghị của Doãn Tiểu Nguyệt, nàng cũng không nói gì thêm nữa. Theo tôi phân tích, người hôm qua chúng tôi nhìn thấy có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, chính là cả hai căn bản không cùng một người, chỉ là bề ngoài có chút tương tự nhau.

Khả năng thứ hai, cũng là khả năng lớn nhất. Chúng tôi nhìn thấy, đích thực là người chết, vì gì đó, sau khi chết đi không yên ổn, mới nhất định tìm đến Chim Quyên lâu.

Dây chuyền xương người có siêu năng lực, đó là tăng nhân duyên nhân khí, cho nên thường được mình tinh dùng để tẩy xê chính mình. Mà nhân khí ở đây, đều là từ thân thể người khác mà có. Sinh viên kia nhân khí bị rút sạch, tất nhiên chỉ còn lại oán khí, oán khí rất mạnh, khó có thể biết sẽ phát sinh điều gì tà môn.

Cho nên oan hồn xuất hiện tại Chim Quyên lâu, cũng không khỏi khiến người ta kinh sợ. Có thể nói, là xác chết vùng dậy.

Chỉ là, tôi còn có rất nhiều nghi hoặc chưa có lời giải, đó chính là thi thể tại sao lại xuất hiện tại Chim Quyên lâu? Chắc chắn không phải tự nó bò đến, mà do ai đó âm thầm đưa đến.

Tôi nghi ngờ, người đưa thi thể qua đó, chính là chủ nhân sợi dây chuyền.

Còn có, lão bà hôm qua chúng tôi nhìn thấy, khắp mặt là nếp nhăn, mặc dù còn có thể nhận ra dung mạo, nhưng cũng đánh giá phải năm sáu mươi tuổi.

Nếu quả thật là cùng một người, thì vì sao một nữ sinh viên trẻ tuổi, qua một đêm lại biến thành như vậy?

Nghĩ tới điều này, tôi vô cùng cảnh giác. Vợ nói cho Tống Long Cơ, nếu như thuận tiện, tốt nhất đuổi đám người mỗi đêm tụ tập trong Chim Quyên lâu đi, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

Tống Long Cơ nhú mày, nói nếu đem bọn chúng đuổi đi, chẳng phải sẽ kinh động đến chủ nhân sợi dây chuyền kia sao. Đến lúc đó chỉ sợ hấn thận trọng, không đến Chim Quyên lâu nữa.

Tôi nghĩ, hấn nói cũng đúng, trong nhất thời không biết phải quyết định thế nào.

Sau một hồi bàn bạc, chúng tôi vẫn đi đến quyết định, là tạm thời không đánh rần động cỏ, tất cả hành động bí mật.

Đã lên kế hoạch xong, chúng tôi liền tách ra. Tôi vừa nghỉ ngơi một lát, không ngờ Tống Long Cơ rất nhanh đã trở lại, thần thái hốt hoảng báo cho chúng tôi, ở Chim Quyên Lâu có người chết.

"Nhanh như vậy?" Tôi giật nảy mình, không nghĩ chuyện lại phiền đến thế. "Đi, đi xem một chút."

Tống Long Cơ gật đầu. Lên xe một mạch chở chúng tôi tới Chim Quyên lâu. Chắc hẳn do nơi này quỷ khí âm trầm, những chuyện thế này thường xuyên xảy ra, nên cũng không có nhiều người hiếu kỳ.

Chúng tôi theo cảnh sát dẫn đầu, đi tới hiện trường ở lầu ba.

Xa xa đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng, khiến mọi người buồn nôn. Tới hiện trường, nhìn thấy sự việc, càng tê cả da đầu. Cả cái phòng, bên trong đều là máu, trên sàn nhà, trên vách tường, thậm chí trên trần nhà cũng có máu vương. Mà trong vũng máu, một cô gái gọi cảm, tóc đỏ, nhìn kỹ không phải chính là cô gái đêm qua chúng tôi gặp hay sao?

Nàng nhìn qua tầm khoảng hai mươi tuổi. Khả năng do hút máu có thể thật sự nuôi dưỡng dung nhan, nên làn da vô cùng mịn màng.

Tống Long Cơ che mũi: "Pháp y đâu, nguyên nhân cái chết là gì?"

Một cảnh sát ngồi xổm bên cạnh đang viết báo cáo đi tới: "Người chết, toàn thân huyết dịch chảy hết tám mươi phần trăm, chủ yếu chảy qua động mạch chủ tứ chi. Qua hiện trường cho thấy, là người chết tự cắt động mạch mình, sau đó điên cuồng uống máu, tới vỡ bụng mà chết."

Một viên cảnh sát khác cũng đi tới: "Tổ trưởng, chúng tôi thu thập chứng cứ cũng cho thấy nàng là tự sát, mà máu trên trần nhà, là do nàng ngậm trong miệng rồi phun lên."

"Hoang đường!" Tống Long Cơ giận giữ: "Người đã thấy ai có thể uống máu của mình tới vỡ bụng mà chết chưa?"

Pháp y vợ nói: "Hiện trường cũng phát hiện dấu máu của người khác. Có điều cụ thể là ai thì không có cách nào giám định."

Tống Long Cơ nhìn tôi một cái, tôi cũng bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ.

Tuy trực giác nói với tôi, cô gái này khẳng định là chết do dây chuyền xương người gây ra, nhưng nhất thời, tôi cũng không có manh mối gì. Chỉ đến khi ánh mắt của tôi dừng lại ở cổ tay thi thể.

Trên cổ tay của nàng có dấu ấn bị chèn ép, dấu vết rất rõ, có thể là do bị ép thật chặt, cho nên có chút máu ứ đọng.

Tôi liền báo pháp y tiến hành kiểm tra vết ấn. Pháp y rất nhanh chóng kết luận: Có thể là đeo tương đối gấp một loại vật phẩm trang sức.

Nàng khi còn sống, chắc hẳn đã đeo dây chuyền xương người, dây chuyền hút nhân khí của nàng, làm sinh ra ảo giác, khiến nàng uống cạn máu của chính mình, tới vỡ bụng.

Mấy người Lý mặt đỏ sắc mặt cũng rất khó coi, lúc tôi vạch vết ấn trên cổ tay, có lẽ bọn hấn cũng đoán được.

Đương nhiên tôi không thể nói cho pháp y, bởi pháp y tuyệt đối sẽ không tin đây là do một sợi dây chuyền hại người.

Tôi hít một hơi thật sâu, ra hiệu cho Tống Long Cơ đi theo.

Tới một nơi hẻo lánh, tôi liền đem tất cả suy nghĩ nói cho hấn

Hắn nghe xong liền tiếp thờ dài, nói dây chuyền kia thực sự lợi hại như vậy sao? Tôi nói đúng là như thế.

Dù gì đã đến đây, tôi vẫn quyết định đi lên lầu tám, nói không chừng có thể tìm thấy lão bà. Tìm được lão bà, sự liên hệ tới án mạng trong phòng ngủ sinh viên sẽ được sáng tỏ!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 8: Bị bắt

Dù bây giờ là ban ngày, cũng không có ai dám lên lầu tám.

Nơi này quanh quẽ vô cùng, gió lạnh thổi xào xạc, tôi đi lên giống như đang bước vào âm tào địa phủ.

Mới đặt chân lên lầu tám, chúng tôi phát hiện trên mặt đất có một vết máu kéo dài, từ đầu cầu thang, lan dọc theo hành lang. Vết máu đã khô, hẳn là tối qua do lão bà kia lúc bỏ lưu lại.

Nhưng, lại có thêm một vết máu rất tươi mới, tôi ngồi xổm xuống sờ tay, còn ướt. Vết máu này, là hướng lên mái nhà. Tôi nảy ra ý nghĩ, là đối phương chưa dời đi, mà đang ẩn nấp trên mái nhà.

Đây cũng coi như thu hoạch ngoài ý muốn. Tôi lập tức cùng mọi người lên sân thượng. Chim Quyên lâu đã hoang phế lâu dài, mái nhà mọc đầy cỏ dại, còn có nhiều lan can đứt gãy, nếu không cẩn thận có thể ngã xuống dưới.

Tôi thận trọng quan sát bốn phía, rất nhanh, tại một đầu hàng rào, tìm được bóng dáng lão bà. Bà lão yên lặng nằm trên hàng rào, giống như đang ngủ, quần áo rách rưới, toàn thân bốc mùi.

Tư thế bà lão ngủ rất nguy hiểm, chỉ cần thoáng xoay người, liền có thể từ trên lầu ngã xuống. Đây là một tòa nhà tám tầng, nếu ngã xuống, chỉ e là thịt nát xương tan. Đối mặt với một người không rõ sống chết, chúng tôi không dám đi lên đánh thức. Cứ như vậy giăng co trong chốc lát, Lý mặt đỏ bỗng nhiên chỉ vào túi đối phương nói: "Các người nhìn, túi của lão chưa cái gì kia?"

Tôi lập tức nhìn kỹ, ngạc nhiên phát hiện trong túi lão bà thò ra một cái điện thoại di động.

Tổng Long Cơ phản ứng nhanh nhất: "Muốn biết bà lão còn sống, hay là thi thể sinh viên đã chết, chúng ta gọi điện vào số sinh viên, chẳng phải xác định được sao?"

Cũng đúng. Tôi liền bảo Tổng Long Cơ lấy số điện thoại người chết trong tập hồ sơ ra gọi. Tổng Long Cơ rút điện thoại ra, nói rằng điện thoại của hắn không có sóng, bảo tôi gọi thử xem.

Tôi cũng không để ý gì nhiều, khẩn trương bấm số. Tiếng chuông iphone quen thuộc vang lên, từ túi bà lão phát ra, chúng tôi hết thấy đều kinh hãi. Không cần nói, lão bà này chắc hẳn là sinh viên đại học bị chết kia!

Đúng lúc tôi chuẩn bị đi tới đánh thức lão bà, lão lại bị tiếng chuông làm giật mình, trong chớp mắt ngã lăn xuống dưới...

Tôi trừng lớn hai mắt, từ trên nhìn xuống, lão bà đã sớm rơi máu thịt be bét. Tiếng vang lên nặng nề, thu hút sự chú ý của đám cảnh sát dưới lầu ba, nhao nhao chạy đến hướng lên nhìn.

Khi nhìn thấy chúng tôi, ánh mắt họ tràn đầy kinh ngạc, đoán chừng là coi chúng tôi như hung thủ giết người.

Tổng Long Cơ vội trấn tĩnh lại, nói với chúng tôi: "Đợi chút nữa nhất định mọi người phải bình tĩnh, cảnh sát tra hỏi điều gì phải cẩn thận trả lời." Tôi lau mồ hôi trán, khẽ gật đầu.

Nhìn qua xác chết, tôi bất giác tiến tới bên cạnh Tổng Long Cơ.

Rất nhanh, những cảnh sát kia đã có mặt ở sân thượng, thờ hồn hển, hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Tổng Long Cơ dẫn mấy cảnh sát đến hàng rào, chỉ tay nói: "Người chết tự mình rơi xuống."

Những cảnh sát kia không hiểu, Tổng Long Cơ giải thích tiếp: "Lúc ấy người chết đang ngủ, bỗng nhiên bị một hồi chuông điện thoại đánh thức, thân thể mất thăng bằng, liền rơi từ trên hàng rào xuống."

Lý mặt đỏ hít một hơi thật sâu, sắc mặt trở nên tái nhợt, hắn lo lắng nhìn qua tôi. Tôi ra hiệu cho hắn đừng hoảng hốt.

Lúc này Tống Long Cơ cười lạnh nhìn qua tôi: "Trương tiên sinh, ngài có thể giải thích cho tôi, vừa rồi ngài lên lút, là gọi điện cho ai? Phải chăng người có ý hại chết người lang thang đáng thương này?"

Doãn Tiểu Nguyệt liên sững sờ tại chỗ. Lý mặt rỗ càng cắn răng nghiêng lợi nhìn A Cơ: "Người là có ý gì?"

Tống Long Cơ còn chưa lên tiếng, một người cảnh sát liền xạm mặt đi tới: "Phiên người giao nộp điện thoại, cùng chúng ta phối hợp điều tra."

"Không có chứng cứ, người dựa vào cái gì đòi ta giao nộp điện thoại?"

"Bởi vì chúng ta bây giờ nghi ngờ người dính líu tới nhiều vụ mưu sát." Cảnh sát lạnh lùng hừ một tiếng: "Chúng ta giám sát lân cận Chim Quyên lâu, phát hiện tới qua người xuất hiện ở đây. Người có thể giải thích tại sao muốn tới đây hay không?"

"Thêm nữa, thiếu nữ tóc đỏ cũng đã chết, chắc chắn có liên quan tới người. Có quân chúng báo cáo với ta, tới qua nhìn thấy người cãi nhau với nàng, từng ấy chứng cứ liệu đã đủ chưa?"

Ba người chúng tôi đều hít vào một hơi khí lạnh

Tống Long Cơ lạnh lùng nói: "Đưa hết về! Trương tiên sinh, phiên người lập tức giao điện thoại ra, nếu không đừng trách sao chúng ta dùng biện pháp mạnh."

Lý mặt rỗ phần nộ nhào về phía Tống Long Cơ: "Mẹ nhà người, rõ ràng người đưa số điện thoại cho chúng ta, tại sao vừa rồi người không tự mình gọi điện, lại để cho tiểu ca gọi, đây rõ ràng là người âm mưu từ trước."

Doãn Tiểu Nguyệt cũng lấy điện thoại ra, nàng biết tình huống không ổn, ba chúng tôi đều rơi vào bẫy của A Cơ, cho nên chuẩn bị điện thoại cầu cứu ông chủ.

Nhưng Tống Long Cơ lẽ nào để nàng có cơ hội? Một bước dài, liền giật điện thoại khỏi tay Doãn Tiểu Nguyệt, sau đó còng tay ba người, giải về đồn.

Lý mặt rỗ mắng chửi không ngừng, tới khản cả giọng. Tiểu Nguyệt thì lo lắng hỏi tôi làm sao bây giờ? Tôi chỉ đáp: "Tùy cơ ứng biến."

Chúng tôi bị giam giữ một thời gian, cũng không thấy cảnh sát đến thăm vấn. Lý mặt rỗ giống như kiến bò trên chảo, đi tới đi lui. Doãn Tiểu Nguyệt thì nghĩ cách liên lạc với ông chủ, đến lúc đó nhất định bảo lãnh được chúng tôi ra.

Tôi thì ngồi an ủi hai người, nói không sao đâu, ngày mai bọn chúng tìm không thấy chứng cứ phạm tội, tự nhiên sẽ thả chúng ta ra.

Lý mặt rỗ dờ khóc dờ cười nói: "Người thật đúng là thiên chân vô tà, Tống Long Cơ đã trăm phương ngàn kế mà dụ chúng ta vào bẫy, chắc chắn không dễ dàng buông tha."

Tôi lắc đầu, không nói gì thêm.

Có lẽ vì mệt mỏi, Lý mặt rỗ rất nhanh, đã đi ngủ. Đến ban đêm, tôi bị một trận huyền não làm cho tỉnh giấc. Mở mắt ra, phát hiện Tống Long Cơ tới. Sau lưng hắn, còn có một đám người cười trần, trên thân đầy hình xăm quái dị. Bọn hắn trầm mặc không nói, bị cảnh sát nhốt vào từng gian tù.

Tôi liền nhận ra, đám người này chính là đám người tới qua ở Chim Quyên lâu chơi ma túy, còn là hét muốn dùng dao chặt tôi ra hay sao.

Lý mặt rỗ trông thấy Tống Long Cơ, lại bắt đầu mắng chửi.

Tống Long Cơ cũng không thèm để ý tới chúng tôi, quay người rời đi. Mà đám lưu manh kia cũng nhận ra chúng tôi, cười ha hả, còn dùng từ ngữ khó nghe giễu cợt Tiểu Nguyệt. Tôi chẳng thể làm gì khác hơn là bảo nàng để ngoài tai, đám người cận kề này, nếu chấp nhất với chúng, chỉ có tức chết.

Chúng tôi không thèm để ý, bọn hắn thấy không có gì thú vị, liền nằm ngán người trong phòng giam. Tôi giả bộ ngủ, thực ra vẫn âm thầm nghe ngóng đám cận kề này, thực sự không hiểu, vì cái gì mà tuổi còn trẻ đã sa đoạ đến tình trạng này, như vậy có xứng với phụ mẫu? Cuộc sống sau này, phải sống sao?

Đám người này, trong phòng giam, không cách nào hút ma túy, thân thể trở nên ngứa ngáy, đau đớn, ngã trái ngã phải rên rỉ.

Nếu như không biết đây là đám nghiện hút, liếc mắt qua còn tưởng chúng là cương thi. Dáng người gầy gò da bọc xương, hốc mắt lõm sâu, thâm quầng.

Bọn chúng rên rỉ mấy giờ liền, đến khi trời gần sáng mới mê man thiếp đi. Ngay lúc đang tỉnh tâm, một tên lưu manh đột nhiên đứng lên. Hắn mờ mịt nhìn một vòng, sau đó đưa ánh mắt lên người tôi, quỷ dị cười một tiếng.

Lòng tôi lập tức cuồng loạn, luôn cảm giác nụ cười của hắn bao hàm rất nhiều ý tứ. Ngay sau đó tên côn đồ kia đi tới, thanh âm khàn khàn: "Ta đói quá, mau mang tóc của người cho ta ăn, ta muốn ăn tóc."

Thật sự biến thái. Trong lòng tôi thầm chửi một câu, cũng không chấp hắn. Dù sao chúng tôi cũng ở hai phòng giam khác nhau, ở giữa là song sắt, cũng không cần lo hắn sẽ làm gì mình.

Thấy tôi không để ý tới mình, tên côn đồ kia gầm hét lên: "Đem tóc của người cho ta, ta đói."

Hắn cứ hô như thế, Lý mặt đỏ và Tiểu Nguyệt cũng bị đánh thức, dờ khóc dờ cười nhìn qua tên thần kinh.

Hắn hung hăng một chút, liền xoay người ngồi lên bồn cầu, bắt đầu đại tiện.

Mà trong lúc hắn đại tiện cũng rất cổ quái, một bên cười, một bên đưa tay lên giật tóc. Mỗi lần giật, lại cảm nắm tóc bỏ vào miệng nuốt. Động tác của hắn rất nhanh, trong chốc lát liền giật cho thành nửa cái đầu trọc.

Mà trên đầu hắn máu thịt be bét, máu chảy tràn khuôn mặt, đầy về kinh khủng quá đi. Thấy cảnh này, tôi khẽ giật đầu, hướng ra ngoài hét lớn: còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Trúng tà

Tôi hướng ra ngoài hét lớn: "A Cơ, hành động."

Nháy mắt, A Cơ liền đi tới, mở cửa phòng giam, hỏi tôi, dây chuyền xương người đâu? Tôi chỉ vào tên lưu manh đang ngồi ăn tóc kia.

Lý mặt đỏ cùng Tiểu Nguyệt không khỏi khó hiểu, nhìn qua tôi và Tổng Long Cơ. Tôi cũng không có thời gian giải thích nhiều, liền bảo Tổng Long Cơ mang vội phần, chất hút ăm, cùng một thùng ruột heo đẫm máu đã chuẩn bị trước, đi vào phòng giam tên lưu manh.

Tên kia vẫn đang điên cuồng giật tóc của mình, nhét vào miệng, sau đó lại kéo dài ra. Tôi không chậm trễ, đem phần vội, cùng chất hút ăm, tất cả vẩy lên người hắn.

Có điều, không có chuyện gì xảy ra, hắn vẫn ngồi trên bồn cầu yên vị.

Tôi sùng sốt, bèn tóm lấy cánh tay hắn, định kéo hắn từ bồn cầu ngã xuống. Nhưng kéo một cái như vậy, tôi nhất thời kinh hãi. Một dải đẫm máu, ruột của hắn từ hậu môn rơi ra, vào trong bồn cầu.

Gã lưu manh không nói lời nào, chỉ hướng tôi cười lạnh.

Lúc này tôi liền ý thức được, dây chuyền xương người là nằm trong ruột hắn, mà lúc nào ruột hắn cũng có thể bị nước cuốn xuống cống.

Trăm tính ngàn toán, tôi cũng không thể tính tới điều này. Tôi đành nói với Tổng Long Cơ, có thể bằng cách nào đó nhanh nhất, phá hỏng cống thoát nước của phòng giam này không? Tổng Long Cơ do dự một chút, liền bảo để ta sai người đi làm. Nói xong hắn rút điện thoại nói một hồi. Sau đó nom nóp lo sợ nhìn gã lưu manh: "Tiểu tử này, vậy mà thật thâm độc."

Tôi thở dài: "Không phải hắn thâm độc, mà do dây chuyền kia quá phá. Hiện dây chuyền xương người đã bắt đầu có ý thức tự chủ, nó có thể trực tiếp khống chế chủ nhân, sai khiến làm việc theo ý nó."

"Một sợi dây chuyền mà cũng có ý thức?" Tổng Long Cơ giật mình.

"Cũng không hẳn là ý thức giống con người, nó chỉ giống như phản xạ vô điều kiện. Động vật côn trùng trong tự nhiên, vì sinh tồn cũng nghĩ ra tất cả biện pháp tiến hóa."

Tổng Long Cơ hắn là không hiểu, đầu óc mơ hồ nhìn tôi.

Lý mặt đỏ càng hung hăng, nắm lấy cổ áo tôi: "Trương Cửu Lân, hôm nay ngươi không nói rõ ràng với ta, đừng hòng được yên."

Tôi cười khò: "Tim được dây chuyền xương người trước rồi nói sau."

Nói xong, tôi cùng Tổng Long Cơ vội vã hành động. Lúc tới chỗ công nhân phá cống thoát nước, họ cho tôi biết, ngoại trừ phần và nước tiểu, họ không chặn được bất cứ thứ gì.

Tôi cau mày hỏi: "Ngươi nghĩ kỹ lại một chút, vừa rồi có ai khác đi ngang qua không?"

Công nhân nhất thời kêu lên, đúng là có người từ trong cống ngậm chui ra, nhưng đã vội vã rời đi. Tôi thàn than một tiếng không ổn, bao nhiêu vất vả mới tìm ra tung tích sợi dây chuyền, kết quả lại thất bại.

Trở về đồn cảnh sát, sau đó Lý mặt đỏ liên tục hỏi có phải tôi và A Cơ thông đồng, diễn trò hay không. Nếu là thông đồng, vì sao không sớm nói cho hắn, để hắn một phen lo lắng gần chết.

Tôi bèn đem kế hoạch của mình nói cho hắn biết. Thực tế lúc nhìn thi thể lão bà trên sân thượng, đột nhiên linh cơ khẽ động. Lão bà kia ngã xuống như vậy, chắc hẳn là do chủ nhân dây chuyền xương người an bài. Hắn làm vậy, có lẽ chính là để vu họa cho tôi. Bởi tôi có thể làm kế hoạch của hắn bị ảnh hưởng.

Cho nên, tôi liền thuận theo dòng nước, cùng hắn đưa đẩy một phen. Lúc đứng sát lại A Cơ, tôi đã đem kế hoạch nói thầm qua. Khi ấy, tôi hoài nghi, dây chuyền xương người không phải bị chủ nhân của nó lấy từ cổ tay cô gái tóc đỏ, mà là bị đám lưu manh kia cầm đi. Bởi vì dây chuyền này, còn muốn tiếp tục hấp thu nhân khí, mà những tên lưu manh kia, là lựa chọn tốt nhất.

Cho nên, tôi để Tổng Long Cơ ban đêm bắt ngờ ập tới bắt hết đám lưu manh giam vào phòng tạm giam. Tôi nghĩ nếu dây chuyền xương người kia thật trên người bọn chúng, ắt sẽ lộ ra.

Chỉ có điều, tôi làm sao cũng không ngờ tới, là tên lưu manh kia không đeo dây chuyền, mà lại nuốt nó vào bụng. Dây chuyền xương người là loại vật âm tà hung tới cực điểm, dẫu vô người ta ra bộ dạng như vậy, cũng là bình thường.

Về phần vôi và chất hút ẩm, cùng ruột heo, chủ yếu là trong thời gian ngăn chặn âm khí của dây chuyền, nhưng cũng gần như không có tác dụng.

Vì sợ hai người lỡ miệng tiết lộ, nên tôi giấu Lý mặt rỗ và Tiểu Nguyệt. Vạn nhất bị chủ nhân sợi dây biết được, ắt sẽ ân thân, không hành động.

Ai có thể nghĩ, kế hoạch chu toàn như vậy, cuối cùng vẫn là thất bại.

Tôi thờ dài, cảm thấy có chút tuyệt vọng. Chúng tôi bây giờ đã đánh rán động cơ, muốn đi tìm lại dây chuyền sẽ rất khó khăn.

Nghĩ tới đây, tôi cảm thấy đau đầu, đành về khách sạn nghỉ ngơi, nghĩ biện pháp khác. Tổng Long Cơ đáp ứng, nói chuyện bên này hắn sẽ hỗ trợ xử lý. Tôi liền hỏi hắn tính sao với đám nghiện kia? A Cơ nói cũng không giam giữ được lâu, chỉ có thể thả ra. Bởi chính phủ HồngKong hiện giờ đã quá tải, nhất là những nơi cai nghiện, căn bản không có nhiều nhân, vật lực để lãng phí. E là dù cho có cường chế bọn hắn cai nghiện, chẳng bao lâu sẽ ngửa quen đường cũ, chẳng bằng mặc kệ bọn hắn tự sinh tự diệt.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, cảm thấy HồngKong, trị an vô cùng yếu kém.

Về tới khách sạn, tôi cất lực khóa chặt cửa chính lẫn cửa sổ. Tôi có một dự cảm mãnh liệt, chủ nhân sợi dây sẽ tới báo thù.

Mấy ngày nay tinh thần căng thẳng quá độ, chúng tôi nằm xuống không bao lâu đã thiếp đi. Cũng không biết ngủ bao lâu, tôi mơ mơ màng màng nghe thấy trong phòng có tiếng đánh nhau. Liền lập tức mở mắt ra, quả nhiên thấy hai bóng người.

Tôi giật mình, lập tức tỉnh táo, nhìn kỹ, một bóng người chính là Lý mặt rỗ, lúc này tay đang cầm một cây chùy thủ, đâm loạn xạ. Bóng người còn lại vừa cao vừa gầy, dễ dàng né tránh công kích của Lý mặt rỗ, sau đó đẩy Lý mặt rỗ ngã xuống đất, đoạt lấy chùy thủ ném sang một bên.

Lý mặt rỗ lập tức phát ra từng đợt âm thanh hà hà, căn bản không giống giọng của hắn mà lại giống nữ nhân.

Nhìn lại mặt lão Lý, vô cùng tái nhợt con mắt trợn ngược, rõ ràng không bình thường.

Mà tôi cũng cơ hồ nhận ra, kia hẳn phải người chém mãng xà ở diêm vương pháp trường hay sao? Làm sao hắn lại tới đây? Bằng cách nào vào được khách sạn? Thực ra hẳn là ai?

Tôi ngạc nhiên, khó hiểu nhìn hắn một lúc thật lâu.

Cho tới khi hắn nghiêng đầu, dùng ánh mắt lạnh như băng lườm tôi, tôi mới có phản ứng: "Người rốt cuộc là ai? Vì sao lại đi theo ta?:"

Hắn không thay đổi nét mặt, nói: "Ta không đi theo, người sớm đã châu diêm vương. Mau tìm cho ta một cây đu đủ."

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, có lẽ do khí tức hắn quá mạnh, tôi vậy mà không hề do dự, tìm đu đủ đưa cho hắn.

Nam nhân động tác thàng thạo, bóp miệng Lý mặt rỗ ra, sau đó chắn ngang cây đu đủ, phòng hắn cắn vào lưỡi. Sau đó, hắn lấy một cây hương, đốt lên, hít một hơi. Rồi trực tiếp nhả khói vào mặt lão Lý.

Lý mặt rỗ hút vào chút khói hương nồng đậm, sắc mặt dần có chuyển biến. Làm xong, nam nhân liền đem nửa cây hương còn lại đưa cho tôi: "Cầm lấy, khi cấp bách có thể cần tới."

Tôi nhìn hắn ngẩn người: "Đến cuối cùng, người là ai?:"

"Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là việc kinh doanh này, người không thể làm, từ bỏ đi."

Tôi nghe hắn nói, mặt đỏ tới mang tai, hắn lại cho rằng tôi vì tiền bán mạng?

"Vừa rồi vị bằng hữu của người cầm dao định giết người. May mắn ta xuất hiện kịp thời, nếu không hậu quả quá khó mà lường được. Cơ thể hắn suy yếu, dương khí kjoong đủ, cho nên tiếp xúc gần với dây chuyền xương người lâu sẽ bị ảnh hưởng."

"Vói lại, dây chuyền xương người là một con dao hai lưỡi. Sở dĩ có thể tăng vận khí nhân duyên đều là dùng tà thuật, tiêu hao phúc đức nửa đời sau của

chủ nhân. Một khi tiêu hao hết, sẽ cướp đi tính mạng chính chủ nhân mình."

Tôi gật đầu đồng ý với giáo huấn. Hắn liền quay lưng rời đi.

"Chờ một chút." Tôi lo lắng nói: "Người tại sao ba lần bảy lượt cứu ta? Nếu như ta gặp chuyện không giải quyết được, biết tìm người ở đâu?"

"Có rất nhiều chuyện, về sau người sẽ rõ. Nếu muốn tìm ta có thể tới Hồng Kông mê đồ quán." Sau khi nói xong, nam nhân bỏ đi. Tôi liền tiếp gọi mấy câu, hắn cũng không thèm để ý.

Nhìn dáng vẻ lãnh khốc tàn nhẫn của hắn, tôi trầm ngâm. Nam nhân chắc chắn không đơn giản. Hắn bảo vệ tôi, là có mục đích gì, hay có thể là do ai nhờ vả?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Bản tính tham lam

Doãn Tiểu Nguyệt đã sớm tỉnh lại, chỉ ngồi im trên giường quan sát, không thốt ra lời nào. Chỉ đến khi nam nhân kia rời đi, nàng mới rón rén đi tới, hỏi tôi người nam nhân mặc áo thun vừa rồi là ai?

Tôi thở dài, nói ta cũng không biết. Chỉ biết rằng nam nhân kia đã để lại cho tôi rất nhiều hướng đi tiếp theo.

Lúc này Lý mặt đỏ đã tỉnh hẳn, hắn khó hiểu nhìn quanh phòng, sau đó nói: "Vừa rồi ta nằm mơ, mơ thấy mình cầm dao chém người."

Tôi cười khò: "Không phải người nằm mơ đâu là thật đó."

Lý mặt đỏ cười lớn nói: "Ta làm sao mà chém người được, người là thần tài của ta cơ mà."

May mắn tiểu Nguyệt vừa rồi đã dùng camera điện thoại quay lại. Hắn xem qua video, lập tức thay đổi sắc mặt, vội hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi thở dài: "Vừa rồi người bị ảnh hưởng của dây chuyền xương người, não động tâm trí, nên mới cầm dao chém lung tung. Nếu ta đoán không nhầm, nam nhân kia đến trễ một bước, chủ nhân tiếp theo của dây chuyền xương người chính là người." Nói xong, tôi lấy nửa cây hương mà nam nhân kia đưa, cẩn thận cất vào hộp.

Lý mặt đỏ vẻ mặt cầu khẩn hỏi: "Tại sao lại nói chủ nhân tiếp theo của sợi dây chuyền là ta?"

"Thực ra ta cũng vừa nhận ra. Kỳ thật, phương hướng của chúng ta cho tới giờ đều sai bét. Người chúng ta muốn tìm căn bản không tồn tại."

Tiểu Nguyệt liền kinh ngạc: "Như vậy là sao?"

"Chúng ta trước giờ không phải đi tìm chủ nhân sợi dây chuyền kia sao? Thật ra mà nói, dây chuyền này căn bản không có chủ nhân."

"Không có chủ nhân?" Lý mặt đỏ kinh hãi trợn mắt: "Ta có nghe nhầm không? Ý người là, dây chuyền xương người này tự mình đi ra ngoài hại người?"

Tôi giải thích: "Không có chủ nhân, chỉ là chủ nhân tạm thời mà thôi. Nói đúng hơn, nó có rất nhiều nô lệ, những người bị hại kia đều là nô lệ của nó. Nó mới thực chất là chủ nhân chân chính. Nó có thể khống chế những nô lệ kia, vì nó làm chuyện gì đó dẫn tới cái chết. Sau khi chết đi, lại thành nô lệ của chính mình, đưa mình đến tay nô lệ khác..."

Lý mặt đỏ cùng Doãn Tiểu Nguyệt đều trừng lớn hai mắt, chắc hẳn rất khó tin, một sợi dây vô tri vô giác, vậy mà lại lấy con người làm nô lệ?

Thực ra, con người trên thế giới cũng không phải giống loài cao quý nhất, một khi bị nắm được nhược điểm, con người sẽ nguyện biến thành nô lệ. Dây chuyền xương người này chắc hẳn đã nắm được nhược điểm của những người này, cho nên mới làm ra như vậy. Ví dụ như: Tham lam.

Hiện tại, điều tôi muốn biết trước tiên, là dây chuyền xương người này làm cách nào lưu thông giữa nhiều người chết như vậy. Những người chết này, hẳn là có nhiều quan hệ với nhau. Muốn hiểu rõ chân tướng, nhất định phải nhờ Tổng Long Cơ hỗ trợ mới xong.

Tôi liền bảo tiểu Nguyệt gọi cho A Cơ tới. Tổng Long Cơ đang ở chỗ sắp xếp những kẻ nghiện kia, nghe có phát hiện trọng đại, vội hấp tấp chạy đến hỏi.

Tôi nói đã tìm ra hung thủ giết người.

Hắn kinh hãi, vội hỏi hung thủ là ai.

Tôi nói: "Nhân viên chuyển phát nhanh giết công nhân vệ sinh; sinh viên giết chết nhân viên chuyển phát nhanh, cứ như vậy lần lượt suy ra."

Tổng Long Cơ nghe xong, nghẹn họng nhìn trần trời. Nhìn nét mặt của hắn, chắc chắn là không tin.

Tổng Long Cơ hỏi: " Ý ngươi là, mỗi vụ án, đều là người sau giết người trước? Nhưng vì sao bọn hắn lại muốn giết người?"

Tôi giải thích: "Bởi vì lòng người tham lam! Vì tham lam nên để có được đồ vật, chúng không từ thủ đoạn. Sợi dây chuyện này, tác dụng của nó hẳn là khơi gợi lên không ít lòng tham. Cho nên vì muốn đoạt được sợi dây chuyện bọn hắn mới tạo nên một liên hoàn án. Còn việc vì sao dùng phương thức giết người ghê rợn, ta không biết chắc, chỉ khẳng định có quan hệ lớn với dây chuyện xương người."

Tổng Long Cơ trầm mặc rất lâu, rồi nói nếu không có chứng cứ xác thực, không thể kết án. Dù sao vụ án này quá kinh khủng, liên lụy tới rất nhiều người.

Tôi nói, tôi có thể chứng minh.

Sau đó tôi bảo Tổng Long Cơ, đi sâu điều tra một chút, những cặp hung thủ nạn nhân này quan hệ ra sao, tại sao lại gặp gỡ nhau. Tổng Long Cơ gật đầu, liền vội vã đi điều tra.

Tôi hiện tại chưa biết làm gì, cũng đi theo A Cơ; Lý mặt rỗ thì ở lại khách sạn, hắn cảm thấy cơ thể vẫn yếu, chút xíu nữa là bị dây chuyện xương người hại, nếu đi theo chắc chắn sẽ lại trúng tà.

Tôi cũng không cưỡng cầu, chỉ có tiểu Nguyệt một mực muốn đi theo, bắt đắc dĩ tôi đành phải đồng ý.

Thực ra sau đêm qua, tôi nhận thấy tiểu Nguyệt càng ngày càng không thể tách rời tôi, có lẽ bởi vì tôi mang đến cho nàng một cảm giác an toàn. Nhưng tôi trong lòng lại rất rõ ràng, chỉ là một tên buôn bán đồ người chết, không thể xứng với nàng.

Nàng xinh đẹp kiều diễm như vậy, sớm muộn cũng trở thành minh tinh, khoảng cách giữa chúng tôi sẽ chỉ ngày càng xa mà thôi. Đau dài không bằng đau ngắn, tôi quyết buông bỏ chút rung động nhất thời.

Việc đầu tiên chúng tôi làm, là điều tra mối quan hệ của công nhân vệ sinh với nhân viên chuyển phát nhanh. Phải chăng, nhân viên chuyển phát nhanh có chuyển món đồ gì đó cho người kia?

Tôi liền bảo Tổng Long Cơ xem qua hóa đơn trực tuyến của công nhân vệ sinh, không nghĩ tới chúng tôi thấy được cái gì.

Công nhân vệ sinh bề ngoài có vẻ nghèo khó, vậy mà trong một thời gian ngắn mua một lượng lớn đồ đạc xa xỉ, hầu hết là đồ trang điểm, túi xách, còn có quần áo, mà người giao hàng, chính là nhân viên chuyển phát nhanh đã chết.

Tôi lập tức liên tưởng, một công nhân vệ sinh, bỗng nhiên đạt được dây chuyện xương người, một phút chốc bỗng phát tài. Sau đó nàng quyết định thỏa thích hưởng thụ, ăn mặc, trang điểm lộng lẫy, thậm chí còn dụ dỗ nhân viên chuyển phát nhanh. Mà nhân viên chuyển phát nhanh thấy vậy, liền dứt khoát dọn tới ở chung với nàng. Dần dần, nhân viên chuyển phát nhanh biết được bí mật của sợi dây chuyện, chỉ cần có được nó liền có thể phát đại tài, sát tâm nhất thời trỗi dậy, giết chết công nhân vệ sinh.

Nhân viên chuyển phát nhanh nhờ tác dụng của dây chuyện, cũng lần nữa có được số tiền lớn, thế là hắn cả ngày ăn chơi đàn điểm, bỏ cả việc, bên cạnh đó còn dụ dỗ được nữ sinh viên hám tiền.

Sau này, cô gái tóc đỏ, đám lưu manh nghiện ngập, cũng vì lòng tham quá phá, tất cả biến thành nô lệ cho sợi dây chuyện quái ác kia.

Nghe tôi nói xong, Tổng Long Cơ giật mình tại chỗ, mặt rung động nhìn qua tôi. Cuối cùng hắn giờ ngón tay cái lên nói: "Ngươi không gia nhập cảnh sát HongKong chúng ta, quả thật là một điều đáng tiếc."

Doãn Tiểu Nguyệt lại càng kiên cố: "Đương nhiên, người là do ta tìm tới, haqr không phải kẻ bất tài."

Đã tra ra tất cả manh mối, A Cơ liền theo phân tích của tôi đi tìm chứng cứ. Lúc này hắn đã không kìm nén được, lập tức cáo từ.

A Cơ rời đi, tiểu Nguyệt hỏi tiếp theo tôi có tính toán gì? "Tiếp theo, chúng ta theo dõi Lý mặt rỗ là được rồi." Tôi nói: "Cô chẳng lẽ không nhận ra sao? Lý mặt rỗ là kẻ hám tiền, đối với dây chuyện xương người cũng nổi lòng tham, nên mới bị nó tác động. Chủ nhân hay nô lệ tiếp theo, khẳng định là hắn."

Tiểu Nguyệt gật gù đầu, nói phiền nhất là loại người như Lý mặt rỗ, không có bản lĩnh, chỉ biết nói khoác.

Tôi cười cười, không nói gì. Kỳ thật con người đều giống nhau, ai dám nói mình không có lòng tham? Chỉ là mức độ nhiều hay ít mà thôi, chẳng ai có thể tự cho mình là thanh cao cả.

Đương nhiên, chủ nhân hiện tại của dây chuyện, nếu để mặc sự tình, trước sau cũng sẽ chết, chúng tôi chỉ cần ôm cây đợi thỏ, chờ dây chuyện rơi vào tay lão Lý. Nhưng dù gì đó cũng là một mạng người, chết ít đi một người vẫn tốt hơn.

Tôi gọi điện cho Tổng Long Cơ, để hắn tận lực điều tra một chút, lúc tên lưu manh chết trong phòng giam, ai là kẻ khả nghi nhất cầm sợi dây chuyện đi. Án giết người đương nhiên quan trọng, nhưng so với người còn sống, thì không đáng so bì.

Tổng Long Cơ liền đáp ứng, nói sẽ mang tất cả tài liệu gửi cho tôi. Tổng Long Cơ gửi cho tôi những quan hệ nhân thân của tên lưu manh kia, bao gồm cả QQ, cũng msn. Tôi xem qua cũng không thu hoạch được gì. Xem lại thư một lượt, cuối cùng tôi mới tìm được manh mối quan trọng.

Lúc cảnh sát bắt đầu lưu manh tại Chim Quyên lâu, có một tên đã nhảy cửa sổ bỏ trốn. Mà căn cứ ghi chép, tên này cùng với tên chết trong phòng giam, gần đây có mâu thuẫn. Phải chăng là tranh đoạt dây chuyền xương người? Nghĩ tới đây, tôi lập tức báo A Cơ phái nhân lực, nhất định phải tìm ra tên bỏ trốn kia.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Chém ngang lưng

Rất nhanh sau đó, Tổng Long Cơ báo cho tôi biết đã tìm được nơi Ca Từ(tên của lưu manh bỏ trốn) ở.

Hắn sống tại một căn phòng cho thuê đơn giản, cảnh sát gõ cửa mấy lần, liền phá cửa xông vào. Cả phòng đều là rác rưởi, mùi hôi thối nồng nặc, bên trong có một cái giường, một cái tủ cùng bàn máy vi tính. Ca Từ không có nhà.

Chúng tôi tìm kiếm quanh phòng, phát hiện một vật gây sự chú ý. Ở quạt điện có treo một vật bằng kim loại, giống dao cắt cỏ ở nông thôn. Cây dao treo lên bằng h sợi dây thừng nhỏ, nếu có gió lớn thổi tới, chỉ sợ sẽ rơi xuống chém vào người phía dưới.

Trên thân dao, có một chữ viết bằng máu, chữ "Oan" rất lớn, vết máu còn chưa khô hẳn. Trông thấy cây dao này, trong lòng tôi bỗng cảm thấy bất an, bởi lúc này nó làm tôi nhớ tới một cực hình: Lăng trì (chém ngang lưng).

Tên như ý nghĩa, lăng trì chính là đem phạm nhân chặt ngang từ phần eo thành hai nửa, loại hình hình tàn khốc này từ thời Thương xa xôi đã xuất hiện, tới triều Thanh, hoàng đế Ung Chính mới bãi bỏ hình phạt này.

Giờ đây, một thanh dao dùng trong hình phạt lại xuất hiện ở nhà của người sở hữu dây chuyền xương người, không khỏi khiến tôi mê man bất định. Tôi gần như xác định được lai lịch của dây chuyền này.

Thời Hán Văn đế, có một người thông minh uyên bác, tên gọi Triều Thác. Triều Thác là trung thần nổi danh Tây Hán, vì quốc gia xã tắc cúc cung tận tụy, có rất nhiều công lao công hiến, được hoàng đế tôn xưng là rường cột nước nhà.

Nhưng Triều Thác lại làm rất nhiều chuyện khiến các nước chư hầu bị tổn hại. Nên những chư hầu này vùng lên phản lại triều đình, tạo nên "Thất quốc chi loạn" trong lịch sử.

Để trấn an chư hầu, củng cố địa vị của mình, không còn cách nào khác, Hán Cảnh đế chỉ có thể giết Triều Thác, làm an lòng chúng. Thế là hoàng đế phái một trung lang tướng, lừa Triều Thác ra khỏi nhà. Triều Thác vừa ra khỏi cửa, binh lính mai phục, liền xông lên, lấy chiếu thư của hoàng đế ra đọc, sau đó xử lăng trì tại chỗ.

Nhất trung đại thần, vì thế mà chết.

Mà lúc đó, nhân dân đều thương tiếc Triều Thác, đem thi thể của hắn lọc ruột ra, đun sôi sau đó ăn hết, hy vọng hắn có thể vĩnh viễn sống trong lòng nhân dân.

Sau đó dùng máu của Triều Thác, viết lên chính thanh đao hình phạt hắn một chữ "Oan", lấy đó kháng nghị. Hán Cảnh đế biết được chuyện này thì giận tím mặt. Hắn sai binh lính bắt những người dân này, tất cả chém đầu, rồi lấy đầu lâu xuyên dây, treo lên tường thành.

Về sau truyền thuyết kể rằng, những đầu lâu này bị phơi khô, càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng trở thành một sợi dây chuyền. Tôi đem suy nghĩ của mình nói cho hai người, nghe xong đều không kìm lòng được, cau mày. Chắc chắn họ không ngờ, dây chuyền xương người này đúng thật là làm từ sọ người.

Tôi nói, trên thực tế dây chuyền xương người chia ra làm rất nhiều loại, loại mà hình thành từ những đầu lâu kia chỉ bắt nguồn từ truyền thuyết dân gian. Dù sao đầu người hong khô, cũng khó có khả năng nhỏ lại thành dây chuyền đeo cổ.

Trong hiện thực, phần lớn là dùng xương sọ hải nhi ba tháng, xương mèo, xương hổ hay sừng tê giác làm thành.

Tôi thấy, muốn chế phục được dây chuyền này, nhất định phải minh oan cho Triều Thác, nếu không thứ này sẽ còn tiếp tục hại người.

Nhưng hiện giờ không biết Ca Từ ở đâu, hắn không có về nhà.

Đúng lúc suy nghĩ miên man, tiểu Nguyệt bỗng nhiên hốt hoảng nói một câu: "Không ổn. Điện thoại của ta đâu mất rồi?"

"Hử" đầu óc tôi nhanh chóng xoay tròn, lập tức cảm thấy sự việc có gì kỳ quái. Đồng thời nhớ đến, lúc đi lên, một người bảo vệ có sơ ý đụng phải tiểu Nguyệt. Tên đó có phải kẻ trộm không? Hơn nữa, nhìn ánh mắt hắn rất bối rối, nhưng vì tôi quá vội vã đi tìm Ca Từ nên không để ý.

Hay có thể, hẳn chính là Ca Tử không? Hẳn tại sao lại ăn trộm điện thoại của tiểu Nguyệt? Tôi liền hỏi tiểu Nguyệt, túi tiền có còn đó không, nàng nói vẫn còn. Vì sao chỉ lấy điện thoại mà bỏ lại túi tiền? Tôi lập tức ý thức được vấn đề này.

Lý mặt đỏ, đúng là Lý mặt đỏ. Tôi chợt nghĩ, liệu hẳn có dùng điện thoại của tiểu Nguyệt để hẹn Lý mặt đỏ ra ngoài hay không? Lý mặt đỏ nếu nhận được tin nhắn, với bản tính của hẳn, nghĩ là tiểu Nguyệt là loi, nhất định không chịu được cám dỗ.

Hẳn là chủ nhân tiếp theo của dây chuyền tất nhiên chủ nhân hiện tại sẽ tìm trăm phương ngàn kế giao sợi dây chuyền cho hẳn.

Tôi không dám nghĩ tiếp, vội lấy điện thoại gọi cho Lý mặt đỏ, nhưng hẳn lại không nghe máy. Tôi liền nôn nóng, chắc hẳn lão Lý đã bị kẻ kia dụ dỗ ra ngoài.

Tổng Long Cơ bảo tôi đừng nóng vội, để hẳn cho người định vị điện thoại của Lý mặt đỏ. Mặc dù tôi rất gấp, trán đầy mồ hôi, nhưng cũng hiểu được, sốt ruột nóng vội cũng không giải quyết được vấn đề, đành chờ bên cạnh sát phần hồi.

Rất nhanh, cảnh sát gửi định vị của Lý mặt đỏ tới, nói khả năng ở bờ sông Tần Cửu. Tổng Long Cơ vội nhảy lên xe cảnh sát, hú còi, đưa bọn tôi tới đó.

Bờ sông Tần Cửu phong cảnh tuyệt đẹp, khắp nơi đều là du thuyền, một nơi hẹn hò lý tưởng. Nhưng nơi này lại không thích hợp để giết người.

"Điều hồ ly son". Bốn chữ bỗng thoáng hiện trong đầu tôi, hẳn không phải muốn dụ chúng tôi tới đây chứ?

Đầu óc tôi lại lần nữa quay cuồng, lời điện thoại ra gọi, rất nhanh, tại thùng rác gần đó tìm được điện thoại của lão Lý. "Hồng rồi." Tôi thở than, xem ra suy đoán của tôi là chính xác. Lúc này liền nói với A Cơ: "Mau trở lại phòng Ca Tử, nơi đó chính là pháp trường!"

"Cái gì pháp trường?" A Cơ kinh ngạc nhìn tôi. Tôi không có thời gian giải thích với hẳn, chỉ thúc giục hẳn mau lên xe.

Tổng Long Cơ cũng ý thức được tầm quan trọng của việc này, vội vàng đưa chúng tôi quay lại. Khắp người mồ hôi ròng ròng, trong lòng tôi chỉ cầu nguyện lão Lý không xảy ra chuyện gì. Hẳn mặc dù là người đầy khuyết điểm, nhưng nói cho cùng, ngoại trừ tham tiền háo sắc, tâm địa hẳn không xấu. Cộng thêm việc thời gian qua hợp tác cùng nhau, tôi đối với hẳn cũng có chút tình nghĩa.

Về tới phòng trọ, phát hiện cửa phòng đã khóa, tôi biết Ca Tử nhất định ở bên trong. Tổng Long Cơ liền rút súng, đập cửa xông vào. Vừa bước vào phòng, mùi máu tanh nồng xộc lên mũi khiến đầu óc tôi choáng váng. Nhìn qua, thấy cây dao treo trên quạt điện đã rơi xuống. Trên giường bất động một thi thể nhưng không thấy nửa người trên.

Một dòng máu, ruột chảy tràn từ giường xuống đất. Ánh mắt tôi thuận theo vết máu, cuối cùng phát hiện trong góc nửa thân trên của thi thể. Nửa thân trên của Ca Tử bị chặt đứt từ phần eo trở xuống, một đám ruột lớn trong người hẳn xô ra, máu me đầm đìa. Hẳn cứ như vậy ghé sát vào Lý mặt đỏ, lão Lý đoán chừng bị dọa sợ quá mà ngất đi, nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Miệng của lão Lý đã bị Ca Tử đẩy ra, Ca Tử còn đặt ngón tay đầy máu vào trong miệng hẳn.

Nhìn thấy cảnh này, Doãn Tiểu Nguyệt không xong rồi, tôi bèn bảo Tổng Long Cơ đỡ nàng ra ngoài, còn tôi ở trong kiểm tra Lý mặt đỏ.

Còn tốt, Lý mặt đỏ chỉ là sợ quá ngất đi. Tôi lấy chậu nước dội lên mặt hẳn, tức thì hẳn tỉnh dậy. Xem ra hẳn bị ám ảnh tâm lý, sau khi tỉnh dậy còn cuống loạn hết lên. Tôi tát hẳn hai cái bạt tai, hẳn mới tỉnh táo lại.

Tôi vội hỏi hẳn, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hẳn tại sao lại xuất hiện ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Mê đồ Quán

Lý mặt đỏ kể lại, theo tôi suy đoán cũng giống bảy tám phần. Hẳn nhận được tin nhắn của tiểu Nguyệt, nội dung rất rõ ràng, hẹn hẳn tới bờ sông Tần Cửu ngồi một lát.

Kết quả đến bờ sông, Lý mặt đỏ không thấy tiểu Nguyệt, mà lại gặp Ca Tử. Hẳn lập tức biết sự tình không ổn, định chạy trốn thì bị Ca Tử đánh ngất. Lúc tỉnh lại đã thấy ở trong phòng của Ca Tử.

Lão Lý lúc đó rất tức giận, định giáo huấn đối phương một trận, ai ngờ chưa tới gần, đã trông thấy Ca Tử mỉm cười nằm trên giường, sau đó tự tay cắt dây treo dao, miệng nói muốn tặng Lý mặt đỏ một lễ vật nhỏ.

Lý mặt đỏ không kịp phản ứng, một thanh dao từ trên giáng xuống, chặt Ca Tử thành hai phần. Lý mặt đỏ kinh hãi liền hôn mê bất tỉnh.

Nghe lão Lý nói xong, mặt tôi xạm lại, nói: "Lý mặt rỗ, ngươi cũng sắp chết rồi!"

Lý mặt rỗ ngo ngắc, vội hỏi tôi sao lại như vậy. Tôi nói: "Vừa rồi lúc tìm thấy ngươi, thi thể kia nằm sấp trên người ngươi, tay còn thò vào trong miệng. Ta nghĩ hẳn đã nhét sợi dây chuyền vào bụng ngươi rồi."

Lý mặt rỗ sắc mặt trắng bệch, gào khóc: "Tiểu ca, cứu ta, nhất định phải cứu ta."

Tôi vội an ủi hắn: "Đừng quá hoảng hốt, chắc chắn còn có cách. Chúng ta về khách sạn bàn bạc kỹ càng đã. A Cơ, nơi này giao cho ngươi."

Tổng Long Cơ gật đầu. Tôi cùng Lý mặt rỗ khắp người máu me, chẳng xe nào dám chở, đành chờ xe cảnh sát tới đưa về. Về tới khách sạn, Lý mặt rỗ vào phòng tắm, ra sức kỳ cọ, như muốn xoa ra dây chuyền xương người.

Doãn Tiểu Nguyệt nhỏ giọng hỏi tôi, liệu Lý mặt rỗ có chết giống mấy người trước không, hoặc là tự lòi ruột mình ra ngoài, hoặc là tự lẳng trì?

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, tôi cũng không biết cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, càng chưa biết cách đối phó với nó. Tôi thậm chí không dám để Lý mặt rỗ đi đại tiện, nhờ đầu đi ra cả ruột như tên lưu manh trong phòng giam, thật không dám nghĩ tới.

Lý mặt rỗ từ phòng tắm đi ra, nôn nóng hỏi tôi, đã nghĩ ra biện pháp gì hay chưa. Tôi nhìn hắn lắc đầu, nói hiện giờ đừng gấp gáp, dây chuyền xương người hại ngươi cũng cần có thời gian, trong thời gian đó ta sẽ suy nghĩ.

Lý mặt rỗ ngồi trước mặt tôi, nói ngươi phải tranh thủ thời gian luôn đi, đúng là xúi quẩy, sao tự nhiên dây chuyền lại ở trong người hắn. Tôi trừng mắt nhìn hắn: "Nếu không phải do ngươi nổi lòng tham, dây chuyền xương người làm sao có thể lòi dụng ngươi?"

"Mẹ nó, ta nổi lòng tham khi nào?"

Tôi nói, ngươi làm le sắc đẹp của Doãn Tiểu Nguyệt, có phải lòng tham hay không? Lý mặt rỗ trầm mặc, im lặng một lúc sau đó nói với tôi, yêu thích sắc đẹp, cái này ai chẳng có? Thôi từ nay về sau, ta không đụng nữ nhân nữa, hồng nhan họa quý.

Doãn Tiểu Nguyệt liền đá cho hắn một cái.

Không hề nghi ngờ, dây chuyền xương người mang theo oán khí cực lớn, bởi vậy mới làm chết nhiều người như vậy. Hiện giờ việc cần làm là nghĩ cách triệt tiêu oán khí trên cái này.

Muốn như vậy, phải bốc thuốc đúng bệnh, nếu biết dây chuyền mang oán khí do Triều Thác trung thần bị giết, chúng tôi phải vì Triều Thác mà minh oan.

Nhưng minh oan bằng cách nào, chúng tôi không thể trở lại triều Han thời xưa được. Tôi nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ, càng nghĩ càng nhớ ra, ông nội từng kể với tôi một chuyện cũ. Ông nội lúc còn trẻ từng mua một cái kim bài, là một trong mười hai kim bài của Nam Tống danh tướng Nhạc Phi. Kim bài oán khí rất nặng, những người nắm giữ đều bị nhiễm bệnh lạ.

Thế là ông nội tôi bèn đóng giả Nhạc Phi, sau đó tìm người đóng vai Tần Cối, thay đổi kết cục. Trước mặt kim bài, diễn cảnh Nhạc Phi giết chết gian thần Tần Cối, cuối cùng oán khí được tiêu trừ. Ông bảo, đó gọi là "Thế thân pháp".

Tình huống chúng tôi gặp phải, cũng tương tự tình huống ông nội tôi năm đó. Có thể dùng thế thân pháp không? Nghĩ đến đây, tôi đem suy nghĩ của mình nói cho hai người. Hai người nghe xong, có chút trầm mặc.

Hai người lo lắng chiều này không có tác dụng, bởi biện pháp tôi nói thật sự có chút hoang đường.

Hoàn toàn đúng, trước mặt dây chuyền xương người mà diễn kịch, không nói trước nó có ý thức hay không, có thể nhìn thấy hay không. Cứ cho là nó có thể nhìn thấy, chúng tôi diễn kịch cũng sẽ lộ ra nhiều sơ hở, nhờ chọc giận nó, Lý mặt rỗ sẽ hết cứu.

Một chiều này chỉ có thể là bí quá hóa liều.

Lý mặt rỗ do dự nửa ngày, cuối cùng nói với tôi: "Thực ra biện pháp này có thể để dự bị, ta còn có cách khác."

Tôi lập tức nhìn hắn. Lý mặt rỗ nói tiếp: "Chúng ta có thể đi tìm nam nhân mặc áo thun không? Hắn đã cứu chúng ta hai lần, chắc có thể cứu lần nữa chứ. Ta nghĩ hẳn là cao thủ, nói không chừng có thể trấn áp dây chuyền trong nháy mắt."

Đúng vậy, sao tôi lại quên nam nhân này. Lúc hắn rời đi, cố ý nói cho tôi có thể tới HongKong mê đồ quán tìm hắn. Loại cao thủ như hắn, nhất định có cách cứu lão Lý.

Nghĩ tới đây, tôi lập tức bảo Tổng Long Cơ cho mượn xe, dùng GPS hướng dẫn, một mạch đi tới Mê Đồ quán.

Mê đồ quán chỉ là một đạo quán rất nhỏ ở HongKong. Đơn giản đến bất ngờ, cơ bản chẳng có hương hỏa, so với Thiếu Lâm Tự của đại lục một nén nhang mười vạn tệ, quả thực là một trời một vực.

Tôi có chút thất vọng, lẽ nào nam nhân kia chịu ở đây? Nhưng dù sao đã cất công tới, tôi dẫn Lý mặt rỗ cùng Tiểu Nguyệt đi vào.

Lễ phép gõ cửa một cái, rất nhanh liền có người ra mở. Nhìn qua, người ra là một tiểu đạo đồng cỡ mười ba, mười bốn tuổi, cột tóc sừng dê. Hắn nở nụ

cười nhìn chúng tôi: "Trong các người, ai là Trương Cửu Lân?"

Tôi sững sốt, làm sao hắn biết tên tôi? Tôi nói, là ta. Tiểu đạo đồng gật đầu: "Sur huynh dặn, hôm nay ngươi sẽ đến, nên để ta ở lại chờ ngươi. Tất cả vào đi, sur huynh có việc ra ngoài, ban đêm mới về."

Lý mặt đỏ lập tức nịnh nọt: "Thật là cao nhân, ở đây mà có thể tính được chúng ta hôm nay sẽ tới."

Tiểu đạo đồng khẽ nhếch môi, không nói gì, dẫn chúng tôi vào trong.

Đạo quán quy mô rất nhỏ, nhưng tiểu Nguyệt lại nói tôi biết, ở HongKong này tác đất tác vàng, một mét vuông, mười vạn cũng chưa mua được. Ở đây mà có thể mở một đạo quán, xem ra kinh tế của nam nhân không phải tầm thường.

Tiểu đạo đồng đưa chúng tôi vào đại điện, trong đại điện có một pho tượng tôn hoàng đại tiên, nhìn rất có phong thái chân nhân. Đốt ba nén hương, khói tỏa ra cũng không nhiều, nhưng trông thấy pho tượng, tôi lại có một cảm giác bình an.

Tiểu đạo đồng để chúng tôi ngồi đó, hắn thì chạy vào trong nấu nước. Tôi buồn bực ngán ngẩm đánh giá, căn đạo quá bé tí này, càng nhìn càng thấy cổ kính.

Tiểu đạo đồng rất nhanh liền quay lại, hắn chỉ vào Lý mặt đỏ: "Ngươi, còi y phục, ngồi vào trong nồi nước đi."

Lý mặt đỏ lo sợ, nói nước kia đun lên, ta ngâm người vào trong, chẳng phải thành cục thịt sao?

Tiểu đạo đồng cười nói: "Là sur huynh dặn, nếu ngươi không ngâm mình vào, tối nay chúng ta sẽ có thêm một món ăn, là món ruột nấu tiêu."

Lý mặt đỏ không hiểu, hỏi tiểu đạo đồng là ý gì? Tiểu đạo đồng nói, nếu ngươi không nhảy vào nồi ngâm, chẳng hạn tối nay sẽ phun ruột từ trong bụng qua miệng mà ra.

Thật là buồn nôn hết sức. Lý mặt đỏ cũng bị ruột nấu tiêu dọa cho tái mét, vội nhảy vào nồi lớn.

Lúc mới ngâm vào, Lý mặt đỏ có vẻ rất hưởng thụ. Sau đó nhiệt độ cao lên, hắn bắt đầu kêu thảm. Tiểu đạo đồng vẫn không ngừng thêm củi lửa.

Trời tối, bên ngoài đạo quán vang lên một tiếng gõ cửa. Tiểu đạo đồng cười nói: "Là sur huynh về rồi."

Nói xong, hắn nhún nhảy đi ra mở cửa. Bên ngoài quả nhiên là nam nhân áo thun, sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn, hai hàng lông mày kiếm dựng thẳng, đẹp trai tới mức làm người khác đỏ kị.

Nhưng trên người hắn lại mặc cái áo thun rộng thùng thình, tôi không khỏi tự hỏi, hắn có bao nhiêu cái áo như vậy, mỗi ngày mặc một cái y chang nhau?

Hắn đi vào, trên tay còn đeo một cái bao, bao căng phồng, cũng không biết trong bao chứa những gì.

Nam nhân ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chúng tôi một lượt, liền tiến đến Lý mặt đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 13: Cosplay

Lý mặt đỏ thấy nam nhân về liền hớn hờ: "Đại huynh đệ, ngươi về rồi."

Nam nhân mặt không biểu cảm, chỉ duỗi tay thò vào trong thùng gỗ cảm nhận một chút rồi nói: "Nhiệt độ chưa đủ."

Lý mặt đỏ sắc mặt lập tức trắng bệch: "Đại huynh đệ, bông chết ta mắt."

Nam nhân vậy mà chẳng để ý tới hắn, chỉ trực tiếp đi vào bên trong, cũng không thêm để ý chúng tôi. Tiểu Nguyệt cảm thán: "Tôi gặp qua rất nhiều mình tinh, hầu hết đều lạnh lùng, còn hắn thì thật lạnh khốc."

Tôi dờ khóc dờ cười dẫn tiểu Nguyệt vào theo nam nhân. Đầu tiên nam nhân dâng một nén nhang lên hoàng đại tiên, sau đó mới quay người nhìn chúng tôi: "Các người nghĩ ra cách gì chưa?"

Tôi cười khổ một tiếng: "Không có."

Nam nhân nói: "Chỉ còn cách dùng phương thức truyền thống, lấy dây chuyền xương người ra."

Tiểu Nguyệt tái nhợt: "Phương thức truyền thống...Người không phải muốn mở bụng lão Lý ra chứ?"

Hắn nhìn thoáng qua tiểu Nguyệt, biểu lộ rất bình thản, cái này làm tôi có chút ngạc nhiên. Tiểu Nguyệt nhan sắc kiêu diễm, đàn ông nhìn thấy đều rung động, vậy mà hắn chẳng có chút biểu cảm gì.

Nam nhân này xứng với hai chữ lãnh khốc. Lúc này hắn mang bao vải trên tay ném cho tôi nói: "Người chọn một bộ đi."

"Bộ gì?" Tôi không hiểu thấu mà hỏi.

Nam nhân không trả lời, tôi không thể làm gì khác hơn là mở cái bao ra. Không ngờ bên trong là mấy món cổ trang. Nhìn kiểu dáng có thể đoán được là quần áo triều Hán, mà đều là đồ quý tộc, có quan tướng phục, cũng có văn thân váy.

Nam nhân nói tới phương thức truyền thống, phải chăng là diễn kịch? Tiểu Nguyệt phì cười thành tiếng, hỏi nam nhân chút nữa có phải mọi người chơi cosplay không?

Không nghĩ tới hắn lại gật đầu, nói chính là cosplay.

Không ngờ hắn lại biết cái danh từ này, thật là cao nhân ẩn dật.

Tôi lựa một hồi quần áo trong bao, cuối cùng lấy một bộ quan tướng phục. Không phải ngẫu nhiên, chỉ vì bộ này uy phong lạnh thấu xương, phía trên là giáp trụ vảy cá, ánh trời chiều chiếu vào còn phản xạ từng vòng vàng sáng, có chút khí thế.

Nhưng cảm bộ quần áo lên, tôi lập tức hối hận. Bộ y phục này thực sự quá nặng, ít cũng cỡ ba bốn mươi cân (một cân tung của=1/2 cân Việt Nam nhé các thím)

Nam nhân lại liếc mắt sang Tiểu Nguyệt: "Còn người?"

Tiểu Nguyệt có chút giật mình: "Ta cũng phải chọn?" Hắn khẽ gật đầu. Tiểu Nguyệt bèn cẩn thận chọn lựa một chút, sau đó nhìn chăm chú vào một bộ trang phục diễm lệ, bóng loáng. Đó chắc là một bộ công chúa hoặc hoàng hậu mới có tư cách mặc; ung dung hoa lệ, màu đỏ nhạt, còn có rất nhiều hoa văn uốn lượn, ống tay áo rộng, phần eo lại nhỏ, cổ áo hơi trễ. Tôi nhìn không được, ảo tưởng tôi với Doãn Tiểu Nguyệt mặc hai bộ này, sẽ là tình cảnh thế nào diễn ra?

Cuối cùng còn thừa lại một bộ y phục, là văn thân. Tôi hỏi nam nhân, có phải hắn mặc hay không. Hắn lắc đầu, sau đó đem quần áo vứt xuống bên cạnh Lý mặt rỗ.

Lúc này tiểu đạo đồng đã đỡ Lý mặt rỗ ra, toàn thân hắn đỏ ửng, đi lại khập khiễng, rất đáng thương. Tiểu Nguyệt chợt nhớ tới gì đó, hỏi Lý mặt rỗ không cần đi vệ sinh sao, hắn đã nhịn một ngày rồi.

Lý mặt rỗ lắc đầu nói không cần, mặt đỏ bừng lên.

Tôi với tiểu Nguyệt nhìn nhau, ngầm hiểu, hắn đã tiểu trong nồi nước. Nam nhân hỏi: "Các người biết oán khí trên dây chuyền này sinh ra từ đâu?"

Tôi liền mang cổ sự trung thần Triều Thác bị giết, thuật lại một lần cho hắn. Nam nhân lại khoát tay nói, Triều Thác oán khí không phải do vua ban chết. Mà là trước khi chết đi, không thể nhìn thấy nữ nhi sắp chào đời của mình.

Tôi buồn bực hỏi, người đầu đã chết người làm sao biết suy nghĩ trong lòng hắn? Nam nhân nói: "Hắn trước khi chết nói câu cuối cùng, đó là: thật đáng thương con ta còn chưa sinh ra."

Lúc này tiểu Nguyệt sắc mặt có chút cổ quái: "Ý của người là, để ta đóng vai con gái của Triều Thác? Vậy ai đóng vai Triều Thác?"

Nam nhân chỉ Lý mặt rỗ: "Hắn."

Tiểu Nguyệt liền nhỏ giọng làm bằm một câu, ngược lại, Lý mặt rỗ lại cười đắc ý: "Con gái ngoan, lại cho cha sờ sờ." Tiểu Nguyệt tức giận quay đi.

Còn tôi, dĩ nhiên là đóng vai tướng quân năm đó giết Triều Thác, thật lo lắng mình sẽ diễn không tốt. Tôi không giống tiểu Nguyệt, là diễn viên chuyên nghiệp, mà tôi trời sinh đáng vẻ thư sinh, không hề có sát khí, chỉ sợ không diễn tả được khí thế tướng quân.

Một khi bị bại lộ, chẳng phải hậu quả sẽ tàn khốc? Nhưng việc đã đến nước này, cũng đành nhắm mắt đưa chân.

Có điều, nhìn bộ dạng trời sập cũng không sợ của nam nhân, tôi cũng phần nào yên tâm. Có hắn ở đây, nhất định chúng tôi không xảy ra chuyện. Lúc trước hắn xuất quỷ nhập thần, cứu tôi trong khách sạn, thậm chí chỉ nhìn thoáng qua cũng đoán được hôm nay tôi sẽ tìm đến đây; đủ để tôi phục sát đất.

Đến giờ cơm tối, nam nhân không cho Lý mặt rỗ ăn, còn nói từ giờ trở đi không được để dính nước. Lý mặt rỗ biết là tốt cho mình, chỉ ngoan ngoãn gật đầu.

Thậm chí, sợ Lý mặt rỗ ăn vụng cái gì, nam nhân còn mang tất cả đồ ăn trong đạo quán cất vào kho, khóa kỹ. Mà gian phòng này, không có bất cứ đồ vật gì có thể cắn được, ngay cả côn trùng hay ngọn nến cũng không có.

Tôi hỏi nam nhân vì sao lại phải làm như vậy?

Nam nhân nói, đến đêm, Lý mặt rỗ sẽ không còn là hấn, hấn sẽ liều mạng ăn tất cả đồ vật có thể ăn được, sau đó lại phun ra. Một khi bắt đầu nôn mửa, sẽ không thể dừng, cho tới lúc nôn hết ruột ra ngoài. Lý mặt rỗ bắt giặc đưa tay lên bịt miệng.

Trong lúc chờ đợi, tôi hỏi nam nhân, vì sao phải dùng những cách này đối phó với dây chuyền xương người? Bởi những phương pháp này không giống đạo gia, mà lại rất giống với thương nhân âm phủ chúng tôi.

Nam nhân không nói, ngược lại tiểu đạo đồng chen miệng vào: "Người đứng là ech ngồi đây giống, lẽ nào là một thương nhân âm phủ, lại không nghe qua danh của sư ca ta? "

Tôi giật mình, hấn nam nhân cũng là buồn đồ người chết giống tôi. Tôi vội vàng hỏi danh xưng của hấn. Tiểu đạo đồng dương dương đắc ý, vừa định mở mồm, bị nam nhân trừng mắt: "Nhiều lời!" Tiểu đạo đồng liền không dám nói, chủ bất mãn lấy tay quệt mồm.

Ai ngờ cứ như vậy, chờ tới lúc gà gáy sáng, Lý mặt rỗ vẫn như cũ, không có động tĩnh gì, tôi cũng bắt đầu hết kiên nhẫn, hỏi nam nhân tối nay có phải khồn xảy ra chuyện gì?

Nam nhân gật nhẹ đầu, không khẳng định cũng không phủ định, chỉ bảo chúng tôi tất cả vào phòng Lý mặt rỗ ngủ, còn hấn gọi tiểu đạo đồng ra ngoài, cũng không biết đi làm gì.

Nhìn tiểu Nguyệt mặc cổ trang lộng lẫy, cộng thêm khuôn mặt kiều diễm, thật sự quyến rũ lòng người, tôi liền thấy tim đập thình thịch. Lý mặt rỗ cũng chảy nước bọt không ngừng, làm tiểu Nguyệt không dám lại gần, sợ hấn giờ trò sàm sỡ.

Tôi nằm trên giường, mệt mỏi mà thiếp đi.

Vì ngủ không sâu, luôn bị động tĩnh nhỏ làm tỉnh lại. Tôi phát hiện tiểu Nguyệt không biết từ lúc nào, ôm camhs tay tôi, bên cạnh ngủ êm đềm.

Nhìn bộ dạng khả ái của nàng, tôi không khỏi động tâm trùu mến, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn. Ngay lúc đang chăm chú ngắm nàng, bỗng nhiên một tràng âm thanh nghiêng răng, từ hướng Lý mặt rỗ phát tới.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Giải trừ oan khuất

Lập tức thu hút sự chú ý, tôi tập trung ánh mắt về phía Lý mặt rỗ. Vạn lần không thể ngờ, lúc này Lý mặt rỗ lại ghé vào giường, trong miệng phát ra âm thanh hô hô.

Hấn đang làm gì? Nghiến răng?

Tôi giật nảy mình, trong vô thức cảm giác được, là hấn đang muốn nôn.

Tôi vội đánh thức tiểu Nguyệt dậy. Trông thấy Lý mặt rỗ như vậy, tiểu Nguyệt lập tức luống cuống, thanh âm sợ hãi nói: "Nhanh ngăn hấn lại, hấn đang muốn nôn. Trước kia, khi giám cân tôi cũng nôn nhiều lần, cảnh này rất quen thuộc."

Tôi không nói nhiều, trực tiếp xông tới đè Lý mặt rỗ xuống. Hấn có thể đã nằm sấp quá lâu, mặt mũi đỏ bừng, miệng đầy máu. Đáng chết, chắc hấn hấn cắn cả vào lưỡi, không biết thương tổn tới mức độ nào?

Khi nhìn thấy quan tướng phục trên người tôi, Lý mặt rỗ bỗng sợ hãi, co quắp trên giường, một lời cũng không nói.

Doãn Tiểu Nguyệt ho khan một tiếng, tôi biết đã tới lúc bắt đầu diễn kịch. Chỉ có điều tôi không chuyên nghiệp, sợ sẽ làm trò cười cho nàng.

Mà không đợi tôi nói lời thoại, Lý mặt rỗ lại kêu lên: "Đói, đói." Sau đó điên cuồng cắn xé ga giường, nuốt bông gòn vào miệng. Nhưng bông cầm bản không đủ no, hấn rất nhanh liền từ bỏ, đi tới đi lui trong phòng. Mà tư thế của hấn vô cùng quái dị, hai chân uốn lượn, tôi sợ hãi, chân của hấn bị gãy khi nào?

Hấn tìm vòng vòng trong phòng, cũng không tìm được thứ gì để ăn. Cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người tôi, miệng phát ra âm thanh mơ hồ không rõ: "Thịt

..ta ăn thịt."

Nói xong liền nhảy bổ vào tôi. Tôi không kịp đề phòng, bị Lý mặt rỗ đẩy ngã xuống đất. Tôi tức tối giẫy dụa, nhưng Lý mặt rỗ khí lực lớn đến kinh người, ép tôi không thể phản kháng.

Doãn Tiểu Nguyệt cũng lo lắng, muốn đẩy hán ra. Nhưng nàng là một yếu điệu thực nữ, càng không thể làm gì.

"Mau nói lời thoái, nói lời thoái." Tiểu Nguyệt gấp quá, trán đầy mồ hôi, khóc không thành tiếng.

Nhưng tôi căn bản không cách nào nói lời thoái, giờ phút này, cổ tôi bị Lý mặt đỏ kẹp chặt, thở cũng khó khăn.

Doãn Tiểu Nguyệt bỗng nhiên chạy ra cửa: "Tôi đi tìm đạo sĩ kia." Nhưng ai ngờ, cửa cũng bị nam nhân khóa bên ngoài, không có cách nào thoát ra.

Tiểu Nguyệt trên khuôn mặt nhỏ nhắn đầm mồ hôi, cuối cùng không biết lấy đâu ra dũng khí, gom khí lực toàn thân thốt lên một tiếng: "Cha!"

Thời Hán triều, không xưng hô phụ thân, với đẳng sinh thành đều dùng từ "cha", đây là điều nam nhân đã dặn chúng tôi. Không nghĩ, một câu đó lại có tác dụng, tay Lý mặt đỏ buông lỏng một chút.

Cổ họng đau buốt, nhưng tôi vẫn cố khàn khàn hô lên một tiếng: "Triều Thác to gan, ngươi muốn làm phản ư?"

Lý mặt đỏ lập tức toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn tôi, tay càng buông lỏng.

Tôi liền vùng đứng dậy, ngẩng đầu nói: "Triều Thác, hoàng đế phán ngươi trọng tội, xử ngươi lăng trì tại chỗ. Niệm tình ngươi phò tá hoàng thượng lâu dài, ta cho phép ngươi một thỉnh cầu, ngươi còn tâm nguyện gì, mau nói ra."

"Thần..." Lý mặt đỏ quỳ trên mặt đất, thất hồn lạc phách nhìn tôi, một mực hoảng sợ.

"Thần.. vô tội."

"To gan, hoàng thượng phán ngươi có tội, còn dám giao biện. Tốt, vậy ta sẽ xử lăng trì ngươi ngay bây giờ." Nói xong tôi làm động tác chuẩn bị hạ thủ.

"Chờ đã." Lý mặt đỏ hô to một tiếng: "Thần chỉ muốn gặp hai nhi một lần, mong đại nhân thành toàn."

"Được, ta tán thành. Cha con các ngươi nhận nhau đi." Vừa nói tôi vừa liếc qua tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt lập tức gạt đi một giọt nước mắt chạy tới. Chuyên nghiệp đúng là chuyên nghiệp, muốn khóc là khóc.

Nàng quỳ gối trước mặt lão Lý, khóc nức lên: "Cha, nữ nhi tới gặp người."

Lý mặt đỏ nháy mắt lệ tuôn như mưa, nhẹ nhàng lau mặt tiểu Nguyệt: "Hai nhi, cha bất tài, không thể nhìn con lớn lên, đừng trách cha."

"Cha, con không trách người, người hãy yên tâm mà ra đi."

"Hai nhi, chớ thay ta báo thù, hãy chăm sóc mẫu thân cho tốt."

Doãn Tiểu Nguyệt nức nở: "Cha, người yên tâm."

"Trở về nói với mẹ con, Triều Thác ta kiếp sau có làm trâu ngựa cũng muốn báo đáp ân tình của nàng."

"Cha, người cứ yên tâm nhắm mắt."

"Không đúng, không đúng, vạn lần không đúng." Lý mặt đỏ bỗng nhiên đẩy tiểu Nguyệt ra, ôm đầu nói: "Ngươi không phải con ta. Con ta còn chưa ra đời, ngươi làm sao...."

Tôi thấy sự tình khả năng bại lộ, lúc này găm lên giận dữ: "Triều thác, giờ ngo đã tới, chịu chết đi! Đây chính thực là hải ngi của ngươi, ngươi không chứng kiến lúc nàng hạ sinh, giờ sao còn trách cứ?"

Lý mặt đỏ thở dài: "Hai nhi, là cha sai rồi."

Tôi như ngồi trên đồng lửa, xem ra chỉ ít Triều Thác cũng tin tưởng, lập tức cầm con dao bở cùi, ban ngày bôi máu lươn, vỗ một cái vào eo Lý mặt đỏ.

Lý mặt đỏ hét thảm một tiếng, mí mắt lật ngược, ngã lăn ra đất.

Trước khi hôn mê, hai mắt còn nhìn chòng chọc vào tiểu Nguyệt, biểu lộ giận dữ trước đó đã thay bằng nụ cười mãn nguyện.

Oan khuất đã được giải!

Lúc này, cửa liền được mở ra, nam nhân đi vào, cầm một nắm muối trong tay, cậy miệng lão Lý nhét vào. Cũng không lâu lắm, Lý mặt đỏ tỉnh lại, ho khan một trận kịch liệt. Hán ho một hồi, phun sạch muối trong miệng ra, nước mắt nước mũi tèm lem, sau đó rót nước tu ừng ực.

Uống xong hán mới thở hồng hộc hỏi: "Thế nào, thành công không?"

Nam nhân gật đầu: "Bây giờ nghĩ cách lôi sợi dây chuyền ra là xong."

"Lôi ra?" Lý mặt đỏ về mặt khó xử: "Ta đây còn chưa mất trình cục hoa, làm sao có thể kéo ra sợi dây chuyền lớn như vậy?"

Tôi nói, không lôi ra cũng được, người cứ để nó trong bụng đi, đưa ta mấy trăm vạn, coi như là để lại di sản cho hậu thế.

Cuối cùng hắn vẫn đành nhắm mắt uống thuốc xổ, ngồi xồm trên bồn cầu ba, bốn tiếng đồng hồ, mới lôi được sợi dây chuyền ra ngoài.

Rửa kỹ dây chuyền chục lượt, chúng tôi từ biệt Tổng Long Cơ về đại lục. Tiểu Nguyệt giao nó cho ông chủ.

Tôi đồng thời căn dặn tiểu Nguyệt, thứ này tốt nhất đừng nên dùng, tuy đã nói tẩy sạch oán khí Triều Thác, nhưng dù gì nó vẫn là chí âm tà vật, sử dụng thời gian dài ắt kết cục không tốt.

Về sau không bao lâu, đài truyền hình kia giới thiệu một nhóm nhạc thiếu niên, đồng thời thông qua một gameshow, một đêm thành danh, xuất hiện trên trang đầu của trang web giải trí lớn, quả thực như phượng hoàng xuất thế.

Ông chủ cao hứng, còn cho thêm chúng tôi một trăm vạn tiền thưởng, tổng cộng tôi với Lý mặt đỏ chia nhau mỗi người hai trăm vạn tệ.

Có điều cầm tiền này tôi không vui mừng, bởi tôi biết, giúp hắn, ngược lại là hại hắn. Lòng người tham lam vô độ, một khi bước vào con đường danh lợi, cuối cùng một ngày, thảm án dây chuyền xương người sẽ còn tiếp diễn.

Hết phần 4.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Cuộc buôn bán kỳ quái

Cuộc làm ăn dây chuyền xương người này, Lý mặt đỏ được chia hai trăm vạn. Hắn lại mượn thêm năm mươi vạn của tôi, sau đó liên hệ với một bệnh viện lớn của Mỹ, đưa con trai sang phẫu thuật. Tôi thì hàng ngày ra vào trông coi cửa tiệm, cảm thấy dần chán nản.

Doãn Tiểu Nguyệt từ khi về, ngày nào cũng gọi điện cho tôi, thỉnh thoảng tới gặp, hoặc rủ tôi đi ăn gì đó. Tôi thực sự không hiểu cô nương này, rốt cuộc nàng có ý gì? Loại đàn ông bình thường như tôi ngoài đường có đây, nàng sẽ không thật sự thích tôi chứ?

Tôi tự nhủ phải giữ khoảng cách với tiểu Nguyệt, nếu không càng ngày càng lún sâu, kết quả cuối cùng người chịu tổn thương chính là tôi.

Dù sao nàng hoạt động trong ngành giải trí, nhiều khi thân bất do kỷ, khả năng tôi và nàng đến được với nhau cực kỳ nhỏ bé. Nhưng giờ dùng cách nào mới có thể kéo dài khoảng cách? Nói trắng ra thì với chuyện tình cảm, tôi chỉ là kẻ học việc.

Hôm nay tiểu Nguyệt lại tới, còn mang theo mấy cái CD do ca sĩ nổi tiếng ký tặng, cười nói, treo trong tiệm đồ cổ, nhất định sẽ tăng thêm nhân khí.

Tôi cười khỏ, nói trong tiệm này sợ nhất chính là nhân khí, dù gì những đồ tôi buôn bán đều là vật tà âm, chỉ khi âm khí nặng nề mới có thể bảo tồn, nhân khí vượng quá ngược lại là không tốt. Tiểu Nguyệt còn có chút không tin. Thôi, dù sao cũng là tấm lòng của nàng, tôi đành nhận những CD này vậy.

Đến trưa, tiểu Nguyệt chủ động ở lại tiệm tôi ăn cơm, mà lại không muốn ra ngoài ăn, nhất định đòi tôi phải xào rau cho nàng. Tôi bắt đầu đi đánh phải vào bếp, làm một nữ công gia chánh.

Rau xào, một cây nấm, một cung bảo kê đình, trong mắt tôi so với bình thường, còn thường hơn một bữa cơm, nhưng tiểu Nguyệt ăn rất ngon, liên tục tán thưởng tay nghề của tôi, nói có ăn cả đời cũng được.

Lòng tôi chợt dạ, là nàng khéo léo thổ lộ, tôi phải trả lời làm sao cho tốt?

May mắn, đúng lúc này có khách tới, tôi mới khỏi lúng túng, ra tiếp. Một ông lão hơn sáu mươi tuổi, mặc bộ đồ nông dân, ôm một bọc màu đen đứng tại lối vào cửa hàng, lén lút nhìn vào trong. Thấy tôi đi ra, mới có chút ngượng ngùng hỏi: "Xin hỏi, có phải nơi này thu mua đồ cổ không?"

Tôi nói, đúng. Lão nông lập tức gật gù: "Ta có một vật nhỏ ở đây, phiền người xem qua một chút, có thể đáng bao nhiêu tiền?"

Nói xong lão đi vào bên trong. Tiểu Nguyệt thấy có khách, bèn vội vàng thu dọn bát đĩa. Không ngờ một mỹ nhân cao quý như vậy, cũng không nề hà mấy việc này.

Lão nông đặt bao vải màu đen lên bàn, sau đó thận trọng giới thiệu: "Đây là món bảo bối gia truyền nhà ta. Cháu trai lớn nhà ta bị bệnh, cần giải phẫu ngay mai, nhưng nhà ta lại nghèo, ta cũng là cùng đường mặt lộ mới nghĩ tới việc bán đi nó."

Tôi cũng thuận theo mà cười khề. Tôi nhìn là biết lão nông này có đến tám chín phần là giả vờ, tôi buồn bực trong lòng. Giờ đã là thời đại nào rồi, sao vẫn có người dùng mấy thủ đoạn cũ rích này đi lừa gạt, chắc không phải người trong nghề.

Nếu là người ngoại đạo, thì dễ nói chuyện. Bao vải màu đen mở ra, bên trong là mấy tờ báo cũ, mà đều bị cháy thành màu đen, tựa hồ bị đốt qua.

Cũng không biết lão nông này rốt cuộc nghĩ gì, giả nghèo thật đúng là hạ thấp bản thân. Ngay từ việc làm rách nát mấy tờ báo như vậy, làm tôi nắm chắc đến chín mươi chín phần trăm.

Có điều, lúc lão nông bóc hết mấy lớp báo ra, ánh mắt của tôi bỗng chốc sáng rực lên. Bên dưới lớp báo, đúng là một ngọn đèn lục giác nhỏ màu xanh biếc. Nhìn qua cũng biết, chiếc đèn này là dùng nguyên một khối ngọc cổ điêu khắc mà thành, toàn bộ chi tiết đều tỉ mỉ tinh tế, cho tôi một cảm giác niên đại tang thương. Chỉ là, tay cầm của chiếc đèn bị mài biến thành màu đen, càng tiết lộ chiếc đèn này không tầm thường.

Bất kể có phải đồ giả hay không, tôi đều có thể bảo chứng món này đáng giá tiền.

Nhưng là một thương gia, không thể lộ vui mừng, điều căn bản này tôi vẫn có. Tôi tận lực đè nén nội tâm kích động, đưa ngọn đèn lên quan sát cho kỹ.

Vừa tiếp xúc ngọn đèn nhỏ, một cảm giác ấm áp từ ngón tay chảy vào trong người. Cảm giác này là đúng, về ngoài cũng đúng, phải chăng lão nông cùng đường mặt lộ, đem bảo vật gia truyền đi bán thật? Ông trời ưu đãi tôi chăng?

Tôi nghiên cứu kỹ càng, đều không phát hiện ra nửa điểm mờ ám. Lập tức đầu tôi nảy sinh hai ý nghĩ, hoặc là chiếc đèn này xuất thân từ cao thủ, đủ để làm giả như thật, lão nông này diễn xuất cũng đạt giải oscar điện ảnh. Hoặc là tôi chính thức dẫm nhầm phân chó, đụng phải báu vật cấp độ quốc gia.

Bởi vì tôi ấn tượng, ở bảo tàng Tây An đã gặp một ngọn đèn tương tự. Đó là đèn ngọc cổ thời chiến quốc. Thời chiến quốc là thời kỳ chú trọng với việc tạo hình ngọc khí, cho nên ngọn đèn đó được xem như đồ mỹ nghệ đẹp nhất lịch sử, giá thị trường không dưới ngàn vạn.

Chiếc đèn lão nông này, tuy nói không thể so niên đại với chiến quốc, nhưng tối thiểu cũng phải là đồ vật thời kỳ tiền Tần, căn cứ vào phán đoán của tôi, nếu như là chính phẩm, năm sáu trăm vạn mới mua được.

Đương nhiên cũng không loại trừ trường hợp là đồ giả. Nhưng dù cho đồ giả, tinh xảo đến mức này cũng phải năm sáu mươi vạn tệ, cái này đối với tôi mà nói, là kỳ ngộ.

"Ông chủ, thế nào?" Lão nông lo lắng bắt an nhìn qua tôi: "Người nhìn có thể đáng giá bao nhiêu tiền?"

Tôi do dự một chút, nói: "Đèn này tay cầm biến thành màu đen, là oxy hóa. Ông đã thấy ngọc bị oxy hóa bao giờ chưa?"

Lão nông vội vàng giải thích: "Đây không phải oxy hóa, đây là có lần nhà tôi bị cháy, không cẩn thận nên nó mó biến thành màu đen."

Tôi thổi phù một tiếng, liền cười: "Lão nhân gia, lửa lớn có đốt thành đen, ngọc liền có thể dùng tay mà lau đi. Thế nhưng ông xem, cái này có thể lau không?"

Lão nông có chút đỏ mặt, gượng cười xấu hổ. Lão tựa hồ cần gấp tiền thật, cắn răng một cái nói: "Ông chủ, nghề của các người tôi cũng không hiểu, cái gì oxy hóa không oxy hóa, tôi chỉ hỏi người, rốt cuộc thứ này đáng giá bao nhiêu?"

Tôi nhìn lão nông nói: "Ông cứ ra giá đi, đương nhiên không phải tôi coi trọng vật này, chỉ cảm thấy ông rất khó khăn nên muốn giúp đỡ."

Lão nông có chút cảm động, nói: "Mười vạn tệ, thế nào?"

Tôi cười trả đèn ngọc cho lão: "Đại gia tôi giới thiệu cho ngài một nhà mới mở hàng, ông chủ là tay mơ, hiện rất cần hàng, nhất định bán được giá tốt. Đi ra ngoài rẽ trái, cảm ơn." Lão nông quả thật trúng chiêu: "Ông chủ, ông cứ ra giá, thật sự tôi không biết, nếu không rẽ mặt quá, tôi liền bán cho ông. Cháu ta bây giờ còn đang nằm trong phòng mổ, chờ tiền viện phí."

Tôi bắt qua tay lão nông, phát hiện tay đầy vết chai sần, liền cảm thấy không đành lòng làm thịt ông lão. Nhưng có điều tôi không thể đưa ra giá quá cao, lão sẽ biết đây là đồ tốt, sẽ còn có kẻ mặc cả, đến lúc đó không phải mười vạn là có thể giải quyết.

Tôi cắn răng nói: "Năm vạn tệ. Tôi không quan tâm chút tiền mọn ấy, dù sao tôi hàng năm đều quyên góp cho Hồng Thập Tự mười mấy vạn, chút tiền ấy coi như quyên góp đi."

Không ngờ lão nông liền sáng khoái đồng ý. Nhận tiền xong liền vội vàng rời đi. Lúc này tiểu Nguyệt thận trọng cầm đèn ngọc trong tay, thường thức: "Tiểu ca, anh nói một lời chân thật đi, thứ này có thể đáng giá bao nhiêu?"

Tôi cười cười: "Không thể xác định, cho là mua nhanh bán nhanh đi, cũng chắc chắn không lỗ."

Tiểu Nguyệt tiện tay đem đèn ngọc ném cho tôi: "Không có ý nghĩa, tôi còn thực sự nghĩ là anh có ái tâm dùng năm vạn tệ quyên góp cho người nghèo."

Tôi dở khóc dở cười: "Cô cũng quá thuần khiết rồi, làm sao biết lão nông kia không phải kẻ lừa đảo? Nghề này nước sâu đục một lỗ nhỏ trên thuyền, liền có thể mất cả chì lẫn chài, cô tin không?"

Tiểu Nguyệt gật đầu nói: "Tôi tin. Chờ anh một ngày phá sản, tôi sẽ nuôi anh, thế nào?"

Nói xong nàng liền đỏ mặt tới mang tai, ý thức được mình lỡ lời, vội kiếm cớ rời đi.

Tôi thì lại lần nữa thương thức ngọn đèn này, nếu đây là đồ thật, thì lần này đúng là phi nghĩa phát tài, lợi nhuận so với buôn mấy vật chỉ âm thật khắp khiêng.

Vừa nghĩ tới vật tà âm, lòng tôi bỗng lộp bộp. Nói cho cùng, bình thường tiệm của tôi không mua bán đồ cổ nhiều, chủ yếu vẫn là vật tà âm. Mà cửa hàng đồ cổ trên phố nhiều như vậy, lão nông sao lại lựa chọn tôi, chuyện này chẳng phải hơi lạ sao?

Tôi liền đi ra ngoài nghe ngóng một chút mới biết, thậm chí lão nông chưa ghé qua tiệm nào, vừa lên một mạch tìm tới tiệm tôi. Tôi càng lo sợ bất an, hiển nhiên điều này cho thấy, lão nông có chủ đích.

Rất có thể là tìm hiểu từ trước, biết chỗ này chuyên thu mua vật tà âm, nên có ý tìm đến. Nếu quả thật như vậy, tôi phải thực sự cẩn thận đề phòng, lão không nói cho tôi chân tướng, tức là sợ khi biết chân tướng tôi sẽ không mua cái này.

Mà để cho tôi không mua, chỉ có một loại, đó là vật tà âm hung đến mức giết người. Tôi thấy, dù thế nào cũng phải mau chóng bán chiếc đèn cổ này đi.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Hóa vàng mã người sống

Kết quả thật đúng như tôi dự đoán. Từ khi mua ngọn đèn ngọc này, tôi bắt đầu gặp những chuyện xúi quẩy.

Đầu tiên là lúc tôi đi qua đường, luôn nghe thấy có người gọi tên. Thế nhưng vừa quay đầu lại, lại chẳng thấy ai, vì chuyện này mà mấy lần tôi suýt bị xe đâm phải.

Sau đó mấy ngày thì gặp trộm, ví tiền có thể ngân hàng, thẻ căn cước đều bị trộm lấy mất làm tôi vô cùng bức tức.

Mấy việc đó cũng chưa tính là nghiêm trọng, có một lần ngồi hút thuốc trong tiệm, tàn thuốc không hiểu sao bay bám vào rèm cửa, bắt lửa. May mắn hàng xóm xung quanh tới giúp, nếu không cả cơ ngơi của tôi chắc đã theo thân hỏa mất rồi.

Thêm nữa, thậm chí tới việc uống rượu, dù cho là rượu tây hảo hạng, đều trở nên đắng ngắt. Tôi bắt đầu dĩ cười khở, đành đào một hố trên mặt đất, đem chôn tạm thời cái đèn ngọc, phía trên phủ một lớp vôi sống, cái này để hấp thu âm khí. Đồng thời tôi ráo riết tìm người mua, chỉ một lòng muốn thoát khỏi ngọn đèn xui xẻo.

Không phải tôi không muốn dùng biện pháp gia truyền để giải trừ cái đèn này nhưng căn bản tôi khôn hề biết gì về nguồn gốc xuất xứ của nó, nên cũng không biết ra tay làm sao. Bởi vậy, chỉ có cách bán nó cho người khác, thay tôi gánh của nợ này.

Từ lúc tôi chôn cây đèn, sinh hoạt quả nhiên ổn định được một thời gian. Nhưng cũng chẳng kéo dài được bao lâu, chỉ một tuần sau, buổi sáng tôi ra mở cửa chợt thấy rất nhiều tro tàn giấy đốt.

Lúc đầu tôi nghĩ ai đó cúng bái gì ở gần cửa tiệm tôi, đem hóa vàng nên cũng không để ý, chỉ quét dọn đi. Nhưng trong lúc quét dọn, tôi lại thấy trong đồng tro tàn một tờ giấy tròn, đủ màu sắc kim đồng, đây là những đồng tiền giấy đốt cho người mới chết.

Mẹ nó, tại cửa tiệm tôi lại hóa vàng mã người, chẳng phải là rửa cho tôi chết đi hay sao?

Tôi bèn đem xử lý đồng tro tàn, sau đó tới hỏi an ninh khu phố, xem hôm qua có thấy ai hóa vàng trước cửa tiệm tôi không.

Kết quả mà nhân viên bảo vệ nói làm tôi tê rần da đầu. Bọn họ nói rằng chính tay tôi đốt.

Tôi bị dọa tới xanh mặt, mời họ mỗi người một điếu thuốc, hỏi: "Mấy huynh đệ, các người khẳng định là tôi, không phải ai khác?"

Mấy nhân viên bảo vệ liền cười: "Ông chủ Trương, chúng tôi lúc ấy còn cùng ngưởi chào hỏi lẫn nhau. Ngưởi mở tiệm ở phố này cũng đầu phải ngày một ngày hai, chúng ta sao nhận lầm người được."

Tôi xấu hổ cười cười, nói có thể là tôi qua uống say. Sau đó liền trốn về.

Mấy ngày sau, liên tiếp ngày nào cửa tiệm tôi cũng có dấu vết vàng mã. Tôi luống cuống, quyết định phải điều tra cho rõ chuyện này, rất có thể liên quan tới ngọn đèn kia.

Ngày tôi chuẩn bị hành động, tiểu Nguyệt lại tới chơi. Thấy qua sắc mặt tôi không tốt, liền vội hỏi tôi, có phải nàng đến chơi làm tôi không thoải mái hay không?

Tôi cười khỏ một tiếng, nói với nàng: "Là ngọn đèn chết tiệt kia có vấn đề."

Còn chưa dứt lời, nghe thấy sự tình cổ quái, Doãn Tiểu Nguyệt lập tức có hứng thú, đòi tôi nói rõ một lượt.

Tôi biết, nếu không nói với nàng, nàng nhất định sẽ bám riết tới sáng mai, đành đem chuyện mấy ngày nay kể hết cho nàng. Ai ngờ nàng không sợ, mà còn hưng phấn vô cùng, nói: "Đã lâu rồi không gặp chuyện kích thích như vậy. Buổi tối nay tôi sẽ ở cùng anh."

"Mỹ nữ à mỹ nữ, cái này tôi cũng chưa có biết là gì, cô đi theo tôi, cẩn thận gặp quỷ đấy." Tôi cười khỏ.

Tiểu Nguyệt rất vui vẻ trả lời: "Thì có khả năng gặp quỷ, tôi mới muốn theo anh. Anh biết không, gần đây công ty tôi đang muốn làm một bộ phim kinh dị, nhà sản xuất còn đang lo không biết lấy cảm hứng từ đâu."

Xong đòi! Có thêm một cái đuôi bám theo, tôi cảm thấy buổi tối nay sẽ thật gian nan.

Ban đầu tôi định thức đêm, ngồi tại đường cái, quan sát xem ai đốt vàng mã trước cửa tiệm. Nhưng bây giờ tiểu Nguyệt lại muốn đi theo, cân nhắc an toàn, cuối cùng tôi vẫn quyết định mượn cửa tiệm đối diện, để nàng ở đó quan sát đêm nay.

Cũng chẳng biết Doãn Tiểu Nguyệt là loại phụ nữ gì, còn mang theo một máy quay phim, nói muốn quay lại phát sinh buổi tối hôm nay, không chừng còn một đao hót tóc, trực tiếp ghép vào bộ phim, lúc đó còn chia cho tôi nhuận bút.

Tôi bất đắc dĩ không thể làm gì khác, cảm thấy nàng như muốn trêu đùa.

Ăn cơm xong, tôi qua mượn cửa hàng của ông chủ đối diện, đóng cửa lại, chỉ để một khe hở. Tiểu Nguyệt đem máy quay phim đặt ngồi cửa, xem ra là mở máy quay cả đêm nay.

Tôi cũng chẳng buồn ngăn cản nàng, chỉ nằm trên ghế sofa xem điện thoại.

Tiểu Nguyệt thì kích động không ngừng, đi toa đi lui trong phòng, thỉnh thoảng ghé qua khe cửa xem xét bên ngoài. Có điều, cũng chỉ kiên trì được đến mười một giờ, nàng không cưỡng lại được cơn buồn ngủ, nằm sấp trên ghế sofa mà thiếp đi.

Mấy ngày nay cũng không biết ông trời làm sao, gió giật lớn, nhiệt độ ban đêm giảm nhiều, tôi lấy thêm một cái chăn bông phủ lên tiểu Nguyệt, rồi ra cửa xem xét.

Lúc này còn có nhân viên bảo vệ đi tuần tra, nhưng chắc đã là vòng cuối. Hết vòng này, bảo vệ sẽ không đi nữa, theo tôi đoán, sự việc quái đản nhất định phát sinh ở khoảng thời gian này.

Gió vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại, bóng cây trên mặt đất lay động, bỗng nhiên có một hai cái túi nhựa bị thổi bay lên. Cảnh tượng này, không khí này thật đúng giống với bối cảnh phim kinh dị.

Đúng lúc này tôi nghe thấy một loạt tiếng động, giật nảy mình, căng tai lắng nghe. Đáng tiếc tiếng gió quá lớn, tôi nghe không được rõ, chỉ có thể lơ mơ cảm nhận âm thanh kia giống như tiếng nữ nhân khóc rên rĩ.

Khuya khoắt, sao bên cửa hàng tôi lại truyền đến tiếng nữ nhân khóc? Tôi hé khe cửa thêm một chút để nhìn cho rõ. Bất ngờ vừa xem phía dưới, thỉnh linh phát hiện một con mắt tròn trịa, như đang cười, nhìn chòng chọc vào tôi.

Tôi lập tức kêu thảm một tiếng, ngồi bệt xuống đất, nhìn kỹ lại, con mắt kia đã biến mất.

Trời ạ, rốt cuộc đây là thứ gì?

Doãn Tiểu Nguyệt bị tiếng kêu của tôi làm cho tỉnh giấc, vội hỏi tôi xảy ra chuyện gì. Tôi ra hiệu cho nàng đừng nói chuyện, sau đó một chân đá văng cửa lớn. Chợt nhìn thấy một tờ giấy tiền mắc ở máy quay phim (tiền giấy đốt cho người chết của tung của hình tròn, ở giữa có lỗ, các thím xem phim sẽ biết nhé), lập tức nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi con mắt tôi nhìn thấy, chính là tờ giấy kim đồng này.

Mặc dù nơi này là phố đồ cổ, nhưng cũng có nhiều cửa hàng bán vàng mã, ví như nhà phía tây kia. Nhà hán rất nhiều vật dụng, giấy tiền, ban đêm còn lười không thi dọn đi. Chắc đêm nay gió lớn, nên thổi giấy tiền tới đây.

Tôi nói với tiểu Nguyệt, là tôi sợ bóng sợ gió thôi. Sau đó chuẩn bị đóng cửa. Nhưng tôi chợt cảm giác có gì đó rất lạ. Bởi vì phía xa kia có một đồng lớn giấy tiền, chừng bảy tám cái kim đồng ngọc nữ, theo gió gợn lên, ma sát mặt đất tạo ra âm thanh xào xạc, hướng tới phía chúng tôi thổi tới.

Đám giấy này không giống như bị gió thổi đi. Bởi nếu gió thổi, trên đường ắt sẽ xào trộn lung tung. Nhưng những giấy tiền này lại như duy trì một đội hình nào đó, cái sau nối bước cái trước, giống như có người cầm dây xiên chúng kéo đi.

Sau đó, những đám giấy kia liền dừng lại trước cổng tiệm của tôi. "Xúi quẩy!" Tôi mắng một câu, đang định ra nhặt đồng giấy kia vứt đi, lại rõ ràng nghe được bên trong tiệm của tôi phát ra một tiếng thét.

Chính là tiếng thét chói tai của phụ nữ, quá bất ngờ, làm trái tim tôi nhất thời siết chặt, suýt ngã ra đất. Tiểu Nguyệt liền đỡ lấy tôi, hỏi han sự tình.

Tôi nơm nớp lo sợ hỏi nàng: "Vừa rồi cô không nghe thấy gì sao?"

Tiểu Nguyệt lắc đầu: "Ngoại trừ tiếng gió, có âm thanh gì khác đâu?"

Nói xong còn nhìn tôi dò xét khó hiểu. Mà nét mặt của nàng, đột nhiên phát sinh biến hóa, há miệng, trợn mắt chỉ về phía sau lưng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 3: Vạn thi đăng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Chuyện gì?" Tôi vội vàng hỏi.

"Cháy, nhà của anh cháy rồi."

Tôi nghe mà giống như bị điện giật, lập tức quay đầu. Quả nhiên, đồng giấy tiền kia tất cả tụ tập thành đoàn, cháy bùng bùng trước cửa tiệm của tôi, cảnh tượng này trong đêm tối tình mạch lộ vẻ âm trầm kinh khủng.

Thông thường hóa vàng mã, ngọn lửa bốc lên màu vàng nhạt. Nhưng trước mắt tôi lúc này, đám giấy kia lại cháy thành màu đỏ, thậm chí chiếu lên tiệm đồ cổ của tôi một mảng huyết hồng.

Phải biết rằng, chỉ có đốt vàng mã cho vong linh oán khí trùng thiên mới sinh ra màu sắc này. Hẳn là, trong cây đèn cổ kia, ẩn náu một cường đại vong linh? Tôi không dám nghĩ thêm nữa.

Tiếp tục quan sát, chợt tôi phát hiện, cửa tiệm đồ cổ đã bị chính tay tôi khóa chặt, mà lúc này lại mở ra. Sau đó, xuất hiện một con mắt đầm máu xuyên qua ánh lửa đỏ, nhìn chằm chằm vào tôi.

Không có con người, tất cả đều là tròng mắt trắng, khóe mắt mang theo huyết lệ, phảng phất tồn trữ oán khí vô tận, muốn thổ lộ hết ra cho tôi thấy.

Tôi không có dũng khí nhìn tiếp, lập tức lui vào trong, dựa lưng vào tường thở hồng hộc. Tiểu Nguyệt vội hỏi tôi, tại sao cả người đầy mồ hôi lạnh?

Tôi nói, không có gì. Tiểu Nguyệt như có điều suy nghĩ một lát, bỗng ngạc nhiên hỏi: "Có phải nhà anh có vật tà âm? Anh mua vật gì à?"

Tôi vội vàng khoát tay, ra hiệu nàng đừng ngạc nhiên. Đoán Tiểu Nguyệt có chút bất mãn, có vẻ nghe qua giọng của nàng còn đầy kích động: "Sao anh không nói sớm cho tôi? Anh không biết từ khi trở về từ HongKong, mỗi ngày tôi đều chờ đợi. Sớm biết vậy tôi đã gọi bạn thân tôi tới mở mang tầm mắt."

Tôi khiển trách: "Đừng nói chuyện, nghe ngóng động tĩnh đi, đừng để vật kia tìm thấy chúng ta."

Đoán Tiểu Nguyệt lập tức gật đầu, ghé tai vào cửa, cẩn thận nghe ngóng. Có điều, giờ này bên ngoài đã yên tĩnh trở lại, không có nửa điểm âm thanh, thậm chí tiếng gió cũng đã nhỏ đi rất nhiều.

Tôi lần nữa đẩy cửa ra một khe nhỏ, nhìn sang tiệm nhà mình. Còn tốt, đồng giấy kia đã cháy hết, huyết nhãn cũng không còn... Vừa rồi, con mắt kia cho tôi cảm giác không chân thật, tôi còn hoài nghi là mình nhìn lầm.

Lại tiếp tục chờ đợi chốc lát, xác định không có gì nguy hiểm nữa, tôi mới mở hẳn cửa, bảo tiểu Nguyệt mang máy quay phim vào, xem xét một chút.

Tôi nghe nói, nếu vong linh có oán niệm đủ mạnh, có thể ảnh hưởng một chút lên thiết bị điện tử, hay nói cách khác, rất có khả năng máy quay có thể quay được gì đó.

Nhưng tôi cẩn thận tua đi tua lại, đừng nói là con huyết nhãn kia, thậm chí tiếng thét chói tai của phụ nữ cũng không thu được. Tôi hơi thất vọng, đang định bảo tiểu Nguyệt đóng máy quay lại, thì màn hình an tĩnh, chợt rung động một cái ở giữa.

Tôi lập tức chăm chú nhìn màn hình, luôn cảm thấy kỳ lạ. Không ngờ, một gương mặt kinh khủng hiện lên trên màn hình, miệng mở rộng, khuôn mặt vặn vẹo, nhìn bộ dáng như đang cười.

Hắn cứ thế tới gần camera cho tới khi cả màn hình chỉ chiếu hết gương mặt của hắn. Chuyện xuất hiện quá đột ngột, làm tôi bị dọa tới đóng băng. Qua một lúc lâu mới tỉnh táo trở lại, liền bảo tiểu Nguyệt tạm dừng video, sau đó cẩn thận nhớ lại.

Chờ tôi hình dung ra gương mặt này, thì lửa giận hừng hực bốc lên. Con mẹ nó, bộ mặt này, chẳng phải chính là lão nông bán cây đèn cho tôi hay sao?

Tại sao đêm hôm khuya khoắt, lão lại xuất hiện chỗ này? Khẳng định lão có liên quan với sự tình quái đản tôi gặp gần đây.

Tôi không giữ được bình tĩnh, liền mở cửa lao ra, phần nộ làm tôi quên đi sợ hãi, giữa đêm đen bước đi, muốn tìm cho ra lão nông kia.

Xem ra, lão già này biết đèn ngọc cổ quái, có ý đến hại tôi.

Doãn Tiểu Nguyệt cũng đuổi theo, hỏi tôi có phải phát hiện thấy gì hay không. Tôi nói, bị người ta gài bẫy, xử lý không tốt sẽ chết người.

Tiểu Nguyệt rốt cuộc cũng biết sợ hãi, nói vậy thì không ổn, mau đi mê đồ quán mời nam nhân kia đi.

Tôi nghĩ, không thể việc gì cũng phiền đến hắn; phiền được một lần ắt sẽ có lần thứ hai, dần dần sẽ tạo ra thói quen. Một khi thói quen này kéo dài, đối với nghề nghiệp của tôi là rất bất lợi.

Tôi gạt đề nghị của nàng đi, nói giờ không thể ngồi chờ chết, phải nghĩ biện pháp phản kích.

Tiểu Nguyệt rất hưng phấn, vội vàng tìm lời lẽ cổ vũ, động viên tôi.

Cả đêm, tôi với tiểu Nguyệt không về, chỉ nghỉ ngơi ở cửa hàng đối diện. Nàng nhìn tôi mệt nhọc tới không chịu nổi, chủ động xoa vai, bóp chân làm dịu cho tôi. Tôi không kháng cự cũng không đáp ứng, nằm trên ghế sofa, tiểu Nguyệt duỗi đôi chân chân trần trắng như tuyết, ngồi trên lưng tôi xoa bóp.

Cái loại cảm giác này, có thể làm cho tôi nhớ cả đời, mập mờ, nương theo cảm giác tiêu hồn, cùng từng đợt mùi hương cơ thể say lòng...

Khó khăn chịu đựng qua một đêm (không biết là chịu đựng cái gì, nỗi sợ hay là), trời vừa sáng tôi liền trở về tiệm đồ cổ.

Tất cả đều bình thường như cũ, đồ đạc bên trong không xô dịch, quan sát chỗ chôn cây đèn, cũng không có điểm gì lạ.

Tôi thận trọng đào ngọn đèn lên, phui đi lớp vôi bên ngoài, đèn ngọc vẫn như cũ, chỉ là chỗ tay cầm màu đen có chút lan ra.

Nhìn thấy cái này, trong đầu tôi bỗng nhiên bật ra một danh từ: "Vạn thi đăng."

Danh từ này giống như bom nổ dưới nước, làm đầu óc tôi quay cuồng. Nếu đây thực sự là vạn thi đăng, lần này tôi gay go lớn rồi.

Vạn thi đăng, tên như ý nghĩa, đó là dùng mỡ thi thể ngâm đèn ngọc. Mà một hai cổ thi thể không đủ, phải ít nhất trăm cổ trở lên. Ngọc thì bề ngoài bên vững, bình thường chất lỏng khó mà thẩm thấu vào trong, duy chỉ có mỡ thi thể là ngoại lệ. Chỗ tay cầm màu đen kia thật ra là do thi dầu (mỡ thi thể) thẩm thấu tàng ngoài, sinh ra hiện tượng vật lý.

Hiện tại đèn ngọc này, còn có bộ phận không hấp thu được thi dầu. Điều này cho biết, trong thời gian ngắn, nhất định sẽ có người chết bởi tay của đèn ngọc.

Nhìn sắc mặt tôi hoang mang bất định, tiểu Nguyệt hiểu kỳ, không kìm nén được hỏi tôi tình huống này rốt cuộc là thế nào?

Tôi hít một hơi thật sâu nói: "Thứ này gọi là vạn thi đăng, rất lợi hại. Bây giờ cô hãy về nhà, tôi ở lại trong tiệm nghĩ cách bắt quỷ."

"Bắt quỷ? Quá tuyệt vời, hôm nay tôi sẽ phụ anh một tay. Bây giờ tôi cần làm gì?"

"Cái gì cũng không cần, cô mau đi nhanh, tôi không muốn thương tổn đến cô." Tôi khiển trách.

"Dù anh nói gì tôi cũng không đi. Tôi nhất định mặt dày quần lấy anh, ha ha!"

"Ha ha." Tôi cũng tức giận bắt chước nàng cười một tiếng: "Thật cô muốn giúp tôi?"

"Đương nhiên." Tiểu Nguyệt vội vàng nói: "Một trăm một ngàn lần muốn giúp anh."

"Thế tốt." Tôi nói: "Giờ cô tìm mấy bình nước muối sinh lý đến đây cho tôi."

"Anh muốn truyền nước biển à? Truyền nước không tốt cho cơ thể đâu."

"Tôi có tác dụng lớn." Tôi trừng mắt liếc Doãn Tiểu Nguyệt: "Không biết thì đừng nói hươu nói vượn."

Tiểu Nguyệt âm ức nhìn tôi một lượt, sau đó rời đi. Không bao lâu, nàng quay lại, mang theo một túi to nước muối sinh lý, nói là cho tôi tắm trong đó.

Tôi lập tức tìm một cái thùng, rót hết số nước muối sinh lý vào trong, rồi ngâm đèn ngọc ở đó.

Khoảng qua một giờ, nước muối bên trong thùng biến thành đục ngầu, bắt đầu có chất lỏng màu đen loang ra, tôi liền lấy ngọc đèn ra, phát hiện trên thân đèn có phủ một lớp chất lỏng đen đen.

Tôi gom chất lỏng màu đen lại, dùng bật lửa đốt lên. Chất lỏng màu đen chậm rãi bắt cháy, mới đầu màu đen, sau đó dần biến thành màu đỏ máu. Đốt tới cuối cùng, chất lỏng màu đen biến thành từng khối bã vụn.

Tôi hít một hơi thật sâu: "Quả nhiên là vạn thi đang."

"Quá thần kỳ!" Tiểu nguyệt há hốc mồm: "Lần đầu tiên trông thấy, có thể đem tạp chất bên trong ngọc khí chảy ra."

Tôi nói: "Biết cái màu đen này là gì không?"

Tiểu Nguyệt lắc đầu: "Không biết."

"Là thi dầu." Tôi nói, mà lại là thi thể mới chết không quá năm ngày, đem nướng tới chảy ra dầu."

Tiểu Nguyệt lập tức cứng họng. Tôi nói: "Xem ra buổi tối hôm nay, cô phải vất vả hỗ trợ tôi rồi."

Tiểu Nguyệt liền hỏi hỗ trợ cái gì? Tôi cười nói: "Tạm thời bí mật, đợi tới lúc cô bị hù dọa sẽ tự biết."

Tôi tới cửa hàng vàng mã mua một ít giấy tiền vật dụng, hầu hết là kim đồng ngọc nữ, còn thêm một số vàng bạc tài bảo, sau đó chờ đêm đến.

Doãn Tiểu Nguyệt hỏi tôi làm việc này có sao phải vào buổi tối, ban ngày không phải an toàn hơn sao?

Tôi nói, ban ngày chính xác an toàn hơn, nhưng mà không có hiệu quả. Vong linh trong đèn ban ngày sẽ không ra, cô bắt làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Thanh đăng dẫn đường

Com trư cùng com tối đều là do tiểu Nguyệt gọi bên ngoài tới, dù sao với thu nhập của nàng, chỉ là phù du, tôi tỏ ra khách khí nàng còn giận ngược lại.

Sắc trời rất nhanh đã tối, tôi mang đèn ngọc để ngoài cửa tiệm. Không khác tối qua, tầm mười một giờ, âm phong kia không hẹn mà tới, thổi ào ào. Tôi liền mang chỗ giấy tiền mua buổi sáng chất thành một đống, châm lửa, sau đó đối diện dựng lên một chiếc gương. Tôi thì quan sát tình hình qua gương đó.

Ban đầu mọi thứ nhìn qua gương rất bình thường, sau đó ánh lửa trong gương dần dần biến thành màu đỏ máu, mà bốc lên càng ngày càng giống như đốt bằng xăng. Ngọn lửa không ngừng bùng lớn, đây cao nhiệt độ xung quanh.

Ngay sau đó, tại đồng lửa ấy, xuất hiện một cái bóng màu đỏ. Tôi biết vong linh xuất hiện, lập tức trừng to mắt cẩn thận quan sát. Vong linh kia nhích từng chút một trong ngọn lửa đi tới, bộ dáng thật dọa người. Người này toàn thân từ trên xuống dưới đều nhỏ giọt thi dầu, giống như trái cây hư thối. Nhất là mặt của ả, càng nhìn càng rợn người, nửa bên đầu trọc, sắc mặt vàng như sáp, bờ môi hư nát, lộ ra hàm răng. Tôi không nhìn được, hít sâu một hơi.

Mắt thấy nữ quỷ này từ từ đi về phía tôi, phía sau lưng lập tức ớn lạnh, toàn thân nổi da gà. Tôi nhìn trong gương, lại thấy tiểu Nguyệt sắc mặt bình thản, đứng cạnh ngọn lửa an nhiên trấn định.

Dù sao cũng không thể nào dùng mắt thường nhìn thấy nữ quỷ, chỉ có thể thông qua tấm gương. Mà tôi vì tránh kinh sợ cho nàng nên đã dùng thân mình che đi. Tôi lập tức hô: "Tiểu Nguyệt, là lúc này!"

Doãn Tiểu Nguyệt luống cuống tay chân, lấy ra cái bật lửa, chuẩn bị thắp đèn ngọc. Đèn ngọc bên trong có dầu thắp, là ban ngày tôi mua nhân duyên dầu ở chợ đen, cũng chính là thi dầu. Vì để tránh cho nàng hoảng sợ, tôi nói đây là dầu bình thường.

Mắt thấy nữ quỷ kia chỉ còn cách tôi gang tấc, lòng tôi run lên. Nhưng không dám loạn động, sợ vong linh phát hiện, hành động tôi nay sẽ thất bại.

Tiểu Nguyệt đã châm đèn. Nữ quỷ tựa hồ có chút không cam lòng nhìn tôi một cái, sau đó quay người, từng chút bay vào trong đèn ngọc.

Lập tức ánh nến trên ngọc nhảy loạn bốn phía, cuối cùng chỉ ra hướng ngoài cửa. Tôi vui mừng quá đỗi, biết đã có hiệu quả, vội bảo tiểu Nguyệt bùng đèn ngọc, đi theo hướng đèn chỉ dẫn. Tiểu Nguyệt đương nhiên nghe lời. Sở dĩ để tiểu Nguyệt cầm đèn ngọc, chủ yếu bởi vì nàng là phụ nữ, âm thịnh dương suy, sẽ không kinh động tới nữ quỷ bên trong.

Tôi và nàng giữ đúng khoảng cách ba mét, không nhanh không chậm đi theo hướng ánh đèn. Nàng rất nhanh đi ra phố đồ cổ, sau đó hướng tới một con đường vắng vẻ.

Tôi nhủ vậy, thầm nghĩ, cái này đối với tính toán của tôi có phần khác nhau, nữ quý không đi về nhà sao? Là nó muốn đi đâu, con đường này chỉ có thể dẫn tới một trường học bỏ hoang mà thôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, da đầu chợt tê rần, thật lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm, chủ yếu nhất là lo cho tiểu Nguyệt.

Lúc này, ánh đèn trên ngọc lại có chút biến đổi màu sắc sang đỏ, điều này càng khiến tôi âu lo. Nữ quý chắc chắn không về nhà, hẳn là tại trường học bỏ hoang kia có điều gì nó còn lưu luyến hay sao?

Trên đường đi bốn bề tĩnh mịch, thỉnh thoảng ngẫu nhiên có một hai con mèo hoang chạy ngang qua, kêu lên mấy tiếng thê lương dọa người. Cuối cùng chúng tôi cũng kiên trì đi tới trường học bỏ hoang kia. Đứng trước cổng trường, tôi đang nôn nóng không biết đối phương muốn làm gì, thì đột ngột bên trong cánh cửa sắt truyền đến một tiếng kêu thê thảm.

Ngay sau đó có một bóng trắng, đột nhiên từ trên cửa rơi xuống, trúng vào chân tôi. Nhìn kỹ thì ra là một con mèo trắng. Con mèo đói gầy như que củi, trên thân bẩn thỉu, giống như mèo hoang. Có điều nó làm tôi hiểu rõ, đây là điều nữ quý kia lưu luyến sao, nói không chừng là vật nuôi của ả.

Mèo trắng kia lại quỳ hai chân trước trên mặt đất, hướng chúng tôi đập đầu không ngừng, sau đó khóc nức lại từ từ rỉ ra hai hàng lệ.

Doãn Tiểu Nguyệt lo lắng nhìn tôi, tôi gật gật đầu, ra hiệu cho nàng đi tiếp theo hướng đèn.

Lần này, ánh đèn lại hướng ra ngoài đường, chúng tôi bèn quay trở lại. Con mèo trắng bẩn thỉu kia cũng theo sát sau lưng. Cứ như vậy, đèn ngọc lại đưa bọn tôi tới một căn biệt thự.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, nếu không có thêm bất ngờ gì, căn biệt thự này hẳn là nhà của nữ quý? Tôi hít một hơi, bước lên gõ cửa. Bên trong tối như mực, xem ra chủ nhà đã đi ngủ.

Tôi cũng không rõ có thể đánh thức người bên trong hay không. Cứ như vậy gõ mấy lần, bên trong cũng có động tĩnh, là bước chân đi ra. Tôi thăm tâm cho rằng người bên trong sẽ ra mở cửa, thế nhưng bước chân kia lại chỉ đi lại trong phòng khách, thậm chí đèn cũng không bật.

Tôi nhủ vậy, hay là chúng tôi đi nhầm chỗ? Lại nhìn ánh lửa trên đèn ngọc, đích thực khuynh hướng không sai. Tôi có chút bất khả thi.

Đúng lúc này, bên trong bất ngờ vang lên một giọng nữ ôn nhu: "Là ai đó?"

"Xin hỏi, nhà các người có ai bị mất tích không?" Tôi vội hỏi.

Một hồi yên lặng, người kia vậy mà thô bạo nói: "Không có, các người nhầm chỗ rồi."

Người này vừa nói xong, bên trong lại phát ra tiếng khóc nữ nhân. Nữ nhân này khóc nghe tê cả da đầu, căn bản không giống người khóc, mà như quý khóc sỏi gạo.

Doãn Tiểu Nguyệt bỗng nhiên giật gấu áo tôi, lo lắng hỏi: "Trương ca, anh xem, ánh đèn sắp tắt rồi, làm sao bây giờ?"

Tôi lập tức chú ý, quả nhiên ánh lửa đang dần không ngừng, sắp tắt thật. Tôi bắt đầu lo lắng, nếu như đèn ngọc tắt, nữ quý sẽ không còn bị trói buộc, đến lúc đó ắt chúng tôi sẽ gặp nạn.

Tôi không nói hai lời, quay qua tiểu Nguyệt: "Tuyệt đối đừng để đèn tắt. Chúng ta đi, rời khỏi chỗ này, biệt thự này không bình thường."

Sau khi nói xong, tôi liền quay đầu dẫn đường, tiểu Nguyệt theo sát phía sau. Thình lình, một giọng nữ sâu kín từ trong biệt thự phát ra: "Chớ có đi, chớ có đi, ha ha."

Có thể xác định, trong biệt thự chắc chắn có thứ không sạch sẽ (ma quỷ gì đó). Tôi thầm mắng nữ quý trong đèn, lão tử thiên tân vạn khổ muốn giúp người, người lại dẫn ta đến một tòa quỷ ám, thật là không biết tốt xấu.

Nhưng vừa đi được mấy bước, tiểu Nguyệt hoảng hốt gào lên: "Không được rồi Trương ca, đèn tắt rồi.."

"Tắt?" Mặt tôi tối sầm, một tay dắt tiểu Nguyệt, hô một tiếng: "Mau chạy!"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 5: Đi về phía Nam, chớ quay đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Khu này là khu biệt thự liền kề, bên ngoài nhìn đều giống nhau, căn bản không có gì làm vật tham chiếu, tôi cũng không nhớ rõ đường tới đây, chỉ có thể mò mẫm chạy đi.

Lúc chúng tôi từ căn biệt thự quý ám đó chạy đi, phía sau lơ mơ nghe tiếng bước chân đuổi sát. Mà không phải tiếng bước chân một người, giống như có tới ba người.

Từ đâu lại có tới ba người? Tôi không dám quay đầu lại, nhưng lại quá đói tò mò, cuối cùng chạy tới một khúc cua, phát hiện một chiếc gương cầu lồi. Tôi lập tức ngẩng lên nhìn thoáng qua gương.

Không nhìn thì thôi, nhìn thấy liền giật mình. Theo sau chúng tôi là ba thi thể bị đốt cháy toàn thân, da biến thành màu đen, con mắt rơi ra, không thấy rõ mặt.

Mà chúng đuổi rất sát, thậm chí cảm thấy chỉ cần nhảy lên một bước là có thể bắt được tôi. Tiểu Nguyệt sợ tới phát khóc, thần sắc tái nhợt hỏi tôi đây là ai. Tôi bảo đừng nói nhảm, chạy theo tôi.

Tôi chạy một mạch theo đường thẳng, tin rằng sẽ thoát ra được. Nhưng sự thật thì ngược lại, chúng tôi vậy mà lại chạy tới cửa căn biệt thự ban đầu.

"Vào đây ngồi một chút ha ha." Một thanh âm rùng rợn cất lên.

Tục ngữ nói, quỷ sợ ác nhân, tôi cảm thấy mình phải tỏ ra hung ác, chứ nếu càng nhu nhược, đối phương càng can rờ. Tôi lập tức nói: "Ta có ý tốt mang người tìm về nhà, người lại muốn hại ta, coi chừng ta đánh cho người hồn phi phách tán!"

"Ha ha, đi vào ngồi một chút đi." Giọng nữ kia vang lên lần nữa. Tiểu Nguyệt nước mắt ngấn dài hỏi tôi làm sao bây giờ? Tôi kiên trì nói: "Tiếp tục chạy."

Nhưng tôi vừa nói xong, trong biệt thự lại vang lên hàng loạt tiếng bước chân, mà âm thanh gấp gáp, giống như có người từ lầu hai cuống cuồng chạy xuống, hướng về phía chúng tôi. Âm thanh này rất lớn, hoàn toàn không giống tiếng quỷ, hay là trong biệt thự có người?

Đang lúc còn phân vân nghi ngờ, chợt nghe bên trong cất lên: "Trương Cửu Lân."

Có người gọi tên tôi? Trong lòng càng thêm bất an. Tôi trợn mắt há mồm nhìn vào cánh cửa, tưởng như ác ma đại môn.

Cửa lớn từ bên trong mở ra, một thân hình cao gầy đi ra. Người kia mặt không cảm xúc, tóc cắt ngang trán che khuất nửa khuôn mặt, lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lam. Nhìn thấy hắn, tôi suýt nữa bất ngờ không kêu thành tiếng. Là nam nhân áo thun.

Hắn tại sao lại xuất hiện ở đây? Tôi còn chưa kịp mở miệng, hắn đã đưa hai ngón tay ra hiệu: "Đừng nói chuyện, một mạch chạy về hướng nam, không được quay đầu lại, càng không được rẽ ngang, tập hợp ở tiệm của người sau."

Tôi gật đầu, nắm tay tiểu Nguyệt một mạch chạy hướng nam. Nam nhân đi theo tôi vài bước nhắc nhở: "Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng quay đầu lại, nếu không hai người sẽ chết. Thứ trong biệt thự này vượt quá năng lực của người, ngay cả ta cũng có chút thất thủ vô sách."

Trong lòng tôi hoang mang, biệt thự này đến cùng là ẩn giấu thứ gì bên trong? Thậm chí hắn mà cũng thất thủ?

Có điều hắn xuất hiện, tôi cũng yên tâm phần nào. Tôi luôn có cảm giác ám áp mỗi khi gặp hắn (Lưỡng tính à).

Tôi nghe theo lời nam nhân, hướng phía nam chạy một mạch. Tôi biết một đường chạy hướng nam thế này, nhất định có thể về tiệm đồ cổ, chỉ cần vào trong tiệm sẽ an toàn.

Nhưng đúng lúc sắp ra khỏi khu biệt thự Doãn Tiểu Nguyệt bỗng la lên một tiếng, buông tay tôi, ngã co quắp trên mặt đất. Tôi giật mình, ý nghĩ đầu tiên là quay người đỡ nàng lên. Có điều lúc chuẩn bị xoay người, chợt nhớ tới lời của nam nhân, cho nên trước tiên hỏi tiểu Nguyệt làm sao. Nàng nói bị trật chân, không đứng nổi, Trương Cửu Lân mau công tôi.

"Người vừa gọi ta là gì?"

"Trương Cửu Lân."

"Hừ" tôi cười lạnh: "Người không phải tiểu Nguyệt." Sau đó tôi gọi to: "Tiểu nguyệt, cô ở đâu?"

Phía trước tôi vọng lại tiếng của tiểu Nguyệt: "Trương ca, đi nhanh một chút đi."

Tôi thăm mắng một câu, vội vã đuổi theo. Cũng may, một đường chạy ra khỏi khu biệt thự.

Mà vừa ra khỏi bên ngoài, những thứ kia liền giống như không tiếp tục đuổi theo chúng tôi, xung quanh cảnh vật cũng bình thường, tôi nhẹ nhàng thở phào. Tiếp tục một mạch về tới tiệm đồ cổ, bật tất cả đèn trong nhà lên, ngồi ở ghế sofa, lúc này mới cảm thấy nhẹ người.

Tiểu Nguyệt thờ hồng hộc nhìn qua tôi: "Trương ca, quá kích thích. Quá kích thích đi! Tôi cảm thấy phim kinh dị với sự việc tối nay gặp phải, không thể

so sánh."

Tôi dờ khóc dờ cười: "Cô còn muốn kích thích, giờ trở lại ngôi biệt thự kia đi, tôi không ngăn cản."

"Anh đúng là tâm ngoan thủ lạt, lại nhẫn tâm nhìn một đại mỹ nữ đi chết." Tiểu Nguyệt bật cười.

Tôi bảo nàng đặt chiếc đèn ngọc lên bàn, thêm một chút nhân duyên dầu, thấp sáng, lúc này mới chính thức nhẹ nhàng.

Tiểu Nguyệt lúc này hóa thân thành quỷ tò mò, một mực hỏi tôi tại sao muốn đi tìm con mèo kia, ngôi biệt thự đến cùng là có thứ gì.

Tôi nói mèo trắng chắc là sủng vật của người chết, nên tự nhiên nữ quỷ muốn tìm về; còn căn biệt thự kia, đến tột cùng có huyền cơ gì, tôi cũng không biết, chỉ có thể đoán nó giấu một bí mật to lớn.

Tôi luôn nghi hoặc, theo lý thuyết nữ quỷ trong đèn ngọc sẽ về nhà mình, nhưng tại sao nó lại tìm đến căn biệt thự kia? Còn có nam nhân áo thun xuất hiện tại đó, là chuyện gì xảy ra?

Đúng lúc đang miên man suy nghĩ, bỗng cửa chống trộm của tiệm vang lên một loạt tiếng móng tay cào. Thần kinh tôi một lần nữa căng thẳng, ánh mắt chăm chăm vào cửa. Là có thứ gì theo tới đây sao?

Có điều tiếng móng tay rất nhanh biến mất, thay vào đó là tiếng gõ cửa bình thường. Tôi kiên trì hỏi một câu: "Ai đó?"

"Là ta."

Nam nhân áo thun? Sao hắn lại tìm được tới đây? Tôi liền ra mở cửa.

Hắn bước vào, thần sắc tiêu tụy, trong ngực còn ôm con mèo trắng kia. Vừa tới, con mèo liền nhảy xuống, đi đến bên cạnh ngọn đèn cổ, ngoan ngoãn nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Nam nhân hỏi: "Có gì ăn không?"

Tôi lập tức nói có, có. Để hắn ngồi ở sofa, tôi đi làm cho hắn một bát mì sốt cà chua. Hắn ăn xong, lại khôi phục vẻ lạnh lùng. Tôi hỏi hắn, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Nam nhân nói: "Ta ngồi bên ngoài biệt thự, ba ngày ba đêm chưa ăn uống, chờ tới lúc hai vong hồn kia xuất hiện. Nhưng đúng lúc ta chuẩn bị thu phục bọn chúng, lại bị các người làm cho kinh động, kết quả chẳng những kế hoạch thất bại, ngay cả ta cũng suýt bỏ mạng."

Tôi lập tức xin lỗi hắn, không hề nghĩ hành vi lỗ mãng của mình lại mang phiền phức cho hắn. Nam nhân khoát tay nói, không có gì đáng kể. Chuyện gì tới ắt sẽ tới, có can cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 6: Long tuyền sơn trang

Lúc này, ánh mắt của nam nhân lại để ý tới đèn ngọc, hỏi tôi: "Kia có phải vạn thi đăng?"

Chỉ liếc qua một cái mà có thể đánh giá lai lịch của chiếc đèn, trong lòng tôi thán phục. Tôi lập tức gật đầu, nói đúng thế.

Nam nhân như có điều suy nghĩ: "Từ đâu mà người có được vạn thi đăng? Đêm hôm khuya khoắt mang nó ra ngoài, khó trách sẽ xảy ra chuyện."

Tôi bất đắc dĩ thờ dài, bèn mang sự tình mấy ngày nay ra kể cho hắn nghe. Doãn Tiểu Nguyệt còn mang máy quay phim mở cho hắn xem một lượt.

Nam nhân xem xong nhú mày, hỏi có phải tôi gây thù chuốc oán với người ở Long Tuyền sơn trang hay không?

"Long Tuyền sơn trang?" Nghe hắn nói vậy tôi cũng hồ đồ rồi. Tôi chưa từng nghe qua cái tên này, càng không hiểu ý hắn muốn nói gì.

Tôi vội hỏi hắn, Long Tuyền sơn trang là nơi nào, vì sao hắn lại nói tôi gây thù chuốc oán với người ở đó? Nam nhân hỏi: "Người không biết thật?"

Tôi lắc đầu bảo không. Vốn nghĩ hắn sẽ giới thiệu cho tôi Long Tuyền sơn trang, để tôi có thể thu thập chút kiến thức, ai ngờ hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Không biết cũng tốt, tránh được phiền phức."

Tôi làm sao mà kìm nén được lòng hiếu kỳ, liền quần lấy hắn liên tục hỏi. Nam nhân rút cuộc cũng chịu mở miệng: "Vạn thi đăng này, là đồ vật trong Long Tuyền sơn trang. Long Tuyền sơn trang là gia tộc có tiếng trong giới buôn đồ người chết, nhưng thanh danh lại rất kém cỏi. Nói như thế nào nhỉ, nói

là sát thủ thương nhân âm phủ cũng không đủ. Bởi vì bọn chúng tiếp nhận rất nhiều hợp đồng giết thuê, mà hầu hết là giết những thương nhân trong giới này. Thủ pháp ra tay của chúng cũng rất đặc biệt, không hề giống sát thủ thông thường, nổ súng hay chém giết. Mà là đem một vật tà âm hung đến cực hạn bán cho kẻ cần giết, dùng nó để đoạt mạng đối phương. Nếu như hôm nay không gặp ta, hai người các ngươi đã chết tại biệt thự."

Tôi hít vào một hơi khí lạnh, cảm thấy sồn gai ốc. Tiểu Nguyệt thì có vẻ không tin.

Tôi trước đây cũng từng nghe nói âm gian sát thủ, nhưng luôn cảm thấy bọn chúng cách xa tôi cả vạn dặm, có lẽ cả đời cũng chẳng dính dáng. Nhưng thật không ngờ nhanh như vậy mà tôi lại động phải âm gian sát thủ, hơn nữa suýt chết trong tay chúng.

Nghe tới đây tôi cảm thấy tò mò, nam nhân kia sao lại xuất hiện ở đây. Hắn là đã sớm nhìn ra tôi gặp họa sát thân, bị âm gian sát thủ để mắt tới, cho nên đã chuẩn bị từ trước?

Nam nhân khoát tay nói: "Ta cũng không đến mức lợi hại như ngươi nghĩ đâu. Chỉ là nhận ủy thác của một người, điều tra nguyên nhân cái chết của gia đình kia mà thôi. Không nghĩ tới sẽ trùng hợp gặp các ngươi."

Tôi vội hỏi hắn, ngôi biệt thự kia rốt cuộc có huyền cơ gì, mà thậm chí đến hắn cũng kiêng kỵ? Nam nhân nói: "Ngôi biệt thự đó không đơn giản, hẳn là đã có rất nhiều người chết trong đó, ngày mai ngươi đi với ta, thăm dò ngọn nguồn xem sao."

Tôi gật đầu. Doãn Tiểu Nguyệt cũng xung phong nhận việc, đòi đi theo. Nam nhân ngẩng đầu nhìn một chút, muốn nói gì đó, sau cùng cũng không mở miệng, coi như đồng ý.

Tôi biết nam nhân kia ba ngày ba đêm nay chưa chợp mắt, nên bảo hắn vào phòng ngủ nghỉ ngơi một giấc, nhưng hắn không chịu, chỉ ngủ ở sofa một đêm. Mà tôi với tiểu Nguyệt nằm trong phòng ngủ, như thế nào cũng không ngủ được. Tôi là sợ hãi không ngủ được, còn nàng lại là hưng phấn không ngủ được.

Long Tuyền son trang? Tôi tự hỏi, cũng khôn đắc tội với ai mà. Vì sao lại có người thuê âm gian sát thủ đối phó? Phải chăng là kẻ thù của ông nội hay của cha tôi?

Nhưng ông và cha tôi cả đời làm ăn trung thực, sẽ không có kẻ thù. Tôi đáng chết cười cười, cảm thấy bốn chữ Long Tuyền son trang như một khối đá, đè nặng trong lòng, khiến tôi hít thở cũng khó khăn.

Trời vừa sáng, tôi rời giường ngủ, thấy nam nhân đang ngồi trên sofa, cảm giác là lạ.

Tôi ra ngoài mua ba phần bánh quẩy sữa đậu nành, ăn qua loa xong, nam nhân bắt đầu hành động. Hắn bảo tôi mang theo con mèo trắng cùng đèn ngọc, hai cái xẻng sắt, cả ba tiến về khu biệt thự.

Tôi nói, nam nhân không trực tiếp đi vào, mà trước tiên lấy điện thoại ra gọi. Không bao lâu, một chiếc Mercedes đậu gần chúng tôi. Mở cửa xe, một gã bụng phệ mập mạp, tóc vuốt keo bóng lộn bước xuống, hẳn là một kẻ giàu có.

Đây là người thuê nam nhân kia sao?

Lão mập cung kính đi tới trước mặt nam nhân, hỏi thăm tiến triển. Khi biết được tôi qua thất bại, lão mập có chút sợ hãi vội hỏi sẽ không vấn đề gì chứ.

Nam nhân nói, sẽ không, sau đó hắn bảo bọn tôi tiến vào biệt thự.

Lão mập vội vàng gật đầu, sau đó còn cẩn thận hỏi thân phận bọn tôi, có lẽ hắn không muốn quá nhiều người biết chuyện này. Nam nhân qua loa nói một câu: "Trợ thủ." Lão mập cũng không hỏi thêm, có điều tôi thấy lão nhìn tiểu Nguyệt, ánh mắt có vẻ là lạ.

Tôi dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ Doãn Tiểu Nguyệt đúng là hồng nhan họa thủy, cơ hồ đàn ông đều không thoát khỏi sự cám dỗ của nàng.

Tiểu Nguyệt có vẻ ghét lão mập, cố ý ôm tôi, rất thân cận, đây là lời cảnh báo lão mập, nàng là hoa đã có chủ, đừng có phạm tiện.

Nam nhân dẫn bọn tôi tới tầng cửa biệt thự, tôi phát hiện mất mèo ở cửa lớn có vết máu. Vừa định nhắc nhở nam nhân, hắn đã hướng tôi lắc đầu, ra hiệu đừng nói chuyện.

Tôi không hiểu sao hắn lại phải làm vậy, nhưng chắc chắn những việc hắn làm đều có mục đích nên đành im lặng.

Lão mập đi mở cửa, cũng chú ý tới vết máu trên mất mèo, hoảng sợ nói cho chúng tôi. Nam nhân gật đầu nói: "Xem ra biểu ca của ngươi, cả nhà đã gặp nạn, mà lại chết rất oan. Cho nên mới lưu lại vết máu, đây là điềm cho thấy, họ không báo được thù tuyệt sẽ không bỏ qua."

Lão mập bỗng toát mồ hôi hột, vừa lau trán vừa hỏi, trên thế giới thật sự có ma quỷ sao?

Nam nhân nói: "Ngươi sao lại quan tâm có quỷ hay không, mà không quan tâm biểu ca sống chết thế nào? Ngươi mời ta tới, không phải mục đích là tìm biểu ca của ngươi sao?"

Lão mập lúng túng ho khan một tiếng nói là đúng, biểu ca ta chết như thế nào? Nhìn biểu hiện khác thường của lão, tôi liền hiểu trong lòng lão có quỷ. Biểu ca hắn chết chắc chắn có liên quan tới hắn.

Nam nhân nói tạm thời còn chưa biết, rồi bảo lão mập mở cửa. Lão mập run rẩy mở cửa, dẫn bọn tôi vào trong biệt thự.

Trong biệt thự rất lạnh, tạo cho người ta cảm giác âm trầm. Phòng khác khắp nơi là tro bụi, nhưng có một số chỗ sạch sẽ, nhìn qua giống như được quét dọn một nửa. Nam nhân bảo tôi: "Đốt đèn ngọc lên đi."

Tôi gạt đầu, thấp sáng đèn ngọc. Ánh lửa đèn ngọc chậm rãi sáng lên thành màu đỏ, mà lại lệch về một hướng, trong khi rõ ràng phòng khách lúc này không có gió!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 7: Tầng hầm

Nam nhân đứng một bên, quan sát kỹ phản ứng của lão mập, tôi cũng chăm chú nhìn theo. Rõ ràng tôi thấy, lão mập nhìn đèn ngọc, biểu lộ rất quái dị, tràn ngập sợ hãi nhưng cũng ẩn chứa khát vọng. Hắn khát vọng cái gì? Tôi cũng không biết.

Nam nhân nói: "Tốt, chúng ta thuận theo ánh lửa đi thôi."

Nói xong liền bảo tôi đi trước, hắn với lão mập theo sau. Tiểu Nguyệt bước nhanh mấy bước đuổi kịp tôi, ôm chặt lấy tay tôi, chăm chăm nhìn theo ánh lửa. Không ngờ ánh lửa dẫn chúng tôi tới lối vào mật thất, đồng thời ánh lửa nghiêng hẳn về phía trong hầm.

Nam nhân quay lại hỏi lão mập: "Bên trong tầng hầm này chứa cái gì?"

Lão mập nói: "Trông giống như kho chứa tạp vật, ta chưa mở ra bao giờ, cũng không rõ ràng lắm."

"Thật sao?" Nam nhân ngữ khí rõ ràng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không hùng hổ dọa người hỏi, mà đi lên, dùng sức kéo một cái, khóa đồng rỉ sét bật ra. Hắn một cước đạp cửa hầm, nhất thời một luồng gió lạnh thổi lên, mang theo một mùi tanh hôi nồng nặc.

Trong hầm tối đen như mực, cái gì cũng không thấy rõ. Nam nhân không thèm nhìn, trực tiếp quay người đi đến trước mặt lão mập: "Biểu ca và chị dâu người đang ở bên trong, đi vào đi!"

Lão mập bỗng nhiên ngồi bệt xuống đất gào khóc: "Biểu ca, chị dâu, mạng của các người thật ngắn ngủi. Ta đem các người từ nông thôn lên đây hưởng phúc, các người lại bị kẻ gian hãm hại, ta có lỗi, có lỗi, nhất định sẽ báo thù cho các người."

Nam nhân nói: "Ta nói với người rằng họ đã chết sao?"

Lão mập lập tức ngơ ngác một chút, không khóc nữa, lau lau nước mắt, biểu lộ hoảng sợ nhìn nam nhân: "Người nói là.... bọn hắn còn sống?"

"Người mở đèn lên chẳng phải sẽ biết sao?"

Vừa nói, nam nhân đi đến bên cạnh, mở đèn tầng hầm lên. Ánh đèn vừa sáng lên, một màn máu tanh xuất hiện trước mắt. Trong phòng có một cái rương gỗ cũ kỹ, rương hé mở một nửa, hai thi thể máu me khắp người ở trong, trước khi chết bộ dạng hình như cổ bò ra ngoài.

Hai thi thể ngón tay mạnh mẽ mở ra, trên mặt nổi gân xanh, mắt tràn đầy oán hận, nhìn rất kinh khủng.

Lão mập lập tức kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa ngã đi, ngồi bệt trên mặt đất. Mà tôi thì nghĩ tới tiếng bước chân kỳ quái tới qua ở biệt thự, nếu đoán không nhầm chính là tiếng bước chân của hai thi thể này.

"Biểu ca, chị dâu, các người chết thật thê thảm." Lão mập gào khóc: "Ta có lỗi với các người, không bảo vệ tốt hai người, ta đáng chết, đều là tại ta, là tại ta!"

Nam nhân đốt một nén nhang trong phòng, sau đó ra hiệu cho tôi ra ngoài nói chuyện. Tôi liền theo hắn ra ngoài.

Nam nhân hỏi: "Người có nghĩ giống ta không? Lão mập chính là hung thủ sát hại biểu ca và chị dâu của hắn."

Tôi hít một hơi thật sâu, nói lão mập rất khả nghi, nhưng người làm sao lại khẳng định hắn chính là hung thủ, động cơ của hắn là gì?

"Động cơ thì ta chưa rõ, nhưng ta cảm thấy chúng ta cách chân tướng rất gần rồi."

"Vậy không ổn, chúng ta đi báo án đi." Tôi nói: "Có người chết, ngộ nhờ hắn kéo chúng ta vào, coi như phiền phức lớn."

Nam nhân lắc đầu: "Không thể báo cảnh sát, vì chuyện này liên quan đến Long Tuyền sơn trang, thậm chí có thể liên quan trực tiếp tới người."

"Liên lụy đến ta? Sao lại liên lụy đến ta?" Tòì giật mình.

"Đền ngọc." Nam nhân nói: "Người không thấy hấn nhìn đền ngọc có vẻ kỳ lạ sao? Giữa hấn và đền ngọc chắc chắn có mối quan hệ mờ ám."

Tòì gật gật đầu.

Lão mập lúc này cũng đi ra, hỏi nam nhân điều tra kết quả thế nào? Đến cùng là ai hại chết biểu ca và chị dâu hấn. Còn có, vì sao không tìm thấy thi thể cháu gái hấn, hấn là con bé đã chạy thoát rồi?

Nam nhân lắc đầu nói: "Theo người chúng ta có nên báo cảnh sát không?"

Lão mập lại đỏ mồ hôi trán, lấp bắp nói: "Cái này... cũng không cần. Ta muốn đích thân tìm ra hung thủ, sau đó đem hấn chém thành muôn mảnh. Nếu như giao cho cảnh sát xử lý, cùng lắm là phân tử hình, nhưng như vậy ta lại không được đích thân báo thù."

Nam nhân khẽ gật đầu, bảo tiểu Nguyệt thả con mèo trắng ra.

Sự việc xảy ra thật kỳ quái. Mới vừa rồi con mèo còn ngoan ngoãn nằm trong tay tiểu Nguyệt, được thả ra, chân vừa chạm đất liền điên cuồng nhảy dựng lên, nhắm cổ lão mập cắn một cái.

Lập tức máu chảy ướt cổ áo. Lão mập tức giận, bắt lấy mèo trắng ném ra cửa, miệng còn hùng hổ chửi thề.

May mắn nam nhân phản ứng nhanh, hoặc do hấn đã chuẩn bị trước, một bước ra hướng cửa đỡ lấy con mèo, nhẹ nhàng ôm lên tay: "Nó chỉ là con vật, chấp nhặt với nó làm gì."

Lão mập gật gật đầu. Nam nhân nhẹ nhàng vuốt ve mèo trắng, nó đang nhe răng về phía lão mập, liền từ từ bình tĩnh trở lại. Nam nhân nâng nó lên, nói nhỏ vào tai nó hai câu, sau đó đặt nó xuống đất.

Tòì khó hiểu nhìn hấn, không lẽ hấn còn biết cả tiếng mèo?

Mèo trắng lần này ngoan ngoãn rất nhiều, nó dạo vòng quanh biệt thự rồi đi ra ngoài. Nam nhân liền bảo tòi mở cửa xe, đi theo con mèo. Lão mập cũng muốn lên xe tòi, nhưng nam nhân ngăn lại, nói không đủ chỗ.

"Không đủ chỗ???" Lão mập mặt đỏ lên tức tối, có điều hấn vẫn cun cút lên xe của mình.

Tiểu Nguyệt lái xe theo sát con mèo, tòi vừa nhìn, vừa hỏi nam nhân làm vậy là có ý gì?

Nam nhân nói: "Một tuần trước lão mập tìm tới ta, nói biểu ca và chị dâu của hấn gần đây tới nhà hấn chơi, nhưng liền mất tích, muốn nhờ ta điều tra."

Tòì vội chen ngang: "Chờ chút, không đúng, sao hấn lại tìm người nhờ điều tra?"

Nam nhân do dự một chút, cuối cùng đưa tòi một tấm danh thiếp. Tòi nhìn kỹ, lập tức không nhịn được cười phá lên. Thân phận của nam nhân này trên danh thiếp thật đúng là nhiều: phong thủy mệnh lý, siêu độ cầu phúc, khu quỷ trấn tà, tóm lại là đem hết bàng môn tả đạo gom lại mà thành.

Không trách hấn lại mua được tòa nhà tại HongKong đắt đỏ. Nếu đem tấm danh thiếp này quảng ra đường, ắt người ta sẽ cho là một quảng cáo lừa đảo.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 8: Chân tướng rõ ràng

"Lão mập này vừa tìm tới ta, ta liền phát hiện ẩn đường hấn màu đen, thiên linh khí không đủ, chỉ sợ có oán hồn quấn thân. Vậy là ta ngồi ở biệt thự chờ, muốn tìm nguyên nhân chính." Nam nhân nói.

"Đêm qua, trước lúc các người đến, biệt thự vẫn rất bình thường, nhưng từ sau khi các người đến, bắt đầu xuất hiện quỷ. Ta lúc ấy liền suy đoán, chắc hẳn các người mang vật âm tà nào đến, kích thích quỷ hồn bên trong, mà cái chết của chúng rất có thể quan hệ tới vật này. Cho đến khi nhìn thấy vụn thi đang trên tay người, ta đã hiểu." Nam nhân thân nhiên nói.

"Đền ngọc này chắc là bảo vật gia truyền của biểu ca lão mập. Hấn tình cờ biết ngọc đền này giá trị liên thành, nên âm thầm giả làm người tốt, mang biểu ca và chị dâu lên thành phố hưởng phúc, thực chất là để nghĩ cách đánh cắp chiếc đèn. Chắc lúc đánh cắp, hấn không ngờ bị biểu ca phát hiện, then quá hóa giận, sát hại hai người, con gái biểu ca hấn sợ quá, mang theo ngọc đèn bỏ chạy, tới trường học bỏ hoang. Lão mập đi theo, đã không làm thì thôi, làm phải làm tới cùng, giết hại cháu gái, sau đó đốt thi thể, lúc đốt không cẩn thận làm rơi đèn ngọc vào lửa, nên mới có vết tích trên đèn."

"Nhưng về sau, khi biết chiếc đèn kia là vật tà âm, luôn mang xui xẻo về cho chủ nhân, lão mập liền muốn xuất thủ, liền bán cho người." Nam nhân giải thích nói.

Lời hắn nói, rất có lý. Nhưng tôi bây giờ vẫn còn chỗ đáng ngờ, đó chính là phổ đồ cổ nhiều cửa hàng như vậy, lão mập vì sao nhất định bán đèn cho tôi?

Nam nhân lắc đầu, điểm này hắn nghĩ cũng không thông, có lẽ bởi vì lão mập có quan hệ với Long Tuyền sơn trang chăng?

Trong chốc lát, lòng tôi rối như tơ vò, tôi mở tiệm làm ăn, nào có đắc tội với ai? Sao lại cứ tìm cách hãm hại tôi? Tôi quyết dù thế nào cũng phải tra ra ngọn ngành.

Có điều, việc cấp bách lúc này, là phải giải quyết sự tình vận thi đang đây.

Tôi liền hỏi nam nhân, có cách nào mang đèn ngọc trả lại không? Nam nhân không chút do dự nói, cái này dễ xử lý, mấy hôm nữa hắn sẽ lên bỏ nó vào trong biệt thự.

Tôi yên lặng, thì ra nam nhân này cũng biết giờ trò. Con mèo lúc này dẫn bọn tôi tới trường học bỏ hoang. Cửa sắt đã khóa chúng tôi đành xuống xe, tìm một chỗ leo tường vào.

Lão mập trông thấy ngôi trường sắc mặt bất đầu âm tình bất định. Tôi biết hắn hẳn là có tất giết mình, tức giận trợn mắt nhìn nhìn hắn, hắn có vẻ xấu hổ, vội đi tới hỏi nam nhân áo thun, có phải thi thể của cháu hắn ở trường này không.

Nam nhân gật gật đầu, sau đó từ trên cửa sắt nhảy xuống, lão mập cũng làm theo. Có điều thân hình hắn quá phì nộn, động tác chậm chạp, ngã lên ngã xuống mấy lần mới thành công. Tôi cũng đỡ tiểu Nguyệt trèo qua.

Trường học đã bỏ hoang nhiều năm, chỉ có mấy gian nhà trệt, cũng đã sụp đổ không còn hình dáng. Khắp nơi là cỏ dại, mạng nhện cơ hồ bao trùm hết phòng học.

Trong sân trường không có gió. Nhưng như cũ, có thể thấy một ít cỏ dại nghiêng một bên, thỉnh thoảng nghe tiếng sán sạt, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Nam nhân một mạch bước tiếp, tìm tung tích mèo trắng. Không bao lâu sau, thấy con mèo đứng trước cửa nhà vệ sinh, sau đó phục trên đất, nghẹn ngào phát ra âm thanh ở cổ họng, giống như đang khóc.

Nam nhân bước trước hai bước, hướng trong nhà vệ sinh nhìn thoáng qua, sau đó liền lui lại. Tôi biết trong đó chắc hẳn có gì khác lạ, liền dò xét đi vào, lập tức giết mình kêu lên.

Trong nhà vệ sinh có một nửa thi thể nữ, sờ đi nói một nửa, là bởi vì phần trên đã bị lửa thiêu cháy đen, không rõ đáng đáp ra sao. Nhưng có thể thấy nửa thân dưới không mặc y phục, trên hai chân tràn đầy vết máu, nhìn qua thật khủng khiếp.

Một thiếu nữ đang tuổi xuân thì lại bị giết hại trong nhà cầu, tôi cảm giác đau lòng không xiết.

Tiểu Nguyệt cũng bị dọa tái nhợt, cắn răng nghiêng lợi mắng: "Nếu bắt được hung thủ giết người, nhất định phải xử bắn."

Lão mập trông thấy thi thể nữ sinh, liền nghẹn ngào khóc rống, như là không biết chuyện gì, chỉ sợ là cảm thấy lão rất thương yêu cháu gái của mình.

Nhìn bộ dạng của hắn, tôi lập tức buồn nôn, bắt giác quay đầu đi.

Cho thi thể nữ sinh vào túi nhựa, xếp lên xe, trên đường về tôi trầm mặc không nói, mấy lần định báo cảnh sát, nhưng đều bị nam nhân ngăn lại, nói rằng sẽ chỉ làm phiền toái hơn.

Nghĩ tới một kẻ mặt người dạ thú, tiếp tục ung dung tự tại ngoài vòng pháp luật, không bị trừng phạt, tôi thật sự không cam tâm.

Nam nhân an ủi tôi, nói sớm muộn sẽ có ngày, lão mập nhận được quả báo.

Sau khi trở về, lão mập tâm tình tốt hẳn, giao cho nam nhân hai mươi vạn, coi như là thù lao, cũng giả vờ làm một tang lễ cho ba người. Đến đêm, nam nhân liền cáo biệt chúng tôi, đồng thời mang cây đèn đi.

Mấy ngày tiếp theo, tôi một mực chú ý động thái của lão mập. Bởi tôi biết, nam nhân chắc hẳn đã đem đèn ngọc trả vào chỗ cũ, không biết nữ quy bên trong có thể tìm thấy lão mập đề đòi mạng không.

Sau đó ít lâu lão mập quả nhiên xảy ra chuyện. Hôm đó tôi xem tin tức, phát hiện một tin trọng đại. Tôi lập tức đọc một lượt, sau đó không kim lòng được, hít vào một hơi khí lạnh.

Nguyên lai là lão mập kia đang ngồi trong biệt thự, bỗng phát sinh hỏa hoạn, đốt cháy lão chết tươi.

Chuyên gia phân tích, trước khi chết hẳn đã trải qua nỗi thống khổ mà người thường khó có thể chịu được, toàn thân lửa cháy, bỏ ra được mười mét thì tắt thở. Trong lòng tôi biết rõ, trận hỏa hoạn này không đơn giản, rất có thể có quan hệ tới đèn ngọc.

Mấy ngày sau, lại một tin tức chấn động nữa. Đó là, tại nghĩa địa lúc trước chôn nữ sinh, mỗi ngày đều có một con mèo trắng nằm đó, mặc kệ mưa sa gió táp cũng không chịu rời đi. Có người nhận ra con mèo này, chính là sủng vật của nữ sinh ấy khi còn sống, trong lúc nhất thời, đồn đại một thuyết pháp "Mèo trắng báo ân."

Chó mèo vô nhân tính, vì báo đáp chủ nhân ơn dưỡng dục, mà sinh tử không rời. Ấy vậy mà con người chúng ta, vì mờ mắt trước kim tiền, lại có thể cảm đồ đao hướng về thân nhân của mình. Cái này không thể không khiến chúng ta hổ thẹn!

Hết phần 5. Phần này có vẻ hơi ngắn, phần sau Lý tham lam trở lại, khả năng sẽ gay cấn hơn hehe

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 1: Hai con mắt quỷ

Lão mập bị thiếu chết, một tháng sau thì Lý mặt rỗ từ Mỹ trở về. Trông thấy hán mặt mũi hồng hào, phong thái phấn khởi, có thể đoán ra con của hán đã chữa trị thành công.

Lý mặt rỗ nói với tôi, con của hán cấy ghép tùy thành công, nhưng đã cạn tiền nên đành về trong nước tiếp tục điều trị.

Hán còn hỏi tôi, dạo này có vụ làm ăn nào không? Tôi liền đem vụ vụn thi đăng kể cho hán nghe. Hán liền hỏi tôi kiếm được bao nhiêu tiền.

Tôi im lặng, Lý bát giới này trong mắt chỉ có tiền thôi sao? Hán cũng đành im miệng. Hán tự biết không thú vị, cũng không hỏi đến cùng, tôi lại mua rượu qua, cùng tôi uống một trận.

Tôi mừng cho con trai hán, nên uống hơi nhiều. Cho đến lúc say khướt mới nằm sấp trên bàn ngủ o o.

Sáng hôm sau, đang ôm bồn cầu gọi huệ, thì bên ngoài có tiếng gõ cửa. Tôi nhủ mày, giờ mới có sáu giờ, ai lại đến lúc sáng sớm? Chẳng lẽ là khách? Cũng một tháng nay chưa buôn bán gì, nghĩ có khách tới, lòng tôi cũng có chút mong chờ.

Tuy nói, hiện giờ tôi cũng không phải thiếu tiền. Nhưng cũng không biết có phải ông nội và bố tôi di truyền cho hay không, làm tôi luôn hiếu kỳ với mấy vật tà âm.

Mở cửa, trước mặt một trung niên, mặc áo đuôi tôm, thắt nơ, đằng sau là một chiếc rollroyce, hẳn là quản gia của một nhà giàu.

"Xin hỏi, ngài là ông chủ Trương?" Quản gia hỏi.

Tôi khẽ gật đầu.

"Phiền ngài theo tôi đi một chuyến, có người muốn gặp ngài."

"Là ai?"

"Tôi nói ngài tự nhiên sẽ biết." Quản gia mỉm cười: "Là một vụ làm ăn lớn."

Lý mặt rỗ lúc này cũng vừa tỉnh, trông thấy người quản gia, lập tức hớn hở: "Lại phát tài."

Tôi biết, dạng hào môn này khó mà đắc tội, đành nhẫn nhịn, cùng Lý mặt rỗ lên xe. Không ngờ, cuối cùng xe lại đưa chúng tôi tới một trung tâm giải trí.

Nhìn thấy trung tâm giải trí, lòng tôi bắt đầu thấp thỏm không yên. Nơi này cách tòa nhà chính phủ chưa tới năm trăm thước, tại nơi đất đỏ này, mở một trung tâm giải trí, tất nhiên thế lực đằng sau phải rất lớn.

Đối phương rốt cuộc là ai? Điều này khiến tôi càng thêm bất an.

Bên trong khu giải trí bày biện xa hoa tráng lệ, quả thực vượt khỏi sức tưởng tượng của tôi. Thảm đỏ, tượng mạ vàng, vách tường khảm kim cương... Mà có thể đi vào nơi này, hầu hết là bậc thượng lưu, tôi với Lý mặt rỗ ăn mặc tuềnh toàng, thu hút ánh mắt của không ít người.

Quản gia dẫn chúng tôi vào một gian phòng, nói ngồi đợi ở đó. Lý mặt rỗ bị trang trí nơi này làm cho hoa mắt, sờ chỗ này một chút, ngấm chỗ kia một cái, nếu được, cho hán ở nơi này cả đời chắc cũng cam lòng.

Tôi thì chẳng có lòng dạ ngắm nghía những thứ này, gọi Lý mặt rỗ tới, lo lắng bất an hỏi hán, đoán xem rốt cuộc là ai cho gọi chúng ta? Vì sao lại hẹn ở nơi này? Có quan hệ gì với Long Tuyền sơn trang hay không?

Tôi thừa nhận, hiện tại tôi có chút sợ bóng sợ gió, nhưng Long Tuyền son trang quá lợi hại, đến mức nam nhân áo thun nghe cũng biến sắc, vì vậy tôi khờ thể không đề phòng.

Lão Lý vừa cười vừa nói yên tâm đi. Nếu là Long Tuyền son trang muốn giết ngươi, sớm đã cho sát thủ ra tay, đâu rảnh mời ngươi đến chốn giải trí này.

Nghe hắn nói vậy, tôi cũng an tâm phần nào. Chỉ tò mò, không biết ai sẽ tới gặp chúng tôi.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, một bóng người quen thuộc lập tức xuất hiện. Tôi giật mình, không ngờ người đến lại là nam nhân ở Mê đồ quán.

Nam nhân không chút thay đổi, vẫn lạnh lùng như vậy, cho dù xuất hiện ở nơi trần tục này, hắn vẫn như bông sen trắng, siêu nhiên xuất trần, làm cho người nhìn cảm thấy kiêng dè.

Tôi kích động đứng lên hỏi, tại sao ngươi lại ở đây?

Hắn hướng tôi cười nhạt một tiếng, mặc dù nụ cười rất cứng nhắc, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy ấm áp.

Lý mặt đỏ cũng nhếch môi ghênh đón: "Huynh đệ, đã lâu không gặp nha. Ta từ "Ồ me ri cần" xa xôi trở về, vừa hay có chút quà cho ngươi đây."

Nói xong Lý mặt đỏ móc trong túi ra một chiếc iphone đời mới, đưa cho nam nhân: "Ta thấy ngươi xưa nay hình như không dùng điện thoại di động, liền có ý mua tặng ngươi một cái."

Nam nhân nhìn thoáng qua, chẳng hề từ chối, ngược lại còn lễ phép gật đầu. Tôi hưng háng nhìn Lý mặt đỏ, cháu trai này thật biết lấy lòng người khác nhỉ, sao bao nhiêu lần mà hắn không chịu tặng tôi thứ gì.

"Ngươi cũng được mời tới?" Tôi hỏi nam nhân.

Hắn lắc đầu: "Không, là ta mời ngươi tới."

"Ngươi mời ta tới?" Tôi giật mình, không nghĩ hắn có vẻ phong trần như vậy, mà lại hẹn chúng tôi tới nơi thiên đường giàu có này. Tôi vốn cho rằng hắn là loại đạo sĩ lang bạt nay đây mai đó.

Có điều, lời hắn kể tiếp sau, liền làm cho tôi hiểu ra. Thì ra hắn mời chúng tôi đến, là muốn chúng tôi ra tay giúp một chút. Hắn vừa nhận một ủy thác của giám đốc trung tâm này. Nhà giám đốc có con trai, bị mù bẩm sinh. Không biết giám đốc nghe được ở đâu nói, thi châu có thể chữa được đôi mắt cho con, nên dùng quan hệ rộng lớn cùng với số tiền không nhỏ mời nam nhân từ HongKong về, nhờ hắn tìm kiếm thi châu.

Thi châu, thứ này tôi biết rõ, không hề dễ kiếm, có thể nói, có tiền cũng không mua được.

Bởi thứ này, nói thẳng ra là con mắt của người chết. Đương nhiên không phải người chết nào cũng được, mà phải là loại mắt của xác ướp trăm năm thậm chí ngàn năm.

Chỉ có loại xác ướp này, con mắt mới không hư thối hoàn toàn, mà giông xương cốt, bị vôi hóa biến thành một viên cầu cứng.

Nhưng ở Trung Quốc, muốn tìm cổ mộ mấy trăm năm thậm chí hơn ngàn năm vô cùng khó khăn, chưa nói đến việc con mắt nằm giữa thi thể. Lỡ như làm không tốt, đào ra cái "bánh chưng" (các thím muốn biết bánh chưng là gì, vui lòng tham khảo bộ Đạo mộ bút ký), không chừng tất cả sẽ vong mạng.

Cho nên tôi lo lắng nhìn thái độ nam nhân, hỏi hắn có đồng ý hợp đồng này không.

Nam nhân trầm mặc một hồi, nói hắn không thể không đồng ý, bởi vì việc này có liên quan với một tổ chức, một khi thi châu rơi vào tay tổ chức đó, đối với tôi sẽ vô cùng bất lợi.

"Đối với ta vô cùng bất lợi?" Tôi giật mình, còn tưởng hắn nói nhầm.

Nam nhân gật đầu: "Đúng, từ khi vạn thi đăng mất tích bí ẩn, Long Tuyền son trang liền dốc toàn lực đi tìm thi châu."

"Nhưng bọn chúng tìm thi châu thì liên quan gì tới ta?" Lòng tôi rối như tơ vò.

Nam nhân không trả lời, chỉ vén áo tôi lên, bảo Lý mặt đỏ quan sát sau lưng. Lý mặt đỏ vừa nhìn thoáng qua liền la hoảng lên: "Ồi má ơi, Trương gia tiểu ca, trên lưng ngươi có cái gì vậy?"

Tôi bị tiếng la của lão Lý làm cho sợ hãi, vội hỏi hắn nhìn thấy gì. Lý mặt đỏ nom nớp lo sợ nói: "Trên lưng ngươi có hai con mắt lớn, nhìn thật buồn nôn.."

Cái gì? Tôi đầu óc rối loạn, vội chạy đến một chiếc gương, quay đầu nhìn với ra phía sau.

Quả nhiên, trên lưng của tôi có hai con mắt lớn, rất quỷ dị.

Đương nhiên cũng không hẳn là con mắt đúng nghĩa, chỉ là hai bên cột sống nhô lên hai u thịt nhỏ, hình dạng rất giống mắt người, thoáng qua sẽ làm đó chính là mắt.

Không nói thì không sao, nói ra tôi bỗng cảm thấy sau lưng ngứa không chịu nổi, muốn đưa tay gãi. Nam nhân bắt lấy tay tôi, bảo tôi tuyệt đối không được động tới hai con mắt, nếu chúng vỡ ra tôi cũng sẽ chết.

Tôi bị dọa người đầy mồ hôi, vội hỏi nam nhân, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 2: Phong môn thôn

Nam nhân nói: "Người đã bị Long Tuyền sơn trang để mất. Cũng không biết bọn chúng coi trọng người ở điểm nào, lại chuẩn bị biến người thành thi khô, để bọn chúng sử dụng."

Tôi lập tức tròn tròn mắt, cảm giác từ đầu tới chân bị ngâm vào nước lạnh, tê cóng cả người.

Trên lưng tôi có hai con mắt, hiển nhiên là Long Tuyền sơn trang âm thầm ra tay. Ấy vậy mà tôi lại không hề hay biết.

Nếu như bọn chúng tìm được thi châu, cho dù nam nhân kia có lợi hại nào đi nữa, cũng vô pháp vặn hỏi tôi biến thành thi khô. Cho nên hẳn mới bằng mọi giá tìm được thi châu trước Long Tuyền sơn trang, có như vậy tôi mới được cứu.

Tôi bối rối hồi lâu, mắng đám người độc ác kia không có mắt. Chẳng phải tôi mua cái đèn ngọc về sao, sao lại vì vậy mà đối phó tôi?

Nam nhân nói: "Người lại sai, ta tựa hồ có chút minh bạch, lão mập đã an bài việc này. Hẳn giống như chính là muốn Long Tuyền sơn trang chú ý đến người, phát hiện người thể chất thích hợp. Còn người với lão mập có thù oán gì ta không biết, có thể là thù truyền kiếp từ ông hay cha người."

Tôi ừ ừ cúi đầu nhấp một ngụm nước, tức giận đến toàn thân run lên, con mẹ nó chứ, là ai trêu ghẹo ai? Có điều bây giờ có hối hận cũng không kịp.

Tôi nhìn thoáng qua nam nhân, hỏi hẳn tìm thi châu ở đâu? Tranh thủ thời gian đi tìm đi, ta không muốn biến thành thi châu đâu.

Nam nhân im lặng một lát nói: "Nếu muốn tìm thi châu, chỉ sợ phải mạo hiểm. Phong môn thôn, nơi đó còn một tia hi vọng."

Nghe ba chữ Phong môn thôn, mặt tôi lập tức biến sắc. Phong môn thôn là quý thôn trừ danh ở Trung Quốc, từng bị cháy, nằm ở Hà Nam.

Tục truyền một ngày nào đó, thôn trang nam nữ già trẻ trên trăm nhân khẩu biến mất trong một đêm. Mà sự việc quý dị cũng từ đó lưu truyền, hầu hết do những người tò mò đến khám phá truyền ra.

Hiện giờ các loại truyện ma lưu truyền trên mạng, chủ yếu là "Mặt quỷ trên gối, huyết vụ đề anh, ghế bành giết người..." tục truyền đều là những người thám hiểm tự mình trải qua, còn có hình chụp.

Không nói đến những chuyện ma này là thật hay giả, chỉ nghĩ tới việc ba người chúng tôi tới quý thôn, còn ở lại mấy đêm, đủ để làm người ta sợ hãi.

Lý mặt đỏ so với tôi càng không chịu nổi, vừa nghe đi Phong môn thôn, tròng mắt lập tức tròn lớn, hướng phía tôi cười cười. Tôi biết loại người này, nếu không có tuấn, hẳn nhất định không đi.

Nam nhân nói: "Đây là cơ hội duy nhất, người suy nghĩ cho kỹ đi."

Giờ còn suy nghĩ gì nữa? Tôi tin nam nhân, hẳn tuyệt sẽ không nói dối tôi.

Hướng chỉ phía sau lưng tôi xuất hiện hai con mắt, việc tôi có thể làm lúc này là nghe theo hẳn.

Sau đó tôi nhìn về phía Lý mặt đỏ. Hắn khoát tay, nói hẳn còn phải chăm sóc con trai, chỉ sợ lần này không thể đi cùng chúng tôi.

Tôi liền nổi trận lôi đình, mắng hẳn xối xả. Lúc người gặp nạn, lão từ liều mạng cứu người, giờ tới lúc ta gặp nạn, người lại khoanh tay đứng nhìn, là có làm sao?

Có điều hẳn lại là con rùa rụt cổ, kiên quyết dùng con trai làm lá chắn, nhất định không chịu đi.

Cuối cùng tôi nói từ giờ về sau sẽ tuyệt giao với hẳn, có công chuyện làm ăn cũng không giúp đỡ hẳn, lúc này hẳn mới lung lay, nhưng vẫn lo cho con trai.

Tôi nói cái này để xử lý, liền lấy điện thoại ra gọi cho tiểu Nguyệt, nhờ nà chăm sóc con hẳn một thời gian.

Đối với nhờ vả của tôi, từ trước tới nay tiểu Nguyệt chưa hề từ chối, rất vui vẻ nhận lời, Lý mặt đỏ cũng hết cách, nói lần này hẳn đi nhưng không thể về tay không. Tôi hiểu ý nói, đương nhiên không quên thù lao của người.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, tôi liền về tiệm chuẩn bị đồ đạc. Nam nhân nói chúng tôi phải giản lược, mang theo tối thiểu đồ dùng cần thiết, chỉ vài công cụ thuận tay là đủ. Công cụ thuận tay? Cái này là làm khó tôi rồi. Bởi vì tôi không muốn dùng tới pháp bảo gia truyền của ông nội.

Nhưng nam nhân một mực cản dận, nơi chúng tôi muốn đến lần này khả năng rất tà ám, tốt nhất những vật dụng thiết yếu phải mang đi.

Tôi liền bày hết những vật dụng của ông và bỏ tôi ra. Chọn lựa một hồi, cuối cùng chọn hai bảo bối. Theo thứ tự là "Âm dương dù" và "Thiên lang roi". Hai thứ này cũng đều là vật tà âm, mà xét về niên đại chế tạo, còn là đồ cổ có giá trị lớn.

Lai lịch âm dương dù tôi cũng không được rõ. Ngoại hình trên cơ bản cũng giống dù che mưa, chỉ là được làm bằng thép tinh chế. Màu sắc cũng khác biệt, bên phải trắng, bên trái màu đen tượng trưng cho hai mặt âm dương. Là một vật dùng để phòng thủ.

Về phần thiên lang roi, tôi lại được bố nói qua cho nghe. Tục truyền là năm đó Lý Thế Dân lúc đánh Ngụy đã dùng qua, tràn đầy lệ khí vô tận, là thật hay giả tôi cũng không biết. Có điều nó làm bằng da, chắc nó không đơn giản. Roi này làm từ da sói sa mạc, cùng với gân trâu, dùng đối phó với cương thi. Nhưng cương thi khôn phải ai cũng gặp được, nên không biết nó có hữu hiệu hay không.

Bên cạnh đó, tôi chuẩn bị chút đồ ăn đi đường, tránh lãng phí thời gian ăn uống.

Sắp xếp hành lý xong, Lý mặt rỗ cũng chưa tới đón, tôi đành xách ba lô đi tìm hán.

Lý mặt rỗ đang ở nhà gói ghém chăn mền, tôi tức giận mắng hán, mấy thứ này đến nơi đều có thể mua, ta trả tiền. Hán nói, là hán gói ghém cho con trai, chút nữa đi nhập viện. Bệnh viện chăn mền quá mỏng, quần áo cũng không đủ dày, lỡ con hán nhiễm lạnh sẽ không tốt.

Tôi bỗng thấy cảm động, đáng thương tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ. Mấy năm gần đây lão Lý vừa làm cha vừa làm mẹ, đúng là không dễ. Lúc này vẫn còn lo lắng cho con trai. Tôi cảm thấy mình quá ích kỷ, thờ dài nói, thực ra ta cũng không có chấp, người có thể không đi.

Không ngờ hán không chịu từ bỏ, nói nhất định phải kiểm soát thù lao này.

Lúc chúng tôi tới bệnh viện, tiểu Nguyệt đang cùng con Lý mặt rỗ vui vẻ tán chuyện. Trông thấy Lý mặt rỗ, nàng liền cười nói: "Lão Lý người gene tốt đấy, như vậy mà sinh ra được một tiểu soái ca. Tôi đã thương lượng với cháu, chờ cháu bình phục sẽ đến công ty tôi thực tập, đúng lúc chúng tôi đang bồi dưỡng một nhóm nhạc thiếu niên, con của người rất có tiềm năng."

Lý mặt rỗ lập tức vui mừng quá độ. Chúng tôi hàn huyên vài câu, liền đi tìm nam nhân.

Nam nhân đang ở công trung tâm giải trí chờ chúng tôi, hành lý của hán rất đơn giản, chỉ một ba lô nhỏ cùng một thanh kiếm. Lên xe, ba người thẳng tiến Phong môn thôn.

Một đường không nói chuyện. Tôi thị trấn gần Phong môn thôn, chúng tôi mua thêm một số vật dụng, hạ trại nghỉ ngơi qua đêm, sáng hôm sau trực tiếp tiến vào Phong môn thôn.

Phong Môn thôn là một thung lũng trong lòng núi, giao thông rất bất tiện. Lên núi chỉ có một lối nhỏ, xe của chúng tôi còn cách làng mấy cây số, đã không thể đi tiếp.

Bất đắc dĩ chỉ có thể dừng xe ở một góc, đi bộ mà vào.

Đi được một đoạn, gặp một xe bán tải, cũng dừng ở một góc, trên xe không có ai, xem ra cũng tới mạo hiểm nơi này.

Lão Lý nói đùa: "Xem ra chúng ta không cô độc, không biết trong đám du khách kia có mỹ nữ không?"

Chúng tôi chật vật men theo đường hẹp đi vào Phong môn thôn. Vừa tới đã thấy mấy nữ sinh mặc quần jeans đang chụp ảnh. Cảnh này làm Lý mặt rỗ vui vẻ, cười nói có khi đêm nay còn có tiệc tùng lãng mạn.

Trước mặt đều là phụ nữ, chúng ta là đàn ông, vừa vặn phối hợp.

Tôi mắng cút ngay lão Lý, lão từ bảo người đi cùng không phải để của gái.

Mấy người chúng tôi đến, làm đám nữ sinh kia chú ý. Mấy nữ sinh này đều rất xinh đẹp, dù trang điểm lòe loẹt cũng không che được toàn thân phát ra dụ hoặc.

Trong đó hấp dẫn nhất là một cô bé tóc ngắn. Nàng mặc váy ngắn màu hồng, đùi trắng như tuyết, đeo kính mắt, mũi và miệng đều nhỏ nhắn, nhìn qua giống nhân vật phim hoạt hình, cho người ta một cảm giác như tiểu muội muội.

Mấy nữ sinh chụm lại, thì thầm mấy câu, sau đó một nàng tiến lại chúng tôi chào hỏi.

Nàng nói, chúng tôi có thể giúp mấy nàng chụp tấm hình không. Lý mặt rỗ lập tức nói: "Đương nhiên là có thể rồi, mỹ nữ. Cái này là vinh hạnh của tôi."

Sau đó nữ sinh lấy Phong môn thôn làm bối cảnh, để Lý mặt rỗ chụp mấy tấm hình. Chụp xong có vẻ chưa đã, lại chạy tới đứng cạnh tôi với nam nhân chụp thêm mấy tấm, một nữ sinh còn mặt dày ôm lấy cánh tay nam nhân.

Tôi thoáng thấy nam nhân hơi nhíu mày, động tác muốn rút kiếm ra.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 3: Nước hoa xác chết

Nữ sinh tóc ngắn kia thì hơi xấu hổ, luôn giữ khoảng cách với chúng tôi.

Không biết tại sao, mỗi khi tôi vô tình chạm ánh mắt của nàng, nàng lại đỏ bừng mặt, sau đó ngại ngùng cúi đầu.

Nam nhân thực sự rất giống song joong ki trong "hậu duệ mặt trời", nên các nữ sinh rất quần quít, nhao nhao cùng hắn chụp ảnh. Tôi thoáng thấy cô nữ sinh thậm chí còn post ảnh lên baidu, phía dưới kèm theo caption: Tại Phong môn thôn gặp được oppa lạnh lùng, thật vui quá đi! Mọi người mau thả tim, thả tim để có info.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, bởi vì một chuta cảm giác nguy hiểm giờ tôi cũng không thấy, cái này, con mẹ nó, có còn là đi tìm vật âm tà không? Có khác gì đi hện hồ đâu.

Khó khăn cho nam nhân chụp xong ảnh, Lý mặt đỏ cũng yêu cầu chụp chung mấy tấm. Nhưng đám nữ sinh lại nói bộ nhớ không đủ, sau đó nhảy nhót nhót cầm camera đi trong thôn thám hiểm.

Nam nhân nhìn các nàng rời đi, bất giác thở dài. Tôi hỏi hắn sao lại biểu lộ như vậy, có phải phát hiện cái gì không?

Hắn lắc đầu không nói gì. Chúng tôi lập tức mang theo hành lý, tìm nơi thích hợp đặt chân.

Phong môn thôn, kiến trúc bên trong trải qua bao năm mưa gió, nhưng hầu hết còn chưa đổ nát, quả thực là kỳ tích. Chỉ có điều, các phòng ở đều bị dây thường xuân leo kín, bên trong tối như mực, không nhìn thấy cái gì. Tôi nhớ tới trước kia xem trên mạng, có cái gọi là bát quái Phong môn thôn, quyết định trải nghiệm xem, là thật hay giả.

Tôi quả thực tìm được cái ghế bành mà theo truyện viết, ngồi lên một tháng sau sẽ chết; cũng tìm được một cỗ quan tài, tục truyền mỗi khi trong thôn có sương mù, sẽ nhảy ra một cương thi mất đồ.

Cũng không biết đây là thật hay là lời đồn.

Ở đây, tường của các ngôi nhà đều nứt nẻ, mà khe hở lớn đến lạ, cảm giác một trận gió thổi tới sẽ sụp đổ. Cuối cùng chúng tôi tìm được một căn nhà trệt, tình trạng còn tốt một chút.

Bước vào nhà, lập tức mùi ẩm mốc xộc vào mũi. Cổng còn có một bảng hiệu rách nát viết bốn chữ lớn "Thảo đường tạ lễ". Tôi xem qua bản đồ du lịch, nơi này hẳn trước kia là chỗ tổ chức mừng thọ của những bà lão trong làng.

Chúng tôi trải chăn bông ra mặt đất, an vị nghỉ ngơi. Nam nhân móc trong ngực ra một bình trắng nhỏ, nhẹ nhàng đổ một vòng bột màu trắng ở cửa ra vào.

Lý mặt đỏ tò mò hỏi; nam nhân bảo bột này để tránh côn trùng rần rết bò vào.

Quả nhiên hữu dụng, tôi thấp thoáng thấy một con rắn màu đen bò tới cửa, gặp phải bột trắng liền quay đầu rời đi.

Tôi hỏi nam nhân áo thun, tìm thì châu ở đâu? Hắn lắc đầu nói tạm thời chưa biết, chờ trời tối đi ra ngoài một vòng chắc chắn sẽ có manh mối.

Hắn không phải loại người nói bừa, đã nói chắc chắn có manh mối, khẳng định sẽ không vãn đề.

Đã quyết định hành động ban đêm thì ban ngày phải nghỉ ngơi thật tốt, tích lũy chút thể lực. Tôi và Lý mặt đỏ đắp chăn liền chuẩn bị đi ngủ. Nam nhân thì không ngủ, mà hắn lại ngồi gập giấy. Tôi hỏi hắn làm gì, hắn nói gập một ngàn hạc giấy.

Tôi không nhịn được cười phá lên, không nghĩ hắn lại dùng cách này để giết thời gian, cái này chẳng phải việc chỉ nữ nhi mới thích làm sao?

Tôi không nói gì thêm, nhắm mắt lại liền bắt ngủ. Lúc tôi mơ màng, chợt ngửi thấy một mùi hương quyến rũ, làm người ta say mê.

Tôi liền ngồi dậy, lại thấy mấy nữ sinh kia, không biết từ lúc nào đang ngồi cạnh nam nhân tán gẫu. Mặc dù từ đầu tới cuối hắn không biểu lộ cảm xúc, cũng không mở mồm nói chuyện, nhưng cũng không làm giảm hứng thú của các nữ sinh với hắn.

Chỉ có cô bé tóc ngắn kia, vẫn luôn thẹn thùng ngồi gần tôi. Lúc tôi mở mắt, vô tình chạm ánh mắt của nàng, nàng liền xấu hổ cúi đầu.

Tôi bị tiếng cười đùa của mấy nàng đánh thức, không ngủ tiếp được, đành ngồi chơi điện thoại. Một lát sau, nam nhân mở miệng: "Các ngươi là nữ sinh yếu đuối, ban đêm ở lại nơi này, không sợ sao?"

"Không, có mấy người đàn ông các anh bảo vệ, còn sợ gì chứ." Một nữ sinh trang điểm lòe loẹt nói.

Tôi cảm thấy mùi hương đặc thù này, có lẽ phát ra từ nước hoa giá rẻ trên người nàng.

Nam nhân nói: "Ai bảo các ngươi ở lại, đây không phải là ý kiến hay đâu."

"Là Tĩnh Tĩnh." Nữ sinh trang điểm lòe loẹt nói: "Là cô bé tóc ngắn, là người nhỏ tuổi nhất, nói chi bằng ở lại, tìm một chút kích thích."

Nàng nói một câu mà hai ý nghĩa, tôi nghĩ nàng đang muốn dụ dỗ nam nhân áo thun. Nhưng có điều, hắn chỉ cười nhạt, sau đó mang chỗ hạc giấy gấp được, đưa cho nữ sinh mỗi người một con rồi bảo các nàng đi nghỉ, hắn buồn ngủ.

Nói xong hắn đến cạnh tôi, dùng ánh mắt ra hiệu tôi bỏ điện thoại xuống, đi ngủ. Nhìn ánh mắt hắn, lòng tôi lộp bộp nhảy một cái, luôn cảm thấy hắn có ý gì đó là lạ. Tôi bèn tắt điện thoại, nằm bộ nghỉ ngơi.

Mấy nữ sinh vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cũng chẳng làm gì khác, thấy nam nhân nằm nghỉ cạnh tôi, các nàng liền về lều vải của mình. Tôi không ngủ, trong lòng vẫn băn khoăn về ánh mắt của nam nhân.

Tôi biết chắc chắn hắn sẽ còn đánh thức tôi, nói với tôi điều quan trọng.

Quả nhiên, khoảng một giờ, đợi những nữ sinh kia đã say ngủ, hắn dùng tay chọc tôi mấy cái, tôi lập tức mở mắt. Hắn ra hiệu ra bên ngoài, sau đó đứng dậy đi trước.

Tôi liền vội vàng theo sau hắn. Ra ngoài yên tĩnh, tôi lập tức hỏi: "Mấy cô gái kia có vấn đề, phải không?"

Hắn gật đầu: "Vừa rồi, ngươi có ngửi thấy một mùi hương kỳ quái không?"

"Đúng, ngửi thấy, hình như là mùi nước hoa rẻ tiền."

"Đây không phải là mùi nước hoa. Đây là thi hương." Nam nhân cười lạnh.

"Thi hương?" Tôi giật mình: "Sao lại có thi hương, thi hương là gì?"

"Cương thi có một mùi hương đặc thù, bọn chúng sẽ dùng loại hương khí này để hấp dẫn người khác, sau đó biến họ thành món ăn cho chúng. Đây cũng như bản năng của động vật."

Tôi kinh hãi trợn mắt: "Ý ngươi là, mấy cô gái kia... là cương thi?"

"Tạm thời còn chưa xác định được thi hương là phát ra từ cô nào, quanh quẩn trong tạ lễ thảo đường. Có điều hôm nay, sẽ có ý đồ xấu với chúng ta, cần thận một chút."

"Chờ đã, sao trong tạ lễ thảo đường lại có thi hương?" Tôi không hiểu mà hỏi: "Đây là gian nhà trệt hoang phế lâu ngày thôi mà, ban ngày chúng ta vào còn đây mùi ẩm mốc."

Nam nhân nhíu mày hỏi tôi: "Ngươi có biết tạ lễ thảo đường dùng làm gì không?"

"Không biết." Tôi lắc đầu nói.

"Độn thi! Cũng chính gọi là nghĩa trang." Hắn nhếch môi.

Tôi nghe xong thì ớn lạnh, không ngờ chúng tôi vậy mà lại ở trong nghĩa trang. Sớm biết là nghĩa trang, có chết tôi cũng không bước vào.

Tôi vội hỏi nam nhân làm sao bây giờ? Tôi cảm thấy không thể ở lại được nữa. Nam nhân lạnh lùng nói: "Tạm thời giả ngu ở lại đây một đêm, khả năng hậu quả sẽ nghiêm trọng hơn." Nói xong hắn liền trở về.

Sau khi trở về, tôi không cách nào ngủ lại được nữa. Cứ nghĩ tới việc mấy nữ sinh có thể là cương thi, còn chỗ ở thì là nghĩa trang, thần kinh lại giật liên hồi.

Đương nhiên, lão Lý không hề hay biết, ngủ rất ngon lành, ngáy o o như sấm. Tôi quay người một chút, lấy thiên lang roi giấu dưới người, phòng khi có chuyện không hay xảy ra, lập tức có thể phòng vệ.

Trời gần sáng, tầm khoảng ba giờ, tôi chợt nghe lều vải tiếng kéo khóa, thần kinh tôi lập tức căng thẳng, vênh tai nghe động tĩnh.

Một nữ sinh mặc đồ ngủ từ trong lều vải đi tới, đứng yên một chỗ chốc lát, sau đó bỗng nhiên gọi tôi một tiếng.

Tôi cả người nổi da gà, không hiểu sao nàng lại muốn đánh thức tôi. Tôi làm bộ đang ngủ, không để ý tới đối phương.

Tương tôi ngủ say, nàng dứt khoát đến cạnh tôi, nhẹ nhàng đập mấy cái. Lúc nàng đến gần, tôi rõ ràng ngửi thấy mùi hương đậm đặc, quả thật trên người nàng tỏa ra. Trong lòng càng hoang mang, chẳng lẽ nàng là cương thi. Chưa từng thấy cương thi nào xinh đẹp như vậy.

Lúc này tôi giả bộ cũng không được nữa, chỉ có thể mở mắt, phát hiện người lay tôi dậy là nữ sinh tóc ngắn.

Tôi mơ hồ không rõ thế nào? Nàng lẳng lặng ra dấu im lặng, nhỏ giọng nói: "Người...có thể theo ta ra ngoài hay không, ta có chuyện muốn nhờ giúp đỡ."

Tôi nhú mày, gật đầu nói được. Thận trọng nhét thiên lang roi vào eo, tôi thận trọng theo nàng ra ngoài.

Tôi đi sau, quan sát nhất cử nhất động của nàng, có điều không nhìn ra điều gì khác thường. Chỉ là bờ mông tròn vạm vỡ, eo thon, cánh tay thuần dài gọi cho tôi một mỹ cảm không nói được.

Thật khó mà tưởng tượng một cương thi lại như nàng.

Đi ra phía sau nhà, Tĩnh Tĩnh xoay người nhìn tôi, đỏ mặt nói: "Trên chân ta có mấy bóng nước, thật sự là đau dữ dội. Người có thể giúp ta tiêu phá mấy cái bóng nước được không?"

Mẹ nó, gì nữa đây? Nàng bảo ta giúp nàng lấy bóng nước, hay là nàng đang nhắm ta mà phóng hỏa?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 4: Quả sinh tử

Tôi hít một hơi thật sâu, cảm thấy rất có thể nàng đang dụ dỗ tôi, sau đó thừa dịp tôi không chú ý, cắn nát cổ tôi, uống máu của tôi, biến tôi thành cương thi như nàng.

Tôi có thể trúng chiêu ư? Đương nhiên không thể. Tôi trấn định, tự nhiên nói: "Trên chân nổi bóng nước, tốt nhất đừng chọc ra, như vậy sẽ nhiễm trùng. Tôi cho cô chút thuốc, cô bôi lên là đỡ."

Sớm biết thôn này hoang vắng, côn trùng rắn rất nhiều, cho nên tôi mang theo không ít dược phẩm, tiện tay lấy từ trong túi ra một bình đưa cho Tĩnh Tĩnh.

Nàng thẹn thùng cúi đầu xuống, nói: "Thật sự rất đau, tôi đau đến không chịu nổi nữa. Nhiễm trùng không quan trọng, ngày mai tôi sẽ đi bệnh viện khám chữa."

Nói, Tĩnh Tĩnh liền ngồi xuống đám cỏ, chủ động cởi bỏ giày, sau đó là tất chân.

Lập tức, một đôi chân trắng, dưới ánh trăng cơ hồ còn phản chiếu dạ quang hiện ra. Tôi vẫn còn trẻ, nàng dùng chiều này, làm sao tôi chịu nổi?

Thế nhưng trong lòng tôi nhớ rõ nam nhả căn dặn hồi nãy, lúc này tuyệt đối không thể phân tâm.

Tôi nuốt nước bọt, cắn răng kìm nén cảm xúc phát sinh, cười khổ nói: "Thật có lỗi, nam nữ thụ thụ bất thân, hay là để tôi gọi bạn của cô dậy giúp đỡ."

Nói xong, tôi còn không dám liếc nàng một cái, trực tiếp đi vào tạ lễ thảo đường, tới chỗ nam nhân đang ngủ. Lúc tôi xoay người đi, nghe rất rõ tiếng nàng thất vọng thờ dài.

Tôi nằm xuống một lúc, Tĩnh Tĩnh cũng quay về. Dùng ánh mắt u oán nhìn tôi, không cam lòng chui vào trong lều vải.

Cho dù nằm xuống đi ngủ, trong đầu tôi vẫn hiện lên hình ảnh Tĩnh Tĩnh, cặp chân dài thon nhỏ, làm mặt tôi đỏ rần rần, thấy không thoải mái, lăn qua lộn lại đổi tư thế.

Trong lòng tôi cũng rất ám ức, xinh đẹp như nàng, sao lại là cương thi? Ông trời thật là phung phí, sao không biến Lý mặt đỏ thành cương thi thay cho nàng chứ.

Khó khăn chịu đựng đến hừng đông, tôi trên dưới toàn thân đều không thoải mái, tinh thần uể oải, đứng lên giãn lưng một cái.

Nam nhân cũng tỉnh, nhìn tôi ý cười cười: "Đêm qua ngủ có tốt không?"

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: "Cũng tốt, cũng tốt."

Lý mặt đỏ vẫn còn đang say giấc, tôi đi lên đập hấn một cước. Hấn mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt ra liền hỏi tại sao đánh thức hấn, hấn đang mơ đẹp.

Tôi nói, không còn thời gian, tranh thủ ăn điểm tâm. Lý mặt đỏ miễn cưỡng đứng dậy.

Trong lều vải, các cô gái cũng nhao nhao rời giường. Tình Tình từ trong lều đi ra, có chút lúng túng nhìn tôi cười cười, đại khái là ngại ngừng chuyện tối quá.

Tôi không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ cương thi cũng có ý tứ?

Nam nhân nói: "Các người rảnh rồi, ra ngoài kiếm một ít củi đi. Lát nữa chúng ta cùng nấu cơm." Máy cô gái cao hứng bưng bưng, liền đi ra ngoài. Nam nhân lại tranh thủ chui vào lều vải của các nàng.

Không lâu sau, hấn đi ra, tay còn cầm hạc giấy mà tối qua đưa cho mấy nữ sinh. Hấn đưa cho ta, hỏi xem nhìn có vấn đề gì không?

Tôi lật qua lật lại xem xét thật kỹ, cuối cùng phát hiện trên con mắt của hạc giấy, có một chút phấn đỏ. Giống như một mắt đỏ tươi, nhìn chòng chọc vào tôi. Tôi hít sâu, vội nói cho nam nhân biết.

Hấn nhẹ gật đầu nói không sai, hấn gấp hạc giấy, không phải giấy bình thường, mà là giấy thần châu. Giấy thần châu có một đặc điểm, đó chính là nếu dính vào thi khí, liền biến thành màu đỏ. Bởi vậy các đạo sĩ thời xưa thường dùng giấy này làm đèn lồng, nửa đêm ra ngoài tìm kiếm cương thi.

Mà con hạc giấy đỏ lên này, chính là con mà tối qua nam nhân đưa cho Tình Tình. Thật may mắn cho tôi đêm qua không động vào nàng.

Tôi vội hỏi nam nhân, tiếp theo nên làm gì. Hấn nói: "Nàng sẽ không phải vô duyên vô cớ biến thành cương thi, khẳng định là ăn nhầm thứ gì đó, tí như một loại cỏ mọc ra trên thân cương thi. Chúng ta biết được cỏ cương thi ở đâu, tất sẽ tìm ra cương thi. Cho nên sẽ ra tay từ Tình Tình."

Không lâu sau, mấy nữ sinh đã về, trong tay ôm một đồng củi khô. Nam nhân cùng tôi ở bên ngoài đào một cái bếp lò, đặt lên một nồi nước, đốt lửa, sau đó cho thịt bò cùng lương khô vào nấu.

Mấy nữ sinh ngồi đợi, hào hứng trò chuyện bên nam nhân. Hấn vẫn như cũ, duy trì thái độ lãnh khốc, không một lời nghe các nàng kể chuyện lý thú.

Một lúc sau, nồi mở ra, nam nhân đi lên thử canh. Tôi phát hiện, lúc hấn dùng thìa khuấy nước canh, lén lút vẩy vào nồi một ít bột phấn trắng. Tôi cũng không rõ mục đích của hấn là gì.

Nam nhân múc mấy bát canh cho các nữ sinh uống, tôi và Lý mặt đỏ cũng múc riêng cho mình một phần. Nhưng tôi vì lo lắng bột trắng nam nhân thả vào nên chưa dám uống. Đợi tới khi hấn uống một ngụm, tôi mới yên tâm uống.

Ăn uống xong, chúng ta ngồi nghỉ ngơi, mấy nữ sinh liền đưa ra ý kiến đi một vòng quanh thôn trang, nhưng nam nhân gạt đi. Tôi nhìn hấn có vẻ như đang chờ đợi điều gì đó. Rất nhanh, Tình Tình có điểm không đúng. Nàng xem ra rất khó chịu, đầu đầy mồ hôi, toàn thân ngứa ngáy, đưa tay gãi liên tục.

Đúng lúc nàng ôm cổ, tôi lại thấy trên cổ nàng rõ ràng mọc đầy lồi nhô nhú u nhỏ màu đỏ. Điều này làm người chứng kiến nhiều điều quái dị như tôi vẫn không khỏi tê rần da đầu.

Tôi nhìn thoáng qua nam nhân, hấn gật gù đầu, ra hiệu hấn cũng chú ý tới. Mấy nữ sinh thì lo lắng hỏi han Tình Tình.

Ai ngờ Tình Tình đột nhiên đứng lên, phóng tới nữ sinh trang điểm lòe loẹt, há mồm định cắn cổ nàng. Nàng lập tức kêu thảm một tiếng. Rất may tôi đã có chuẩn bị, một phát bắt được tay của Tình Tình, giữ tay nàng, đè xuống đất. Nam nhân thì lấy ra một bình sứ nhỏ, nhét vào lỗ mũi Tình Tình, để nàng hút hết vào. Kỳ tích phát sinh, Tình Tình từ từ không gãi dựa nữa, một lát liền hôn mê bất tỉnh.

Mấy nữ sinh chưa hoàn hồn, sợ hãi hỏi Tình Tình vừa rồi bị làm sao?

Nam nhân lạnh giọng nói: "Hiện tại cô ấy là nửa người nửa cương thi, nếu không cứu, ắt sẽ biến thành cương thi hoàn toàn."

Nữ sinh trang điểm lòe loẹt hét chói tai, đứng lên: "Người nói xằng bậy cái gì? Vừa rồi người cho Tình Tình hút thứ gì, vạn nhất Tình Tình có gì bất trắc, ta nhất định báo cảnh sát."

Nam nhân lạnh lùng hừ một tiếng: "Không có đầu óc, nhanh như vậy đã quên vừa rồi cô ta còn định cắn người."

Nàng bị lời nói của hấn làm xấu hổ đỏ bừng mặt, lấp ba lấp bắp nói thảm: "Ai biết có phải vừa rồi do các người động tay chân hay không?"

Nam nhân nói: "Nếu như người không tin, bây giờ có thể mang cô ta đi. Không đầy ba tiếng sau, cô ta chắc chắn biến thành cương thi, đến lúc đó các người cũng chết hết."

Nói xong hấn nhìn tôi và lão Lý: "Chúng ta đi!"

Lý mặt đỏ còn chưa kịp phản ứng, tôi vội vàng đi lên túm lấy tay hấn, hấn mới hoảng hốt: "Tình hình vừa rồi là sao? Đến tột cùng là chuyện gì?"

Tôi lườm Lý mặt đỏ một cái, bảo hấn bớt nói nhảm.

Nữ sinh trang điểm lúc này vô cùng sợ hãi, giang cánh tay ngăn nam nhân lại: "Ngươi nói cho chúng ta biết, Tinh Tinh rốt cuộc gặp chuyện gì, vì sao lại biến thành cương thi?"

"Nghĩ kỹ lại xem, có phải cô ta ăn một chút đồ vật không nên ăn? Tí như một rau củ kỳ quái, hoặc côn trùng?" Nam nhân hỏi.

Nữ sinh trang điểm trầm tư hồi lâu, lúc này mới kích động nói: "Ta nhớ ra rồi, trước đó nàng có nếm một loại quả rất lạ, quả nhỏ màu đỏ, nhìn rất cổ quái. Chúng ta đều không dám ăn, chỉ nằng ăn."

"Màu đỏ? Có phải hình dáng giống con mắt người?" Nam nhân nhíu mày hỏi.

Nữ sinh trang điểm lập tức gật đầu: "Đúng, hoàn toàn chính xác giống con mắt."

Nam nhân thở dài: "Bây giờ, mau chóng dẫn ta đi tìm quả sinh tử, nếu có thể tìm được, không chừng còn cứu được."

"Sinh tử quả?" Nữ sinh hoang mang. Nam nhân giục: "Giờ đi nhanh còn kịp."

Nói xong, nhìn qua tôi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 5: Loạn đao rỉ sét

Tôi lập tức công Tinh Tinh lên lưng, mặc dù nàng ở trạng thái nửa người nửa cương thi, nhưng cũng không có nửa điểm cương thi lộ ra ngoài. Thân thể như cũ vẫn mềm nhũn, công trên người hết sức thoải mái.

Lý mặt rỗ xung phong nhận việc, nói đề hấn công. Ai biết lão Lý có thừa cơ "ăn đậu phụ" người ta hay không? (Ăn đậu phụ là từ lóng của trung quốc ý là sàm sỡ.) Dù sao nàng vẫn là một nữ sinh, nên tôi không đồng ý.

Mấy nữ sinh còn lại cũng ý thức được tình nghiêm trọng, không dám nói nhảm, dẫn đường cho chúng tôi.

Không ngờ, các nàng không dẫn chúng tôi vào trong thôn, mà vòng ra phía sau thôn, đến một nơi hoang dã. Sau đó chỉ chỉ một chỗ cỏ dại gần đó, nói: "Chúng tôi tìm thấy những quả đỏ đỏ dưới đồng cỏ dại này."

Nam nhân gật đầu, sau đó bảo các nàng đứng đó chờ, cùng tôi đi do thám tình hình. Tôi biết, trong đám cỏ này nhất định không lành, liền nắm chặt thiên lang roi ở tay, đi theo sau hấn, bới đám cỏ cao ngắt đi vào.

Lý mặt rỗ không theo chúng tôi, hấn nói phải ở ngoài bảo vệ mấy cô gái. Nam nhân cũng không cưỡng cầu, nói tùy hấn.

Nơi này cỏ dại tươi tốt phi thường, cũng giống như các vùng nông thôn khác; càng vào sâu bên trong, cỏ càng cao lớn. Nam nhân nói với tôi, nơi này rất có thể sẽ tụ tập độc vật, như rắn hay cóc độc, nhất định phải cẩn thận, ngộ nhờ bị cắn phải, so với tình hình Tinh Tinh còn nặng nề hơn.

Tôi gật đầu, chợt nhớ tới chuyện tối hôm qua. Liền hỏi nam nhân, trên chân Tinh Tinh có nổi bóng nước, có phải bị con gì cắn mà trúng độc hay không?

Hấn do dự một chút, ánh mắt lấp lánh lườm tôi: "Ngươi có động vào bóng nước ở chân cô ta không?"

Tôi lập tức nói: "Yên tâm, tuyệt đối không có."

Hấn nhẹ nhàng thở ra: "Thế thì tốt."

Trong đám cỏ này, chậm rãi đi được một lúc, cũng không gặp rắn rết hay độc vật gì. Lúc này, trong bụi cỏ dại xuất hiện bụi cây, có một cây rất cao, tôi nghĩ Lý mặt rỗ sẽ bị khuất tầm nhìn, không thể thấy chúng tôi.

Tôi tìm xung quanh một vòng, cũng không thấy trái cây màu đỏ nào, bays đầu thất vọng, thầm nghĩ hay chỉ có một quả, đã bị Tinh Tinh ăn mất rồi?

Đang miên man suy nghĩ, nam nhân bỗng khoát tay áo, ra hiệu tôi dừng lại. Sau đó hấn cúi người xuống, ghé tai xuống đất nghe ngóng. Tôi cũng bắt chước làm theo, nhưng không nghe thấy động tĩnh gì.

Nam nhân cầm lên một nắm đất, sau đó hít một cái, sắc mặt liền âm tình bất định. Tôi hoang mang hỏi hấn phát hiện cái gì. Hấn nói một câu: "Đi mau!"

Nói xong hấn bắt đầu tăng tốc, tôi đi theo sát hấn, tiềm thức cho biết, hấn đã phát hiện gì đó quan trọng.

Không ngờ mới đi được mấy bước, chúng tôi bắt gặp một cây có trái màu đỏ. Trái cây màu đỏ này, giống như dính máu tươi, chường mắt vô cùng, lít nhít sinh trưởng thành một khối, ít nhất phải có mười mấy trái.

Tôi quan sát kỹ, sinh tử quả so với hạt đào không khác nhau là mấy, hình bầu dục. Ở giữa thân quả có một đám màu đen, nhìn qua đúng là giống một con mắt.

Không biết có phải tâm lý tác động hay không, tôi luôn cảm thấy lúc này như bị vô số ánh mắt chăm chú nhìn, tạo một cảm giác sợ hãi quỷ dị.

"Đây là sinh tử quả?" Tôi thắc mắc.

Nam nhân gạt đầu, cúi người xuống nắm gốc cây nhỏ lên, sau đó dọc theo rễ cây, dùng hai tay đào xuống.

Càng không ngờ, nam nhân đào theo rễ cây, lại lôi lên được một thanh loan đao rỉ sét. Nhìn thấy loan đao, ánh mắt nam nhân long lên, có vẻ rất hưng phấn.

Nam nhân đưa đao cho tôi, tiện tay túm mấy quả sinh tử, rồi bảo tôi trở về. Tôi xoay người rời đi, chợt cảm giác nam nhân không đi theo.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện hán rút lam kiếm trên lưng, mặt không biến sắc, cắt ngón tay của mình, sau đó dùng máu nhỏ lên đất bùn.

Tôi giật mình hỏi hán làm gì. Lần này hán không trả lời, lẳng lặng cùng tôi trở về.

Tôi vẫn luôn có một thắc mắc, mấy nữ sinh đến Phong môn thôn thám hiểm, đáng lẽ ra phải đi quanh thôn, sao vô duyên vô cớ lại tới nơi hoang vu này? Nơi này có đại rậm rạp, tự nhiên sẽ có rắn hoặc chuột, các nàng chẳng lẽ không sợ sao?

Trên đường đi ra, tôi luôn cảm giác có thứ gì đi theo, nhưng quay đầu lại, lại chẳng thấy gì. Nhưng tiếng sột soạt đó, từ đầu tới cuối không hề biến mất.

Lúc tôi dừng lại, tiếng sột soạt cũng dừng lại theo, tôi tiếp tục đi, âm thanh đó cũng đồng thời vang lên, tôi thử nhiều lần đều như vậy.

Tôi hỏi nam nhân, đó là cái gì. Hán liền khoát tay không nói. Chúng tôi chạy một hơi ra ngoài, một thờ ra đằng tai.

Vừa ra, đã thấy mấy cô gái kia sắc mặt hết hoảng nhìn chúng tôi. Tôi liếc qua Tĩnh Tĩnh, phát hiện mặt nàng đỏ gay, giống như máu toàn thân tập trung ở mặt. Tôi giật mình hỏi nam nhân. Hán thần sắc bối rối tay cầm kiếm, chỉ nói một câu: "Đi mau, rời khỏi đây."

Nhìn hán lo sợ bất an, tôi cũng không nỡ dây dưa, một tay vác Tĩnh Tĩnh lên vai, cùng với mọi người vội vàng về chỗ ở. Về tới nhà trệt, buông Tĩnh Tĩnh xuống, nam nhân đã ra lệnh cho tôi với Lý mặt đỏ, đóng kín toàn bộ cửa sổ của tạ lễ thảo đường.

Đồng thời canh giữ hai bên cửa sổ, nghe ngóng động tĩnh. Nếu như thấy có gì tới gần, lập tức báo cho hán.

Nam nhân thì nhanh chóng mang loan đao ra, cạo vết rỉ trên thân. Tiếng cạo rỉ vang lên, kích thích nổi da gà.

Mấy nữ sinh cũng bị bầu không khí khàn trương này làm cho ngột ngạt, thở cũng không dám thở mạnh, chăm chú quan sát nam nhân.

Hán cạo sạch loan đao xong, liền gọi mấy nữ sinh đến, bảo các nàng nhặt rỉ sắt lên, nhét vào thắt khiêu của Tĩnh Tĩnh, nhồi vào hết mới thôi.

Nữ sinh trang điểm lo lắng hỏi: "Làm như vậy, nhờ nàng ngạt thở chết thì sao?"

Nam nhân gạt đầu nói: "Có khả năng, nhưng nếu không nhét vào, cô ta sẽ chết ngay lập tức."

Mấy nữ sinh đều sợ hãi, chỉ có thể theo lời hán mà làm, đem rỉ sắt thật trọng nhét vào miệng, mắt, mũi tai,.. của Tĩnh Tĩnh. Làm xong tất cả, nam nhân mới đi đến bên cửa, hít một hơi thật sâu. Lúc này trong tâm tôi đầy nghi vấn, liền nhỏ giọng hỏi hán: "Người vừa trở về, rốt cuộc lo sợ cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 6: Dương gia tướng

Nam nhân sắc mặt lo lắng nói: "Chúng ta lần này chọc phải phiền toái lớn rồi, đừng phải thử không nên đừng. Người bảo những nữ sinh kia mau chóng rời khỏi Phong môn thôn đi. Đối phương kiêng kỵ ánh nắng, nên không dám tới ban ngày. Nhưng đêm nay..."

Nghe hán nói kiểu này, lòng tôi càng hoang mang. Nhưng lúc này tôi biết không nên hỏi nhiều, vì việc cấp bách bây giờ là an bài cho mấy nữ sinh này rời đi, họ ở lại chỉ thêm phiền phức.

Mấy nàng lúc này đã quá sợ hãi, lại thêm tình hình Tĩnh Tĩnh, không đi bệnh viện không ôn. Cho nên nghe tôi khuyên hai câu, các nàng liền rời đi.

Sau khi đưa các nàng lên xe, tôi trở về Phong môn thôn. Trong lòng tôi vẫn lo lắng cho Tĩnh Tĩnh, liền hỏi nam nhân, nàng có nguy đến tính mạng không?

Nam nhân khẽ thờ dài, nói tất cả phụ thuộc ý trời.

Cả một ngày, gần như chúng tôi chỉ làm một việc, đó là gia cố cho căn phòng, cửa chính cùng cửa sổ đều bị chúng tôi dùng đinh đóng chặt. Bởi nam nhân luôn căn dặn chúng tôi, chủ nhân cây đao này tối nay chắc chắn sẽ tìm tới.

Và lại, đối phương không chỉ có một, mà là hai. Dựa vào chút bản lãnh của chúng tôi, căn bản không phải đối thủ.

Tôi thập phần tin lời hấn, Tĩnh Tĩnh chỉ không cẩn thận ăn một trái cây nho nhỏ, liền biến thành nửa người nửa thi, có thể biết, đồ vật bên dưới cây đó lợi hại nhường nào.

Nhưng tôi thật tò mò, chúng tôi còn chưa hề chạm mặt đối phương, nam nhân làm sao biết đối phương có hai "người"?

Hấn ném loan đao cho tôi, nói: "Người tự mình xem đi, trên đao khắc chữ gì?"

Tôi liền cầm loan đao lên xem xét. Thân đao mặc dù bị nam nhân cạo sạch, nhưng vẫn như cũ, bao trùm một tầng lớp rỉ màu lục, giống như một lớp rong biển, không nhìn rõ bên trong.

Dù bị bao phủ, nhưng vẫn cho tôi cảm giác, từ thân đao tỏa ra một luồng sát khí mãnh liệt.

Sát khí này, là loan đao tự thân có. Đối mặt với nó, tôi cảm giác như đối mặt với ma quỷ. Nhẹ nhàng vuốt ve một chút, ngón tay của tôi nhói như bị kim châm, nát ngờ làm tôi rụt tay về. Thân đao tựa như lộ ra một ánh sáng màu xanh nhạt. Nhìn lên chuôi đao, có hai chữ được khắc chìm, rất rõ ràng "Mạnh" và "Tiêu".

Đây là ý gì? Tôi hiếu kỳ hỏi nam nhân. Hấn lại hỏi ngược lại tôi: "Người xem kinh kịch, đã nghe qua bản "Hồng dương động" chưa?"

"Ta mới chỉ nghe "sóng vỗ hồng hồ" thôi."

Lý mặt rỡ lo lắng nói: "Đại huynh đệ, giờ không phải lúc dài dòng, nói thẳng đi, ta nghe người nói mà mắc tiêu."

Nam nhân thản nhiên nói: "Trung quốc thời xưa, có thành ngữ này: "Tiêu không rời Mạnh". Chỉ cần biết điển cố này, các người sẽ biết lai lịch cây đao."

Nghe hấn nói thế, tôi chợt nhớ ra điều gì, trong đầu bỗng lóe lên. Tôi đã hiểu hấn đang nói gì.

Cái gọi là Tiêu không rời Mạnh, chính là hai người Tiêu Tấn và Mạnh Lương. Họ là hai bộ hạ của Dương lục lang trong Dương gia. Hai người quan hệ rất tốt, ăn cơm cùng nhau, ngủ chung giường, tình như anh em, là một đôi bạn thân thiết.

Về sau Dương gia tướng máu nhuộm cát vàng, Dương lão lệnh công cùng bốn người con trai đều hi sinh vì nước, chỉ còn Dương lục lang là sống sót.

Khi đó rất muốn mọi người được an táng nơi quê nhà. Nên Dương lục lang liền sai Mạnh Lương bằng mọi giá đi biên giới Tống- Liêu, tới Hồng Dương động, mang thi thể Dương gia trở về.

Mạnh Lương lên đường, Tiêu Tấn sợ hấn xảy ra chuyện không hay, nên cũng lén lút đi theo.

Bởi vậy, lúc đi vào Hồng Dương động, Mạnh Lương luôn cảm thấy có người theo dõi, hấn bắt giác cho rằng là Liêu binh, liền ẩn nấp rồi bất ngờ một đao chém chết đối phương.

Nhìn thấy thân người đổ ập xuống, Mạnh Lương nghe tiếng kêu thảm thiết, không phải tiếng Liêu, liền kéo hấn ra ánh trăng xem xét.

Lập tức Mạnh Lương tròn tròn mắt. Bởi người bị hấn chém chết, chính là huynh đệ tốt của hấn. Mạnh Lương hỏi hận đau xót, thế cùng chết với bạn, dứt khoát rút đao tự sát tại chỗ.

Cây đao này có khắc hai chữ Mạnh, Tiêu, nếu như đúng theo cổ sự, hấn chính là thanh đao lúc trước Mạnh Lương dùng để tự sát.

Tôi nói hết suy nghĩ của mình cho nam nhân. Hấn gật đầu: "Không sai. Cây đao này chính là năm đó Mạnh Lương giết chết Tiêu Tấn, rồi dùng để tự sát, tên là Hồng Dương đao. Cây đao này có mang theo hồn phách của Mạnh Lương và Tiêu Tấn, mà thi thể của hai người, có khả năng nằm ở xung quanh Phong Môn thôn."

Lý mặt rỡ hít một hơi thật sâu: "Đại huynh đệ, người nói ta nghe, Mạnh Lương và Tiêu Tấn có phải biến thành cương thi rồi không?"

Hấn gật đầu: "Chỉ sợ là như vậy. Trên thực tế, chuyện Mạnh Lương tự sát, trong lịch sử chỉ miêu tả mơ hồ, bởi không có ai tận mắt chứng kiến hấn rút đao. Mà có dã sử dị bản thì ghi chép, Mạnh Lương lúc ấy không tự vẫn, mà đi khắp nơi tìm kỳ nhân dị sỹ, mong có phương pháp để Tiêu Tấn hồi sinh, kết quả cuối cùng đi tới độ cả hai đều hóa xác khô."

"Xác khô, chính là cương thi mà thời xưa hay gọi."

Tôi cùng Lý mặt rỗ liếc nhau, cảm giác sau lưng có luồng gió lạnh luồn từ lưng lềm đầu. Hai cương thi, lúc còn sống là Đại tướng, thực lực này đủ để giết chúng tôi trong nháy mắt.

Muốn nhỏ răng trong miệng cương thi, còn khó hơn nhỏ răng cọp. Tôi nom nớp lo sợ hỏi nam nhân xem hắn có kế hoạch gì.

Hắn nói: "Kế hoạch rất đơn giản, chúng ta bới Hồng Dương đao từ trong đất ra, hai cương thi này chắc chắn sẽ biết được, ban đêm sẽ tìm đến. Đến lúc đó, chúng ta tìm cách tiêu diệt vong hồn tồn tại trong thanh đao, không có vong hồn hỗ trợ, nhục thể của chúng sẽ từ từ mục nát."

"Chờ chút, cương thi chẳng phải không có linh hồn sao? Tại sao diệt hồn phách của chúng, cương thi lại mục nát, cái này ta không thể hiểu." Tôi kinh ngạc.

Nam nhân giải thích: "Trong trời đất, mọi vật đều có linh hồn. Sở dĩ có cương thi xuất hiện, chỉ là do hồn phách của chúng bị hút ra, bám vào vật nào đó mà không xuống địa phủ mà thôi. Kết quả là vong hồn du lang trong nhân gian, bắt tử bắt diệt, nhục thể cũng sẽ đi theo, không ra sống, không ra chết."

"Muốn giải quyết tận gốc cương thi, có ba cách. Cách thứ nhất là tiêu diệt nhục thể của chúng. Cách thứ hai là tiêu diệt vong hồn. Cách thứ ba là siêu độ cho chúng. Có điều, cương thi còn hung mãnh như vậy, tất nhiên vong hồn chúng không phải tầm thường, cho nên việc siêu độ căn bản không thực hiện được. Một khi vong hồn chúng nhập vào nhục thể, cương thi liền biến thành quỷ, lúc đó e là sự phụ ta cũng không thể đối phó. Nên tối nay, bất luận thế nào, tuyệt đối không để chúng đoạt được Hồng Dương đao."

Vài câu ngắn gọn mà làm tôi với Lý mặt rỗ cả kinh, không ngờ về cương thi còn có nhiều bí ẩn như vậy.

Tôi cảm âm dương dù, cùng thiên lang roi, luôn cảm thấy hai thứ này chẳng tác dụng gì. Trầm mặc một lát, tôi lại đi giả cổ cửa sổ.

Lý mặt rỗ nói, bọn chúng lợi hại như vậy, chỉ bằng ta trở về là xong?"

Nam nhân lắc đầu: "Từ lúc ta rút Hồng Dương đao này lên, đã là không còn đường lui. Chỉ cần chúng ta mang Hồng Dương đao đi, chúng sẽ đi theo chúng ta. Còn nếu để Hồng Dương đao ở đây, một khi chúng hóa quỷ, sẽ là sinh linh đồ thần."

Lý mặt rỗ thờ dãi nói: "Nếu không được, ta đi mua xi măng cốt thép, xây nơi này thành lô cốt, cũng không tin chúng có thể xông vào."

Giờ đã là hai ba giờ chiều, chiều này căn bản không kịp thời gian nữa rồi. Tôi cùng lão Lý tìm kiếm tất cả đồ vật có thể sử dụng, phong bế cửa sổ. Nam nhân thì lấy trong balo ra một đồng tiền xu, cùng một sợi dây đỏ, thắt thành mười mấy đoạn tiền xu. Sau đó hắn bày thành các cung Càn, Khảm, Chấn, Tốn, Cách, Không.

Thương nhân âm phủ gọi dây này là dây thừng trói thi, có thể cảm ứng được thi khí. Nam nhân buộc thêm mấy nút ở cung "Cách", hắn nói Hồng Dương động nằm ở hướng này, rất có thể từ hướng này công kích tới.

Đêm nay phải sinh tử cùng cương thi, nên lòng tôi vô cùng khẩn trương, cơm tối cũng ăn qua loa, sau đó ngồi an vị tại cửa lớn nghe động tĩnh.

Nam nhân ngồi sau, nhẹ nhàng dùng vải trắng lau sạch loan đao. Lưỡi đao đã mòn theo năm tháng, bị hắn mài cho sáng loáng, rồi rạch trên ván cửa một rãnh sâu.

Hồng Dương đao này hẳn nhiên cũng là một vật âm tà, mà lại có giá trị không nhỏ. Không ngờ thi châu chưa tìm được, lại đào ra đao này. Nếu có phúc đức còn sống mà trở ra, chúng tôi nhất định kiếm được món hời. Thế nhưng nói thật, lần này trong lòng tôi chẳng có hứng thú mua bán.

Hai giờ trôi qua, sắc trời đã tối sẫm. Hai giờ này cảm giác như cả năm dài. Tôi nhìn qua khe hở trên tường quan sát bên ngoài. Trời đã tối tới mức gió tay không rõ năm ngón, có thể trông thấy vài ánh sáng lam tinh, nhưng không thấy mặt trăng, chắc đã bị mây đêm che khuất.

Tâm tình của tôi cũng như bị mây mù che phủ, càng thêm âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 7: Người đi, ta ở lại

Nam nhân thì ngược lại, hắn ngồi ung dung tự tại, trong tay vuốt vuốt hạc giấy.

Tôi nhận thấy, đó chính là con hạc hôm trước hắn đưa cho Tĩnh Tĩnh, chỉ có điều không hiểu, nó có tác dụng gì lúc này, mà hắn cầm nó này giờ?

Tôi lại chỗ hắn, hỏi hai cương thi kia rốt cuộc lúc nào sẽ tìm tới. Hắn nói: "Người muốn nó đến lúc nào?"

Tôi cười khổ: "Càng sớm càng tốt, chết sớm thì đầu thai sớm."

Lý mặt đỏ nghe tôi nói, tức tím mặt mắng tôi xúi quẩy.

Nam nhân đưa hạc giấy cho tôi, bảo tôi nhả một giọt máu lên đó là được. Tôi sừng sốt, khó hiểu nhìn hắn: "Nhả một giọt máu tươi là được? Có thể đến cương thi tới?"

Nam nhân gật đầu. Tôi bán tín bán nghi, đâm ngón tay một cái, nặn ra một giọt máu tươi. Nam nhân cầm hạc giấy, đến bên cửa sổ, thổi một hơi vào nó, rồi ném nó ra ngoài.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không biết cảnh tượng lúc đó tôi nhìn thấy, là thật hay ảo giác, hay là nam nhân biểu diễn ảo thuật. Con hạc giấy ném ra vậy mà vỗ cánh bay lên, giống như vật sống.

Hai con mắt phát ra ánh sáng đỏ rực, đập điu bay trong không khung, dần biến mất khỏi tầm mắt chúng tôi.

Lý mặt đỏ há hốc mồm cả một lúc lâu, không nói nên lời. Sau đó liền cầm áo nam nhân, khóc lóc van nài hắn dạy cho chiêu này.

Nam nhân không đáp lại, chỉ vênh tai, có vẻ đang lắng nghe gì đó. Tôi để ý, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống. Tôi lập tức hỏi, có phải cương thi đến? Hắn lắc đầu: "Chưa".

Nhưng nét mặt hắn lại khiến tôi nghi ngờ, tôi bèn ghé vào cửa, cẩn thận nghe ngóng, vừa ghé tai nghe, tôi lập tức sợ hãi.

Đập vào tai tôi, là một trận ầm ầm tiếng bước chân, từ nơi xa xôi vọng tới, giống như một đội quân vũ trang đầy đủ, đang duyệt binh. Vậy chúng tôi đứng phải, không phải là hai cương thi, mà là cả một đạo quân?

Lý mặt đỏ cũng đi lên nghe ngóng, hắn liền tròn tròn mắt, run run nói: "Một lần sống cương thi tràn tới. Chẳng phải giống trong game plants vs zombie sao?"

Một luồng gió hôi thối cũng thổi vào tạt lẻ thảo đường, làm chúng tôi tức thì nôn khan.

Tôi sợ hãi, liền hỏi nam nhân bây giờ làm thế nào? Hắn nói: "Đừng hoảng hốt, để ta suy nghĩ đã, chắc chắn chỗ đó có vấn đề."

Hắn suy tư chưa đầy một phút, liền bật ra: "Năm đó, là Mạnh Lương đánh cắp thi thể Dương gia tướng dưới mắt của Liêu quốc, người cảm thấy, một người đi mà đủ sao?"

Tôi lập tức hiểu ra, hắn là Mạnh Lương dẫn theo đám quan Tổng, tất cả đều biến thành cương thi? Một hai con cương thi, chúng tôi đã đau đầu đối phó, nếu bây giờ, một đội quân cương thi, chúng tôi chắc chắn không toàn thây. Căn thảo đường nhỏ này, cầm bản không ngăn được.

Làm sao bây giờ? Làm sao đây. Tôi đi tới đi lui tại chỗ, trong lòng như lửa đốt. Nhưng giống như tra tấn tinh thần, tiếng bước chân kia như dậm tại chỗ, không tiến không lui, thật khốn biết chúng còn chờ đợi gì nữa.

Đúng lúc này, nam nhân thò hai ngón tay ra ngoài cửa sổ, thu tay về, trên tay là một con hạc giấy.

Đây là con hạc lúc nãy bay đi, không ngờ nó lại quay trở lại. Bây giờ, mắt đỏ đã biến thành màu đen, nhìn càng thêm quỷ dị. Nam nhân không nói, lấy bật lửa trong túi, đốt rụi hạc giấy. Sau đó lại lôi ra một chồng hạc giấy, đưa cho tôi.

Đây là số hạc giấy mà lúc rảnh rồi hắn gấp được. Hắn nghiêm túc bảo tôi: "Chúng ta lần này là thập tử nhất sinh, ngàn cân treo sợi tóc. Bởi chúng ta đang đối mặt, không phải chỉ một hai con cương thi. Đội lát nữa thảo đường bị tấn công, hai người các người hãy xông ra ngoài thôn. Khi nào cảm thấy bị theo dõi, hãy đốt một con hạc giấy, chờ tới khi cảm giác theo dõi biến mất, mới có thể tiếp tục rời khỏi làng. Nhớ kỹ, dùng tiết kiệm một chút. Nếu như đốt hết hạc giấy mà các người chưa ra khỏi đây, sẽ phải ở lại đây mãi mãi."

Tôi nuốt nước bọt, không hiểu đốt hạc giấy có tác dụng gì, nhưng hắn đã nói vậy, chắc chắn là có lý do. Tay run run, tôi nhận số hạc giấy từ tay nam nhân, cẩn thận nhét vào trong ngực áo.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài bỗng nổi cuồng phong, gió lớn gào thét giống như một người đang nổi khí xung thiên, âm thanh tuy xa mà như gần, làm tôi toàn thân tê tái. Thời tiết này, khả năng sẽ mưa.

Đúng là càng sợ thì càng tới, vừa nghĩ xong thì một tiếng sấm vang trời, kèm theo một tia sét rạch giữa không trung. Sấm sét dữ dội, chắc chắn trời sẽ mưa. Không lâu sau, từng hạt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu rơi xuống mặt đất, vang lên tiếng ầm ầm.

Mưa lớn thế này, hạc giấy ướt, chúng ta làm sao mà đốt? Tôi lo lắng, hi vọng thảo đường sẽ không bị công phá, vì đây là hi vọng cuối cùng của tôi.

"Trương gia tiểu ca, người tới nghe một chút, đây là âm thanh gì?" Đúng lúc đang băn khoăn, Lý mặt đỏ lại vẫy tay gọi tôi.

Lập tứ tôi đi tới cửa sổ, ghé tai nghe. Một âm thanh loạt soạt ma sát truyền đến, nghe như là có cái gì bị kéo lê dưới mặt đất.

Tôi nhìn thoáng qua lão Lý, hắn sắc mặt khó coi nói: "Chung ta chẳng lẽ đứng phải cương thi què cụt, chỉ có thể bò trên mặt đất hay sao?"

Nam nhân không nói gì, chỉ lẳng lặng rút bát diện hán kiếm trên lưng. Một ánh kiếm lóe lên chói mắt. Hắn đã quyết định ra tay.

Tiếng ma sát từ xa đã tới rất gần, rồi có vẻ đã tới sát chúng tôi. Có điều tôi không trông thấy gì, chỉ là cây cỏ xung quanh đang dao động dữ dội.

Trong lòng tôi rõ, ở dưới cây cỏ, hẳn là có thứ gì đó mà tôi không muốn gặp. Tôi nhìn chăm chăm không chớp mắt, sợ hãi nhưng cũng hiếu kỳ, căn bản trước giờ chưa được trông thấy cương thi.

Thần kinh tôi căng như dây đàn, chỉ sợ nó đột ngột nhảy ra từ bụi cỏ. Nhưng chúng lại dường như không muốn nhảy ra, thời gian trôi qua một lúc lâu, cũng chẳng thấy cương thi, ngược lại, ngoài công vang lên âm thanh ầm ầm tiến đánh.

Toàn thân tôi liền run rẩy, cương thi từ lúc nào lại chạy tới cửa? Tôi liền đi tới, dùng cả thân mình chặn cửa.

Ngoài âm thanh phá cửa, còn có âm thanh rào rào vang lên, như có người đang nhai dưa leo, thật sự quý dị. Lý mặt đỏ sợt phát khóc, hỏi nam nhân có phải cương thi đang ăn thịt người không?

Nam nhân vẫn im lặng, hai mắt ngơ ngác nhìn phía trước, giống như hắn có thể nhìn xuyên ra ngoài.

Tiếng động càng lúc càng lớn, từ khe cửa nhìn ra, vẫn không thấy cương thi, nhưng tiếng ma sát, cây cỏ lắc lư lại chưa hề ngưng.

Tất cả thật sự quá kinh khủng. Làm ý chí chiến đấu trong tôi dần thui chột.

Xoàng!

Ngay lúc này, bên trong thảo đường lại vang lên một tiếng kim loại, dọa tôi giật mình, vội nhìn quanh tìm kiếm. Kết quả phát hiện thanh đao kia đứng thẳng lên, phát ra ánh sáng xanh lục, như chiếu thẳng vào nỗi bất an trong tôi.

Hồng Dương đao đứng lên, tiếng đánh ngò cửa bỗng nhiên dồn dập, phanh phanh vang lên không ngừng, cả thảo đường lắc lư.

Cuối cùng, tiếng phá cửa ngày càng nặng, cửa gỗ dù rắn chắc, cũng bắt đầu không chịu nổi. Gió lạnh từ khe cửa thổi vào, làm tôi cảm giác như sắp chết cứng.

Cảm thấy không chịu nổi, tôi gọi nam nhân ra hỗ trợ. Hắn trầm giọng nói: "Không còn kịp nữa rồi, ngươi nhớ lời ta dặn chưa? Đốt hạc giấy, sau đó rời đi, không cần quan tâm tới ta."

Đây là ý gì? Tôi có một cảm giác mãnh liệt, nam nhân kia sẽ đồng quy vu tận cùng cương thi, liền bảo hắn cùng chúng tôi chạy đi.

Hắn lắc đầu.

Con mẹ nó, người sống mà lại phải nhịn tiểu mà chết? Đã không có đường lui, chẳng bằng quyết tử một phen. Tôi lập tức đưa hạc giấy cho lão Lý, sau đó quay qua nam nhân nói: "Ta đã xem ngươi là huynh đệ, vì vậy dù thế nào cũng không bỏ rơi ngươi."

Nam nhân kinh ngạc nhìn tôi. Ánh mắt băng lãnh của hắn lộ ra một tia cảm động. Nhưng hắn vẫn là cự tuyệt: "Không được. Ngươi không giúp gì được cho ta. Ở lại, ta lại phải phân tâm bảo vệ cho ngươi, như vậy mà nói, đối với ta lại không tốt. Vì vậy ngươi đi, ta ở lại. Yên tâm ta không sao đâu."

Nói xong hắn ra hiệu cho lão Lý rời xa cửa gỗ, đừng tiếp tục chống đỡ. Lão Lý thở dài. Vừa rời khỏi cửa gỗ, một trận cuồng phong ập tới, cửa gỗ như bị đập mạnh một cái, ầm ầm sụp đổ!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 8: Thi biến

Tôi cuống cuống nhìn ra ngoài cửa, bên ngoài vẫn như vậy, không xuất hiện cái gì, chỉ có mưa to gió lớn.

Nam nhân hét lớn một câu: "Chạy mau!"

Sau đó nhanh như chớp xông ra ngoài. Bát diện kiếm trong tay hắn phóng ra một tia sáng lam nhỏ, những bóng người lơ lửng ở bãi cỏ phía xa gào thét.

Nam nhân rất nhanh, nháy mắt đã biến mất trong đám rừng rậm, nhưng tôi không hề nghe tiếng đánh nhau.

Đang lo lắng cho nam nhân, Lý mặt đỏ phẫn nộ hét lên: "Trương gia tiểu ca, còn thần người ra đó? Mau chạy."

Nói xong, hắn kéo tôi chạy vào màn mưa. Từng hạt mưa lớn rơi vào người, làm tôi toàn thân đau nhức, nước mưa xối xả, gió lớn thổi tạt, tầm nhìn vô cùng hạn chế. Tôi chỉ có thể dựa vào trí nhớ, chậm rãi từng bước trong đêm tối.

Lý mặt đỏ hai tay che ngực, tránh làm ướt hạc giấy. Đi chưa được bao lâu, tôi nghe rõ ràng sau lưng vang lên tiếng sần sật, giống như có vật gì bò theo sau chúng tôi.

Tôi liền bảo Lý mặt đỏ lấy một con hạc giấy ra châm lửa. Cũng may, lão Lý biết hạc giấy là sợi dây duy nhất cứu mạng chúng tôi nên bảo vệ rất kỹ, hạc giấy không bị ướt, hần nhẹ nhàng đốt một cái.

Sau đó, tiếng động quả nhiên biến mất không dấu vết, xem ra chiêu này hoàn toàn hữu dụng.

Chúng tôi càng tăng tốc về phía trước. Chạy một lúc, lại có âm thanh truyền đến, chúng tôi liền đốt thêm một con hạc giấy. Cứ như vậy vừa đi vừa nghỉ, quãng đường đáng ra đi hết một giờ, thì hai giờ sau chúng tôi mới tới nơi, cuối cùng lên xe.

Chắc chắn rằng đằng sau không có gì bám đuôi, tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, khóa kín tất cả cửa xe, bảo lão Lý dầm kịch chân ga, vôi vãi rồi đi.

Nhắc tôi cũng kỳ lạ, trong thôn mưa to gió lớn, bước chân ra khỏi thôn, cảnh tượng lại khác hoàn toàn. Căn bản trời khô hanh, không có dấu hiệu của mưa, rất yên tĩnh, thậm chí không nghe tiếng mưa phía trong làng.

Mặc dù đã thoát khỏi Phong môn thôn, nhưng trong lòng tôi không vì thế mà vui mừng. Nam nhân kia còn ở trong thôn, sống chết chưa rõ, thêm nữa còn chưa tìm được thi châu, "lời nguyền" sau lưng tôi cũng chưa biết giải trừ thế nào, kết cục tôi vẫn chỉ có một chữ chết.

Đi được một quãng, lại gặp mấy nữ sinh trên xe bán tải. Nhìn thấy chúng tôi, nữ sinh trang điểm lòe loẹt liền giơ tay vẫy. Đáng chết, sao giờ ày vẫn vòn chưa chịu đi?

Tôi bảo Lý mặt đỏ dừng lại, hỏi thăm tình hình. Nữ sinh trang điểm nói rằng, các nàng không có cách nào liên lạc với chúng tôi, lại lo lắng cho an nguy của chúng tôi, nên chờ ở ngoài này. "Đứng rồi, nam nhân lạnh lùng đâu? Sao các người lại không đi cùng nhau?"

Tôi không muốn các nàng biết chuyện kinh khủng trong kia, liền thuận miệng nói không có việc gì, các nàng đi nhanh một chút đi, tóm lại nơi này không an toàn.

Nữ sinh trang điểm trầm mặc một lát, nhưng cũng không chịu đi. Tôi chợt nhớ tới Tinh Tinh, cũng không biết giờ ra sao, liền hỏi nàng.

"Tinh Tinh vẫn ổn, bệnh tình có vẻ đã đình trệ, chỉ là bị sốt, nói sáng." Nữ sinh trang điểm nói.

Tôi bảo nàng dẫn ra xe xem xét. Cửa xe vừa mở, một mùi hương nồng nặc tỏa ra. Tôi liền nhận ra, đây không phải mùi hương bình thường, mà là thi hương mà nam nhân nói tới.

Theo lý thuyết, Tinh Tinh đã có chuyển biến tốt, trên thân đáng nhẽ không xuất hiện thi hương nữa mới phải. Nhưng bây giờ lại hoàn toàn trái ngược, như này là bệnh tình chuyển biến xấu rồi.

Tôi cảm giác hoang mang lo lắng, vươn tay sờ trán nàng một cái, quả nhiên nóng bỏng vô cùng. Vén môi của nàng lên, tôi lập tức sợ hãi. Trong miệng nàng mọc lít nha lít nhít rất nhiều răng, thậm chí ở đầu lưỡi cũng có đốm trắng vôi hóa, nhìn rất kinh dị.

Thi biến! Nàng đã bị thi biến. Tôi hít một hơi thật sâu.

Nữ sinh trang điểm cũng bị cảnh tượng này làm cho sợ phát khóc, vội hỏi tôi làm sao bây giờ.

Tôi lắc đầu nói, Tinh Tinh chỉ sợ đã không thể cứu, biện pháp duy nhất là hỏa táng tại chỗ. Nữ sinh trang điểm khóc rống lên, nói làm vậy nàng biết ăn nói thế nào với người nhà Tinh Tinh?

Tôi suy đi nghĩ lại, không biết làm sao cho phải, chỉ đành tạm thời dùng thiên lang roi trói Tinh Tinh lại, hi vọng đừng gây ra tai họa.

Mấy nữ sinh ngồi cùng chúng tôi chờ đợi một đêm, vậy mà không xảy ra chuyện gì. Đợi trời hừng sáng, tôi liền xem xét tình hình Tinh Tinh. Cảnh tượng trước mắt làm tôi giật mình. Tinh Tinh đã hoàn toàn chết rồi, thi thể cứng ngắc, mà toàn thân đen lại, thậm chí thiên lang roi cũng biến thành màu đen.

Răng nanh trong miệng đều dài đâm ra ngoài, tủa ra từ cái môi anh đào nhỏ nhắn, tôi nhìn mà lạnh sống lưng. Xem ra thiên lang roi của ông nội cũng có tác dụng, chỉ ít đã trói chặt được cương thi.

Tôi hiểu rõ, thi thể Tinh Tinh không thể để lâu, chỉ cần vô ý thoát ra, sẽ không hay. Tôi liền gọi mấy nữ sinh tới, nói cho các nàng biết tình hình.

Nhìn Tinh Tinh như vậy, các nàng đều sợ hãi, bàn bạc một vài câu, quyết định mang xe bán tải đẩy xuống sườn núi. Sau đó sẽ báo về là Tinh Tinh lái xe không cẩn thận, cả người lẫn xe rơi xuống vực.

Xem ra hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy. Tôi liền cỡi thiên lang roi ra, cùng mấy người đẩy xe xuống sườn núi. Vốn nghĩ là xe sẽ phát nổ, ai ngờ lúc rơi xuống, chỉ nghe tiếng kim loại va chạm, đầu xe bốc lửa rừng rực, nhưng sau đó cũng không có tiếng nổ vang lên.

Không còn xe, các cô gái chỉ còn cách đi cùng tôi và lão Lý. Trước khi đi, tôi vẫn muốn quay lại Phong môn thôn, xem tình hình nam nhân, không chừng có thể tìm thấy hắn.

Giờ trời đã sáng, cũng không biết những cương thi kia đã biến mất hay chưa. Vì lý do an toàn, chúng tôi đành chờ ngoài cửa thôn.

Tôi trong lòng nuôi hy vọng, nhìn chăm chăm hướng thảo đường, mong có thể thấy nam nhân xuất hiện. Nhưng hiện thực luôn tàn nhẫn, cả một buổi sáng đều không thấy hắn trở ra.

Trong lòng tôi bất giác thương cảm, đoán rằng nam nhân đã gặp bất trắc. Nhưng hắn vì cứu tôi mà ở lại đoạn hậu, nếu coi như không có gì, thì tôi có còn là con người? Bởi vậy trải qua đấu tranh tâm lý, tôi vẫn quyết định đi vào trong thôn. Bất kể ra sao, sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Tôi nói suy nghĩ cho lão Lý, không ngờ một kẻ nhu nhược, ham sống sợ chết như hắn lại tán đồng, còn muốn cùng tôi đi vào.

Đêm qua mưa to gió lớn, mặt đất rất lầy lội, khắp nơi là bùn đất cùng cành cây gãy đổ. Mặc dù bên ngoài ánh nắng tươi sáng, nhưng trong thôn lại âm u đầy tử khí, dù có chút nắng cũng không mang lại cảm giác ấm áp.

Trên đường vào không có dấu vết đánh nhau, cũng không có vết máu. Tất cả đều bình thường, vì quá bình thường mà mang lại cảm giác quý dị.

Lúc tôi với Lý mặt đỏ tới thảo đường, kinh hãi phát hiện, bên trên cửa sổ, trên vách tường xuất hiện vô số huyết dịch màu đen sền sệt, các dấu tay đều rõ ràng, mà nhìn kỹ không phải dấu tay người.

Có điều tại hiện trường cũng không tìm thấy hài cốt cương thi nào. Một nửa thảo đường đã bị sụp đổ, có thể nhìn rõ bên trong. Trống huếch, không có ai; trong phòng ngỗng ngang, nhìn bán ghế gỗ vỡ vụn có thể đoán được đêm qua cuộc chiến vô cùng tàn khốc.

Tôi lòng mang hy vọng, tìm một lượt quanh thảo đường, cũng không thấy tung tích nam nhân. Thất vọng, thôn lớn như vậy, biết đi đâu tìm hắn?

Không ngờ đúng lúc tuyệt vọng, một thân người đầy máu ngã từ trên nóc nhà xuống. Tóc hắn che khuất nửa khuôn mặt, trên trán đầy bùn đất, nửa thân trên áo rách nát, trên tay vẫn nắm chặt thanh trường kiếm. Khi nói cũng biết, là hắn.

Tôi trở nên kích động, băng bó cho hắn một chút, sau đó cõng hắn lên vai, hướng ra ngoài thôn một mạch bước đi.

Mặt đất quá lầy lội, tôi ngã lăn lộn mấy vòng, cả người như tượng đất, nhưng không dám buông hắn, dù chỉ một giây. Tôi có thể nhận thấy hô hấp và nhịp tim của hắn rất yếu, yếu đến mức phát sợ, tôi thật sự lo hắn sẽ không qua khỏi.

Thấy chúng tôi trở về, mấy nữ sinh cũng kinh ngạc. Tôi không có thời gian giải thích nhiều, chỉ bảo Lý mặt đỏ tranh thủ thời gian lái xe.

Tôi thì thay băng cho nam nhân, trên cơ thể hắn đầy vết trảo ngang dọc, thật không biết làm sao. Tôi vẩy chút vân nam bạch dược lên người hắn, cũng không biết có tác dụng không, dù sao cũng chỉ có cách đánh cược.

Vân nam bạch dược vẩy xuống, toàn thân hắn đau tới mức run lên, tôi thấy đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 9: Đại bi tự

Không ngờ nữ sinh trang điểm lòe loẹt kia lại là một ý tá thực tập, nàng giúp nam nhân sát trùng vết thương. Không bao lâu sau, hắn đã tỉnh dậy. Cặp mắt hắn vẫn vện tia máu, trên tay vẫn nắm chặt thanh kiếm. Có điều hắn dù trọng thương nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, há miệng phun một búng máu tươi: "Chúng ta... giờ đang ở đâu?"

"Sẽ rời Phong môn thôn ngay bây giờ, đưa người vào bệnh viện, chắc chắn người sẽ không sao."

Nam nhân nhẹ nhàng thở ra, nằm xuống ghế sau: "Không, đi Đại Bi tự, tìm Bạch Mi thiền sư."

Nói xong, hắn lại ngất đi.

"Đại bi tự? Bạch mi thiền sư?" Tôi hoang mang hỏi nữ sinh trang điểm: "Cô là người ở đây phải không?"

Nàng liền gật đầu.

"Vậy cô có biết chùa đại bi ở đâu không?"

"Biết, cách đây không xa, trên một ngọn núi."

"Tốt quá rồi." Tôi hưng phấn nói: "Bây giờ mau dẫn chúng tôi tới đó đi."

Nữ sinh trang điểm vốn là ý tá, có vẻ không thống nhất nói: "Đại ca, người nghe ta nói, hiện giờ y học phát triển, đưa hắn tới bệnh viện liền có thể chữa

khỏi. Chùa triều, hòa thượng chỉ là mê tín, ngộ nhờ vết thương soái ca này nhiễm trùng, khi đó đi viện cũng không kịp nữa."

Tôi hừ một tiếng: "Cô thì biết cái gì. Hấn bị nhiễm thi độc, bệnh viện vô phương cứu chữa. Đi đại bì tự, ngay!"

Nàng bị tôi dọa, đành phải đáp ứng, dẫn đường cho chúng tôi.

Từ đường lớn ngoặt vào một lối nhỏ, đi khoảng hơn hai mươi cây số, tới chân một ngọn núi. Nhìn lên trên đỉnh núi, một tòa chùa miếu hùng vĩ hiện ra. Bên trong chùa, một làn khói trắng dân lên, từ xa như vậy mà vẫn có thể ngửi thấy mùi đàn hương.

Tôi vác nam nhân lên vai, bắt đầu từng bước trèo lên theo bậc thềm đá. Lúc đó chỉ nghĩ tới an nguy của hấn, cơ bản cũng quên đi mệt nhọc.

Tới đỉnh núi, thể lực cạn kiệt, hai chân tôi không còn cảm giác, suýt nữa ngã đi. Lý mặt đỏ nhanh chóng gõ cửa, mấy tiểu hòa thượng đi ra, nhìn thấy nam nhân toàn thân máu me, hốt hoảng vội khiêng hấn vào trong. Tôi chẳng còn sức đuổi theo, chỉ nói lớn: "Tìm bạch mi thiền sư, phiền các người."

Mấy tiểu hòa thượng quay đầu nhìn tôi một cái, liền gật đầu. Một tiểu hòa thượng khác thì chạy lại đỡ tôi dậy, vừa đi vừa hỏi tôi với nam nhân có quan hệ thế nào.

Tôi cười khổ nói: "Hấn coi như là huynh trưởng của tôi." Dứt lời, tôi thấy mặt mũi tôi sầm, mệt quá là đi.

Lúc mờ mắt ra, đã thấy một tiểu hòa thượng đang dùng khăn mặt đắp trán cho tôi. Miệng đắng, lưỡi khô, tôi nhờ hấn lấy cho một cốc nước. Uống xong mới có lại một chút khí lực, gượng ngồi dậy.

"Vị bằng hữu bị thương của tôi đâu rồi?" Tôi cố hít thở, hỏi.

Tiểu hòa thượng nhìn tôi cười: "Cứ gọi hấn là Nhất Sơ thì chủ."

Nhất Sơ? Đây là tên của nam nhân kia sao? Tôi gật gù đầu.

"Nhất Sơ thì chủ hiện đã an toàn." Tiểu hòa thượng nói: "Bây giờ đang ở trong phòng Bạch mi thiền sư chữa trị."

Tôi nhẹ nhàng thở ra: "Vậy là tốt rồi. À đúng, sao người biết hấn tên gọi Nhất Sơ?"

Tiểu hòa thượng cười: "Hấn trước giờ là thượng khách của bạch mi thiền sư, mà thân phận lại tương đối cao, chúng tôi nhìn thấy hấn, ngẩng đầu cũng không dám."

Tôi có chút rung động, không hề nghĩ, nam nhân này có địa vị cao như vậy.

Tiểu hòa thượng hỏi tôi có muốn đi xem Nhất Sơ ra sao không. Tôi lập tức gật đầu: "Muốn, nhưng liệu có làm ảnh hưởng tới việc bạch mi thiền sư chữa trị không?"

Tiểu hòa thượng nói hấn không rõ, có điều bạch mi thiền sư căn dặn, chờ tôi tỉnh lại, liền có thể dẫn tôi tới thiền phòng.

"Quên mất, còn một người bạn khác của tôi đâu?" Ý tôi hỏi Lý mặt đỏ.

Tiểu hòa thượng nói hấn đang ở đại đường cầu phúc, trước tiên dẫn tôi qua thiền phòng đã. Tôi gật đầu.

Tiểu hòa thượng dẫn tôi tới một gian phòng trong góc vắng vẻ. Chẳng lẽ cao tăng kia lại phạm giới, bị nhốt ở đây sao?

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền tới một âm thanh hùng hậu: "Mời vào."

Tôi đẩy cửa bước vào, thấy nam nhân đã tỉnh, ngồi đối diện là bạch mi thiền sư. Hấn cời trần, chỉ mặc một cái quần đùi, trên người máu đã ngưng chảy, nhưng chỉ chút vết thương trên người, thấy mà rung mình.

Trông thấy tôi đến, hấn lạnh lùng đứng dậy, đi ra ngoài, chắc hấn thiền sư muốn nói chuyện riêng với tôi.

Tôi cung kính tới ngồi đối diện thiền sư. Bạch mi nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt, sau đó hỏi: "Tiểu thí chủ, lúc người ngã xỉu, ta kiểm tra hành lý của người một chút, đừng trách móc. Có điều lão nạp có một nghi vấn, tại sao người có Âm dương dù và thiên lang roi?"

Tôi thành thật: "Là ông nội tôi để lại."

"À, có phải là Trương Diệu vi huynh không?"

"Là tên ông nội tôi." Tôi có chút giật mình nhìn bạch mi thiền sư, làm sao ngài ấy biết tên ông nội tôi, mà lại gọi một tiếng huynh? Chẳng lẽ giữa hai người có quan hệ mật thiết?

"Quả nhiên là thật." Bạch mi thiền sư thở dài: "Năm đó ta và ông nội người, cũng từng có một đoạn giao tình, chỉ tiếc là, thế sự khó lường..."

"Đa tạ thiền sư quan tâm."

"Sau này ngươi làm việc, cẩn thận một chút." Bạch mi thiên sư nói: "Diệu Dương huynh năm đó đắc tội không ít trong giới thương nhân âm phủ, ta lo rằng bọn chúng sẽ tìm ngươi tính sổ."

Tôi giật mình, bởi theo lời kể của bạch mi thiên sư với ấn tượng về ông nội của tôi hoàn toàn khác nhau.

Trong tôi, ông nội luôn là một người làm ăn đang hoảng, biết giữ hòa khí, cho tới giờ không gây thù chuốc oán. Vậy mà giờ theo lời thiên sư, ông nội tôi lại có nhiều kẻ thù như vậy? Trong chuyện này chắc chắn có mờ ám. Tôi liền định hỏi thêm mấy câu.

Bạch mi thiên sư cười cười: "Vị trí khác nhau, nhìn một sự việc, tự nhiên có đánh giá khác nhau, không cần nhiều lời."

"Sau này nếu gặp bất trắc, cứ báo cho lão nạp một câu, nhất định lão sẽ toàn lực hỗ trợ."

Tôi cảm động, nhẹ gật đầu.

Lúc này, tôi bỗng nghĩ tới một vấn đề. Ông nội tôi có nhiều kẻ thù như vậy, cái chết của ông liệu có liên quan tới bọn chúng không? Ý nghĩ này làm đầu óc tôi nóng lên tức thì.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 10: Giải trừ nguyên rủa

"A đi đã phát." Bạch mi thiên sư đọc một câu phát hiệu: "Tiền nhân đã khuất, hậu nhân tội tình gì tự chuốc u sầu? Ngươi nhìn thấy sinh, chưa chắc là sinh, ngươi nhìn thấy tử cũng chưa chắc đã là tử. Sinh tử luân hồi vô hạn, thí chủ không cần suy nghĩ nhiều."

Tôi nghe bạch mi thiên sư nói vậy, trong đầu liền rối, ông nội chết chắc chắn không mình bạch. Cái gì mà đạo lý, tôi căn bản để ngoài tai. Nếu như ông nội tôi thật sự chết bởi tay kẻ khác, với tính cách của tôi, chắc chắn sẽ truy đến cùng hung thủ.

Tôi lập tức nghiêm túc hỏi: "Bạch mi thiên sư, người nói với tôi một câu thật đi, ông nội tôi chết như thế nào? Là bị kẻ thù hại chết? Điều này ngài không cần giấu tôi, tôi biết hiện giờ thực lực chưa đủ, sẽ không lập tức đi báo thù."

Bạch mi thiên sư bất đắc dĩ chấp tay trước ngực: "Thí chủ, tính tình giống hệt Diệu Dương huynh. Được, ta đồng ý với ngươi, chờ một ngày thực lực của ngươi đủ mạnh, lão nạp tất sẽ nói cho ngươi biết."

Nói xong thiên sư nhắm mắt lại, bắt đầu gõ mõ, không nói thêm lời nào.

Nếu không phải lão vừa cứu nam nhân, tôi đã một cước đá văng cái mõ. (Trương ca thật là lão toét)

Đẩy cửa bước ra, nam nhân áo thun đã chờ bên ngoài. Tôi đi đến hỏi thương thế của hắn. Hắn nói ổn rồi, sau đó từ trong túi lấy ra một viên cầu trắng, ở giữa là một hạt đen.

Tôi kinh ngạc, đây phải chăng là thi châu? Thứ này nhìn rất giống mắt người, chỉ là đã hoàn toàn vô hồn hóa, rất cứng.

"Nuốt vào." Hắn nói.

"Cái gì?" Tôi có nghe lầm không.

Hắn nói lại lần nữa: "Nuốt vào, nguyên rủa trên lưng ngươi sẽ được giải trừ."

Lão Lý không biết từ đâu mò tới, vừa nghe thấy tôi sắp nuốt món đồ trị giá mấy trăm vạn, liền đau lòng, vội vã ngăn cản.

Tôi cũng thấy buồn nôn, thứ này là mắt cương thi, dù có nhắm mắt nuốt vào chắc chắn sẽ lại ọe ra. Có điều, tính mạng là trên hết, tôi vẫn cắn răng nuốt chửng một cái.

Nam nhân nói, ba ngày tới không được ăn bất cứ đồ cay nào, nếu không sẽ ảnh hưởng tới thi châu. Chờ nguyên rủa trên lưng giải trừ, sẽ tự động phun thi châu ra.

Ba ngày sau, hắn chờ tôi phun thi châu ra, rửa sạch rồi mang đi không từ biệt. Tôi thấy toàn thân cảm giác dễ chịu đi rất nhiều, ít nhất trên lưng đã không còn cảm giác ngứa ngáy. Soi qua tấm gương, hai con mắt bên cột sống cũng đã thành vết sẹo.

Chúng tôi không ở đại bi tự lâu, nơi này cơm nước không tốt, Lý mặt rỗ cũng nhớ con hắn, nên hai ngày sau khi nam nhân đi, chúng tôi cũng cáo từ.

Tiểu Nguyệt chăm sóc con trai mấy ngày, Lý mặt rỗ cũng muốn cảm ơn một chút, bèn mời chúng tôi ra ngoài ăn cơm. Tôi cũng không chối từ, ít khi cháu trai này hào phóng như vậy.

Trong bữa cơm, tiểu Nguyệt rất hiếu kỳ, hỏi rót cuộc mấy ngày nay chúng tôi trải qua chuyện gì. Lý mặt rỗ liền nói, hấn đầu trí với cương thi thế nào, cứu tôi khỏi hàm răng cương thi ra sao, thù dật vô số điều.

Con trai hấn thì ánh mắt sùng bái, có thể thấy trong lòng con trai, hấn có địa vị trogi yếu thế nào. Cho nên tôi cũng không nỡ vạch trần hấn, giả bộ kiên nhẫn nghe hấn nói.

Tiểu Nguyệt đương nhiên không tin, chỉ nhìn tôi cười. Tôi nhìn nụ cười của nàng tựa hồ mang theo ý ngĩa ẩn sau, không khỏi làm mình thoáng nhớ tới Tĩnh Tĩnh (Như này mà các thím vẫn bảo đàm mỹ thì e chịu)

Tĩnh Tĩnh chết đi, để lại trong lòng tôi rất nhiều ngổn ngang. Có điều tôi cũng đã tận lực, cho nên không quá tự trách bản thân.

Cơm nước xong, tiểu Nguyệt muốn đi dạo phố, Lý mặt rỗ cũng vui vẻ đồng ý. Nhưng tiểu Nguyệt đi chơi, liền điên cuồng mua sắm, mỗi nơi vài thứ, lại đều là đồ hiệu, quần áo, túi xách.. Lý mặt rỗ đau lòng mà chau mày.

Hấn dứt khoát gọi tôi ra chỗ khuất, vừa cười vừa nói: "Tiểu ca, tiền cơm là ta mời. Nhưng mua sắm, ta không gọi ý, tiền này có thể tính vào phần chia chác không?"

Tôi biết đề hấn móc tiền nào có dễ dàng, lập tức lờm hấn: "Lấy đâu ra cái gọi là chia tiền? Hành động lần này không có tiền lời, là tự mình bỏ tiền túi."

"Ai nói không có tiền lời?" Lý mặt rỗ nhếch môi: "Người đừng quên, Hồng Dương đao còn trong tay chúng ta, ta đã hỏi qua nam nhân, hấn nói ít cũng bán được hai trăm vạn."

Rồi xong, hấn còn thăm dò kỹ càng như vậy. Hồng Dương đao đúng là nam nhân để lại cho chúng tôi, nhưng tôi không định bán đi. Coi như một vật kỷ niệm mà hấn tặng. Thêm nữa, cây đao này chẳng có gì tốt đẹp, tôi còn không biết có ai chịu mua nó không.

Nhưng chắc chắn lão Lý sẽ không đồng ý đề nghị của tôi, nên tôi đành lừa hấn, nói mấy ngày nữa sẽ tìm người mua thích hợp, chò có tiền sẽ thanh toán cho hấn khoản mua sắm hôm nay.

Lý mặt rỗ vốn là con buôn, nên hấn rất lo tôi sẽ có tay chân, mò ám giá bán, hấn nói nhất định khi bán phải báo cho hấn đến coi. Tôi vui vẻ đồng ý, thăm nghĩ, lão bát giới, người cứ đợi đi, có lẽ đao này cả đời còn chưa bán được.

Nhưng bất ngờ ở chỗ, tôi không chủ định bán đao, người mua lại tìm tới. Hấn là một thương nhân Đài Loan, kinh doanh một công ty vệ sỹ, nói Hồng Dương đao này ẩn chứa anh linh của Dương gia tướng, có thể chấn nhiếp đối thủ kinh doanh của hấn, đồng thời phù hộ nhân viên thân thể khỏe mạnh, tăng cường sát khí.

Mới đầu tôi còn nghĩ Lý mặt rỗ tiết lộ sự tình Hồng Dương đao ra ngoài, cho nên tức giận, kiên quyết không bán. Có điều sau đó hấn nói, là nam nhân giới thiệu hấn đến.

Đã là hấn mở miệng tôi liền đồng ý, hai trăm vạn về tay, bán đao cho gã thương gia Đài Loan.

Đương nhiên số tiền này không phải chia hai, mà là chia ba, một phần cho nam nhân.

Có trong tay hơn sáu mươi vạn, Lý mặt rỗ rất hưng phấn, cảm kích nói tôi chính là ân nhân của hấn, nếu không gặp được tôi, con của hấn cũng không thể khỏi bệnh.

Tôi nói, nếu muốn cảm ơn, mau đưa ta mấy vạn tệ, hấn liền bỏ đi không nói lời nào.

Buôn bán vật tà âm là một cái bẫy, một khi đã nhảy vào, đừng hòng thoát ra. Lý mặt rỗ và tôi chính là ví dụ tốt nhất.

Từ lần trở về từ Diêm vương pháp trường, tôi nào tiểu Nguyệt cũng sẽ hẹn tôi ra ngoài ăn khuya, đây dần dần đã tạo thành một thói quen.

Nàng nói, công việc áp lực, khiến nàng rất mệt mỏi, chỉ khi ở bên tôi nàng mới thấy vui vẻ. Cho dù dây dưa với nàng, tôi có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều lần thành quen, nên hôm nay, nàng không đến tìm tôi, tôi lại cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Tuy vậy tôi cũng không chủ động gọi điện cho nàng, cảm thấy nàng đã có mối mới, phụ nữ đẹp, không phải đều có mối mới cũ sao?

Không ngờ sáng hôm sau, điện thoại di động vang lên, màn hình hiện ra hình của tiểu Nguyệt, tôi liền kích động, lập tức nghe máy.

Nhưng đối lại, là âm thanh khàn khàn cùng tiếng khóc nức của nàng. Long tôi bồn chồn, luôn có cảm giác nàng đã xảy ra chuyện không hay.

Hết phần 6

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 1: Thư Họa - Cuộc gọi của quỷ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Quả nhiên linh tính của tôi đã đúng. Tiểu Nguyệt nói với tôi, nàng bị dính líu tới một vụ án mạng, bây giờ đang ở sở cảnh sát.

Tôi bàng hoàng, không dám hỏi thêm, liền vội vã tới sở cảnh sát. Cũng không hiểu sao tôi lại lo lắng cho nàng quá như thế, chỉ là lúc ấy quá khẩn trương, căn bản cũng không nghĩ gì nhiều.

Tới sở cảnh sát, tôi gọi điện cho tiểu Nguyệt. Lát sau, có một cảnh sát trung niên đi ra, dẫn tôi vào văn phòng.

Tiểu Nguyệt đang ngồi bên trong, sắc mặt tiêu tụy, bộ dạng đáng thương. Trông thấy tôi đi vào, nàng lại bắt đầu òa khóc, khóc như suối lệ tuôn trào, hai mắt đầm nước. Tôi có chút đau lòng, ôm lấy nàng: "Không sao, không sao, đừng khóc nữa, không phải tôi đã tới rồi sao."

Cảnh sát kia đưa cho tôi danh thiếp, tự giới thiệu mình: "Trương tiên sinh, tôi có nghe nói qua đại danh của ngài. Tôi là Lý Văn Thiên, đội trưởng đội cảnh sát hình sự."

"Chào Lý hình cảnh." Tôi giơ tay ra bắt: "Xin hỏi ngài, là chuyện gì đã xảy ra?"

Lý hình cảnh cười khổ: "Cụ thể cũng không biết nói thế nào, tóm lại là vụ án này rất tà mên. Tôi đánh án nhiều năm như vậy, mà chưa gặp vụ nào quỷ dị thế này."

Tiếp theo, Lý Văn Thiên miêu tả một chút vụ án cho tôi nghe.

Sáng hôm nay, khoảng năm giờ, có người tới sở cảnh sát báo án, nói cư xá Giang Tân xảy ra một vụ án hung sát. Cảnh sát liền tới đó, hiện trường vụ án ở lầu ba cư xá.

Một cô gái trẻ tuổi, đầu bị cắt chỉ còn chút ít da dính trên cổ, nằm trên bậc cầu thang tư thế đang bò xuống. Máu của nàng nhuộm đỏ mười mấy bậc cầu thang, hiện trường rất ghê rợn. Cửa phòng người chết mở toang, vết máu kéo dài từ trong phòng ra ngoài. Cảnh sát nhận định đây là một vụ mưu sát, lập tức phong tỏa hiện trường, tìm kiếm manh mối.

Nhưng càng tìm kiếm hiện trường, cảnh sát càng thấy vụ án này không thể tưởng tượng nổi.

Đầu tiên, họ xem camera giám sát hành lang phát hiện, người chết bò từ trong phòng ra, đầu đã bị đứt. Theo lý thuyết, người này khẳng định là đã chết hẳn, nhưng cơ thể lại như còn sống, bò tới bậc cầu thang. Thêm nữa, vết thương trên cổ rất gọn gàng, hiển nhiên là bị vật rất sắc bén cắt mất đầu. Nhưng tìm khắp phòng cũng không thấy hung khí, dấu vân tay lạ cũng không có.

Càng quỷ dị hơn, đó là vào khoảng bốn giờ sáng, tức là sau khi nạn nhân chết hai giờ, lại vẫn bấm điện thoại. Một cuộc gọi cho Doãn Tiểu Nguyệt, một cuộc gọi cho số lạ, đến giờ vẫn chưa tra ra chủ nhân.

Mà nạn nhân trước khi chết, tiếp xúc cuối cùng là Doãn Tiểu Nguyệt, nên phía cảnh sát mới cho gọi nàng đến lấy lời khai.

Tôi nghe mà rùng mình, cổ với đầu chỉ còn dính một chút da lại có thể bò từ nhà ra ngoài. Bất giác toát mồ hôi hột, chẳng phải là xác chết vùng dậy sao?

Tôi có chút sợ hãi, nhìn Lý hình cảnh: "Cảnh sát Lý, hiện giờ cảnh sát kết luận thế nào?"

Lý Văn Thiên ủ rũ, rút một điếu thuốc đưa cho tôi: "Bản án dạng này, ngài nói chúng tôi phải kết luận thế nào? Đây giống như một vụ án không đầu không cuối, lại chẳng có cách nào điều tra, thật làm chúng tôi khổ sở."

"Được rồi, bây giờ hai người có thể đi. Nhưng Doãn tiểu thư trong mấy ngày này, đừng đi xa, khi cần chúng tôi sẽ gọi. Ngoài ra còn có, chúng tôi nghi ngờ cuộc gọi cuối cùng, là của hung thủ gọi cho cô. Hẳn sẽ không vô duyên vô cớ gọi cho cô như vậy, nếu cảm thấy không an toàn, cô có thể đề nghị cảnh sát bảo vệ."

Tiểu Nguyệt lắc đầu, nàng thần sắc nhợt nhạt, hoàn toàn không có tâm trí nghĩ những việc này, chỉ đi cùng tôi ra ngoài.

Ra khỏi sở cảnh sát, tôi liền hỏi tiểu Nguyệt, quan hệ của nàng với nạn nhân như thế nào? Nàng nói: "Xem như là bạn thân đi. Trước kia cùng học đại học, giờ làm MC, đang thực tập ở công ty."

Tôi hỏi: "Lần gặp cuối cùng, cô với nạn nhân gặp nhau làm gì?"

"Tôi với nạn nhân có sở thích sưu tầm tranh chữ, hôm qua tôi với cô ấy đi phố đồ cổ, mua một bộ tranh chữ lớn." Nói tới đây nàng dùng ánh mắt cổ quái nhìn tôi: "Sở dĩ tôi gọi anh đến, là bởi vì..."

"Cô cảm thấy là do vật tà âm gây ra?" Tôi ngắt lời.

"Đúng." Tiểu Nguyệt nhẹ gật đầu.

Tôi hít một hơi sâu, rút một liều thuốc châm lửa: "Vậy là cô muốn tôi hỗ trợ phá án?"

Tiểu Nguyệt lắc đầu quầy quậy: "Tôi không biết nữa, nhưng cô ấy chết không minh bạch như vậy, tôi rất lo sợ sẽ không cam tâm, biến thành quỷ tới tìm tôi. Tôi thật sự rối lăm."

Tôi vỗ vỗ bờ vai nàng: "Thực sự thì việc này tôi chưa chắc đã giúp được gì. Không phải là tôi không đối phó được vật tà âm, nhưng cảnh sát phá án, mà lại là cảnh sát trong nước, không thể hướng việc này theo hướng tâm linh được. Cảnh sát chắc chắn sẽ tìm chuyên gia, dùng khoa học phân tích tất cả. Giờ cô nói do vật tà âm gây ra, bọn họ có tin không?"

Doãn Tiểu Nguyệt gật gật đầu nói: "Vậy thôi đừng quản, dù sao lòng tôi trong sạch, không làm gì trái với lương tâm, chẳng sợ quỷ gõ cửa."

Tôi vỗ nàng, an ủi nói sẽ không sao đâu, để tôi đưa cô về nhà trước đã.

Đưa tiểu Nguyệt về, tôi mới biết, cô nương này sống một mình trong một biệt thự. Tôi cũng thấy lạ, một thư ký công ty giải trí, sao lại có nhiều tiền tới mức mua được biệt thự?

Không phải cô nương này nhận cha nuôi chứ (sugar daddy). Nhưng tôi cảm thấy khả năng này không xảy ra, bởi vì trước giờ chưa thấy nàng cùng đàn ông nào thân thiết, nhất là đàn ông có tuổi.

Tiểu Nguyệt nói, bạn thân xảy ra chuyện, nàng không muốn ở một mình, muốn tôi ở lại cùng nàng mấy ngày. Tôi nhìn nàng thực sự sợ hãi đành gật đầu đồng ý, cũng coi như thử trải nghiệm cuộc sống của người giàu. Biết đâu sau này, tôi cũng có tiền mua một căn biệt thự, thực hiện giấc mơ của mình he he.

Tiểu Nguyệt tâm trạng không tốt, nên đi ngủ rất sớm, bữa tối cũng chưa ăn. Tôi thì buồn buồn, ở phòng khách xem tv. Xem tới tận rạng sáng, mới mơ màng thiếp đi.

Có điều, tôi cảm giác vừa chớp mắt không bao lâu, đã bị đánh thức. Mắt nhắm mắt mở, thấy tiểu Nguyệt đang khóc, đứng trước mặt, lay cánh tay của tôi.

Tôi bừng tỉnh, vội hỏi tiểu Nguyệt, chuyện gì xảy ra? Nàng sợ hãi đưa điện thoại cho tôi, nói: "Cô ấy... cô ấy lại gửi tin nhắn cho tôi."

Đầu tôi giật lên một cái: "Ai gửi tin nhắn cho cô?"

"Cô bạn thân mới chết của tôi."

Tôi lập tức cầm điện thoại lên xem, trên điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, cùng một tin nhắn. Nội dung tin nhắn là: "Người trông thấy cánh tay của ta không?"

Trời!

Tôi bị dọa suýt nữa ném điện thoại đi: "Cô xác định đây là số của cô ta?"

Tiểu Nguyệt gật đầu: "Chắc chắn không nhầm."

Tôi liền không còn thấy buồn ngủ nữa, vội bật hết đèn trong phòng khách lên, an ủi tiểu Nguyệt, nói có thể là ai đó đùa ác ý. Điện thoại hiện đang nằm ở sở cảnh sát, phải chăng tiểu Nguyệt đắc tội với cảnh sát nào đó, cho nên hần mới chủ ý đùa cợt.

Tiểu Nguyệt vội vàng lắc đầu, nói tuyệt đối không có chuyện cô đắc tội với cảnh sát. Tôi nhủ mảy, nói chờ đến trời sáng, tới sở cảnh sát hỏi một chút, sẽ rõ.

Kết quả, còn chưa tới sở cảnh sát, Lý Văn Thiên đã gọi điện cho chúng tôi. Nghe giọng cảnh sát Lý có vẻ khẩn trương, nói cũng lấp bắp, có thể thấy đang rất rối loạn.

Tuy vậy, cũng có thể lờ mờ nghe được ý cảnh sát nói gì. Hắn nói, hai tay của người chết đã không cánh mà bay. Cái này với nội dung tin nhắn, cùng diễn đạt một ý! Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn qua tiểu Nguyệt, nàng đã bị dọa cho choáng váng.

Mà đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó bỗng nhiên mời tôi ra ngoài uống rượu. Tôi nói không uống.

Lý hình cảnh nói: "Không uống rượu không quan trọng, ta mời người uống trà. Hẹn người ở thanh vân trà quán."

Dứt lời hắn liền cúp máy, không cho tôi cơ hội từ chối. Tôi bất đắc dĩ để điện thoại xuống, nói với tiểu Nguyệt: "Có phải cảnh sát đều như vậy? Tôi còn

chưa kịp từ chối hẳn nhất định mời tôi uống trà."

Doãn Tiểu Nguyệt cũng hiểu ra, ngai ngừng nói: "Thật không phải, Trương ca, tôi lại làm liên lụy tới anh."

"Không sao, việc nên tới ắt sẽ tới." Tôi nói.

Tôi và tiểu Nguyệt đều hiểu, Lý Vân Thiên đoán chừng là thực sự không phá được án này, nên mới quyết định mời tôi uống trà, nhân cơ hội tìm thương nhân âm phủ tôi mà cầu cứu.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 2: Cổ Họa

Thật lòng tôi cũng thấy tò mò, Lý Vân Thiên làm sao biết tôi là một thương nhân âm phủ? Mà hẳn căn cứ vào đâu phán đoán việc này do vật tà âm gây ra?

Ban đầu tôi nghi ngờ tiểu Nguyệt nói cho hẳn, nhưng nàng một mực không nhận, khẳng khái nói không có.

Điều này thật kỳ quái. Tôi khi gặp Lý Vân Thiên ở quán trà, tôi mới được rõ. Hẳn nói cho tôi, hỏi hẳn còn là thực tập sinh ở sở cảnh sát, đã được chứng kiến bố tôi giúp cảnh sát phá án. Cũng chính là từ lúc đó, hẳn được biết trên đời có nghề gọi là thương nhân âm phủ.

Đương nhiên, thái độ ban đầu của hẳn cũng giống đa số mọi người, cho rằng vật tà âm là mê tín dị đoan, thương nhân âm phủ không có bản lĩnh gì, tóm lại là coi thường. Thậm chí hẳn còn thấy lãnh đạo có phần ngu muội, sao lại mời một kẻ hạ lưu tới phá án?

Cho tới hôm nay hẳn leo lên chức lãnh đạo, mới cảm nhận được nỗi khổ tâm của lãnh đạo năm đó.

Vì vụ án này, hẳn đã dốc toàn lực có thể, nhưng vụ án chẳng những không tiến triển, mà đến xác chết cũng không bảo vệ được. Thượng cấp của hẳn nổi giận lôi đình, đập bàn trong cuộc họp. Lý hình cảnh thực sự là cùng đường, cho nên mới tìm tới thương nhân âm phủ như tôi.

Đương nhiên, hẳn tìm tôi cũng không phải chọn bừa lúc tuyệt vọng, mà là nghe được lúc trước tôi giúp cảnh sát HồngKong phá một liên hoàn án, cảnh sát HồngKong lúc đó còn đăng một thư cảm tạ trên trang web của họ.

Mặc dù trong thư không nói rõ tôi làm cách nào phá án, nhưng kẻ thông minh như Lý hình cảnh, vẫn đoán được là tôi giúp những gì.

Lúc này ngồi đây, hai mắt hẳn đang chăm chăm nhìn tôi, mong chờ câu trả lời. Việc đã đến nước này, tôi cũng đành miễn cưỡng chấp thuận.

Lý Vân Thiên cao hứng, nhưng hẳn cao hứng thì lại nói mấy câu làm tôi mất hứng. Hẳn nói thân phận của tôi, chỉ có thể an bài là một quần chúng nhiệt tình, như thế mới không bị chỉ trích.

Tôi rất khó chịu, nhưng cũng không còn cách nào khác. Sống dưới chế độ, chỉ có thể theo chế độ sắp đặt.

Tôi bèn bảo hẳn dẫn tới hiện trường vụ án xem xét, để coi có thể phán đoán vật tà âm là gì hay không.

Lý Vân Thiên không nhiều lời, trực tiếp lái xe đưa tôi tới đó. Hiện trường vụ án đã bị phong tỏa, thậm chí lâu ba cũng không còn ai ở lại. Xảy ra án mạng kinh dị như vậy, dù to gan đến đâu cũng lập tức rời đi.

Lý hình cảnh nói với tôi, do tính chất đặc thù của vụ án, nên thi thể người chết tạm thời chưa mang đi, cử hai cảnh sát trực ban canh gác, ở hiện trường cũng lắp camera.

Tôi vội hỏi hẳn, thi thể mất hai tay, camera đều ghi lại được chứ? Hẳn gật đầu: "Đúng vậy, thi thể bị chặt đứt hai tay, không rõ tung tích, cảnh sát trực ban cũng khẳng định, tôi qua không xảy ra việc gì, tôi xem qua camera ghi lại, tất cả đều bình thường."

Tôi đột nhiên hỏi: "Sao các người lại nghĩ ra việc lắp camera ở hiện trường?"

Lý Vân Thiên ngai ngừng gãi đầu: "Ta sớm đoán được vụ án này không phải do con người gây ra, nên muốn lưu lại chứng cứ, cho cấp trên xem, để cấp trên hiểu sự tà môn của vụ án, nhờ đó tôi có thể đứng ngoài vụ này. Nhưng rốt cuộc cũng không thu thập được gì, chỉ đánh lên lút tìm ngai."

Hành vi của hẳn cũng dễ hiểu. Vụ án này như con dao hai lưỡi, xử lý tốt chắc chắn công danh thăng tiến, ngược lại xử lý không tốt, đến cảnh phục chưa chắc đã giữ được.

Hiện trường vụ án quả thật không bình thường, một vết máu dài nhìn mà nổi da gà, kéo từ trong phòng tới bậc cầu thang. Ngoài việc này, ngược lại mọi thứ đều bình thường. Thậm chí bàn ghế trong phòng cũng sạch sẽ.

Mà chỗ bắt đầu của vết máu, tôi phát hiện được tranh chữ cổ mà tiểu Nguyệt nhắc đến. Bức tranh chữ được treo trên tường, phía dưới kê một bàn thờ, bát hương. Trên bàn bày đầy hoa quả thờ cúng. Nạn nhân lúc còn sống, vậy mà lại thờ phụng bức tranh này.

Xem ra nàng nhất định có ý đồ mờ ám, muốn thông qua bức tranh đạt được mục đích nào đó.

Tôi liền quan sát tỉ mỉ bức tranh. Bức tranh đã trải qua nhiều năm rồi, mặt ngoài ố vàng, hai bên viền có rất nhiều chỗ đã hư hại. Tôi tìm dấu chiến đóng trên tranh, muốn xem bức họa này, là do ai vẽ nên.

Có điều tác giả hình như không muốn để lộ danh tính, bởi dấu chiến bên trong chỉ có chữ "Đường, thập lục niên."

Không hề nghi ngờ, bức thư họa nayg là thời Đường. Thư họa đời Đường là một giai đoạn phát triển nhất trong lịch sử, thời này xuất hiện rất nhiều họa sĩ lớn. Ví dụ như họa thánh Ngô Đạo Tử, còn có hai anh em Diêm Lập Bản.

Hội họa thời đó đều lấy phong tục sinh hoạt, cùng cảnh núi sông làm chủ đạo. Nhưng bức họa trước mặt tôi, lại rất kỳ quái. Bởi vì nó không phải miêu tả phong tục sinh hoạt, cũng không phải sơn thủy đồ, nhìn qua giống một cảnh hành hình.

Bên trong bức họa vẽ một đoạn đầu dài, bên trên đoạn đầu dài là một phạm nhân nghèo, tóc tai bù xù. Hai chân hai tay hắn bị trói chặt, đang chờ đợi đao phủ kết liễu mạng sống.

Đứng phía sau phạm nhân, đao phủ mặc đồ đỏ, râu quai nón dữ tợn, giơ cao một thanh đao lớn, nét mặt hung ác.

Biểu hiện của đao phủ rất sống động, nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng thù hận. Mà bên cạnh đoạn đầu dài, một viên quan đang thoải mái chứng kiến hành hình. Xung quanh còn có bách tính, thán nhiên đứng xem, không có ý đi lên ngăn cản.

Tôi hít một hơi thật sâu, mặc dù bước vào nghề buôn đồ người chết không lâu, nhưng từ nhỏ tôi đã nghiên cứu về đồ cổ.

Thư họa tôi đã xem qua cả trăm, ngàn bức. Nhưng loại thư họa hành hình này, đây là lần đầu được thấy.

Bức tranh này, rất có thể là bản duu nhất, giá trị nghệ thuật vô cùng lớn, chỉ sợ có tiền cũng không mua được. Tôi không khỏi cảm thấy tim đập thình thịch, muốn đem nó làm của riêng.

Đương nhiên, trước khi đem nó làm của mình, nhất định phải tiêu trừ tà khí của nó, nếu không chẳng khác nào rước một tai họa vào nhà.

Lý Vân Thiên hỏi tôi: "Trương tiên sinh, có ý kiến gì không?"

Tôi lắc đầu nói: "Tạm thời không có, có điều, Lý hình cảnh, tôi phải hỏi trước chuyện này, bức họa này có bị xung làm tài sản quốc gia không?"

Hắn liền hiểu ý cười lớn: "Yên tâm đi. Quy củ nghề của các người tôi cũng hiểu. Chỉ cần giúp tôi phá án, bức họa này liền thuộc về ngài."

Vậy là tốt rồi, tôi nói sẽ mau chóng ghi biện pháp. Nhưng điều trước mắt là phải tìm được hai tay của nạn nhân đã, nếu không người làm sao báo cáo lên cấp trên.

Cảnh sát Lý biến sắc: "Hắn là ngài đã biết tay của thi thể ở đâu?"

Tôi gật đầu: "Chẳng đi đâu xa, thực ra nó nằm ngay trong sở cảnh sát."

Lý Vân Thiên vô cùng kinh ngạc: "Sở cảnh sát cách hiện trường trên dưới mười cây số, sao hai cánh tay thi thể lại có thể tới đó được? Và lại, sở cảnh sát có phải là nơi công cộng đâu, bảo vệ nghiêm ngặt, không có khả năng người ngoài vào được."

Tôi vừa cười vừa nói: "Người sai rồi, người quên là chúng ta đang xử lý vụ án như thế nào à? Liên quan tới vật tà âm, há có thể dùng suy nghĩ bình thường phán đoán? Nói mòm thì không tin, chúng ta về sở cảnh sát sẽ rõ."

Lý hình cảnh rất kích động, lập tức lên xe, đưa chúng tôi về sở.

Tôi bảo hắn đưa tôi đến chỗ cất giữ điện thoại của nạn nhân, chính là phòng tang vật.

Lúc nghe tôi nói vậy, hắn khó hiểu nhìn tôi: "Trương tiên sinh, không phải chúng ta muốn tìm đôi tay người chết sao? Tìm điện thoại làm gì?"

Tôi thần bí nói: "Hai tay kia ở gần điện thoại."

"Ngài khẳng định như vậy?"

"Đúng, với người chết dùng hai tay đó, nhắn tin cho Doãn Tiểu Nguyệt." Vừa nói tôi vừa bảo tiểu Nguyệt mở tin nhắn cho hắn xem.

Lý Vân Thiên nhìn thấy tin nhắn, mặt hắn lập tức trắng bệch, run rẩy nói: "Chuyện này...chuyện này rốt cuộc là thế nào? Sao người chết lại gửi tin nhắn được?"

Tôi nói vấn đề này liên quan đến tâm linh, dùng suy nghĩ của người thường tất nhiên khó giải thích nổi.

Hắn cũng không hỏi thêm, liền liên hệ với cảnh sát phụ trách phòng tang chứng, mở ngăn tủ cất điện thoại của nạn nhân.

Ngăn tủ vừa mở ra, bên trong bỗng rơi ra hai đồ vật. Nhìn kỹ chính là đôi bàn tay đầm máu.

Bàn tay bị chặt đứt từ cổ tay, vết thương gọn gàng, cả mạch máu, xương cốt đều nhìn rõ. Một trong hai bàn tay còn đang nắm điện thoại.

Màn hình điện thoại đang ở giao diện tin nhắn, một tin đã gửi đi, thấy mà lạnh sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 3: Tiết lộ tiêu điểm

Cảnh sát phụ trách phòng tang vật lúc này liền bị dọa tới hốt hoảng, kêu lên thảm thiết, vô thức chạy ra ngoài.

Có điều hắn chỉ chạy ra tới cửa, nom nóp lo sợ xin lỗi Lý Vân Thiên, tự trách mình trông coi không cẩn thận.

Lý hình cảnh khoát tay, ra hiệu cho hắn dừng làm ầm lên, bảo hắn ra ngoài. Tay cảnh sát kia vừa rời đi, Lý Vân Thiên sắc mặt tái nhợt hỏi tôi: "Trong tiên sinh, ý ngài là, thi thể tự bò đến sở cảnh sát, gửi tin nhắn này đi, sau đó để lại hai bàn tay?"

Tôi lắc đầu nói không hẳn như vậy. Nếu thi thể bò tới, trong sở đông cảnh sát trực như vậy, không thể không nhìn thấy.

Lý hình cảnh chợt nhớ tới điều gì đó, vội bật máy tính lên, xem xét camera giám sát tại sở. Quả nhiên, tôi qua rất bình thường, không có người lạ ra vào sở cảnh sát. Hắn hỏi tôi nên làm gì tiếp theo.

Tôi thần bí cười nói: "Người có muốn biết, là ai chặt đứt hai tay thi thể không?"

Lý Vân Thiên gật đầu như bồ cùi.

Tôi nói đơn giản thôi, giờ người đi kiểm một bếp than, nhiệt độ càng cao càng tốt đặt trong phòng này. Trong vòng một giờ, ta đảm bảo người sẽ được chứng kiến một việc mà người không tưởng tượng được.

Hắn không hiểu nhìn tôi, trong lòng tata nhiên sẽ thắc mắc, một cái bếp than thì có tác dụng gì? Nhưng hắn cũng không hỏi thêm, vội đi tìm bếp.

Tiểu Nguyệt cũng như hắn, thắc mắc: "Sao lại tìm bếp than, có phải anh định làm việc gì buồn nôn, như nướng đôi tay này?"

Tôi phì cười, một tiểu cô nương như cô, sao lại có ý nghĩ biến thái như vậy. Tiểu Nguyệt đưa tay quệt miệng, nói: "Đây không phải tôi tự nghĩ ra, chẳng phải hỏi ở Hongkong, anh đã cũng nấu một nồi lẩu ruột người sao?"

Tôi lập tức cảm thấy buồn nôn, liền bảo nàng đừng nói nữa...

Khoảng một giờ sau, Lý Vân Thiên quay lại, mang theo hai cái bếp than công nhân. Hắn thở hồng hộc mang bê bếp than vào trong phòng tang vật, lau mồ hôi, hỏi tôi tiếp theo làm gì. Tôi nhìn bếp than nóng rực, cười cười: "Không cần làm gì cả, cứ chờ ở đây là được, đóng bớt cửa lại."

Lý Vân Thiên càng hiếu kỳ, nhưng cũng không nói gì, nghe lời tôi ra đóng cửa.

Lửa trong bếp than bắt đầu vọt càng ngày càng cao, ngọn lửa như nhảy múa. Nhiệt độ trong phòng cũng dần tăng lên, ai cũng người đầy mồ hôi. Tiểu Nguyệt chịu không nổi, hỏi tôi có thể mở máy lạnh lên không?

Tôi khoát tay nói không được, sở dĩ đóng cửa là sợ có gió thổi tới, mở máy lạnh lên sẽ hỏng việc.

Rất nhanh, đã có hiệu quả. Dưới mặt đất bắt đầu cháy ra một chút bã vụn màu trắng. Một giờ sau, những bã vụn đã xuất hiện hết, tôi mới gọi Lý Vân Thiên đến xem. Hắn này giờ chăm chú nhìn vào bếp than, chắc hẳn nghĩ thứ không thể tưởng tượng được sẽ chui ra từ trong bếp. Tôi vừa gọi, hắn liền giật mình, đi tới chỗ tôi.

Tôi chỉ bã vụn trên mặt đất cho hắn xem. Những bã vụn kia kết tụ rõ ràng thành hình dấu chân, từ cửa dẫn thẳng tới ngăn tủ cất điện thoại.

Lý Vân Thiên thấy cảnh này, lập tức không nói nên lời, vội vã hỏi tôi đây là chuyện gì.

Tôi vỗ vai hắn nói: "Thực ra, những bã vụn này đều là do than đốt ra. Mà than này không phải trong bếp than, mà từ bức cổ họa kia."

"Cổ họa?" Lý Vân Thiên càng sợ hãi: "Những bã vụn này, cổ họa về cái gì?"

"Người cũng nghĩ tới à?" Tôi nói: "Thời cổ, thành phần của mực chủ yếu là than, vẽ lên nhân vật, cũng là than vẽ thành. Đao phủ từ trong tranh đi ra, đương nhiên sẽ lưu lại dấu chân trên sàn nhà. Mà dấu chân kia cũng là than, than dưới nhiệt độ cao sẽ cháy thành tro tàn, chính là bã vụn màu trắng."

Lý Vân Thiên kinh hãi: "Ý ngài là, những dấu chân này, thật ra là hình vẽ đao phủ lưu lại?"

Tôi nhún nhún vai: "Ta cảm thấy đã nói đủ rõ cho người rồi."

Hắn liền ngồi xổm xuống, bốc lên chút bã vụn, miệng lầm bầm: "Cao nhân, quả thật là cao nhân."

Có được sự tin tưởng của hắn, việc tôi làm tự nhiên sẽ thuận. Tôi nói với hắn, đêm nay tôi muốn một mình ở hiện trường án mạng để "bắt quỷ", nên muốn hắn đảm bảo không cho người ngoài tới gần, nhất là cảnh sát.

Lý hình cảnh gật đầu: "Được, không thành vấn đề, tôi sẽ an bài việc này. Chỉ là, không cho cảnh sát tới gần, tôi làm sao đảm bảo an toàn cho ngài."

Tôi cười nói không sao, ta đã dám đi khẳng định chắc thắng.

Bàn bạc với hắn xong, tôi về cửa tiệm chuẩn bị. Tiểu Nguyệt trên đường về định nói gì đó nhưng lại thôi, nhìn nàng có vẻ khó chịu, tôi bảo, nàng có ý nghĩ gì, cứ nói.

Nàng nói: "Tôi nay để tôi ở cùng anh đi. Anh vì tôi làm chuyện mạo hiểm như vậy, trong lòng tôi khó nghĩ."

"Có gì khó nghĩ đâu." Nghe tiểu Nguyệt nói vậy, tôi chợt thấy ấm áp trong lòng: "Và lại tôi cũng không hoàn toàn là giúp cô, thứ vật giết người kia là bảo vật vô giá, vì tiền bất chấp nguy hiểm, cũng đáng."

Tiểu Nguyệt thở dài: "Anh đừng gạt tôi, dù tôi tìm người tôi giúp anh cũng không được à? Hắn có kinh nghiệm phong phú đối với vật tà âm, cùng lắm đến lúc đó anh chia cho hắn nửa tiền."

Tôi kinh ngạc nhìn nàng: "Cô còn biết thương nhân âm phủ nào ngoài tôi?"

Tiểu Nguyệt nói: "Cái này anh đừng để ý, đêm nay hắn sẽ đến tìm anh."

Tôi cười nhạt một tiếng: "Được, quyết định vậy đi."

Nói thật đối với chuyện tối nay, tôi cũng không nắm chắc 100%, nếu có một người hỗ trợ, cũng yên tâm hơn. Chỉ là không biết tên thương nhân âm phủ kia có đáng tin hay không mà thôi.

Tôi với tiểu Nguyệt ăn qua loa một bữa, nàng còn mời tôi đi xem một bộ phim do công ty nàng sản xuất, nói là để thư giãn đầu óc.

Tôi thì chẳng thiết tha gì xem phim, có điều cũng không tiện từ chối, đành phải đi. Cả bộ phim tôi chẳng cảm thấy gì, ngơ ngác ngác ngác, chỉ có tiểu Nguyệt là khóc sụt sùi.

Tôi có chút bất đắc dĩ, trước kia tôi cũng thích phim tình cảm lãng mạn, nếu được xem cùng một cô gái xinh đẹp thì còn gì bằng. Nhưng giờ phút này, tâm trí của tôi, tất cả đang đặt ở bức cổ thư họa kia.

Mặt trời xuống núi, tôi liền tranh thủ tới hiện trường án mạng chờ đợi. Không biết thương nhân âm phủ mà tiểu Nguyệt mời đến có đáng tin cậy không, hắn có bản lĩnh không hay chỉ là tên gang hồ quèn?

Rất nhanh sau đó, tôi nghe tiếng gõ cửa, liền ra mở, lòng thầm nghĩ người tiểu Nguyệt mời đã đến.

"Tiểu bảo bối... sao lại là người?" Cửa vừa mở ra, một giọng nói hèn mọn truyền vào tai tôi, nhưng giọng nói rất nhanh biến thành sự lợi dụng.

Mà tôi vừa nhìn thấy người đứng ở cửa, liền vui vẻ, là Lý mặt đỏ.

P/s: Sao đọc phần này, e cứ có cảm giác Lý mặt đỏ với tiểu Nguyệt đưa Trương ca vào tròng thế nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 4: Tiên trong tranh

Tôi dở khóc dở cười nhìn Lý mặt đỏ: "Thật tốt lão Lý, chúng ta lại gặp nhau."

Lý mặt đỏ giận tím mặt, hung hăng lườm tôi: "Thật xin lỗi, ta đi nhầm chỗ."

Nói xong, hắn quay người định rời đi. Nhưng đang lúc khó khăn, có người tới làm tăng thêm lòng dũng cảm cho tôi, sao có thể buông tha cho hắn? Tôi liền đuổi theo níu tay Lý mặt đỏ: "Người không đi nhầm đâu, có phải tiểu Nguyệt gọi người tới không?"

Hắn trừng mắt thật lớn, mắng: "Hai người các ngươi, hòa nhau lừa lão tử."

Tôi cười nói: "Cứ cho là ngươi không cần thể diện, nhưng nếu bây giờ ngươi đi, ta nghĩ tiểu Nguyệt cả đời này sẽ không thèm để ý tới ngươi nữa."

Tôi vừa đám vừa xoa, hắn cuối cùng chỉ có thể nhìn tôi oán hận, ở lại.

Thì ra, tiểu Nguyệt gọi điện cho hắn, nói muốn cho hắn một bất ngờ. Lý mặt đỏ bi ối như vậy, tự nhiên sẽ nghĩ theo chiều hướng đen tối, liền hấp tấp chạy đến.

Lý mặt đỏ hỏi tôi chuyện này rốt cuộc là chuyện gì. Tôi cũng không giấu diếm hắn, đem tất cả sự tình nói ra.

Nghe xong, hắn chau mày: "Đạo phủ trong tranh lợi hại như vậy, chúng ta ở đây, chẳng phải chờ chết sao?"

Tôi nói yên tâm đi. Cho dù tôi nay không giải quyết được nó, cũng không nguy hiểm tới tính mạng đâu.

Lý mặt đỏ hiếu kỳ hỏi tôi, tại sao đạo phủ trong tranh lại ra ngoài giết người? Tôi nói, thực ra đây cũng là một loại vật tà âm, trong nghề thường gọi là "tiên trong tranh".

Trên thực tế, nhân vật bên trong tranh cổ, tiếp xúc với con người lâu ngày sẽ từ từ hấp thụ nhân khí, khôi phục tính cách lúc còn sống, làm bọn chúng nghĩ rằng mình vẫn chưa chết, sẽ làm những chuyện khi còn sống thường làm.

Ví như đạo phủ, sẽ vẫn đi hành hình. Mà phán quan, vẫn sẽ tuyên phạm nhân có tội.

Lý mặt đỏ nghe tôi nói thì sợ hãi, liền hỏi tôi, đạo phủ này liệu có chém chúng ta không?

Tôi cười nói, chẳng phải đã sớm nói cho ngươi, chúng ta đêm nay sẽ bình an vô sự sao. Nói xong tôi liền đưa đạo cụ đã chuẩn bị sẵn cho hắn. Đạo cụ là hai bộ quan phục tứ phẩm triều Đường. Do tiểu Nguyệt mượn từ công ty, trước kia các nàng có tập Đường triều cổ trang hí đã dùng qua, rất giống với y phục thật thời đó.

Ý của tôi là, tôi với lão Lý sẽ đóng giả làm quan trên của viên quan trong tranh. Cho dù đạo phủ khát máu như mạng, cũng sẽ không dám đắc tội quan lớn.

Lý mặt đỏ trong lòng vẫn còn lo lắng. Có điều việc đã đến mức này, có lo lắng cũng vô ích.

Tôi với hắn dùng mực nước, bôi từ đầu tới chân một lượt, nhìn qua rất thật, giông gìa như hai nhân vật bước ra từ bức họa đen trắng. Sau đó mặc quan phục tứ phẩm, nhìn chằm chằm vào bức tranh.

Lý mặt đỏ hỏi, tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra, nói trước để hắn chuẩn bị tâm lý.

Tôi cười nói, lát nữa đạo phủ sẽ xách đao từ trong tranh đi ra. Mục đích của chúng ta, là tìm hiểu xem tại sao hắn lại muốn giết người vô tội.

Hắn đã có thể hiện linh, chắc hẳn năm đó hắn chết không cam lòng.

Lý mặt đỏ sợ hãi gật đầu. Tôi nhìn hắn run rẩy toàn thân, có chút áy náy, vỗ vai hắn an ủi, nói hắn, đã giả thì giả cho giống, quan trên phải có khí thế bức người. Ngộ nhờ chút nửa lộ tẩy, chúng ta sẽ thâm hại.

Lý mặt đỏ quay sang hỏi tôi, có thể đánh hắn một quyền không. Tôi thắc mắc hỏi hắn sao tự nhiên lại muốn ăn đòn? Hắn nói, chỉ khi hắn tức giận, mới phát ra được khí thế.

Thức là chuyện tốt hiếm có, tôi lập tức cho hắn một bạt tai. Hắn tức thì phẫn nộ, hung thần ác sát bộc lộ, quả thật rất giống phán quan.

Tôi cũng tự suy nghĩ ra chuyện phẫn nộ trong đầu, để tăng thêm phần uy nghiêm của mình. Tôi nghĩ tới cái chết của ông nội và bố.

Vừa nghĩ tới việc hai người có thể bị tổ chức nào đó hại chết, trong lòng tôi liền không kim được tức giận, khí thế đề cao mấy phần. Xem ra biện pháp của lão Lý rất có tác dụng.

Đêm nay yên tĩnh lạ thường, ngay cả tiếng dế kêu cũng không có. Toàn bộ lầu ba chie còn có tôi với Lý mặt đỏ, cùng một bức họa. Trong phòng không bật đèn, bởi sợ gây ảnh hưởng tới tiên trong tranh.

Vết máu trong phòng đã được tẩy rửa sạch sẽ, thi thể cũng chuyển tới nhà xác, có điều tôi vẫn lờ mờ ngửi thấy mùi máu tanh. Mùi tanh tươi này làm tôi không khỏi nghĩ tới nạn nhân, lúc chết đầu bị chặt đứt nhưng vẫn bò lê bò lết, tình cảnh này làm tôi nổi da gà.

Lý mặt đỏ khi thể giữ được không bao lâu, thì mất tiểu. Hắn nhìn đến đỏ bừng mặt, lại không dám đi vệ sinh, liền lôi tôi đi cùng.

Trở về chúng tôi lại ngồi tại ghế, đối diện bức cổ họa.

Thời gian trôi qua, cổ họa bắt đầu có động tĩnh. Ban đầu là một trận cuồng phong cổ quái nổi lên, thổi giấy kêu loạch xoạch. Ngay sau đó, từ bức họa, xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu.

Cặp mắt kia ngày càng mở lớn, phát ra ánh sáng đỏ, cứ như vậy nhìn chòng chọc vào chúng tôi.

Không biết đôi mắt này tại sao lại phát sáng. Điều này làm lòng tôi bắt đầu hoang mang.

Ánh sáng đỏ lan dần, sau đó bao trùm tất cả nhân vật bên trong bức họa: phán quan, đao phủ, phạm nhân thậm chí cả bách tính đứng xem.

Tất cả mọi người toàn thân đỏ ọc, giống như ngấm mình trong bể máu. Tôi chợt nhìn thấy từ trục gỗ của bức tranh xuất hiện một giọt máu chảy xuống, kinh tâm động phách.

Lý mặt đỏ cũng không ngồi yên nữa, xích ghế lại gần tôi, run rẩy.

Dây vò một lúc như vậy, cuối cùng cũng chờ được tiên trong họa có hành động. Nhưng lại là đao phủ trong tranh, giống như đang sống, giờ đao nhắm ngay cổ nạn nhân chặt xuống.

Động tác rất nhanh, chỉ trong chớp mắt phạm nhân đầu lia khỏi cổ, sau đó lăn từ trong tranh xuống đất, dưới chân chúng tôi.

Nhắc tới cũng thật kỳ quái, đầu phạm nhân vừa lăn đến chân chúng tôi, xung quanh không gian liền biến đổi.

Cả thế giới biến thành đen trắng, lúc này tôi đang ngồi trên bàn phán quan, trước mặt là đao phủ đang thở hồng hộc, nhìn thi thể phạm nhân. Quan chúng đứng xem xì xào bàn tán.

Lòng tôi nảy một cái, tình hình vượt quá dự kiến, không ngờ tới mình lại xuyên không đến thế giới trong bức tranh.

Có điều trong bức tranh, tôi là phán quan, có thể sẽ an toàn.

Đao phủ hành hình xong, đám bách tính trầm mặc một hồi, thậm chí có kẻ lén lau nước mắt. Xem ra phạm nhân bị oan mà chết.

Đao phủ mò hồi đầm đìa đứng nhìn thi thể, một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Tôi không dám nhúc nhích, quan sát thật kỹ. Tôi biết, tên đao phủ này chắc chắn có uẩn khúc đằng sau, nhất định phải khám phá chuyện xưa của hắn.

Bỗng nhiên tên đao phủ chạy tới trước mặt tôi, nghẹn ngào quỳ xuống: "Đại nhân, tiểu nhân không muốn tiếp tục làm nghề này nữa, chỉ muốn về nhà làm ruộng, an dưỡng tuổi già."

Tôi hít một hơi thật sâu, đang không biết trả lời hắn thế nào cho phải, trong miệng lại tự nhiên phát ra một câu: "Hai tay của ngươi đã nhuốm máu tươi, không làm nghề này, không sợ gặp báo ứng sao?"

"Thái tử là người tốt." Đao phủ bỗng nhiên gào khóc: "Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân làm thái tử chết không toàn thân, đôi tay này có lỗi với đại Đường, hãy để nó lại đi."

Nói xong, đao phủ vung đao, chặt một cánh tay của mình xuống.

Hiện trường lập tức hỗn loạn, dân chúng đứng xem nhao lên, hô to thái tử vô tội.

Máu tươi bắn xa, nhuộm đỏ quan phục của tôi. Tôi giật mình, lập tức đứng dậy, miệng lại lần nữa không thể tự điều khiển nói: "Nô tài to gan, dám làm loạn pháp trường, ngươi muốn tạo phản?"

"Tên cầu quan, ngươi giết đại Đường thái tử, còn làm việc cho con yêu Hậu kia, hôm nay ta phải thay trời hành đạo, giết ngươi để tế vong linh thái tử."

Nói xong, đao phủ dùng tay còn lại, cầm quý đầu đao lên, bổ tới phía tôi.

Tôi giật mình, liên tục rút lui, muốn né đao này của hắn. Nhưng hắn quá hung mãnh, tốc độ lại rất nhanh, một đao chém vào tay tôi.

Trong chớp mắt tay đôi đứt lìa, máu tươi phun xối xả. Tôi bị dọa tròn tròn mắt, điều này đã vượt quá xa dự liệu của tôi, không ngờ đao phủ dám giết mệnh quan triều đình.

Xem ra, dù tôi chuẩn bị kỹ thế nào, vẫn không an toàn. Tôi theo bản năng liền chạy trốn, đồng thời hô to binh lính, xung quanh bắt phản tặc.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 5

Đao phủ tuy lợi hại, nhưng một mình không thể địch lại nhiều binh lính, huống chi hắn chỉ còn có một tay, liền bị quân lính bắt giữ, đè trên đất.

"Phản tặc, dám ám sát mệnh quan triều đình. Bản quan phán ngươi tội chết, hỏa thiêu."

Sau đó binh lính chờ tới một đồng cùi lớn, trói đao phủ vào cây cột. Hắn lớn tiếng chửi rủa, phẫn nộ gào thét. Tuy nhiên thời gian của hắn không có nhiều, cùi khô gặp lửa hừng hực bốc cháy bao trùm khắp người hắn.

Đao phủ không còn gãy dựa, tiếng mắng chửi cũng im bật, quần chúng lập tức im bật. Tôi rất hài lòng chứng kiến cảnh này.

Lát sau, ánh lửa biến mất, xung quanh lại chột tối đen. Ý thức của tôi trở về với thực tại, vô thức bật đèn pin lên.

Đèn sáng, xung quanh khung cảnh căn phòng quen thuộc, tôi liền thở phào, thật may, tôi vẫn vô sự.

Lập tức tôi chạy đến bật đèn, phát hiện Lý mặt rỗ đang bị kinh phong nằm trên đất sùi bọt mép. Tôi hoang mang, nếu hắn có chuyện gì, tôi ăn nói sao với con hắn.

Tôi lay lay hắn: "Lão Lý, mau tỉnh lại đi."

Hắn chột bưng tỉnh, mở mắt ra liền gào lên: "Ta bị chém, ta bị chém." Tôi bặt tai hắn một cái: "Không sao rồi, là người ảo giác thôi."

Lý mặt rỗ mở mắt ra, không hiểu nổi, nhìn quanh phòng sau đó nằm dài trên ghế: "Con mẹ nó, vừa rồi là chuyện gì, sao chúng ta lại xuyên không?"

Tôi gật gật đầu, nhìn vào bức cổ họa nhiều ý nghĩa kia.

Lúc này, bức tranh vẫn lộ ra một luồng âm tà khí tức, làm tôi thấy sợ hãi. Nhưng giờ không phải lúc suy nghĩ vẩn vơ, tôi cùng lão Lý vội vàng rời hiện trường.

Chạy một mạch xuống dưới, Lý Văn Thiên đang chờ trong xe. Nhìn thấy chúng tôi chạy xuống hắn liền hỏi han tình hình.

Tôi hít một hơi thật sâu nói việc coi như đã xong. Giờ tranh thủ thời gian quay về nhà xác, thi thể có thể đã bị thiêu rồi.

Lý Văn Thiên kinh hãi, vội hỏi tôi, làm sao biết được?

Tôi đã thấm mệt, chẳng có thời gian giải thích, chỉ bảo hắn nhanh lái xe. Mặc dù vừa rồi sự việc phát sinh chỉ là ảo giác, nhưng đến giờ này tôi vẫn cảm thấy cánh tay đau đớn nhức nhối, giống như bị đao phủ chặt xuống thật vậy.

Đêm hôm khuya khoắt phải vào nhà xác, ngay cả nhân viên trông coi cũng có chút sợ hãi, đưa cho chúng tôi chìa khóa, bảo chúng tôi tự vào.

Tôi không cố chấp, cầm chìa khóa mở cửa. Cửa vừa mở ra, một luồng gió u ám từ bên trong thổi ra, mang theo một mùi máu tanh tưởi.

Mà bên trong nhà xác tối om, một bóng đen, so với mực còn đen hơn thoát ần thoát hiện. Tôi hít một hơi thật sâu, nổi giận gầm lên một tiếng: "Người nào?"

Bóng đen tức thì giật mình, đứng im tại chỗ. Lý Văn Thiên rút súng, đi tới bật đèn.

Đèn bật lên, toàn cảnh bừng sáng, nhưng trước mặt lại không có cái bóng nào.

Nhưng không phải vì vậy mà thần kinh tôi bớt căng thẳng, bởi tôi biết cái bóng đen vừa rồi không phải là giả. Rất có thể tên đao phủ tới đây.

Ba người chúng tôi do dự không dám tiến vào. Cuối cùng bất đắc dĩ đành gọi mấy cảnh sát tới, để bớt lo sợ. Tôi mới nom nớp đi lên, mở tủ lạnh cất giữ thi thể. (Sợ ma chết mẹ mà đòi làm thương nhân âm phủ.)

Tủ đông lạnh mở ra, cảnh tượng khiến tôi trợn mắt hốc mồm. Bên trong trống rỗng, thi thể đã không cánh mà bay.

Lý Văn Thiên sắc mặt cũng trầm xuống, hắn giận giữ hét lên: "Quản lý nhà xác đâu? Gọi hắn đến đây cho ta. Tại sao thi thể không còn nữa?"

"Đội trưởng!"

Đúng lúc này, một cảnh sát trẻ run run hô lên một tiếng, chỉ tay lên trần nhà.

Tôi trong lòng sợ hãi, chầm chậm theo hướng tay hắn chỉ nhìn lên. Tôi phát hiện, trên trần nhà, một cổ thu thể đang bị treo lủng lẳng bởi một sợi dây. Thi thể mất thăng bằng, đung đưa tới lui, tròng mắt trắng bệch, trợn lớn nhìn chằm chằm chúng tôi.

Tôi hít sâu một hơi. Rốt cuộc thi thể làm cách nào treo lên? Dao phủ trong bức tranh có thể tác động vật thể trong hiện thực sao? Hẳn đối với người này đến cùng có thù hận lớn tới mức nào, cho dù đã chết cũng không buông tha cho nàng?

"Đội trưởng, làm sao bây giờ?" Máy cảnh sát run sợ.

Lý Vân Thiên quay qua nhìn tôi, thăm dò ý kiến. "Treo đó đi" tôi nói: "Để cho hắc người ngoại con giận, tránh làm hại người vô tội nữa."

"Hắc, là ai?" Máy người cảnh sát hồ nghi hỏi tôi. Tôi thờ dãi, không nói thêm gì nữa, chỉ dẫn họ rời đi.

Tôi để bức cô họa ở lại trong nhà xác. Tiên trong tranh vượt quá sự tưởng tượng của tôi. Nên dành chiều ý hắc, tạm thời đừng có ý đồ xấu gì.

Sáng hôm sau, tôi lần nữa dẫn Lý Vân Thiên đi vào nhà xác. Đầu thi thể chỉ còn chút da dính trên cổ, dây vò qua một đêm cũng đã đứt lìa. Chúng tôi sắp xếp lại thi thể, cho vào ngăn tủ đông lạnh. Lý hình cảnh hỏi tôi tiếp theo nên làm thế nào?

Tôi nói: "Đã biết bức họa này có điển cố. Nắm được điển cố liền có thể bốc thuốc đúng bệnh."

Hắc hỏi bức họa này lai lịch thế nào, tại sao lại hung ác như vậy?

"Hôm qua ở thế giới trong tranh, đao phủ khẳng khẳng định phạm nhân bị oan, còn gọi hắc là thái tử. Thái tử đại Đường là ai?"

Tôi hỏi vậy, Lý Vân Thiên lắc đầu: "Cái này ta không biết, kiến thức lịch sử của ta hạn hẹp."

Lý mặt đỏ hung phấn nói: "Là Ý Đức thái tử, chính là thái tử bị Võ Tắc Thiên sát hại."

Tôi gật đầu: "Không sai, năm đó Võ Tắc Thiên muốn làm nữ vương, loạn thiên hạ. Thân là đương triều thái tử Ý Đức đương nhiên không đồng ý. Ý Đức là người nhân hậu, coi bách tính làm đầu, liền đứng ra phản đối Võ Tắc Thiên xưng vương. Võ Tắc Thiên muốn giết gà dọa khỉ, liền ban cho thái tử cái chết. Chúng quan đại thần dù lòng đầy căm phẫn nhưng cũng không dám nói gì. Huyết mạch cuối cùng của Lý Đường cứ như thế đoạn tuyệt..."

"Mà lúc đó, đao phủ phụ trách hành hình thái tử, cảm giác tội lỗi trong lòng. Vì thái tử kêu oan, cuối cùng lại dẫn đến kết cục bị hỏa thiêu chết tươi."

Ta đoán chừng hắc muốn giết người, sờ đi là vì báo thù."

Có điều Lý Vân Thiên lại có một nghi vấn, đó là, tại sao bức họa này qua mấy đời chủ đều vô sự, tới cô nương này liền gặp họa sát thân?

Tôi lắc đầu, tỏ vẻ mình tạm thời cũng không biết rõ. Nhưng trong lòng tôi có một suy đoán táo bạo, đó là rất có thể cô nương này có quan hệ với Võ Tắc Thiên hoặc phán quan xử tử Ý Đức. Vì vậy tôi bái Lý Vân Thiên, tìm mọi cách điều tra thân nhân, gia phả của nạn nhân, tốt nhất là tra được tới thời Đường.

Mặt khác, còn phải điều tra nguồn gốc bức họa này, là ai bán cho cô nương ấy, tại sao hắc lại bán nó cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 6: Long ca

Lý Vân Thiên gật đầu, nói sẽ lập tức cho điều tra.

Tôi thì tạm thời quay về tiệm. Không ngờ tiểu Nguyệt đã chờ sẵn, chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn. Thấy tôi về, tiểu Nguyệt liền vui mừng ra đón, khoác tay tôi thân mật. Hành động này làm Lý mặt đỏ vô cùng bất mãn, hắc mắng nàng là đồ không có lương tâm. Hôm qua hắc bị lừa còn chưa tính, dùng tính mạng giúp nàng giải trừ tai họa, lại không có chút nào biết ơn, còn ở trước mặt hắc ân ân ái ái.

Doãn Tiểu Nguyệt liền che miệng cười, nói: "Lão quý nhà ngoại, thật không biết xấu hổ, ta nói một câu ta đang ở chỗ đó, ngoại vội vàng chạy tới làm chi? Ngoại có ý đồ gì?"

Khuôn mặt giả nua của Lý mặt đỏ tức thì đỏ bừng, lúng túng cầm đũa gấp thức ăn nuốt chửng.

Tôi cười cười, đi rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn. Tiểu Nguyệt nấu đồ ăn đúng là không tệ. Đều là những món ăn thường ngày, rau xanh xào đậu phụ, thịt hầm nấm,..nhưng tôi lại cảm giác một hương vị "gia đình" (Chắc muốn húp cơm)

Chờ cơm nước xong xuôi, tiểu Nguyệt mới hỏi tôi xử lý tình hình thế nào.

Tôi nói, đã coi như gần xong. Giờ nắm được một manh mối trọng yếu, chỉ cần theo manh mối này điều tra, không bao lâu sẽ tiêu trừ được oán khí trên

bức cổ họa kia.

Tiểu Nguyệt khẽ gật đầu, mặt có vẻ sầu muộn. Tôi hỏi nàng làm sao vậy, nàng chỉ lắc đầu nói không có gì. Có điều tôi luôn cảm thấy nàng có điều gì không tiện nói ra.

Chờ đến trời tối, Lý Vân Thiên mới gọi điện thoại cho tôi, nói điều tra có tiến triển, gặp nhau ở trà quán lần trước.

Chúng tôi đến trà quán, lên lầu đã thấy Lý Vân Thiên hãm một bình trà Long Tĩnh, chờ ở cửa sổ.

Hắn thấy tôi, liền đưa một bản tài liệu photo cho tôi, nói: "Trương tiên sinh, tôi theo lời ngài dặn, trực tiếp điều tra ra quê quán của nạn nhân, không ngờ ngài đoán đúng. Gia phả của cô ấy có ghi chép, thời kỳ Võ Tắc Thiên, tổ tiên cô ấy là danh môn vọng tộc, trong đó có một vị làm tới quan tứ phẩm, năm đó trực tiếp xử trăm Ý Đức thái tử."

Tôi gật đầu.

Đao phủ mặc dù chết thảm, nhưng trong lòng hắn quá hận viên quan kia, thù hận lưu truyền ngàn năm, càng ngày càng nghiêm trọng.

Vừa hay người chết lại là hậu duệ của phán quan. Cho nên có thể tên đao phủ nhận lầm nàng chính là phán quan, muốn tính sổ với nàng.

Tôi lại hỏi Lý Vân Thiên, có tra ra được người bán bức tranh là ai? Hắn lắc đầu thờ dài, nói chắc chỉ có nạn nhân mới biết, hắn không thể tra ra được.

Cũng đúng, việc này thật khó mà điều tra ra được. Nhưng tôi không để ý đến một điều, đó là chính tiểu Nguyệt đã đi cùng cô gái để mua bức tranh.

Nghe chúng tôi muốn đi tìm người bán bức tranh, tiểu Nguyệt liền nói: "Có thể tôi giúp được các anh."

Tôi hỏi, nàng có biết ai bán bức tranh không, làm sao tìm được người đó?

Tiểu Nguyệt gật gù đầu, nói nạn nhân từng liên lạc với người bán không chỉ một lần, chắc chắn có nhật ký cuộc gọi. Các anh tra nhật ký cuộc gọi chẳng phải sẽ biết sao?

Lý Vân Thiên vỗ đùi một cái hưng phấn nói: "Đúng, sao ta lại quên mất điều cơ bản này nhỉ."

Nói xong hắn liền vội vàng rời đi.

Tôi không đi theo, mà cùng tiểu Nguyệt tiếp tục ngồi tại trà quán, chờ tin tức của hắn. Chẳng bao lâu sau, Lý Vân Thiên gọi điện cho tôi, hưng phấn báo cho tôi biết, đã tìm được số điện thoại người bán, đồng thời hẹn hắn tới trà quán, bảo chúng tôi ngồi đợi. Tôi nói thế thì tốt.

Tiểu Nguyệt rất nghi ngờ hỏi tôi, tại sao nhất định phải tìm người bán bức họa. Tìm được hắn rồi, trả lại bức họa liệu có giải quyết được sự việc không?

Tôi cười khò lắc đầu: "Không đơn giản như cô nghĩ đâu, chúng ta nhất định phải tìm nguồn gốc chính xác của bức họa này mới được. Chỉ khi tìm được nguồn gốc của nó, mới có thể nghĩ cách an bài nó."

Doãn Tiểu Nguyệt thờ dài nói, thật sự là phiền phức, tấm cổ họa này hẳn là đã qua tay rất nhiều người, muốn tìm nguồn gốc của nó đâu có dễ.

Nhưng đây cũng là biện pháp duy nhất. Trong lòng tôi rất rõ, chúng tôi đang phải đối mặt với một vòng buôn bán khổng lồ. Có điều vì bản án, cũng đành đánh cược một phen.

Chúng tôi ngồi chờ khoảng nửa giờ, người đến lại là một người quen cũ. Tên này là một kẻ kiếm com trên phố đồ cổ, gọi là Tôn Long, biệt danh Long ca, có tiếng là "hỗn hắc" thương nhân.

Hỗn hắc, hai tiếng này cũng không phải nói hắn là hắc đạo hay giang hồ, mà là thu mua đồ cổ lai lịch bất chính, hầu hết là đồ vật bồi táng từ trong mộ bới ra.

Xã hội luật pháp, trên cơ bản đã không còn thương nhân nào tình nguyện mua những thứ đó. Nhưng Tôn Long thì khác, nghe nói có người đỡ đầu, có bị bắt cũng cùng lắm là đi ăn ở miễn phí vài ngày.

Vừa thấy hắn tới, tôi cũng có chút đau đầu. Thứ nhất, hắn là người khó đối phó, thứ hai hắn xuất hiện, rất có thể bức tranh kia tới từ trong mộ cổ nào đó.

Đã quá rầy cổ nhân an nghỉ chính là một hành động vô lễ. Lần trước vụ binh sử, chẳng phải đã suýt hại chết thanh niên lười biếng đó sao?

Tôn Long chịu tới gặp tôi, nhưng không có nghĩa hắn sẽ ngoan ngoãn nói cho tôi nguồn gốc của bức họa này.

Long ca vừa nhìn thấy tôi, lập tức cười giả lả đi tới: "Ồ kìa, đây không phải Trương gia tiểu lão bản sao, thật trùng hợp."

Tôi cũng cười: "Long ca, đã lâu không gặp. Đạo này làm ăn thế nào rồi?"

Long ca khoát tay nói: "Đừng nói nữa, gần đây chẳng buôn bán được gì. Trương lão bản, nghe nói đạo này người phát lên kha khá, có coi hội hai ta hợp

tác một chút."

Tôi gật đầu nói, không có vấn đề, ngồi uống chén trà đã.

Hắn lại khoát tay, ừ ừ nói: "Ta làm gì có thời gian mà uống trà. Vừa nhận được điện thoại của đội trưởng đội cảnh sát hình sự, hẹn ta đến đây nói chuyện. Mẹ nó, khả năng việc làm ăn của ta gần đây bị cóm đề ý rồi."

Lúc này, tiểu Nguyệt bên cạnh ho khan một tiếng: "Long ca, mới một thời gian ngắn, mà ngươi đã quên ta rồi?"

Tiểu Nguyệt nói kiểu này, Long ca lập tức không hiểu, nhìn nàng. Quan sát một lúc hắn mới bừng tỉnh: "A, ngươi không phải là một trong hai đại mỹ nữ tìm ta mua cổ họa sao. Ngươi với Trương lão bản đang hẹn hò?"

Doãn Tiểu Nguyệt trừng mắt lườm hắn, vì nghĩ Long ca hại chết bạn thân của nàng, còn nói lớn như vậy, không biết ngượng: "Long ca, là chúng ta bảo đội cảnh sát hình sự tìm ngươi đến, chúng ta muốn hỏi ngươi vài vấn đề."

Vừa rồi bầu không khí đang thoải mái, bỗng chốc trở nên căng thẳng. Long ca ngỡ ngàng một chút, sau đó mặt hắn thay đổi thái độ, cười lạnh: "Xem ra hôm nay lão tử giảm phải đình rồi. Trương lão bản, ngươi định cùng ta hát bài gì?"

Tôi nói: "Không có gì, chỉ là muốn hỏi ngươi một việc. Bức họa kia, là từ đâu tới?"

Đối với Long ca, tôi không muốn trêu chọc. Nhưng đã bị buộc tới mức này, tôi cũng không cần phải thận trọng nữa. Tôi đường đường là một đại nam nhân, không thể nhìn nữ nhân mình thích bị ức hiếp.

Long ca phá lên cười: "Chắc chắn, ngươi cũng không phải không biết, Long ca ta trước nay mềm nắn rắn buông. Các ngươi muốn biết lai lịch bức họa cổ kia đúng không? Ta nói cho các ngươi biết là ta mua được ở một vùng nông thôn xa xôi. Còn vùng nào, xin lỗi đầu óc ta không tốt, không thể nhớ ra được."

"Ngươi..." tiểu Nguyệt tức giận, khẽ cắn răng: "Ta nghĩ ngươi muốn vào tù?"

Tôi có chút kiên cường, tại sao vào lúc mấu chốt này, tiểu Nguyệt lại đi uy hiếp hắn?

Quả nhiên, Long ca càng ngông cuồng hơn, cười nói: "Tốt, ta đành đợi ngày bị tổng giam. Trương lão bản, bạn gái của ngươi thật đúng là ngây thơ. Còn chuyện gì nữa không? Không có thì ta xin cáo lui."

Nói xong, hắn liền xoay người định bước đi.

Tiểu Nguyệt tức mình lao ra giữ lấy tay hắn: "Đứng lại, hôm nay ngươi không nói rõ ràng cho ta, đừng hòng rời đi."

"Được đó." Long ca cười gian xảo: "Tiểu mỹ nữ, nhìn ngươi nhan sắc không tệ. Hay thế này đi, ngươi theo hầu ta một đêm, ta sẽ nói cho ngươi biết, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 7: Bí ẩn trùng trùng

Tôi nổi giận lôi đình. Tên này vậy mà dám nói ra chuyện hạ lưu như thế. Tôi vỗ bàn đứng dậy: "Long ca, ngươi chó quá đáng."

Hắn cũng bị chọc vào máu, cầm chén trà trên bàn ném mạnh xuống đất: "Lúc lão tử làm ăn, ngươi hãy còn đang mặc tã. Ngươi có tin ta cho ngươi hết làm ăn nổi ở phố đồ cổ không?"

Tôi cười lạnh: "Ta tin, đương nhiên ta tin. Có điều ngươi nói, tiệm của ngươi đã lâu rồi không buôn bán? Ta vừa hay đang có không ít vật âm tà: quý liêm đao, vong linh giáp, đoạn mệnh dây treo cổ; không biết ngươi có hứng thú không? Ngộ nhờ những vật này tới tay ngươi, phiền toái e là không ít."

Long ca tròn tròn mắt. Hắn biết rõ tôi nói gì, hiểu thủ đoạn của tôi ra sao. Nghe vậy hắn liền sợ hãi.

Long ca cắn răng, phần nộ nhìn tôi: "Được, ngươi có gan. Vì một nữ nhân mà cùng ta vạch mặt, hãy đợi đấy."

Long ca nước miếng văng tung tóe, mắng tôi một trận. Tôi thì khí định thần nhàn, kéo tiểu Nguyệt ngồi xuống, mặc cho hắn la hét. Hắn càng mắng, tôi càng biết, hắn sắp tự loạn trận cước, trước sau gì sẽ nói nơi mua bức tranh cho tôi.

Quả nhiên, mắng một hồi xong, hắn không hung hăng nữa, tròn mắt nhìn tôi một cái, nói đi tìm Đại Lão Hắc ở thôn Đông Tuyền, mau đi cho khuất mắt.

Tôi nhẹ nhàng thờ phào, chung quy vẫn đạt được mục đích. Long ca vừa rời đi, Lý Vân Thiên cũng vừa tới hỏi sự tình. Tôi nói hắn đi rồi.

Lý Vân Thiên nhìn chén trà vỡ nát, cũng đoán được chuyện gì xảy ra, bắt đầu dĩ cười khò: "Tôn Long vẫn như vậy, ý vào quan hệ thân thích với cục trưởng, liền điều võ giương oai. Không cần lo lắng, để ta báo cục trưởng, bắt Tôn Long khai ra."

Nói xong, Lý Vân Thiên chuẩn bị gọi điện thoại. Tôi vội khoát tay: "Không cần, hắn khai rồi."

"Khai ra rồi?" Lý Vân Thiên ngạc nhiên nhìn chúng tôi: "Người nói đùa sao?"

Tôi nhàn nhạt lắc đầu: "Không đùa, bây giờ người đi điều tra một chút, một người tên là Đại Lão Hắc, ở Đông Tuyền thôn. Hắn chính là người bán tranh cho Long ca."

Lý Vân Thiên bỗng bật cười ha hả: "Không cần điều tra, người này ta biết. Trước kia hắn đào trộm mộ tổ Chu gia ở Đông Tuyền thôn, bị người của Chu gia phát hiện, đánh cho gần chết, nếu chúng ta không đến kịp, hắn đã bị đám người kia thiến mất. Sao lần này hắn vẫn còn xuống đất làm việc."

Xuống đất làm việc, ý nói là trộm mộ.

Xem ra Lý Vân Thiên có quan hệ với không ít người trong nghề này, ngay cả tiếng lóng cũng biết rõ như vậy.

Tôi nói, không xác định, trước mắt vẫn đi tìm hắn đã. Lý Vân Thiên lái xe, đưa chúng tôi ra vùng ngoại ô, đi thẳng tới khu phòng trọ giá rẻ quanh một nhà máy, tới liền gõ cửa phòng.

Có điều bên trong không có gì đáp lại. Lý Vân Thiên có chút nóng giận, mắng một câu: "Nhanh cút ra đây, ta biết người đang ở trong."

Cửa lúc này mới hé mở, một tên da ngăm đen, đầu trộm đuôi cướp cười cười, tí tòn đi ra: "A, đại ân nhân, mời vào mời vào, ngọn gió nào mang lão nhân gia tới đây vậy?"

Lý Vân Thiên xạm mặt nói: "Đừng có đùa, ta có chuyện gấp muốn hỏi người, lần trước người bán cổ họa cho Long ca, chính là bức đao phủ hành hình, từ đâu mà có?"

Tên đen nhem kia lập tức hoảng hồn, có điều hắn vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh nói: "Cái gì, ngài nói gì tôi nghe không hiểu. Tôi đang làm việc tại xưởng sắt thép bên cạnh, giờ tôi phải đi làm rồi."

"Người còn không hiểu vấn đề nghiêm trọng sao?" Lý Vân Thiên cười lạnh: "Long ca đã khai ra người, nếu không chịu hợp tác, mười năm tù đang đợi người đó."

Vừa nhắc tới Long ca, tên đen nhem kia lập tức suy sụp, bắt đầu dĩ thờ dài: "Mẹ nó, sớm biết tên Long ca này miệng để dưới chun quần mà, hỏi gì khai nấy. Nhưng mà, cảnh sát Lý, lần này tôi cam đoan với ngài, tôi không hề làm chuyện phạm pháp, chỉ cùng lắm là đầu cơ trục lợi thôi. Tôi cũng bị người ta nhờ vả, mới đem bán cổ họa cho Long ca."

Lý Vân Thiên gật đầu: "Là ai nhờ vả?"

"Là Đông thành Vương Hàn." Gã nói: "Cảnh sát Lý, coi như tôi lấy công chuộc tội đi. Vương Hàn là kẻ chủ mưu, nghe nói hắn đào bức họa từ trong cổ mộ ra."

"Lấy công chuộc tội? Người biết rõ bức họa kia là tang vật, lại còn dám mua bán, người có phải chán sống rồi không?"

Lý Vân Thiên nói như vậy, Đại Lão Hắc mới ý thức được mình lỡ miệng, sắc mặt tái nhợt.

"Được rồi, chuyện lần này ta tạm thời không truy cứu trách nhiệm của người. Nhưng người phải ở lại đây, chờ lệnh của đội hình sự. Nếu người dám chạy, hậu quả tự gánh chịu."

Nói xong Lý Vân Thiên dẫn chúng tôi đi. Mà trên đường đi, tôi lại như cũ, không ngờ bức cổ họa này thật là móc ra từ dưới mộ, khó trách có oán khí nặng như vậy.

Có thể nói, hôm qua tôi và Lý mặt đỏ sống sót, căn bản là may mắn, giờ nghĩ lại, không khỏi rùng mình.

Đông thành Vương Hàn, Lý Vân Thiên cũng biết hắn. Xem ra hắn cùng bọn rắn rết này tiếp xúc rất nhiều. Đây cũng là do hoàn cảnh thành phố này quyết định. Nơi này xưa nay là vùng giao tranh binh gia, không phải văn hóa hay kinh tế tốt, mà bởi vì phong thủy tốt.

Phong thủy tốt dẫn tới không ít hoàng thân quốc thích chọn nơi này để an táng. Tôi nghe nói nơi này trước kia không có trộm mộ, hầu hết là mấy người khai hoang, trong lúc đào đất, đào được một vài đồ đồng có giá trị. Thế là liền quen mui, nghĩ một lần vất vả, cả đời nhàn nhã, bắt đầu tìm cổ mộ khắp nơi. Thời gian trôi qua, càng lún càng sâu. Hầu hết dân trộm mộ, đều xuất thân từ nông dân.

Wương Hàn là một trong số đó.

Chỗ ở của hắn so với Đại Lão Hắc, thơm mát hơn rất nhiều, là một chung cư đẹp đẽ, mà lại một lúc mua liền ba phòng, một phòng để ở, hai phòng cho thuê.

Nhưng nhà hán, cửa lớn đóng chặt, hỏi bên khách trọ cũng nói mấy ngày nay không thấy Vương Hàn, tiền thuê nhà đến hạn cũng không qua thu.

Lý Vân Thiên sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi, tôi vội hỏi hán làm sao? Hán nói chuyện này không bình thường. Bởi Vương Hàn có tiếng là keo kiệt, hạn thu tiền nhà tới thì giống như Diêm Vương gia, nhất định không quên.

Nghe Lý Vân Thiên nói vậy, lòng tôi cũng chộn rộn, ý hán nói rất rõ ràng, có thể Vương Hàn đã bỏ trốn.

Tôi hít một hơi sâu, xem ra sự việc lại bắt đầu phiền toái. Liền vội hỏi Lý Vân Thiên làm sao bây giờ? Không tìm được người, thì không tra ra được nguồn gốc bức tranh, liền không thể giải quyết chuyện này.

Lý Vân Thiên nói: "Đi, chúng ta vào trong phòng xem, không chừng có thể tìm được đầu mối gì." Nói xong hán lấy đồ nghề của cảnh sát, phá khóa cửa mà vào.

Mặc dù Vương Hàn sống một mình, nhưng trong phòng lại rất ngăn nắp sạch sẽ, tranh chữ đồ cổ được bày biện có thứ tự trên kệ, các loại nhạc cụ cổ cũng trưng bày, làm cả văn phòng trần ngập khí tức văn hóa, nếu người không biết, còn nghĩ đây là nơi ở của một học giả.

Tôi nhìn lướt qua căn phòng một lượt. Phát hiện tất cả đều bình thường, duy nhất có một vật hấp dẫn tôi, đó là một log lửa lớn đang bốc hơi trong phòng khách.

Trời nóng bức thế này, chắc chắn không phải đốt lò để sưởi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 8: Góc đêm

Tôi thận trọng đến ngồi cạnh lò quan sát. Lý Vân Thiên cũng phát hiện lò lửa lớn này, hít sâu một hơi nói: "Không phải hán cũng nhóm lửa để tìm dấu chân đao phủ chứ?"

Tôi liền chăm chú quan sát mặt đất, hi vọng có thể tìm thấy dấu chân, nhưng lại chẳng có gì.

Tôi băn khoăn, vậy cái này là Vương Hàn muốn làm gì? Tò mò nổi lên, tôi lấy kim sắt mở cửa lò ra, phát hiện bên trong chất đốt không giống than củi. Bởi vì than củi khi cháy hết, sẽ biến thành màu trắng xám, nhưng tro tàn trong lò lại là màu đen, dùng kim sắt chọc thử lại thấy rất mềm mại.

Tôi vội nghiêm túc hỏi Lý Vân Thiên: "Cảnh sát Lý, nếu như một người bị chết cháy, da phía ngoài không cháy hết, cặn bã để lại sẽ là màu gì?"

Nghe tôi nói vậy, Lý Vân Thiên nhìn không được, toàn thân run lên: "Trương tiên sinh, ngài nói vậy là ý gì?"

Tôi không nói, cầm kim sắt kẹp thứ trong lò lửa ra, sau đó chậm rãi nói: "Người cảm thấy, cái bã màu đen này, có giống da người không?"

Lý Vân Thiên quá sợ hãi, hán vrun tay, chẳng sợ bóng, nhặt một mẩu nhí cặn bã lên tay, sau đó đưa lên mũi ngửi. Một lát sau mới nói: "Đây đích thực là da, có mùi khét đặc trưng, nhưng cũng không loại trừ đây là da động vật."

"Đúng vậy" tôi gật đầu: "Có điều sao Vương Hàn lại đốt da? Mùa này nóng bức như vậy, có điện mới đốt lò lửa trong nhà."

Doãn Tiểu Nguyệt bỗng nhiên như nhận ra điều gì, nói: "Ta đoán ra rồi, Vương Hàn nhất định là sợ bị chúng ta tìm ra, nên đã hủy khuôn mặt của mình."

Tôi bật cười thành tiếng: "Cô thật là có khiếu hài hước. Giả sử muốn hủy khuôn mặt, cũng không nhất thiết phải cắt toàn bộ da mặt rồi đốt. Huống chi, trên đời này chẳng ai lại tàn nhẫn với mình như vậy. Tôi cảm thấy, đây là tình huống bất buộc, hán mới làm vậy, ví như bị đao phủ ép bức."

"Đao phủ cũng đã tới đây?" Vừa nhắc tới đao phủ, tiểu Nguyệt cùng Lý Vân Thiên cũng giật mình.

Đoía với tình huống hiện tại, đây là lời giải thích hợp lý nhất.

Tôi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng thấy rằng, nếu Vương Hàn chưa chết, nhất định sẽ còn quay lại. Bởi vì hán còn muốn sinh sống, không đời nào lại vứt bỏ cả một phòng đồ cổ này. Cân nhắc kỹ lưỡng, tôi quyết định tối nay sẽ ở lại đây, ôm cây đợi thỏ.

Lý Vân Thiên muốn ở cùng, tôi đồng ý. Tiểu Nguyệt là chúa tò mò, lại càng muốn ở lại.

Chúng tôi ra ngoài mua chút đồ ăn, lấp đầy bụng, sau đó ngồi trong nhà Vương Hàn chờ đợi. Giờ trời vẫn còn sớm, Vương Hàn nhất định nửa đêm mới trở về. Trong lúc rảnh rỗi, tôi quan sát kỹ những đồ cổ mà hán cất giữ.

Vương Hàn quả thật là một thương gia có thực lực. Đồ cổ hắn giữ ở đây, từ thời Chiến Quốc đến Minh, Thanh đều có, mặc dù cũng có vài cái là đồ giả, nhưng hầu hết là các món đồ có giá trị nghệ thuật chân chính.

Sở dĩ giữ lại mà không bán, có thể đây là đồ cổ lai lịch bất minh. Dù gì những tên dám tiêu thụ mấy thứ này cũng không nhiều, chỉ có thể xử lý từng cái một.

Tôi hỏi Lý Văn Thiên, nhiều đồ cổ lai lịch bất minh như vậy, cục cảnh sát sẽ xử lý thế nào? Hắn cười khỏ, nói đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, hắn không quyết định được nhiều. Hệ thống Pháp luật của Trung Quốc không kiện toàn, bọn này luôn tìm được lỗ hổng. Nếu cục cảnh sát không có chứng cứ xác thực những vật này đến từ lòng đất, cũng không thể làm gì Vương Hàn được.

Tôi thờ dài thăm nghĩ bảo bối Trung Quốc, ít nhiều đã bị hủy trong tay đám cận bã này.

Trời bắt đầu tối, có thể do tâm lý tác động, tôi đột ngột cảm giác gian phòng này bắt đầu trở nên âm trầm. Lý Văn Thiên và tiểu Nguyệt cũng rõ ràng cảm nhận được bầu không khí quỷ dị này, sắc mặt không tốt, ngồi yên không dám đi lại, sợ những cổ vật này đều là chỉ âm tà vật.

Có điều tôi cảm thấy khả năng này không lớn. Vật tà âm thông thường rất hiếm thấy. Có những thương gia đồ cổ, cả đời cũng không đụng tới một lần. Sở dĩ tôi gặp nhiều, bởi tôi là thương nhân âm phủ, thường tìm tới nơi có vật tà âm nhiều loann.

Tôi dẫn hai người đi vào phòng ngủ, quan sát kỹ tình cảnh. Cũng không chắc đêm nay Vương Hàn trở về, nếu hắn không về, chúng tôi phải ở lại lâu.

Nhất định phải tìm nguồn gốc xuất xứ của bức cổ họa kia. Nếu không, ông nội tôi có sống lại, cũng không thể triệt tiêu hung linh trong nó.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ở trong gian phòng âm u này, có cảm giác một ngày dài như một năm. Cả tiểu khu này, mới khoảng chín giờ đã rất yên ắng, thậm chí cả đèn đường cũng không bật.

Chúng tôi cũng không dám bật đèn trong phòng, sợ Vương Hàn sẽ phát giác. Dưới ánh trăng yếu ớt, tôi chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được hai cái bóng của tiểu Nguyệt và Lý Văn Thiên.

Trong đầu tôi lo lắng, ngộ nhớ bỗng dưng trong phòng xuất hiện thêm một cái bóng, vậy phải làm sao? Hoặc trong bóng tối, Lý Văn Thiên hay Tiểu Nguyệt có quay sang tôi vờ vờ cười không? Tất cả đều kinh khủng.

Càng nghĩ, thì lại càng sợ, đây chính là tự mình dọa mình.

Mãi cho tới khoảng bốn năm giờ sáng, trong phòng vẫn như cũ, không có gì khác thường. Nhưng bầu không khí yên tĩnh này, làm lòng tôi bồn chồn, cảm thấy là lạ ở chỗ nào. Nhưng cụ thể điểm nào không đúng, tôi lại không nói ra được.

Đợi tới lúc, cư xá bắt đầu có người đi làm sáng, nỗi bất an trong lòng tôi mới dần biến mất.

Tôi bất đắc dĩ khoát khoát tay nói: "Hôm qua xem như Vương Hàn không về."

Nghe tôi nói vậy, tiểu Nguyệt và Lý Văn Thiên đều nhẹ nhàng thở phào. Xem ra cả hai đều hi vọng Vương Hàn không về, bởi vì chúng tôi căn bản không biết Vương Hàn sẽ trở về bằng "hình thức" nào.

Đêm qua không về, vậy đêm nay chúng tôi lại phải tiếp tục chờ đợi. Tôi rủ hai người xuống dưới lầu ăn sáng. Đang ăn, Lý Văn Thiên có điện thoại. Sau khi cúp máy, sắc mặt hắn liền bất thường.

Nhìn dáng vẻ của hắn, tôi biết chắc đã có chuyện không hay xảy ra. Quả nhiên, Lý Văn Thiên nói với tôi, bức cổ họa kia đã không cánh mà bay.

Tôi giật mình, hỏi hắn chuyện xảy ra khi nào? Hắn lắc đầu, nói chắc là đêm qua. Sáng nay cảnh sát kiểm tra theo thông lệ, mới phát hiện không thấy đâu.

Tôi thăm mắng một câu, sau đó bảo Lý Văn Thiên lái xe đưa về hiện trường giết người. Nói không chừng, đây là kế điệu hổ ly sơn của Vương Hàn, dụ chúng tôi đến nhà hắn, còn hắn thì đi trộm cổ họa.

Đến hiện trường, mấy cảnh sát canh cửa liền thông báo tình hình cho Lý Văn Thiên. Đêm qua từ lầu một tới lầu ba không có ai ra vào. Nhưng không hiểu sao, bức họa kia lại biến mất thành bí như vậy.

Tôi lập tức hỏi: "Các người xác định tối qua không có ai đi lên? Thời điểm trực ban, có phát sinh chuyện gì kỳ lạ không? Bất kỳ chi tiết nào, ta đều muốn nghe."

Cảnh sát trông coi lầu nữa khẳng định, tất cả đều bình thường. Tôi hít một hơi thật sâu nói: "Mở cửa, chúng ta vào xem."

Cảnh sát lập tức mở cửa, phát hiện ổ khóa không bị sao, trừ khi có chìa khóa, nếu không không thể vào bằng cửa chính.

Vào bên trong, tất cả cũng rất bình thường, không có hiện tượng dị thường nào, một vết chân cũng không có, duy nhất là bức họa treo trên tường đã không còn.

Tôi cẩn thận đến chỗ treo cổ họa quan sát, cũng không phát hiện manh mối gì. Lý Văn Thiên nhỏ giọng nói thầm vào tai tôi: "Có phải là... người chết trộm cổ họa đi?"

Tôi cũng không chắc chắn điều gì, đành bài Lý Vân Thiên qua nhà xác kiểm tra xem thi thể còn đó hay không.

Lý Vân Thiên dẫn bọn tôi tới nhà xác. Nhà xác vẫn âm u, lạnh lẽo như vậy. Mở tủ lạnh kéo thi thể ra, cũng không có bất cứ điều gì khác thường.

Tôi hít một hơi sâu, mẹ nó, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 9: Hắc miêu gọi hồn

Hiện giờ, người trong cuộc, người chết đã chết rồi, kẻ chạy trốn cũng chạy trốn rồi. Ngay đến manh mối duy nhất là bức cổ họa cũng biến mất. Đây có lẽ là vụ khó khăn nhất mà tôi gặp.

Lúc này, tôi rất bối rối, bởi tình hình đã vượt xa dự liệu của mình. Mà tiền trong tranh, thêm một ngày chưa giải quyết, sẽ còn tiếp tục hại người, thậm chí những người bên cạnh tôi cũng gặp nguy hiểm.

Nhân chứng duy nhất bây giờ chỉ còn Vương Hàn, nhừ hấn gần như đã mất tích, tôi chỉ có thể bảo Lý Vân Thiên điều động nhân lực, tìm mọi cách tìm ra tung tích của hấn, đồng thời chúng tôi vẫn phải túc trực ở cư xá của hấn.

Có điều Lý Vân Thiên nói, hấn không thể tiếp tục ngồi chờ cùng chúng tôi, bởi hấn còn công việc, không thể vắng mặt dài ngày như vậy. Dù sao thì hấn theo tôi, ngoài việc cho tôi thêm can đảm, cũng không giúp được gì nhiều, nên tôi bảo hấn, nhà Vương Hàn giao cho tôi xử lý.

Lúc chia tay, Lý Vân Thiên còn đưa cho tôi một cây dùi cui điện, nói có thể cần dùng đến. Bọn đạo mộ thường có khuynh hướng bạo lực, nếu tên kia không chịu thua, dùi cui điện có thể áp chế hấn.

Tôi gật đầu cười có điều tôi cảm thấy thứ này mang ra so với vật âm tà hay vong linh chẳng có tác dụng gì, liền giao cho tiểu Nguyệt để nàng tự vệ.

Sau đó tôi với nàng lại trở về cư xá của Vương Hàn.

Trên đường đi, suy nghĩ, tôi rất muốn bảo nàng về nhà. Dù sao thân nữ nhi, suốt ngày theo tôi mạo hiểm, chẳng ra thể thống gì.

Nhưng tiểu Nguyệt lại cứ bám dính lấy tôi, nói rằng lo cho sự an toàn của tôi, có hai người, còn có thể hỗ trợ lẫn nhau. Nàng rất là bướng bỉnh, nếu tôi tiếp tục đuổi, nàng chắc chắn sẽ vừa khóc vừa gào, nên tôi cũng chỉ còn cách im lặng.

Chúng tôi ngồi trong nhà Vương Hàn từ sáng tới tối, không đi ra ngoài. Cũng may hàng xóm có wifi, tôi bảo tiểu Nguyệt lên mạng xem tin tức, hay gì đó cũng được, miễn sao cho nàng bớt căng thẳng, chuẩn bị tinh thần cho lúc nguy hiểm.

Như mọi khi, khoảng 9 giờ, xung quanh liền trở nên yên tĩnh, dường như tất cả mọi người đã đi nghỉ, không có đèn đường, chỉ có ánh sáng hắt ra từ điện thoại của tiểu Nguyệt. Ánh sáng chiếu vào khuôn mặt kiêu diễm của nàng, thoáng cho tâm hồn tôi cảm nhận chút yên bình.

Bỗng đâu đó bên ngoài có tiếng mèo hoang kêu thê lương, làm lòng tôi nóng nảy. Tôi nghĩ, đi ra ngoài đuổi nó đi, có điều chỉ nghĩ vậy chứ cũng không ra. Biết đâu, là Vương Hàn đang thăm dò.

Nghĩ vậy, tôi bèn bảo tiểu Nguyệt tắt điện thoại đi, thận trọng nghe ngóng bên ngoài.

Mèo hoang kêu gào không ngừng, âm thanh kéo dài tới nửa giờ, sau đó đột nhiên biến mất.

Một giây sau, một bóng đen phá cửa nhảy vào, trong phòng nhảy loạn xạ, đập đổ nhiều đồ vật. Tôi lập tức sợ đến vã mồ hôi, mèo hoang này xảy ra chuyện gì, mà phá cửa nhảy vào đây? Tiếng kêu lại còn giống như tiếng trẻ con khóc.

Tiểu Nguyệt càng sợ hãi hơn, lăm lăm dùi cui điện trên tay.

Con mèo hoang kia nhảy tới nhảy lui trong phòng khách, giống như đang chiến đấu với người nào đó, nhưng phòng khách căn bản là không có ai khác.

Trái tim tôi đập mạnh liên hồi. Trước giờ mèo là loài động vật thông minh, có thể nhìn thấy thứ mà con người không thấy, hấn là nó đang nhìn thấy gì đó.

Đang do dự có nên đuổi nó đi không, nó lại bỗng nhiên an tĩnh lại, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh, nhìn chăm chăm về phía chúng tôi.

Toàn thân tôi căng cứng, ánh mắt này, tôi cảm thấy nó không phải ánh mắt động vật, bởi nó hàm chứa quá nhiều cảm xúc bên trong, vừa sợ hãi, vừa tức giận giống như ánh mắt nhìn kẻ thù.

Lúc này, tôi liền ý thức được nguy hiểm, lập tức kéo tiểu Nguyệt ra sau lưng, đồng thời với tay nhắc một bình sứ bên cạnh, làm động tác giả ném, muốn làm con mèo sợ mà chạy đi.

Nhưng nó không hề sợ, đứng tại chỗ nghe răng toét miệng nhìn tôi, đôi mắt lóe sáng, đầy sự khinh thị.

Tôi càng xác định rõ, đây là ánh mắt của một con người.

Đúng lúc tôi tràn ngập sợ hãi nội tâm, con mèo hoang bỗng co người lên, chuẩn bị tư thế tấn công. Tôi hít sâu một hơi, không do dự ném bình sứ về phía nó.

Bình sứ hướng đúng chỗ nó ngồi bay tới nhưng động tác của nó lại vô cùng linh hoạt, lùi lại phía sau, rồi đột nhiên vọt vào lò lửa.

Nháy mắt, một luồng khói khét lẹt bốc ra, sau đó lò lửa bốc cao bùng lên giống như có ai đổ xăng vào.

Mèo hoang kêu lên thảm thiết, âm thanh khàn khàn, giãy dụa trong lò lửa. Có điều lửa đã hoàn toàn bao phủ lấy nó, chỉ giây phút nó đã không thể tiếp tục kêu hay giãy dụa nữa. Nó bị thiêu chết rồi!

Tôi tròn tròn mắt, chưa hoàn hồn, không thể hiểu nổi tại sao con mèo hoang kia lại muốn tự sát, nhảy vào lò lửa.

Đang ngờ ngẩn nhìn lò lửa, chợt cảm giác có ai kéo y phục của tôi, tôi lập tức quay đầu lại, thì ra là tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt nom nớp lo sợ, tay chỉ ra cửa. Ánh mắt của tôi lập tức quét theo hướng tay của nàng, đột ngột bị dọa lạnh gáy.

Tại cửa ra vào, một người nằm sấp, không nhúc nhích, đầu ngửa lên hướng về phía chúng tôi. Mất hồn trắng hếu, phản xạ ánh lửa, làm tôi thực sự run lên.

Tôi cố kìm nén sợ hãi, tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Người là ai?"

Tôi xác định đây không phải Vương Hàn, vì thân hình mảnh mai, tóc rối bù, có vẻ như là một cô gái.

Cô ta thở dài, ánh mắt tán loạn nhìn quanh phòng, sau đó lại chậm rãi bò ra ngoài.

Tôi ngẩn người một chút, biết rằng nàng nhất định nắm được chuyện gì đó, không do dự đuổi theo, tay cầm dùi cui cảnh sát: "Dừng lại, chúng ta là cảnh sát, nếu không đừng trách ta không khách khí với người."

Cô gái lúc này mới dừng lại, khó khăn vịn vào chiếc ghế bên cạnh, ngồi lên: "Các người là ai, tại sao lại ở trong phòng Vương bá bá?"

Tôi hỏi ngược lại: "Trả lời ta trước, người là ai, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại xông vào nhà người khác?"

Cô gái thở dài: "Ta đi tìm con ta, mấy đứa con của ta đều bị lò lửa đốt chết hết rồi."

"Cái gì?" Tiểu Nguyệt ghen gào lên, toàn thân mềm nhũn, đổ xuống.

Tôi vội vàng trấn an nàng, hỏi: "Con của người, có phải là đám mèo hoang không?"

"Không." Cô gái tức giận nói: "Bọn chúng không phải mèo hoang, bọn chúng đều có sinh mệnh, thậm chí suy nghĩ còn phức tạp hơn con người."

Tiểu Nguyệt lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi chắc nàng tưởng cô gái nói con là do cô ta sinh ra.

"Nói như vậy, tro tàn màu đen trong lò, đều là hài cốt mèo hoang?"

Cô gái gật đầu: "Đúng."

"Tại sao con của người lại nhảy vào lò lửa?" Tôi hỏi: "Có phải người đi đứng không tiện, bước đi không được?"

Cô gái thần sắc ảm đạm cúi đầu: "Ta đi đứng không được tốt. Còn vì sao con của ta nhảy vào lò lửa, là vì chúng bị những thứ bẩn thỉu ám lên. Trong phòng này có thứ không 'sạch sẽ'."

Tôi hoang mang nhìn cô gái, lời nói của cô làm tôi suy nghĩ khôn nguôi. Một cô gái yếu ớt, sao lại to gan như vậy, một mình đêm hôm xông vào "quỷ trạch"?

Tôi thận trọng đi tới, ngồi xổm xuống nói chuyện: "Tại sao người cho rằng trong phòng có thứ không 'sạch sẽ'?"

"Bởi nơi này từng có người chết." Cô gái nói.

"Có người chết? Làm sao người biết?"

"Ta chính mắt trông thấy." Cô gái nói: "Một người cầm đại đao, chặt bay đầu Vương bá bá, sau đó ném vào lò lửa."

"Hả?" Nghe cô gái nói vậy, trong lòng tôi lập tức khẽ động: "Người tận mắt thấy? Người có nhớ người cầm đao đáng đáp thế nào không?"

"Nhớ." Cô gái đắc ý nói: "Nhưng ta sẽ không nói cho các người."

"Tại sao?"

"Vì người thúc thúc kia là cảnh sát." Cô gái vừa cười vừa nói: "Thúc thúc bảo đó là trù ập kẻ xấu, không cho ta nói ra."

"Cảnh sát? Người trông thấy rõ ràng?" Tôi sợ hãi nói.

"Ừm." Cô gái gật đầu: "Thúc thúc nói Vương bá bá trộm đồ của người ta, cho nên muốn giết Vương bá bá. Thi thể chôn ở mảnh rừng phía sau cư xá này."

"Điều này người cũng nhìn thấy?"

"Không, là con của ta nói cho ta biết." Cô gái kiêu ngạo nói: "Con của ta có thể nhìn thấy rất nhiều thứ. Chúng còn nói, Vương bá bá chưa đi, vẫn quanh quẩn trong phòng này."

Đúng lúc tôi còn nhiều câu muốn hỏi, dưới lầu bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, sau đó một người phụ nữ trung niên chạy tới. Trông thấy cô gái, lập tức xông tới, bạt tai cô: "Con bé này, đêm hôm khuya khoắt không ngủ, chạy loạn khắp nơi làm gì?"

Nói xong thì ả này quay qua chúng tôi: "Xin lỗi hai vị, hải tử nhà ta đi đứng không tốt, đầu óc lại không bình thường, cả ngày chủ biết nói linh tinh, người đừng chấp nhặt với nó."

Sau đó, bác gái cũng không cho chúng tôi có hội nói chuyện, liền vội vàng vàng cổng cô gái đi xuống lầu.

Cô gái nằm sấp trên lưng bác gái, còn nhìn chúng tôi cười rất quỷ dị, thấy tê cả da đầu, sống lưng ớn lạnh. Cô gái miệng há to, tựa như đang nói chuyện với chúng tôi, nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Tôi quay qua tiểu Nguyệt, nàng đã sớm bị dọa mặt cắt không còn giọt máu, nắm lấy góc áo của tôi, lo sợ hỏi: "Trương ca, anh có cảm thấy cô gái này rất quỷ dị không?"

Tôi hít thở sâu một hơi: "Cô biết vừa rồi, lúc đi xuống, nàng nói gì ư?"

Tiểu Nguyệt lắc đầu: "Hình như cô ta dùng khẩu hình miệng nói chuyện, nhưng cụ thể nói gì, tôi không rõ."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 10: Hung thủ

Tôi liền bắt chước theo khẩu hình của cô gái, nói với Doãn Tiểu Nguyệt ba chữ: "Cảnh sát Lý."

Tiểu Nguyệt ngơ ngác, không hiểu được, nhìn tôi: "Lý cảnh sát...có ý gì?"

Tôi hít một hơi thật sâu, kéo tiểu Nguyệt vào trong phòng nói: "Cô ta chính là ám chỉ cảnh sát Lý giết Vương Hàn."

Tiểu Nguyệt thối phũ một tiếng bật cười: "Nói linh tinh gì vậy? Nếu cảnh sát Lý là hung thủ giết người, hắn có tận tâm tận lực điều tra như vậy không?"

"Vậy cô có cảm thấy vừa rồi cô gái tật nguyền kia nói hươu nói vượn không?" Tôi hỏi ngược lại.

Tiểu Nguyệt lại sùng sốt, nhìn tôi một lúc, không nói gì.

"Lý cảnh sát họ gì? Họ Lý. Ý Đức thái tử họ gì? Cũng họ Lý. Nếu như Lý cảnh sát là hậu duệ của Ý Đức thái tử, có khi nào bởi vì Vương Hàn trộm mộ tổ nhà hắn, mà hắn ra tay báo thù không?" Tôi nói.

Tiểu Nguyệt cứng miệng, lo âu nhìn tôi.

"Cảnh sát Lý có lẽ là không tìm được chứng cứ Vương Hàn trộm mộ, mà cho dù trộm mộ, Vương Hàn cũng chỉ đi tù vài năm, cho nên Lý cảnh sát dứt khoát giết người, đồng thời tạo hiện trường giả Vương Hàn bỏ trốn. Như vậy sẽ vĩnh viễn không có ai biết được chân tướng."

"Chỉ có điều, lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt, có lẽ Vương Hàn oan hồn bất tán, chờ chúng ta tra ra sự thật. Hoặc là cô gái tật nguyền kia thật sự có linh tính, nhìn thấy Lý cảnh sát phạm tội lớn tày trời."

Tôi kiên nhẫn phân tích, lại phát hiện rất nhiều bằng chứng cho thấy Lý cảnh sát là hung thủ giết người.

Tiểu Nguyệt bị kết luận của tôi làm cho sững sờ, rất lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

"Nói vậy, cô họa giết người, kỳ thật là giả. Lý cảnh sát chỉ lờ Vương Hàn vào, để cảnh sát nghĩ là Vương Hàn đã chạy trốn rồi?" Tiểu Nguyệt hỏi.

Tôi lắc đầu, nói vấn đề này tôi vẫn chưa xác định. Bởi vì bức cổ họa kia đích thực là vật tà âm, nếu bàn tay đứng sau tất cả là Lý cảnh sát, tôi chỉ có thể khen một câu tâm ngoan thủ lạt, cơ trí hơn người.

Loại người này, nếu nắm quyền chức trong tay, mối nguy với xã hội khó tưởng tượng được.

"Hắn có giết chúng ta không?" Tiểu Nguyệt sợ hãi nhìn tôi: "Chúng ta đã biết quá nhiều, nếu biết chúng ta điều tra ra nguyên nhân cái chết của Vương Hàn, với phong cách làm việc của mình, Lý cảnh sát liệu có buông tha chúng ta không?"

Tôi cười khò: "Đây cũng chính là điều tôi đang lo lắng. Hay là thế này đi, bạn thân của cô là do Vương Hàn giết, sau đó Vương Hàn bỏ trốn. Không có vai trò của Lý cảnh sát trong đó, được không?"

Tôi nghiêm túc nhìn tiểu Nguyệt, chuyện này hai ta không thể tiếp tục thâm nhập sâu, nếu cố tình, sẽ ảnh hưởng tới tính mạng, đối với chúng tôi chỉ có hại mà không lợi.

Tôi cũng chẳng phải đại anh hùng mui phần trọng nghĩa, tôi chỉ muốn yên ổn sinh sống, tai họa bất ngờ này, tôi không muốn gánh lấy.

Tiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn tôi: "Anh định tro mắt nhìn lũ sâu mọt này tiếp tục gây họa?"

Tôi nhún vai: "Cô quá ngây thơ, loại chuyện này tôi không quản được, cô cũng không quản được, theo đến cùng chỉ rước họa vào thân."

Tiểu Nguyệt trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, tôi nghe lời anh."

Vậy thì đơn giản rồi, tôi thờ phào.

Sáng hôm sau, tôi liền gọi điện thoại cho Lý Văn Thiên, nói rằng, Vương Hàn rất có thể đã bỏ trốn, mà oán khí trên cổ họa kia có lẽ đã tiêu tán, sẽ không tiếp tục uy hiếp tính mạng con người, cho nên vụ án này dừng ở đây đi, tôi đã hết cách rồi.

Lý cảnh sát liên tục giữ tôi lại, nói rằng cảnh sát không thể tùy tiện kết án. Có điều tôi cự tuyệt, tôi biết hắn giữ tôi lại, chỉ là giả bộ mà thôi.

Hắn cuối cùng đồng ý. Bản án rất nhanh đã kết thúc, tất cả tội đều đổ lên đầu Vương Hàn, giống dự liệu của tôi y hệt. Lý cảnh sát thậm chí còn cao hứng mời tôi bữa cơm, bức họa kia cũng đưa cho tôi.

Mặc dù không muốn, nhưng vì thể diện tôi không có ý khác với vụ án này, nên đành nhận.

Mấy tối sau, tôi đều không ngủ ngon giấc. Vừa nhắm mắt lại, bộ dạng Vương Hàn lại hiện lên. Hắn bị một đao phủ chặt đứt đầu, vứt vào lò than. Đầu của hắn còn nhe răng nhìn tôi cười toe toét, lửa lớn đốt mất hắn rồi, sau đó phát nổ, máu, não văng tung tóe lên mặt tôi.

Cứ tối đến là tôi bị ác mộng tương tự đánh thức, tỉnh dậy toàn thân mồ hôi ướt đầm đìa. Nội tâm tôi ngập tràn xấu hổ tự trách, biết rõ đây là án oan, tôi lại buông tay mặc kệ?

Cứ nghĩ rằng thời gian tôi sẽ dần nguôi ngoai. Thế nhưng chẳng được mấy ngày, lại có chuyện xảy ra.

Đêm đó, tôi rảnh rỗi, đang suy nghĩ nên tìm người mua bức cổ họa này ở đâu, chợt có điện thoại của tiểu Nguyệt gọi tới. Nàng ở đầu dây bên kia thở hồng hộc, lớn tiếng hô cứu mạng. Tôi vội hỏi nàng chuyện gì xảy ra, tiểu Nguyệt nói nàng gặp một đao phủ không đầu, đuổi nàng chạy trong rừng rậm, mau tới, nàng không chịu nổi nữa.

Tôi nghe xong, lập tức hoang mang, không đầu đao phủ, cái gì đao phủ, cái gì không đầu? Hít một hơi thật sâu, cuống quýt mở cổ họa ra xem, tôi mới kinh hãi phát hiện, đao phủ bên trong, áo đồ đã mờ đi rất nhiều, đường cong cũng mờ mờ, giống như đang ẩn thân.

Không ổn. Tôi liền nhảy dựng lên, một tay cầm cổ họa, lên xe, gấp rút lái về rừng rậm kia.

Ở chỗ chúng tôi chỉ có một khu rừng, đó chính là khu rừng phía sau cư xá mà Vương Hàn ở. Tôi vô tình nhớ tới cô gái tàn tật từng nói, Lý cảnh sát giết chết Vương Hàn, đầu ném vào lò lửa, còn thân thì chôn ở rừng rậm phía sau.

Tiểu Nguyệt nhắc tới đao phủ không đầu, không phải là thi thể của Vương Hàn chứ? Đêm hôm khuya khoắt, nàng vào rừng làm gì? Rất có thể là nàng không cam tâm nhìn bạn thân mình chết oan, nên đi tìm thi thể Vương Hàn, muốn Lý Văn Thiên chịu tội.

Tôi nửa đường ghé qua nhà Lý mặt đỏ, xông vào. Hắn cùng con trai đang dùng bữa, tôi đột ngột đi vào, làm hắn giật nảy mình, hỏi tôi đi đâu.

Tôi kéo hắn ra ngoài, hắn tất nhiên không vui, vịn vào cửa không chịu đi. Tôi nói một câu, tiểu Nguyệt đang nguy hiểm tới tính mạng, hắn lập tức buông cửa.

Tôi một chân đạp ga hết cỡ, không quan tâm đèn đỏ, rồ cuộc cũng tới khu rừng.

Tắt máy xe, tôi cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Nhưng trong rừng rậm cuồng phong thổi ào ào, chỉ sợ ngoài 100m có người gọi, chúng tôi cũng không thể nghe thấy.

Trong rừng căn bản không có người ở, một chút ánh sáng cũng không có, thậm chí ánh trăng cũng không cách nào xuyên xuống tán cây rậm rạp. Tôi cùng Lý mặt rỗ bật đèn pin, hướng về phía trung tâm khu rừng, khu trung tâm trước giờ đều là nơi tốt để giết người vút xác.

Đầu óc của tôi không tự chủ được, suy nghĩ rất nhiều, nghĩ tới tiểu Nguyệt lúc này đang vô cùng sợ hãi, bỗng khóc mắt tôi rí ra hai dòng lệ.

Nàng dù gì cũng chỉ là một cô gái thành phố.

Muốn tìm nàng trong khu rừng lớn như vậy, khác nào mò kim đáy bể. Nếu không có cách tìm tiểu Nguyệt, vậy tôi sẽ tìm đao phủ không đầu. Hẳn thuộc về vật tà âm, tôi sẽ dùng cách tìm kiếm vật tà âm, nhất định sẽ tìm ra hắn.

Nghĩ thông suốt, tôi liền gọi Lý mặt rỗ, sau đó bắt một con cóc, bẻ gãy ba chân của nó, chỉ để lại một chân trước. Con cóc đau đớn quay vòng tại chỗ máu tươi chảy ra, vẽ trên mặt đất một vòng tròn. Đao quanh vòng tròn một lúc, nó bắt đầu gãy dựa, hướng về một phía bò ra.

Tôi nhặt con cóc lên cầm trên tay, thuận phương hướng nó bò, điên cuồng chạy tới. Cứ như vậy, vừa chạy một đoạn, đặt con cóc xuống chỉ đường, rồi lại chạy, cuối cùng tìm được chút manh mối.

Tôi thấy trên một nhánh cây mắc sợi dây chuyền của tiểu Nguyệt, đây chẳng phải nàng để lại cho chúng tôi phương hướng hay sao.

Tôi sờ sợi dây chuyền thấy vẫn còn hơi ấm, như vậy chắc chắn nàng ở gần quanh đây. Nhưng có điều, tại sao nơi này lại yên ắng lạ thường? Hẳn là.. nàng đã gặp bất trắc?

Tôi lập tức bảo Lý mặt rỗ cẩn thận, nơi này có gì đó rất quái lạ. Tôi cùng lão Lý tựa lưng vào nhau, bắt đầu thăm dò xung quanh.

Một trận gió thổi tới, một âm thanh rầm rầm truyền vào đỉnh đầu, không phải âm thanh cành cây va chạm, tôi giật nảy mình vội ngẩng đầu nhìn.

Một thanh quỷ đầu đao sáng loáng, lóe ra hàn quang, trên tay một bóng màu đỏ, từ trên cây nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 11: Nhân chi sơ, tính bản thiện

Tôi quá hoảng sợ, lập tức quay người đạp Lý mặt rỗ một cước, hắn ngã lộn sang một bên.

Thanh quỷ đầu đao xé gió, vạch trên đùi tôi một đường dài. Tôi bắt giác đau thấu xương, lùi về phía sau.

Cái bóng người màu đỏ kia, mặc một bộ đao phủ thời xưa, trên cổ trống không, không có đầu. Dáng người cao lớn, trong tay cầm quỷ đầu đao, nặng nề từng bước lại gần tôi.

Tôi choáng váng, đao phủ không đầu, quả thật từ trong bức cổ họa mà ra? Cảnh này thật kinh dị.

Tôi đưa tay rút thiên lang roi, quát về phía đao phủ. Hắn không có đầu, nhưng giống như có thể nhìn thấy nhất cử nhất động của tôi, dễ dàng lách sang một bên né tránh.

Sau đó hắn vọt lên, lần nữa nhắm đầu tôi bổ tới. Tốc độ của hắn vượt qua người thường có thể tưởng tượng. Trong nháy mắt, nỗi sợ của tôi dâng lên tới cực điểm, bởi bây giờ chân bị chém, chẳng còn đường lui, trong tay chỉ có thiên lang roi, nhưng thiên lang roi đối với hắn có vẻ vô dụng.

Quỷ đầu đao phản xạ ánh trăng, một luồng sáng chói lòa khiến tôi nhắm mắt, đứng im chờ chết.

Nhưng nói thì chậm, mà thực tế diễn ra rất nhanh, Lý mặt rỗ đã lấy lại tinh thần, hắn gầm lên, từ phía sau ôm lấy tên đao phủ, sau đó quật hắn xuống đất, đâm liên tục vào người.

Một chiêu này, đối phó với người sống rất hữu dụng. Nhưng đây lại là tiên trong tranh, căn bản không xi nhê. Đao phủ không đầu nháy mắt liền quật Lý mặt rỗ sang một bên.

Có điều, chỉ cần Lý mặt rỗ kéo dài thời gian như vậy là đủ, thiên lang roi trong tay tôi đã vút ra, quán lấy chân đao phủ không đầu. Tôi dùng sức kéo mạnh, hắn không giữ được thăng bằng ngã ra đất.

Tôi lao lên, ôm lấy cánh tay của hắn, há miệng cắn mạnh. Nhát cắn này, tôi dùng hết sức bình sinh, cảm giác nếu không có quần áo ngăn trở, tôi có thể cắn nát thịt trên tay hắn.

Để cho tôi ngàn lần không thể ngờ tới, chính là, đao phủ hét lên một tiếng thảm thiết, âm thanh lại vô cùng quen thuộc. Nhưng bây giờ làm gì có thời gian suy nghĩ, tôi xoay người, nhặt quai đầu đao rơi trên mặt đất, đâm thẳng vào tay hắn.

Đại đao lại dùng để đâm nên hiệu quả cũng không lớn, nhưng cũng làm tay hắn rách một vết sâu.

Tên đao phủ ngã trên đất, lăn lộn la to, tôi thì cầm quai đầu đao thở hồng hộc ngồi cạnh Lý mặt đỏ.

Lão Lý kinh ngạc nhìn tôi: "Trương gia tiểu ca, ngươi có cảm thấy âm thanh này rất quen thuộc không?"

Tôi mắng một câu: "Quen thuộc con mẹ ngươi, nhanh đi cứu tiểu Nguyệt, ta ở đây chặn đường hắn."

Lý mặt đỏ nhìn thoáng qua một bên đùi nhuộm đỏ máu của tôi: "Nhưng vết thương của ngươi..."

Không nhắc đến thì thôi, Lý mặt đỏ nói như vậy, tôi lập tức cảm giác đau tới tê liệt thần kinh. Đáng chết, hắn thật đúng là hết chuyện để nói.

Tôi gào: "Ai cần ngươi lo." Sau đó đẩy hắn sang một bên, cắn răng, vịn vào thân cây đứng lên, dự định cầm quai đầu đao kết liễu tên đao phủ.

Nhưng tôi còn chưa kịp bước tới, đao phủ kia, trên cổ bỗng nhiên mọc ra một cái đầu. Cảnh quỷ dị này thật quá dọa người. Có điều, nhìn rõ dung mạo của hắn, tôi lập tức tròn tròn mắt.

Hắn, chính là Lý Vân Thiên.

Không sai, chính xác là Lý Vân Thiên. Hắn thống khổ thở phì phò, trong miệng lẩm bẩm: "Đừng, đừng động thủ... là ta."

Lý mặt đỏ hét lên: "Ta đã nói rồi, âm thanh này rất quen thuộc mà."

Tôi tức giận mắng một câu: "Là ngươi, cảnh sát Lý?"

Lý Vân Thiên toàn thân run lên, lập tức tỏ ra không hay biết gì: "A, sao ta lại ở đây? Chẳng lẽ là bị ma nhập?"

Tôi cười lạnh, đã đến nước này rồi, còn giả vờ.

Tôi trực tiếp hỏi: "Ngươi đầu tiểu Nguyệt ở đâu, mau nói."

Lý Vân Thiên nói: "Cái gì tiểu Nguyệt? Ta không rõ."

"Đừng giả vờ nữa cảnh sát Lý." Tôi dứt khoát nói: "Vương Hàn là do ngươi giết. Có phải vì tiểu Nguyệt biết sự tình, nên ngươi định giết nàng diệt khẩu?"

Lý mặt đỏ há hốc mồm nhìn tôi, sau đó lại quay qua Lý Vân Thiên, vẻ mặt mờ hồ.

Lý Vân Thiên sững sờ một chút, cuối cùng cố nén đau, ngồi dậy: "Các ngươi đều biết hết rồi, để ta nói cho các ngươi biết sự thật. Vương Hàn không phải là ta giết, là hung linh bên trong cổ họa giết, giống như lần này, ta cũng bị hung linh nhập thể."

Tôi bất đắc dĩ cười khổ: "Ngươi nghĩ ta là trẻ lên ba chắc? Cái lý do của ngươi lừa ai chứ làm sao lừa được ta. Đoãn Tiểu Nguyệt đâu, mau nói cho ta."

Lý Vân Thiên chưa mở miệng, trên đầu chúng tôi chợt nghe một tiếng rên rỉ yếu ớt. Tôi giật mình ngẩng đầu chiếu đèn pin lên nhìn.

Tiểu Nguyệt, là tiểu Nguyệt. Nàng bị trói trên thân cây, miệng bị nhét một đồng vải, mặt khổ sở nhìn chúng tôi.

Tên khốn kiếp này! Tôi mắng một câu, liền muốn leo lên cây đưa nàng xuống. Nhưng chân tôi bị thương nặng, không thể trèo, đành để Lý mặt đỏ cứu nàng xuống.

Tôi lo lắng Lý Vân Thiên sẽ thừa cơ tập kích, mắt luôn chăm chăm quan sát hắn.

Lý Vân Thiên biết sự tình đã không thể cứu vãn, ngược lại cũng không có ý bỏ chạy, bởi vì trong lòng hắn rõ, cho dù hắn bỏ chạy, với thương thế của hắn cũng sớm bị chúng tôi bắt được.

Tiểu Nguyệt được đưa xuống, sắc mặt nhợt nhạt, nghiêng răng nhìn Lý Vân Thiên nói: "Để tôi nói cho mọi người biết, tại sao tên Lý Vân Thiên này lại sát hại Vương Hàn. Bởi vì hắn vô tình biết được, trong nhà mình có một tòa cổ mộ, chính là mộ của Đường triều thái tử, vật bồi táng bên trong có giá trị liên thành, thế là hắn âm thầm sai Vương Hàn đi đào mộ. Ha ha là một cảnh sát nhân dân mà ngươi lại cùng người khác đào mộ tổ của mình lên, Lý Vân Thiên, ngươi thật là có hiểu."

Nghe tiểu Nguyệt nói, Lý Vân Thiên sắc mặt biến đổi liên tục, biểu hiện rất khó xử.

Tôi và Lý mặt rỗ cũng bị kinh động, mặc dù biết Lý Vân Thiên không phải người tốt gì, nhưng chẳng thể nghĩ tới, hấn lại cả gan đào cả mộ tổ nhà mình lên.

Doãn Tiểu Nguyệt tiếp tục nói: "Về sau hai người chia tài sản, Lý Vân Thiên lại tham phần của Vương Hàn, thế là liền động tâm giết người. Còn bạn thân của tôi chết đơn thuần là do không may, mua phải một vật âm tà, mà vật này với tổ tiên của nàng lại có thù. Thảm án xảy ra, Lý Vân Thiên liền tương kế tựu kế, đem tất cả đồ lên bức cổ họa kia."

Tôi hít sâu một hơi, nhìn nét mặt của Lý Vân Thiên, tôi biết tiểu Nguyệt đã nói đúng.

Lý Vân Thiên buồn bã nói: "Tốt, tốt, hôm nay xem như ta chịu thua, thế nhưng, các ngươi có chứng cứ không? Không có chứng cứ sao có thể kết tội ta? Giờ ta cho các ngươi một giao kèo, chuyện lần này dừng ở đây, ta cho các ngươi một trăm vạn bịt miệng, thế nào?"

Lý mặt rỗ mặt đại nghĩa nói: "Ngươi cho là chúng ta thiếu tiền? Sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của ngươi? Hừ, muốn dùng tiền hối lộ chúng ta, ít nhất cũng phải một trăm năm mươi vạn."

Lý Vân Thiên cắn răng gật đầu: "Được, ta đáp ứng các ngươi."

Lòng tôi lạnh như băng, thật sự không nghĩ một đội trưởng đội cảnh sát hình sự lại có nhiều tiền như vậy. Xem ra những hành động mờ ám hấn làm không ít.

"Giờ ngươi dùng internet banking chuyển khoản ngay cho ta, nếu không ta không thể tin ngươi. Ngộ nhờ ngươi nuốt lời, chúng ta biết đòi ai?" Lý mặt rỗ nói.

Lý Vân Thiên cười lớn: "Ha ha, sáng khoái. Ta cũng thích giao dịch cùng người sáng khoái. Có điều ta chỉ có thể đặt cọc cho ngươi một phần, internet banking một ngày giới hạn số tiền chuyển khoản, ta sẽ chuyển trước cho ngươi mười vạn, số còn lại đợi ta về nhà an toàn sẽ đưa tận tay ngươi sau."

"Bớt nói nhảm, mười vạn thì mười vạn." Lý mặt rỗ lườm Lý Vân Thiên.

Doãn Tiểu Nguyệt thì nhìn không nổi nữa, định mắng Lý mặt rỗ, lại bị tôi cản lại, nhìn nàng nháy mắt liên tục.

Mười vạn tệ rất nhanh đã chuyển tới tài khoản Lý mặt rỗ, chuyển xong Lý Vân Thiên khập khiễng rời đi.

Tiểu Nguyệt rất phẫn nộ, vành mắt nổi gân máu nhìn tôi: "Các ngươi vì chút tiền lẻ này mà..."

Tôi ngắt lời nàng: "Chân ruồi thì cũng là thịt, không cần thi uổng phí lắm."

Vừa dứt lời, phía xa vọng lại tiếng hú xe cảnh sát. Tiểu Nguyệt ngạc nhiên, sau đó chợt hiểu ra: "Các ngươi đúng là âm gian."

"Không âm gian, làm sao làm thương nhân âm phủ?" Tôi cười nhạt nói.

Lý Vân Thiên bị bắt quy án, tiểu Nguyệt cùng cô gái tàn tật làm nhân chứng. Hấn rất nhanh bị định tội: "Cố ý giết người, tội ác tày trời."

Sau đó, có hai vị lão nhân đi tới tiệm đồ cổ của tôi, tự xưng là cha mẹ của Lý Vân Thiên. Hai người tóc đã bạc trắng, vừa nhìn thấy tôi liền quỳ xuống, nước mắt ngắn dài, cầu xin tôi bán lại bức cổ họa cho họ, còn đưa tôi một tấm chi phiếu ngân hàng.

Đây là số tiền tích góp cả đời để dưỡng lão. Tôi pha một bình trà, nghe hai cụ kể lại chuyện xưa.

Tổ tiên của họ là Ý Đức thái tử, coi trọng bách tính, nhưng vì đắc tội với Võ Tắc Thiên, bị tham quan vu oan giá họa, giết chết.

Từ đó về sau, họ Lý đời đời đều lấy hai chữ thanh liêm làm đầu, hận nhất là tham quan.

Đến đời này cũng không ngoại lệ. Lý Vân Thiên từ nhỏ sống trong nghèo khó, bữa no bữa đói, nhưng hấn vẫn có nghị lực hơn người, thi đỗ vào trường cảnh sát, cho tới nay cũng gọi là có chút thành tựu.

Mà cuốn theo xã hội vật chất ô nhiễm, hấn từ một cảnh sát nhân dân liêm chính, cũng dần dần bị nhúng chìm. Đến cuối cùng, chỉ muốn vợ vết của cải, thăng quan, đặt chân vào con đường không có lối về.

Tôi thở dài, tiền tài quyền thế chỉ là vật ngoài thân, chết cũng chẳng mang theo được, vậy mà có những người như hấn, xông pha khói lửa, bước vào lối dài chính trị, tiền tài.

Trong xã hội này, không quên nhân chi sơ tính bản thiện mới là khó, vậy nên mấy ai có thể chân chính làm được điều này.

Tôi cũng không nhận thẻ ngân hàng, mà còn trực tiếp trao trả bức tranh cho hai cụ. Hy vọng hậu bối của Lý gia xem đây như một bài học.

Hết phần 7.

P/s: Đôi lời với những bạn đang theo dõi bộ này, truyện nghe có vẻ rùng rợn, nhưng thực chất dùng yếu tố tâm linh để lồng vào những bài học cho cuộc sống con người. Vì vậy các bạn thích truyện ma có thể sẽ thấy hụt hẫng. Nhưng chính mình đọc tới phần này bắt đầu cảm ra và thấy hay. Cảm ơn các

bạn đã ủng hộ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 8 - Chương 1: Nữ khách hàng kỳ lạ

Trải qua vụ bức cổ họa, tôi coi như cứu tiểu Nguyệt một mạng. Nàng coi đó là một đại ân, ngày càng y lại vào tôi, hàng ngày đều tới tiệm của tôi, giặt quần áo, dọn dẹp cửa hàng. Chúng tôi giống như là chung sống cùng nhau vậy. Tôi cũng không biết nàng thích tôi ở điểm nào nữa.

Về phần Lý mặt rỗ, nàng cũng biết rõ hắn có ý với nàng nhưng nàng lại không có cảm tình với hắn.

Dù vậy, lần trước Lý mặt rỗ cũng bất chấp tính mạng mà cứu nàng, nên vô tình hay cố ý, nàng đều dẫn hắn đi gặp gỡ những cô gái mà nàng quen.

Thực ra mà nói, ngoại trừ tuổi tác hơi lớn, con người hèn mọn, lại có con riêng, những mặt khác của Lý mặt rỗ không tệ. Hiện giờ không phải đang có trào lưu "chủ nuôi" sao? Lý mặt rỗ đúng là một chủ nuôi đúng nghĩa. Người có tiền, mà chung diện cũng thuộc dạng chó hình người, còn hiểu đời, tính cách hài hước, nên mấy cô nương kém hắn khoản chục tuổi đều rất coi mờ với hắn.

Nếu thực có thể dặt mối, để Lý mặt rỗ đi bước nữa, tôi cũng cảm thấy công đức vô lượng.

Tối hôm đó, cũng như mọi khi, tôi ngồi trong tiệm nghe nhạc, nhìn vu vơ lên bầu trời đêm. Bỗng nhiên tôi chợt nhớ tới nam nhân áo thun, không biết hiện giờ hắn đang ở đâu. Mặc dù thời gian vừa qua cũng gọi là có hợp tác với nhau, nhưng đối với tôi, hắn vẫn luôn là một câu đố, không thể nào hiểu được.

Nghĩ đi nghĩ lại chỉ thêm đau đầu, tôi bèn bỏ vào phòng, bật máy tính lên xem phim. Đúng lúc này bỗng có một cô gái đi vào trong tiệm. Cô gái ăn mặc gợi cảm nóng bỏng, một bộ váy hồng phấn ôm trọn bờ mông, cặp chân trắng nõn nà, mang giày cao gót, có khi còn cao hơn cả tôi.

Đây thật là vu vật nhân gian.

Tướng mạo của cô mặc dù không bằng tiểu Nguyệt, nhưng đối với đàn ông mà nói, sức hấp dẫn lại hơn tiểu Nguyệt rất nhiều.

Cảm giác của tôi, người phụ nữ này như một huyền thoại.

Tôi đánh bạo hỏi: "Xin chào, cô tới mua đồ cỡ?"

"Không không không." Cô gái lắc đầu, sau đó ngồi xuống trước mặt tôi, thần sắc bối rối nhìn quanh tiệm, cũng không rõ đang tìm cái gì.

Nhìn một vòng, sau đó nàng mới thở ra, nói: "Ta hỏi người, người với Doãn Tiểu Nguyệt có quen biết?"

"Người với Doãn Tiểu Nguyệt đang yêu nhau?" Cô gái hỏi.

Lòng tôi chợt then thưng, không hiểu thấu nhìn nàng: "Cô rốt cuộc là ai?"

Cô gái cười cười, nói không có gì. Sau đó đi tới gần tôi, sờ sờ quần áo tôi, nâng cổ tay tôi lên nhìn một chút, còn tiện tay móc điện thoại trong túi tôi ra.

Tôi dờ khóc dờ cười, nữ nhân này rốt cuộc đang làm gì?

Tôi liền hỏi: "Đại tỷ, cô làm gì vậy?"

Không ngờ một câu "đại tỷ" của tôi lại chọc giận nàng: "Người bị mù dở hả? Chẳng lẽ ta so với Doãn Tiểu Nguyệt lại nhiều tuổi hơn sao? Người đừng có gọi bừa."

Tôi ngơ ngơ ngác ngác, không thể hiểu nổi, nữ nhân này có bệnh không?

Tôi không thể làm gì khác hơn là giải thích với nàng: "Gọi đại tỷ chỉ là vì tôi tôn trọng cô thôi."

"Im." Nàng tròn mắt lờm lờm tôi một cái: "Ta coi như đã nhìn ra, người chỉ là một tên nghèo hèn mà thôi. Chẳng giống tiểu Nguyệt kể người là một phú hào. So với bạn trai ta, người còn kém xa. Quần áo tầm thường, đồng hồ cũng không có mà đeo, lại còn dùng một con điện thoại cùi bắp. Ta đã nói rồi, Doãn Tiểu Nguyệt làm sao mà có bạn trai ưu tú hơn của ta được."

Tôi chợt hiểu ra, nữ nhân này đêm hôm đến tìm tôi, chính là muốn tận hưởng cảm giác ưu việt. Loại nữ nhân vênh váo này, thật khiến người ta chán ghét.

Có điều tôi cũng chẳng chấp nhất, coi như nàng bị bệnh tâm thần đi: "Người nhận lầm người rồi, ta với tiểu Nguyệt chỉ là bạn bè bình thường, không hề quan hệ mật thiết."

"Thật sao?" Nàng mặt mũi hớn hờ, theo bản năng đưa tay lên dây chuyền vàng trên cổ, nhẹ nhàng vuốt ve tới lui: "Nói như vậy, là Doãn Tiểu Nguyệt yê đơn phương. Ha ha, ngay cả loại gà chó như ngươi còn không thích nàng, nàng ở trước mặt ta còn ra vẻ cái gì:

Nói xong, cô gái quay người rời đi. Nhìn nàng bỏ đi, tôi quả thực dở khóc dở cười, mẹ nó coi như là gặp phải loại dở hơi đi. Tôi cũng không quan tâm

Hôm sau, tiểu Nguyệt đến. Thấy thần sắc nàng không được vui, có vẻ vừa cãi nhau với ai đó, vành mắt đỏ lên. Tôi lập tức hỏi nguyên nhân, có phải vừa cãi nhau với ai không?

Tiểu Nguyệt thở dài: "Haiz, chuyện này cũng không biết nói thế nào cho anh hiểu. Gần đây, tôi có gặp một khách hàng kỳ lạ. Người này lòng đồ kị vô cùng lớn, tìm mọi thứ để so bì với tôi, bất kỳ món đồ gì bên cạnh cũng không bỏ qua. Vừa nãy tôi với nàng lớn tiếng một trận, loại tâm thần này thật sự là khó hầu hạ.

Tôi bật cười nói: "Tôi biết vị khách này của cô."

Tiểu Nguyệt kinh ngạc, liền hỏi tôi làm sao lại biết khách hàng này? Tôi liền kể hết chuyện đêm qua cho nàng nghe.

Nghe xong, tiểu Nguyệt thẹn đỏ mặt, đôi má hồng làm cho gương mặt càng thêm xinh đẹp, nói nữ nhân kia sao lại làm chuyện như vậy, thật sự là tôi chịu cô ấy.

Tôi khuyên tiểu Nguyệt đừng nóng giận, phụ nữ các nàng đều có lòng đồ kị. Chỉ có điều, vài người lòng đồ kị lại đạt đến cảnh giới tối cao, cô không để ý tới là xong.

An ủi một chút, tiểu Nguyệt mới nguôi giận. Nhưng cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Mấy ngày liên tiếp, tiểu Nguyệt đến tiệm của tôi đều mang theo một bụng oán khí, nhìn mặt nàng tức tới tái xanh, tôi biết là bị nữ nhân kia chọc ghẹo.

Không có cách nào khác, tôi đành phải vào vai bác sĩ tâm lý, cho nàng lời khuyên. Mà nghe tiểu Nguyệt miêu tả về người khách kia, bác sĩ tâm lý tôi đây cũng dở khóc dở cười.

Người phụ nữ này lòng đồ kị quả thực quá mạnh, luôn cảm thấy tiểu Nguyệt muốn ganh đua với nàng.

Ví dụ mấy hôm trước, nhìn thấy lác tay của tiểu Nguyệt, đầu tiên là chê bai một trận, ngày hôm sau lại mua một cái y hệt của nàng để đeo.

Trông thấy túi xách của tiểu Nguyệt, liền đi tới xem xét chốc lát, sau đó cứng rắn nói rằng đây là hàng fake, do tên bạn trai nghèo hèn tôi đây mua ở vỉa hè cho nàng. Hôm sau lại mua một cái y hệt như vậy để mang.

Mà chỉ cần có đàn ông tới bắt chuyện với tiểu Nguyệt, cô gái sẽ đồ kị đến chết, thường xuyên chen vào, cắt lời của tiểu Nguyệt. Làm cho tiểu Nguyệt bao phen xấu hổ, chẳng còn mặt mũi với bạn bè.

Tiểu Nguyệt rất lo lắng một ngày nào đó, cảm thấy bạn trai của nàng là tôi đây không tệ, cũng cuỐm luôn tôi mất

Tôi không nhịn được cười, cảm thấy nữ nhân này đã đạt tới cảnh giới biến thái rồi.

Tôi vội an ủi tiểu Nguyệt, bảo nàng đừng nên lo lắng, kẻ bần hàn như tôi, nữ nhân kia cũng đã thăm dò qua rồi, hẳn là thấy tôi rất churống mất.

Nhưng thật không ngờ tới, nữ nhân này đúng là có bệnh. Đêm hôm đó, tiểu Nguyệt vừa rời đi, cô ấy đã tới.

Cô gái chủ động lôi kéo làm quen, nói chuyện ồm ồm, còn vô tình cố ý đụng chạm chân tay, hỏi tôi có thể kết giao cùng nàng không.

Tôi nhịn không được bật cười ha ha, cái loại gà chó như tôi, mà nàng cũng bắt đầu đồ kị. Tôi vừa cười vừa nói: "Tôi đã có bạn gái, cho nên rất xin lỗi, tôi không thể đáp ứng cô."

Tôi từ chối như vậy, nàng lập tức nổi giận: "Hừ, ngươi nói là Doãn Tiểu Nguyệt đúng không? Thật tức chết. Ta có điểm nào không bằng cô ấy? Ngươi vì sao lại không thích ta? Đáng người ta không đẹp bằng cô ấy? Ta thậm chí xuất thân giàu có hơn cô ấy, ngươi rốt cuộc thích cô ấy ở điểm nào?

Tôi nói: "Cô so với cô ấy vóc người đẹp hơn, mặt mũi cũng xinh đẹp hơn. Thế nhưng cô không phải khẩu vị của tôi, tôi thích phụ nữ như tiểu Nguyệt cơ."

"Đánh rắm!" Cũng không biết tính tình cô gái kia làm sao, tự nhiên nhảy dựng lên chửi tôi.

Vừa mắng, tay nàng lại mân mê sợi dây chuyền trên cổ, giống như nó có thể mang đến cho nàng sự tự tin: "Có phải ngươi cảm thấy ta quá cao quý, cho nên không dám treo cao? Hừ, ngươi không cần giả bộ, ta đã nhìn thấu ngươi rồi."

Tôi hít sâu một hơi, cảm thấy mình bị si nhục, người tốt tính như tôi còn không chịu được, huống chi là tiểu Nguyệt.

Tôi cũng muốn giúp tiểu Nguyệt dạy dỗ nữ nhân này một chút, tâm tư nặng nề: "Thân phận của ngươi cao hơn ta? Ngươi có thân phận gì? Chẳng qua cũng là kẻ làm thuê? Ta vậy nhưng lại là ông chủ, cần bản không cần cả ngày làm việc phải xem sắc mặt của sếp."

"Ngươi nói hươu nói vượn." Nàng khinh thường nghehnh đầu lên: "Ai nói ngươi ta làm thuê? Ta là bà chủ. Chỉ có điều công ty trên danh nghĩa tạm thời

chưa thuộc về ta mà thôi. Bạn trai ta nói, chỉ cần chúng ta kết hôn, công ty của hắn đều thuộc về ta, hừ."

Tôi nhin không được cười lên: "Bạn trai người rất có tiền? Người có tin, chỉ cầm bừa một món đồ trong tiệm này, bạn trai của người cũng không mua nổi không?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 8 - Chương 2: Dây chuyền vàng

"A, người đánh rắm!" Cô gái bị tôi chọc tức, chạy đến bên kệ đồ cổ, quơ tay cầm hay bình sứ rạn nứt, ném xuống đất: "Người chờ đó, ngày mai ta sẽ kêu bạn trai qua mua lại cửa tiệm của người. Người chuẩn bị mà hít gió trời đi, đồ đàn ông không có tầm nhìn."

Nói xong nàng quay đầu rồi đi.

Tôi tâm thần xung động một lúc lâu chưa lấy lại tinh thần. Cái này, mẹ nó, là muốn đến đập phá tiệm tôi mà.

Cũng may, hai bình sứ bị cô ta ném vỡ cung không đáng tiền. Coi như tôi ngâm bồ hòn làm ngọt đi.

Nữ nhân kia vừa rời đi, Lý bát giới liền đến, ngữ khí chua loét hỏi tôi, có phải nữ nhân kia đang cùng tiểu Nguyệt tranh giành tôi không, nói tôi thật khiến hắn đổ kỵ.

Hắn vừa nhắc đến cái từ đổ kỵ, tôi liền không nhịn được, nổi cơn tam bành mắng cho hắn một trận. Nhưng lão Lý thật là cái loại mặt dày, tôi chửi như vậy mà hắn coi như đánh rắm, mặt mù tai điếc, tự mình bật máy tính lên xem phim.

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện này cứ như vậy mà quên đi, không ngờ sáng hôm sau, nữ nhân kia lại tìm tới. Hơn nữa còn lái một chiếc merc, dẫn theo một tên rõ ràng là trẻ tuổi mà giàu có.

Nữ nhân vênh vào đắc ý đi tới, chỉ chỏ vào tôi. Tôi chẳng muốn tiếp chuyện, chỉ hỏi cô lại tới làm gì?

Nữ nhân cười lạnh một tiếng: "Hôm qua ta đã nói, sẽ kêu bạn trai ta mua lại tiệm của người, đừng nói tới giá cả, bao nhiêu bạn trai ta cũng mua được."

Tôi nhìn thoáng qua thanh niên kia, trong mắt hắn tỏ rõ sự khó chịu, có điều vì của gái mà hắn cố nín nhịn. Tôi vừa cười vừa nói: "Một trăm ngàn vạn (1 tỷ) đi."

Thanh niên nhất thời đỏ khốc dờ cười nói: "Huynh đệ, coi như cho ta chú ý mặt mũi có được không? Nói số tiền chính xác đi."

"Vậy thì mười ngàn vạn." Tôi nói: "A, bạn trai người không phải ngay cả mười ngàn vạn cũng không có chứ? Nếu vậy xem ra bạn trai người cũng chẳng giàu có gì."

Không phải nàng có lòng đổ kỵ mạnh mẽ sao? Tôi liền tóm vào điểm yếu tâm lý này, khiến cô ta phải trả giá.

"Người đánh rắm!" Nữ nhân phần nộ nói, trong vô thức lại đưa tay mân mê sợi dây chuyền vàng: "Bạn trai ta tiền có thể mua mấy con phố người đang ở. Mười ngàn vạn thì mười ngàn vạn, đến đây, thay em mua lại đi."

Nam nhân bắt đắc dĩ nói: "Thanh Thanh, em đừng làm loạn. Cửa hàng thế này cùng lắm là mấy trăm vạn, nếu em thích, anh mở cho em một tiệm như vậy không được sao?"

"Anh..." Thanh Thanh nghiêng răng nghiêng lợi: "Sao anh không đi chết đi? Bạn trai người ta đều có thể vì người phụ nữ của mình mà không tiếc tính mạng, em chỉ bảo a tiêu chút tiền, anh liền tiếc rẻ. Hừ, chia tay đi."

"Em đừng thất thường như thế." Thanh niên nói: "Chuyện đâu còn có đó. Em cứ về trước đi, anh ở lại thương lượng với vị huynh đệ này."

Thanh Thanh hung hăng trợn mắt lườm tôi một cái, thờ phỉ phỉ, rồi đi. Nhìn cặp đôi trắng nõn nà kia, tôi lấy làm tiếc, một đôi chân đẹp như vậy, sao lại ở trên một người không bình thường chứ.

Đợi cô ta đi khuất, thanh niên mới thờ phào, vỗ vỗ vai tôi nói: "Xin lỗi nhé huynh đệ. Bạn gái của ta ngoài tính tình kiêu ngạo, tâm địa cũng không xấu, nếu không ta cũng không thích nàng rồi."

Tôi nhún vai: "Tâm địa như vậy mà người bảo không xấu, cũng không biết người thích cô ta ở điểm nào."

Thanh niên không biết làm sao, thở dài: "Thực ra Thanh Thanh trước đây không có như vậy. Nàng hồi đó với bây giờ hoàn toàn trái ngược, lúc trước nàng là người hào phóng, tính cách lương thiện, mỗi tháng đều quyên góp cho hội Hồng Thập Tự một khoản tiền. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ

sau một đêm, nàng như biến thành người khác, bị "đau mắt", luôn cảm thấy người khác tốt hơn mình này sinh đồ kị."

"Thật sao?" Tôi kinh ngạc nhìn thanh niên: "Cô ta có gặp chuyện gì chấn động tinh thần không? Ngươi đưa cô ta đi bác sỹ tâm lý chưa?"

Thanh niên nói, hắn đã đưa cô ta đi gặp hơn chục bác sỹ, có điều cô ta không chịu phối hợp, phá giá hết đám bác sỹ đó. Thậm chí nàng cảm thấy phương diện tâm lý học của mình không bằng mấy bác sỹ đó, nhất định đi đại học, bồi dưỡng tâm lý học.

Tôi suy nghĩ một lúc, xem ra không phải cô ta chỉ đồ kị với một mình tiểu Nguyệt. Tôi thấy thanh niên trước mặt có chút đáng thương, cũng chỉ có hắn mới chịu được tính cách quái đản của Thanh Thanh.

Thanh niên hỏi tôi, có thể cho hắn thuê tạm tiệm đồ cổ được không? Khi nào Thanh Thanh hết giận, hắn sẽ trả lại.

Tôi tất nhiên là không đồng ý, một là tiệm ông nội tôi truyền lại, thứ hai tôi cũng không thiếu tiền, liền từ chối.

Nam thanh niên thất vọng rời đi. Trước khi hắn đi, tôi hỏi hắn, dây chuyền trên cổ Thanh Thanh từ đâu mà có? Vì sao nàng rất hay sờ sợi dây chuyền để lấy tự tin?

Nhắc đến dây chuyền, thanh niên kia ái ngại: "Dây chuyền đó nàng được một người bạn tặng. Nói thật, sợi dây đó chất lượng cũng không tốt, nhưng từ lúc đeo lên, nàng không muốn bỏ ra, mỗi ngày đều xoa xoa nhiều lần, rất kỳ quái."

"Có phải từ lúc đeo sợi dây chuyền nàng mới trở nên như vậy?" Tôi nửa đùa nửa thật hỏi.

Thanh niên cười nhạt nói: "Ngươi thế mà đoán trúng rồi."

Sau khi thanh niên rời đi, tôi lập tức gọi điện cho Lý mặt rỗ, nói hắn tới tiệm, có phi vụ muốn hắn cùng hợp tác.

Vừa nhắc tới làm ăn, Lý mặt rỗ tức thời vui vẻ, một bước phi tới cửa tiệm. Rất nhanh đã thấy bản mặt của hắn, vội vàng vàng hỏi tôi vụ làm ăn gì?

Tôi hỏi hắn, có nhớ nữ nhân mấy hôm trước tới đây không? Trên người cô ta có đeo một vật tà âm, nhưng cô ta không hề hay biết. Nếu chúng ta có thể có được món đồ đó, sẽ lập tức phát tài.

Lý mặt rỗ hai mắt sáng lên, vội hỏi tôi tình hình cụ thể.

Thực ra, tôi đã sớm phát hiện có điểm không đúng. Dù một người có lòng đồ kị mạnh tới đâu, cũng không làm những chuyện không suy nghĩ thế này. Và lại sắc mặt nữ nhân kia rất kém, ngay cả bóng chiếu trên mặt đất cũng đôi phần mờ nhạt, rõ ràng bị vật tà âm ảnh hưởng.

Tôi chú ý nàng có một động tác vô thức, đó là thỉnh thoảng lại đưa tay lên sờ sợi dây chuyền trên cổ. Sợi dây chuyền đó nhìn qua là biết chất lượng không tốt, so với một phụ nữ cao quý như cô ta, đeo rất không hợp lý, nên tôi hoài nghi rất có thể sợi dây đó là vật tà âm.

Vì vậy tôi gọi Lý mặt rỗ tới, bảo hắn đi thăm dò tình hình, xem sợi dây chuyền kia có phải thật sự có vấn đề hay không.

Lý mặt rỗ nghe thế thì liền vui vẻ: "Ngươi bảo ta theo dõi cô nương kia? Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ."

Tôi nói: "Theo dõi cái đầu ngươi. Khả năng buổi tối cô ta sẽ tháo sợi dây chuyền xuống, ngươi giả làm nhân viên chuyển phát nhanh, lợi dụng kiểm tra xem nàng có còn chưa đeo như ban ngày không."

Lý mặt rỗ lập tức gật đầu, với hắn mà nói, đây là chuyện tốt, cầu còn chẳng được. Sau khi bàn bạc xong, Lý mặt rỗ liền lên đường, mà tôi thì lâm vào suy nghĩ.

Tôi rất hoang mang, một vật tà âm như thế nào, lại trực tiếp ảnh hưởng đến tính cách, đem người ta biến hóa thành một người khác như vậy?

Chắc chắn nguồn gốc sợi dây chuyền này không đơn giản, bởi vì vật tà âm cũng không có công năng như vậy.

Tôi thay Lý mặt rỗ lau một trán mồ hôi lạnh, thật lo lắng hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 8 - Chương 3: Đốt nhang xua tà ma

Tôi cùng Lý mặt rỗ duy trì liên lạc qua điện thoại, phòng trường hợp bên kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi có thể kịp thời trợ giúp hắn.

Có điều Lý mặt rỗ bên kia lại tiến triển có vẻ rất thuận lợi, chờ hắn gõ cửa nhà Thanh Thanh, tôi mới cúp máy.

Nhưng chỉ năm phút sau, hắn đã gọi lại, giọng tràn đầy sợ hãi. Tôi liền hỏi hắn chuyện gì xảy ra?

Lý mặt đỏ hồng hèn nói, nói qua điện thoại không tiện, chuyện này thật làm người ta hoảng sợ, bảo tôi chuẩn bị rượu thịt chờ hắn về.

Trong lòng tôi càng thêm lo lắng bất an, chuyện có thể làm Lý mặt đỏ sợ tới mức nói lắp bắp, thật không nhiều. Tôi ra phố mua một con vịt quay, cùng hai bình rượu, chờ hắn về nói chuyện. Tên này rượu vào lời ra, tư duy sẽ sinh động hơn, không biết chừng còn cung cấp đầu mối quan trọng cho tôi.

Lý mặt đỏ rất nhanh đã trở về, sắc mặt nhìn qua tương đối khó coi. Trông thấy tôi, hắn còn hung hăng lườm một cái, mắng tôi sao lại giao công việc nguy hiểm như vậy cho hắn.

Tôi cười khỏ: "Muốn kiếm tiền mà không bắt chấp nguy hiểm sao được. Người mau nói cho ta biết, người đã gặp chuyện gì?"

Lý mặt đỏ hít một hơi thật sâu: "Ta nói ra, chắc chắn người sẽ không tin."

Hắn tu một phát hết hai chén rượu, mới bắt đầu nói.

Lúc đó, hắn ghé nhìn qua cửa sổ, thấy Thanh Thanh tháo sợi dây chuyền xuống đi tắm, hắn mới gõ cửa.

Thanh Thanh ra mở cửa. Nàng không đeo dây chuyền, mặc áo choàng tắm, tóc ướt xõa trên vai. Tôi có thể tưởng tượng nàng nóng bỏng đến mức nào, không biết Lý mặt đỏ có thể kìm lòng được hay không.

Lý mặt đỏ nói rằng tôi đưa chuyền phát nhanh, nhờ nàng ký nhận. Nhìn nàng rất bình thường, không có chỗ nào đặc biệt. Chờ Thanh Thanh ký tên xong, trả lại tờ biên nhận cho Lý mặt đỏ, lúc này lão Lý mới phát hiện một điểm khác thường.

Hắn phát hiện, trên cầm Thanh Thanh có một đám màu đen, nhìn kỹ thì hóa ra là một chòm râu.

Thanh Thanh mọc râu? Mặc dù chỉ là một đám nhỏ lún phún, nhưng một phụ nữ xinh đẹp như vậy, trên cằm có một đám râu, không khỏi khiến Lý mặt đỏ giật mình.

Chờ Thanh Thanh chuẩn bị đóng cửa, Lý mặt đỏ mới đột nhiên nói: "Tiểu thư, nhìn cô sang trọng như vậy, sao có thể không đeo một sợi dây chuyền trên cổ? Vừa hay, tôi có một sợi dây chuyền, vốn mua tặng bạn gái, nhưng chúng tôi lại vừa chia tay, cô có muốn không, tôi bán lại cho cô nửa giá."

Thanh Thanh khinh bỉ nhìn Lý mặt đỏ: "Nhìn hạng nghèo hèn như người, liệu có hàng thật không?"

Lý mặt đỏ vừa cười vừa nói: "Đừng thấy tôi là một nhân viên chuyển phát nhanh mà nghĩ tôi không có tiền. Nói về tiền, chưa chắc cô đã hơn tôi đâu."

Nghe Lý mặt đỏ nói thế, lòng đố kỵ của Thanh Thanh liền bốc lên, hai mắt lườm chăm chăm vào hắn nói: "Người nói láo gì vậy? Ta tùy tiện đưa ra một vật, người cả đời cũng đừng nằm mơ mua được."

"Ta không tin, người có dây chuyền vàng như ta không?" Lý mặt đỏ nói.

Thanh Thanh liền vào nhà lấy sợi dây chuyền kia ra cho Lý mặt đỏ xem, nói rằng dây chuyền của nàng do một khối vàng cở đúc thành, có thể mua được một trăm sợi dây chuyền của lão Lý.

Lý mặt đỏ không tin, nói dây chuyền của Thanh Thanh là đồ giả. Thanh Thanh giận không kìm nén được, đứng trong phòng chửi mắng Lý mặt đỏ, thậm chí nói muốn mua lại nhà của hắn, xem nàng giàu có cỡ nào.

Quái sự cũng chính là phát sinh từ lúc này. Lúc Thanh Thanh mắng Lý mặt đỏ, lại vô thức đưa tay sờ cằm của mình, hơn nữa lại còn làm động tác đang vuốt râu.

Sợi râu tuy rất ngắn, nhưng Thanh Thanh lại có động tác vuốt xuống tới ngực, mà lặp lại động tác này nhiều lần. Điều bộ này thật chẳng giống một nữ nhân, mà là của một người đàn ông.

Lý mặt đỏ liếc mắt, vô tình nhìn tới gương phía sau lưng Thanh Thanh. Nhìn thấy phản chiếu trong gương, Lý mặt đỏ lập tức kêu thảm. Bởi vì trong gương không phải phản chiếu hình ảnh của Thanh Thanh, mà là một nam nhân nho nhã, mặc trường bào. Nam nhân kia có đôi mắt đỏ rực, nhìn chòng chọc vào Lý mặt đỏ. Bên dưới chòm râu của hắn, khoe miệng mập mạp, giống như là chính hắn đang mắng Lý mặt đỏ.

Lý mặt đỏ sợ tới tột ra quần, liền chạy bán sống bán chết về tiệm của tôi. Về tới nơi vẫn còn chưa hoàn hồn, luôn cảm thấy có người đi theo hắn, nhưng ngoảnh lại, lại chẳng thấy ai.

Tôi mới giật mình mắng hắn: "Người muốn chết à, bị theo dõi sao không nói ngay từ đầu."

Nói xong tôi liền kéo hắn vào trong, đem tấm gương lớn ra bảo hắn soi vào đó. Chắc rằng tấm gương kia đã để lại bóng ma tâm lý trong lòng Lý mặt đỏ, cho nên vừa nhìn thấy gương, hắn liền sợ hãi, hỏi tôi định làm gì. Có phải tên có râu kia theo ta tới đây?

Tôi bảo hắn ngậm miệng lại, đừng nói chuyện. Chút nữa cho dù trông thấy gì, cũng đừng mở mồm, trừ khi muốn bị thứ bản thủ ám theo cả đời.

Thấy tôi có vẻ nghiêm trọng, Lý mặt đỏ hít sâu một hơi, kìm nén cảm xúc. Tôi thì mang tới một bó hương lớn, đốt trước gương, lại dặn dò hấn không nên tỏ ra ngạc nhiên, cứ coi như không nhìn thấy gì.

Nói xong, tôi dịch sang bên cạnh, chỗ gương không phản chiếu tới, quan sát.

Đây không phải hương bình thường, mà là dùng tro cốt của tội phạm giết người làm thành, oán niệm cực lớn, tôi chuẩn bị "lấy độc trị độc", trực xuất thứ theo đuôi Lý mặt đỏ.

Lúc bắt đầu, tất cả đều bình thường, hương đốt lên, khói lượn lờ thẳng đứng dâng cao, sau đó tỏa ra trong phòng.

Nhưng chỉ sau đó rất nhanh, khói hương liền chéch đi, toàn bộ chui vào trong gương. Chiếc gương giống như một máy hút khói lớn.

Tốc độ cháy của hương cũng tăng lên, đốm lửa bên trên sáng hơn rất nhiều. Tôi nhìn chăm chăm vào gương, không dám chớp mắt.

Bởi vì nguyên nhân sương mù quanh quẩn vào gương, chỗ tôi nhìn không được rõ. Có điều vẫn thấy mờ mờ, trong gương xuất hiện một cái bóng, không phải bóng Lý mặt đỏ, vì nó thon dài, không nhúc nhích.

Một đôi mắt đỏ ọc nhìn chăm chăm vào Lý mặt đỏ. Tất nhiên hấn cũng nhìn thấy đôi mắt đáng sợ kia, toàn thân run lên. Trong lòng tôi mắng một câu đồ chết nhất, đá hấn một cước sau lưng.

Lý mặt đỏ lập tức lấy lại tinh thần, làm ra vẻ hung thần ác sát, nhìn chăm chăm vào tấm gương.

Mà hương đáng nhẽ cháy hết mới tàn, thì lại tự nhiên tắt một cách quỷ dị. Khói dần tiêu tán, tấm gương lại khôi phục trạng thái bình thường, giống như chưa có gì xảy ra.

Lý mặt đỏ nghiêng đầu nhìn tôi: "Trương gì tiểu ca, thứ kia bị diệt trừ rồi sao?"

"Diệt trừ?" Tôi cười khò: "Có thể đuổi nó đi đã là tốt rồi. Mà hấn rõ ràng không cam tâm, chỉ sợ sẽ còn để mất tới ngươi."

"Cái gì?" Lý mặt đỏ lập tức nổi trận lôi đình: "Họ Trương kia, ngươi con mẹ nó không từ té chút nào. Ngươi không đi theo dõi cô ả lẳng lơ kia, mà sai ta đi, hóa ra là lo lắng bị ám theo à?"

Tôi nhò vào một câu, nói: "Có lẽ từ ở đây, ngươi sợ cái gì?"

Hiện giờ tôi đã có thể xác định, Thanh Thanh chuyển biến tâm lý, là do vật tà âm quấy phá. Mà vật này đích thị là sợi dây trên cổ nàng. Chúng tôi phải nghĩ cách lấy trộm sợi dây chuyển đó, cẩn thận nghiên cứu lai lịch của nó.

Lý mặt đỏ vội vàng khoát tay: "Muốn trộm, ngươi tự mình đi mà trộm, ta không dám đi nữa đâu."

Tôi nói: "Ai bảo ngươi đi trộm? Ta có kế này." Nói, tôi liền gọi điện cho tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt chắc là đang ngủ, nghe giọng nàng ư ử oai không rõ. Tôi bảo nàng cho tôi số điện thoại của bạn trai Thanh Thanh.

Tiểu Nguyệt thắc mắc hỏi tôi muốn lấy số điện thoại bạn trai Thanh Thanh làm gì, tôi bèn kể lại mọi chuyện cho nàng nghe.

Nàng nghe xong thì giật mình, hỏi tôi có phải đã xác định chính xác Thanh Thanh bị vật tà âm quấy phá không?

Tôi nói, đã xác định. Nhưng vấn đề nằm ở sợi dây chuyển, nên tôi cần bạn trai cô ấy phối hợp, đoạt lấy sợi dây chuyển đó.

Tiểu Nguyệt trầm mặc một lát, nói rằng trước giờ liên lạc đều là nàng gọi đi. Tên kia lại rất bận rộn, điện thoại đều do trợ lý của hấn nghe. Và lại giờ cũng muộn rồi chi bằng để sáng mai gọi cho hấn?

Tôi gật đầu đồng ý, dù sao một đêm cũng không đáng ngại. Lý mặt đỏ thì không dám về nhà ngủ, vì sợ máy thứ kia sẽ theo hấn về. Tôi cũng chẳng buồn đuổi hấn, bảo hấn ra sofa mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tiểu Nguyệt đến, vành mắt đỏ ngầu mệt mỏi. Lý mặt đỏ nửa đùa nửa thật, hỏi là không phải bị vật âm tà quấy rối đấy chứ? Tiểu Nguyệt mắng hấn một câu, nàng đêm qua cố làm xong hết công việc tồn đọng, hôm nay tới giúp tôi "trảm yêu trừ ma".

Tôi chẳng có thì giờ xem hai người đấu võ mồm, nhanh chóng chuẩn bị kế hoạch. Tiểu Nguyệt gọi cho bạn trai của Thanh Thanh, rất nhanh đã liên lạc được với hấn. Tiểu Nguyệt hẹn hấn đến chỗ tôi một chuyến, có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với hấn. Nhưng hấn nói rất bận rộn, vì vậy có thể ghé qua chỗ hấn vào ban đêm, hấn sẽ mời chúng tôi ăn tối.

Tiểu Nguyệt đưa máy cho tôi, tôi vừa cười vừa nói: "Huynh đệ, nếu ngươi muốn bạn gái mình xảy ra chuyện, vậy ngày mai dù ngươi có đến, ta cũng coi như không quen biết."

Nói xong liền cúp máy.

Tên thanh niên liên tiếp sau đó gọi điện thoại, tôi đều không nghe máy. Cuối cùng, hấn nói, đợi hấn làm xong việc, sẽ tới ngay.

Đương nhiên, lúc hấn đến, mặt mũi đầy tức giận. Vừa tới liền lớn giọng gọi tôi ra ngoài. So với hình tượng công tử phong độ, nhả nhận hôm qua thực giống như một người khác.

Tôi không thèm để ý tới hấn, ngồi yên trong cửa hàng.

Tên này, nếu không giết chết nhục khí của hấn, hấn sẽ được đăng chân lên đăng đầu.

Hấn đi vào, nhìn chằm chằm vào tôi, lớn giọng nói: "Người nói bạn gái của ta xảy ra chuyện, rốt cuộc là ý gì? Người có biết hôm nay tới đây, ta bị lỡ rất nhiều việc làm ăn không?"

Tôi có chút không nói nên lời, không ngờ hấn đối với Thanh Thanh lại si tình như vậy.

Tôi thân nhiên nói: "Ngồi đi, nói cho người biết, bạn gái người khả năng bị mấy thứ bản thủ ám lên, cho nên nàng mới trở nên quái đản như vậy."

Thanh niên ngơ ra một chút, sau đó trừng mắt lườm tôi: "Nói xiên nói quàng, có phải người tính gặt tiền bốn thiếu gia?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 8 - Chương 4: Tai nạn ma

Tiểu Nguyệt vội giải thích: "Vương tổng, ngài đừng nóng giận, nghe Trương ca nói hết đã. Anh ấy là người có bản lĩnh lớn, ngài có nhớ vòng cổ sọ người không? Chính tay anh ấy tìm ra vòng cổ sọ người đấy."

Về sau tôi mới được biết, thanh niên này tên là Vương Tiểu Thông, là người nhà của giám đốc công ty truyền hình. Hấn biết rõ chuyện dây chuyền xương người, nên tiểu Nguyệt vừa nói ra, hấn liền sùng sốt, tỉ mỉ quan sát tôi, thái độ hòa hoãn đi rất nhiều: "Như vậy ngài có thể nói rõ chi tiết cho tôi được không? Sao bạn gái tôi lại bị mấy thứ bản thủ ám lên?"

Tôi gật đầu, ra hiệu cho hấn ngồi xuống, sau đó hỏi: "Người có để ý sợi dây chuyền vàng, bạn gái người đeo không muốn rời ra? Cho dù tắm rửa hoặc đi ngủ, cũng sẽ đặt sợi dây ở bên cạnh tấm gương. Không biết lúc nàng đặt dây chuyền cạnh gương, có để cho người soi gương không? Hấn là không rồi."

Vương Tiểu Thông khoe miệng khế giật, hiển nhiên những điều tôi nói là chính xác. Một lát sau, hấn mới mơ hồ hỏi: "Thế nhưng, cái dây chuyền này có quan hệ thế nào với những thứ bản thủ ám lên Thanh Thanh?"

Lý mặt rỗ nói: "Vậy mà người chưa đoán ra à? Thôi để ta nói thẳng cho người. Lúc dây chuyền đặt bên cạnh tấm gương, âm linh trong nó sẽ chạy tới, hiện nguyên hình trong gương, Thanh Thanh sợ người sẽ phát hiện, nên không để người tới gần."

"Trong dây chuyền kia có âm linh?" Vương Tiểu Thông hét lên một tiếng: "Chuyện này...chuyện này sao có thể? Đây chẳng qua là một sợi dây chuyền vàng bình thường thôi mà."

"Không phải." Tôi nói: "Liệu một sợi dây chuyền vàng có làm Thanh Thanh quan tâm thái quá như vậy không? Dây chuyền này ẩn chứa một loại ma lực, có thể khiến người ta mê muội vì nó, giống như kẻ nghiện. Tốt nhất người nên kịp thời giải quyết chuyện này, nếu không hậu quả khó lường."

Vương Tiểu Thông như có điều suy nghĩ, gật đầu, hấn có vẻ đã tin. Dù sao, chuyện này thực sự kỳ quái.

"Huynh đệ, ngài cho giá đi." Vương Tiểu Thông đưa cho tôi một điều thuốc: "Chỉ cần Thanh Thanh có thể trở lại bình thường, bao nhiêu tiền không thành vấn đề."

Lý mặt rỗ nhìn hấn, ra vẻ khó chịu: "Vương tổng, ta nói, người sao lại si tình với nữ nhân kia như vậy? Với điều kiện của người, theo đuổi một cô gái môn đăng hộ đối, chẳng phải sẽ tạo nên một liên minh gia đình lớn hay sao?"

Vương Tiểu Thông có vẻ trầm ngâm nói, hai người bọn họ là chân ái.

Sau này tiểu Nguyệt mới nói với tôi, cái gọi là chân ái, thực chất là cha của Thanh Thanh có mấy khối tài sản lớn mà thôi.

Tôi nói với Vương Tiểu Thông, muốn giải quyết vong linh bên trong dây chuyền vàng, đầu tiên phải tìm hiểu lai lịch vong linh đó đã. Mà muốn biết được lai lịch của vong linh, cần phải tiếp xúc trực tiếp với sợi dây chuyền.

Vương Tiểu Thông rút hai điều thuốc, gật đầu nói: "Vậy thì tốt rồi, buổi tối nay, tôi sẽ đánh tráo dây chuyền, mang tới cho ngài nghiên cứu."

Tôi nói, đó cũng là ý của tôi.

Sau khi quyết định, tất cả mọi người ngồi trong tiệm của tôi chờ đợi. Đúng lúc đó, Thanh Thanh hẹn Vương Tiểu Thông đi dạo phố, nhưng hắn từ chối. Lòng đỏ kị đảng lên, Thanh Thanh liền mắng xối xả, nói rằng chẳng lẽ mình đối với hắn không quan trọng bằng công việc?

Vương Tiểu Thông luống cuống cúp điện thoại, càng cầu khẩn tôi nhất định phải đuổi vong linh kia đi.

Trời rất nhanh đã tối, tôi bảo Vương Tiểu Thông đi tìm Thanh Thanh, nhận lỗi với nàng. Tối nay, nhất định hai người phải ở bên nhau, tuyệt đối không thể để Thanh Thanh phát hiện dây chuyền bị đánh tráo.

Vương Tiểu Thông gật đầu, nói yên tâm đi. Lấy lòng nữ nhân, đối với hắn không thành vấn đề.

Vương Tiểu Thông rời đi, chúng tôi ở trong tiệm chờ điện thoại của hắn. Chẳng bao lâu, hắn đã gọi về, bảo chúng tôi mau tới chỗ Thanh Thanh ở.

Nhiều người sẽ dễ bị phát hiện, nên tôi bảo tiểu Nguyệt và Lý mặt rỗ cứ ngồi chờ ở đây, tôi xách một túi hương xuong cốt, một mình lái xe đến cư xá của Thanh Thanh.

Tìm một góc tối yên tĩnh không người, lặng lẽ ngồi đợi. Không lâu sau, xe merc của Vương Tiểu Thông đã xuất hiện tại cư xá, hai người dắt tay nhau bước xuống xe, đi về phía tòa nhà Thanh Thanh ở.

Giữa đường, Vương Tiểu Thông gặp một người quen cũ, liền cùng bắt chuyện vài câu. Vậy mà Thanh Thanh cũng cãi lộn nói Vương Tiểu Thông cùng ả lăng lơ kia có quan hệ mờ ám, làm hắn vô cùng xấu hổ.

Tôi có chút lo lắng, ngộ nhờ đêm nay hai người không "ở chung", kế hoạch chuẩn bị sẽ uổng phí.

Có điều tôi đã đánh giá thấp kỹ năng của Vương Tiểu Thông, chỉ dăm ba câu hắn đã làm Thanh Thanh nguôi giận, tôi cũng thờ phảo nhẹ nhõm.

Chờ hai người đi vào phòng, tôi cũng đi tới ngoài cửa chờ đợi. Hai người ngọt nhạt vài câu, Thanh Thanh đi tắm. Nhân lúc Thanh Thanh tắm rửa, Vương Tiểu Thông liền đánh tráo sợi dây chuyền, ném cho tôi, ra hiệu mau rời đi.

Tôi một phát bắt được sợi dây, vội vội vàng vàng lên xe, đặt dây chuyền trong bọc hương làm từ xuong cốt, đốt hương, giẫm chết chân ga chạy về.

Tôi chạy nhanh như điện, lo lắng nhất là chính tôi bị ảnh hưởng bởi sợi dây chuyền. Vì vậy, để tránh xảy ra sai lầm, tôi cố ý đi đường vòng, qua nhiều nơi mới trở về.

Thình thoảng tôi lại nhìn gương chiếu hậu xem xét hương xuong cốt phía sau. Phát hiện hương vẫn cháy bình thường, điều này cũng làm tôi thấy nhẹ nhõm, thầm nghĩ chắc sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng quá bất ngờ, đang đi không biết tại sao trước mũi xe chợt xuất hiện một bóng người. Tôi giật mình đạp phanh, đánh tay lái. Có điều không còn kịp nữa rồi, xe đã đâm vào bóng đen. Tôi hít một hơi thật sâu, dừng hẳn xe. Nhưng vừa dừng xe, sau đuôi xe lại rầm một cái, chiếc audi đi đằng sau đã va vào xe tôi.

Người lái xe bước xuống, chửi ầm lên, không có gì mà lại phanh gấp. Tôi chẳng có thời gian đôi co với hắn, việc cấp bách vẫn là xem tình hình người bị tôi đâm phải.

Nhưng xuống xe tìm, lại không thấy có ai bị đâm, ngay cả dấu vết trên xe cũng không có. Thật là một điềm gở, tôi vội vàng lên xe, tiếp tục chạy về.

Nhưng lái xe audi nhất định đuổi theo tôi bằng được. Đúng lúc này tiểu Nguyệt gọi điện, hỏi tôi tình hình thế nào? Tôi nói đang bị một xe audi đuổi theo. Nàng nói đừng lo lắng, nàng quen đội trưởng đội cảnh sát giao thông, để nàng gọi điện.

Lái xe audi còn đang phách lối kêu gào, thì nhận được một cuộc điện thoại, nghe xong không dám nói tiếng nào, cũng không bám theo tôi nữa.

Trong lòng tôi bất an, biết rằng bóng đen vừa rồi đâm phải, là do dây truyền tạo ra. Lập tức tôi quay lại nhìn, phát hiện phía trên sợi dây, lại có một bóng đầu người mờ mờ.

Đầu người đầy râu tóc, hai mắt đỏ ục trừng trừng nhìn tôi. Tôi bị dọa quá mức, nhắm mắt lại, mở ra thì đã không thấy đầu người đâu nữa. Chỉ có dây chuyền vàng nằm lặng yên phía sau, mà hương thì không biết đã tắt từ lúc nào.

Không được!

Tôi mắng một câu, vội lấy bật lửa đốt hương. Vì để cho oán khí bên trong hương có thể áp chế dây chuyền vàng, kính xe tôi cũng không dám hé, trong xe mịt mù khói, làm tôi hoa mắt chóng mặt.

Vất vả kiên trì đến tiệm đồ cổ, tôi xuống xe liền nôn mửa. Tiểu Nguyệt cùng Lý mặt rỗ chạy ra đỡ tôi, tôi bảo Lý mặt rỗ vào xe lấy dây chuyền vàng, cẩn thận nghiên cứu.

Dây chuyền này, nhìn qua cũng không phải thuần kim loại quý. Phản xạ ánh sáng không tốt, chế tác thì thô ráp, tạo hình cầu thả, nhiều chỗ còn có đốm đen lấm tấm, ẩn sâu bên trong là màu đỏ.

Lý mặt rỗ nói, dây chẳng phải là đồ giả sao? Bỏi vàng nhân tạo, theo thời gian sẽ lộ ra màu sắc này.

Nhưng tôi lắc đầu, cảm thấy không phải như vậy. Màu đỏ nhàn nhạt kia, chắc chắn là máu chốt quý dị của sợi dây.

Tôi liền đốt đèn cò, mang sợi dây nung trên đó. Ngọn lửa màu vàng rất nhanh liền hun sợi dây thành màu đen, nhiệt độ bắt đầu tăng lên, tôi phải đeo găng tay để cầm sợi dây, tiếp tục nung.

Lúc này, bên trong dây chuyền lại phát ra một âm thanh nhàn nhạt. Tôi lập tức vênh tai nghe, phát hiện có tiếng lộp bộp, giống như hắt nước vào chảo dầu đang sôi.

Tôi bỗng có cảm giác kỳ quái, chuyện này là sao?

"Ôi trời, đổ máu kìa." Ngay lúc tôi đang vênh tai lắng nghe, Lý mặt đỏ lại hét lên như vậy. Tôi rất kinh ngạc, vội nhìn kỹ sợi dây chuyền.

Quả nhiên chỗ dây chuyền tiếp xúc với ngọn lửa thâm thấu ra một vết máu.

Vết máu dưới ngọn lửa màu vàng, hiện lên rất rõ rệt, bị đốt dưới nhiệt độ cao như thế, nhưng nó giống như hòa cùng dây chuyền thành một thể. Bất kể lửa cháy như thế nào, giọt máu kia vẫn dán chặt tại dây chuyền, không nhỏ xuống đất.

"Lão Lý, vặn lửa lớn lên." Tôi lập tức bảo Lý mặt đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 8 - Chương 5: Vàng ngậm máu

Lý mặt đỏ liền lấy kẹp vặn lửa lớn lên. Ngọn lửa càng dâng cao, giọt máu kia càng tụ lại, càng lúc càng lớn. Tôi cảm thấy chỉ cần đốt như vậy, giọt máu sẽ bị chảy ra. Nhưng chuyện lại không như tôi nghĩ.

Đúng lúc tôi đang cố gắng nung sợi dây chuyền, bất chợt một chiếc xe màu đen lao vào phố đồ cổ, nhắm tiệm của tôi mà đâm tới.

Cũng may ngoài cửa tiệm có hai con sư tử đá, nếu không tiệm của tôi đã bị tông sập rồi.

Tôi giật nảy mình, vội bảo tiểu Nguyệt và lão Lý chạy ra ngoài xem. Hai người vừa xông ra, đã hét lên một tiếng, tôi lập tức nhìn ra bên ngoài.

Một chiếc mercedes, thanh bảo hiểm phía trước đã biến dạng hoàn toàn, mui xe còn có mahs, không biết có phải đã tông vào ai rồi không? Cửa xe mở ra, Thanh Thanh tay cầm chùy thủ, kê ngay vào cổ Vương Tiểu Thông. Vương Tiểu Thông hai tay ôm lấy ngực, toàn thân máu me đầm đìa, trên mặt cũng thấm đầy máu, còn có hai vết cắt.

Nhìn hần thoi thóp, bước đi nặng nhọc, thật không biết làm sao hần chịu đựng được tới bây giờ. Tôi sợ hãi, chẳng còn tâm tư xử lý dây chuyền, mồm kêu lên: "Thanh Thanh, cô đang làm cái gì vậy? Đó là bạn trai của cô mà?"

"Không, ta không có tên bạn trai như hần." Thanh Thanh khuôn mặt vặn vẹo, nghiêng răng máng: "Mau trả lại lão công (chồng) cho ta, mau trả lão công cho ta."

"Ai là lão công của cô?" Tôi không hiểu thấu, nói: "Mau đưa Vương tổng tới bệnh viện, không hần sẽ chết mất."

Thanh Thanh hừ lạnh một tiếng: "Hần chết không liên quan tới ta. Mau trả lão công lại cho ta."

Bỗng nhiên đôi mắt nàng lóe lên một cái, hét lớn, buông Vương Tiểu Thông ra, tay nắm chùy thủ, nhắm tôi mà đâm tới. Tôi giật mình, vội kéo tiểu Nguyệt tránh sang một bên.

Thanh Thanh tức thì chạy vào bên trong tiệm, nắm lấy sợi dây đang bị nung đỏ bùng, vuốt ve không rời. Nhiệt độ cao làm da nàng cháy khét, nổi bong bóng, nhưng Thanh Thanh không màng tới, vẫn cầm chặt dây chuyền, nước mắt lưng tròng: "Lão công, thật xin lỗi, để người xấu đánh tráo người. Bây giờ thiếp đưa người về nhà, có được không?"

Tôi phát hiện, giọt máu mà vát và lăm mồi nung ra, dần dần đã bị sợi dây chuyền hấp thu lại. Thanh Thanh cầm dây chuyền đi ra ngoài, vừa tới cửa, không biết là do máu công tâm hay cái gì, há mồm phun ra một búng máu, tất cả đều nhuộm lên sợi dây chuyền.

Sợi dây chuyền giống như một tấm bọt biển, tham lam hấp thu máu của Thanh Thanh.

Nàng tiếp tục rời đi, thậm chí ra khỏi cửa lại tiếp tục phun lên dây chuyền một ngụm máu nữa. Lý mặt đỏ hô to một tiếng dừng đi, sau đó liền xông ra đuổi theo.

Tôi nói không có thời gian đuổi Thanh Thanh, việc cấp bách trước mắt là đưa Vương Tiểu Thông đến bệnh viện, tôi hỏi hấn, có gắng gượng được không?

Vương Tiểu Thông khó khăn nói, ngực hấn chỉ bị cắt một đường, rách da thôi. Trên người hấn, hầu hết là máu của Thanh Thanh phun lên, hấn lo lắng nhất, vẫn là an nguy của nàng.

Lý mặt rõ thì là lớn, mừng Vương Tiểu Thông không có tiền đồ, người ta đối xử với người như vậy, người còn quan tâm nàng? Trên thế giới phụ nữ đã chết sạch hay sao? Sao người chỉ yêu có một mình nàng?

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, mấy ức tài sản, nếu là tôi, tôi cũng động tâm. (Một ức TQ bằng 100 triệu nha các thím).

Tôi vẫn đưa Vương Tiểu Thông tới bệnh viện. Các y tá nhìn thấy hấn máu me đầy người, vô cùng sợ hãi, bảo chúng tôi chuyển vào phòng cấp cứu đặc biệt. Tôi đành giải thích cho họ, nói đều là máu chó, chỉ cần khâu rồi băng bó trước ngực của hấn là được.

Lần này, thì Vương Tiểu Thông đã hoàn toàn tin là Thanh Thanh bị cái gì ám vào, nếu không một nữ nhân tuyệt đối sẽ không vì một sợi dây chuyền mà làm ra những việc điên rồ như vậy. Hấn nói, trước giờ Thanh Thanh ngay cả một con cá cũng không dám giết.

Tôi trách cứ hấn, sao lại bất cẩn, để Thanh Thanh phát hiện như thế?

Vương Tiểu Thông phì cười, nói hấn cũng không biết. Lúc Thanh Thanh tắm rửa xong, ra lấy dây chuyền đeo lên, liền hét lên một tiếng, lật qua lật lại quan sát sợi dây.

Vương Tiểu Thông lo lắng nàng sẽ phát hiện sợi dây là giả, bèn đi tới, ôm ấp, vuốt ve mong trốn nàng, mục đích phân tán sự chú ý.

Nhưng căn bản là vô dụng, Thanh Thanh liền đẩy Vương Tiểu Thông ra. Sau đó, nàng buông sợi dây xuống, đến bên tấm gương, làm động tác vuốt râu.

Sau đó, nàng nở một nụ cười ma quái, hướng vào gương mà nói: "Lão công, người yên tâm, thiệp nhất định sẽ bắt bọn chúng phải trả giá."

Vương Tiểu Thông còn tưởng Thanh Thanh đang nói chuyện với mình, bởi trước giờ nàng cũng hay gọi hấn là lão công, bèn đi tới muốn nói chuyện với nàng.

Ai ngờ đúng lúc đó, Thanh Thanh lại như cái vòi phun nước, phun ra một ngụm máu lên mặt gương, làm Vương Tiểu Thông sợ hãi, còn tưởng nàng bị máu công tâm, liền ôm chặt lấy nàng.

Nhưng Thanh Thanh quay người lại, đồng thời rút một cây chủy thủ, đâm thẳng vào ngực hấn. Hấn may mắn né tránh kịp thời, chủy thủ mới chỉ suýt qua ngực.

Thanh Thanh bắt Vương Tiểu Thông đi tìm dây chuyền vàng, hấn bị thương, không dám không nghe theo, đành phải đưa nàng tới đây.

Nói tới đó, Vương Tiểu Thông bổ sung thêm: "Thời khắc ấy, ta hoàn toàn tin, nàng không phải Thanh Thanh, mà giônggà như một Đại Tướng thời xưa, giết người không chớp mắt."

Mà trên đường tới đây, Thanh Thanh lại phun mấy ngụm máu lên người Vương Tiểu Thông. Do mất máu quá nhiều, sắc mặt Thanh Thanh tái nhợt, cũng không biết giờ nàng ra sao.

Nghe Vương Tiểu Thông nói xong, tôi cực kỳ hoang mang. Ban đầu, tôi cho rằng sợi dây chuyền kia chỉ có thể ảnh hưởng tới tính cách tạm thời, thật không nghĩ nó lại khiến người ta thay đổi hoàn toàn như vậy.

Cùng lúc đó, đầu óc tôi cũng quay cuồng, tôi có lẽ đã hiểu rõ, sợi dây chuyền kia là loại vật tà âm gì.

Trong truyền thuyết vàng ngâm máu, vàng dung hợp với máu người sắp chết, chủng loại rất nhiều, tác dụng đối với con người cũng rất lớn. Có điều, nếu biết sử dụng thỏa đáng, có thể coi như chiêu tài kim, cung phụng trong nhà có thể hưởng phúc.

Nếu người chết oan, phun ra ngụm máu cuối cùng lên vàng, sẽ cho người nắm giữ luôn cảm thấy oan khuất, cả ngày khóc lóc.

Nếu phần nộ mà chết, người phun ra ngụm máu cuối cùng, sẽ làm cho người nắm giữ luôn ở trong trạng thái phần nộ, gặp ai cũng cáu gắt.

Nếu như người phun ngụm máu cuối cùng, do đồ kỵ mà chết, sẽ làm cho người nắm giữ đồ kỵ với bất cứ thứ gì nhìn thấy, thậm chí dễ thỏa mãn lòng đồ kỵ, còn làm ra những chuyện quá đáng.

Cả ba loại vàng ngâm máu này, đều có một đặc điểm chung, đó là làm cho người nắm giữ sinh ra cảm giác phụ thuộc mãnh liệt, từng giây từng phút đều không thể rời xa nó.

Theo các dấu hiệu cho thấy, vàng ngâm máu trên người Thanh Thanh chắc chắn là loại thứ ba.

Tôi đem phân tích của mình nói cho Vương Tiểu Thông nghe. Hấn nghe xong liền hỏi tôi giải quyết thế nào với cái vàng nhậm máu kia? Nếu không có cách nào khác, cưỡng ép nung chảy dây chuyền, không tin là không thành công.

Tôi nói: "Trước mắt tìm hiểu xem máu bên trong vàng này là máu của ai, mới có thể bốc thuốc đúng bệnh."

"Làm sao mà tìm hiểu được?" Lý mặt đỏ nói: "Cho dù có bắt được sợi dây chuyền, chẳng nhẽ đốt lửa, hay đun nước nó để nó khai ra?"

"Im đi." Tôi mắng lão Lý: "Kiến thức lịch sử của ngươi không tốt, đừng nói mò. Ý ta là, các ngươi ngấm lại xem, trong lịch sử có danh nhân nào, vì lòng đồ kỵ mãnh liệt, cuối cùng thổ huyết mà chết?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 8 - Chương 6: Trời đã sinh Du, sao còn sinh Lượng

Lý mặt đỏ nghĩ nghĩ nói: "Còn có thể là ai? Đương nhiên là Chu Du, thời Tam Quốc. Chu Du tuổi trẻ đã nhậm chức Đại Đô Đốc Đông Ngô, lại túc trí đa mưu. Một người như vậy, thực lực có thể đương danh thiên hạ, nhưng hấn lại vô cùng đồ kỵ Gia Cát Lượng tài hoa, nhiều lần đều muốn làm khó dễ. Cuối cùng lại bị Gia Cát Lượng chơi đùa trên chiến trường, uất hận mà thổ huyết chết, trước khi chết còn hô lớn: "Trời đã sinh ra Du, sao còn sinh ra Lượng?" Ngươi nói có phải là Chu Du không?"

Tôi gật đầu nói: "Không sai, chính là Chu Du. Mà ngươi nghĩ lại xem, vũ khí của Chu Du là cái gì?"

Lý mặt đỏ lắc đầu: "Cái này thì ta không biết."

"Vũ khí của Chu Du, là do Tôn Kiên ban thưởng, một con dao, con dao này tương truyền là dùng vàng đúc thành. Rất có thể Chu Du trước khi chết, thổ huyết lại vô tình phun vào cây dao này. Về sau có thể do cơ duyên trùng hợp, dao này được người có tâm luyện thành trang sức, lưu truyền nhân gian, cho tới hôm nay, chính là sợi dây chuyền này." Tôi cẩn thận phân tích cho mọi người nghe.

Vương Tiểu Thông vội hỏi tôi, làm cách nào mới có thể để Thanh Thanh ném sợi dây chuyền đi bây giờ?

Tôi vỗ vai hân: "Thương thế của ngươi không có gì đáng ngại đúng không? Tôi nay ta cần ngươi hỗ trợ."

"Không thành vấn đề." Vương Tiểu Thông nói: "Muốn ta làm gì?"

"Đến tối, ta ngăn cản Thanh Thanh, ngươi cạo mặt của nàng ra. Đương nhiên không phải là cạo rách mặt ra, chỉ cần xước chút máu ra là được rồi." Tôi nói.

Vương Tiểu Thông vẫn còn sợ, nói ngộ nhờ bán gái hấn lại nổi điên thì làm sao? Tình yêu là tình yêu, nhưng tính mạng dù sao cũng quan trọng như vậy.

Tôi nói, vậy hay ngươi cầm tay nàng để ta cạo mặt bạn gái của ngươi? Vương Tiểu Thông liền khoát tay nói khỏi cần, để ta làm.

Sau đó, tôi bảo Lý mặt đỏ đi thu thập máu ở đầu ngón tay của một trăm tên ác nhân. Lý mặt đỏ một mặt xám xịt nhìn qua tôi, nói: "Đi đâu tìm cho ra một trăm kẻ ác? Hơn nữa lại còn muốn lấy máu tay của chúng? Ngươi muốn ta bị đánh chết thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo như thế đâu."

Tôi hung hăng lườm hấn một cái, nói ngươi không chịu động não đi, đến trại giam mà tìm, kẻ nào càng ác càng tốt, nhất là tội phạm giết người.

Lý mặt đỏ cười ha hả nhìn về phía Vương Tiểu Thông nói để Vương tổng nghĩ cách đi. Ta chỉ là dân đen, làm gì có quan hệ với bên trại giam.

Vương Tiểu Thông liền gọi mấy cuộc điện thoại, rất nhanh liền có cơ hội. Hấn được biết, một trại giam chuẩn bị cho kiểm tra sức khỏe phạm nhân, đến lúc đó, có thể kiếm đủ số máu cần thiết.

Hai giờ sau, Lý mặt đỏ đã hí hửng mang được máu về, chứa đầy một chai coca 500ml.

Tôi kinh ngạc, hỏi Lý mặt đỏ, không phải bảo ngươi lấy 100 giọt máu là đủ rồi sao? Ngươi lấy nhiều như vậy làm gì? Lý mặt đỏ nói hấn sợ không đủ dùng, nên rút mỗi người một xi lanh, bán máu cũng có thể kiếm được mấy ngàn.

Tôi mắng đúng là cái loại mù chữ, đám máu hỗn tạp này ai dám mua của ngươi?

Vương Tiểu Thông làm thủ tục xuất viện tự nguyện, uống thuốc giảm đau, băng bó ngực đi tìm Thanh Thanh.

Kẻ có tiền đúng là kẻ có tiền, xe hồng hấn không thèm mang đi sửa, ném về trụ sở công ty, đổi một chiếc audi r8 ra. Chúng tôi cũng theo sau Vương Tiểu Thông đi đến cư xá Thanh Thanh ở.

Không ngờ mới tới cổng, Vương Tiểu Thông đã chạm mặt Thanh Thanh. Chúng tôi lo lắng bị phát hiện, liền chuyển hướng xe, đến một nơi vắng vẻ, thận trọng quan sát.

Lúc đầu Thanh Thanh vẫn rất tức giận, mắng Vương Tiểu Thông một trận. Có điều bản lĩnh của gái của hắn đúng là rõ như ban ngày, nói hai ba câu đơn giản, liền làm Thanh Thanh vui vẻ, theo nàng lên xe, đi về phòng của nàng.

Lý mặt rỗ thờ dài nói, chờ xong chuyện này, nhất định hắn phải bái Vương Tiểu Thông làm sư phụ, học hỏi hắn cách của gái.

Doãn Tiểu Nguyệt nói, ta nói thật ngươi đừng tự ái, có học cũng không ăn thua đâu. Lý mặt rỗ lập tức hỏi tại sao. Tiểu Nguyệt chỉ nói một câu: bởi vì ngươi vừa nghèo vừa xấu; làm Lý mặt rỗ buồn bã cúi đầu.

Tôi lái xe đến bãi đậu xe phía sau nhà Thanh Thanh, nơi này có thể vừa vận thấy được nhà của nàng, tôi đã căn dặn Tiểu Thông nhớ mở rèm cửa.

Cả một buổi sáng hai người không bước chân ra khỏi nhà, chỉ nằm xem phim, bữa tối cũng không đi ăn, mà kêu khách sạn đưa tới.

Vương Tiểu Thông coi như cũng có tâm, gọi cho chúng tôi một phần. Ăn xong, Lý mặt rỗ liền xoa xoa hai bàn tay, một mặt mong đợi nhìn lên trên phòng, nói rằng màn hay sắp bắt đầu

Tiểu Nguyệt mắng hắn một câu đồ tâm thần, sau đó cúi xuống xem điện thoại. Khoảng hơn mười một giờ, Vương Tiểu Thông và Thanh Thanh bắt đầu mon trón nhau, ghé vào cửa sổ mà hôn hít.

Tôi mắng một câu, không có sỹ diện, Vương Tiểu Thông rõ ràng muốn khoe khoang với chúng ta mà. Nắm tóc Lý mặt rỗ giật một phát, nói đừng có ngهنhổ cổ lên, coi chừng bị phát hiện.

Lý mặt rỗ đang hứng thú, lại bị tôi kéo về, mặt mũi bí xị không vui, lăm lăm chửi thề.

Khó khăn chờ đợi hai người xong việc, tôi mới ngó lên quan sát tiếp. Một lát sau khi Thanh Thanh đã ngủ say, Vương Tiểu Thông đi tới cửa sổ, giờ tay ra đầu ok. Tôi liền vỗ Lý mặt rỗ một cái, nói hành động

Vương Tiểu Thông ra mở cửa, ba chúng tôi trốn vào toilet, ra hiệu Vương Tiểu Thông bắt đầu được rồi.

Vương Tiểu Thông cầm dao cạo râu, tay run bần bật, xem ra hắn vẫn rất sợ hãi. Tôi thầm mắng một câu hèn nhát, có chúng ta đang ở đây, ngươi sợ cái gì

Có điều cuối cùng hắn vẫn đánh bạo cạo một chút trên mặt Thanh Thanh. Yêu cầu của tôi là không tổn thương đến Thanh Thanh, chỉ cạo chút da bên ngoài.

Lý mặt rỗ thắc mắc hỏi tôi đang làm gì? Cạo lông?

Tôi giải thích cho hắn: "Ngươi có biết Chu Du là một mỹ nam tử không? Hắn được mệnh danh là Mỹ Chu lang."

Lý mặt rỗ lắc đầu, nói cái này ta không rõ, chỉ biết là Chu Du phúc đức cao, lấy được Tiểu Kiều xinh đẹp.

"Chu du là mỹ nam tử, đối với dung mạo của mình, hắn rất quý trọng. Một tên tự luyện khuôn mặt như vậy, bị tổn thương da mặt, ngươi nghĩ hắn có chịu ngồi yên không?" Tôi cười nói.

Vừa nói xong, Thanh Thanh rít lên một tiếng, vịn giường ngồi dậy. Vương Tiểu Thông sợ tới tái nhợt, chạy vào toilet. Tôi lập tức đưa tay bịt miệng hắn, bảo hắn đừng nói chuyện, cần trọng quan sát Thanh Thanh.

Thanh Thanh ngồi trên giường, miệng há to, tiếng thét chói tai kéo dài, tròng mắt như muốn lồi ra, cả khuôn mặt vằn vẹo.

Tiếng rít này kéo dài một lúc lâu, tới khi Thanh Thanh không còn sức, trong cổ họng chỉ còn phát ra tiếng kin kít, kin kít giống như âm thanh máy móc, nghe vô cùng thê lương, chúng tôi bốn người đều nổi da gà.

Sau đó, Thanh Thanh từ trên giường cắm đầu xuống đất, bất động.

Vương Tiểu Thông căng thẳng, liền muốn chạy ra đỡ nàng lên. Nhưng tôi cản hắn lại, nói hắn đừng manh động, chờ quan sát kỹ đã.

Thanh Thanh cứ nằm rạp trên đất như vậy, không động đậy gì. Tôi lúc này mới thờ phào, đứng dậy, cầm chai coca, đi xem xét tấm gương trong phòng ngủ. Nếu tôi đoán không nhầm, trong gương lúc này sẽ có gì đó xuất hiện.

Nhưng khi tôi đi tới, trong gương lại hoàn toàn bình thường, cũng không phát sinh cái gì quý dị.

Tôi nhú mảy, tình cảnh này không giống tôi dự liệu. Theo lý thuyết, bức vong linh từ đây chuyển vàng ra ngoài, vong linh sẽ tìm một vật để nhập vào, khả năng lớn nhất là sẽ dùng oán niệm của mình, thể hiện trong gương. Bởi mấy lần trước nó đều thông qua gương để thể hiện oán niệm.

Nhưng lần này, tấm gương lại không có gì bất thường, làm cho tôi không khỏi bất an. Trừ khi... nơi này còn có tấm gương khác.

Đúng rồi, ngàn tính vạn toán, cuối cùng vẫn bỏ sót điều này. Tôi mắng một câu xúi quẩy, vội chạy vào toilet, muốn hỏi Vương Tiểu Thông xem phòng này có còn tấm gương nào khác không.

Nhưng vừa nhìn thấy toilet, tôi liền trợn tròn mắt, toàn thân nổi da gà, chai máu ác nhân trong tay suýt thì rơi xuống đất!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 8 - Chương 7: Tử chiến

Ba người bọn Lý mặt rỗ đang núp ở cửa, ngơ ngáo nhìn tôi. Mà bọn họ lại hoàn toàn không biết, phía sau lưng, tấm gương dài trong phòng xuất hiện một đám tóc đen sì, xoắn dài ra ngoài, đung đưa đung đưa, lúc nào cũng có thể phát động công kích bọn họ.

Tôi hít sâu một hơi, vật tà âm này vậy mà lại có tư tưởng. Nó đang uy hiếp tôi, không cho tôi tiếp tục nhúng tay sâu hơn, một khi cố tình tiếp tục, nó sẽ làm hại bạn bè tôi.

Đây là thời khắc mấu chốt, tôi không thể bối rối, rút điện thoại ra.

Lý mặt rỗ đứng im, ngây người bất động. Thấy tôi nhìn chằm chằm vào phía sau, bọn họ cũng ý thức được sau lưng hẳn có gì đó. Mặt lão Lý trắng bệch, tính quay đầu lại.

Tôi lập tức lắc đầu, ra hiệu cho hắn đừng nhìn. Một khi phát hiện đối phương, chắc chắn đối phương sẽ công kích Lý mặt rỗ.

Tôi soạn một tin nhắn ngắn cho Lý mặt rỗ: "Cẩn chót lưỡi, ngâm ở trong miệng, sau đó từ từ đi tới đây."

Lý mặt rỗ nhìn qua điện thoại, mặt càng thêm hoang mang, sau đó hắn đưa tin nhắn cho hai người kia đọc. Vương Tiểu Thông cùng tiểu Nguyệt nhìn thấy tin nhắn cũng rất hoảng sợ, có điều họ không khiến tôi thất vọng, chỉ là kinh hoàng trong nháy mắt, sau đó liền làm theo lời tôi.

Cẩn chót lưỡi, tiểu Nguyệt đau tới chảy nước mắt. Sau đó ba người ngâm máu, từng bước một đi về phía tôi.

Lúc bọn họ sắp ra khỏi phòng tắm, đám tóc kia bắt đầu uốn éo, chia thành pha phần, hướng vị trí trái tim của ba người phóng tới.

Tôi gầm lên một tiếng: "Nằm xuống!" Sau đó mở nắp chai coca, hất mạnh máu ra ngoài.

Máu ác nhân chạm vào đám tóc đen kia, giống như axit dính vào da người, phát ra tiếng sùi sùi, sương mù màu trắng bốc lên. Đám tóc kia có vẻ đau đớn, cuộn lại, mau chóng rút về trong gương.

"Nhanh, mang Thanh Thanh đi khỏi đây." Tôi hét.

Lý mặt rỗ lúc này mới có phản ứng, nắm lấy tiểu Nguyệt, tông cửa xông ra. Vương Tiểu Thông cũng bế Thanh Thanh đang hôn mê, vội vàng rời đi.

Cửa phòng vệ sinh gắt gao đóng lại, lòng tôi cực kỳ khẩn trương. Tôi biết đám tóc kia chỉ tạm rút lui mà thôi, nó sẽ còn tiếp tục xông ra. Tôi nhìn chằm chằm không chớp mắt vào tấm gương, tay nắm chai máu ác nhân, run lên bần bật.

Thế nhưng, tấm gương trong phòng tắm lại bình tĩnh kỳ lạ, tôi chờ khoảng mười phút, vẫn không có gì xảy ra. Trong lòng tôi kinh ngạc, nghĩ hay là vàng ngâm máu này đã bị tôi giải quyết dễ dàng như vậy.

Đang mãi nghĩ ngợi, sau lưng tôi chợt vang lên một trận tiếng động ầm ầm. Tôi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn.

Vạn lần không nghĩ tới, tấm gương trong phòng khách lúc này lại xuất hiện một bóng người đen sì. Bóng người kia đột nhiên phóng ra một đám tóc lớn, cấp tốc bắn về phía tôi.

Lần này, tóc không phải tập trung một chỗ công kích, mà chia ra thành vô số đầu nhọn, từ bốn phương tám hướng quần về phía tôi.

Tôi quá bất ngờ, không kịp thủ thế, nên toàn thân đã bị tóc cuốn lấy, bao phủ giống như gói bánh chưng.

Tôi lập tức cảm thấy toàn thân rét run, buồn nôn không ngừng. Đây chính là đầu người chết phóng ra, làm sao có thể không buồn nôn cho được?

Tóc quần chặt lấy cơ thể tôi, điên cuồng kéo tôi về phía tấm gương, có ý đồ kéo tôi vào trong. Tôi biết, một khi bị kéo vào trong gương, hậu quả khó mà lường được, rất có thể kết cục là linh hồn của tôi bị nhốt vào trong đó.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, tay nắm chai coca, bóp mạnh máu bắn về phía đầu kia. Máu ác nhân mùi hôi thối, làm tôi ngạt thở, có điều lúc này tôi cũng không có tư cách ghét bỏ nó, chỉ hận không thể có thêm nhiều máu.

Tóc bị máu ác nhân dội lên, lần nữa co về. Tôi sao có thể để nó đào tẩu, hừ lạnh một tiếng, đổ máu ác nhân vào tay, sau đó bắt lấy một mớ tóc, hung hăng đập vào gương. Tóc còn chưa co lại hoàn toàn, tôi đã đập vỡ tấm gương. Sau đó dùng sức kéo mạnh, bóng đen bị tôi lôi từ trong gương ra.

Chẳng kịp nhìn kỹ, tôi vẩy máu ác nhân vào bóng đen. Khói đen xì xèo bốc lên, hắt đi tới phía tôi, gió móng vuốt hướng tới trái tim tôi.

Tôi một mặt bôi máu ác nhân lên thân thể để tự vệ, một mặt vung máu về phía đối phương tấn công. Với cố gắng của tôi, cuối cùng bóng đen kia mờ nhạt dần, rồi biến mất. Tôi mới hoàn toàn nhẹ nhõm, thở phào ra, cầm dây chuyền vàng, ngậm vào chút máu ác nhân còn lại, sau đó mở cửa phòng vệ sinh ra. Giờ phút này, tôi chỉ thấy đầu choáng váng, hoa mắt chóng mặt, hai tai ù đi. Tôi không nghĩ tám gương nhà Thanh Thanh chất lượng tốt như thế, vừa rồi tôi va vào một cái, suýt nữa thì choáng mà ngất đi.

Trông thấy tôi máu me khắp người đi ra, ba người vô cùng sợ hãi, ba chân bốn cẳng chạy tới đỡ tôi, hỏi tôi tình hình thế nào.

Tôi cười nói không sao, mau đưa tôi tới bệnh viện. Vừa dứt lời, đầu óc tôi quay cuồng, ngất đi.

Lúc mở mắt ra, cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy khát nước, cổ họng kho rang. Tôi thều thào một tiếng nước, liền có người đưa tới. Tôi chặt vật mở mắt ra, vốn tưởng là tiểu Nguyệt đang chăm sóc tôi, không ngờ lại là Thanh Thanh.

Nhìn thấy tôi tỉnh lại, nàng vội đỡ dậy, hỏi tôi cảm giác sao rồi? Còn đau đầu không? Trên người có chỗ nào bị thương nữa không?

Cô gái ôn nhu trước mặt tôi, so với Thanh Thanh mấy ngày qua, thật như hai người khác nhau. Tôi cười nói: "Cô cuối cùng đã bình thường trở lại?"

Thanh Thanh thờ dài, lấy gói đệm sau lưng cho tôi, nói: "Trương ca, đa tạ anh. Nếu không có anh, tôi cũng không biết mình sẽ bị biến thành cái gì."

Trước kia ấn tượng của tôi với Thanh Thanh không được tốt, khoảnh khắc này ấn tượng xấu đó bỗng tan thành mây khói. Nàng rất hiếu lễ độ, biết cảm ân nhân, tôi liền cảm thấy quý mến nàng.

"Không có gì, chỉ giúp một chút thôi mà. Đúng rồi, tiểu Nguyệt với Lý mặt rỗ đâu?" Tôi hỏi.

"Đoãn Tiểu Nguyệt đi làm, còn Lý mặt rỗ thì đi mua com cho anh rồi." Thanh Thanh nói.

"Bạn trai cô đâu, sao không ở bên cô?" Tôi hỏi: "Sắc mặt cô không được tốt, mau về nghỉ ngơi đi. Ở đây có Lý mặt rỗ chăm sóc tôi là đủ rồi."

"Bạn trai? Anh nói Vườn Tiểu Thông?" Vừa nhắc tới, Thanh Thanh lộ vẻ khó chịu: "Đừng đề cập hấn với tôi, hấn quả thực không bằng cả súc sinh."

Tôi kinh ngạc, nhìn Thanh Thanh: "Sao vậy? Trước đó hấn cũng giúp cô, thậm chí còn bị thương vì cô cơ mà."

Thanh Thanh bất đắc dĩ cười khò: "Anh không biết đâu, thực ra sợi dây chuyền này là hấn đưa cho tôi. Tôi tìm sư phó hỏi qua, thì ra chuỗi dây chuyền này, là hấn dùng máu mình bôi lên, định làm cho tôi ngoan ngoãn phục tùng hấn. Hấn vì chiếm đoạt tôi, mà dùng thủ đoạn hèn hạ như thế...Haiz anh nói tại sao làm phụ nữ lại khổ như vậy."

Tôi giật nảy mình, không thể tưởng tượng được, nhìn nàng. Tôi biết nàng không hề nói đùa, chỉ là quá bất ngờ, khó mà tin, vì chiếm hữu một nữ nhân, những việc tàn nhẫn như vậy mà Vương Tiểu Thông cũng làm ra. Chắc giờ Thanh Thanh thất vọng lắm.

"Được rồi, không tám chuyện với anh nữa." Thanh Thanh nhìn tôi mỉm cười: "Anh nghỉ ngơi đi, tôi đi chuẩn bị nước."

Nói xong, Thanh Thanh cầm phích nước đi ra. Mà nhìn bóng lưng nàng rời đi, tôi lại thấy thương hại. Cô bé này, thật đáng thương. Cũng không biết Vương Tiểu Thông kia nghĩ gì, nhẫn tâm biến một cô gái hiền lành yếu đuối thành như vậy.

Rất nhanh, Lý mặt rỗ đã trở về, thấy tôi đã tỉnh liền tiến đến, nhí giọng hỏi Thanh Thanh đâu?

Nhìn ánh mắt hấn lăm lăm la lăm lét, tôi khẳng định hấn không có ý tốt, liền không nhin được, hỏi hấn có ý đồ gì với nàng. Lý mặt rỗ cười nói, đây là theo đuôi đảng hoàng không hề giống như Vương Tiểu Thông dùng thủ đoạn hèn hạ.

Tôi vỗ vai Lý mặt rỗ, nói đây chính là một cơ hội tốt, ngươi đừng nên bỏ lỡ. Hấn nhếch môi nói: "Hôm nào ngươi bảo tiểu Nguyệt dẫn ta đi thay đổi ngoại hình một chút, để cho ta có khí chất, chứ hiện tại ta thế này cảm thấy quá tệ."

Tôi cười nói hoàn toàn chính xác, hay là, để tiểu Nguyệt nâng tầm ngươi thành ngôi sao đi.

Một thời gian dài sau đó, chúng tôi không có tin tức gì của Vương Tiểu Thông. Một buổi sáng khoảng nửa năm sau, Lý mặt rỗ cầm một tờ báo đưa cho tôi xem. Tiêu đề bài báo là: "Một thanh niên doanh nhân vay nợ, phá sản, không chịu được cú sốc mà nhảy cầu tự vẫn."

Mà nhân vật chính, là Vương mỗ nào đó. Tôi biết Vương mỗ này chính là Vương Tiểu Thông. Về sau Lý mặt rỗ có nói cho tôi, Vương Tiểu Thông phá sản là do cha của Thanh Thanh làm. Thấy nữ nhi của mình bị hại như vậy, người bình thường ai có thể chịu được?

Ý muốn hại người không thể có, tâm phòng bị người không thể không. Đây là một điều tổ tiên đã dạy cả ngàn năm nay. Nhưng dù là đạo lý đơn giản như vậy, vẫn có những người không chịu hiểu, biết rõ mà vẫn cố tình phạm phải.

Đều là đồng tiền làm mờ mắt!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 1: Phạt châu - Ngọc bội cứu long

Trải qua sự kiện vàng ngậm máu, Lý mặt rỗ quả thật đi tìm tiểu Nguyệt, nhờ nàng thay đổi phong cách một phen.

Thật đúng là người đẹp vì lụa. Khoác âu phục lên người, thêm một chút râu cằm lún phún, trông hẳn thật giống một đại thúc Hàn Quốc.

Cộng thêm việc bán dây chuyền vàng được mười mấy vạn, mua ngay một chiếc audi, Lý mặt rỗ liền điên cuồng theo đuổi Thanh Thanh.

Trước mặt Thanh Thanh thì hẳn ôn tồn lễ độ, còn trước mặt tôi, hẳn liền lộ nguyên hình một gã bỉ ổi, suốt ngày mặc đồ vest dạo khắp nơi đắc chí.

Mấy ngày này, tôi với Lý mặt rỗ đang bàn nhau, có nên xuống vùng nông thôn mua ít đồ không. Bởi dạo gần đây, tôi thực sự quá nhàm chán, cả ngày chỉ ngồi trong tiệm, cảm giác hai móng đều mọc mọc trắng.

Nói là làm, tôi bảo Lý mặt rỗ chuẩn bị một chút, chúng tôi lên đường xuất phát.

Nói là đi nông thôn đào bảo, thực chất là chơi trò may rủi, nhất nhạp đồ tốt. Kiếm chút tiền có khi chẳng đủ nhét kẽ răng, chủ yếu là đi chơi. Có khi lại nhìn thấy một đồ cổ, đủ để thay đổi cả một đại gia đình nông thôn, bị coi là vật dụng rác rưởi, hoặc là dùng để đựng đồ ăn cho gà, sự ngược đời này thật khó mà diễn tả.

Có điều, còn chưa kịp xuất phát, tôi lại nhận được một cuộc điện thoại. Nhìn dãy số trên màn hình có cảm giác rất quen, cuối cùng đột nhiên nhớ ra, chẳng phải là số của nam nhân áo thun sao.

Sao hẳn lại gọi điện cho tôi, đã lâu không gặp, chẳng biết giờ hẳn sao rồi. Tôi liền nhận điện thoại, bên kia quả nhiên là giọng nam nhân vang lên: "Trương Cửu Lân, giúp ta một chút." Hẳn mở lời.

Tôi cười cười: "Người tỏ ra khách khí như vậy từ khi nào thế? Hỗ trợ cái gì, cứ nói ra đi."

Hẳn đã từng cứu mạng tôi mấy lần, đừng nói giúp một chuyện, cho dù là mười chuyện tôi cũng phải gác công việc lại mà giúp hẳn.

Nam nhân áo thun nói: "Hiện giờ ta đang có việc rất bận, không thể rời đi, mà lại có một khách hàng cần giải quyết vật tà âm trong tay, cho nên ta bảo hẳn tới tìm người, người bây giờ có rảnh không?"

Nam nhân có vẻ gấp rút, nói hết một hơi, đây là câu dài nhất mà hẳn nói với tôi từ trước tới giờ.

Tôi biết hẳn chắc chắn đang gặp phiền toái, liền bảo, tôi đang rất rảnh, kêu hẳn đưa số điện thoại của vị khách kia để tôi liên lạc.

Nam nhân chỉ nói: "Hẳn sẽ tìm người." Rồi cúp máy. Tôi thất vọng quay sang Lý mặt rỗ cười cười: "Xem ra chúng ta không thể đi nông thôn đào bảo rồi, nam nhân áo thun có một vị khách hàng bị vật tà âm quấy phá."

Lý mặt rỗ dừ dừ nói: "Nhưng ta nói trước một câu, bằng hữu thì bằng hữu, làm ăn là làm ăn. Cứ coi như hỗ trợ bằng hữu, nhưng ta vẫn phải thu tiền, không thể làm không công được."

Tôi mắng một câu, người trong mắt chỉ có tiền thôi à? Lý mặt rỗ không biết liêm sỉ, nói: "Sai, không những trong mắt, mà trong cả cơ thể ta chỉ có tiền thôi."

Gặp phải thể loại cực phẩm như vậy, tôi cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể bất đắc dĩ cười khò.

Vừa rạng sáng hôm sau, tôi đã bị tiếng gõ cửa đánh thức. Tôi tức giận ra mở cửa, trông thấy một người trung niên đeo kính, khoảng ba bốn mươi tuổi, rất nhã nhặn hỏi tôi có phải Trương lão bản hay không?

Tôi nói, hẳn ông là do nam nhân áo thun giới thiệu tới? Hẳn sùng sốt một chút, tự như không hiểu nam nhân áo thun nghĩa là gì, có điều kịp phản ứng rất nhanh, cười nói chính là hẳn.

Tôi liền mời hẳn vào trong tiệm. Hẳn nhìn rất lễ phép, mặc dù tôi thấy hẳn có tướng của một phú hào, biết người này không làm quan thì cũng là doanh nhân giàu có, nhưng trước mặt tôi lại với cùng khiêm tốn, nhìn tôi hỏi han lai lịch đồ cổ trong phòng.

Tôi giải thích cho hẳn một hồi, đột nhiên cảm giác được, là hẳn đang thăm dò tôi, có lẽ hẳn đã bị lừa nhiều lần rồi.

Tôi bèn mở lời: "Xin hỏi, có phải ông tới để mua đồ cổ không? Để tôi đề cử cho ông mấy cái."

Vị khách lập tức ngượng ngùng, nở nụ cười: "Xin lỗi ông chủ Trương, tôi cũng là một kẻ yêu thích đồ cổ. Trông thấy nhiều bảo bối như vậy, thực sự có

chút không kìm lòng được."

Nói xong, hắn lúi trong ngực ra một khối ngọc bội xanh biếc. Hắn thận trọng đặt ngọc bội trước mặt tôi, sau đó e ngại nhìn: "Trương lão bản, ngài có thể xem giúp, khối ngọc bội này có vấn đề gì không?"

Tôi cầm ngọc bội lên nhìn qua, chất liệu không tệ, hẳn là hòa điền ngọc. Chế tác cũng tinh xảo, nhưng có nhiều vết tích, xem ra đã nhiều năm rồi.

Phía trên khắc chín đầu thanh long sống động, có thể nói khối ngọc bội này hẳn là hoàng thất quý tộc thời xưa mới có tư cách đeo, giá trị cũng phải lên tới một hai trăm vạn. Bởi vì Trung Quốc thời cổ đại, rồng đại diện cho hoàng gia, dân thường căn bản không thể mặc quần áo thêu rồng, dùng dụng cụ khắc đầu rồng, sẽ bị quy là tạo phản, chu di cửu tộc.

Duy nhất một điểm kỳ quái, là mặt ngoài ngọc bội hơi ố vàng.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, ngọc bội kia không phải là ngâm qua thi dầu chứ? Nếu đúng vậy thì thứ này chắc hẳn là vật tà âm, mà phẩm là ngọc khí, đều có linh tính rất mạnh, nếu như đúng là ngâm wua thi dầu, chắc chắn là nhốt một luồng oán khí cường đại bên trong.

Thế nhưng tôi lại không may cảm giác được oán khí, vậy thì có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất, đây không phải vật tà âm, chỉ là một ngọc bội cực kỳ bình thường mà thôi. Còn cái gọi là thi dầu cũng không phải, chỉ là dầu ăn ngâm qua.

Khả năng thứ hai, là oán khí bị phong ấn trong ngọc bội. Nói cách khác, đã từng có người phong ấn ngọc bội này, nên tôi mới không cảm thấy oán khí.

Tôi giải thích hai khả năng này cho gã trung niên, đồng thời hỏi hắn, ngọc bội này có từng xảy ra vấn đề gì không?

Gã lập tức gật đầu: "Ừm, có vấn đề. Từ khi có được nó, hầu như mỗi ngày tôi đều bị ma quỷ ám ảnh. Có đôi khi nửa đêm mở mắt ra, sẽ thấy một nữ quỷ không có mặt, mặc áo đỏ cười lên người tôi. Bất luận tôi cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể động đậy, cứ vậy kéo dài cả một đêm."

Tôi hít sâu một hơi, nữ quỷ mặc đồ đỏ? Đây cũng không phải trò đùa. Ai cũng biết nữ quỷ mặc áo đỏ chính là lệ quỷ hung nhất, hẳn là chủ nhân ngọc bội này, khi chết đi, mang theo tâm lý trả thù.

Tôi có chút khó tin, nhìn xem xét ngọc bội này.

Gã trung niên liền hỏi: "Trương lão bản, ngài chuẩn bị đối phó ngọc bội này thế nào?"

Tôi hít sâu nói: "Người có thể liên lạc được với chủ nhân trước của nó hay không?"

Gã lắc đầu: "Không thể, ta mua nó ở một sạp hàng. Giờ chủ sạp đi nơi nào ta cũng không rõ."

Tôi nói: "Thế này đi! Đêm nay, để ngọc bội trong tiệm của ta, ta phải tận mắt nhìn nó tà môn như thế nào, mới có thể nghĩ biện pháp đối phó."

Gã trung niên lập tức gật đầu, nói không có vấn đề gì, mai hắn sẽ quay lại. Sau đó vội vàng rời đi.

Tôi thì cầm ngọc bội trên tay, cẩn thận quan sát. Nhưng lật qua lật lại một thời gian dài, cũng không thể nhìn ra điều gì mờ ám của nó. đành tiện tay ném trên mặt bàn, chuẩn bị tinh thần buổi tối, chờ xem nữ quỷ áo đỏ có ra hay không.

Lý mặt đỏ com nước xong cũng chạy tới đây. Trong thấy ngọc bội trên bàn, hắn tỏ ra hứng thú, bắt đầu nghiên cứu. Nghiên cứu một lúc lại quay sang tôi cười ha hả.

Tôi buồn bực hỏi người cười cái gì?

Hắn nói: "Người đi chết đi, ngâm một ngọc bội tốt như vậy trong dầu oliu, người muốn phá giá nó à?"

Tôi giật nảy mình vội hỏi Lý mặt đỏ, tại sao hắn biết ngọc bội này ngâm qua dầu oliu?

Hắn nói: "Người quên là trước kia ta từng làm đầu bếp à. Mùi vị dầu oliu này, ta ngửi qua cũng đoán ra."

Tôi vẫn không tin, hỏi Lý mặt đỏ có cách nào xác minh chính xác không. Hắn nói, cái này quá đơn giản. Dầu không tan trong nước, đun sôi nước lên, bỏ ngọc bội vào, tự nhiên sẽ biết.

Tôi vội đi đun nước, chờ nước sôi rồi thận trọng thả ngọc bội vào. Không nghĩ tới ngọc bội sau khi thả vào, xung quanh lại rung động một vòng. Đồng thời có bọt nước không ngừng tách rời từ bên trong ngọc bội. Rất nhanh, lớp ố vàng bên ngoài ngọc bội đã bị nước sôi rửa sạch.

Tôi lập tức lấy ngọc bội ra quan sát kỹ. Ngọc bội lúc này đã khôi phục màu xanh biếc.

Mẹ nó, quả nhiên là dầu oliu, bởi vì thi dầu không thể bị nước sôi tách ra được. Chờ nước sôi cạn hết, lưu lại một tầng dầu, Lý mặt đỏ lấy bật lửa đốt một cái, dầu mặt liền bốc cháy, ngọn lửa màu vàng, tỏa ra mùi dầu oliu khắp phòng.

Tôi càng thêm vững tin đây là dầu oliu. Khởi cần nói, cuộc mua bán này cô như thất bại, gã trung niên kia gặp ác mộng mỗi ngày không phải do ngọc bội, mà do tâm lý.

Đã hiểu rõ sự tình, tôi liền gọi điện cho gã trung niên kia, bảo hắn tranh thủ thời gian đến. Hắn hỏi tôi thế nào? Tôi nói, ngọc bội của ngươi, không cần thận để rơi vào dầu oliu. Bản thân ngọc bội không có vấn đề, cái mà ngươi gọi là bị quý đè, căn bản do tâm lý tác động.

Gã trung niên ngữ khí bình tĩnh nói vậy thì tốt, ta tới liền đây.

Nghe ngữ khí của hắn, ánh chừng vẫn không tin tưởng. Được rồi, muốn tin hay không cũng được, dù sao ngọc bội không có vấn đề, tôi cũng không cần phiền não.

Chẳng bao lâu, gã trung niên đã lái xe tới. Thái độ vẫn cung kính như trước, cũng không nhìn ra hắn có điểm nào đáng nghi. Chỉ là trước khi rời đi, hắn nói một câu: "Ta sẽ giới thiệu cho các ngươi một mối làm ăn khác."

Nhìn hắn rời đi, tôi cảm giác rất khó hiểu hắn có vẻ rất cổ quái. Thậm chí so với vật tà âm còn cổ quái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 9 - Chương 2: Thầy

Nhưng sáng hôm sau, gã tới gặp tôi, cuối cùng tôi đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Gã trung niên dùng ngọc bội này thực chất chỉ để thử tôi. Kết quả tôi đã chứng minh được bản lĩnh cho hắn. Chỉ khi đó, hắn mới giới thiệu cho tôi chủ nhân thực sự của cuộc mua bán này.

Biết được sự thật này, tôi ức tới chảy nước mắt, cảm giác bị trêu chọc vô cùng khó chịu. Chỉ vì cuộc mua bán này là do nam nhân áo thun ủy thác, tôi mới miễn cưỡng gật đầu.

Thật không ngờ tới, gã trung niên lại dẫn tôi tới tòa thị chính, sau đó sắp xếp tôi nghỉ ngơi trong phòng khách. Ngay khi bước vào khu vực của Chính Phủ, cái đầu nóng của tôi lập tức nguội lại. Tôi hiểu rằng, người đứng sau chuyện này là một quan lớn, không lạ khi đối phương lại thận trọng như vậy.

Nếu sớm biết đối phương là ai, tôi đã không nhận vụ này. Ông tôi từng căn dặn kỹ, không bao giờ làm ăn với người trong Chính Phủ, mặc dù lợi nhuận cao nhưng rủi ro vô cùng lớn.

Ngồi chờ khoảng hơn một giờ, tôi bắt đầu có chút hết kiên nhẫn. Uống hết ba tách trà, cuối cùng chủ nhân đã tới.

Đi cùng gã trung niên hôm qua là một lão đầu hói, bụng phệ, ăn mặc sang trọng, cất giọng uy nghiêm: "Xin lỗi, tiểu đồng chí, đã để ngươi phải đợi lâu."

"Thưa ngài, ngài là một người lịch sự, lại là người có quyền lực trong chính phủ, tiểu sinh chỉ là một dân đen, chờ đợi chút thời gian này không có gì đáng nói." Tôi đáp lời.

"Tiểu đồng chí giác ngộ không tồi." Lão hói nói: "Cậu có nghĩ tới việc gia nhập quan trường không?"

Tôi lập tức khoát tay nói: "Lão tiên sinh chê cười rồi, tôi nào có bản lĩnh ấy, chỉ là lăn lộn trong xã hội kiếm miếng ăn mà thôi."

Trong không khí trịnh trọng này, cứ phải giữ thái độ lịch sự, thật sự là tôi không biết nói gì. Lão hói đầu nói: "Tiểu đồng chí là khách quý của tôi, thư ký Diệp, anh đi sắp xếp một nơi riêng tư, tôi muốn trò chuyện với họ."

Gã trung niên lập tức gạt đầu, lấy điện thoại ra gọi, rồi đưa chúng tôi về nghỉ tại một khách sạn năm sao. Trên xe, trong lòng tôi có thể nói là rất khó chịu.

Giúp lão hói giải quyết vấn đề xong, tôi có nên lấy tiền hay không? Nếu lấy tiền, liệu có ổn. Nhưng nếu không lấy tiền, lão sẽ nghi ngờ tôi giữ những bí mật của lão, và sẽ nói ra. Càng nghĩ tôi càng đau đầu. Cuối cùng tôi hỏi lão hói, liệu tôi có thể mời thêm người hỗ trợ không, hắn cũng là bậc thầy trong lĩnh vực này.

Tôi nghĩ Lý mặt đỏ rất tinh ranh trong vấn đề này, có hắn có thể sẽ giúp tôi giải quyết chuyện với lão hói.

Ban đầu lão hói không đồng ý, nhưng suy nghĩ một lát thế nào lại gật đầu. Tôi lập tức gọi cho Lý mặt đỏ, nói hắn phải đến giúp tôi chuyện này, đây cũng là cơ hội để hắn tiếp xúc với quan chức.

Bữa ăn, Lý mặt đỏ đã có mặt. Suốt bữa ăn, lão hói chỉ nói chuyện vu vơ, chẳng dă động tới chuyện nhờ tôi giúp đỡ. Tôi giống như ngồi trên đồng lửa, đá đá Lý mặt đỏ.

Lý mặt đỏ hỏi khéo léo: "Thưa ngài, thành thật mà nói, ngài đã tiếp đãi chúng tôi rất chu đáo. Và vinh dự của chúng tôi là được phục vụ cho ngài, ngài cứ nói thẳng, gần đây ngài gặp vấn đề gì?"

Khuôn mặt phản kích của lão hói tức thì trở nên xạm lại. Lão thở dài nói: "Đạo gần đây, không biết chuyện gì xảy ra, khi ngủ luôn có âm thanh ù ù quanh tai, ăn uống thì mất đi vị giác."

"Sau đó, tôi có đi tới bệnh viện để khám. Bác sĩ lại nói tôi hoàn toàn khỏe mạnh, không vấn đề gì. Họ nói rằng có thể do tôi stress và mệt mỏi do công việc, nên kê cho tôi một ít thuốc an thần."

"Nhưng uống thuốc xong, đi ngủ, âm thanh ù ù kia chẳng những không mất đi mà còn rõ ràng hơn. Tôi bèn chú ý lắng nghe. Đoán xem tôi nghe thấy gì?"

Tôi lo lắng hỏi: "Ngài nghe thấy gì?"

"Trong đầu tôi giống như có rất nhiều nhà sư đang tụng kinh, phát ra toàn là tiếng Phạn. Haiz, chuyện phiền toái này làm tôi vô cùng bức bối, mất ngủ mấy ngày gần đây, ảnh hưởng nghiêm trọng tới công việc của tôi ban ngày."

"Nếu không phải nghĩ tới quốc gia vẫn còn cần bộ xương già này, tôi đã sớm nộp đơn xin về hưu. Việc làm quan phụ mẫu thực sự không dễ dàng." Lão hói thở dài.

Lý mặt đỏ cảm động tới khóe mắt rung rung, vội đứng dậy đấm lưng cho lão hói: "Lão tiên sinh, ngài vì nhân gian, cúc cung tận tụy, có thể nói ngài là Lỗ Phồn Sâm thời nay cũng không quá."

Cảnh tượng này làm tôi lập tức buồn nôn. Bụng phệ này, khách sạn năm sao, nghiễm nhiên là hình tượng của một tham quan.

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, lão hói với vật tà âm có vẻ không có dính líu. Vậy sao hắn lại tìm tới tôi? Hay là bệnh của hắn, là do đồ cổ nào gây nên?

Tôi liền hỏi: "Lão tiên sinh, có phải bên người ngài có đồ vật gì không sạch sẽ hay không?"

Lão hói vỗ bàn đánh rằm một cái. Tôi giật nảy mình còn nghĩ mình lỡ lời. Nhưng hắn lại phản chấn kêu lên: "Tiểu đồng chí quả nhiên có bản lĩnh, chỉ nghe qua đã biết được mấu chốt của vấn đề."

Nói xong, lão đứng dậy, móc trong ngực ra một chuỗi Phật châu, đặt xuống bàn: "Tiểu đồng chí, người thử xem xét thứ này, có phải là thứ gì cổ quái hay không?"

Tôi lập tức cầm chuỗi Phật châu lên, tường tận xem xét.

Từ chất liệu, cùng mùi hương tỏa ra mà phán đoán, đây là một chuỗi Phật châu làm từ gỗ hắc đàn. Trên mỗi viên Phật châu đều khắc một hòa thượng ngồi xếp bằng, mặt sau khắc Phạn văn, hắc Phật kinh.

Phật châu trạm trổ rất tinh xảo, thậm chí mỗi hòa thượng nét mặt đều không giống nhau, rất sinh động. Phần nộ có, vui vẻ có, tham lam có, dục vọng có, thực sự trình độ của thợ thủ công rất cao tay, mà cũng trải qua nhiều năm rồi.

Tóm lại, chuỗi Phật châu này giá trị không nhỏ.

Về mặt khác, tôi tìm manh mối liên quan tới vật tà âm, lại không thấy điểm gì đáng ngờ. Có điều dù sao đối phương cũng là quan lớn, tôi vẫn rất cẩn thận, đầu tiên là khen chuỗi Phật châu vài lời, sau đó nói: "Chuỗi Phật châu này hẳn là Phật giải vô niệm châu, được cao tăng gia chú niệm lực bên trong, có thể bảo lãnh bình an, tiêu trừ xúi quẩy. Chẳng qua nếu sử dụng không đúng cách, sẽ có một số tác dụng phụ. Lão tiên sinh, ngài công đức tái thế, tự khắc sẽ có tín ngưỡng của nhân dân che chở ngài. Chuỗi Phật châu này, có vẻ không tương thích với tín ngưỡng của nhân dân, ngài nghĩ có nên vứt bỏ nó không?"

Vật tà âm một khi tách rời chủ nhân, sẽ không còn phát huy tác dụng. Tôi đã không nhìn thấy sự mờ ám của nó, chẳng bằng lấy nó đi luôn, sẽ tiện cả đôi đường?

Có điều lão hói lại lắc đầu: "Vô ích thôi. Cho dù ta ném nó ở đâu, thậm chí đưa cho cấp dưới, nó sẽ đều len lút quay trở về. Ta đã thử nhiều lần rồi."

Tôi nghe mà giật nảy mình, chuỗi Phật châu không chân không tay, mà lại có thể tự động tìm về chủ nhân. Tôi nói: "Hay là như vậy đi, Phật châu hôm nay cứ giao cho tôi cất giữ, nếu quả thật có vấn đề, tôi sẽ giúp ngài nghĩ cách xử lý."

Hắn tức thì vui mừng: "Ta đã nói tiểu đồng chí giác ngộ rất cao mà. Yên tâm đi, chỉ cần người giải quyết phiền toái này cho ta, sau này có chuyện gì, nói một tiếng ta sẽ giúp."

Khó khăn tiền lão hói đầu, tôi lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi trên ghế nói: "Lý mặt đỏ, người đứng là kẻ biết điều, không tham chốn quan trường, lần này thật sự không uổng công ta."

Lý mặt đỏ nging một câu: "Lão tử đâu có muốn, đều là lăn lộn bao năm kinh nghiệm mà thôi. Trương gia tiểu ca, người rút cuộc thấy chuỗi hạt châu này có gì bất thường?"

Tôi lắc đầu nói, tạm thời còn chưa biết, chúng ta về tiệm xem xét thêm.

Trở về tiệm đồ cổ, tôi dùng kính lúp quan sát kỹ phật châu. Phàm là vật tà âm, ít nhiều sẽ tiếp xúc với người chết một khoảng thời gian dài, không thì cũng là trực tiếp làm từ thi cốt người chết, chỉ cần quan sát cẩn thận, nhất định sẽ thấy dấu vết.

Nhưng lật qua lật lại, kính lúp, muối mịn, nước sôi đều dùng, hết lần này tới lần khác chẳng phát hiện được gì. Thậm chí tôi còn hoài nghi, vật này không phải là vật tà âm.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 3: Sư hổ mang

Tôi bảo Lý mặt rỗ hỗ trợ nghĩ cách, hần nói hần cũng chịu.

Hai chúng tôi cả đêm không ngủ, gói kỹ phật châu ba lớp, khóa kỹ trong két an toàn, sau đó chờ điện thoại của lão hói.

Nếu như lão gặp phiền phức, tự khắc sẽ gọi cho chúng tôi. Nếu lão không gọi tới, tức là chuỗi phật châu này không ảnh hưởng tới lão.

Mấy ngày sau, tất cả đều bình thường, phật châu nằm yên trong két, lão hói cũng không còn bị âm thanh tụng kinh quấy phá, còn đặc biệt gọi điện khen ngợi tôi.

Cho tới một hôm, phiền phức kéo tới, tôi mới ý thức được chuyện này còn lâu mới kết thúc.

Hôm đó gặp tiểu Nguyệt, thấy nàng không được vui, tôi hỏi nàng thế nào. Tiểu Nguyệt nhỏ giọng nói với tôi, mấy ngày nay cục thuế vụ soi công ty nàng rất chặt, mà nàng cũng phụ trách thuế của công ty một thời gian, trước kia công ty từng có hành vi trốn thuế, nên rất lo bị điều tra.

Nhìn nàng rầu rĩ không vui, tôi cũng đau lòng. Rất nhanh liền nghĩ tới lão hói, lão không phải quản lý thành phố này sao, vụ cục thuế chẳng qua là một câu nói của lão.

Thế là tôi liền bảo Lý mặt rỗ gọi cho lão hói một phen. Lý mặt rỗ nói không vấn đề gì, liền lên đường. Sự tình thuận lợi một cách lạ thường, trong ngày, người của cục thuế ở công ty tiểu Nguyệt rút về hết, công ty còn thưởng cho tiểu Nguyệt một khoản lớn, nàng chia cho chúng tôi, nói rằng chúng tôi đã giúp nàng một đại ân.

Nhưng trong lòng tôi lại thấy hồ thẹn, đây là lần đầu tiên tôi lợi dụng quan hệ làm trái pháp luật.

Tuy nói rằng hiện nay, công ty nào cũng gian lận thuế, nhưng tôi lại không thể giữ mình trong sạch, trở thành đồng lõa. Tôi cả ngày dằn vặt lương tâm.

Chẳng biết bao lâu, trời đã tối, tôi giống như thường ngày, mở một bình rượu, cắt một ít thịt bò, chuẩn bị ăn bữa khuya.

Nhưng không biết tại sao, hôm nay uống rượu lại không có hứng, mới uống vài chén đã hơi say. Tôi cười khỏ, xem ra lần đầu làm việc trái với lương tâm thật đúng là tra tấn. Ngay lúc tôi đang buồn bực, ngoài cổng chợt vang lên một tiếng: "A di đà phật."

Tôi toàn thân khê run lên, chợt dạ, bởi vì sức nhớ tới chuyện chuỗi phật châu. Hần là tôi cũng bị âm thanh cổ quái kia quấy rầy?

Có điều, nhìn ra cửa, chính xác là một lão hòa thượng đang đứng, tôi mới lập tức thở phào. Lão hòa thượng này đáng đáp đầu trộm đuôi cướp, quần áo toàn thân bản thủ, trong tay còn nắm một cái quạt lớn, giống như một tên ăn mày. Chỉ là ánh mắt của lão hòa thượng này rất sâu, phảng phất có thể nhìn thấu hồng trần.

Tôi lập tức đứng lên, hỏi lão hòa thượng có chuyện gì?

Hòa thượng cười cười: "Bần tăng tới để xin lại thí chủ một món đồ."

Tôi khó hiểu, nhìn hần: "Đồ gì?"

"Có thể vào trong trò chuyện không?" Lão hòa thượng hòa nhã cười.

Tôi liền mời hần vào trong tiệm, rót cho hần một chén trà. Lão uống một hơi cạn chén, tay lại chỉ chỉ bình rượu của tôi. Tôi dờ khóc dờ cười: "Người xuất gia cũng uống rượu?"

Lão hòa thượng nói: "Có gì là không thể? Trong lòng không rượu, ta uống cũng chỉ xem như một chén trà mà thôi."

Ha ha, lão hòa thượng này rất thú vị, tôi liền rót cho lão một chén rượu. Rượu năm mươi độ, cái chén hai lượng, lão hòa thượng một hơi tu sạch, mặt không biến sắc, giờ ngón tay cái nói: "Rượu ngon, rượu ngon."

Tôi cảm thấy vui vẻ, xem ra là gặp phải sư hổ mang. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, lão hòa thượng tuy toàn thân bẩn thỉu, thỉnh thoảng gãi chân đưa lên mũi ngửi, chắc chắn mọi người đều ghét, nhưng tôi thì ngược lại, cảm thấy hứng thú.

Lão hòa thượng uống liền ba chén, chẳng hề say, vẫn nở nụ cười hiền lành nhìn tôi.

"Lợi hại, lợi hại." Tôi cảm thán: "Tửu lượng không tệ, một chút đỏ mặt cũng không có."

"A đi đã phạt, rượu không say, người tự say; trong lòng không rượu làm sao lại say?" Hòa thượng nói.

Tôi ngờ người một chút, luôn cảm thấy lời nói của hòa thượng ẩn chứa huyền cơ bên trong.

"Tiểu thú chủ xem ra có chút đuôi lý nha." Lão hòa thượng cười nói: "Trong lòng không gian ác, cho nên mới thấy áy náy."

Tôi bực mình nói: "Người nói gì vậy, lòng ta sao lại có ác tâm?"

"Tốt nhất là không nên có." Lão hòa thượng nhìn một lượt đánh giá tôi.

"Người rút cuộc đến đòi ta thứ gì?" Tôi bắt đầu không kiên nhẫn được nữa, luôn cảm thấy lão hòa thượng này nhìn thấu tâm can tôi, vừa rồi hẳn nói câu đó, cố ý làm cho tôi chột dạ.

Lão nhân nhặt chia tay ra: "Đòi lại công đạo."

"Công đạo? Cái gì công đạo? Người có ý gì?" Tôi kích động ngồi xuống, phẫn nộ nhìn lão.

"Công đạo của vô số người không có nhà để về, vô số nhân dân bị bóc lột."

"Hả, người bị điên à." Tôi la: "Mau đi đi, ta còn tưởng người là một cao tăng, ai dè chỉ là tên tâm thần."

Lão hòa thượng cười phá lên: "Chỉ cần thí chủ trả lại công đạo, bản tăng sẽ đi ngay."

Nói xong, lão lại cầm một vốc thịt bò, nhét vào trong miệng: "Đa tạ thịt bì của thí chủ."

Đến nước này, tôi quả thực bó tay, trong lòng thầm chửi mắng lão, mẹ hắn, từ bệnh viện nào xổng ra.

Tối nay tôi cũng chẳng còn tâm tư bán hàng, dứt khoát đóng cửa tiệm, nghỉ ngơi thật sớm.

Nhưng lần qua lần lại, cũng không ngủ được trong đầu tôi cứ nghĩ tới mấy câu lão hòa thượng kia nói mà càng nghĩ, đầu óc lại càng tỉnh táo.

"Lão hòa thượng, phật châu...phật châu, lão hòa thượng".

Tôi đột nhiên nhớ tới một điều, lão hói nói chuỗi phật châu này, cuối cùng sẽ trở về. Mà lão hòa thượng lại vừa lúc tới tìm tôi đòi lại công đạo, không lẽ là lão nói tới chuỗi phật châu?

Nếu không phải vậy, trên đời há lại có chuyện trùng hợp như thế?

Đầu óc tôi vội nóng lên, vội chạy tới kết sắt, mở ra xem. Tình cảnh trước mắt làm tôi giật nảy mình. Kết sắt rõ ràng khóa rất kỹ, nhưng chuỗi phật châu bên trong lại không cánh mà bay.

Không ổn, quả nhiên lão hòa thượng tới để trộm chuỗi phật châu.

Nhưng hắn trộm bằng cách nào? Hay tôi gặp phải ma?

Tôi sợ hãi, lập tức gọi điện cho Lý mặt rỗ, bảo hắn tranh thủ qua tiệm tôi. Lý mặt rỗ lát sau tới, mặt còn đang ngái ngủ, hỏi tôi hơn nửa đêm còn gọi hắn tới làm gì, có phải có phi vụ nào không.

Tôi kéo lão Lý ngồi xuống, thấp thỏm lo âu kể lại chuyện phát sinh hỏi tôi cho hắn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 9 - Chương 4: Áp chế

Lý mặt đỏ nghe xong, cũng sùng sốt một chút, có điều bình tĩnh lại rất nhanh. Hắn cười nói do tôi tưởng tượng quá rồi, trên đời làm gì có ma quỷ nào lại nhậu nhẹt, ngủi chân

"Vậy phật châu không cánh mà bay, là chuyện gì xảy ra?" Tôi hỏi.

Lý mặt đỏ do dự một lúc lâu, muốn suy nghĩ giải thích cho tôi, nhưng cuối cùng cũng không có cách nào hợp lý hóa chuyện này.

"Nếu lão hòa thượng kia không phải ma quỷ, vậy lão là phật, bởi mỗi câu nói của hắn đều rất triết lý, hắn có thể nhìn thấu nội tâm của ta." Tôi nói: "Ta cũng biết, phật châu giờ ở đâu."

"Ở đâu?" Lý mặt đỏ hỏi.

"Trong nhà lão hói."

"Nói đùa à, người thật sự cho rằng phật châu có thể mọc cánh mà bay về?"

"Có nhớ lão hòa thượng nói gì với ta không? Hắn nói muốn tìm ta đòi lại ciong đạo cho vô số người không có nhà để về, vô số nhân dân bị bóc lột, người suy nghĩ kỹ một chút, có đoán được ý tứ của câu này không?"

Lý mặt đỏ ngạc nhiên nhìn tôi: "Người hại ai sao?"

Tôi lườm hắn một cái: "Không phải ta, chắc là lão đầu hói kia làm không ít chuyện thất đức. Phật châu kia là dùng để trừng phạt lão, ngăn chặn lão làm thêm chuyện tày trời. Nhưng bây giờ phật châu bị ta cầm về, lão hói kia khẳng định sẽ làm thêm chuyện gì nghiêm trọng, chúng ta giúp hắn, chính là trợ Trụ vì ngục cho nên lão hòa thượng mới đích thân tìm ta, đòi lại công đạo."

"Thậm chí, chính chúng ta cũng làm việc trái với lương tâm, trốn thuế, người không cảm thấy bất an sao?"

Lý mặt đỏ nơm nớp lo sợ nhìn tôi: "Trương gia tiểu ca, người đừng nói nữa, nghe người nói kiểu này, trong lòng ta hoang mang lắm. Được rồi, chuyện này dừng ở đây, nếu như lão hói đầu không gọi điện cho chúng ta, chúng ta cũng đừng quan tâm tới. Mẹ nó, vì một tham quan mà đắc tội với chân phật, chẳng xứng đáng."

Tôi lập tức gạt đầu nói, sau này lão hói có gọi điện nhờ giúp đỡ, chúng ta không tiếp nữa.

Nhưng có một số việc, đã làm rồi, muốn rút tay ra là không thể. Vừa sáng sớm hôm sau, gã trung niên kia lại mò tới, lén lút nhìn tôi, nói muốn xem tình hình phật châu thế nào.

Tôi thẳng thắn nói với hắn, phật châu đã không cánh mà bay. Hắn thờ dài, nói: "Chẳng trách."

Vốn dĩ là đêm qua, lão hói lại bắt đầu nghe thấy tiếng hòa thượng tụng kinh. Mà âm thanh lần này rất lớn, giống như có người gầm lên bên tai vậy. Bật tai cũng không ăn thua, cả một đêm hắn gần như đoạn khí.

Hắn mới liền sai gã trung niên tới tìm tôi. Tôi lắc đầu nói: "Lần này chúng tôi cũng bó tay. Chuỗi phật châu này thực sự quá lợi hại, vượt khỏi phạm vi năng lực của tôi, các người tìm cao nhân khác đi."

Gã trung niên không vui, ngữ khí cũng không còn thân mật, nói tiểu đồng chỉ trẻ tuổi, tính tình như vậy cũng dễ hiểu, có điều ta sẽ không ép người, cho người chút thời gian suy nghĩ thật kỹ, xem có thể giải quyết chuyện này không.

Được, người dùng quyền lực dọa dẫm ta? Dọa dẫm thì dọa dẫm, để xem dưới thanh thiên bạch nhật, các người có thể xử bắn ta không? Có quyền cũng không thể quá lạm dụng.

Có điều, tôi đã đánh giá thấp bọn chúng. Nguyên một ngày gã trung niên đều gọi điện thoại liên tục cho tôi, tôi không nghe máy. Ngày hôm sau, chỗ tôi liền xảy ra chuyện.

Mấy xe cảnh sát tới niêm phong tiệm đồ cổ của tôi, nói rằng sẽ tiêu hủy.

Cục thuế vụ cũng tới mấy chiếc xe, muốn điều tra thuế má của tôi. Mẹ nó, lão tử buôn bán mấy vật tà âm, lấy đâu ra thuế? Có điều chúng cứ ờ lý chỗ tôi cả ngày.

Sau đó tiểu Nguyệt cũng gọi điện cho tôi, nói công ty nhận được một đơn kiện, liên quan đến trốn thuế, còn hỏi tôi sao lại xảy ra như vậy, chẳng phải đã xong xuôi hết rồi hay sao?

Tôi liền đau đầu. Quan trường quả thực là một thùng mực đen. Cho dù người trong sạch, chỉ cần rơi vào thùng mực này, sẽ thân bất do kỷ.

Chẳng còn cách nào khác tôi đành tìm Lý mặt đỏ, bàn bạc đối sách. Lý mặt đỏ còn thảm hơn tôi, vì hôm nay có đội cảnh sát hình sự tới tìm hắn, bắt hắn phối hợp điều tra mấy vụ cổ mộ bị trộm, nếu chuyện này bại lộ, coi như hắn xong đời.

Cuối cùng Lý mặt đỏ vỗ vai tôi nói: "Chúng ta không đấu lại bọn chúng đâu, thực sự không lại, chịu thua đi, giả vờ chịu thua cũng được."

Tôi biết đã hết đường, liền bảo Lý mặt rỗ thông qua quan hệ xã hội, hẹn lão hỏi ra, tôi có một ít lời muốn tâm sự với hần. Lý mặt rỗ nói được, cứ quyết như vậy đi.

Lý mặt rỗ tự mình chạy tới tòa thị chính thành phố, trở về nói với tôi, vẫn chỗ cũ, khách sạn năm sao, đầu giờ chiều hôm nay.

Lý mặt rỗ đi chuyến này đúng là có tác dụng, mấy xe cảnh sát cùng cục thuế liền rút lui khỏi tiệm tôi. Tôi nhẹ nhõm thở phào, khăn trương liên lạc với tiểu Nguyệt, đề nàng tranh thủ thời gian nói công ty bỏ sung khoản thuế kia. Lão hỏi đầu trước sau cũng gặp nạn, miễn sao cho tới lúc đó, đừng để lão làm gì mọi người được.

Doãn Tiểu Nguyệt gật đầu đồng ý.

Lần gặp này, lão hỏi đã không còn sự hòa nhã, cả mặt đều không vui. Hần còn tới trễ một giờ, chẳng nói chẳng rằng, ngồi phịch xuống ghế, nâng trà lên uống.

Vì để chứng tỏ thái độ kiên quyết, lần này tôi không cho Lý mặt rỗ đi cùng sợ hần làm giảm nhuệ khí của tôi. Tôi cũng không biết dừng khí của mình từ đâu mà có, dám cùng nhân vật quyền lực như vậy phân cao thấp: "Lão tiên sinh, giờ tôi nói với ngài một chút sự tình. Chuỗi phật châu này tên gọi là "công đạo". Có thể phù hộ chủ nhân thân thể mạnh khỏe, con cháu thịnh vượng. Đương nhiên, đây là lấy công đạo làm cơ sở, nếu người nắm giữ phật châu này trong quá khứ làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, phật châu sẽ không có tác dụng bảo hộ, ngược lại sẽ phản phệ, giống như với..."

Tôi nuốt nước bọt, cắn răng một cái cuối cùng vẫn nói câu sau ra: "Giống với tình trạng ngài đang gặp phải."

"Làm càn!" Lão hỏi đầu vỗ bàn đứng dậy, trợn mắt nhìn tôi: "Ý ngươi nói ta làm chuyện thương thiên hại lý? Ngươi còn trẻ, nói chuyện không suy nghĩ, ngươi có biết, chỉ với câu nói này, ta có thể khép ngươi vào tội phi báng quan chức?"

Không hổ là kẻ có quyền lực, vừa nổi đóa, khí thế liền ép tôi khó thở.

Tôi sợ hãi, ngữ khí không gắng gượng được, mềm nhũn ra: "Lão tiên sinh, phật châu ở chỗ tôi, tôi bắt lực. Nhưng nếu phật châu ở trên người ngài, cho tôi đi theo ngài 24 giờ, nói không chừng tôi sẽ có biện pháp."

Lão hỏi đầu trừng mắt nhìn tôi: "Ngươi chắc chắn?"

"Chắc chắn, nếu ngài vẫn không tin, tôi cũng hết cách."

Lão hỏi đầu do dự một chút, nói: "Vậy được rồi. Ngươi nói ta nghe, mất bao lâu mới có thể giải quyết triệt để chuỗi phật châu này?"

"Chừng một tháng." Tôi nói: "Ngài đừng nghĩ là lâu, đây là tôi đã cố gắng hết sức, mới có thể đảm bảo thời hạn này. Ngài tìm người khác, e là cả đời sẽ bị những âm thanh kia ám ảnh."

Lão hỏi cuối cùng cắn răng một cái, nói: "Vậy thì tốt, ta cho ngươi cơ hội. Từ hôm nay ngươi sẽ có chức danh là thư ký riêng của ta."

Nói xong, lão hỏi liền gọi một cú điện thoại, đại ý nói rằng cho thư ký của lão nghỉ ngơi một tháng.

Rất nhanh, gã trung niên đi vào phòng, đưa cho tôi một chùm chìa khóa xe.

"Muốn tôi thay ngài giải quyết phiền phức này, mọi chuyện, ngài phải nghe theo tôi." Tôi nói: "Nếu không chuyện này tôi không thể làm gì được."

Lão hỏi gật gù: "Được, tất cả nghe theo ngươi."

Tôi nhẹ nhàng thở ra: "Bây giờ đưa tôi về nhà ngài đi."

"Ngươi ra xe chờ ta, ta còn một bữa cơm phải tiếp đón."

Nói xong, lão hỏi liền xoay người rời đi, sang một phòng ăn khác. Tôi bắt đấm đấm nhún vai, đi ra xe khách chính phủ, ngồi đợi.

Chờ tới lúc tôi ngủ thiếp đi, lão hỏi mới chậm rãi đi ra, bảo tôi đưa hần về nhà. Tôi hỏi hần, chuỗi phật châu hiện giờ ở đâu? Lão hỏi nói tạm thời còn chưa tìm thấy.

Tôi nói không cần tìm, đối phó với nó không cần tìm tới, cũng như vậy mới triệt để giải quyết nó.

Lão hỏi nhìn tôi ra vẻ khó hiểu, nhưng cũng không nói gì.

Lão hỏi sống trong một khu tập thể cán bộ. Trong nhà bài trí cũng bình thường, xem như tiêu chuẩn cuộc sống rất thấp. Trong nhà hần không có ai khác, tôi khẳng định người nhà hần phải sống trong biệt thự lớn. Gian nhà tập thể này chỉ để qua mắt cấp trên mà thôi. Lão hỏi để tôi ngủ ở lầu một, còn lão lên lầu hai.

Tôi đặt lưng liền ngáy o o, chỉ cần lúc nào lão hỏi nghe tiếng tụng kinh, sẽ liền gọi tôi; tôi cũng không cần nhất nhất trông coi hần.

Trong lúc ngủ, vậy mà tôi lại mơ thấy lão hòa thượng kia.

Lão hòa thượng một tay cầm gà quay, một tay phe phẩy quạt, nhếch môi, đứng trong bóng tối nhìn tôi mà cười. Tôi liền hiếu kỳ hỏi hán, đến cùng là quý hay là phật?

Lão hòa thượng cười hắc hắc nói: "Trong lòng có quý, thì ta là quý; trong lòng có phật, thì ta chính là phật. Hiện tại trong lòng ngươi, ta là quý hay là phật?"

Tôi lắc đầu nói không biết. Hán cười nói, không biết là đúng rồi, phạm nhân đều bị thế tục quẩn, trong lòng không quý cũng không phật.

Tôi nói: "Ngươi có thể nói chuyện theo kiểu bình thường được không, rốt cuộc là ý gì, ta nghe không rõ, đại ca."

Lão hòa thượng cũng chỉ nhìn tôi mà cười, rồi từ từ biến mất trong tầm mắt, tôi cũng bị đánh thức khỏi giấc mộng, ngơ ngác nhìn ra cửa sổ không một bóng người.

Tôi tựa như minh bạch ý tứ của lão hòa thượng. Trong lòng không có quý thì dù gặp quý cũng không thẹn với lương tâm. Mà trong lòng có quý, thì dù gặp người bình thường cũng chột dạ.

Thật giống với những lão tham quan, vừa nghe dưới lầu có tiếng còi xe cảnh sát, là sợ đến mất hồn mất vía.

Lão hói đầu này, chắc chắn trong lòng có quý, cho nên trong mắt hán, chuỗi phật châu kia là "chân quý".

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 9 - Chương 5: Phật sống Tế Công

Đến nửa đêm, lão hói gõ cửa phòng tôi. Mở cửa ra, thấy lão người đầy mồ hôi, mặt nhăn nhó vụn vụn, hai tay bịt lấy tai, vô cùng thông khổ.

Tôi biết chắc hán âm thanh tụng kinh lại vang lên bên trong đầu hán. Hít một hơi thật sâu, tôi đỡ lão ngồi xuống, sau đó cười hỏi: "Lão tiên sinh, có phải ngài lại đau đầu?"

"Nói nhảm."

"Nếu như bây giờ, dùng mười vạn tệ, mà sức khỏe của ngài, ngài có chịu không?" Tôi hỏi.

"Ngươi tổng tiền ta?" Ánh mắt gian xảo của lão nhìn tôi.

Tôi vội khoát tay: "Dĩ nhiên không phải, chỉ là so sánh vậy thôi."

Lão hói trầm mặc một lúc, cuối cùng cắn răng nói: "Chịu."

"Vậy thì tốt, bữa tiệc hồi tối nay, ngài nhận bao nhiêu phong bì, ngài hãy trả lại." Tôi nói: "Coi như là dùng tiền đổi lấy bình an."

Lão hói tức giận kêu lên: "Ngươi nghe lên ta? Làm sao ngươi biết ta nhận phong bì?"

Tôi vừa cười vừa nói: "Là phật châu nói cho tôi biết. Bên trong phật châu có một vị cao tăng, cao tăng có thể tùy ý giám sát ngài."

Lão hói lập tức sùng sốt, hốt hoảng nhìn xung quanh: "Tại.. ở đâu? Sao ta không nhìn thấy? Ngươi chắc chắn đang lừa ta, đúng không?"

Tôi nhún vai: "Tôi không cần lừa ông, tôi chỉ vì muốn tốt cho ông mà thôi. Nếu quả thật muốn lừa ông, tôi có thể bịa ra một câu chuyện khiến ông tin sái cổ, cần gì chọc tức ông như vậy?"

Cuối cùng lão hói ngán ngẩm thất vọng nói: "Ngươi rút hai mươi vạn trong thẻ của ta, gửi tới địa chỉ này."

Nói xong, lão hói rút từ trong ngực ra một tấm thẻ ngân hàng, sau đó viết một địa chỉ cho tôi: "Nhớ kỹ, nhất định phải giữ bí mật, tuyệt đối không để người ngoài nhìn thấy."

Tôi vừa cười vừa nói, tôi đã làm việc thì ngài yên tâm, sau đó dựa theo địa chỉ đi tìm.

Tới một biệt thự xa hoa, tôi gặp một lão nhà thầu, tai to mặt lớn, xem ra có vẻ như vừa cùng nữ nhân nào đó vận động dử dục, đầu đầy mồ hôi.

Tôi mang tiền đặt trên mặt bàn, hán lập tức luống cuống, hỏi tôi chuyện gì xảy ra? Có phải ngài chủ tịch chê ít hay không?

Tôi nói không phải chê ít, chủ tịch đã giác ngộ. Cả các người nữa, cũng sớm tỉnh ngộ đi, đừng làm những chuyện mờ ám nữa.

Nói xong, tôi dứt khoát quay người rời đi, tên nhà thầu ngây người đứng tại chỗ không hiểu.

Trở về tới nhà tập thể, lão hỏi quả nhiên đã hết đau đầu, thậm chí còn đang nhàn hạ xem TV. Thấy tôi trở về, thần sắc nhàn nhã biến mất, thay vào là một vẻ lạnh băng: "Chuyện người làm sao rồi?"

"Tôi đã theo địa chỉ ngài đưa, trả lại rồi."

"Hừ, thật ra hôm nay dù người không nói, ta cũng định mang tiền trả lại rồi. Chỉ là lúc đó đông người, ta không tiện từ chối hẳn thôi, nếu không hẳn sẽ coi là không nể mặt hẳn." Lão hỏi đầu nói.

Tôi vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, trong lòng tôi hiểu rõ, lão tiên sinh không cần giải thích."

Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Người biết thì tốt." Sau đó leo lên lầu đi ngủ.

Mấy ngày tiếp theo, tôi thân làm thư ký đi theo lão. Lão quả nhiên trung thực hơn rất nhiều, trước mặt tôi từ chối rất nhiều bữa tiệc mời. Cũng không biết rốt cuộc hẳn đã thật tâm hối cải, hay chỉ giả vờ trước mặt tôi.

Đại khái qua khoảng thời gian nửa tháng, lão hỏi một mực an phận thủ thường, cần cù chăm chỉ, mà liệu pháp của tôi cũng hiệu quả nhanh chóng. Nửa tháng trở lại đây, hẳn ngủ yên giấc, không còn nghe những tiếng hòa tụng tụng kinh nữa.

Sau nhưng việc tôi làm, lão hỏi nói với tôi, đã triệt để hối cải, hẳn rất áy náy với những chuyện trước kia từng làm. Chuyện phật châu lần này, coi như đã được giải quyết?

Tôi cười nói, chắc chắn là không vấn đề gì, chỉ cần ngài tiếp tục như vậy sẽ ổn.

Lão bổ vai tôi, thở dài, giọng nghiêm túc: "Đi cùng người mười mấy ngày qua, ta cảm thấy rất an tâm. Ta sẽ coi đây là một bài học, sau này sẽ cần miễn làm một vị quan tốt."

Tôi cười nói, vậy thì tốt rồi. Tôi đi theo ngài cũng thấy rất mệt mỏi. Giờ tôi về tiệm làm ăn, chỉ cần ngài giữ mình trong sạch, sau này cũng khỏi lo gặp âm thanh gì ban đêm.

Vốn dĩ tưởng rằng lần này thật sự đã xong, không ngờ lão hỏi lại bắt đầu xảy ra chuyện.

Cũng chính là vào buổi tối hai ba ngày sau khi tôi từ biệt lão hỏi, gã trung niên bỗng nhiên khí thế hung hăng xông vào tiệm tôi, còn mang theo hai cảnh sát.

Tôi bị dọa xanh mặt, vội hỏi có chuyện gì.

Gã trung niên kéo tôi vào trong, dùng ánh mắt ăn thịt người nhìn tôi: "Không phải người nói, chủ tịch sau này sẽ không bị tiếng tụng kinh quấy rối hay sao? Đêm qua ngài lại nghe thấy tiếng kinh đó, giờ ngài bị tra tấn tới tụt máu não, còn đang nằm trong phòng cấp cứu, trách nhiệm này ai chịu?"

Tôi không nhịn được, suýt thì cười lên, chắc chắn là lão hỏi kia lại ngứa tay.

Nhưng gã trung niên đang như thùng thuốc súng, tôi mà chống đối với hắn bây giờ, chỉ có chịu thiệt. Cho nên tôi cố kìm nén lòng mình, nói: "Thế này đi, người dân ta đi thăm lão tiên sinh, trước tiên ta phải hiểu vấn đề là gì cái đã."

Gã trung niên lập tức đưa tôi lên xe, thẳng tiến tới bệnh viện nhân dân thành phố.

Lúc chúng tôi tới, lão hỏi đầu đã quaa con nguy kịch, đang nằm trong phòng VIP. Nhìn thấy tôi, lão bị kích động đột ngột, một lúc sau mới thở được.

Tôi thì cười lạnh, thầm nghĩ lão tham quan này sao không chết đi cho rồi? Như vậy có phải tôi đỡ phiền toái không.

Lão hỏi nói: "Ta...ta hoàn toàn theo lời người căn dặn, vì sao.. vì sao lại không được việc?"

Tôi hít sâu một hơi, nhìn gã trung niên, nói: "Người đi ra ngoài trước đi, ta có đôi lời muốn tâm sự cùng lão tiên sinh."

Gã trung niên nhìn tôi nghi ngờ, nhưng lão hỏi ra lệnh, hắn đành đi ra ngoài.

Tôi kéo ghế, ngồi trước mặt lão hỏi: "Ngài chắc chắn không làm thêm việc gì trái với lương tâm?"

"Ta...ta thề, tuyệt đối không có làm." Lão hỏi thề thốt.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt của lão, sau đó lôi chuỗi phật châu trong túi ra. Nhìn thấy phật châu, lão hỏi lập tức kích động: "Không phải người nói không tìm được phật châu sao? Sao bây giờ lại trong tay người?"

Tôi cười cười, thực ra đêm đầu tiên ở nhà lão hỏi, tôi đã theo lời cao tăng chỉ, tìm được phật châu. Nhưng tôi không giao phật châu ra, một khi tôi giao

nó ra, lão hói chắc chắn vì cùng đường mặt lộ mà sẽ nghĩ cách tiêu hủy nó.

Trước đó, tôi đã lấy đi công đạo, công đạo lần này tôi sẽ đền bù, nên tôi không ngại phiền phức mang phật châu bên người, hi vọng hấn thật sự hối cải.

Nhưng xem ra, hấn bị guây vò chưa đủ.

"Người đưa phật châu cho ta." Lão hói kích động nói: "Ta có cách đối phó với nó."

"Ừm." Tôi giả bộ thần bí đưa phật châu lên tai, ra vẻ lắng nghe âm thanh bên trong. Sau đó tôi đưa phật châu cho lão hói, nói: "Phật châu nói với tôi, ngài chuẩn bị tiêu hủy nó."

Lão hói run rẩy bàn tay, phật châu lập tức rơi xuống đất.

Tôi lại nhặt chuỗi phật châu lên, chỉ vào vết máu trước đó tôi đã lén thoa lên: "Nó nói với tôi, sắp tới ngài sẽ gặp họa sát thân, công đạo tại lòng người, có hủy nó cũng vô ích."

Lão hói tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt: "Vậy rốt cuộc nó muốn gì?"

"Hiện giờ phật châu không còn là vấn đề nữa, mà vấn đề chính là ngài." Tôi nói: "Chỉ có tình ngộ hoàn toàn, mới có thể tự cứu lấy mạng này."

"Ta đã hiểu." Lão hói nhìn trần trần lên trần nhà: "Người về đi, ta tự biết phải làm gì."

Tôi gật gật đầu rời đi, cũng tiện tay mang theo chuỗi phật châu. Hi vọng hấn có thể thực sự tỉnh ngộ.

Mấy ngày sau, Lý mặt rỗ nói với tôi gã thư ký Diệp đã bị bắt. Gã giấu diếm lão hói thu rất nhiều tiền tham ô, bị người nặc danh tố cáo.

Tôi im lặng, chẳng trách lão hói thề thốt là mình không lấy tiền tham ô, thì ra là sai thư ký đi làm. Hấn nghĩ một chiều này có thể vãi thừa che mắt thánh, nhưng lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, phật châu đã biết hết tất cả.

Không bao lâu sau, lão hói cũng tự thú, đem tất cả tội lỗi trước kia khai ra hết, thậm chí còn kéo theo cả một đường dây cán bộ, tạo nên một trận rung chuyển chốn quan trường.

Sau này tôi có ghé thăm lão hói, thấy lão mặt mày hồng hào, tinh thần phấn chấn, cả người tràn đầy sức sống. So với lão già trước đó thần sắc tiêu tụy hoàn toàn khác nhau.

Tôi hỏi lão, tại sao lại tự thú. Lão khẽ cười nói: "Bởi ta nằm mơ thấy vị cao tăng mà người nói."

Tôi giật mình, vội hỏi cao tăng nói với lão những gì.

Lão hói thở dài: "Cao tăng chỉ hỏi ta một câu, rốt cuộc ta muốn cuộc sống thế nào? Ta liền nói ta muốn cuộc sống đơn giản, rảnh rỗi thì chơi cờ tướng, rời xa chốn quan trường, một mỗi thì nghỉ ngơi, trồng hoa, ngắm cảnh, kết giao một hai người bạn."

"Sau đó cao tăng nói với tôi, những điều này không phải có tiền là mua được, trái tim ta đã bị tiền tài che mờ. Tỉnh mộng, cảm giác tội lỗi trong ta rất mạnh, lúc nào cũng văng vẳng câu nói của cao tăng. Cho tới gần đây, ta mới hoàn toàn dã thông tư tưởng, gọi điện cho bên thanh tra, nói hết tội lỗi trước đây ta gây ra. Rõ ràng dù bây giờ trong tù, nhưng cảm giác của ta vô cùng dễ chịu, mỗi ngày trôi qua rất phong phú, ta thấy chưa bao giờ cuộc đời ta lại thanh thản như bây giờ."

Lão hói nhìn tôi, lỗ rỗ về bình thản. Sau đó, vô tình tôi biết được lai lịch của chuỗi phật châu này. Vào thời Nam Tống, có một hòa thượng kỳ quái, pháp danh đạo tế. Đạo tế hòa thượng mỗi ngày đều điên điên khùng khùng, nhậu nhẹt rượu chè, còn viết mấy dòng: "Rượu thịt trôi qua ruột, phật tổ lưu trong lòng." Kết quả bị chùa đuổi đi.

Nhưng hòa thượng biết nhân gian thống khổ, dạo chơi mỗi nơi một thời gian, đều giúp dân chúng địa phương giải quyết khó khăn, lại luôn bình ực kẻ yếu.

Dân chúng nhìn thấy đạo tế hòa thượng, thì như thấy phật sống, dần dần, tôn xưng ngài là Phật sống Tế công.

Mà chuỗi phật châu trên tay Tế công có tên: Công đạo.

Mỗi người chúng ta, trong lòng đều có một tế công, làm việc thiện, mới có thể không thẹn với lòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 6: Dân tộc Thái

Sau chuyện phạt châu, tôi liền bổ sung quy định của ông nội, từ ba không thu thành bốn không thu. Điều thêm vào đó là vật của người trong quan trường, không thu.

Sau đó nam nhân áo thun có tới tìm tôi. Hắn nói với tôi, sở dĩ lần này giao vụ làm ăn phạt châu cho tôi, là muốn cho tôi một bài học, đó là mua bán vật tã âm, không được để tiền tài che mắt.

Bởi một khi làm nghề này, nếu tham tiền, trước sau cũng chỉ có một chữ chết.

Trong lòng tôi tương đối biết ơn nam nhân. Hắn chỉ là người xa lạ, vậy mà luôn tận lực giúp đỡ tôi.

Tôi có nhã ý mời hắn ở lại, cùng hợp tác làm ăn với tôi, nhưng hắn nói mình phiêu dạt đã quen, một khi dừng lại sẽ mất phương hướng. Nên hắn từ chối. Thậm chí một ngày hắn cũng không ở lại, đã rời đi luôn.

Đây thật là một nhân vật thần bí, nhìn hắn đi tôi chỉ biết lắc đầu...

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt mùa đông đã tới. Ngoài cửa sổ, tuyết rơi nặng trĩu cành cây, toàn bộ không gian phủ lên một lớp áo trắng, lòng tôi bỗng thấy hứng khởi.

Ngồi bên lò sưởi, pha một bình trà ngon, nằm ngả lưng trên ghế nhâm nhi, cuộc sống này như vậy cũng hài lòng rồi.

Mặc dù không có mối làm ăn nào, nhưng tôi không thể tham lam vô độ, tính năm nay sẽ không mở hàng. Ở bên tri kỷ, một bình rượu ngon, một lò lửa lớn, đầy đủ!

Lý mặt đỏ cũng thấy nhàm chán; không biết hắn kiếm được ở đâu hai con gà rừng, mang tới nhờ lò nướng của tôi, còn sai tôi đi mua rau củ, đồ nhắm.

Tiểu Nguyệt cũng tới, mặc một bộ áo khoác, đi giày thể thao, dáng người vẫn thật mỹ miều, chỉ vó má và tay vì lạnh mà đỏ hồng. Tôi đau lòng nhét tay của nàng vào ngực sưởi ấm, hỏi sao nàng lại không lái xe đến? Nàng nói, gia tộc nàng rất ít khi được nhìn thấy tuyết, không muốn lãng phí cảnh này, nên lợi bộ tới đây. Mặc dù có ngã mấy lần, nhưng cũng đáng.

Tôi với Lý mặt đỏ mới được biết, nàng là con gái phương nam. Vừa nhắc tới phương nam, Lý mặt đỏ lập tức hứng thú, nói nơi đó một năm bốn mùa đều như mùa xuân, chỉ bằng chúng ta đi phương nam tránh rét. Tiện đường có thể khám phá thị trường phương nam một chút, biết đâu còn có thể kiếm được mấy món bảo bối.

Tôi có chút động tâm, phương bắc tuyết rơi tất nhiên xinh đẹp, nhưng nếu giờ này có thể nhìn thấy nước chảy, cầu nhỏ cũng là chuyện hay.

Hạ quyết tâm, chúng tôi liền hành động.

Tiểu Nguyệt cùng Lý mặt đỏ quay về chuẩn bị hành lý, chúng tôi hẹn nhau hai giờ sau có mặt tại tiệm của tôi.

Tôi thì chạy từ ngoài vào trong, rồi lại chạy từ trong ra ngoài, chẳng chuẩn bị được cái gì, bởi tôi căn bản không biết mang theo gì. Lý mặt đỏ cũng là tay không tới, lúng túng bảo phương nam nóng như vậy, mang theo áo phông có được không?

Hau giờ sau, một chiếc taxi đỗ tại cửa tiệm, tiểu Nguyệt từ trên xe bước xuống, túi lớn túi nhỏ, tay xách nách mang. Tôi với lão Lý cười khỏ, vội vàng chạy ra đón, kết quả phát hiện, đồ đạc nàng mang theo đều là quần áo giày dép, thậm chí còn có hai con búp bê, tôi nghĩ cốp xe Lý mặt đỏ khó mà chứa nổi.

Tiểu Nguyệt mỉm cười nói, muốn đưa chúng tôi đi xem múa không tước của dân tộc Thái.

Tôi với lão Lý hỏi mới được biết, tiểu Nguyệt là dân tộc Thái, quê ở Vân Nam, vùng Xishuangbana. Điều này khiến tôi và Lý mặt đỏ hồ hởi như điên, thậm chí không thể chờ đợi, bảo tiểu Nguyệt múa một đoạn cho chúng tôi xem.

Ba người chúng tôi thay phiên nhau lái xe, chạy trên đường cao tốc, hai ngày hai đêm mới tới Vân Nam.

Hung phấn ban đầu của chúng tôi lúc này cũng tan biến do mệt mỏi đường xa, tôi đề nghị mọi người trước tiên tìm nơi nghỉ ngơi một giấc.

Nhưng tiểu Nguyệt đã lâu không về quê, nàng sốt ruột, nhất định phải tới nhà mới nghỉ. Chẳng có cách nào, tôi cũng đành một nhọc mà cầm lấy vô lăng.

Đi hết cao tốc, sau đó là tỉnh lộ, hướng thẳng tới quê tiểu Nguyệt. Đoạn đường này làm hai nông tôi tê rần, mất cảm giác. Mệt mỏi quá độ, thậm chí hai mí mắt tôi riu lại, đầu óc quay tròn. Nhưng tôi không dám dừng lại, nếu dừng lại, sẽ không muốn đi tiếp nữa.

Còn cách nhà tiểu Nguyệt khoảng chừng mười cây số, tôi mơ mơ màng màng, chợt thấy trước mũi xe hình như xuất hiện một người đang nằm. Tôi giật nảy mình, vội phanh gấp. Nhưng xe dừng lại, trên đường lại trống trơn, chắc là do tôi ảo giác. Bị giật mình như vậy, tôi liền tỉnh táo lại, lái xe tiếp.

Nhưng càng đi càng đi, mí mắt tôi càng trĩu nặng. Nhưng đúng lúc này, bất chợt từ ven đường lại xuất hiện một bóng trắng. Lần này tôi thấy rõ ràng, là một phụ nữ không có tóc, mặc quần áo trắng, quay lưng về phía chúng tôi, lao ra giữa đường liền nằm xuống.

Tôi sợ đâm vào đối phương, một chân đạp chết phanh, làm Lý mặt đỏ và tiểu Nguyệt cũng giật mình tỉnh dậy.

Hai người tỉnh dậy liền bức bối hỏi tôi, sao có một quãng đường mà phanh gấp mấy lần.

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: "Mẹ nó, gặp phải mấy người định ăn vạ thì phải, cẩn thận một chút."

Nói xong, tôi liền khẩn trương kiểm tra. Tôi cũng không lo lắng lắm, dù sao trên xe cũng có camera hành trình. Nhưng có điều, còn chưa kịp xuống xe, Lý mặt đỏ chột kéo tôi lại, nói đừng phải cái gì, phía trước làm gì có ai?

Tôi lập tức mở to mắt nhìn về phía trước, lập tức im lặng, bóng phụ nữ áo trắng thật đã biến mất. Đây là chuyện gì? Lần đầu bị ảo giác có thể lý giải, nhưng chỉ trong thời gian ngắn như vậy tôi lại bị ảo giác tới hai lần?

Mà điều làm cho tôi khó hiểu đó là, bóng phụ nữ áo trắng vừa rồi tôi nhìn kỹ rất chân thật, thật sự kỳ quái.

Tôi bất đắc dĩ cười khổ, bèn bảo Lý mặt đỏ lái xe, mình nằm ở phía sau chợp mắt.

Nhưng cảm giác, chợp mắt chưa được bao lâu, xe đột ngột phanh gấp, quán tính làm tôi văng cả người lên ghế trước. Tôi tức giận chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, Lý mặt đỏ, người định hai chết chúng ta à?"

Đáp lại là âm thanh run rẩy của Lý mặt đỏ: "Trương gia tiểu ca, tranh thủ dậy đi, đừng ngủ nữa." Nói xong Lý mặt đỏ khóa hết cửa xe lại, toàn thân run rẩy không ngừng.

Trông thấy biểu hiện của hắn, tôi biết hắn đã gặp phải chuyện gì đó, lập tức hỏi kỹ.

Lý mặt đỏ run rẩy nói: "Ta...ta vừa nhìn thấy một nữ quý áo trắng, đúng là nữ quý, khuôn mặt dị dạng, không có mũi, mẹ nó làm ta sợ muốn chết."

"Đừng nói lung tung." Tôi nói: "Đêm hôm khuya khoắt, làm sao lại có chuyện."

Nói xong, tôi nhìn ra ngoài cửa xe. Bên ngoài tối thui, hai bên đường chật hẹp là hàng cây đại thụ cao mười mấy mét, âm trầm vô cùng, gió lớn gào thét, phát ra âm thanh như vô số nữ nhân đang khóc.

Tôi vội bảo lão Lý uống một hóp nước sau đó từ từ kể lại.

Lý mặt đỏ nói, vừa rồi hắn lái xe, bỗng nhiên nhìn thấy một nữ nhân mặc đồ trắng xuất hiện ở giữa đường. Hắn không kịp phanh, liền đâm phải.

Nữ nhân áo trắng bay lên, thân thể dán chặt vào kính chắn gió, hắn nhìn thấy, mặt nữ nhân là hình vuông, giống như hình nhân thể mạng.

Nhưng tôi kiểm tra đầu xe cùng kính chắn gió, không có dấu vết va chạm với vật gì. Tôi kinh hồn táng đờm, vội hỏi tiểu Nguyệt, dân tộc Thái các cô có nghi thức chào đón cổ quái nào không?

Tiểu Nguyệt cũng hoảng sợ quá mức, mặt trắng bệch, nghẹn ngào nói: "Trương ca, anh đùa gì vậy? Chúng ta tranh thủ lái xe đi thôi, con đường này có dóp, hàng năm đều xảy ra rất nhiều tai nạn."

Lần này Lý mặt đỏ không dám lái xe, tôi đành kiên trì mà lái. Tiểu Nguyệt vẫn không yên lòng, bảo tôi cứ lái từ từ, để nàng gọi điện cho chú Tư tới đón.

Tôi gật đầu, đây là dân tộc thiểu số, dù sao có người bản xứ dẫn đường sẽ tốt hơn.

Tôi vừa chậm rãi lái xe, vừa quan sát hai bên. Không khí xung quanh rất nặng nề, đường đất vắng vẻ không một bóng người, bên trong rừng cây gió vẫn rít ào ào, thỉnh thoảng một hai con động vật nhỏ chạy băng qua đường đất, ánh mắt lóe lên xanh lè.

Nơi này không có quỷ, mới là chuyện lạ.

Đang mông lung suy nghĩ, phía trước xuất hiện ánh đèn, tôi liền dừng xe lại.

Nhìn thấy ánh đèn, tiểu Nguyệt mới thờ phào nhẹ nhõm, nói với chúng tôi, chú Tư của nàng tới.

Tôi là một cái máy kéo, ngồi trên là một lão nhân choàng khăn quàng, nhìn qua ước chừng năm mươi tuổi.

Dù nước da ngăm đen, khuôn mặt toàn là nếp nhăn, nhưng lại trông rất quắc thước. Có lẽ đây là khí chất đặc trưng của người dân tộc Thái.

Đã có người nhà tới đón, chúng tôi an tâm lên nhiều, liền xuống xe chào hỏi.

Người Thái quả nhiên là hiếu khách, chú Tư vừa tới liền hỏi han rất ân cần. Biết chúng tôi gặp sự lạ trên đường, chú Tư lập tức móc trong túi ra một nắm tro, đổ quanh xe một vòng, lúc này mới dẫn bọn tôi vào trong nhà.

Tôi cảm giác khó hiểu, không rõ dụng ý của chú Tư là gì? Tiểu Nguyệt mới nói nhỏ với tôi, đây là nghi thức trừ ma đặc trưng của dân tộc Thái. Chú Tư nói chúng ta bị quỷ cản đường, nên dùng phương pháp này để xua đuổi tà ma.

Quyển 9 - Chương 7: Cứu mạng

Tôi hít sâu một hơi, thật không nghĩ tới, nơi này lại có quý căn đường.

Về đến nhà chú Tư, tôi và Lý mặt đỏ thi nhau ngáp ngắn ngáp dài, dù sao đã hai ngày hai đêm trên xe, thật sự là mệt mỏi. Chú Tư liền an bài chúng tôi ngủ ở phòng chính, dù chúng tôi từ chối thế nào, cũng không chịu để chúng tôi ngủ ở phòng bên.

Tiểu Nguyệt vừa cười vừa nói: "Hai người cứ an tâm đi. Đây là phong tục của người Thái, khách nhân chí thượng, nếu không chú Tư sẽ méch lòng đấy."

Bất đắc dĩ không thể chối từ, hai chúng tôi đành vào phòng chính. Dù rất mệt mỏi, nhưng khi nằm xuống giường tôi lại thao thức, bởi nơi xa xôi này, thực sự quá đẹp. Nhìn qua cửa sổ bầu trời trong vắt, ánh trăng sáng vàng vạc, còn thêm những dãy nhà sàn sừng sững, thật như mộng ảo.

Tôi nhìn như say mê, Lý mặt đỏ bên cạnh cũng cảm thán một câu, chờ hần tích đủ tiền, sẽ cưới một cô gái người Thái, sống trọn đời ở đây, chết cũng đáng.

Tôi nhỏ vào một câu, nói: "Ngươi khi không đừng có lôi người Thái vào đây. Ta nói ngươi biết, ngươi muốn tìm một cô gái người Thái, ta không có ý kiến. Nhưng ngươi phải thật thà nói cho người ta biết ngươi đã có con riêng, nếu xảy ra chuyện gì, tiểu Nguyệt làm sao còn mặt mũi về quê?"

Lý mặt đỏ nói: "Lão tử trong lòng ngươi là người như vậy ư? Ta trước giờ chưa từng lừa phụ nữ, chủ yếu là do tính cách, ngươi hiểu không?"

Tốt, hần cũng tự tin đấy.

Tôi ngủ một giấc tới trưa mới dậy, vừa bước xuống giường, tôi ngửi thấy một mùi thơm phức. Bụng tôi đã đói là, kết rột rột, đi ra cửa đã thấy bên ngoài rất đông người vây quanh bàn, chú Tư cũng ngồi đó, đang nói chuyện phiếm cùng mọi người.

Tiểu Nguyệt trông thấy tôi, liền chạy tới nói: "Sao anh lại ngủ dậy muộn như vậy, chú Tư và mọi người chờ anh từ sáng."

Tôi lập tức thấy mình vô duyên, vội vàng đi ra xin lỗi chú Tư. Chú Tư cười nói, chắc đói muốn chết rồi hả? Chúng ta ăn cơm thôi.

Tôi nghe chú Tư giới thiệu một lượt những người trên bàn, mới biết, những người này đều là trưởng bối dân tộc Thái. Có khách tới, lại còn là bạn của tiểu Nguyệt, chú Tư liền gọi các trưởng bối tới tiếp khách.

Mọi người thực sự quá nhiệt tình, khiến tôi không khỏi ngại ngùng. Có điều, đồ ăn vừa bung lên, chút ngại ngùng cũng theo đó mà biến mất, tôi lập tức ăn như gió cuốn.

Thức ăn ở đây màu sắc, hương vị đều đủ, rất nhiều thứ tôi chưa thấy bao giờ. Ấn tượng nhất là cá chép nướng đất, dưa xào, còn có cả cơm lam, những món này tiệm cơm chẳng bao giờ bán.

Rất nhanh tôi với Lý mặt đỏ đã no căng bụng, tiểu Nguyệt chủ động bảo chúng tôi ra bên ngoài dạo chơi, tôi vui vẻ đồng ý, bơm đầy bình xăng, liền xuất phát.

Ba người chúng tôi đi chơi rất vui, quên mất cả sự việc quý căn đường tối hôm qua. Cả một buổi chiều, chúng tôi du ngoạn sơn thủy, còn bắt được một ít động vật hoang dã, mò cá trong khe suối. Tiểu Nguyệt nhìn thấy lác đầu, nói những loại này người trong thôn chán chẳng muốn ăn, với chúng tôi lại là bảo bối.

Lý mặt đỏ cười hóm hờ: "Đây chính là cơ hội buôn bán. Thịt thú rừng này bên ngoài rất có giá, chi bằng chúng ta mở công ty, chuyên cung cấp cho khách sạn lớn đi."

Tiểu Nguyệt lác đầu, nói cái này không thể được. Những động vật hoang dã này coi như là kho lương thực dự trữ của dân bản, người đoạt đi, không sợ gặp báo ứng sao?

Lý mặt đỏ đỏ mặt nói, hần cũng chỉ đùa chút thôi.

Trên đường về, thấy chúng tôi có vẻ mệt mỏi, tiểu Nguyệt nói: "Hai người có thể tươi tỉnh nét mặt lên được không? Đêm nay còn có tiết mục, đừng làm mất hứng của các cô nương trong bản."

Tôi hiếu kỳ hỏi tiểu Nguyệt là tiết mục gì? Tiểu Nguyệt nói tối nay sẽ tổ chức một hội nhảy múa, cùng những người bạn thời thơ ấu đón chào chúng tôi.

Vừa nhắc tới vũ hội, Lý mặt đỏ lập tức tinh thần lên cao chót vót, nói buổi tối nay chỉ mời nữ, đừng mời nam, đến lúc đó hần sẽ biểu diễn một màn múa

thoát y, để các cô nương mở rộng tầm mắt.

Tôi cũng hơi kích động. Từ lúc tới đây còn chưa nhìn thấy một cô gái Thái nào, không biết tiểu Nguyệt mặc trang phục dân tộc Thái, có đẹp như tiên nữ hay không? Nghĩ tới mà lòng tôi tràn ngập ước mơ...

Lúc ăn cơm, Lý mặt đỏ cứ thấp tha thấp thỏm, mắt chốc chốc lại nhìn ra phía đất trống bên ngoài, bộ dạng rất hấp tấp.

Hắn có tâm tư gì, kẻ ngu cũng nhìn ra được. Tiểu Nguyệt nói, người dùng mong ngóng, giờ này các cô nương đều ở nhà ăn cơm, không ai ra ngoài đâu, chín rười tôi mới bắt đầu tập hợp.

Ăn cơm xong, chúng tôi ngồi tán gẫu với chú Tư. Trong lúc nói chuyện, vô tình lại đề cập tới chuyện quỹ cản đường.

Chú Tư nói với tôi, quỹ cản đường đã xuất hiện từ rất lâu rồi. Từ khi nó xuất hiện, tai nạn trên đoạn đường đó xảy ra rất nhiều.

Tôi vội hỏi: "Chẳng lẽ không có ai mời thầy trừ tà về xem xét ư?"

Chú Tư lắc đầu, thở dài: "Dân bản cũng đã mời về không ít thầy cúng, nhưng đều là không có bản lĩnh, chẳng làm được gì, còn lừa gạt tiền của mọi người."

Theo tổ tiên lưu truyền, trên con đường này, từng có một ni cô bị chết. Hình như là ngã từ trên nhĩ xuống chết tươi, từ đó về sau đoạn đường này không yên ổn.

Các lão nhân trong bản nhận định, là do ni cô muốn tìm người chết thay, cho nên mới hại người đi đường.

Tôi cười nhạt, cảm thấy sự tình này không đơn giản như vậy. Nếu như ni cô kia muốn tìm người chết thay, với oán khí của nó, chắc chắn có thể tùy tiện hại chết mấy người một lúc. Vậy mà chú Tư lại nói, mặc dù tai nạn xe cộ xảy ra rất nhiều, nhưng cho tới nay chưa có ai thiệt mạng.

Trò chuyện một lát, bỗng có tiếng cười lanh lảnh, tiếng vòng bạc leng keng từ xa vọng lại, Lý mặt đỏ kích động, đứng cả lên ghé.

Các cô nương tới tham gia vũ hội, chắc đã đến rồi.

Chú Tư vỗ vai tôi, vừa cười vừa nói, cứ vui chơi đi, đừng bận tâm chuyện kia làm gì. Tôi gật đầu, liền dẫn tiểu Nguyệt ra ngoài.

Bên ngoài là mười mấy cô gái mặc trang phục Thái, đang đi tới chỗ chúng tôi. Dưới ánh lửa trại chiếu lên, khuôn mặt các nàng đỏ bừng, trên đầu đeo rất nhiều trang sức, xanh xanh đỏ đỏ, dung mạo xinh đẹp, tôi nhìn mà ngây cả người.

Lý mặt đỏ thì đã sớm chạy ra chào hỏi các nàng. Tiểu Nguyệt tươi cười nhìn tôi: "Trương ca, anh đợi ở đây, tôi vào thay y phục." Nói xong nàng chạy vào trong.

Đến khi tiểu Nguyệt xuất hiện trước mặt tôi, tôi ngây dại, trơ ra như khúc gỗ.

Nàng mặc một bộ trang phục sắc sỡ đủ màu sắc, dáng người tuyệt trần, nhìn qua đường cong càng thêm hoàn hảo. Mặc dù không hở hang, nhưng lại gợi cảm vô cùng. Trên đầu đội mũ vải hoa, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm vẻ nhu tình, một đôi môi đỏ chúm chím nổi bật trên làn da trắng nõn, nhìn tôi cười cười, đây quả là một bức tranh tiên nữ, để tôi đắm chìm trong đó.

"Nhìn được không?" Tiểu Nguyệt tới trước mặt tôi, nói: "Đi, nhanh ra khiêu vũ."

Tôi đàn độn gật gật, trong đầu tràn ngập bóng hình của nàng.

Các cô nương vây quanh đồng lửa nhảy múa, để thể hiện sự hiếu khách chào đón chúng tôi. Trong lòng tôi rất cảm động, cũng học mấy điệu nhảy đơn giản, gia nhập cùng mọi người.

Các nàng đều rất nhiệt tình sáng sủa, lúc đầu tôi còn có chút câu nệ, sau đó thì tan biến, hòa cùng.

Ngay lúc chúng tôi đang hưởng thụ thời gian vui vẻ, tôi lại mơ hồ nghe phía ngoài đường vào bản vang lên một tiếng: "Cứu mạng!"

Tôi cẩn thận chú ý lắng nghe, lại chẳng thấy gì. Tưởng rằng đó là ảo giác, cũng không để ý tới. Nhưng rất nhanh, tiếng cầu cứu lại xuất hiện. Mà lần này âm thanh rất rõ ràng, tất cả chúng tôi đều nghe thấy.

Một cô gái trong hội bỗng nhiên hô lên: "Nghe giống giọng của Nham Lượng đại ca. Hôm nay cả nhà anh ấy lái máy kéo, đưa con lên thị trấn khám bệnh."

Tôi lập tức nói: "Các cô mau đi báo cho chú Tư, lão Lý, tiểu Nguyệt, chúng ta đi trước cứu người."

Nói xong, tôi kéo hai người chạy ra bên ngoài thôn. Lý mặt đỏ mười phần khó chịu, liên mồm: "Mỹ nữ tới tay thì lại bay."

Chúng tôi chạy rất nhanh tới đầu đường đất vào thôn, nhìn thấy một máy kéo đâm phải cây đại thụ, một người đàn ông bị bánh xe đè lên hai chân, máu thịt be bét.

Trông thấy chúng tôi, hân thống khổ kêu lên cứu mạng.

Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn tình hình này, hai chân của hắn chắc là không thể giữ được. Chúng tôi liền đồng tâm hiệp lực đẩy máy kéo ra, người kia sắc mặt nhợt nhạt nắm lấy tay tôi: "Cứu... mau cứu con của ta."

"Con người đâu?" Tôi hỏi.

Người đàn ông chỉ tay tới khe nước bên cạnh, sau đó liền ngắt đi. Lý mặt rồ lập tức chạy tới máy kéo, nổ máy bật đèn.

Đèn máy kéo soi tới, tôi trông thấy một màn kinh dị dưới khe nước!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 8: Rìu sắc chặt đuôi rắn

Một con rắn lớn như thùng nước đang nằm ngủ vắt mình trong khe nước. Trên lưng nó, là một phụ nữ ôm một đứa trẻ, đã hôn mê bất tỉnh.

Nếu không cẩn thận, đánh động tới con rắn, hậu quả thật khó lường. Tôi lập tức bảo Lý mặt rồ tắt động cơ máy kéo. Sau đó dặn hai người đứng im đó trông coi, không được lại gần. Tôi thì chạy về báo chú Tư, tránh việc kéo động người đến đánh thức con rắn.

Thật may, nửa đường chạy về tôi gặp được chú Tư, đang dẫn theo một đoàn thanh niên bản địa tới. Lúc nghe tôi nói về con rắn lớn kia, chú Tư nghiêng răng nói: "Lại là vật kia quấy phá."

Nghe giọng điệu của chú Tư, chắc hẳn là biết rõ con rắn kia, tôi liền hỏi lai lịch của nó. Chú Tư bảo đám thanh niên đứng đó chờ, còn ông thì đi cùng tôi tới chỗ máy kéo, vừa đi vừa kể tôi nghe chuyện liên quan tới con rắn này.

Vốn dĩ con rắn này là vật nuôi của "quý cảnh đường". Mỗi khi quý cảnh đường xuất hiện, đồng thời sẽ gặp con rắn kia. Nó sẽ chờ quý cảnh đường hại người gây tai nạn, sau đó nuốt những nạn nhân đó. Mà con rắn này rất kỳ quái, nếu nó gặp nạn nhân, dù còn thoi thóp nó cũng sẽ không tấn công, chỉ chờ đối phương chết nó mới ăn.

Tôi hỏi chú Tư, chẳng phải chú nói đoạn đường này chưa từng xảy ra chết người sao? Làm sao chú biết là nó tới ăn thịt người?

Chú Tư lạnh lùng nói: "Một con rắn lớn, xuất hiện trong tình huống này, không phải để ăn xác chết thì còn có thể là gì?"

Chúng tôi chạy rất nhanh tới hiện trường tai nạn, con rắn vẫn đang ngủ, trên lưng là hai mẹ con bất tỉnh.

Chú Tư rút chiếc rìu đeo bên hông ra, định nhảy xuống khe nước, tôi lập tức ngăn lại, như vậy quá mạo hiểm. Con rắn kia lớn như vậy, chắc chắn nó rất khỏe.

Chú Tư khoát tay, bảo tôi cứ yên tâm, con rắn này sợ người sống, càng hung hãn thì nó càng sợ.

Tôi kinh ngạc, cũng chỉ đành đứng nhìn chú Tư xuống dưới. Chú Tư lao đến cạnh con rắn, mặc dù gây ra rất nhiều tiếng động, nhưng nó lại như điếc, vẫn nằm im không nhúc nhích.

Con rắn hình như đang ở thời kỳ lột xác, trên người đầy mảng bong tróc, vô cùng buồn nôn. Mà sau mỗi lần lột xác, loài rắn sẽ rất đói, chỉ sợ nó sẽ tỉnh dậy bất ngờ, mở cái miệng đầy máu mà nuốt chú Tư vào.

Chú Tư rất nhanh nhẹn, chớp mắt ôm được người phụ nữ cùng đứa trẻ, chuyển lên cho chúng tôi.

Chú Tư không trèo lên cùng, mà lại tục giận nhìn chằm chằm con rắn, giờ rìu lên, định nhắm đầu nó bỏ xuống. Lòng tôi như lửa đốt, con rắn không tìm tới chúng ta gây chuyện, vậy mà giờ này chú Tư lại chủ động tấn công nó.

Theo bản năng tôi vội đi ngăn chú Tư lại, nhưng chú Tư chẳng thèm để ý, rìu vẫn theo đà bỏ xuống.

Lưỡi búa sắc lẹm vạch một vết sâu trên thân con rắn, một đám chất lỏng màu trắng từ vết thương phun ra ngoài.

Con rắn tức thì tỉnh dậy, lưỡi phun phì phì, thân thể uốn éo, đầu ngẩng lên thật cao. Chú Tư cuồng tiếu, giờ rìu lên lần nữa nhắm đầu nó chém tới.

Một rìu này vừa chuẩn vừa mạnh, nếu là có thót kê ở dưới, đảm bảo một rìu chặt đôi đầu con rắn. Nhưng nó vốn không phải dễ trêu chọc, chớp mắt, đầu nó quật về phía chú Tư, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Cả người chú Tư lập tức bật ngược, ngã lăn mấy vòng ra đất. Con trăn đảo mắt qua chúng tôi, chắc là nó sợ đông người, quay đầu muốn chạy trốn.

Chú Tư vẫn không buông tha, nén đau đơn đứng dậy, ôm chặt đuôi con trăn, nổi giận gầm lên: "Còn đứng trơ ra đó? Mau lên giết nó đi."

Tôi lập tức có phản ứng.

Mặc dù thâm tâm cũng không muốn giết hại con trăn này, nhưng trước mắt nó là kẻ thù của chú Tư, nên tôi không dám chần chừ, nhảy xuống khe, nhặt riu lên, vọt tới trước mặt chú, dùng sức bổ tới phần trên đuôi con trăn.

Con trăn rít lên đau đớn, cái đuôi đã bị tôi chặt đứt. Nó oằn mình, không cho chúng tôi cơ hội thừa thắng xông lên, nhanh chóng bò vào trong màn đêm, mất hút.

Chú Tư mừng rỡ vỗ vỗ vai tôi: "Hảo tiểu tử, rất dũng cảm. Người đứng là khách nhân tôn quý nhất của người Thái."

Tôi thì lo lắng nhìn ông: "Chú Tư, con trăn này liệu có trở về báo thù không? Tôi thấy mấy ngày tới chúng ta phải cẩn trọng một chút."

Chú Tư cười cợt: "Yên tâm đi, chắc chắn nó không dám ra đâu, đuôi nó bị đứt, phải mấy tháng nữa mới lành lại." Tôi như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu.

Chúng tôi liền cõng cả nhà Nham Lượng, đặt lên máy kéo, sau đó chú Tư lái về trước, tìm bác sỹ trong thôn cứu chữa.

Máy kéo không đủ chỗ, nên tôi và tiểu Nguyệt chạy bộ về. Trên đường đi, tôi hoang mang nhìn khu rừng âm u, hỏi nàng: "Chắc hồi nhỏ, cô hay gặp rắn lắm nhỉ."

Tiểu Nguyệt gật gật đầu.

"Cô đã gặp loài trăn chỉ ăn xác chết này chưa?"

Tiểu Nguyệt nói: "Chưa từng gặp. Trăn rắn là động vật máu lạnh, thích nhất là nuốt động vật sống, cho nên con trăn này thật sự kỳ quái."

Tôi nhíu mày: "Nói thật, bọn cô có nghĩ, nếu không có con trăn này, hai mẹ con nhà kia đã chết hay không?"

Tiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn tôi: "Sao anh lại nói như vậy?"

"Cô nhìn lạch nước trong ngòi xem." Tôi nói: "Hai mẹ con nhà đó hôn mê, nếu bị lăn xuống ngòi nước, vậy chẳng phải sẽ chết đuối rồi sao? Nhưng con trăn lại làm cái đệm cho họ, họ mới không thiệt mạng."

Tiểu Nguyệt nhìn chăm chăm vào lạch ngòi, nghi hoặc nhìn tôi: "Trương ca, anh muốn nói, con trăn lớn này không phải muốn ăn người, mà là muốn cứu người?"

Tôi gật gật đầu. Nàng nhìn không được cười phá lên: "Anh đừng đùa nữa, anh có nghe thấy trăn cứu người bao giờ chưa? Con trăn này chắc hẳn cũng vào thôn bắt không ít gia cầm, vật nuôi, thậm chí còn làm bị thương thôn dân. Làm sao nó lại hảo tâm chạy đi cứu người như vậy?"

Tôi nói được rồi, ai biết đến cùng con trăn nghĩ gì, chúng ta về nhà rồi nói tiếp.

Tiểu Nguyệt trên đường về luôn miệng căn dặn tôi, mấy ngày tới nhất định phải đi lại cẩn thận, đi đâu phải có chú Tư đi cùng. Trăn là động vật máu lạnh, thù dai, ta chặt đứt đuôi của nó chắc chắn nó sẽ không bỏ qua.

Tiểu Nguyệt còn nói gù đó, tôi cũng không để vào tai, vì còn đang mải suy nghĩ chuyện con trăn cùng với quý cán đường.

Quý cán đường hại người, con trăn lại cứu người, vậy chẳng phải con trăn là thiên địch của quý sao?

Tôi thật sự rất muốn làm sáng tỏ chuyện này cho người Thái. Lúc về tới thôn, Nham Lượng đại ca đã tỉnh, tôi liền hỏi, chuyện vừa xảy ra là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 9: Dũng sĩ dân tộc Thái

Nham Lượng đại ca nghiêng răng nói: "Lại là nữ quý cán đường kia. Nửa đường ta đang đi bình thường, bỗng thấy một nữ nhân mặc đồ trắng nằm giữa lộ, ta nhất thời nóng vội, muốn né qua. Không ngờ lại xuất hiện một con trăn lớn, từ trong khe nước quẫy đuôi ra, đẩy máy kéo của ta đến gốc cây.

Nói xong, Nham Lượng nhìn chú Tư: "Chú Tư, chúng ta nhất định phải nghĩ cách, chứ cứ để nữ quý cán đường này lộng hành, đã dọa không ít nhà đầu

tư phải chạy đi, bản đã nghèo càng nghèo thêm"

Chú Tư ngồi xổm ngoài cửa, buồn bực rít một hơi thuốc, vút đầu mẩu xuống đất, nói: "Mẹ nó, nhất định phải cho nó ném mùi lợi hại. Người cứ đường thương đi ngày mai huy động toàn bộ thôn dân, đi tìm con trăn."

"Con trăn đã bị vị khách quý này của chúng ta chặt đứt đuôi, chắc chắn không thể chạy xa, chúng ta lần theo vết máu nhất định sẽ tìm được nó."

Tôi thì lại thấy chú Tư làm vậy không ổn. Việc cấp bách trước mắt là phải làm rõ, con trăn này là địch hay là bạn. Một con trăn tấn công động vật, mục đích của nó chỉ có một, đó là ăn. Nhưng con trăn này lại chưa ăn người, trên cơ bản còn vô tình hay hữu ý cứu mạng hai người, chuyện này chắc chắn có uẩn khúc.

Tôi định nói chuyện này cho chú Tư, tiểu Nguyệt lại giật giật góc áo tôi, ra hiệu đừng tham gia. Tôi biết người Thái rất dễ kích động, nếu như nhiều lời, chỉ sợ sẽ bị bọn họ cô lập. đành phải ngậm miệng.

Chú Tư đã quyết định, liền đi từng nhà thông báo, sáng ngày mai, toàn thể thanh niên bản tập hợp, tiến vào rừng, bắt con trăn.

Bọn họ thậm chí còn cho rằng con trăn là do nữ quỷ biến thành, chỉ một lòng muốn giết chết nó, nữ quỷ cũng vì vậy mà hôn siêu phách tẩn.

Bởi vì hôm nay tôi có công chặt đuôi con trăn, chú Tư còn trao cho tôi một ngân bài có khắc chữ "Tây Môn" trước mặt mọi người. Tiểu Nguyệt nói với tôi, đây là phần thưởng cho người dũng cảm nhất trong bản, ngân bài này là do tổ tiên dân tộc Thái truyền lại, hai chữ tây môn phiên dịch sang Hán ngữ có nghĩa là dũng sĩ. Nghe nói vị tổ tiên kia trước đây từng là một thợ săn, thậm chí còn từng giết chết một con cương thi gây họa cho thôn dân.

Lúc đó, thôn dân rất kính trọng người, liền chế tạo ra ngân bài, coi như lễ vật. Mà danh hiệu dũng sĩ cũng lưu truyền từ đời này qua đời khác.

Tôi được trao ngân bài chẳng thấy hãnh diện chút nào, thậm chí còn cảm thấy áy náy vì trước đó hành động lỗ mãng, đã thương con trăn.

Tôi suy nghĩ cả ngày, cũng không tìm được manh mối nào. Sáng hôm sau tỉnh dậy mắt còn hoa lên. Mở mắt ra đã thấy Lý mặt rỗ dùng ánh mắt hằn học nhìn tôi, trong tay bưng một mâm hoa, cùng với quần áo Miêu tộc, thêm một chiếc ví nhỏ. Tôi nhìn không được, cười lên: "Lão Lý, sáng sớm sao người lại lễ phật ở đây? Ôm nhiều đồ như vậy làm gì?"

Lý mặt rỗ phần nộ mắng: "Trương gia tiểu ca, người thật quá quái. Ăn trông nòi, ngồi trông hương, đã có tiểu Nguyệt rồi còn chưa đủ, lại muốn tranh đoạt nữ nhân cùng ta."

Tôi khó hiểu hỏi hắn: "Người bị thần kinh à, nói linh tinh gì vậy?"

Lý mặt rỗ vút đồng đồ xuống đất rồi đi ra ngoài, không thêm để ý tới tôi..

Sau này tôi mới được biết, tôi trở thành tình nhân trong mộng của các cô gái người Thái, cũng là do tấm ngân bài kia. Bởi các cô gái Thái, không yêu đồ hào, chỉ yêu dũng sĩ.

Cả tiểu Nguyệt cũng ăn dấm (ghen á), nói bản lĩnh của gái của tôi thật cao cường, chẳng có nàng trong tim. Tôi biết giải thích thế nào cho nàng hiểu? đành tìm cách cho nàng bớt suy nghĩ, đem những lễ vật này trả lại, nói với phụ nữ trong bản rằng tôi đã có người yêu.

Tiểu Nguyệt gật đầu, nói vậy còn tạm nghe được.

Tới lúc tôi ra ngoài, đã thấy ở cổng tập kết mười thanh niên lực lưỡng, cỡi trăn, tay cầm nhiều loại vũ khí tự chế như cuốc, thuổng, rựa đi sẵn..Chú Tư đứng trước đội ngũ phát biểu: "Con trăn kia gây tai họa cho bản ta, ta đến mức này không thể ngồi yên được nữa, chắc hẳn trong lòng mọi người cũng như ta."

"Giết nó!" Trong đám thanh niên có người hô to: "Nhà ta nuôi một bầy thỏ, cũng bị nó bắt hết."

"Cha ta năm đó cũng bị quỷ cản đường, xảy ra tai nạn, cả đời không thể tiếp tục đi lại được."

"Hồi nhỏ, ta tận mắt thấy con trăn kia bò vào quan tài, nuốt một người đã chết vào bụng."

Chú Tư khoát tay, ra hiệu cho mọi người bình tĩnh: "Lần này, nhiệm vụ của chúng ta rất nguy hiểm, có ai không dám đi không? Nếu sợ có thể ở lại, ta không ép buộc mọi người."

Chẳng có ai chịu ở lại. "Vậy tốt. Trước tiên ta nói cho mọi người rõ, trông thấy con trăn kia thì lập tức đánh cho tới chết. Các người không đánh chết nó, nó sẽ ăn thịt các người, tuyệt đối không nương tay, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ." Từng thanh niên cường tráng bậm môi nói.

Nói xong, chú Tư quay đầu nhìn tôi, đi tới vỗ vai: "Dũng sĩ, người cũng đi cùng chúng ta đi. Người là người đầu tiên làm bị thương con trăn, là anh hùng của chúng ta."

Sau đó chú Tư đưa cho tôi một thanh rựa sẵn tự chế của người Thái. Tôi biết mình không còn đường lui, nếu không đi mọi người ở đây sẽ tức giận. đành nhắm mắt mà nhận lấy rựa sẵn.

Đám thanh niên nhìn tôi bằng con mắt sùng bái. Tôi háng giọng, nói: "Con trăn kia rất nguy hiểm, chỉ bằng chúng ta chuẩn bị trước một chút, những đồ vật mà loài rắn sợ. Ngộ nhờ gặp tình huống bất ngờ, chúng ta có thể dọa nó chạy, miễn sao tránh được thương vong."

Chú Tư nói: "Yên tâm đi, chúng ta đã chuẩn bị hùng hoàng, còn mang theo cả chó săn, người xem có cần thêm gì không?"

"Đuốc đâu?" Tôi hỏi.

"A, người xem, đầu óc ta thật lú lẫn." Chú Tư vỗ trán một cái. "Đúng, trăn sợ nhất là lửa, các người tất cả về nhà lấy mỗi người một bó đuốc, nếu nguy hiểm chúng ta có thể thiêu chết con trăn."

Tôi nhẹ nhàng thở phào, may là chú Tư chịu nghe tôi. Thực sự tôi không hề muốn làm hại con trăn, sợ đi báo mọi người mang đuốc theo, là vì trời sinh loài rắn sợ lửa, chúng tôi mang đuốc theo, nó trông thấy ánh lửa chắc chắn sẽ chạy trốn. Với tốc độ của con trăn, chúng tôi sẽ không đuổi được nó.

Chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi lập tức lên đường, đi tới đầu đường đất vào thôn, lần theo dấu máu con trăn, truy tìm.

Dù là ban ngày, nhưng đi sâu vào trong khu rừng này, vẫn cho người ta một cảm giác sợ đến rét run. Nhìn từ ngoài cây cối có vẻ không cao lắm, nhưng càng đi vào sâu, cây cối càng to lớn, phía dưới càng rậm rạp. Ánh sáng chói trang của mặt trời nơi này cũng không thể xuyên lọt, cộng với sương mù buổi sớm, ảnh hưởng rất lớn tới hành trình của chúng tôi.

Chúng tôi lần theo vết máu, cứ như vậy vào sâu trong rừng. Nhưng vết máu bắt đầu càng lúc càng mờ, tới cuối cùng, đã hoàn toàn mất dấu vết.

Tôi rất hi vọng sẽ không tìm ra manh mối. Nhưng chú Tư lại là một thợ bắt rắn, từ nhỏ đã tinh thông các tập tính sinh hoạt của loài rắn. Chú nằm rạp trên đất, cẩn thận hít hà, sau đó nói, tiếp tục đi về phía trước, mùi hơi còn rất mới, con trăn hẳn là đang ở gần đây.

Tôi lập tức bất an trong lòng, không ngờ chú Tư lại lợi hại như vậy, chỉ dựa vào đánh hơi mà lần ra dấu vết con trăn. Tất cả mọi người thần sắc hưng phấn, nhưng tôi lại chẳng vui chút nào.

Uy lực của trăn lớn, tôi đã được biết, trước kia trên internet tôi đã xem, bên nước ngoài có một con trăn, nhẹ nhàng quán chết hai nhân viên sở thú.

Có điều, sự việc lại không như tôi nghĩ. Chúng tôi lần theo dấu vết vào trong rừng sâu, chú Tư đột nhiên cúi người xuống, dùng sức ngửi ngửi, sau đó tới một bụi cỏ, phát hiện xác một con thỏ rừng. Thỏ rừng bị xé thành hai nửa, chú Tư cẩn thận kiểm tra vết thương, kích động kêu lên: "Là nó, là rắn con trăn gây ra vết thương này."

Mọi người đồng loạt tiến vào trạng thái chiến đấu, nắm chặt vũ khí trong tay, dò xét chỗ ẩn náu của con trăn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 10: Siêu độ

Nhưng tất cả tìm một vòng xung quanh, lại không có phát hiện gì. Đúng lúc mọi người thất vọng, trên đầu chợt vang lên tiếng xào xạc, gió thổi lá cây.

Chúng tôi ngẩng đầu nhìn lên, liền phát hiện một con trăn lớn xanh xanh đỏ đỏ, đang quán trên cành đại thụ. Đầu nó hướng xuống, lưỡi phun phì phì, cộng thêm tiếng xào xạc, ai nấy đều giật mình.

Nhìn thấy con trăn, mọi người hô ầm lên, nhặt đá dưới chân ném lên. Dân tộc thái rất nhuần nhuyễn việc sử dụng cung tên, cùng với ném đá, cho nên mọi người ném rất chuẩn. Con trăn đau đớn giãy dụa, cả thân cây lay động như muốn đổ.

Chú Tư vội hét lên: "Nhanh, cưa gốc cây cho ta, tất cả chuẩn bị đuốc, nó rơi xuống lập tức đốt cháy."

Mọi người đồng loạt hành động, vây quanh gốc cây có mấy thanh niên dùng rìu, tận lực chặt cây, số còn lại cầm tay đuốc, chỉ chờ con trăn rơi xuống.

Trong tay họ còn móc ra thuốc súng, vẩy lên thân con trăn, một khi bắt lửa, con trăn này dù khỏe đến mấy cũng không thể chạy trốn.

Trong lòng tôi dần vật không thôi, đều là tại tôi, tự nhiên lại nhắc họ cầm theo đuốc, thực sự lại quá phản tác dụng.

Con trăn dường như ý thức được, nếu rơi xuống chắc chắn vong mạng, trên cành cây né tới né lui. Nhưng căn bản là vô ích, vì họ quá đông và hung hãn.

Ngay đúng lúc cây đại thụ sắp đổ, con trăn trong nháy mắt co người lại, sau đó đột nhiên bắn ra. Thân hình to lớn, như một mũi tên bắn từ cây đại thụ sắp đổ sang cây đại thụ kế bên.

Lúc nó nhảy vọt sang cây kia, trong lòng tôi lại sinh ra một ảo giác, giống như là con trăn này đã bay lên, tiếp đó mọc ra móng vuốt, râu rồng, cười mây cười gió, bay về trời.

Nhưng có điều, hiện thực chẳng bao giờ tốt đẹp như vậy. Con trăn bộc phát toàn lực, vọt xa mấy mét, nhưng chẳng thể bay, mà rơi vào một thân cây khác, quấn lấy cành cây, theo đó mà thoát đi.

Mọi người tất nhiên không chịu buông tha, kêu gào đuổi theo.

Tôi rõ ràng nghe thấy chú Tư nói: "Con trăn này sắp thành tinh, biết bay. Nếu giờ để thoát nó, một thời gian sau nó sẽ thành tinh, đến lúc đó chúng ta không đấu lại nó."

Đám người nghe thế, liền nổi điên xông lên. Tôi định nói mấy lời khuyên nhủ mọi người, nhưng âm thanh của tôi bị át đi bởi tiếng la hét, cũng coi như không.

E là dù tôi có nói được ra, mọi người cũng chẳng tin.

Tốc độ của con trăn không lớn, cứ uốn lượn trên các cành cây, cảnh tượng thật hùng vĩ. Tôi nhận thấy, tốc độ của nó ngày càng chậm, cường độ cũng ngày càng yếu, hẳn là sắp không chịu đựng được nữa.

Con trăn càng mỏi mệt, đám người càng hưng phấn. Cuối cùng tới một chạc ba, nó không thể quấn chặt thân cây được nữa, toàn bộ thân thể từ giữ không trung rơi xuống.

Cây đại thụ kia cao mười mấy thước, nên lần này nó ngã không nhẹ, thống khổ cuộn thành vòng há miệng ọc ra mấy ngụm máu. Lòng tôi chợt nảy lên, nó coi như xong rồi. Nó đã phạm sai lầm lớn, đó là co toàn thân lại.

Trong nháy mắt, đám người xông tới, vẩy thuốc súng lên người nó. Con trăn có vẻ quá khổ sở, cuộn tròn người lại, đầu rúc vào trong thân, không nhúc nhích.

Rải hết thuốc súng lên, chú Tư liền cầm bó thuốc ném vào, tức thì thuốc súng lèo xèo bốc cháy, trên da con trăn phủ một lớp dầu, nên cũng kịch liệt bốc lên.

Chỉ trong chớp mắt, con trăn biến thành một quả cầu lửa. Nó thống khổ rít lên, cái đuôi liên tục vuốt vuốt, nhưng thân thể lại không hề nhúc nhích, tựa như đang bảo vệ cái gì đó.

Trong không khí tràn ngập mùi thịt cháy khét, hôi tanh nồng nặc, hào quang đỏ rực phá lên mặt mọi người, khiến vẻ mặt của họ trở nên dữ tợn, nhìn chăm chăm vào con trăn, đầy vẻ kiêu ngạo.

Cuối cùng, ngọn lửa dần dần lụi tàn, nhưng khói thù vẫn bốc lên nghi ngút, tỏa lên không trung. Con trăn không động đậy, hẳn là đã chết tới mức không thể chết lại, da bị nướng cháy, thân thể vẫn cuộn tròn như cũ.

Chú Tư chạy tới đầu tiên, dùng cuốc bở một cái vào con trăn, sau đó dùng sức kéo ra, thân thể con trăn liền phân tán ra. Khiến mọi người chết khiếp, đó là bề ngoài con trăn dù đã bị nướng cháy, có chỗ còn trơ cả xương, nhưng bên trong lại rất bình thường. Chỉ là nhiệt độ cao khiến phía trong hơi biến sắc, nhưng riêng phần đầu được bảo vệ rất chu toàn.

Lúc đám người đang cố gắng tách phần thân con trăn ra, thì đầu nó lại khẽ động đậy, lười thè ra, rít lên âm thanh hư nhược. Mọi người nhất thời hoảng sợ, vội vàng rút lui. Con trăn này ý chí sống quá mãnh liệt, ngay cả khi bị biến ra bộ dạng này, nó vẫn còn thoi thóp.

Tôi có thể tưởng tượng được, giờ phút này nó đang thống khổ tới mức nào. Chú Tư lập tức động viên đám người đừng sợ, tay vẫn lăm lăm cây cuốc.

Con trăn cố gắng ngẩng đầu, nhưng nó đã kiệt sức, không thể vùng dậy, chỉ há to miệng, sau đó phun ra một vật.

Nó phun ra một đám máu, cùng những đồ ăn chưa kịp tiêu hóa. Tôi nhận ra, những đồ ăn đó, đều là thỏ rừng, mèo hoang, cũng không thấy gia cầm nào. Mà giữa đám đồ ăn có một vật hình tròn thu hút sự chú ý của tôi.

Viên hình tròn kia, bên ngoài đen sì như than, nhìn rất cổ quái. Tôi vừa định bước tới xem nó là gì, chú Tư lại giơ cuốc lên, đập vào đầu con trăn, khiến một mắt nó rơi ra.

Cho dù như vậy, con trăn vẫn chưa chết hẳn, chỉ thống khổ lắc lắc cái đầu. Con trăn này hẳn là đang hồi quang phản chiếu, nó gồng mình, quật bay chú Tư và cây cuốc ra xa.

Chú Tư ngã ra đất, thở hổn hển. Mà đám thanh niên kia lại đang trợn tròn mắt, bàn tán xôn xao.

"Vật hình tròn kia, là long châu à?"

"Trời, con trăn này quả nhiên thành tinh. Ta nghe nói, trải qua thảm họa không chết, trăn sẽ thành tinh."

"Nó đã thành tinh, chúng ta không thể động vào, làm sao bây giờ?"

"Còn làm sao được nữa, chỉ có thể hi vọng nó sợ chúng ta người đông, sẽ bay đi, nếu nó ở lại, chắc chắn sẽ trả thù."

Tôi cười lạnh, cái gì mà long châu, đồ chơi đó chỉ có trong thần thoại mới xuất hiện. Tôi thấy viên tròn mà con trăn phun ra, chắc hẳn có lai lịch.

Tôi chậm rãi bước tới, tiềm thức mách bảo tôi, nó sẽ không làm hại tôi, thậm chí việc làm bị thương chú Tư cũng là bất đắc dĩ.

Tôi bước tới, mọi người đều hết hoảng, nói không nên tới gần, vật kia không đoan giản.

Tôi thờ dãi, đây là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Thực ra trong lòng tôi rất rõ, con trăn căn bản không muốn làm hại bất kỳ ai, thậm chí người ta đốt nó, giết nó, nó vẫn một mực tha thứ.

Nếu không, trước đó nó đã phản công.

Lúc tôi tới gần, nhìn rõ viên cầu màu đen kia, liền tròn tròn mắt. Đó là một cái mỡ, một cái mỡ dùng để tụng kinh! Chỉ là mặt ngoài phủ đầy máu đen, con trăn nằm đó, một mực chống tròng cái mỡ.

Tôi liền liên tưởng tới sự việc quý chặn đường mà chú Tư nói, ông nói, quý cản đường là một ni cô đã chết. Vậy mỡ này phải chăng là vật mà ni cô để lại?

Tôi cùng con trăn cứ như vậy nhìn nhau, tôi cảm thấy ánh mắt nó đầy vẻ khẩn cầu, tựa như đang van xin tôi điều gì. Sau đó ánh mắt nó lại dừng lại trên cái mỡ.

Tôi có vẻ đã hiểu, tìm một cây gậy bên cạnh, sau đó ngồi xếp bằng trước mặt con trăn.

Chú Tư ở phía xa hét lên: "Dừng si, mau trở lại, nguy hiểm lắm." Những người khác cũng phụ họa nói theo, nhưng tôi không để ý, trực tiếp ngồi xuống.

Lúc này tôi chỉ cách con trăn chưa đầy một mét, thậm chí nhìn rõ hoa văn trên đầu nó. Cho dù tôi buông lỏng toàn thân, nhưng đối mặt với nó, vẫn vô cùng sợ hãi.

Tôi đè nén nỗi sợ, dùng cây gậy nhẹ nhàng gõ mỡ.

Mỡ phát ra tiếng cóc cóc khàn khàn. Tiếng mỡ vừa vang lên, chợt tôi cảm thấy cả thế giới trở nên tĩnh lặng, âm thanh của mỡ như có ma lực. Tư tưởng tôi thăng hoa, linh hồn phiêu diêu, trong đầu không còn sân si, tham lam căm hận, chỉ có một tâm bình thản an nhiên.

Nghe tiếng mỡ, con trăn nhắm mắt lại, giống như trẻ em thất lạc, rốt cuộc tìm được mẹ của mình. Nét mặt nó rất an tường, hưởng thụ lắng nghe. Cho tới cuối cùng, con trăn hồ hấp đình chỉ, con mắt cũng không còn động đậy. Tôi nhẹ nhàng sờ lên đầu nó, an ủi nó yên nghỉ.

Hiện trường yên tĩnh hoàn toàn. Đám người lúc này mới hô vang, nâng tôi lên tay, miệng gọi to dừng si. Tôi lại chẳng có lấy một chút cao hứng, tâm tình sầu muộn vô cùng.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy người dân tộc Thấu này mười phần chán ghét, cảm thấy rằng bọn họ là một đám người hoang dã. Con trăn từ đầu đến cuối chưa làm hại bọn họ, thậm chí bị đốt sống, cũng không phản kích. Vì sao họ lặp đi lặp lại nhiều lần, không giết chết con trăn thì không thôi? Chẳng lẽ họ không động não suy nghĩ, chỉ hành động trên cảm tính.

Ngoài việc phản nộ, tôi còn có sự hoang mang.

Đó chính là, vì sao con trăn liều chết bảo vệ cái mỡ? Cái mỡ này rốt cuộc bên trong có huyền cơ gì? Nó cùng với quý cản đường có liên quan không?

Tôi có cảm giác, chuyện này chưa xong, sau này chắc chắn sẽ có tai họa phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 11: Tiếng mỡ lúc nửa đêm

Reo hò xong, đám thanh niên cột con mãng xà vào đòn gánh, chuẩn bị đưa về bản để báo công.

Chú Tư thì nhặt cái mỡ lên, nói rằng đây là chiến lợi phẩm của họ. Tôi lo lắng khuyên, cái này không phải cái mỡ bình thường, rất có thể là vật tà âm, tốt nhất là đem đốt nó đi, tránh gây phiền toái sau này.

Chú Tư tất nhiên không vui, nói, cái mỡ này nằm trong bụng con trăn nhiều năm, được tính chắc chắn rất cao, so với nhân sâm, linh chi có khi còn hơn. Tôi cũng chẳng có cách nào thuyết phục, chỉ đành thờ dãi. Tôi biết sớm muộn ông ta cũng sẽ hối hận.

Con trần bị khiêng về, cả bản náo động, mọi người đều đổ xô đến xem. Chú Tư nói, tối nay sẽ đốt một đồng lửa trại thật lớn, mở tiệc chúc mừng.

Bữa tiệc tổ chức rất thành công, đám người nhảy múa vây quanh xác con trần, sau đó dùng lửa đốt sạch, chừa lại khung xương chế thành vật trang trí, rải đầy hoa tươi lên trên. Về phần cái mỡ, thì chú Tư bày trong nhà.

Tiểu Nguyệt nhìn tôi cả buổi không vui, hỏi tôi rốt cuộc có chuyện gì. Tôi liền mang tâm tư của mình nói hết với nàng. Tiểu Nguyệt khuyên tôi không nên suy nghĩ nhiều, chuyện này chắc không phức tạp như vậy đâu, chỉ là một con trần lớn thôi mà. Dù sao, con trần khi còn sống không muốn làm hại dân bản, có lẽ sau khi chết cũng sẽ không làm hại ai.

Tôi thở dài, tốt nhất là nên như vậy.

Nhưng thế sự khó lường, tai họa rất nhanh đã ập tới.

Ban đêm, đang ngủ mơ màng, tôi bị đánh thức bởi tiếng gõ mỡ. Ban đầu còn tưởng do tâm lý lúc sáng quá lớn, nên nghe nhầm. Nhưng vênh tai lắng nghe, âm thanh kia càng thêm rõ ràng, mà âm thanh lại tăng tăng lớp lớp, khiến người ta đau đầu.

Tôi vội đánh thức Lý mặt đỏ, hỏi hắn có nghe thấy tiếng gõ mỡ không? Hắn lắc đầu, nói tôi bị bệnh, đêm hôm khuya khoắt, ai lại rảnh rỗi đi gõ mỡ?

Nói xong Lý mặt đỏ lại lăn ra ngủ.

Quái lạ, vì sao tôi nghe thấy rõ ràng như vậy, mà Lý mặt đỏ lại chẳng nghe thấy gì? Tôi thấy chuyện này không bình thường, liền quyết định qua nhà chú Tư xem thế nào. Ngộ nhờ có vật âm tà quỷ quái, tôi cũng sớm chuẩn bị được.

Có điều, tôi vừa đi ra khỏi cửa, tiếng gõ mỡ kia lại biến mất. Tôi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ rằng do mình cả nghĩ quá rồi.

Sáng hôm sau, tiểu Nguyệt đưa bọn tôi đi dạo, nhìn ngắm phong cảnh. Nhưng tôi chẳng có tâm trạng thưởng thức, trong đầu chỉ suy nghĩ về cái mỡ.

Tối đến, tiếng gõ mỡ lại vang lên trong đầu tôi. Dày vò khó chịu, cuối cùng tôi vẫn quyết định đi sang nhà chú Tư xem.

Khoác cái áo mỏng, tôi đi sang nhà chú Tư. Màn đêm đen đặc, vô cùng yên tĩnh, bầu trời đầy sao nhưng dưới đất chẳng có chút ánh sáng nào. Đèn pin độ sáng không lớn, hạn chế tầm nhìn; đột nhiên có một con gió lạnh thổi qua, khiến tôi rùng mình.

Đi qua chỗ khung xương con trần, gió thổi luồn vào khe xương phát ra tiếng nỉ non như có ai đang khóc. Tôi lập tức chiếu đèn pin vào đó. Khung xương yên lặng treo trên giá, thỉnh thoảng gió thổi qua, sẽ nhẹ nhàng đung đưa, hoa tươi rơi đầy dưới đất.

Nhìn qua khung xương trắng hếu, đầu lâu dử tợn, cơ thể đung đưa, tôi bất giác sợ hãi, chân bước nhanh hơn về phía nhà chú Tư.

Cuối cùng cũng tới nơi. Nhà chú Tư khóa chặt cửa, mà tôi gần, tôi lại nghe tiếng gõ mỡ phát ra từ trong phòng.

Tôi vội vàng treo qua tường, rón rén đến bên cạnh cửa sổ, đẩy ra một khe nhỏ, ghé mắt nhìn vào. Cảnh tượng bên trong khiến tôi nín lặng.

Vạn lần không ngờ tới, lúc này trong phòng, chú Tư đang ngồi gõ mỡ. Chú nhắm chặt mắt, nhưng tay gõ rất chuẩn xác vào cái mỡ. Động tác thì cứng nhắc, miễn cưỡng, giống như đang mộng du.

Đây là chuyện gì?

Bỗng nhiên chú Tư dừng lại, thận trọng cảm mỡ lên, sau đó ghé mồm vào khe hở trên mỡ, thổi một hơi.

Chú Tư thổi một hơi rất dài, trong khi thổi cũng không ngừng lại lấy hơi. Cho tới khi mặt chú đỏ bừng, hai con mắt đột nhiên mở ra trừng trừng, sung huyết, có cảm giác như sắp lòi ra ngoài, rất kinh khủng.

Tôi lo sợ chú Tư sẽ hết oxi mà chết, định đi vào, giằng cái mỡ ra. Nhưng may là chú Tư thổi khoảng nửa phút, thì hít sâu một hơi, sau đó đặt mỡ xuống bàn, tiếp tục gõ.

Cả một đêm, chú Tư lặp đi lặp lại hành động này. Mà quý dị ở chỗ, chú Tư cùng vợ ngủ chung một phòng, nhưng thím Tư không bị đánh thức, chỉ thỉnh thoảng lẩm bầm nói mớ.

Trong bản, mọi người cũng không ai nghe được âm thanh gõ mỡ này. Thật là quái lạ, cách xa như vậy, tôi còn nghe rõ, sao mọi người lại không ai nghe thấy? Tôi mờ mờ cảm thấy cái mỡ này không đơn giản, trăm phần trăm là vật tà âm.

Nhưng bây giờ, tôi không thể đánh thức chú Tư, bởi nghe nói nếu người mộng du mà bị đánh thức, sẽ trở thành ngớ ngẩn. Cho nên tôi chỉ đứng ngoài trông coi, chờ tới khi trong bản vang lên tiếng gà gáy sáng, chú Tư mới thôi gõ mỡ, chui vào chăn đi ngủ.

Trời sáng rõ, tôi liền kể cho Lý mặt đỏ chuyện đêm qua. Phản ứng đầu tiên của hắn là sợ hãi, nhưng sau đó lập tức hưng phấn. Hắn nói cái mỡ này có thể là bảo bối, chắc chắn do quý căn đường để lại, không biết có thể bán được bao nhiêu "Mao gia gia" (giống tiền Việt mình hay gọi là Béc Hồ vậy).

Tôi châm một điếu thuốc, cố làm mình trấn tĩnh lại, nói với lão Lý: "Thứ này mặc dù là bảo bối, nhưng chúng ta không thể mang nó đi, bởi trước giờ ta chưa nghe loại vật âm tà nào như thế này, mang về chỉ sợ sẽ phản phệ."

Ý nghĩ duy nhất của tôi lúc này là mang mỡ đi đốt, biết đâu đốt rồi, âm linh bên trong sẽ yên nghỉ theo.

Lý mặt đỏ hồng thất vọng, hỏi tôi không có cách nào khác sao. Tôi lắc đầu nói, tạm thời không có.

Chuyện tôi lo lắng nhất lúc này, là cho dù có nói với chú Tư mỡ kia có vấn đề, chú cũng sẽ không tin, mà tôi cũng không thể ra tay cướp cái mỡ đi được.

Suy nghĩ cả ngày, tôi quyết định nói với tiểu Nguyệt. Nàng sinh ra và lớn lên ở đây, nếu nàng ra mặt, có thể sẽ thuyết phục được chú Tư.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 9 - Chương 12: Hỷ sự hóa tang gia

Lúc tôi kể hết sự việc cho tiểu Nguyệt, nàng vô cùng hoảng sợ, liền hỏi tôi, nếu như không xử lý sẽ để lại hậu quả gì? Nếu như chú Tư chỉ gõ mỡ hàng đêm, thì cũng không cần giải quyết, có khi là con trăn dùng phương thức này bắt chú Tư chuộc tội, sau khi đã hoàn thành sẽ không còn quản lý chú nữa?

Tôi thở dài, nói tạm thời tôi cũng chưa rõ, có điều sự việc chắc chắn không đơn giản như vậy.

Tiểu Nguyệt cười khổ: "Trương ca, cho dù tôi có đi nói với chú Tư cũng vô dụng, chú Tư trong bản có tiếng là cố chấp, ngoại trừ mấy sơn thần mà người Thái tôn thờ, chú đều không tin bất cứ loại quỷ thần nào khác. Hay là tối nay, nhân lúc chú Tư gõ mỡ, chúng ta đánh thức ông dậy, trông thấy cảnh tượng quái dị đó chắc chắn chú sẽ tin."

Tôi lắc đầu nói đây cũng không phải chủ ý tốt, nếu chú Tư đang mộng du mà bị đánh thức bất chợt, hậu quả sẽ rất thảm. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng tiểu Nguyệt liền bày ra cách, đêm nay dùng điện thoại quay lại cảnh chú Tư gõ mỡ. Tôi cũng đồng ý.

Bản bạc một lúc, tôi lên giường nghỉ ngơi. Nhưng cũng chẳng nghỉ ngơi nổi, vì hôm nay, trong bản có đám cưới, theo phong tục, cả bản sẽ ăn mừng cả ngày.

Dân bản mang theo lễ vật đã chuẩn bị sẵn, qua nhà có hỷ sự chúc mừng, báo đáp lại, chủ nhà sẽ giữ họ lại dùng cơm, thiết yến.

Bởi vậy, trong bản cả ngày đều náo nhiệt, ồn ào, thậm chí tôi với danh phận là dưỡng tử dân tộc Thái, cũng bị bắt làm chủ trì giết gà đãi khách.

Vắt và cơm nước hồi lâu mới xong, tôi trở về ngủ một mạch tới tối, mở mắt ra, chỉ thấy chú Tư đang ngồi trò chuyện với mấy người khác. Trông thấy tôi, liền chào hỏi, gọi ra nói chuyện cùng. Người đang trò chuyện với chú Tư là cha của cô gái lấy chồng hôm nay, ông ta ở đây để chờ nhà trai tới đón dâu. Chú Tư bảo tôi gọi ông ta là lãng bá, lãng bá địa vị trong bản khá cao, gần bằng chú Tư.

Lãng bá nhìn có vẻ nóng vội, đi đi lại lại, nói đã tới giờ này, mà nhà trai chưa đến, hay có chuyện gì xảy ra?

Chú Tư an ủi: "Đừng đoán mò, hôm nay là ngày vui, sao lại có chuyện gì? Chú rể cũng là người biết điều."

Tôi nói: "Chắc không sao đâu, để tôi ra ngoài một chút xem, có gì tiếp đón bọn họ."

Chú Tư vội vàng từ chối, nói tôi là khách quý, sao có thể để tôi đi. Nói xong ông sai một đứa bé bên cạnh đi ra ngoài chờ người.

Đứa bé liền thoăn thoắt chạy ra ngoài. Không được bao lâu, bên ngoài vang lên một tiếng khóc, chính là của đứa bé vừa nãy.

Đứa bé toàn thân đầy bụi đất, xước xát tay chân, lao đảo chạy về bản, vừa chạy vừa khóc. Lòng tôi chợt chợt dạ, biết chắc là xảy ra chuyện, vội chạy tới hỏi đứa bé.

Nó khóc nước mắt nước mũi giàn dụa: "Không xong, không xong rồi chú Tư, nhà trai đều đã.. chết, chú mau ra xem đi."

"Cái gì?" Chú Tư nhảy dựng lên: "Hôm nay là ngày vui, người chó nói lung tung."

Tôi liền đỡ lời: "Chú Tư, đi ra xem sẽ biết, đứa nhỏ này rất ngoan ngoãn, sẽ không bịa chuyện vậy đâu."

Chú Tư cũng gấp gáp, vội triệu tập thanh bản, xông ra ngoài. Lúc chúng tôi đi tới đầu đường đất vào bản, tất cả đều há hốc mồm.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh tươi, hiện trường tan hoang. Một cỗ xe dân chửi "hỷ" lật ngược dưới khe nước ven đường, người trên xe đều bị đè phía dưới, máu me khắp người. Đầu lạch ngoi đã nhuộm đỏ máu tươi, tôi thậm chí còn nhìn thấy mấy ngón tay cụt.

Tình cảnh trước mắt, cộng với mùi máu tươi, làm cho ai nấy đều nôn mửa, tôi cũng vô cùng khó chịu, tuy nhiên vẫn cố gắng gượng được.

Nhìn cảnh tang thương này, chú Tư gào lên một tiếng, giống như dã thú nổi điên: "Nữ quý cần đường, lão phu nhất định sẽ tính sổ với ngươi."

Lãng bá thì đã ngất từ lúc nào, người Thái rất mê tín, ngày đại hỷ lại xảy ra chuyện như vậy, có thể nói tân nương là mang điềm gở, về sau nào có ai dám cưới. Việc này đồng nghĩa với việc, con gái lãng bá coi như hồng cả một đời.

Nhìn tất cả mọi người sững sờ, tôi lập tức hô: "Nhanh, mọi người tranh thủ nhảy xuống cứu người, xem có còn ai sống sót hay không."

Nghe tiếng tôi hô, đám đông mới vực tỉnh, vội vàng lao xuống, nghiêng xe, kéo người ra ngoài.

Nhưng hầu hết mọi người đều đã bị đè gãy ngang thân, có vài người thoi thóp, nhưng hi vọng cũng rất xa vời.

Duy nhất có tài xế, ngồi đầu xe, nên không tới nỗi chết, tính mạng coi như được đảm bảo. Tôi liền kêu chú Tư, bảo ông toàn lực cứu giúp tài xế này.

Trải qua mấy tiếng cấp cứu khẩn cấp, tất cả đoàn đi đón dâu chỉ cứu sống được hai người, trong đó có tài xế.

Tài xế tỉnh lại, liền hữu khí vô lực hỏi: "Mọi người, mọi người không bị sao chứ?"

Chú Tư vỗ vai hắn: "Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, chuyện khác không cần quan tâm."

Tài xế liền hôn mê bất tỉnh. Chú Tư lập tức gọi tôi qua, ánh mắt rất phần nộ: "Ngày mai, ngươi đi cùng chúng ta, tiêu diệt quý cần đường, nó coi thường bản ta không có ai dám chống lại nó ư?"

Tôi nói: "Ông không cảm thấy kỳ quái ư, chú Tư?"

"Kỳ quái ở điểm nào?"

"Trước kia ông nói với tôi, trên đoạn đường này, cho tới giờ chưa xảy ra án mạng, vì sao chúng ta vừa mới giết con trăn, liền bắt đầu có người chết? Hơn nữa vừa chết đã chết rất nhiều người?"

Chú Tư nói: "Điều này còn phải giải thích sao? Đương nhiên là do chúng ta tiêu diệt con trăn cầu kết với quý cần đường, chọc giận nó, nên nó mới trút giận lên mọi người."

Tôi nhin không được cười thầm, chú Tư đúng thật là đã chịu động não.

"Chú Tư, ông có bao giờ nghĩ, quý cần đường, có thể là tốt chưa?"

"Ngươi có ý gì?" Chú Tư hoài nghi nhìn tôi: "Quý cần đường là tốt? Ngươi đang sợ hãi ư, nếu ngươi sợ hãi, không cần theo bọn ta."

Tôi vội vàng giải thích: "Chú Tư hiểu lầm rồi, ông nghe tôi nói đã. Thực ra trước đó quý cần đường lúc ẩn lúc hiện, là muốn bảo vệ người đi đường mà thôi. Giờ quý cần đường bị chúng ta làm hại, nó sẽ không tiếp tục bảo vệ người đi đường nữa, cho nên mới xảy ra tai nạn xe cộ thảm khốc."

Chú Tư càng hoài nghi nhìn tôi: "Dừng sĩ, sao ngươi có thể nghĩ như vậy? Theo ý ngươi nói, nếu như không có quý cần đường, thì từ trước tới giờ người đi đường đều có thể đã chết?"

Tôi gật gật đầu: "Đúng vậy. Chú Tư, nói thật với ông, lúc chúng tôi đến bản, trên đường vô cùng mệt mỏi, nên lúc lái xe không chịu được mà ngủ gà ngủ gật."

"Đang lái xe mà ngủ gật sẽ rất nguy hiểm. Chỉ cần lạc tay lái, sẽ hại chết mọi người trên xe. Nhưng từ lúc quý cần đường thỉnh thoảng xuất hiện, hù dọa chúng tôi, đầu óc chúng tôi trở nên tỉnh táo hơn nhiều, bởi vậy mới không xảy ra tai nạn. Tôi nghĩ, các lái xe từ nơi khác tới đây, đều gặp trường hợp này. Mọi người có thể sống sót, đều do công của quý cần đường." Tôi tận lực bình tĩnh khuyên can.

Chú Tư ngược lại, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn tôi: "Ngươi không bị gì chứ? Ngươi nói quý cần đường là tốt? Thật nực cười. Được rồi, chuyện này không cần ngươi tham gia nữa, ngươi vẫn là khách quý của chúng ta."

Nói tới đó, chú Tư không để ý tôi nữa, trực tiếp đi tìm người bàn bạc chuyện tiêu diệt quý cần đường.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu, đành tìm tiểu Nguyệt, nói kỹ càng chuyện này cho nàng. Nghe xong, tiểu Nguyệt cũng chẳng biết làm thế nào, nói tôi không nên lỗ mãng như thế, nói toẹt sự việc ra như vậy, với bản tính của chú Tư, không đuổi đi đã là may rồi.

Tôi nói, tôi là có sao nói vậy mà thôi, những dấu hiệu kia đều chỉ ra, mục đích quý cần đường là tốt. Mà rất có thể quý cần đường ẩn nấp bên trong mộ, giờ mộ bị chú Tư mang về, nó cũng không có cách nào đi bảo vệ người đi đường.

Tiểu Nguyệt nói, chẳng có cách nào khác đâu, chỉ có theo kế hoạch, tối nay cứ quay lại cảnh dị thường của chú Tư, đến khi xem được clip, tự nhiên chú sẽ tin.

Hiện giờ, cũng chỉ còn cách này mà thôi.

Chú Tư rất nhanh đã bàn bạc xong với mọi người, tất cả nhất trí khẳng định là quý cán đường có chủ tâm trả thù, cho nên mới tạo ra tai nạn thảm khốc này, dù thế nào ngày mai cũng phải tiêu diệt nó.

Về phần tiêu diệt bằng cách nào, tôi không được biết.

Lúc này, tôi thấy oan uổng thay cho cái mõ, rõ ràng là giúp dân bản, lại bị dân bản vu cho tội giết người. Những thôn dân ngu muội này, đánh giá sự việc chỉ nhìn vào bề ngoài.

Mà bởi vì chuyện tranh luận sáng nay, tôi tự nhiên bị cho ra rìa, không ai thêm đề ý đến tôi. Được, các người không đề ý đến tôi, tôi sẽ tự mình chứng minh sự trong sạch.

Trời rất nhanh đã tối, chúng tôi ăn uống qua loa, sau đó kiên nhẫn chờ đợi.

Đúng nửa đêm, tôi nghe thấy tiếng gõ mõ, biết chắc chú Tư đang mộng du, liền đánh thức Lý mặt đỏ và tiểu Nguyệt, bảo hai người lập tức hành động.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 9 - Chương 13: Tình thương vô bờ bến

Để tránh bị phát hiện, chúng tôi lén lút đi ra khỏi phòng. Tiểu Nguyệt dẫn bọn tôi đi đường tắt, rất nhanh đã tới nhà chú Tư.

Tiếng gõ mõ đều đều vang lên từ trong phòng. Tôi nhỏ giọng hỏi tiểu Nguyệt, chẳng lẽ nàng thật sự không nghe thấy gì sao? Tiểu Nguyệt lắc đầu, nàng không hề nghe thấy gì cả.

Sao lại kỳ quái như vậy, chỉ mình tôi nghe thấy tiếng mõ? Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhìn vào bên trong.

Chú Tư vẫn như đêm qua, ngồi trên ghế, tay cầm một cây gậy, đều đều gõ vào mõ. Mặc dù đã nói trước cho tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ tình hình này, nhưng khi hai người chứng kiến tận mắt, vẫn kinh hãi mà há hốc mồm.

Mất thấy tiểu Nguyệt định kêu lên, tôi liền bịt miệng nàng lại, nói khẽ: "Được rồi, đừng nói chuyện, mau lấy điện thoại ra quay phim lại."

Tiểu Nguyệt mới lấy điện thoại ra, ghi hình chú Tư. Nàng bị dọa không ít, tay run run, tôi đành cầm lấy điện thoại, tự quay.

Chú Tư gõ thêm vài phút, sau đó cầm mõ lên ghé miệng thổi hơi, thổi xong lại tiếp tục gõ. Được một lát như vậy, đột nhiên chú Tư buông gậy xuống, hai mắt mở trừng trừng, nhìn về phía chúng tôi.

Lòng tôi chợt dạ, thầm nghĩ không ổn rồi, xem ra đã bị phát hiện. Cũng không biết là "mõ" phát hiện ra chúng tôi, hay là chú Tư phát hiện ra.

Đang suy nghĩ, thì chú Tư lại chậm rãi đứng lên. Ông ấy muốn làm gì? Nội tâm tôi rất căng thẳng, không phải là muốn đối phó với chúng tôi chứ?

Vì an toàn, tôi kéo tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ lùi ra ngoài sân, tiếp tục theo dõi động tĩnh của chú Tư. Chú đội cái mõ lên trán, đi ra, mặc dù bước đi chệnh choạng, lắc lư, nhưng cái mõ vẫn dính chặt trên trán.

Thoáng cái đã đi tới góc tường, sau đó chú Tư cầm cái đuổng sắt lên. Tôi giật mình, theo bản năng nghĩ là chú chuẩn bị tấn công chúng tôi, liền thuận tay rút cây chủy thủ bên hông ra.

Chẳng ngờ, chú Tư cũng không thêm đề ý chúng tôi, mà quay người đi ra khỏi sân. Bên ngoài tối như bùng, thậm chí còn nghe tiếng sói hoang gào rú, chú Tư cầm đuổng sắt, là định làm gì? Đi săn? Cũng không phải, đi săn sẽ không dùng đuổng.

Không dám suy nghĩ nhiều, tôi kêu hai người bám theo. Chú Tư lắc lư, tới một nhà, gõ cửa. Gõ vừa xong, bỗng nói: "Mau dậy làm việc."

Người trong nhà nhìn chú Tư, anh mắt rất kinh ngạc. Bởi chú Tư hai mắt nhắm chặt, còn đội cái mõ trên đầu, nhìn qua rất quái dị.

Tôi sợ họ sẽ đánh thức chú Tư, làm chú trở thành ngớ ngẩn, nên chạy ra đứng sau lưng chú, nhẹ giọng nói cho mấy người kia, cứ làm theo lời chú.

Đám dân bản kia trợn tròn mắt, chắc cũng đoán được là do quý cán đường đang tác quái, liền nghe lời tôi, theo chú Tư giao phó, cầm đuổng sắt nhà mình ra.

Chú Tư gọi toàn bộ dân bản dậy, nửa đêm nửa hôm, một đoàn người cầm đuổng sắt thật khiến người khác hoang mang.

Tôi bảo tiểu Nguyệt nói với mọi người, tuyệt đối đừng nên sợ hãi, quý cán đường đang khống chế chú Tư, cứ để xem rốt cuộc nó muốn làm gì. Chỉ cần thấy có vẻ nguy hiểm, tôi sẽ đứng ra giải quyết.

Nghe tiểu Nguyệt giải thích, mọi người tỉnh táo hơn nhiều, đi theo chú Tư, thẳng tới con đường đất vào bản.

Ánh trăng lạnh lùng tỏa xuống, pha tạp thêm bóng cây, giăng khắp nơi, giống như một cái lưới, nhìn mà lo sẽ bị cái lưới kia chụp lên.

Tôi sợ sẽ có nguy hiểm, liền bảo các dân bản chờ tại cổng, tôi với hai người Lý mặt rỗ và tiểu Nguyệt đi theo chú Tư, lên con đường kia.

Chú Tư đi tới đoạn đường thường xuyên xảy ra tai nạn, bên cạnh là khe nước, thì khõe miệng lộ ra một nụ cười quái đản, sau đó chống đuổng xuống, thở dài: "Nơi này phong thủy không tốt, mỗi khi có ai lái xe ngang qua đây, thần kinh sẽ bị tê liệt, rất dễ chệch tay lái ngã xuống khe nước. Lấp cái khe này đi, sẽ không phải lo lắng nữa."

Tôi nghe mà nổi da gà, bởi giọng nói này đâu phải là giọng của chú Tư, đây rõ ràng là giọng của một bà già, khàn khàn nhưng lại rất hiền hậu.

Đám dân bản bị dọa tái nhợt. Chú Tư một tay lấp khe nước, miệng than thở: "Chỉ đáng tiếc một điều, con trai ta còn trẻ mà đã bỏ mạng, số mệnh thật trêu người, haiz."

Tôi đứng người, biết đây đều là những lời nói của "quỷ cản đường". Đây mới thật sự là cao nhân đắc đạo, cho dù dân bản chẳng biết ơn ân nhân, thậm chí hại chết con của bà, nhưng bà vẫn luôn lấy ơn báo oán, quan tâm tới an nguy của mọi người.

Không biết hiện giờ các dân bản cảm thấy thế nào? Họ đoán chừng bị dọa cho sợ hãi, hẳn là không suy nghĩ quá nhiều, chỉ nom nóp nhìn chú Tư.

Chú Tư đều đều dùng đuổng sắt đào đất, lấp cái khe nước kia. Tôi gạt nước mắt, giật lấy một cái đuổng của thôn dân bên cạnh, đi theo chú Tư lấp cùng.

Một lúc sau, dân bản cũng có phản ứng, đồng loạt đi tới, nhất thời tạo nên khí thế hùng hực, cùng nhau lấp đất.

Trông thấy khe nước sắp được lấp đầy, chú Tư bỗng toàn thân run rẩy, sau đó ngã ra mặt đất. Tôi lập tức chạy ra xem, diu chú đứng dậy. Cái mỡ cũng rơi khỏi trán chú Tư.

Chú Tư mở mắt ra, mơ màng nhìn xung quanh, nhẹ giọng hỏi: "Ồ đây là đâu? Sao vừa rồi, vừa rồi.. ta như nhìn thấy một ni cô?"

Tôi hỏi: "Chú Tư, ông có nhớ mình đã tự tay lấp khe nước không?"

Chú Tư do dự một chút nói: "Có nhớ mang máng."

Chú nhìn thoáng qua khí thế của dân bản, vành mắt thoáng đỏ lên: "Dừng sĩ, sự việc đúng như người nói lúc trước sao?"

Tôi gật gật đầu: "E là như vậy."

Chú Tư lập tức quỵ xuống đất, gào khóc: "Tất cả tại ta, tại ta trách nhảm ân nhân."

Tôi nhặt mỡ lên, đưa cho chú: "Để nó an nghỉ đi."

Chú gạt đầu, chôn mỡ xuống khe nước. Làm xong xuôi mọi việc, tất cả trở về bản. Sau khi trở về, còn mở một bữa tiệc cảm tạ ân nhân, mang xương cốt con trần chôn cùng chỗ với cái mỡ.

Sau này tiểu Nguyệt có nói với tôi, đoạn đường đó không xảy ra tai nạn nữa, còn có nhà đầu tư cải tạo thành đường vào khu du lịch sinh thái, dân bản nhờ vậy cũng hết nghèo khó.

Tôi tin rằng, là ni cô hết mình phù hộ bọn họ.

Trong đời sống hàng ngày, con người chúng ta chắc chắn có nhiều mảng tối. Nhưng không thể vì mảng tối mà vứt bỏ ánh sáng, thấy một hai người xấu, đã quy chụp tất cả mọi người đều xấu.

Thêm một phần tha thứ, bớt một phần tính toán, đừng làm tổn thương trái tim của những người tốt!

Hết phần 9

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 1: Chết công

Sau khi kết thúc sự việc ở bản người Thái, tiểu Nguyệt lại dẫn tôi tới Xishuanbana chơi một chuyến.

Sông Lan Thương, Trà mã cổ đạo, chùa đại phật, những nơi danh lam này đều đi qua, cho tới khi kiệt sức, mới lái xe về nhà.

Trên đường về, tôi nhận được điện thoại của nam nhân áo thun, tâm tình có chút phân khởi, dù sao đã lâu không gặp mặt, giữa bạn bè có nhiều hoài niệm.

Nhưng đầu dây bên kia, hắn lại nói giọng có vẻ yếu ớt, giống như bị ốm. Tôi vội hỏi han tình hình.

Nam nhân ho khan một trận, sau đó mới hỏi tôi đang ở đâu. Tôi nói, tôi vừa đi du lịch, giờ đang trên đường về nhà.

Bỗng nhiên hắn kêu lên: "Bây giờ đừng về vội, cứ đi tiếp đi, càng xa càng tốt."

Giọng hắn vô cùng khẩn trương làm tôi hoang mang, liền hỏi hắn sao lại như vậy? Nam nhân nói, mấy ngày nay có một đám người đi khắp nơi dò la tin tức của tôi, mà đám người này rất lợi hại, cả hắn cũng không phải đối thủ, tôi trở về khác nào chui đầu vào rọ.

Tôi hít một hơi thật sâu, nam nhân dùng từ "chui đầu vào rọ" có thể hiểu, đám người đó không phải người tốt, nói không chừng còn là kẻ thù năm xưa của ông nội.

Tôi còn muốn hỏi thêm, nam nhân đã cúp máy, sau đó gọi lại thì đã tắt máy. Chẳng còn cách nào khác, vì để an toàn, tôi đành đưa Lý mặt đỏ và tiểu Nguyệt ở lại một huyện nhỏ trên đường.

Huyện này thực sự rất nhỏ, ngay cả trạm xăng dầu cũng không có, có thể coi là một huyện nghèo.

Mặc dù chúng tôi đã tìm một nhà nghỉ lớn nhất, nhưng cơ sở vật chất vẫn rất thô sơ, ga giường đen sì, không biết đã sử dụng qua bao nhiêu lần, tôi thật sự hoang mang.

Một thời gian sau đó, chúng tôi cũng không dám đi ra ngoài, chỉ ở trong phòng gọi điện cho nam nhân áo thun. Có điều, không biết hắn có gặp phải nguy hiểm hay không, mà điện thoại vẫn luôn trong tình trạng tắt máy.

Chẳng làm gì được, chúng tôi chỉ có cách nhẫn nhịn chờ đợi. Cuối cùng Lý mặt đỏ không chịu được nữa, hắn đề nghị ra ngoài đi vài vòng quanh huyện, cứ ở trong phòng mãi, hắn còn chẳng phân biệt được ngày hay đêm.

Đúng lúc tôi cũng muốn ra ngoài cho khuây khỏa, nên đồng ý. Chúng tôi đi một vòng quanh huyện, tiện mua ít đồ, trời đã sắp tối. Đang chuẩn bị về nhà nghỉ, bỗng thấy rất nhiều người chạy về hướng ngoại thành. Lý mặt đỏ hiếu kỳ, chạy lên hỏi một người, chuyện gì đang xảy ra?

Người kia nói, bên ngoài thị trấn có người chết, mà tử trạng rất lạ, cả thị trấn đều rung động, muốn đi xem một chút.

Lý mặt đỏ nghe vậy thì càng thêm tò mò, hắn quyết định đi theo xem. Tôi nói, xem cái gì? Bây giờ thân chúng ta còn đang chưa lo nổi, người lại muốn lộ diện chỗ đông người?

Nhưng Lý mặt đỏ là đồ con rùa ăn phải quả quyết tâm, chẳng còn cách nào, chúng tôi cũng đành đi theo hắn.

Tới nơi, dân chúng tụ tập rất đông vây quanh. Tôi quan sát chung quanh, nơi này hình như là một bãi tha ma, không có căn nhà nào, chỉ có cỏ dại mọc cao, cùng những bia mộ xiêu vẹo.

Người dân hiếu kỳ đến xem rất đông, vây quanh chặt tới nỗi con ruồi cũng không bay lọt, tôi chen vào mấy lần đều không được.

Tôi cảm thấy rất kỳ quái, chỉ là người chết thôi, sao lại gây sự chú ý đến mức này? Nhìn qua đã thấy Lý mặt đỏ hung hăng gạt ra một con đường, tôi liền theo sau hắn. Chen vào phía trong, nhìn thấy thi thể, tôi lập tức giật mình. Người chết hai tay hai chân co quắp vào trong, cơ thể đáng thương cuộn trong một chiếc chăn lụa màu vàng, trên mặt và tóc kết một lớp sương trắng, nhìn qua là bị chết cồng.

Khỏe miệng của nạn nhân còn lộ ra một nụ cười quỷ dị, giống như trước lúc chết cồng vẫn có gì đó vui mừng.

Không đúng, hiện giờ là mùa thu, mà thời tiết lại chưa chuyển lạnh, mặc áo dày còn sợ nóng, thi thể này sao lại chết cồng giống như vừa lòi từ trong tủ lạnh ra như vậy?

Thi thể này không bình thường. Tôi hỏi Lý mặt đỏ, có thấy khác lạ gì không? Hắn gật đầu, chỉ chỉ phần mộ bên cạnh thi thể bị đào lên, nói: "Tiểu tử này chắc là đào trộm cái mộ kia, vừa sờ vào đồ vật, không biết thế nào lại bị chết cồng. Chấn bông trên người hắn màu sắc đã loang lổ, chắc là từ trong mộ lấy ra, có điều ta thấy rất kỳ quái..."

Nói tới đây, Lý mặt đỏ về mặt đầy nghi hoặc: "Người nhìn tiểu tử này xem, da trắng, quần áo thư sinh, còn đeo dây chuyền vàng, tuyệt đối không giống người thiếu tiền, sao lại phải chạy tới nơi khi họ có giấy này trộm mộ?"

Tiểu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: "Bây giờ không thiếu những kẻ thừa tiền, rảnh rồi sinh nông nổi, muốn tìm kiếm mạo hiểm. Ta nghĩ hắn tới đây là tìm chút kích thích."

Tôi cũng gật đầu, nói rất có lý, tám chín phần là trò chơi của một công tử nhà giàu. Chỉ có điều, tôi không thể giải thích, sao một người sống sờ sờ lại có

thể đông cứng mà chết?

Phía xa vọng lại tiếng còi xe cảnh sát, ba chiếc đặc chủng, một xe cứu thương rất nhanh đã tới hiện trường.

Cảnh sát lập tức khẩn trương giải tán đám đông, trên xe cứu thương cũng có một nam một nữ bước xuống. Hai người này, ăn mặc rất sang trọng, nhìn cũng biết là kẻ có tiền. Nhất là người phụ nữ, trên người đeo đầy hạt xoàn, có vẻ như một phu nhân đại gia nào đó.

Người phụ nữ nước mắt ngắn dài, lao tới bãi tha ma, ôm lấy thi thể mà gào khóc. Người đàn ông còn lại cũng đứng một bên yên lặng rơi lệ. Xem ra người chết đích thực là con nhà giàu.

Lát sau, có pháp y tới khám nghiệm thi thể. Khám nghiệm qua, bác sỹ pháp y cũng ngây người.

Quả nhiên, tiểu tử là vì đông cứng mà chết. Nhưng mùa này không thể xảy ra chuyện chết cứng. Mà trước khi chết còn quần mình trong chăn, càng không thể xảy ra.

Nhưng tay chân của hắn lại chính xác là bị đông cứng. Thậm chí lấy dao gỗ nhẹ, còn rơi ra một chút mảnh băng vụn. Pháp y dờ khóc dờ cười, khiêng thi thể lên xe đưa về. Chờ khi họ đi khỏi, tôi liền chú ý tới cái chăn bông kia.

Tôi nghĩ nên xem qua một chút, chăn bông tơ vàng từ dưới mộ lấy lên, có gì kỳ quặc hay không? Liệu có liên quan tới cái chết của tên thiếu gia kia không?

Nhưng Lý mặt rỗ cản tôi lại, hắn nói đồ vật kia là dùng cho người chết, rất xui xẻo, muốn đụng vào phải chờ ba năm. Chẳng còn cách nào, tôi đành từ bỏ ý định, cùng Lý mặt rỗ trở về nhà nghỉ.

Mấy ngày tiếp theo, chúng tôi vẫn ở lại bên trong nhà nghỉ, buồn thì ra ngoài đi dạo, thỉnh thoảng gọi điện cho nam nhân áo thun, cũng có mấy lần hắn nghe máy. Mà lần nào nghe máy, hắn cũng cảnh báo chúng tôi, không có sự đồng ý của hắn, tuyệt đối không nên về nhà.

Tôi cảm thấy rất bất đắc dĩ, nhưng biết rõ là hắn chỉ muốn tốt cho tôi, nên đành nghe lời.

Hàng ngày sinh hoạt đều giống nhau, tôi cũng dần quên đi chuyện người chết ở bãi tha ma. Mỗi ngày Lý mặt rỗ ra ngoài mua đồ ăn, tôi chẳng có tâm trạng nên cứ mặc hắn đi.

Ai ngờ, hôm nay hắn vừa đi khỏi không bao lâu, đã vội vã chạy về, hớt ha hớt hải nói: "Bãi tha ma có người chết lần trước, hôm nay lại xuất hiện thi thể khác, mà lại ở đúng chỗ thi thể trước."

Tôi cười nói: "Làm gì có sự trùng hợp như vậy."

Lý mặt rỗ nhú mày: "Ta lừa ngươi làm gì. Mọi người đều nói như vậy, ngươi đi ra đó mà xem."

Tôi đành đi theo Lý mặt rỗ lần này xem. Trên đường đi hắn nói với tôi, người dân bàn tán xôn xao, đều nói bãi tha ma này có quỷ, người chết là do cô hồn đã quỷ gây ra.

Tôi thừa biết người dân chỉ đoán già đoán non, cô hồn đã quỷ nếu như có thể giết người, vậy thì thế giới này đã sớm loạn rồi.

Có điều, chen đám đông đi vào, thời điểm nhìn thấy thi thể này, tôi cũng sồn tóc gáy, toàn thân khẽ run rẩy, suýt chút nữa cũng tin, thực sự là cô hồn đã quỷ giết người!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 2: Chăn bông tơ vàng

Người chết lần này, cơ bản là giống thiếu gia lần trước. Thân thể cuộn tròn như con tôm, co quắp trong chăn bông, trên mặt phủ một lớp sương trắng, miệng mỉm cười.

Mẹ nó, tôi liền ý thức được, cái chăn bông này có vấn đề. Hai người chết đều quần trong chăn bông, chắc chắn không phải trùng hợp ngẫu nhiên. Có thể phân tích thể này, hai người trước khi chết, gặp một sự việc kỳ quái nào đó, cho nên còn mỉm cười sau đó chết cứng.

Cảnh sát lại tới, phong tỏa hiện trường, tìm kiếm chứng cứ, khám nghiệm tử thi giống như lần trước, sau đó mang thi thể rời đi, trả lại sự yên tĩnh cho nơi này.

Lần này, chờ họ đi khỏi, tôi quyết định kiểu gì cũng phải nghiên cứu cái chăn bông kia một chút. Lý mặt rỗ cũng không ngăn tôi, vì hắn cảm giác được, cái chăn bông này khả năng là vật tà âm, nói không chừng còn có giá trị lớn.

Tôi nhìn không được cười lớn, thầm nghĩ lão Lý này đúng là vì tiền bán mạng. Cứ cho rằng cái chần bông này là vật tà âm, tôi cũng không dám thu. Mà cho dù thu, cũng chẳng ai sẽ chịu mua nó. Ai mà lại đi mua cái chần bông rách, còn giết người nữa chứ?

Đi tới gần cái chần, tôi cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ xung quanh giảm xuống dần dần, tôi càng thêm nghi ngờ là chần bông này chính là vật gây ra cái chết của hai người kia.

Tôi dùng ngón tay sờ vào một cái, liền có cảm giác như sờ vào một tảng băng. Đúng, chính xác là một tảng băng mùa đông. Mặc dù bông vải mềm mại, nhưng lại vô cùng lạnh, đầu ngón tay của tôi có cảm giác đông lại.

Cảm giác quỷ dị này, cả đời tôi cũng không quên được.

Tôi lập tức rút tay về, nói với lão Lý, cái chần này rất có thể là vật tà âm, hơn nữa còn là vật đại hung, tốt nhất ta không nên dây vào, mau đi thôi.

Ai ngờ Lý mặt rỗ lại không chịu nghe, nhất quyết muốn mang chần bông về, để tôi tiêu trừ âm khí của nó, sau đó tìm người mua. Tôi mắng hấn một câu bán cái đầu người, mẹ nó, ai mà tình nguyện mua một cái chần dùng cho người chết?

Lý mặt rỗ bĩu môi nói: "Thế giới của bọn lăm tiền nhiều của người không hiểu được đâu. Giả sử có người muốn mua, đây chính là cơ hội phát tài."

Tôi xem như bái phục hấn, đành bảo, trước mắt lai lịch cái chần còn chưa rõ, muốn giải quyết nó, nhất định phải tìm hiểu đã. Bây giờ về nhà nghĩ nghĩ cách, sau đó quay lại lấy chần bông cũng chưa muộn. Lý mặt rỗ nghe vậy mới chịu rời đi, có vẻ vẫn quyến luyến. Trên đường về tôi mới biết, tại sao hấn lại yêu thích cái chần bông này như vậy. Vốn đi đi Vân Nam lần này, mục đích của Lý mặt rỗ là tìm mua đồ cổ. Kết quả là mặc dù giải quyết sự việc ở quê Tiểu Nguyệt, nhưng một đồng cũng không kiếm được. Hấn rất không cam tâm, cho nên gặp cái chần bông, hấn có thể coi là đối quá mà cần bừa.

Cho dù một thời gian hợp tác với tôi, Lý mặt rỗ cũng kiếm được khoản tiền không nhỏ. Nhưng phần lớn tiền kiếm được đều ném vào việc điều trị cho con trai hấn, hiện giờ đã gần cạn kiệt. Mà cơ hội thế này cũng không phải thường xuyên gặp được, nên hấn mới nhất định tranh thủ thời cơ.

Tuy tôi cũng chẳng có ý muốn thu cái chần bông này, nhưng nhìn không được, vẫn muốn điều tra lai lịch quỷ dị của nó. Tại sao nó lại làm người ta chết cóng? Bằng cách nào nó xuất hiện ở bãi tha ma này?

Có lẽ đây là bệnh nghề nghiệp của thương nhân âm phủ bọn tôi, thấy vật tà âm, liền thèm rở dãi. Giống như thú chơi đồ công nghệ, thấy có thứ gì mới ra, lập tức phải mua cho bằng được.

Sau khi nghiên cứu cẩn thận, có vẻ tôi đã tra ra được, cái chần bông kia có vấn đề ở chỗ nào. Chủ nhân chần bông này trước kia khẳng định là bị chết cóng, chần bông bị oán khí vô tận của chủ nhân quấn lên, cho nên mới xuất hiện tình trạng băng giá như vậy.

Mà hai người bị chần bông hại chết đều là kẻ giàu có, điều này chỉ ra, chủ nhân của cái chần trước kia chắc chắn có thù với phú hộ quyền quý. Còn tại sao lại thù hằn kẻ có tiền, tôi không rõ, có thể khi còn sống chủ cái chần này bị bóc lột, hoặc bị hãm hại.

Đại thi nhân Đỗ Phủ chẳng phải đã viết một câu thơ bất hủ sao? "Cửa son rượu thịt ngon, ngoài đường đầy xác chết."

Ngoài ra còn một điểm quan trọng nhất, đó là những kẻ nhà giàu kia, tại sao đêm hôm lại lén lút đi trộm mộ? Phải chăng có điều gì kỳ lạ ở đây?

Nếu như có thể biết lý do tại sao hai người chết lại xuất hiện ở bãi tha ma, sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề.

Trông thấy tôi trầm ngâm suy nghĩ cả ngày dài, Lý mặt rỗ liền hỏi tôi, rốt cuộc có tra ra gì không? Tôi thờ dãi, nói hết những gì trong đầu ra. Lý mặt rỗ liền giơ ngón tay cái lên: "Người đã đoán ra được lai lịch cái chần, vậy đã nghĩ ra biện pháp đối phó nó chưa?"

Tôi lắc đầu, nói chuyện này còn rất nhiều điểm khúc mắc, chỉ khi hiểu rõ tất cả, mới bốc thuốc đúng bệnh.

Lý mặt rỗ nói, chuyện này tới nhà người chết hỏi một chút chẳng phải sẽ biết sao?

Tôi lườm hấn một cái, nói người vì tiền mà không tiếc mạng sống à? Hai người kia chết rất ám muội, người lại tới nhà họ sát muối lên vết thương, không bị đánh chết ta làm con người.

Lý mặt rỗ lúng túng gãi đầu: "Ta nói bừa thế thôi, người đừng coi là thật."

Nhưng, chúng tôi không tìm bọn họ, bọn họ lại tìm tới chúng tôi.

Hôm đó, ra ngoài ăn bát mì thịt bò, về mà buồn nôn, đây là nơi duy nhất ở thị trấn bán đồ ăn, mà chỉ có mì thịt bò, tôi đã ăn cả tuần lễ liên tục. Tôi nghĩ cứ tiếp tục thế này không ổn, tìm nhà dân nào đó mua con gà đồi bừa.

Vừa định hỏi chủ nhà nghĩ xem nhà ai bán gà, ông chủ đã nói với tôi, có người để lại một số điện thoại, dặn tôi thấy thì phải gọi cho hấn ngay.

Tôi lập tức hoảng sợ, phản ứng đầu tiên là nghĩ đám kẻ thù kia đã tìm ra tôi, tranh thủ thời gian lên đường trốn thôi. Gọi số này? Càng không thể, khác nào tự mình tìm cái chết?

Nhưng ông chủ nhà nghĩ lại nói thêm một câu, khiến tôi bỏ ý định ngay lập tức. Ông chủ nói, người kia còn để lại một lời nhắn, bảo tôi tốt nhất là làm

theo lời hấn dặn, nếu không hấn sẽ tiết lộ hành tung của tôi ra ngoài.

Nghe ông chủ nói vậy, tôi mới thờ phào, bởi dựa vào câu nói của hấn, tôi đoán được hấn không phải kẻ thù. Tôi liền lấy điện thoại bấm dãy số hấn để lại.

Nghe máy là một lão già, giọng điệu rất tang thương, nhưng âm điệu lại mạnh mẽ, có lực, ấn tượng đầu tiên của tôi đối với lão, đó là người này lúc còn trẻ, chắc chắn là một kẻ hung ác. Hấn trong điện thoại cũng không nói nhiều, chỉ là bảo tôi đến nhà hấn một chuyến. Nhà hấn cách thị trấn không xa, ở một trang trại bên cạnh.

Tôi sốt ruột hỏi hấn, sao lại biết vị trí của tôi? Đáp lại lão chỉ cười lạnh, nói người trong giới, không ai là hấn không tra ra được.

Tôi giật nảy mình, bởi vì hấn nói như vậy ám chỉ hấn cũng là một thương nhân âm phủ. Tôi lập tức động não suy nghĩ, cảm thấy lão già này tìm tôi, tám chín phần là có quan hệ với chân bóng tờ vàng kia.

Nhưng rốt cuộc hấn là địch hay bạn, tôi tạm thời chưa rõ. "Trứng gà không bỏ cùng một giỏ" (ý nói là phân tán rủi ro), tôi quyết định một mình đi chuyến này, bảo tiểu Nguyệt và Lý mặt rỗ tìm nơi nào đó trốn tạm.

Lý mặt rỗ thì rất đồng tình với tôi, vì hấn dù sao cũng sợ chết. Có điều tiểu Nguyệt lại không chịu, nằng nặc đòi đi cùng tôi, nói ngộ nhờ xảy ra điều gì, còn có thể hỗ trợ cho tôi.

Tôi do dự một chút, biết có nói gì cũng vô ích, đành để tiểu Nguyệt đi cùng. Tôi lấy xe Lý mặt rỗ đi, không tới mười cây số đã đến trang trại của lão già.

Đây là một trang trại đồ nát vô cùng, nát tới mức không thể nát hơn. Khắp nơi là rác thải, thậm chí còn có ngôi nhà làm từ phôi bùn từ thời 1970, không khí nồng nặc mùi phân gà phân vịt trộn với mùi nước tiểu.

Chỗ ở của lão già lại càng thâm thối, của phòng chất đầy rác, ruồi nhặng bay tứ tung, không biết đã mấy ngày rồi chưa ra khỏi phòng.

Tiểu Nguyệt khinh bỉ nói: "Lão già này chẳng phải là tử trạch nam trong truyền thuyết à?"

Tôi chán nản nói, còn chưa thấy tử trạch nam bao giờ. Tôi đi tới gõ cửa, một lão già mặc áo chùng, lưng còng rất nhanh ra mở cửa. Lão nhìn tôi một chút, rồi nhìn qua tiểu Nguyệt, nói nam vào, nữ thì ở ngoài.

Tôi đành để tiểu Nguyệt ở lại chờ bên ngoài, nhờ tia sáng lơ mờ, quan sát trong phòng của lão già.

Phát hiện phòng của lão rất bừa bộn, trên mặt đất có nhiều giấy vo viên, mấy quyển sách rách nát, cũ kỹ nằm trên bàn làm việc. Cái bàn là đồ gỗ duy nhất trong phòng, còn lại toàn là gạch đá.

Trên tường, còn treo rất nhiều bình bình lọ lọ, giống như là đồ cổ, nhiều tới mức nếu đi không cẩn thận còn va đầu vào.

Trong căn phòng bẩn thỉu, ngay cả chỗ ngồi còn không có. Mà lão già chẳng vì vậy mà quan tâm, cời giày, ngồi trên giường nhìn tôi. Không biết đã bao lâu lão chưa rửa chân, mùi hôi xông lên văng óc, làm tôi có chút mê muội.

"Anh bạn trẻ, nhìn chỗ ở của ta thế nào?" Lão già cười hỏi.

Tôi cau mày một cái: "Có cá tính." Đây là lời khen duy nhất tôi có thể nghĩ ra được.

Lão già cười cười: "Tiểu tử, sớm muộn ngươi cũng sẽ cá tính như ta thôi."

Tôi nhún mày: "Không thể đâu, lão tiên sinh."

"Hừ, xem ra ngươi còn chưa hiểu rõ cái nghề này." Lão già âm dương quái khí nói: "Là thương nhân âm phủ, chẳng ai có kết cục tốt đẹp. Cho dù là ông ngươi hay cha ngươi, cũng chết thảm, ngay cả xác cũng không tìm thấy ư?"

Tôi giật nảy mình, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn lão già quái dị: "Ngài biết ông tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 10 - Chương 3: Ca kỹ Tần Hoài

"Không sai!" Lão già nói: "Năm đó ta và ông ngươi hợp tác cùng nhau, đã làm rất nhiều đại sự kinh thiên động địa, nhưng ông nội ngươi không biết điểm dừng, cho nên đã sớm bỏ mạng. Ta có thể sống đến bây giờ, toàn bộ dựa vào căn nhà nhỏ này. Haiz, chỉ có điều bây giờ cũng là sống không bằng chết."

Tôi chợt nhớ ra, ông nội tôi có để lại cho tôi một di vật, đó là một album ảnh, bên trong chiếm gần hết là ông tôi chụp chung với một người trẻ tuổi.

Lúc đó ông tôi đang tuổi thanh xuân, thần khí hăng hái, nhìn quần áo trên người xem ra là kẻ có tiền.

Mà người trẻ tuổi kia ăn mặc so với ông tôi còn sang trọng hơn, nhìn kỹ một chút, mặt mũi rất giống với lão già này. Chẳng lẽ lão chính là người trẻ tuổi năm đó.

Tôi không thể tin được, hai người tương phản quá lớn. Lão già cười cười: "Thế nào có phải nhìn ta rất quen mắt không?"

Lão nói ra cây này, tôi quan sát lại một lần, mặt mũi này, lão già chính xác là người trẻ tuổi trong album ảnh. Tôi không thể tưởng tượng được, trân trân nhìn lão, một lúc lâu chưa nên lời.

"Không có gì đáng ngạc nhiên đâu." Lão già nói: "Tài sản của ta, thực chất có thể mua được mười thị trấn này, chỉ tiếc là số tiền đó ta có số kiếm được nhưng không có số tiêu nó. Làm nghề này cần phải gác nợ, càng thu tay sớm càng tốt."

Tôi nuốt nước bọt, nhìn lão già: "Lão tiền bối, vậy ngài tìm tôi có việc gì?"

"Đơn giản là cho người một cơ hội." Lão nói.

"Cháu của ta chết rồi, người phải giúp ta báo thù." Lão xúc động nói tiếp.

Tôi giật nảy mình: "Báo thù cho cháu của ngài? Một trong hai người chết ở bãi tha ma là cháu ngài?"

"Không sai." Lão già nói: "Tiểu tử chết đầu tiên chính là cháu ta, hắn bị thứ vật tà âm kia hại chết."

Tôi thật khó có thể tin: "Ngài nói đùa à tên tiểu tử kia nhìn qua cũng biết là kẻ giàu có, hắn có thể ở căn phòng rách nát này của ngài sao?"

Lão già cười lạnh nói: "Tiểu tử, người quên lời ta vừa nói sao? Tiền của ta đủ để mua mười cái thị trấn kế bên, sở dĩ ta ở đây là vì bảo toàn tính mạng mà thôi."

Tôi hít sâu một hơi, xem ra lão già này không phải đang khoác lác. Nhưng lão trốn ở đây, rốt cuộc là vì sợ cái gì? Tôi kìm nén kích động, cố làm cho bản thân tỉnh táo, cẩn thận suy nghĩ lời của lão già.

"Đi!" Lão già thờ dài: "Cháu của ta chết, chắc chắn có liên quan tới ta. Nhưng hiện tại ta không thể ra mặt, một khi xuất thủ, mạng già này khó giữ, chỉ có người mới giúp được ta."

Tôi liên tục hỏi, lão già mới đem hết đầu đuôi kể cho tôi.

Vốn dĩ gia đình tiểu tử giàu có kia, là dựa vào khối tài sản của lão, ở mấy thành thị xung quanh đặt chỗ làm ăn, mà làm ăn lại chính là buôn đồ cổ.

Lão già rõ hơn ai hết, nghề của lão không có kết cục tốt, cho nên không cho con gái lão dây vào vật tà âm. Nhưng có thể là truyền nhân cách đời, cháu ngoại của lão lại đặc biệt hứng thú với mấy vật tà âm này, thậm chí còn có thiên phú hơn người. Hắn rất ngưỡng mộ chuyện cũ của ông ngoại, một lòng muốn trở thành thương nhân âm phủ.

Lão già không thể khuyên bảo, chỉ còn cách đáp ứng hắn. Hắn còn nói cho lão, trong bãi tha ma của thị trấn này có một vật tà âm. Lão già biết rõ vật tà âm bồi táng này rất hung, cho nên liên tục cảnh báo cháu trai, tuyệt đối không nên mạo hiểm đào lên, trước tiên cùng lão học đủ bản lĩnh rồi tính.

Có điều, tuổi trẻ bông bột, lại vì ưa mạo hiểm, hắn liền trực tiếp chạy tới đào trộm mộ phần. Hậu quả có thể thấy, hắn trêu chọc vật tà âm này cho nên mới bị chết công.

Lúc lão già ra hiện trường xem xét, bắt gặp ba người chúng tôi. Lão liền nhận ra tôi, dù sao giới thương nhân âm phủ này nói lớn thì không lớn, nhỏ không nhỏ, nhưng tra ra mấy đời, cũng sẽ tra về tổ phụ.

Lão không thể ra tay, nên tìm tôi giúp lão. Bởi vậy lão theo dõi chúng tôi về tận nhà nghỉ, để lại số điện thoại của lão.

Tôi hít một hơi, trong lòng cũng xem như đã rõ: "Nhưng, tại sao nhất quyết phải giải trừ món đồ kia? Chôn nó lại lòng đất không được sao? Ngài sao lại muốn người khác báo thù thay cháu ngài? Xin lỗi, tôi học nghề chưa thông, thù này tôi không báo được."

Lão đầu cười lạnh nói: "Người nghĩ ta muốn người báo thù? Dù có mười người như người cũng không tiêu diệt được cái chấn kia đâu. Ta chỉ là muốn người độ hóa vong linh ám vào cái chấn thôi. Cả đời làm việc xấu, trước khi chết ta cũng muốn tích chút công đức, khỏi phải chịu vạ dầu dưới địa phủ."

"Còn nữa, người nói chôn chấn bằng tờ vàng xuống đất sẽ không xảy ra chuyện gì ư? Quá ngây thơ rồi. Vong linh trên cái chấn đã bị thức tỉnh, chắc chắn sẽ còn hại người, người chết thứ hai là một ví dụ." Lão già giải thích.

Tôi tặc lưỡi nói đã hiểu. Tôi lại hỏi lão có biết gì về chấn bông kia không? Biết càng nhiều tôi càng dễ hành động.

Lão bắt đầu đi lác đầu, nói bởi vì lão không trực tiếp giao phong với cái chấn, nên không hiểu rõ về nó. Có điều, từ triệu chứng của người chết, lão đoán rằng, cái chấn này có thể là do một kỹ nữ thời xưa lưu lại.

Kỹ nữ? Đùng rồi, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ? Người nào cầm hận kẻ giàu sang quyền quý? Người nào cảm thấy dù chân bông cũng không thể sưởi ấm trái tim lạnh buốt? Tất nhiên là kỹ nữ.

Nhất là ở thời kỳ đầu triều Thanh, tình huống như thế càng nghiêm trọng. Thời này quan phủ ủng hộ việc chơi gái kỹ nữ, nhà nào bị tội, sẽ khám xét, nữ nhân của cả nhà sẽ bị đưa vào lầu xanh; những nhà quá nghèo khổ, thường cũng đem con gái bán cho tú bà.

Việc này liền tạo ra một nơi ăn chơi trứ danh lịch sử: sông Tần Hoài.

Có thể nói, dọc sông Tần Hoài khắp nơi đều có lầu xanh, trên sông đều là du thuyền, nơi này gần như tụ tập ca kỹ xuất sắc nhất thiên hạ, cũng là nơi con ông cháu cha thích đi chơi nhất. Có thể tưởng tượng được nói này phát sinh không ít yêu hận tình thù.

Kỹ nữ cũng có tự trọng, do hoàn cảnh ép buộc các nàng mới lựa chọn bán thân (thời phong kiến thôi nhé các thím, giờ thì ít do hoàn cảnh lắm). Nhưng trong lòng các nàng luôn hướng tới một tình yêu viên mãn.

Rất nhiều nam nhân giả vờ thề non hẹn biển, lừa gạt chiếm đoạt thân thể các nàng, chơi chán rồi nửa đường mất tích. Trong lòng đau như cắt, những ca kỹ đó chỉ có thể nhìn cái giường đã cùng tình lang ân ái ái, chân bông tơ vàng mà rửa mặt bằng nước mắt.

Lau khô nước mắt rồi, lại tiếp đón một nam nhân khác trên đó. Có thể nói, yêu, hận, tui, nhục tất cả đều hội tụ trên chiếc chân bông kia.

Chân bông này, không biến thành vật tà âm mới là lạ.

Lão già giật mình nhìn tôi: "Tiểu tử, không phải ngươi đang đau lòng cho những kỹ nữ kia đấy chứ?"

Tôi bị lão nói trúng tâm sự, chợt thấy ngượng ngùng, liền tục khoát tay nói: "Không có, không có. Lão tiên bối, ngài nói cho tôi biết kế hoạch tiếp theo của ngài đi."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 10 - Chương 4: Rừng liễu đoạt mệnh

Lão già lộ ra một nụ cười nhàn nhạt: "Tiểu tử, đừng có đánh trống lảng. Nói ta nghe, có phải ngươi cảm thấy vận mệnh của những kỹ nữ kia rất thâm hại hay không?"

Tôi bất đắc dĩ gật gật đầu.

Lão già im lặng một lúc, sau đó thở dài: "Ngươi giống hệt ông nội của ngươi, đều rất mềm lòng. Ngươi có biết ông nội ngươi chết cũng vì nhược điểm chí mạng này không?"

Nghe lão già nói thế, tôi lập tức nôn nóng, ánh mắt sáng rực nhìn lão chăm chăm: "Ông biết ông nội tôi chết thế nào ư? Có phải bị người ta hại chết hay không? Mau nói cho tôi biết."

Lão già khoát tay: "Cái này ta không thể nói cho ngươi. Nếu nói cho ngươi biết sẽ vi phạm quy tắc của giới thương nhân âm phủ. Chờ tôi cơ chín muối, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Trong lòng tôi chẳng thể bình tĩnh, hỏi đi hỏi lại lão già nguyên nhân ông tôi chết. Nhưng lão già cứ một mực giữ mồm, mặc tôi hỏi thế nào cũng không nói. Cuối cùng tôi đành bất đắc dĩ từ bỏ.

Lão già bảo tôi đi tới rừng liễu bên ngoài trang trại, bẻ mấy nhánh liễu về, mà phải chọn những nhánh dài đúng một mét rưỡi, không hơn không kém. Tôi im lặng, không hiểu lão muốn như vậy làm gì.

Với lại, liễu lại có cành dài như vậy ư? Liễu dài một mét thôi đã khó kiếm rồi. Lão già cười, bảo tôi cứ yên tâm, đến lúc đó, khắc sẽ tìm được.

Tôi bấy giờ còn có chút hoài nghi, có phải lão đang đùa cợt tôi không? Có điều cuối cùng tôi vẫn tin, bởi album ông nội tôi lưu lại chắc chắn không giả.

Biết lão già không có ác ý với chúng tôi, tôi liền gọi Lý mặt đỏ tới, cùng tôi với tiểu Nguyệt đi tìm cành liễu.

Chúng tôi hỏi thăm người dân vị trí rừng liễu. Người dân trong thị trấn biết chúng tôi muốn tìm rừng liễu thì ánh mắt nhìn chúng tôi rất lạ, thậm chí có bà cô còn nhiệt tình khuyên chúng tôi chớ nên lại gần đó.

Chúng tôi thấy lạ, hỏi bà cô vì sao, thì bà không nói. Trong lòng tôi lập tức dấy lên một cảnh giác, xem ra lão già không nói thật hết với tôi. Chắc chắn lão giấu diếm tôi gì đó, sợ dĩ hấn không tự mình đi làm, cũng không phải là lão sẽ chết, mà rất có thể rừng liễu này ẩn chứa huyền cơ gì đó.

Có điều, cho dù rừng liễu nguy hiểm, nhưng chúng tôi không đi không được.

Tôi nói, tôi mới thấy khu rừng này cũng không lớn, mà cây cối rất có hàng lối, giống như là do người trồng. Nhưng liễu ở đây rất non, chẳng được lâu năm, muốn tìm cành liễu dài một mét còn chẳng có, nói gì tôi mét rưỡi.

Lý mặt đỏ cảm thước cuộn đo đi đo lại, cuối cùng chẳng kiên nhẫn được nữa, mắng: "Lão già này chẳng phải đang chơi chúng ta à? Tìm đâu ra cành liễu mét rưỡi? Hay ta cứ tiện tay tách đôi một cành ra?"

Tôi nói không thể được, những cành liễu này là công cụ đêm nay cần dùng đến, không thể qua loa thế được.

Đi một vòng quanh rừng liễu, rốt cuộc cũng tìm thấy một gốc cây già. Gốc cây này lớn tới hai người ôm, nằm bên sườn của khu rừng. Nhìn vị trí cây liễu này, tôi cảm thấy không thích hợp.

Bởi vì cây liễu thuộc âm, bên sườn của rừng liễu thương thường là nơi quý khí sinh sôi. Theo lý thuyết, nơi này phải không có một ngọn cỏ mới đúng. Nhưng gốc liễu trước mặt, chẳng những không chết, mà ngược lại cao to nhất, có gì mờ ám trong đó, sợ chỉ có lão già mới rõ.

"Được rồi, tạm bỏ qua chuyện đó, trước mắt mau tìm mấy cành liễu một mét rưỡi đi."

Thật ngạc nhiên là, cây liễu này, trừ những cành non mới mọc, còn lại hầu hết đều dài khoảng một rưỡi, mà phía đầu cành, còn có vết tích cắt tía.

Nói cách khác, là có người cố tình duy trì độ dài một mét rưỡi của những cành liễu này, không hơn cũng không kém.

Tất cả những chuyện này là ai làm? Hẳn làm thế là có mục đích gì?

Chúng tôi bẻ một ít cành liễu, nhìn số lượng vừa đủ, liền bó thành bó vội vàng mang về. Lúc này mặt trời đã ngả bóng, chúng tôi ôm cành liễu đi ra, bỗng nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng gió lạnh, giống như có người ghé vào cổ mà thổi.

Mặc dù cảm giác này rất mơ hồ, nhưng không khỏi khiến tôi tê rần da đầu, chân bắt giác bước nhanh hơn.

Tôi cũng không dám quay đầu lại, sợ nhìn thấy cái gì đó, áp lực tâm lý còn lớn hơn. Hơn nữa, còn nghe truyền thuyết gánh ba ngọn dương hòa trên vai, nếu quay đầu đập tắt một ngọn, sẽ gặp phiền phức lớn.

Tiếp tục đi nhanh về phía trước, đột nhiên tôi nghe tiếng tiểu Nguyệt hét lớn. Vội vàng liếc mắt về phía tiểu Nguyệt, phát hiện nàng ngồi bệt dưới đất, mắt trừng lớn, giống như bị thứ gì đó dọa cho chết khiếp.

Tôi thăm mắng mình sơ ý, sao lại quên nhắc nhở tiểu Nguyệt. Không chút do dự, tôi chạy tới kéo nàng lên.

Nhưng không hiểu sao, tiểu Nguyệt nặng chưa tới năm mươi cân, lúc này lại giống như tảng đá ngàn cân. Bất kể tôi dùng lực thế nào, cũng không cách nào kéo tiểu Nguyệt đứng dậy được.

Hồng rồi, xảy ra chuyện!

Tôi bị dọa toát mồ hôi lạnh toàn thân, cũng không dám quay đầu xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, đành phải gọi Lý mặt đỏ bên cạnh, để hắn giúp một tay.

Nhưng khi quay đầu sang bên cạnh lại phát hiện lão Lý cũng giống tiểu Nguyệt, đầu quay về phía sau, ngồi bệt trên đất, ánh mắt sáng rực nhìn sau lưng, không biết đang nhìn cái gì.

Tôi gọi to hai tiếng, Lý mặt đỏ cũng không có phản ứng. Gặp quý ư, chuyện này là sao? Phải chăng là quý trong truyền thuyết "Ma đóng đinh"

Cái gọi là "ma đóng đinh", chính là người vị quý ám vào, thân người như cái đinh, đóng sâu vào trong đất, với sức lực người thường, không thể nhổ người bị đóng đinh ra.

Trời đất, bây giờ nên làm gì? Trước kia có nghe ông nội nói qua về "ma đóng đinh" nhưng lại không biết cách hóa giải.

Bởi vậy tôi đứng chết chân tại chỗ, không biết làm sao. Đúng lúc tôi định gọi điện cho lão già cầu cứu thì lại nghe sau lưng có tiếng tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ kêu lên cứu mạng.

Tôi không kịp suy nghĩ, lập tức quay đầu, phía sau không biết từ khi nào sương mù giăng trắng xóa, cái gì cũng không thấy, tiếng kêu của lão Lý và tiểu Nguyệt truyền tới từ nơi sâu thẳm.

Cảnh tượng quỷ dị này khiến tôi run rẩy toàn thân. Lý mặt đỏ với tiểu Nguyệt vẫn còn đang ngồi bệt trước mắt tôi, vì sao âm thanh của họ, lại truyền tới từ xa xôi trong màn sương mù?

Mà lúc tôi xoay người, sương mù trắng xóa nháy mắt đã bao vây tôi. Tôi thăm mắng một câu hồng bét, vừa rồi tôi xoay người, một ngọn dương hòa trên vai chắc đã bị đập tắt. Thật đúng là họa vô đơn chí!

Nhân lúc sương mù còn chưa hoàn toàn bao phủ hết, tôi liền ngồi xổm xuống, khắc ký hiệu xuống đất, phòng trường hợp bị mất phương hướng.

Giờ nên làm gì? Cầu cứu lão già có còn kịp không? Tiểu Nguyệt với lão Lý rút cuộc đã nhìn thấy gì? Càng nghĩ càng rối, mà càng rối thì càng không nghĩ ra được giải pháp.

Bỗng tôi phát hiện, sương mù dày đặc xung quanh, lại có bóng người mờ mờ đang chậm rãi lắc lư. Thật giống như có rất nhiều người đang đi tới chỗ tôi từ trong sương mù. Mà tư thế của những người này rất kỳ quái, đều kiễng chân đi bằng đầu ngón, cổ rất dài, cái đầu lệch ra. Tôi cố nheo mắt nhìn qua màn sương, nhưng không thể thấy rõ, sương mù quá dày đặc.

"Lão Lý, tiểu Nguyệt, là hai người sao?" Tôi nhìn vào màn sương gọi lớn, hi vọng có tiếng đáp lại. Nhưng hai người rất có thể đã rơi vào trạng thái ma dụng tường, đối với tiếng động bên ngoài hoàn toàn không nghe, cũng không nhìn thấy gì, chỉ có thể đi loạn trong không gian nhỏ do ma quỷ dụng nên.

Tôi thậm chí còn tưởng tượng ra nguy cơ của hai người lúc này lớn thế nào. Nhưng nếu thật sự hai người bị vây trong màn sương kia, mẹ nó, liệu sẽ gặp chuyện quý dị gì? Tôi quay đầu nhìn tới vị trí của tiểu Nguyệt và lão Lý, họ vẫn ngồi bệt tại chỗ như cũ.

Trong màn sương, những bóng đen mờ mờ kia nhất thời cũng không tiến tới nữa. Chắc hẳn là do trên vai tôi vẫn còn hai ngọn dương hỏa, cho nên chúng mới không dám lại gần.

Được rồi, chơi một phen đi. Đối phó với ma dụng tường, tôi vẫn có chút mảnh khèo. Tôi tùy ý tìm một gốc cây liễu, đào một cái hố dưới gốc, sau đó tiểu vào, đồng thời cắn ngón tay, nhỏ máu vào trong nước tiểu. Cuối cùng nhúng cành liễu vào, vẩy ra xung quanh (dơ v!⇒)

Không ngờ chiều này lại hữu dụng những bóng đen kia có vẻ sợ hãi, bị nước tiểu văng trúng, liên tục rút lui, mà màn sương cũng dần dần trở nên nhạt hơn.

Tôi mừng rỡ, vội vàng vẩy liễu trong tay nhanh hơn. Chẳng bao lâu, sương mù xung quanh đã tan đi hết, tôi mới thở phào, tới chỗ tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ xem xét.

Tới nơi, tôi lập tức cảm nín, đứng bên cạnh tôi nào phải hai người? Rõ ràng là hai gốc liễu trơ trụi, chẳng trách hồi nãy tôi không thể kéo lên được.

Vậy thì tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ thật sự giờ ở chỗ nào? Lúc này, tiếng kêu của tiểu Nguyệt lại vang lên từ đằng xa, hình như là từ chỗ gốc liễu già kia.

Tôi giật mình, vội vàng theo tiếng kêu mà chạy tới. Tới nơi mới phát hiện, tiểu Nguyệt với lão Lý đang nằm ghé vào gốc liễu, hai mắt thất thần, miệng kêu cứu.

Toàn thân tiểu Nguyệt với Lý mặt đỏ đầy bùn, thậm chí trong miệng lão Lý cũng đầy đất. Mà hai cánh tay hắn đang đóng đũa, giống như có người tới gần, phải giờ tay đuôi đi.

Tiểu Nguyệt thì không ngừng giật tóc mình, miệng kêu gào tránh ra, tránh ra! Tôi lập tức định tới đó thức tỉnh hai người. Nhưng vừa đi được hai bước, tôi liền cảm thấy trên thân cây liễu già này, giống như có vô số ánh mắt đang theo dõi động tĩnh của tôi.

Tôi không tự chủ được, rùng mình một cái, ngừng bước. Ánh mắt hướng lên phía cây liễu già.

Vừa nhìn lên thân cây, suýt nữa tôi sụp đổ thần kinh. Bởi trên những cành liễu, treo lủng lẳng từng cái đầu, tóc tai bù xù, lít nha lít nhít, phải đến cả trăm cái!

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 5: Hình nhân

Những đầu người này đều dính đầy máu tươi, hai mắt trợn lên, không có tròng đen, lạnh như băng nhìn tôi chăm chăm, toát ra oán khí cừu hận vô tận.

Đại não tôi lập tức cảm thấy thiếu oxy, suýt nữa bị dọa kêu lên thành tiếng. Có điều, trong lòng tôi biết rõ, hình ảnh trước mắt chỉ là ảo giác, lập tức rút một cành liễu, vụt liên tiếp vào Lý mặt đỏ và tiểu Nguyệt.

Một lúc sau, hai người dần dần không giãy dụa nữa, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi kéo tay hai người, nói: "Có chuyện! Trở về rồi hãy nói, mau rời khỏi rừng liễu này đã."

Lý mặt đỏ run rẩy nhìn tôi, lại liếc mắt qua tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt cũng có biểu lộ kinh dị nhìn tôi, anh mắt như là đang nhìn một quái vật.

"Sao vậy?" Nhìn thấy hai người có biểu hiện kỳ quặc, tôi liền biết không thích hợp, vội hỏi.

Lý mặt đỏ mở miệng trước: "Trương gia tiểu ca, con mẹ nó, người rút cuộc là người hay quỷ?"

"Ta đương nhiên là người." Tôi dờ khóc dờ cười nói: "Mau đi thôi."

Lý mặt đỏ giọng vẫn còn run run: "Không, không đúng, vừa rồi ta thấy người treo đầy đầu người trên lưng, còn muốn cắt cả cái đầu của ta nữa."

Doãn Tiểu Nguyệt cũng gật gật đầu: "Trương ca, hồi nãy tôi còn thấy anh đang điên cuồng nhò tóc tôi."

Tôi nhin không được, bật cười, hai người gặp ải giác kiểu gì vậy? Có điều nghĩ lại, tôi còn chán hơn họ, nhìn hai gốc cây lại ra hai người.

Tôi bèn bảo hai người, tất cả đều là ảo giác thôi, gốc liễu già này có vấn đề, chúng ta tranh thủ trở về đã. Lần này tôi dặn kỹ hai người, cứ coi như là mẹ gọi về ăn cơm cũng không được quay đầu lại, mới có thể thuận lợi thoát khỏi khu rừng.

Bước ra khỏi cánh rừng, cái cảm giác lạnh gáy mới hoàn toàn tan biến, tôi sợ hãi quay lại, nhìn mảng rừng đen kịt, lòng vẫn còn hoang mang. Mẹ nó, cánh rừng này rốt cuộc có ẩn chứa gì?

Lúc này trời đã tối hẳn, vừa tới chỗ lão già, Lý mặt đỏ tức giận đập văng cửa ra, giọng nấp nấp muốn hỏi tội lỗi.

Ai ngờ lão già đã mặc áo khoác, tay cầm đèn dầu chờ sẵn chúng tôi bên trong. Cũng không biết tại sao, vừa nhìn thấy lão, tôi lại có cảm giác đặc biệt an tâm, nỗi khiếp sợ trước đó, cũng dần nén xuống.

Lão già dò xét cẩn thận chúng tôi vài lần, sau đó mới hỏi: "Sao muộn như vậy, các người mới về?"

Tôi lạnh lùng vứt bỏ liễu trước mặt lão, nói: "Nói mau, tại sao ông muốn hại tôi?"

Lão già cười cười: "Đương nhiên là rèn luyện các người. Chỉ dựa vào công phu mèo cào của người, nếu không dùng nguy hiểm tôi luyện, để các người đi bãi tha ma cũng coi như là đi nộp mạng."

Nói xong, lão ngồi xồm xuống, cẩn thận đếm số cành liễu, cuối cùng lắc đầu nói: "Chưa đủ, tiếp tục đi bẻ thêm đi."

Con mẹ nó!

Lý mặt đỏ tức khắc nổi xung: "Muốn bẻ tự người đi mà bẻ, đánh chết ta cũng không đi nữa, nơi đó là nơi dành cho người sống sao?"

Lão già lại cười: "Xem người kia, chưa gì đã kích động, ta chỉ đùa chút thôi."

Nói tới đó, lão liền không tiếp tục đề ý chúng tôi nữa, mà lục lọi trong nhà, lấy ra rất nhiều dụng cụ, chùy, đinh, còn có những sọt dây thừng đủ màu sắc, bắt đầu hành động.

Chỉ thấy lão dùng chùy đóng đinh trên mặt đất, sau đó luồn cành liễu vào, lại quấn dây thừng nhiều màu lên, rất nhanh thành một hình nhân, có đủ tay chân.

Hành động thần bí của lão già khiến Lý mặt đỏ quên cả tức giận, ngồi xồm xuống, hiếu kỳ hỏi lão đang làm gì.

Lão già giải thích cho chúng tôi: "Những cây đinh này, là đinh bảy tác đóng áo quan, rút từ quan tài của một cô gái bị hãm hiếp mà chết. Mấy cọng dây thừng, cũng là từ tóc người chết bện thành. Về phần cây liễu già trong rừng, mỗi tuần lễ đều dùng máu người tưới cây, cho nên mới cao lớn như thế."

Quả thực là âm liệu, mười phần âm khí, lão muốn lấy độc, dùng những hình nhân này, công phá cái chốn bông tơ vàng kia.

Tôi hít sâu một hơi, có chút nghi ngờ nhìn lão già: "Thứ này, có tác dụng sao?"

Lão hừ lạnh một tiếng: "Cứ yên tâm. Ta hành nghề mấy chục năm, ăn muối còn nhiều hơn các người ăn cơm, một chiều này bách phát bách trúng, trước giờ chưa hề thất bại."

Mặc dù lão đã nói vậy, nhưng tôi vẫn lẩn cấn trong lòng. Tôi nhận ra, lão chỉ đang trấn an chúng tôi mà thôi, nếu như hấn thật lòng quan tâm chúng tôi, trước khi chúng tôi đi rừng liễu, đã phải căn dặn vài câu. Trước mặt lão già, chúng tôi đứng như mấy con cừu non.

Động tác của lão già thoăn thoắt, chẳng bao lâu những cành liễu tán loạn kia đã được bện thành một loạt hình nhân hoàn chỉnh, cánh tay, chân đều theo kích thước người thật, thậm chí còn dùng chu sa điểm hai còn mắt với cái mũi.

Nhìn đồng hình nhân này, tôi không nhin được bật cười, hỏi lão già sao lại bện nhiều như vậy?

Lão già nói, mục đích là để cho chốn bông tơ kia ngộ nhận những hình nhân này là người sống, tiến hành hãm hại. Sau khi thu thập những hình nhân này xong, oán khí của cái chốn cũng vơi đi nhiều, lúc đó chúng ta có thể ra tay.

Tôi cuối cùng cũng hiểu ra.

Lão già lại lấy kéo cắt nhánh cây ra thành từng đoạn nhỏ, cắm vào giữa háng hình nhân. Lý mặt đỏ thấy cảnh này, bật cười thành tiếng, tiểu Nguyệt thì càng là đỏ mặt, nhỏ giọng lầm bầm: "Lão lưu manh."

Tôi cũng không nhịn được, hỏi có phải muốn chân thật, còn cho hình nhân này cái để đi tiểu không?

Lão già giải thích: "Người không biết đây thôi, đoạn cành liễu này tuy nhỏ, nhưng tác dụng rất lớn. Chấn bông tơ vàng hận nhất là đàn ông, nên nó chỉ giết đàn ông. Cắm cái đoạn này vào, tức là chỉ cho chấn bông thấy đây là đàn ông, nếu người đưa cho nó một hình nhân không phân nam nữ, cái chấn chưa chắc đã động thủ."

Tôi không khỏi tán thưởng lão già tâm tư cẩn mật. Lão thờ dài, nói chỉ là từng trải mà thôi, cái nghề thương nhân âm phủ này, không cẩn thận sẽ mất mạng như chơi.

Làm xong hết tất cả, lão già lại mặc quần áo cho hình nhân. Nhìn từ xa, quả thật không phân biệt được người thật hay giả.

Lúc này đã là 11 rưỡi trưa, lão già đưa hình nhân cho tôi nói: "Mau đi đi, nhớ lấy, tới bãi tha ma, trực tiếp ném hình nhân vào bên cạnh chấn bông, tìm mọi cách tránh lộ diện, nếu không ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo."

"Nếu không thành công, nhất định phải kịp thời trốn thoát, giữa đường bất kể gặp chuyện gì, cũng không được quay đầu, nghe rõ chưa?"

Trải qua sự việc rừng liễu, đối với chúng tôi, mỗi lời dặn của lão đều ghi nhớ trong lòng, bởi chỉ cần sơ sẩy một chút, sẽ có khả năng hứng chịu tai họa

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 10 - Chương 6: Mê hồn trận

"Không thành vấn đề." Tôi xác nhận lại với lão: "Tôi chỉ cần chờ chấn bông tơ vàng quấn lấy hình nhân, sau đó ôm cái chấn về cho ông là được, đúng không?"

Lão già gật đầu, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cùng hai người lên đường. Nhiều người thật ra lại không tốt, dễ bị phát hiện, nên tôi muốn tiểu Nguyệt ở lại, tôi với Lý mặt rỗ hai người đi là đủ rồi. Nhưng tiểu Nguyệt nói, so với bãi tha ma, năng sợ lão già cô quái này hơn.

Đúng vậy, tôi cũng không biết lão già này có phải chính nhân quân tử hay không, bỏ một đại mỹ nữ như tiểu Nguyệt ở lại nơi này, không thể yên lòng, nên dứt khoát dẫn nàng theo.

Trong bóng đêm, chúng tôi dựa vào ánh đèn pin, lần mò tới bãi tha ma. Có thể đã trải qua tình cảnh thế này khá nhiều, nên tôi không quá sợ hãi.

Cầm hình nhân ném xuống bên cạnh chấn bông, chúng tôi ba chân bốn cẳng chạy tới núp sau một tấm bia mộ, quan sát động tĩnh.

Sắc trời tối đen, lại thêm nơi này gió lớn thổi mạnh, chúng tôi ở đầu gió, mắt nhắm mắt mở, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình nhân.

Nơi này hoang vắng, đêm đến là địa điểm lý tưởng cho thú hoang. Chẳng mấy chốc bên trong nghĩa địa xuất hiện nhưng cặp mắt xanh lè, chạy tới chạy lui, còn làm những hành động quái dị.

Tuy trong lòng tôi rõ, những động tĩnh này là do mèo rừng, chó hoang làm ra, nhưng trong không khí này, nhìn thấy ánh mắt xanh lè như vậy, vẫn không khỏi sợ hãi.

Nhưng dù có hoang mang thế nào, ánh mắt của tôi cũng không rời hình nhân. Giờ đã là giờ Tý, là lúc âm khí mạnh nhất, chấn bông chắc chắn sẽ có hành động.

Quả nhiên, chỉ lát sau, tôi bỗng nghe bên trong phần mộ bị đào bới phát ra tiếng phụ nữ khóc. Tiếng khóc u sầu ảo não, nghe mà nội tâm tôi cũng có chút thương cảm.

Tôi nói đùa: "Lý mặt rỗ, không phải người rất thích anh hùng cứu mỹ nhân sao? Cô gái đang khóc thút thít này chắc hẳn rất cần sự an ủi đó."

Lý mặt rỗ nghe rồi cười nhạo tôi. Tiếng khóc kia phảng phất tới từ nơi xa xôi, mà lại có cảm giác gần sát bên tai, tôi thấy tư tưởng mình cũng bắt đầu hốt hoảng. Xem ra, thứ này đúng là hung tới cực hạn, chẳng trách lão già nói tôi không phải đối thủ của nó.

Giờ phút này, tôi càng phải cẩn thận, vì tránh bị quý ám, tôi nghiêng răng cắn đầu lưỡi, mượn cảm giác đau để kích thích thần kinh. Đúng lúc này, tiếng khóc ai oán đột ngột dừng lại.

Mà từ phần mộ bị cháu ngoại của lão già đào lên, truyền đến một loạt âm thanh, nghe như có thứ gì đang chọt vật leo ra từ bên trong. Tôi căng hai mắt, cố gắng quan sát, nhưng ngoại trừ bóng tối dưới phần mộ, chẳng thấy gì cả.

Ngay sau đó, một cảnh kinh dị xảy ra

Chấn bông tơ vàng trên đất đột nhiên phồng lên, như có người chui vào. Không xong, quả nhiên có quý.

Mà trong chấn bông lại có âm thanh ma mị cất lên, giọng giống với tiếng khóc vừa rồi: "Quan nhân, người đã đến, chúng ta nghỉ ngơi đi."

Nói xong, chấn bông treo lơ lửng trong không khí, hướng tới hình nhân mà bay. Lý mặt đỏ sợ hãi, núp sau bìa mộ, nói: "Trương gia tiểu ca, ta xem ra đã hiểu. Hai người chết mấy ngày trước, trước khi chết chắc hẳn là ân ái một phen. Có thể xxx cùng ma, khẳng định sung sướng."

Tôi liếc hắt một cái: "Người thích thì có thể thử."

Lý mặt đỏ lập tức khoát tay: "Không, không, ta còn phải kiếm tiền nuôi con."

Chuyện xảy ra sau đó là tự nhiên, chấn bông rất nhanh quấn lấy hình nhân, toàn bộ không gian trở về yên ắng. Không có tiếng phụ nữ khóc, không có tiếng sột xoạt, thậm chí tiếng gió cũng giảm đi ít nhiều.

"Động thủ!" Tôi la lớn, sau đó bỏ nhào về phía chấn bông, tiểu Nguyệt và lão Lý cũng chạy sát theo tôi. Chấn bông mặc dù quấn lấy hình nhân, nhưng quả thực nhìn giống như có hai người đang nằm bên trong.

Tôi biết bên trong một cái chắc chắn là nữ quý, lập tức không khách khí, duỗi hai tay định ôm chấn bông đi.

Nhưng tôi vừa ôm vào chấn, sau lưng bỗng vang lên tiếng một đứa bé: "Dừng tay, mau thả xuống."

Tôi bị dọa hai chân co quắp, vội quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào, trong bãi tha ma lại xuất hiện một bóng đen nhỏ bé. Bóng đen này là ai? Vì sao lại đến đây, mà lại thần bí tới mức chúng tôi không phát hiện ra?

Lý mặt đỏ cũng giật nảy mình, nhưng thấy đối phương là con nít, lập tức nổi giận dưng dưng mắng: "Đêm hôm khuya khoắt, con cháu nhà ai, lại ra đây hù dọa người ta?"

"Hừ, không biết nhân tâm. Lão già kia muốn hại các người, giờ mau buông chấn bông xuống, chạy một mạch về hướng Tây, phía Tây có một con sông nhỏ, các người tới đó lập tức nhảy xuống, gặp bất kỳ tình huống gì cũng không được quay đầu lại, ngậm mình trong nước tới sáng."

"Đương nhiên, nếu các người có thể chờ đến khi mặt trời mọc, ta sẽ cứu các người lên, còn nếu không chịu được tới lúc đó, cũng không sao, ta sẽ tới nhặt xác các người."

Đứa bé nói chuyện rất có bài bản, tôi nghe mà rùng mình. Lão già muốn hại chúng tôi? Tại sao lão lại muốn hại chúng tôi?

Tôi không muốn tin đứa bé này. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tại sao tôi luôn cảm thấy giọng nói của đứa bé này rất quen? Giống như trước đây đã từng nghe qua. Tôi liền bật đèn pin, chiếu qua.

Nhìn rõ đứa bé, tôi kém chút nữa thì kêu lên. Không phải ai khác, chính là sư đệ của nam nhân áo thun, tiểu đạo đồng ở trong mê đồ quán HongKong.

Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Mặc kệ, đã là người của nam nhân áo thun, trăm phần trăm đáng tin. Tôi liền bảo lão Lý cùng tiểu Nguyệt: "Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau làm theo lời hắn nói."

Tôi vứt bỏ chấn bông trong tay, quay người nhắm hướng Tây mà chạy thục mạng. Trên đường đi, trong đầu tôi xuất hiện không biết bao nhiêu câu hỏi.

Tiểu đạo đồng không phải ở HongKong coi miếu sao, sao lại chạy tới tận đại lục?

Mà vừa rồi, lúc hắn tới, sao chúng tôi không nghe thấy tiếng bước chân?

Hay tiểu đạo đồng này là giả?

Càng chạy, suy nghĩ của tôi càng rối loạn, bởi vì căn bản tôi không biết, ở phía trước chờ chúng tôi là cây cỏ cứu mạng, hay là vực sâu không đáy?

Ngay đúng lúc chúng tôi đang chạy, phía sau bỗng vang lên một âm thanh quen thuộc: "Trương Cửu Lân, dừng lại."

Giọng nói lần này, là nam nhân áo thun. Phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức đứng lại, Lý mặt đỏ cùng tiểu Nguyệt cũng dừng theo, vô thức muốn quay đầu nhìn lại.

Nhưng tôi lại nhớ tiểu đạo đồng đã cảnh báo, lập tức hô: "Dừng quay đầu, tiếp tục chạy."

Lý mặt đỏ mắng một câu: "Đến cùng, ai là người tốt, ai là người xấu? Con mẹ nó loạn hết cả lên."

Tôi bất đắc dĩ cười khổ nói: "Chỉ có thể tới đâu hay tới đó, tiếp tục chạy về hướng Tây, ta cũng không tin sẽ bỏ mạng ở nơi này." Nói xong, tôi tăng tốc nhanh hơn.

Nam nhân áo thun thần bí xuất hiện ở phía sau, chắc chắn đáng ngờ, nên tôi quyết định không để ý tới.

P/s: phần này hấp dẫn vì

Quyển 10 - Chương 7: Tin hay không tin

Chúng tôi ba người cắm đầu chạy, phía sau thì nam nhân áo thun không ngừng la hét, bảo chúng tôi dừng lại.

Đương nhiên chúng tôi không dừng lại, đồng thời cũng gần như xác định, nam nhân phía sau là giả. Bởi hần trước giờ đặc điểm lớn nhất là ít nói, thủ đoạn cao cường. Nếu thật sự hần muốn ngăn chúng tôi lại, có cả ngàn cách, chắc chắn sẽ không đứng một chỗ kêu như quạ vậy.

Chạy không biết bao lâu, tiếng nam nhân áo thun cũng theo thời gian mà biến mất, đột nhiên lão già lại cầm đèn dầu, mặc áo khoác chặn trước mặt chúng tôi.

Mặt hần phần nộ, hai mắt vện đỏ, hỏi tôi tại sao không ôm chân bông về. Tôi trừng mắt lườm lão, không quan tâm, chỉ tiếp tục chạy.

Lão lại lần nữa chặn trước mặt tôi, tôi chạy né qua hần, lạnh lùng nói: "Cứu tinh của ta đã tới, không cần biết ngươi là ma quỷ xà thần gì, mau rút khỏi mắt ta."

Lão già dờ khóc dờ cười: "Tiểu tử, ngươi có bị ngu không? Vừa rồi những cái ngươi thấy đều do chân bông tơ vàng tạo ra ảo giác, lừa gạt các ngươi."

"Nếu lúc đầu các ngươi mang chân bông về, ta còn có cách giải quyết nó, giờ thì không kịp nữa rồi. Chân bông đã ám lên các ngươi, nếu còn muốn sống, mau cùng ta trở về." Lão già nghiêm ngặt nói.

Thấy lão già ngữ khí chừng chạc đáng hoảng, nội tâm của tôi lại lần nữa dao động.

Tôi hiện giờ, thà quyết tử chiến với chân bông một lần, còn hơn dính vào vấn đề này.

Lý mặt rỗ tốc độ cũng chậm lại, về mặt câu khẩu nói: "Trung gia tiểu ca, ngươi mau nghĩ kỹ đi, chúng ta rốt cuộc nên tin ai?"

Tôi lòng còn gapa gapa gấp hơn hần, chẳng biết làm sao, chỉ có thể nhìn sang tiểu Nguyệt với ánh mắt hi vọng: "Tiểu Nguyệt, nghe theo cô, cô là phụ nữ, trực giác tốt hơn chúng tôi."

Tiểu Nguyệt ngẫm nghĩ nói: "Trung ca, tiếp tục chạy, tôi cảm thấy lão già này là lạ."

"Sao cô lại nhìn ra được?" Cái này liên quan tới sinh mệnh, Lý mặt rỗ không dám sơ sẩy, nói.

"Ánh mắt không giống." Tiểu Nguyệt nói: "Ánh mắt của hần không giống ánh mắt đàn ông, là ánh mắt của phụ nữ."

Hoàn toàn chính xác, giờ tôi mới chú ý, lão già này mặc dù tỏ ra nghiêm túc, chừng chạc, nhưng ánh mắt lại uơu ướu. Chúng tôi lập tức hướng phía Tây chạy cắm đầu, lão già đuổi sát phía sau, đuổi một lát cũng biến mất.

Tôi nhẹ nhàng thở ra, xem ra phán đoán của tiểu Nguyệt là chính xác. Nhưng lúc này, nguy hiểm thực sự mới bắt đầu!

Khi chúng tôi chạy về hướng bờ sông, Lý mặt rỗ bỗng nhiên vấp ngã, kêu lên như heo bị chọc tiết. Tôi lập tức đỡ hần dậy, không ngờ hần lại co quắp toàn thân. Tôi vội hỏi: "Ngươi sao vậy lão Lý, cổ lên, chỉ còn một đoạn nữa là tới bờ sông rồi."

Nhưng hần căn bản không nghe được tôi nói, toàn thân co rút, vừa co người, vừa gào lên: "Biến đi, các ngươi biến đi, lũ bản thủ này."

Tôi hít sâu một hơi, biết Lý mặt rỗ tám phần là đã trúng tà, dứt khoát cõng hần lên vai, sau đó nói với tiểu Nguyệt: "Cẩn thận một chút, đừng rằng căn chót lưỡi, đề bảo trì tinh táo. Chân bông tơ vàng đuổi tới rồi."

Tiểu Nguyệt nhìn bộ dạng của Lý mặt rỗ sợ hãi tái nhợt, liên tục gật đầu. Tôi cố gắng cõng Lý mặt rỗ, chạy nhanh nhất có thể, mặc dù hai chân rã rời, nhưng không dám dừng lại nửa giây.

"Quan nhân, ngài định mang thiếp đi đâu?" Đứng lúc này, bên tai đột ngột truyền tới một giọng nữ nhu tình. Tôi kinh hoảng nghiêng đầu, phát hiện Lý mặt rỗ đang mỉm cười nhìn tôi, mặt lộ vẻ ma mị.

Tôi biết, nữ quỷ đã chiếm lấy thân thể của lão Lý, nên không để ý tới hần, tiếp tục chạy.

Nhưng âm thanh kia càng lúc càng lớn, nhiễu loạn tâm trí của tôi nghiêm trọng: "Quan nhân, ngài đừng chạy nữa, thiếp mệt quá, chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi."

"Cút mau!" Tôi gầm lên, đồng thời cắn chót lưỡi.

Đang chuẩn bị cắn chót lưỡi, dùng máu để trục xuất nữ quỷ khỏi người lão Lý, tiểu Nguyệt bên cạnh bỗng dừng lại. Tôi kinh ngạc hỏi: "Sao không chạy nữa, tiểu Nguyệt?"

Tiểu Nguyệt quay qua tôi, quỷ mị cười cười: "Quan nhân, nếu ngươi không dừng lại, ta sẽ giết ngươi."

Nói xong, tiểu Nguyệt phủ phục xuống đất, tư thế như một con sói, thân người cong lại, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào tới.

Con mẹ nó. Không phải chỉ có một vong linh bên trong chân bông tơ vàng thôi sao, hai người sao lại trùng chiều cùng một lúc?

Chẳng còn cách nào, tôi cắn răng, nắm tay nàng, định cưỡng ép nàng lùi đi. Nhưng vừa nín cánh tay tiểu Nguyệt, nàng lại như phát điên, nhè cổ tay tôi mà cắn.

Tôi ớn lạnh sống lưng, sao lại còn cắn người?

Mà Lý mặt đỏ lại ôn ôn nhu nhu nói: "Ngươi vẫn táo bạo như năm xưa."

"Bớt nói nhảm." Tiểu Nguyệt nói, âm sắc bén nhọn vô cùng: "Không ít người yêu thích sắc đẹp của ngươi, thèm rở dãi tài nghệ của ngươi, dùng lời đường mật lừa gạt ngươi, cuối cùng rồi bỏ ngươi. Thậm chí khi ngươi lâm bệnh nặng, cũng không để ý tới ngươi một chút, ngươi có cảm hận hay không?"

"Đã nhiều năm trôi qua như vậy, sao không buông bỏ?" Lý mặt đỏ thở dài bất đắc dĩ nói: "Nam nhân đều là gặp dịp thì chơi thôi, chúng ta há chẳng phải chìnhaf thứ đồ chơi, cho dù quần lấy hần, hần cũng sẽ không thật tâm chờ đợi ngươi."

"Hừ, không thật tâm chờ ta, vậy ta sẽ giết chết bọn hần, đau khổ mà ta nhận phải nhất định bắt chúng trả gấp ngàn lần." Tiểu Nguyệt nói.

"Được rồi." Lý mặt đỏ ai oán: "Tur Nhân đã qua đời, cần gì xoắn xuýt? Một ngày nào đó ngươi sẽ gặp được nam nhân tốt."

"Đừng ngu ngốc." Tiểu Nguyệt nói: "Bọn chúng chỉ là yêu thương thân thể bề ngoài của ngươi thôi, không có ai tốt hết."

Lý mặt đỏ bất đắc dĩ lắc đầu: "Ngươi thật hết thuốc chữa."

"Ha ha." Tiểu Nguyệt cuồng loạn cười lớn: "Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, ta không có thuốc chữa, ngươi cũng trầm luân theo ta mà thôi."

Nói xong, tiểu Nguyệt lại thủ thế, chuẩn bị nhào tới tôi.

Trải qua cuộc trò chuyện của hai người, tôi đã hiểu rõ đầu đuôi sự tình, tình huống rất rõ ràng, hai người là bị cùng một nữ quỷ ám lên. Chỉ có điều, không chế hai người là hai nhân cách đối nghịch của nữ quỷ.

Một cái là lương thiện nhu mì, một cái là vì yêu mà sinh hận, trở thành oán phụ, tính cách biến thái. Giống như một người bị bệnh tâm thần phân liệt.

Đối mặt với lão Lý và tiểu Nguyệt trong tình trạng này, tôi có chút thất thủ vô sách. Mắt thấy tiểu Nguyệt nhào tới, tôi liền quay đầu chạy. Tôi chạy, hai người cũng đuổi theo.

Tiếng tiểu đạo đồng lại vang lên bên tai, một mực chạy về phía trước, bất kể gặp điều gì cũng dừng ngừng lại.

Hai người đuổi theo tôi, cũng coi như đúng ý, chỉ có điều đó không phải do hai người chủ động làm ra.

Tốc độ của hai người rất nhanh, tính tình lại bất hòa, một người muốn bảo vệ tôi, một người muốn làm hại tôi, trên đường còn đánh lẫn nhau.

Tình cảnh này trong mắt tôi có chút mỉa cười, nhưng lại không cười nổi, chỉ sợ Lý mặt đỏ sẽ làm tổn thương tới tiểu Nguyệt. Tôi cũng không dám quay đầu lại nhìn, chỉ một hơi chạy tới bờ sông, đây phải chăng là nơi tiểu đạo đồng chỉ dẫn?

Không nói lời nào, tôi trực tiếp nhảy xuống sông. Tiểu Nguyệt với Lý mặt đỏ cũng đồng thời nhảy theo. Vừa chạm nước, hai người đều hét lên một tiếng. Mà âm tha h này, không còn là giọng của nữ quỷ nữa, chính là giọng của hai người. Tôi mừng rỡ, hai người đã trở lại là chính mình?

Vì ở dưới nước, nên tôi cũng không khó khăn nâng hai người lên, mỗi người một tay. Hai người rõ ràng là bị sặc nước, Lý mặt đỏ nổi lên, lập tức ho sặc sụa, ôm cứng lấy eo của tôi, thật kinh tởm.

Tiểu Nguyệt thì chắc là bị sặc do chìm dưới nước, tôi vội nhẹ nhàng vỗ sau lưng nàng, nàng phun ra mấy ngụm nước, sắc mặt mới dịu đi đôi chút.

Lý mặt đỏ ánh mắt sáng rực nhìn tôi, hần không thể tưởng tượng được, nói: "Biết ta vừa rồi nghĩ gì không? Ta vậy mà lại nghĩ, ngươi bị lạnh, có nên đan cho ngươi một cái áo len hay không."

Tôi yên lặng, Lý mặt đỏ này thú vị đấy, chắc là di chứng do quỷ nhập vào.

Tiểu Nguyệt cũng kinh ngạc nhìn tôi: "Vừa rồi tôi bị làm sao vậy? Còn muốn giết anh."

Tôi trấn an hai người, nói không sao đâu, hai người chẳng qua là bị ma ám mà thôi. Nói chưa dứt lời, hai người đều sợ hãi, nom nớp nhìn xung quanh. Tôi lần lượt phải trấn an cả hai, bảo họ yên tâm đợi dưới nước, trời sáng, tiểu đạo đồng sẽ tới cứu chúng tôi.

Hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nước sông lạnh buốt, thỉnh thoảng còn có cơn gió lạnh thổi tới, toàn thân rét run, ngáp mấy cái. Hiện giờ trời còn rất tối, điện thoại củ chúng tôi đều ngâm trong nước, chẳng thể nhìn thời gian, thật không biết một đêm này, làm sao vượt qua đây.

Chuyện này cũng chưa phải chuyện khiến tôi đau đầu. Đau đầu nhất bây giờ là, nữ quý kia liệu có chịu buông tha chúng tôi hay không? Chúng tôi liệu có gặp nguy hiểm nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 8: Oán linh song sinh

Sau này nghĩ lại, tôi thấy tình cảnh lúc ấy, vừa sợ hãi lại có chút mỉm cười. Ai có thể nghĩ được, chúng tôi lại gặp phải một ma nữ tâm thần phân liệt. Một nửa nó muốn làm hại chúng tôi, nửa kia lại tìm cách bảo vệ.

Thứ vật tà âm này, trong giới thương nhân âm phủ là cực kỳ hiếm gặp, có lẽ còn quý hiếm hơn cả gấu trúc. Chúng tôi gọi nó là "vật tà âm song sinh".

Loại vật tà âm này, cũng là loại giày vò con người ta nhất. Bởi vì một hồi muốn hại người, một hồi sau lại cứu người, làm cho người ta, trong thời khắc sinh tử, chết mà không thể an lòng.

Đầu óc tôi trống rỗng, thực sự không biết đối phó với ma nữ này thế nào. Cũng may từ lúc chúng tôi nhảy xuống sông, mọi thứ trở nên yên tĩnh lại, nữ quý kia cũng không đuổi tôi, trên trời trắng sáng vắng vẻ, chỉ có tiếng côn trùng kêu ở bờ sông.

Nếu như bình thường, tôi và tiểu Nguyệt cùng nhau ngồi ngắm trăng ở bờ sông lúc này, sẽ là một đêm hẹn hò lãng mạn. Có điều hiện giờ chẳng ai dám lên bờ.

Nếu như có thể, tôi thà ngâm trong nước sông hai ngày hai đêm, còn hơn là đối mặt với nữ quý. Vào thời khắc này, tôi chẳng có sự lựa chọn nào cả.

Nhưng đúng lúc đang miên man suy nghĩ, phía xa xa, mặt sông chợt có chút dao động. Gợn sóng nổi lên từng đợt đám bọt khí ừng ực, giống như có thứ gì đó đang từ đáy sông trồi lên.

Chúng tôi lập tức căng hai mắt, nhìn về phía đám bọt. Từ từ nhô lên, là một mái tóc ướt sũng, lòa xòa trên mặt nước. Sau đó, một mỹ nhân nhan sắc tuyệt trần cũng theo đó từ từ nổi lên.

Khỏe miệng của nàng lộ ra một nụ cười, hai vai trần mềm mại, mê người khôn nguôi. Trên vai còn đeo đai đỏ, trần ngập sự dục dãi.

Chúng tôi đều há hốc mồm, nữ quý mà cũng xinh đẹp như vậy ư? Trong khoảnh khắc này, đại não chúng tôi đình trệ, thậm chí không để ý tới việc nàng đang đến gần chúng tôi.

Chỉ tới khi nàng tới sát trước mặt, bàn tay lạnh buốt nắm lấy hai chân tôi, tôi mới có phản ứng, la lên: "Chạy mau!"

Thế nhưng, tôi lại chỉ có thể há mồm, mà không thể phát ra âm thanh nào. Thậm chí cả thân thể cũng không tự chủ, lơ lửng ở mặt sông.

Lý mặt rồi đã bơi xa hai mét, trông thấy tôi ngây ngốc tại chỗ, lập tức vòng lại, định kéo tôi đi. Nhưng nước sông xung quanh tôi lại giống như đồng thành một tầng băng, giữ chặt tôi ở giữa.

Tôi chỉ có thể trơ mắt nhìn nữ nhân xinh đẹp này nở nụ cười ma mị, sau đó ghé vào bên má tôi, máu tươi từ miệng phun xối xả vào mặt tôi.

Tóc cũng tróc ra từng mảng, khuôn mặt đang nhanh chóng phân hủy, chỉ trong khoảng 10 giây, một mỹ nữ xinh đẹp đã biến thành thầy ma. Thân kinh tôi lập tức tê liệt, suýt chút nữa đã ngộp nước mà chết.

Hai tay đang nắm chân tôi cũng phân hủy, vừa rồi còn có chút nhiệt độ, mềm mại nồn nà, giờ đã biến thành xương cốt trơ ra, nắm chân tôi đau nhức.

Tôi rõ ràng cảm nhận được, dưới da của mình có chút nhói nhói, giống như có thứ gì đang cố sức chui trong da của tôi vậy, sau đó da thịt tôi cũng dần phân hủy theo.

Tôi sững sờ, chưa bao giờ gặp phải tình huống nguy hiểm thế này. Nữ quý này lợi hại đến mức nào, mà có thể trực tiếp biến một người đang sống sờ sờ thành thầy ma thối rữa?

Đúng lúc tôi cảm thấy không gắng gượng được nữa, lại chợt phát hiện, nữ quý trước mắt chậm rãi "chuyển biến tốt đẹp" lên.

Từ một thầy ma thối rữa, rất nhanh lại trở về là một ca kỹ thanh lâu, tóc đen dài, làn da trắng nõn, tương phản hoàn toàn với xác thối trước đó.

Mà theo đó, tôi cảm giác, da thịt mình cũng dần khôi phục. Đây là mặt tốt, thầy ma vừa rồi hẳn là mặt xấu của nữ quý.

Nữ quý biến thành mỹ nhân, sau đó nhìn tôi cười mỉm, nụ cười này không hề tạo ra cảm giác sợ hãi, mà làm tôi có chút yêu thích.

Cứ như vậy, biến đi biến lại, tôi cứ chuyển trạng thái từ si mê sang sợ hãi, rồi lại si mê, đến tận lúc trời sắp sáng, tinh thần tôi đã bị giày vò gần như phát điên.

Lý mặt rỗ và tiểu Nguyệt một mực ở bên cạnh tôi, hai người chết lặng chứng kiến nữ quý biến đi biến lại, tới khi phía đông có tia nắng mặt trời hắt lên, cơ thể tôi mới được tự do.

Lý mặt rỗ lôi tôi lên bờ, toàn thân tôi đã không còn sức lực, nằm đó thở nặng nhọc.

Lão Lý cẩn thận kiểm tra cơ thể tôi một lượt, không thấy sứt mẻ gì, mới nhẹ nhàng thở phào, cười nói: "Tốt rồi, tốt rồi, mọi người đều ổn cả. Có điều ta có thắc mắc một chút, ngươi ân ái với nữ quý cả một đêm, cảm giác thế nào? Có bị thận hư không?"

"Cút." Giờ này hẳn còn trêu chọc tôi, tôi lập tức nổi giận. Tiểu Nguyệt thì đã thấm mệt, lăn ra ngủ từ lúc nào. Sự nặng cảm lạnh, đợi một lát tôi liền đánh thức nàng, bảo mọi người về suối tắm rửa.

Tiểu Nguyệt hỏi: "Không đợi tiểu đạo đồng sao?"

Ừ nhỉ, hôm qua tiểu đạo đồng nói chúng tôi chờ hắn ở bờ sông, nếu còn sống, hắn sẽ tới cứu chúng tôi. Vậy chờ một lát đi.

Rất lâu sau, chúng tôi không thấy tiểu đạo đồng tới, mà người tới còn làm chúng tôi an tâm hơn, đó là nam nhân áo thun.

Nam nhân đi tới, chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống kiểm tra hai chân của tôi. Xem xét một hồi, hắn mới nói: "Còn tốt, chưa nhiễm oán khí."

Tôi vội hỏi hắn, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao lão già kia lại muốn hại tôi? Lão có phải người đang dò la tung tích của tôi khắp nơi theo lời hắn nói không?

Nam nhân lắc đầu nói: "Không phải, lão già kia muốn ngươi chết thay cho cháu lão, cho nên tìm mọi cách lừa ngươi ôm chần bông về. Nếu như hôm qua ngươi ôm chần về thật, cho dù ta có ở đó, cũng không cứu được ngươi."

Sau khi nghe nam nhân nói, trong lòng tôi dấy lên nỗi sợ hãi. Mẹ nó, lão già này quả thực biết chơi người. Lão đem tôi đùa nghịch như con rối.

Đồng thời tôi cũng rất tò mò, nam nhân áo thun sao lại tìm ra chúng tôi? Sao tiểu đạo đồng cũng đến đây?

Nam nhân do dự một chút, sau đó lôi trong người ra một túi thơm. Túi thơm này xem ra đã nhiều năm rồi, vải đã sờn bạc, nhẵn nhụi nhúm nhúm. Hắn dùng ngón tay kẹp một nắm tóc trong túi thơm ra, nói: "Đây chính là tiểu đạo đồng mà các ngươi nói tới."

Tôi lập tức rét run từ đầu tới chân, chớp mắt đã là mồ hôi lạnh. Tiểu Nguyệt và Lý mặt rỗ cũng không phải kẻ ngu, nhìn thấy túi tóc kia lập tức biến sắc.

Thì ra vốn dĩ tiểu đạo đồng không phải người sống, mà là tiểu quý do nam nhân áo thun nuôi.

Chẳng trách tiểu đạo đồng lại quái lạ như thế, hẳn một mình ở trong đạo quán bỏ hoang, hẳn từ HongKong biến qua đại lục, chỉ có thể giải thích này mới phù hợp.

Tôi thở dài, nhìn nam nhân, có chút khó tin. Hắn lại lạnh lùng nói: "Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả, đây là một tiểu đạo đồng, thời cái cách, bị vệ binh đánh chết. Lòng mang oán khí không thể giải, ta thấy hắn đáng thương nên thu nhận hắn."

Nam nhân áo thun trước giờ thần bí, giờ lại càng làm tôi thấy hắn quái dị, hẳn vậy mà mang theo một tiểu quý trong người.

Về chuyện vì sao nam nhân tìm thấy chúng tôi, đơn giản là tin tức truyền nhau trong giới, cũng như cách mà lão già tìm ra tôi. Tôi lại lần nữa thấy sự liên kết đáng sợ trong giới thương nhân này, bọn tôi ẩn náu như vậy, mà chỉ ngày một ngày hai hắn đã tìm ra.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 9: Hoán mệnh

Nam nhân áo thun nói, chúng tôi đã đụng vào chần bông tơ vàng, cho nên nhất thời không thể rời đi, phải giải quyết chuyện này cái đã.

Có hẳn ở đây, tôi cũng an tâm nhiều, liền hỏi hẳn có kế hoạch gì.

Hắn nói: "Tìm lão già kia trước."

Sau đó chúng tôi chuẩn bị một chút, liền trở về trang trại.

Ngâm nước nguyên một đêm, hai chân của tôi đã tê dại, đi lại khó khăn. Nam nhân nhủ mày, cuối cùng tới đỡ tôi đi.

Cho tới giờ, tôi vẫn cảm thấy toàn thân khó chịu, đầu văng, mắt hoa, nhiều lần muốn nôn. Điều này làm tôi căm ghét lão già, bắt được hẳn nhất định tôi sẽ cho lão gánh hậu quả.

Có điều, khi chúng tôi tới trang trại, lão già đã mất tung mất tích. Lý mặt rỗ thấy vậy tức tới không thở nổi, chửi mắng lão chết không yên ổn. Trong lòng tôi cũng khó chịu, nỗi giận này không phát ra được, có thể sẽ nhớ suốt đời.

Nam nhân ngược lại chẳng chút hoang mang, tìm cái ghế đá ngồi xuống, nói: "Đừng nôn nóng, đêm nay lão già sẽ còn quay lại, chờ ở đây là được rồi."

Tôi đã quá mệt mỏi nên chẳng câu nệ, nằm xuống cái giường bản thiêu của lão mà ngủ. Tiểu Nguyệt và Lý mặt rỗ thì chê bản, nên trở về nhà nghỉ.

Có nam nhân giúp đỡ, tôi cảm giác an tâm hơn rất nhiều, ngủ một giấc ngon lành tới tối. Đang mơ màng, tôi bị đánh thức bởi âm thanh chít chít. Mở mắt ra, phát hiện nam nhân đeo kiếm trên lưng, nhìn chăm chăm vào một góc tường đồ nát.

Mà âm thanh chít kia, tới từ nơi góc tường đó. Thấy tôi dậy, nam nhân nói: "Ngươi ra lôi lão già vào đây."

Tôi không hiểu, nhìn quanh phòng một lượt: "Lão già ở đâu?"

Nam nhân chỉ tới góc đồ nát, chỗ đó có một đồng gạch, tôi liền đi tới, bới đồng gạch ra, phát hiện đằng sau là một cái hang chuột. Bên trong hang chuột tối om chẳng nhìn thấy gì, có điều tiếng chít chít là phát ra từ trong đó.

Nam nhân bảo tôi lôi lão già trong hang chuột ra? Lão là chuột thành tinh ư? Ban ngày là hình chuột, ban đêm biến thành người, sống trong phòng?

Không đợi tôi lên tiếng hỏi, nam nhân lại khoát khoát tay, ra hiệu đừng nói, sau đó bảo tôi đi tiểu vào hang. Nghĩ lão già là chuột tinh, đây là cơ hội trả thù lão, trong lòng vô cùng khoái chí, vạch quần tiểu luôn.

Tôi còn chưa tiểu xong, bên trong hang chợt có một bóng đen vọt ra. Không phải chuột to thì là gì? Nhìn thấy bóng đen vọt ra, tôi giật nảy mình. Còn chuột to như bắp tay người trưởng thành, toàn thân lông đen dựng ngược, hai mắt nhử xú, đỏ hoe. Nó lén lút nhìn bốn phía, sau đó lập tức chạy ra phía cửa.

Mà đúng lúc nó sắp chạy tới cửa, nam nhân liền xuất thủ, chỉ thấy hẳn vung tay lên, rắc một vòng bột trắng quanh con chuột.

Vừa gặp phải đám bột trắng này, con chuột to không dám động đậy, tỏ ra tội nghiệp nhìn nam nhân, hi vọng hẳn có thể tha cho nó.

Tất nhiên nam nhân không thả nó đi rồi, chỉ thần nhiên nói: "Chờ một lát, lão già sẽ về nhanh thôi."

Tôi rất kinh ngạc, hỏi hẳn, còn chuột này có quan hệ gì với lão già kia? Nói thật, tôi ngày càng cảm thấy con chuột và lão già kia giống nhau, mờ nhạt, thậm chí cả tập tính sinh hoạt cũng như nhau. Bản thiêu, rách nát, vĩnh viễn sống trong hôi thối.

Lý mặt rỗ với tiểu Nguyệt lát sau đã tới. Nhìn thấy tôi nắm đuôi con chuột, Lý mặt rỗ cười âm thầm: "Trương gia tiểu ca, ngươi túm đuôi con chuột làm gì? Tôi nay định dùng nó cho bữa tối à?"

Tôi hung hăng lườm hẳn: "Đến mà cũng không biết đường mang cho ta ít đồ ăn, ta nhịn đói cả ngày nay rồi."

Tiểu Nguyệt cười cười: "Quên sao được anh." Nói xong, nàng ra xe lấy hai hộp cơm gà đưa cho bọn tôi.

Tôi đói muốn chết, ném con chuột cho Lý mặt rỗ, bảo hẳn giữ cái đuôi để tôi với nam nhân ăn cơm.

Trong lúc ăn, Lý mặt rỗ cứ hỏi đi hỏi lại chuyện con chuột. Nam nhân ăn cũng không ngon miệng, đành phải giải thích cho hẳn: "Lão già kia, đem mệnh cách của mình hoán đổi cùng con chuột này. Nói cách khác, lão già tồn tại dưới thân phận con chuột, mà con chuột lại tồn tại dưới thân phận của lão."

Như vậy, ban ngày dù có bị kẻ thù tìm tới, cũng là gây chuyện với con chuột, còn bản thân lão thì ở trong hình hài con chuột nên sẽ không sao. Bởi vậy lão mới có thể sống tới bây giờ.

Lý mặt rỗ tròn mắt: "Chuyện này cung làm được?"

Nam nhân gật đầu. Tôi thì tò mò hỏi hẳn, ngộ nhờ con chuột này chết, lão già kia chẳng phải sẽ chết luôn sao?

Nam nhân nói, muốn giết con chuột này không dễ dàng. Huống chi, nếu giết con chuột này thật, lão cũng sẽ hoán đổi mệnh cách với con chuột khác. Trừ khi lão chết già, nếu không người khác rất khó giết được lão.

Tôi như có điều suy nghĩ, nhẹ gật đầu hiện giờ trong tay chúng tôi nắm con chuột này, lão già chắc chắn phải đến. Nam nhân lại tiếp tục vẩy bột trắng xung quanh phòng sau đó bảo Lý mặt đỏ thả chuột ra. Con chuột loang loang trong vòng bột, không dám chạy, trông mắt đảo tròn.

Được khoảng mười phút, nó bắt đầu rúc rúc xung quanh, ý đồ tìm chỗ hở của vòng bột mà chạy ra. Có điều nó làm sao thoát ra được, nên mấy lần cố gắng đều vô ích.

Tôi lại hỏi nam nhân, sao tự nhiên con chuột lại liều mạng thoát thân như vậy? Nam nhân nói, lão già kia đang ở gần đây.

Lý mặt đỏ trong nháy mắt nổi giận, cầm một cây gậy dưới đất lên, hừ lạnh: "Lão già, tốt nhất ngươi nên lộ mặt ra, nếu không ta đập chết con chuột này."

Một tiếng cười ngượng ngừng vang lên, sau đó cửa mở ra lão già mặc áo khoác đi vào, cung kính nhìn nam nhân: "Nhất Sơ, sao người lại ở đây?"

Nam nhân hừ một tiếng: "Nếu ta không tới đây, bọn hần còn sống nổi sao?"

Lão già gãi đầu: "Đừng nóng giận, ta không biết bọn hần là bằng hữu của ngài."

Lý mặt đỏ và tôi sấn tới, chặn trước chặn sau lão già, làm lão hoảng sợ biến sắc: "Hai vị bằng hữu bớt nóng, kỳ thật ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho các ngươi thôi." "Tôi cần rằng, tức tới nỗi sùi bọt mép: "Tốt cái đầu ngươi. Ngươi muốn tốt cho lão tử? Muốn tốt điểm nào? Hôm nay ngươi không nói rõ ràng, ta sẽ cho ngươi tàn phế."

Lý mặt đỏ cũng trợn mắt, khủng bố dọa hần. Lão đầu cười nói: "Hai vị không biết à, hai vị đã bị người khác theo dõi, đằng nào cũng sẽ chết, chi bằng trước khi chết vì ta làm chút chuyện, cũng coi như là tích đức, đúng không?"

"Và lại, nếu rơi vào tay bọn người kia, hậu quả nhất định sẽ vô cùng thâm trọng."

Tôi kinh ngạc, lời lão già và nam nhân áo thun chắc hẳn cùng là nói về một bọn. Nam nhân có vẻ còn quan tâm vấn đề này hơn tôi, lập tức hỏi: "Ngươi biết ai đang điều tra bọn hần? Nói ta nghe!"

Lão già cười nói: "Trong giới thương nhân âm phủ này, bản lĩnh như vậy cũng chỉ có Long tuyền sơn trang, hà tất ta phải nói thẳng ra?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 10 - Chương 10: Liễu Như Thị

Nam nhân thân nhiên nói: "Quả nhiên là bọn chúng."

Tôi phì cười: "Tại sao lại liên quan tới Long tuyền sơn trang cơ chứ."

"Nghe nói là vì chuyện vận thi đăng. Cụ thể thế nào ta cũng không rõ." Lão già đáp.

Vận thi đăng? Tôi hít sâu một hơi, chỉ là một vật tà âm thôi mà, sao tổ chức này lại vì nó mà đuổi cùng giết tận tôi cơ chứ?

Nam nhân có vẻ như không muốn lão già nói thêm, liếc mắt ra hiệu, lão liền ngậm miệng. Nam nhân đã không muốn cho tôi biết, dù có hỏi thế nào hẳn cũng sẽ không nói. Tôi chỉ hỏi hần tới nay giải quyết cái chấn bông kia thế nào?

Nam nhân khẽ nhún mày: "Ngươi biết chủ nhân cái chấn bông là ai không?"

Tôi lắc đầu.

"Là ca ký thời Minh, Liễu Như Thị." Nam nhân nói (từ giờ e để tên là Nhất Sơ cho dễ nhớ, cứ nam nhân áo thun nghe chả ra sao). "Chuyện cũ liên quan tới Liễu Như Thị chắc ngươi đã nghe qua?"

Tôi giật nảy mình, ngàn lần không nghĩ tới một vật tà âm bình thường lại có quan hệ với Liễu Như Thị. Lập tức địa vị cái chấn trong lòng tôi nâng lên đáng kể.

Liên quan tới Liễu Như Thị, tôi rất rõ ràng, đại khái, nàng có tài sắc truyền kỳ một đời, đủ để làm rung động bất kỳ ai làm công tác văn hóa nghệ thuật.

Liễu Như Thị từ nhỏ thông minh hiếu học, nhưng giả cảnh bản hàn, bị bán tới sông Tần Hoài làm kỹ nữ. Liễu Như Thị chẳng những sắc đẹp mỹ miều, mà còn tinh thông cầm kỳ thi họa, được đứng đầu trong "Tần Hoài bát diễm", dùng chiêu bài "bán nghệ không bán thân", đã động không ít tới công tử quyền quý.

Chỉ tiếc, Liễu Như Thị ba lần gả làm vợ một người, có kết thúc rất bi thương.

Có một thời, nàng nổi danh là phu nhân của thượng thu bộ lễ Tiên Khiêm Ích, khiến cả sông Tần Hoài ghen tị.

Vậy mà một người con gái tài sắc vẹn toàn như vậy, khi lâm bệnh, chẳng ai thèm ngó ngang tới nàng, chỉ ôm lấy tấm chăn bông, lưu hận mà chết đi.

Chúng tôi đều nhất thời hoang mang, thật khó mà tưởng tượng được chiếc chăn bông này lại thuộc về nhất đại tài nữ thời Minh.

Lão già lại có nghi vấn: "Không đúng, Liễu Như Thị chết ở Thường Thục Giang Tô, sao thi thể lại xuất hiện ở đây?"

Nam nhân giải thích: "Liễu Như Thị đúng là chết ở Thường Thục. Nhưng do thân phận đặc biệt của nàng, những quan lại quyền quý từng thê non hện biến với nàng đều không có mặt đưa tiễn. Cuối cùng, mấy kỹ nữ đồng nghiệp mang quan tài đi nơi khác hạ táng."

"Cái chăn bông này, trong giới thương nhân âm phủ được xưng là chăn kim hoa nghe nói phụ nữ đắp cái chăn này lên, sẽ được Liễu Như Thị chiếu cố, trở nên khuynh quốc khuynh thành, không đàn ông nào có thể cưỡng lại. Nhưng có ai ngờ, cái chăn này động lại, chỉ là một cỗ oán khí của Liễu Như Thị."

"Quá biến thái." Lý mặt đỏ nói: "Một di vật của người chết, mà lại đồn thổi rằng khoác nó lên sẽ trở nên nghiêng nước nghiêng thành, đám người này không có não hay sao?"

Nhất Sơ nói: "Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, bởi dù cho xuân hạ thu đông, cái chăn bông này đều lạnh như băng đá, dùng nó bọc thi thể thù dù trời nóng vẫn giữ được nguyên vẹn sau cả tháng, trên khoe miệng thi thể thậm chí còn mỉm cười. Cho nên mọi người mới tin là cái chăn này có siêu năng lực."

Tiểu Nguyệt chen vào: "Thật ra mà nói thì khí lạnh này, chẳng phải là từ nội tâm của Liễu Như Thị hay sao? Cả đời truy cầu tình yêu, đến cuối cùng lại phát hiện tất cả đàn ông đều lừa nàng, bất cứ ai trải qua chuyện này, trái tim cũng sẽ băng lạnh."

Tôi thương cảm thờ dài một tiếng.

Lão già thì ngược lại, hung hãn nói: "Người đáng thương tất có chỗ đáng hận. Chết thì đã chết rồi, sao còn hại cháu ta?"

Nhất Sơ trợn mắt lườm lão già: "Nếu cháu ngươi không đào cái chăn bông lên, nó có xảy ra chuyện không? Và lại, chắc hẳn nó làm chuyện gì bất nhĩ với thi thể Liễu Như Thị nên mới có kết cục như vậy."

Lão già lúng túng gấu đầu, không nói gì thêm.

"Trương Cửu Lân, tối nay ngươi đi giải quyết chăn bông tơ vàng." Nhất Sơ bông gơ tay chỉ vào tôi.

Tôi có chút sợ hãi, hỏi hắn tôi liệu có làm được không? Có nguy hiểm không? Dù gì đêm qua tôi cũng đã nếm qua sự lợi hại của chăn bông.

Nhất Sơ bảo tôi cứ việc yên tâm, chỉ cần theo lời hắn chỉ dẫn, sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Đêm đã về khuya, Nhất Sơ chuẩn bị chút đồ vật, sau đó dẫn bọn tôi tới bãi tha ma. Nhiệt độ hôm nay có vẻ lạnh, gió lớn gào thét, trên trời không có lấy một vì sao. Tôi khá lo lắng, bởi Nhất Sơ bảo tôi đi làm mỗi nhữ, ngủ trên cái chăn bông kia.

Nói xong, mấy người liền trốn đi, tôi hít sâu một hơi, châm một điếu thuốc, uống hai ngụm rượu làm ấm cơ thể, lấy chút can đảm, rồi đi tới chỗ cái chăn.

Nơi này gần đây vừa có hai người chết, cùng một chỗ, với hoàn cảnh như vậy, nói không sợ là nói láo. Có điều, tôi nghĩ có bọn Nhất Sơ yểm trợ phía sau nên cũng vững tâm hơn nhiều.

Tôi nhìn cái chăn, cúi người vái chào, nói: "Trời không còn sớm nữa, ngủ đi."

Nói xong tôi khó khăn chui vào trong chăn. Bên trong mùi bùn đất lẫn với mùi tử thi, làm tôi vô cùng lợm giọng, nhưng vẫn phải cố nén, tận lực suy nghĩ những chuyện tốt đẹp để cưỡng ép mình.

Chăn bông tơ vàng thật sự rất lạnh, như một cái hầm băng nhĩ, làm tôi toàn thân run rẩy.

Nhất Sơ cũng thấy lạ. Trong hoàn cảnh thê lương này, lại lạnh thấu xương, căn bản không ai có thể ngủ. Nhưng tôi lại ngáo liên tục, cảm giác không làm chủ được đầu óc, buồn ngủ díp mắt.

Tôi cắn đầu lưỡi, cảnh cáo mình không thể ngủ, rất có thể vừa nhắm mắt lại sẽ vĩnh viễn không mở ra được nữa.

Đang lúc tôi mơ mơ màng màng, bên tai bỗng vang lên một giọng nói quen thuộc, từ dưới mộ phản truyền đến.

Thần kinh của tôi lập tức cảnh tỉnh. Rất nhanh tôi cảm giác chăn bông hé lên một góc, sau đó có một vật chui vào.

Vật kia thân thể lạnh toát, mơ hồ tỏa ra một mùi hương cơ thể say lòng người, không khỏi khiến tôi tâm ý viên mãn.

Tôi biết vật này chính là vong linh sống nhờ trong chăn bông.

Một cánh tay sờ soạn trên ngực tôi, làm có thể tôi bất giác nóng lên. Nhưng tôi không dám mở mắt, chỉ có thể nghe theo lời Nhất Sơ căn dặn, nói: "Trời không còn sớm nữa, mau ngủ đi."

"Phu quân." Đối phương bỗng nhiên nhẹ giọng khóc nức nở: "Người sắp rồi bỏ thiếp phải không, người có thể đừng bỏ thiếp được không?"

"Đừng nói lời ngốc nghếch." Tôi đáp.

"Haiz" Đối phương thở dài: "Đàn ông các người, đều dùng những lời này lừa gạt phụ nữ hay sao? Vậy người quay lại đây đi."

Tôi liền xoay người lại, lần này tôi không nhìn được mở mắt ra, mà nhìn qua, lập tức giật mình.

Tôi bỗng thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa hoa. Nhìn cách bài trí bên trong, cũng đoán được đây là phòng thanh lâu thời Minh, bình phong thêu hoa, nền uyên ương. Tôi nằm trên giường cùng một nữ nhân xinh đẹp.

Nữ nhân này thực sự rất đẹp, môi đỏ răng trắng, ánh mắt sáng ngời nhìn tôi, khoe miệng mỉm cười như có như không, nhưng lại ẩn chứa nét đau thương đằng sau nụ cười ấy.

Ánh mắt của nàng rất sâu thẳm, tôi tựa như bị nàng nhìn thấu nội tâm mềm yếu, đồng thời đầy sợ hãi, cộng thêm chút tự ti.

Nàng xinh đẹp, cao quý khiến tôi có cảm giác đang với cao.

"Phu quân, nếu có một ngày thiếp trở nên xấu xí, lại không một xu dính túi, người có vứt bỏ thiếp không?" Nàng hỏi.

Tôi cười nói: "Nàng nói linh tinh gì vậy. Ta sẽ không như vậy đâu. Một ngày là vợ chồng, trăm năm tình nghĩa, bất kể nàng trở thành thế nài, ta đều giữ nàng bên cạnh, không rời."

Nàng thở dài, sâu kín nói: "Chỉ sợ người gạt thiếp. Đàn ông các chàng, đều là ong bướm."

"Ta không gạt nàng."

"Thật sao?" Nàng bỗng nhiên cười lạnh: "Vậy để thiếp thử xem, đến cùng là chàng có gạt thiếp hay không."

Vừa dứt lời, mắt tôi tối sầm lại và khi xung quanh lần nữa sáng lên, tôi bị dọa tới ngất thờ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 10 - Chương 11: Có em trong đời

Đây là một phòng tang lễ! Ánh nến mờ nhạt, hai bên câu đối phúng điếu đau thương.

Còn Liễu Như Thị, giờ này đang nằm yên trong quan tài gỗ đồ chót. Trước đó còn là một kỹ nữ phong hoa tuyết nguyệt, giờ này đã biến thành một thi thể lạnh băng.

Khuôn mặt nàng đầy nếp nhăn, làn da nhợt nhạt vô sắc, hai quầng mắt thâm xỉ do đau bệnh, trông già đi tới hai ba chục tuổi. Cặp mắt kia còn như xung huyết, đỏ ọc nhìn tôi chăm chăm, làm tôi không khỏi sợ hãi.

Dù nỗi sợ đã dâng lên tới cực điểm, nhưng tôi vẫn phải cố gắng kìm nén, tự nhủ mình phải thật bình tĩnh, nếu không sẽ mãi mãi bỏ mạng tại nơi này.

"Chàng... đang sợ hãi sao?" Liễu Như Thị rốt cuộc cũng nói chuyện. Đôi môi nhợt nhạt của nàng bất động, đôi mắt không nháy, âm thanh khàn khàn từ sâu trong yết hầu phát ra, khiến tôi rùng mình.

"Không sợ." Tôi nén hơi nói: "Răng long đầu bạc, đó chẳng phải lời hứa năm xưa ta nói với nàng sao? Giờ thực hiện được, ta rất an lòng. Nàng mang ta đi cùng đi, trên hoàng tuyền lộ có ta chăm sóc cho nàng."

Thân thể của Liễu Như Thị run lên bần bật, khoe mắt dâng trào nước mắt: "Chàng... chàng thực sự không rời bỏ thiếp?"

"Nhất định không." Tôi cười, lấy tay lau nước mắt cho nàng: "Nếu có kiếp sau, ta vẫn muốn bên nàng."

Liễu Như Thị thở dài, nước mắt càng trào ra. Mà bề ngoài của nàng, cùng theo đó mà dần trở về bình thường, vẫn xinh đẹp như vậy, khiến người ta si mê. Quang cảnh xung quanh cũng từ tang tóc biến thành căn phòng lầu xanh.

"Chàng đi đi." Nàng nói: "Thiếp không đáng để chàng vương vấn. Chỉ cần biết chàng có tấm chân tình này, thiếp đã mãn nguyện rồi."

Nói xong, Liễu Như Thị ngồi dậy, nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, ánh mắt ẩn chứa đau thương.

"Thực ra nàng rất tốt." Tôi nói: "Mau cùng ta đi, rời khỏi chốn lầu xanh vô tình này, đến nơi thuộc về nàng."

"Thiếp...có thể? Chúng ta tới nơi nào?" Nàng rung rung.

Tôi cười nói: "Đưa tay cho ta, con đường từ nay tới cuối đời, ta dắt nàng theo."

Nàng kích động nhìn tôi, cuối cùng ánh mắt đầy hy vọng, khẽ gật đầu. Tôi nắm lấy tay nàng, nghe theo lời Nhất Sơ dặn, nhắm hướng Đông mà đi.

Nàng thì theo sát tôi, nắm chặt bàn tay, ánh mắt không dám rời tôi một giây, chỉ sợ tôi sẽ biến mất trước mặt nàng.

Không biết cứ thế đi được bao lâu, tôi chợt nghe giọng của Nhất Sơ. Bùng tỉnh, tôi mở mắt ra phát hiện mình vẫn đang nằm trong tấm chăn bông lạnh giá, toàn thân rét run, hai chân tê cứng tới mất đi cảm giác.

"Xong rồi." Nhất Sơ đứng bên cạnh nói.

Nghe giọng Nhất Sơ, lão già lập tức lôi tôi từ trong chăn ra, móc một bình sứ nhỏ màu trắng, dùng nhánh cây đập nước bên trong, vẩy lên chân tôi. Hai chân tôi vì vậy mới lấy lại cảm giác, khó nhọc đứng lên.

Sau đó lão già lại vẩy chút nước lên cái chăn, rồi thận trọng gấp chăn lại. Tôi vội hỏi Nhất Sơ, oán khí trong chăn phải chăng đã được tiêu trừ?

Hắn gật đầu: "Đúng vậy, có điều nếu ngươi phải tìm chủ cho nó càng sớm càng tốt. Tới sông Tần Hoài, tìm một nữ tử phong trần mà bán nó đi. Bán xong mới không phải lo lắng."

Tôi gật đầu, cúi xuống ôm chăn bông vào lòng. Không biết có phải ảo giác hay không, nhưng trước đó chăn toàn mùi hôi thối, giờ trong tay tôi lại phảng phất mùi thơm cơ thể phụ nữ, rất giống với mùi hương trong giấc mộng vừa này.

Liễu Như Thị thật sự vừa ghé qua? Vấn đề này có lẽ chỉ trong lòng nàng mới rõ.

Nhất Sơ nói, hẳn còn có chuyện phải giải quyết, liền rời đi. Trước khi đi, hắn dặn đi dặn lại lão già, phải chiều cổ chúng tôi thật tốt. Lão già gật đầu lia lịa.

Chờ Nhất Sơ đi khỏi, tôi liền hỏi lão già, làm cách nào tới sông Tần Hoài? Nếu đi cao tốc Nam Kinh tôi không dám, ngộ nhỡ bị người của Long tuyến son trang phát hiện, sẽ nguy hiểm.

Lão già ném bình sứ nhỏ trong tay cho tôi, bĩu môi: "Một đám nhát gan như thỏ đế, sao Nhất Sơ lại kết giao với các ngươi chứ? Nhớ cho kỹ, trước khi lên đường, mở cái bình uống mỗi người một ngụm, sau đó cứ cách hai giờ lại uống một ngụm nhỏ."

"Đây là thứ quái quỷ gì?" Lý mặt đỏ hớt hơ, cầm bình sứ nhỏ trong tay lắc lắc.

"Nước tiểu Địa Long." Lão già nói: "Có uống không? Không uống thì trả đây, thứ quý báu như vậy, ta chẳng nỡ cho ngươi."

"Địa long là con mẹ gì?" Lý mặt đỏ tò mò.

"Là thứ ngươi đang nắm." Lão già tứ giện.

Lý mặt đỏ tay xách con chuột lên, không nhìn được bật cười: "Không phải ngươi nói địa long là con chuột này đấy chứ? Bảo chúng ta uống nước đái chuột, cái này ngươi cũng nghĩ ra được."

Mắt thấy lão già lao tới muốn giật lại bình sứ, tôi vội bảo Lý mặt đỏ ngậm miệng, thứ này chắc chắn giá trị liên thành. Nếu không, lão già có gia sản đủ mua mười huyện thành này sẽ chẳng tiếc rẻ như thế.

Chúng tôi cáo biệt lão già, sau đó liền mang chăn bông tơ vàng rời đi.

Không biết có phải do hiệu quả của nước tiểu địa long hay không, trên đường đi tôi rất tỉnh táo, chạy xe mấy giờ liền cũng không có vấn đề, càng chẳng cảm thấy có ai lén lút theo dõi.

Cảnh sát Nam Kinh quản lý rất nghiêm ngặt, cho nên vừa tới nội thành, chúng tôi chỉ có thể đi xe bus tới sông Tần Hoài.

Sự việc chặn kim hoa, chẳng mấy chốc mà truyền đi rất nhanh trong giới thương nhân âm phủ. Mỗi ngày, người tới xem chăn bông rất nhiều, hầu hết là thương gia đồ cổ, nhưng chỉ là hiếu kỳ, không có ý thực sự muốn mua, bởi vì họ là đàn ông, chặn kim hoa đối với họ chỉ có hại mà không có lợi.

Cuối cùng, cái chăn được bán cho một cô gái với giá hai trăm vạn. Cô gái này đáng vẻ thướt tha yêu kiều, ăn mặc hở hang, chạy một chiếc mercedes, không nói cũng biết, đang được đại gia nào đó bao nuôi.

Do chăn kim hoa có thể giúp nữ nhân tăng sự hấp dẫn, cho nên đối với cô gái trẻ này là đồ khó tìm.

Có điều mua bán thành công, tôi lại chẳng vui mừng nổi, cũng chẳng biết bán chẵn kim hoa cho cô ta là giúp cô ta hay là hại cô ta.

Phụ nữ ơi là phụ nữ, có đôi khi rất phức tạp, nhưng đôi khi lại đơn giản vô cùng. Các nàng trăm tính ngàn toán cũng chỉ để giữ chân đàn ông. Nhưng thế gian toàn là đàn ông bạc tình bạc nghĩa, những cô gái này, rốt cuộc cũng là đem thanh xuân của mình ra đánh bạc.

Tôi chợt nhớ tới lời một ca khúc: "Có biết bao người từng yêu sắc đẹp của em thời thanh xuân, họ yêu thương em thật lòng hay là giả dối?"

Chỉ một người vẫn luôn yêu em chân thành bằng cả trái tim, và yêu luôn những nếp nhăn trên khuôn mặt em."

(Lời bài hát "Khi em già đi" của Triệu Chiếu. Các thím search nghe thử nhé, hay lắm).

So với Liễu Như Thị, người được nhắc tới trong bài hát thực là hạnh phúc.

Hết phần 11

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 12 - Chương 1: Gã chủ thuyền quái dị

Một cái chẵn bông, nhẹ nhàng bán được hai trăm vạn, cũng coi như đi chuyến này không uổng phí.

Đương nhiên, số tiền này chia đều cho ba người: tôi, tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ. Chia xong thì dư ra mấy vạn số lẻ, tiểu Nguyệt nói, thôi thì số tiền này coi như chi phí du lịch, chúng ta ở lại Nam Kinh xả hơi một phen có được không? Dù sao Nam Kinh cũng là cố đô của lục triều, đi một vòng có khi còn gặp được vật tã âm khác.

Tôi cười gật đầu đồng ý, ngó qua Lý mặt đỏ thì đang tiếc đứt ruột, nước mắt lưng tròng.

Ở Nam Kinh đang là mùa đông, phong cảnh rất đẹp. Đi dọc bờ sông Tần Hoài, ngắm nhìn kiến trúc cổ kính, cảm thấy tâm tình vô cùng thanh thản.

Xung quanh bờ sông, nhà cửa đều đã được tu sửa thành khách sạn, nhà nghỉ. Bởi đây là danh lam thắng cảnh, nên sinh hoạt rất đắt đỏ, chúng tôi phải bỏ ra một số tiền không nhỏ mới có thể ở trên du thuyền một đêm, ngắm cảnh sông Tần Hoài.

Lý mặt đỏ nửa đùa nửa thật, nói có rượu có thịt, chỉ thiếu nữ nhân; nếu giờ đang là thời nhà Minh, mỗi ngày hẳn chắc chắn sẽ đến đây nghe hát, có thể được nhìn thấy Liễu Như Thị hồi còn trẻ, hẳn chết sớm mấy năm cũng không luyến tiếc.

Tôi thật sự nghi ngờ Lý mặt đỏ này có lúc chết trên bụng nữ nhân...

Ngồi trên thuyền tối tối, một sự việc đặc biệt xảy ra. Chủ thuyền là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, đang uống rượu với bạn bè ở đầu thuyền, tiếng nói chuyện ồn ào, làm người ta ngủ không yên.

Lý mặt đỏ bực mình, mấy lần ra kêu ca, nhưng gã chủ thuyền vẫn không chịu nói nhỏ đi.

Lý mặt đỏ bị trêu gan, tức giận vén tay áo lên định ăn thua đủ. Nhưng ở nơi lạ nước lạ cái, không nên gây sự là tốt nhất, nên tôi túm Lý mặt đỏ vào phòng, bảo hắn nhịn một chút, cùng lắm thì mai chúng ta đổi thuyền khác.

Lý mặt đỏ miễn cưỡng đồng ý, nhưng chẳng được bao lâu, lại bốc hỏa khí, muốn xông ra ngoài. Tôi lo hắn sẽ làm lớn chuyện, vẫn cố khuyên hắn.

Lý mặt đỏ cười nói: "Trương gia tiểu ca, người cứ yên tâm đi. Người nhìn xem, chẳng phải gã chủ thuyền đang đánh bài sao? Ta ra ngoài cùng hắn hơn thua một ván. Nếu ta thắng, chẳng cần ăn tiền, chỉ cần hắn im miệng lại là được."

Lâu rồi lão Lý này mới đưa ra được ý kiến hay. Đối với trình độ cờ bạc của hắn, lòng tôi biết rõ, nên không nói gì, gật đầu để hắn đi.

Lý mặt đỏ ra ngoài, vừa được một lát đã trở lại, chỉ có điều tiếng la hét của lão chủ thuyền còn lớn hơn lúc này. Thấy Lý mặt đỏ xam mặt lại, tôi vội hỏi hắn có phải đã thua gã chủ thuyền không?

Lý mặt đỏ phẫn nộ nắm chặt tay nói: "Thua cái đầu người, lão tử thắng liền ba ván, nhưng gã không chịu giữ lời."

Tôi vỗ vai lão Lý, bảo hắn thôi đừng nghĩ ngợi nhiều, coi như đêm nay thức trắng ngắm cảnh sông đi. Ấy vậy mà cũng chẳng thức nổi, hai mắt cứ díp lại, mặc cho tiếng ồn ào của gã chủ thuyền, chúng tôi vẫn lăn ra ngủ.

Nhưng đến nửa đêm, tôi lại bị đánh thức bởi tiếng cười điên cuồng của Lý mặt đỏ. Tôi phẫn nộ mắng hắn: "Đêm hôm khuya khoắt, người bị điên à?"

Lý mặt đỏ kích động kéo tôi dậy: "Mau ra mà nhìn, gã chủ thuyền đang trần như nhộng chạy ở đầu thuyền kia. Mẹ kiếp, lúc chơi bài thì không giữ lời, giờ nửa đêm lại đi thực hiện."

Tôi chạy ra ngoài nhìn, quả nhiên thấy một gã đàn ông lỏa thể đang chạy quanh mũi thuyền. Trên người chẳng có mảnh vải, mắt mờ lún, chạy rất có thứ tự, không hề giống người đang mộng du.

Tôi vội quay qua hỏi lão Lý, đây là chuyện gì? Hắn nói, hắn và gã chủ thuyền chơi bài, quy tắc là, nếu như ai thắng, người thua sẽ phải im miệng, nếu không im miệng thì phải trần truồng chạy quanh thuyền. Gã chủ thuyền đồng ý quy tắc từ đầu, nhưng tới khi Lý mặt đỏ thắng, hắn lại quýt, bởi vậy mới làm Lý mặt đỏ tức giận. Nhưng ai ngờ được, chủ thuyền lại giữ "uy tín" kiểu này, tiền bạn bè về hết, sau đó nửa đêm thực hiện giao kèo.

Lý mặt đỏ nói đây chính là kỷ niệm có một không hai, nên hắn liền rút điện thoại, chụp mấy tấm hình, đăng lên wechat của mình.

Tôi cũng chẳng còn gì để nói, thực sự không hiểu sao lại gặp tình huống khôi hài thế này.

Có điều, tôi lơ mơ cảm thấy, gã chủ thuyền trần truồng chạy, không phải vì tuân thủ giao kèo, mà rất có thể có nguyên nhân khác. Nhưng lúc đó tôi thật sự đã quá buồn ngủ, nên cũng chẳng nghĩ nhiều.

Đáng nhẽ sáng hôm sau, chúng tôi sẽ dọn ra ngoài cái thuyền hoa này. Nhưng từ khi trải qua chuyện chần bồng, chân của tôi vẫn chưa khỏe hẳn, chẳng có tâm trí đi tìm khách sạn, nên đành tiếp tục ở lại trên thuyền.

Đi ra ngoài tới chiều mới trở về, đã thấy hình như gã chủ thuyền đang cãi nhau với một phụ nữ, nghe ngóng qua mới biết, họ là vợ chồng cũ, đã ly hôn.

Trước kia gã chủ thuyền hứa, ly hôn xong sẽ cho cô ta chiếc thuyền này. Nhưng bây giờ gã lại đổi ý, mặt dày nói là hắn chưa từng hứa như vậy.

Trong lòng tôi bất đắc dĩ cười khổ, xem ra miệng gã chủ thuyền này chỉ là một hồ phản, hứa hẹn rồi chẳng chịu trách nhiệm.

Người phụ nữ cuối cùng khóc lóc bỏ đi, gã chủ thuyền không ký tên, cô ta chẳng cách nào lấy được thuyền.

Trước khi đi, gã chủ thuyền còn mắng cô ta một trận, nói cô ta không có liêm sỉ, dù đánh chết hắn cũng không giao thuyền ra.

Sau khi vợ cũ rời đi, gã chủ thuyền bỗng trở nên là lạ, cứ ngồi ở mũi thuyền như vậy tới tối, ánh mắt dờ dẩn nhìn hoa đăng trên sông.

Ánh trăng lạnh lẽo hắt lên người gã, cái bóng kéo dài trên lòng thuyền. Sắc mặt gã xanh xám, quần áo phong phanh, một trận gió đêm thổi tới, hắt tung quần áo trên người nhưng gã chẳng thấy lạnh, cứ ngồi ngầy ngốc như vậy, thật kỳ quái.

Đêm hôm khuya khoắt, có người ngồi ở mũi thuyền, còn có biểu hiện này, thật khiến người ta liên tưởng tới nhiều chuyện đáng sợ. Tôi bất đắc dĩ cười cười, chắc rằng gã bị tổn thương cảm xúc, đang ngồi nghĩ ngợi. Tôi cũng chẳng coi là thật, tiếp tục đi ngủ.

Nhưng ngủ chẳng được bao lâu, lại bị đánh thức bởi tiếng gào khóc, tôi giật nảy mình. Chúng tôi liền đi ra xem xét, lập tức yên lặng.

Ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, ban ngày còn khăng khăng chối cãi, nhất định không để lại cái thuyền này cho vợ cũ, mà lúc này lại chủ động mời công chứng viên tới, đồng thời rồi rít xin lỗi vợ cũ, nói mình là súc sinh, không làm tròn trách nhiệm của người chồng. Bây giờ hắn tình nguyện để lại chiếc thuyền này cho cô ấy vô điều kiện.

Có thể tưởng tượng, lúc ấy vợ cũ của hắn ghen hờn tới mức nào, chỉ biết nhìn trăn trối.

Quá trình bàn giao rất thuận lợi, chiếc thuyền nhanh chóng được sang tên cho người vợ cũ. Chẳng khó để nhìn ra, chiếc thuyền này đối với gã, chỉ như một cọng lông trâu. Thứ nhất nửa đêm hắn có thể làm phiền công chứng viên, chứng tỏ thể lực của hắn ở Nam Kinh này không nhỏ. Thứ hai, hắn ký tên nhượng quyền chiếc du thuyền này tay chẳng mấy may run rẩy, tựa như chút tiền lẻ này chẳng đáng quan tâm.

Mẹ nó, thế giới của kẻ lảm lộn, loại bản hàn như chúng tôi quả nhiên không hiểu được. Mặc dù tôi cũng có mấy trăm vạn trong tay, nhưng so với những người địa phương này, làm giàu bằng du lịch, chẳng đáng một góc của họ.

Xong xuôi mọi việc, gã chủ thuyền sắp xếp vài bộ quần áo, dời ra ngoài, chúng tôi cũng chẳng cần lo, về đi ngủ.

Nhưng sáng sớm hôm sau, tôi lại bị đánh thức bởi tiếng gào khóc của gã chủ thuyền. Gã này thật sự làm tôi giận điên lên, hai ngày liên tiếp ngủ chẳng yên thân, hắn có bị bệnh tâm thần không?

Lý mặt đỏ thì đã mặc quần áo chỉnh tề từ lúc nào, ngồi trên bàn, pha một bình trà, nhìn xem nào nhiệt: "Trung gia tiểu ca, ta thấy mua một căn phòng nhỏ ở sông Tân Hoài là đúng đắn. Mỗi ngày đều có kịch vui để xem, chẳng cần xem Tv."

Tôi ngáp ngáp dài đi tới, hỏi có chuyện gì? Có phải gã chủ thuyền bị làm sao không?

Lý mặt đỏ cười nói: "Còn có thể làm sao? Đêm qua sang tên cái thuyền này, hắn đau lòng đó."

Nghe chủ thuyền khóc lóc một hồi, tôi cũng gần như hiểu được vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 12 - Chương 2: Ai sẽ giết người?

Vốn dĩ gã chủ thuyền không thừa nhận rằng đêm qua gã đã sang tên cái thuyền này cho vợ cũ, gã nói là do cô ta sử dụng thủ đoạn hèn hạ.

Vợ cũ của hắn tất nhiên vô cùng tức giận, dứt khoát gọi công chứng viên tới, còn có cả video quay lại hợp đồng tới qua cho gã xem.

Gã chủ thuyền tròn tròn mắt, một mực khẳng định là do hắn mộng du, chứ bản thân hắn không hề hay biết.

Đương nhiên chẳng một ai tin gã cả. Sau đó cô vợ cũ thậm chí còn gọi cảnh sát tới, nói gã chủ thuyền gây rối. Hai người này thật thú vị, tôi không nhịn được cười lên, quả thật còn cầu huyết hơn bất kỳ bộ phim truyền hình cầu huyết nào mà tôi đã từng xem.

Mà chuyện này chẳng liên quan gì tới tôi, tôi tất nhiên không quan tâm. Gã chủ thuyền bị bắt đi cũng tốt, chỉ ít buổi tối tôi có thể ngủ ngon.

Mấy ngày sau đó, chúng tôi vẫn ở lại Nam Kinh chơi, tiểu Nguyệt tuyên bố: chưa tiêu hết mấy chục vạn kiếm được này, nàng sẽ chưa đi đâu. Gặp phải một cô nương "đáng yêu" như vậy, tôi cũng bó tay, chỉ đành cùng nàng đi lung tung Nam Kinh này.

Cỡ chừng một tuần sau, chúng tôi từ đài thiên văn núi Tử Kim trở về, như mọi ngày, một tối bước không nổi. Vừa về tới nơi, tôi gặp một tên ăn mày đang ngồi bên bờ sông. Tên này đúng là to gan, dám đến nơi du lịch phồn hoa này ăn xin, không sợ trật tự đô thị sao?

Nhưng chẳng qua người ta cũng vì miếng cơm manh áo, nên chúng tôi cũng không nói gì. Nhưng đúng lúc chúng tôi đi ngang qua hắn, hắn lại đột ngột ngẩng đầu nhìn chúng tôi, sau đó giống như mèo thấy mỡ, nhào tới phía trước: "Ân nhân, cứu mạng, ân nhân."

Chúng tôi bị hành động kỳ quái của tên ăn mày làm cho giật mình, chờ tới khi hắn vén mớ tóc bấn thủ lên, chúng tôi càng kinh hãi há hốc mồm. Tên ăn mày này, không phải ai khác, mà chính là gã chủ thuyền.

Trời ạ, hai ngày trước hắn còn quần áo chỉnh tề, đi ra từ đồn cảnh sát, sao bây giờ lại thành bộ dạng này? Trên người hắn bốc mùi hôi thối, tôi vội lùi về hai bước.

Lý mặt rỗ cũng nhận ra, mắt chữ a mồm chữ o: "Ô ơ, đây chẳng phải chủ thuyền của chúng ta sao? Đây là thế nào, trải nghiệm cuộc sống ăn mày ư?"

Người ta trở thành ăn mày, Lý bát giới này còn chế nhạo, việc này có quá đáng quá không?

Tôi nhìn qua, thấy toàn thân gã chủ thuyền này lộ ra một cảm giác cổ quái. Dù sao một đại gia du lịch, trong mấy ngày sao lại nghèo tới mức này cho được? Và lại, hồi nãy hắn còn gọi chúng tôi là ân nhân, bảo chúng tôi cứu mạng, tôi thật không hiểu, trong đầu gã nghĩ gì.

Tiểu Nguyệt kéo tay tôi lại, ra hiệu đừng để ý, mau đi thôi. Tôi gật gật đầu.

Nhưng gã chủ thuyền kiên quyết không để chúng tôi đi, lại xô ra trước mặt, quỳ xuống: "Ân nhân, xin cứu mạng, có người muốn giết ta, chỉ có các người mới có thể cứu ta."

Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Tôi không hiểu nổi, bất đắc dĩ cười khổ: "Có phải người muốn xin tiền không?"

Hắn lắc đầu lia lịa: "Không, ta có tiền, có rất nhiều tiền. Nếu các người cứu mạng của ta, tiền của ta cho các người hết."

Vừa nói, bàn tay bấn thủ của hắn lục lục trong túi, rất nhanh liền móc ra một xấp tiền, đều là tờ một trăm tệ, mặc dù bấn thủ nhưng không hề là tiền giả. Đây là đâu, tôi là ai? Nhiều tiền như vậy, sao còn đi làm ăn mày?

"Đã mấy ngày nay ta chưa ăn gì, hôm nay nếu các người không giúp ta, ta chắc chắn sẽ bị giết chết." Gã chủ thuyền nói năng lộn xộn, chẳng có chút ăn khớp nào, làm tôi dở khóc dở cười.

"Dễ thôi dễ thôi." Lý mặt rỗ tay nhét xấp tiền vào túi mình, cười cười vỗ vai gã chủ thuyền: "Đi, ta mời người ăn cơm."

Chủ thuyền lại lắc đầu liên tục: "Không được, không được, ta không thể nói chuyện với bọn họ. Ta không thể để lộ thân phận, nếu không bọn chúng sẽ giết ta."

Tôi nhủ mảy một cái, hỏi: "Thăm sát Nam Kinh năm đó bao nhiêu người chết?"

"Ba mươi vạn." Gã không do dự, trả lời.

"Olympic 2008 tổ chức ở đâu?"

"Bắc Kinh."

Tôi liền tiếp hỏi hắn mấy vấn đề thường thức, hắn đều trả lời rất bình thường. Tôi bấy giờ mới ý thức được, không phải hắn vừa rồi nói điên nói dại, mà rất có thể là sự thật.

Hắn tìm chúng tôi, chắc hẳn biết thân phận của tôi, đừng nói với tôi hắn bị vật tà âm quỷ phá đày chứ? Tôi hít một hơi sâu, nói: "Được, theo ta về, ta mua đồ ăn cho ngươi."

Tôi mua chút đồ ăn chín, sau đó dẫn chủ thuyền về, bảo hắn tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, rồi ăn uống một chút. Lúc này, sắc mặt của hắn mới đỡ xanh hơn.

Tôi hỏi: "Tại sao ngươi lại tìm chúng ta giúp đỡ? Chúng ta thì giúp gì được cho ngươi?"

Hắn vừa gặm cổ vịt vừa nói: "Ta biết các ngươi là thương nhân âm phủ, chuyên thu mua những đồ vật mờ ám."

Nghe hắn nói vậy, tôi liền đau đầu, sao hắn lại biết được thân phận của tôi? Hắn nói, hiện giờ Nam Kinh này, có rất nhiều người biết tôi là thương nhân âm phủ.

Dù gì, Nam Kinh là cố đô của lục triều, thị trường đồ cổ rất phát triển. Kéo theo, sự xuất hiện của vật tà âm cũng tương đối, bởi vậy thương nhân âm phủ tại Nam Kinh rất được chào đón.

Mà lúc trước đấu giá chân bông tơ vàng, tôi đã bị rất nhiều thương nhân âm phủ nhận ra, cho nên chuyện này đã sớm truyền ra ngoài.

Xem ra không thể tiếp tục ở lại đây, nếu không người của Long tuyến sơn trang sẽ tìm ra tôi.

Chủ thuyền còn nói, thật ra hắn vốn là người thích sưu tầm đồ cổ, số đồ cổ trong nhà hắn cất giữ có thể mở một triển lãm. Tôi như có điều suy nghĩ, khẽ gật đầu.

Hiện giờ hắn nghỉ ngơi trong nhà có một vật tà âm. Mà chính vật tà âm kia biến hắn thành bộ dạng như thế này. Chỉ cầu mong chúng tôi giúp tìm cho ra vật tà âm đó, nếu giúp được, thù lao không thành vấn đề.

Tôi cau mày một cái, trước giờ đã từng nghe vật tà âm giết người, nhưng vật biến người thành ăn mày thì chưa nghe bao giờ. Có gì mờ ám trong đó? Tôi vội vàng hỏi.

Gã chủ thuyền bắt đầu dĩ vãng: "Haiz, ta mới gần đây bị mắc hai cái tật. Cái tật thứ nhất là uống rượu vào thì hay khoác lác. Cái tật thứ hai là quá giữ lời hứa. Một lời đã hứa, dù có tán gia bại sản ta cũng thực hiện. Ôi chính hai tật này khiến ta thê thảm"

Tôi nhíu mày: "Ngươi nói, là do ngươi quá thủ tín, nên mới trở thành bộ dạng thế này?"

Gã gật đầu, sau đó kể một chút sự tình gần đây cho chúng tôi. Ví dụ như cái đêm mà gã trần truồng chạy quanh thuyền. Lúc bắt đầu chơi bài, hắn chấp nhận giao kèo thua thì ngậm miệng, nếu không sẽ cởi hết quần áo chạy quanh thuyền. Nhưng sau đó hắn thua, lại đổi ý không thực hiện.

Có điều, nửa đêm tỉnh dậy, hắn phát hiện mình không thể tự làm chủ cơ thể, lảo lảo chạy lung tung trên thuyền, làm hắn rất sợ hãi.

Còn nữa, mấy ngày trước đây, hắn lừa gạt vợ ly hôn, thuận miệng nói một câu, hứa sẽ sang tên du thuyền cho vợ hắn.

Nhưng tất cả những hành động như trần truồng hay ký giấy sang tên, hắn đều không hề nhận thức được. Trước đó hắn đã gặp chuyện tương tự vài lần.

Trước đây, hắn từng làm chủ một nhà máy kim khí, quy mô khá lớn, nhưng sau đó, chỉ vì khoác lác với một người bạn rằng, năm nay bóng đá Trung Quốc mà tiến sâu vào vòng chung kết châu Á, hắn sẽ dâng tặng cái nhà máy này cho anh ta.

Không ngờ năm nay bóng đá Trung quốc có phong độ cao, tiến rất sâu ở giải. Người bạn kia vốn dĩ nghĩ hắn chỉ nói đùa, ai ngờ đêm nọ, hắn mang toàn bộ giấy tờ, sang tên cái nhà máy cho anh ta. Tối bây giờ, anh ta vẫn còn cảm thán gã chủ thuyền là một đại gia biết giữ lời hứa.

Tài sản của gã, cũng theo những lời khoác lác của gã mà cho tặng gần hết, tới nỗi một phú ông giờ chẳng còn tài sản lớn gì. Không biết tại sao tôi nghe mà rất mỉa mai. Vật tà âm này đúng là một mình một kiểu, không tầm thường như những vật tà âm khác.

Tôi cười cười vỗ vai gã chủ thuyền: "Sau đó thì sao? Ngươi nói ngươi bị truy sát, ai truy sát ngươi?"

Chủ thuyền nghĩ tôi không tin, liền vén áo lên, cho tôi xem bụng hắn. Nhìn thấy bụng hắn, tôi toát cả mồ hôi hột. Trên đó, đầy là vết thương, có vết dao rạch, có vết nĩa đâm, có vết vật cứng xuyên vào, thậm chí có cả mấy vết răng cắn nát da thịt.

Lý mặt rở vội vàng bảo hắn kéo áo xuống, nói nhìn quá buồn nôn.

Chủ thuyền thần thờ ngồi trên ghế: "Nếu các ngươi không cứu ta, đêm nay ta chắc chắn sẽ chết."

"Rốt cuộc là ai sẽ giết ngươi?" Tôi hỏi.

Quyển 12 - Chương 3: Tàng bảo các

Gã chủ thuyền ôm đầu nói: "Chính là ta."

"Chính người?" Tôi khó hiểu nhìn hắn.

Gã chủ thuyền giải thích, thật ra những vết thương trên bụng đều là do hắn tự gây ra. Mấy ngày qua, bị tạm giam trong đồn cảnh sát, hắn ở chung phòng với một bọn lưu manh.

Lũ giang hồ thấy hắn là người hiền lành, nên rất coi thường, dọa nạt hắn. Gã chủ thuyền không chịu được, lại phạm vào tội khoác lác, nói hắn quen biết đại ca của mấy tên giang hồ kia, thậm chí còn thân như thủ túc.

Mấy tên kia tất nhiên đòi nào chịu tin hắn, hắn liền thề: "Nếu không đúng, ta sẽ tự sát cho các người xem."

Ai ngờ, nửa đêm, hắn liền tuân thủ lời hứa, đứng trên giường tìm cách tự sát. Có lần dùng răng cắn vào bụng, có lần dùng bàn chải đánh răng, thậm chí còn cắn lưỡi. Nhưng cũng may, ở đây rất nghiêm ngặt, nên hắn bị cảnh sát phát hiện, kịp thời ngăn cản, bởi vậy mới không tự sát thành công.

Nhưng gã chủ thuyền có vẻ nhận ra, nếu hắn không tự sát, vật tà âm kia nhất định sẽ không buông tha, cho nên mới tìm chúng tôi cầu cứu.

Nghe xong, chúng tôi đều câu nín. Nói cắn lưỡi, tự đâm bằng bàn chải đánh răng còn có thể hiểu được, nhưng làm sao hắn tự cắn bụng mình được? Khó có thể tưởng tượng, giữa đêm hắn giống như phụ nữ tập yoga, uốn cong cơ thể, dùng miệng cắn cái bụng. Thật ghê rợn.

Gã chủ thuyền nói, chính hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ lúc hắn mờ mắt ra, đau tới mức cảm giác thất lưng rồi ra.

Lý mặt đỏ lại hỏi: "Vậy sao người không dám đi mua đồ ăn? Việc này có liên quan gì đâu?"

Chủ thuyền trả lời: "Bởi ta phát hiện ra một quy luật, chỉ cần ta không giao tiếp với người khác, lại mặc quần áo như ăn mày, khiến không ai nhận ra, thì vật kia sẽ không bám theo ta nữa."

Tôi dở khóc dở cười, một chủ thuyền giàu có, lại bị giày vò tới mức phát điên. Tôi hỏi, hắn có mang theo đồ cổ nào trên người không? Có khả năng vật tà âm luôn ở bên cạnh hắn.

Hắn lại lắc đầu, nói nào đơn giản như vậy. Mới đầu hắn cũng nghĩ, có thể trên người đeo thứ gì đó có ma lực âm tà. Hắn liền tháo hết nhẫn, dây chuyền, cất vào phòng đồ cổ, bản thân cũng cố tránh xa những vật này. Nhưng hoàn toàn vô ích, hắn vẫn không thoát khỏi vật âm tà đó.

Hắn thậm chí còn nghĩ có ma quỷ đang theo hắn, nên mới không thể trốn thoát. Tôi như có điều suy nghĩ, gật đầu, thực ra cũng chưa từng nghe qua loại này.

Nếu có Nhất Sơ ở đây thì tốt, hắn chắc chắn sẽ tìm ra vật tà âm trong nháy mắt. Giống như lần trước đụng phải chân bông tơ vàng, Nhất Sơ chỉ liếc mắt đã tìm ra vấn đề. Haiz, vẫn trách tôi kinh nghiệm còn quá non nớt.

Nghĩ vậy, tôi bèn gọi điện thoại cho Nhất Sơ. Nhưng điện thoại hắn lại tắt máy như mấy lần trước, khiến tôi không khỏi thất vọng.

Nói thật, bản thân tôi không muốn quản chuyện của gã chủ thuyền, dù sao cũng mới kiếm được một món tiền, tôi không muốn mạo hiểm lần nữa.

Cuối cùng, Lý mặt đỏ nghĩ ra một cách, nói, lão già ở thị trấn kia có quen biết với ông nội tôi, từng hợp tác làm ăn nhiều năm như vậy, chắc lão sẽ biết lai lịch thứ này, biết đâu sẽ nói cách giải quyết cho chúng tôi.

Đúng, có công cụ bày sẵn trước mặt, không dùng thì phí. Tôi liền lấy điện thoại ra, gọi cho lão già.

Còn Lý mặt đỏ thì kéo gã chủ thuyền sang một bên, thương lượng thù lao vụ này.

Lão già nhận điện, lúc đầu rất khách khí, nhiệt tình hỏi han tôi có khỏe không, Nhất Sơ có đi cùng tôi không? Tôi nói, Nhất Sơ không ở đây, lão liền đổi giọng: "Không có thì tốt. Lão phu nhìn người lâu rồi, đừng tưởng lão phu sợ người, ta chỉ nể mặt Nhất Sơ mà thôi. Dám đụng đến chuột hoán mệnh của ta, không giết các người là may rồi, còn mặt dày gọi điện cầu viện ta?"

Tôi dở khóc dở cười, lão già này thật tráo trở. Lý mặt đỏ nghe vậy, phần nộ nói đưa điện thoại cho hắn. Thế là Lý mặt đỏ cùng với lão già bắt đầu chửi nhau, thề mắng chết đối phương mới thôi. Nhìn hắn âm ỉ như vậy, tôi cũng không đành lòng chen vào, mặc kệ cho hắn chửi.

Thôi cũng đành, đã không nhờ được ai trợ giúp, thì tôi phải tự thân vận động. Bước đầu tiên, là tìm nơi cất vật tà âm kia.

Tôi hỏi chủ thuyền, có thể đưa chúng tôi đi xem qua chỗ cất giấu đồ cổ của hân không. Hân do dự một chút, sau đó nhìn ra bên ngoài, nói: "Thời gian không còn nhiều nữa, bây giờ đi luôn. Tiện nhân kia mà không cho ta lên thuyền, ta sẽ đồng quy vu tận với à."

Nói xong hân hùng hổ dẫn chúng tôi lên thuyền. Vợ cũ của gã chủ thuyền cũng có chút nhan sắc, thuộc dạng người đẹp hết thời. Lúc chúng tôi tới, bà ta đang mặc bikini ngồi ở mũi thuyền, à ời cùng một tên ngoại quốc, tiếng cười nói náo nhiệt.

Nhìn thấy chúng tôi, bà ta mới ngưng ngừng, nhưng mặt xăm lại, hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

"Không biết liêm sĩ." Gã chủ thuyền mắng một câu. "Ta đến thu dọn đồ đạc."

"Ở đây không có đồ của ngươi." Bà ta nói: "Lúc sang tên, ngươi đã chuyển hết tất cả tài sản trên thuyền này cho ta, ta có hợp đồng đấy."

"Câm!" Chủ thuyền mắng một câu: "Những thứ này đều là ta đổ mồ hôi nước mắt ra kiếm tiền mua, ngươi dựa vào gì mà đòi sở hữu?"

Nhìn hai người cãi vã, thậm chí tên ngoại quốc cũng định nhảy vào bênh vực bà vợ, tôi và tiểu Nguyệt đành đứng ra can ngăn, bảo hai người đừng làm ầm lên, dù gì cũng là chuyện liên quan tới mạng người, cho nên hi vọng bà ta có thể khoan hồng độ lượng, cho chúng tôi vào xem kho đồ cổ. Tìm được vật tà âm kia, chúng tôi lập tức rời đi, không cảm theo bất cứ thứ gì trên thuyền.

Vợ cũ gã chủ thuyền do dự một chút, sau đó gật đầu: "Được. Nhưng ta cảnh cáo các ngươi, nếu các ngươi định chôn chia thứ gì, ta nhất định không để yên."

Hai người này, dù sao cũng từng là vợ chồng, giờ lại coi nhau như kẻ thù, ngấm lại thật đáng thương.

Gã chủ thuyền dẫn chúng tôi xuống một gian buồng nhỏ ở khoang thuyền. Trong khoang tối om, vút la liệt các loại phao cứu sinh hư hỏng. Nhưng trong khoang thuyền lại có huyền cơ khác, chờ gã chủ thuyền dọn dẹp một chút, ở góc khoang lộ ra một cánh cửa nhỏ.

Sớm đã nghe nói ở Nam Kinh, kẻ có tiền thích tàng trữ tài sản, không ngờ lần này đúng là tai nghe mắt thấy.

Cánh cửa nhỏ mở ra, không gian phía dưới vô cùng rộng rãi, phải chừng hơn năm mươi mét vuông. Bên trong là một dãy tủ kính lớn nhỏ, chứa đầy đồ cổ. Chẳng trách, lúc trước gã chủ thuyền nói, đồ cổ của hân có thể mở một triển lãm, xem ra không hề nói điều.

Mẹ nó, thế giới của kẻ giàu có thật sự người bình thường chúng ta không thể hiểu được, cất giữ nhiều đồ cổ như vậy, chỉ để chơi mà chẳng thêm bán.

Lý mặt rỗ thì xoắn xuýt, tôi biết hân đang hối hận vì lúc này ra giá thù lao hơi thấp.

Có điều, việc chẳng hề đơn giản. Muốn tìm vật tà âm trong đồng đồ cổ này, khó khăn nhường nào. Tôi đi một vòng ngắm nhìn những đồ cổ rực rỡ muôn màu này mà đau đầu.

Theo lý thuyết, ma lực của vật tà âm có liên quan tới tuổi đời của nó. Nói cách khác, niên đại càng xa, tà tính càng mạnh.

Tình huống chủ thuyền gặp phải, chắc chắn là do vật tà âm niên đại rất xa gây ra. Nếu như ở đây đều là đồ cổ thời Minh, Thanh trở về sau, chỉ có một hai món là đồ xa xưa, thì phạm vi tìm kiếm sẽ thu hẹp hơn rất nhiều.

Nhưng điều đau đầu chính là, những đồ cổ bình thường đều không được gã chủ thuyền để vào mắt, hân sưu tập hầu hết là đồ cổ có niên đại lâu đời, thậm chí còn có cả một bộ chuông nhạc thời chiến quốc, tôi nhìn mà há hốc mồm.

Muốn từ đồng đồ này mà tìm ra vật tà âm, dùng mắt thường là không thể. Chủ còn cách ngồi đây chờ đợi tới đêm.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 12 - Chương 4: Bị theo dõi

Note: Không đọc trong bữa ăn

Tôi nói ý định của mình cho chủ thuyền, hân liền u sầu. Hân bảo, hiện giờ hân đã bị bại lộ, tối nay chắc chắn hân sẽ vô thức mà tự sát. Nếu bây giờ chúng tôi không nghĩ ra cách giải quyết vật tà âm này, chỉ đành thức trắng một đêm, căng mắt mà trông chừng hân, không để cho hân tự sát.

Tôi gật đầu: "Không thành vấn đề, dù sao đêm nay ta đã quyết định không ngủ."

Bởi vì không biết rõ lai lịch vật tà âm này thế nào, nên chúng tôi chẳng biết chuẩn bị những gì, chỉ tiện tay cầm hai túi muối trắng, hi vọng lúc cần nó có tác dụng.

Nếu nói chúng tôi muốn ở lại tối nay, vợ cũ của gã chủ thuyền nhất định không đồng ý, chuyện này chúng tôi chẳng muốn dây dưa, nên bảo tự gã đi thương lượng.

Chẳng biết gã hứa hẹn gì, hay là uy hiếp, chỉ biết bà ta vậy mà đồng ý, thậm chí cho chúng tôi ở lại vài ngày.

Buổi tối, chúng tôi tập hợp dưới khoang thuyền. Lý mặt đỏ dự phòng gã chủ thuyền tối nay sẽ tự sát, nên hắn chuẩn bị một sợi dây xích, trói gã chủ thuyền vào ghế.

Thậm chí để tránh gã chủ thuyền cắn lưỡi, lão Lý còn cài tắt thối của mình, nhét vào miệng gã. Gã chủ thuyền mặc dù không tình nguyện, nhưng trong tình huống này, hắn cũng không tự quyết được.

Tiểu Nguyệt nhìn gã chủ thuyền thì bật cười, nói chúng ta chẳng phải giống đang bắt cóc gã hay sao?

Lý mặt đỏ nửa đùa nửa thật nói: "Chỉ bằng chúng ta bắt cóc hắn thật, rồi bán hết số đồ cổ này, chẳng phải đủ ăn mấy chục năm hay sao?"

Tôi nhìn thấy, rõ ràng gã chủ thuyền bị dọa sợ tới mức mặt mày tái mét.

Phòng việc buồn nhỏ trên thuyền bị cắt điện, chúng tôi chuẩn bị đầy đủ nến với đèn pin. Sắp xếp xong chúng tôi ba người trải chăn đệm dưới đất nằm, không dám ngủ.

Thêm vào bóng ma tâm lý lúc trước đối mặt với chần bồng tơ vàng, tôi càng không dám nhắm mắt, chỉ sợ vừa nhắm mắt, lại có một nữ quỷ nhảy xổ ra, kéo tôi vào trong mộng, không chế tôi.

Thời gian giây vò trôi qua rất chậm, tôi buồn bực ngán ngẩm, mượn điện thoại của tiểu Nguyệt để nghịch.

Trong điện thoại của nàng có đầy ảnh du lịch của chúng tôi, nhìn những tấm hình lão Lý tạo dáng, tôi cũng không hiểu hắn thấy đẹp ở đâu, tạo ra dáng vẻ kì cục, buồn cười hết sức.

Nhưng lướt qua một lượt, tôi bỗng phát hiện ra một vấn đề. Trong mấy bức ảnh, đều có một người quay lưng về phía chúng tôi, đứng cách đó không xa. Mà tất cả bức ảnh này đều là một người, quần áo và vóc dáng y hệt nhau.

Tôi giật mình, phải chăng chúng tôi bị theo dõi? Liên lập tức lật đi lật lại, cẩn thận xem xét. Mẹ nó, đúng là như vậy, mấy tấm hình này, dù là chụp ở trên núi, hay ở đài thiên văn, sau lưng chúng tôi đều xuất hiện người đó.

Hắn mặc áo xanh pha trắng cộc tay, quần da màu đen, tóc dài đen nhánh, dáng dấp uyển chuyển cân đối, hẳn là một người phụ nữ.

Phát hiện này làm tôi rất hoang mang, sao cô ta lại theo dõi chúng tôi? Mà tại sao trên đường đi, chúng tôi không may mắn phát hiện?

Tôi vội vàng đưa ảnh cho tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ xem, sau khi xem xong hai người cũng bàng hoàng.

Tôi tìm được tấm hình sớm nhất, đó là lúc mua vé vào khu phong cảnh sông Tần Hoài, lúc đó tôi và hai người đang xếp hàng, Lý mặt đỏ đang đứng bên cạnh ăn bánh bao. Mà ở cuối hàng, lại xuất hiện hình ảnh của người phụ nữ kia.

Tôi hít sâu một hơi, ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, thời điểm vừa bước chân vào Nam Kinh, chúng tôi đã bị theo dõi.

Trong lòng tôi rối bời, đối phương theo dõi chúng tôi lâu như vậy, cũng không hề động thủ, chắc chắn là đang lên kế hoạch gì đó. Nếu chúng tôi không đề phòng, hậu quả nhất định sẽ thê thảm.

Tôi cũng chẳng phải loại quân tử chính nghĩa gì cho kham, chỉ là một thương gia bình thường mà thôi, không vì đại tới mức hi sinh bản thân mà cứu người khác. Cho nên tôi ngầm quyết tâm, nếu đêm nay không giải quyết được việc của gã chủ thuyền, sáng sớm mai sẽ rời Nam Kinh.

Tôi nói ý nghĩ của mình cho tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ, cả hai đều nhất nhất đồng ý. Nhân lúc đối phương nghĩ chúng tôi chưa biết bị theo dõi, liền rời đi, chắc chắn sẽ phá vỡ kế hoạch của cô ta.

Đã có quyết định, buổi tối nay sẽ dốc toàn lực cứu gã chủ thuyền, tôi liền chăm chú trông chừng hắn. Không ngờ gã chủ thuyền thật vô tâm, hoàn cảnh thế này mà hắn lại lăn ra ngủ. Đương nhiên, cũng không loại trừ hắn bị vật tà âm khống chế nên mới ngủ. Tóm lại, chỉ khi hắn ngủ, nguy hiểm mới phát sinh.

Khoảng chừng một giờ, gã chủ thuyền liền bắt đầu coa dị tượng. Cơ mặt hắn co giật, gân xanh nổi lên, có thể thấy hắn đang phần nộ, nghiêng răng.

Ai da, đây chẳng phải đang muốn cắn lưỡi tự sát sao?

Cũng may tắt chân của lão Lý chất liệu tốt, bất kể gã chủ thuyền cắn thế nào đều không thể chạm vào lưỡi. Điều đáng nói là từ đầu tới giờ, hai mắt gã chủ thuyền đều tí hí, nhìn rất kinh dị.

Hắn có vẻ ý thức được, cắn lưỡi không thành, toàn thân bắt đầu chuyển động. Tôi tới gần một chút, chăm chú quan sát. Lúc tôi đi tới, hai mắt của gã đột ngột mở trừng trừng, làm tôi bị dọa thót tim.

Điều khiến tôi khó hiểu là, thông thường quý nhập vào người, thân chủ sẽ biểu hiện nóng nảy, tức giận ra ngoài. Nhưng gã chủ thuyền lại ngược lại. Hắn vô cùng bình tĩnh, khoe miệng thậm chí còn hơi nhếch lên, nhìn tôi mà cười.

Tôi hít sâu lấy tinh thần, nói: "Người rốt cuộc là ai, tại sao muốn tra tấn hắn?"

Cổ họng gã phát ra tiếng thở hà hà, hai chân đập lung tung, thân thể trong vô thức phản kháng.

Nhưng dù hắn hung hăng phản kháng như thế nào, trên mặt vẫn giữ một nụ cười thản nhiên, so với hành động của hắn tương phản rất kỳ cục.

Tôi lo lắng hắn sẽ phát đứt xích sắt, liền vội vàng bóc một nắm muối vẩy lên người hắn, định trấn áp lực lượng tà dị kia.

Nhưng muối căn bản vô ích, hắn giãy dụa càng lúc càng mạnh, cái ghế trời hắn cũng bị nhấc lên, sau đó lại rơi xuống rầm rầm.

Tôi lập tức hướng Lý mặt đỏ hét lớn: "mao quan sát xung quanh phòng chứa, xem món đồ cổ nào có cảm ứng."

Lý mặt đỏ cũng bị dọa, nom nớp hỏi tôi vật tà âm sẽ có cảm ứng thế nào với gã chủ thuyền? Biểu hiện bên ngoài ra sao?

Tôi tức giận nói: "Cứ nhìn sẽ biết."

Lý mặt đỏ và tiểu Nguyệt vội quan sát ngăn chứa đồ cổ. Làm tôi vô cùng bất ngờ đó là, vật tà âm kia dường như biết được ý đồ của tôi, liền không giãy dụa nữa, chỉ bình tĩnh ngồi đó nhìn tôi, nụ cười càng quái đản. Xem ra vật tà âm này quá thông minh.

Tôi biết, vật tà âm không quấy phá, sẽ không tương đồng hành động với gã chủ thuyền, nên hai người lão Lý cũng không thể thấy gì bất thường, đành gọi họ lại.

Bùm!

Đang yên tĩnh, gã chủ thuyền bỗng xì hơi một cái. Tiếng xì hơi rất lớn, nghe như quả bóng bay nổ, mà điểm đặc biệt là rất thối, so với xì hơi bình thường thối gấp nhiều lần, giống như chồn hôi nhà mùi vậy, làm tôi không dám thở bằng mũi.

Sau đó, lại một tiếng xì hơi tiếp tục vang lên, uy lực hơn lần trước, chỉ chớp lát căn phòng tràn ngập mùi thối.

Phòng này là phòng kín, không có cửa sổ, chúng tôi đành mở cửa chính, hy vọng có chút không khí trong sạch mà hít thở nhưng cửa chính cũng quá nhỏ, căn bản không có tác dụng.

Tôi tuyệt vọng nghĩ, nếu như mấy người chúng tôi ngạt thở mà chết, vậy sẽ là trò cười cho thiên hạ.

Trước kia có lần xem TV, quay cảnh người bị mùi xì hơi làm cho sùi bọt mép, trong lòng tôi còn thầm mắng đạo diễn không có đầu óc, xì hơi thối tới đâu cũng không thể có uy lực như vậy. Nhưng bây giờ đối diện với uy lực thực sự của xì hơi, tôi cảm thấy khoảnh khắc mình sùi bọt mép không còn xa nữa.

Người đầu tiên không chịu nổi nữa là tiểu Nguyệt, tôi bảo nàng mau ra ngoài. Tính để nàng đi quanh đây mua mấy cái mặt nạ chống độc, nhưng nghĩ lại không ổn nên thôi. Chúng tôi đang bị theo dõi, để tiểu Nguyệt một mình xông ra bây giờ nguy hiểm quá lớn.

Dù sao chủ thuyền bị trói chặt trên ghế, năng lực tự sát cũng không có, nên tôi mạnh dạn cùng hai người ra bên ngoài khoang thuyền, trông coi hắn.

Gã chủ thuyền xì hơi như nghiện, cứ cách khoảng mười phút lại xì một cái. Cũng may Lý mặt đỏ tìm được một cái quạt điện, dứt khoát để cạnh cánh cửa hướng lên mà thông gió.

Lý mặt đỏ còn lo lắng hỏi tôi, liệu gã chủ thuyền có xì hơi tới chết hay không? Tôi nói chắc không đâu, tôi chưa hề nghe ai chết vì xì hơi quá nhiều cả.

Tiểu Nguyệt bị hun khó chịu, một tay che mũi, nhưng vẫn trêu ghẹo: "Gã chủ thuyền này trước đây ăn nói thối tha, không giữ lời hứa, giờ hắn bài tiết hết hơi thối trong bụng, chắc là từ sau sẽ không nói lung tung nữa nhỉ?"

Đúng, rất có khả năng. Tôi nhìn không được bật cười, cảm thấy vị trí trong nghề thương nhân âm phủ của tôi bỗng bị hạ thấp. Chúng tôi giống như mấy thương nhân vô năng nhất, còn phải ở đây ngửi mùi xì hơi.

Vì tránh gã chủ thuyền xảy ra bất trắc, mỗi một lúc, chúng tôi lại vào xem xét. Chủ thuyền cũng bị mùi thối hun cho xanh tím mặt mày, hô hấp khó khăn, nhưng cũng may vẫn duy trì được sinh lý bình thường, chưa nguy hiểm tới tính mạng.

Chỉ có điều hắn bị thiếu đường khí, nên sùi bọt mép, xem ra những tình huống cầu huyết trên TV cũng không phải thêu dệt vô cớ, mà có căn cứ khoa học đáng hoàng.

Chờ tới bốn giờ sáng, chủ thuyền mới yên tĩnh lại, mắt nhắm, khoe miệng không cười nữa. Tôi bật mũi chạy vào, vỗ vỗ lên mặt hắn.

Gã chủ thuyền ho một trận kịch liệt, thần trí bất minh, chửi chúng tôi, bảo rằng chúng tôi đầu độc hắn bằng khí ga, muốn giết hắn để chiếm số đồ cổ.

Tôi cũng chẳng chấp nhặt với hắn, bị hun một đêm, tâm trí bình thường mới lạ. Tôi coi trời cho gã chủ thuyền, sau đó khiêng hắn lên mũi thuyền.

Dù lên mũi thuyền không khí thoáng đãng, gã vẫn co quắp, bần rùn toàn thân, sắc mặt khó coi, ánh mắt vô thần nhìn chúng tôi.

Sau một thời gian nghỉ ngơi, uống mấy cốc nước, hấn mới tỉnh táo trở lại. Có điều, ánh mắt hấn nhìn chúng tôi rất thù địch: "Đồ khốn kiếp các ngươi, rốt cuộc làm gì ta?.. khụ khụ.. cổ họng của ta sao rồi."

"Ngươi có thói quen xì hơi vô tội vạ hay không?" Lý mặt đỏ hỏi.

"Câm, ngươi mới có thói quen đó." Chủ thuyền mắng: "Các ngươi làm gì với ta vậy, hậu môn ta đau quá."

"Đêm qua ngươi xì hơi cả đêm." Tôi nói: "Là xì hơi thật đó, chắc là vật tà âm khống chế ngươi thành ra như vậy."

Hấn ngậy người ra một lúc, rõ ràng là khó có thể tiếp nhận sự thật này: "Vật tà âm kia có thể khiến người ta xì hơi? Mũi lại còn hôi thối quá mức."

"Cũng may." Tôi nói: "Ít ra tính mạng của ngươi vẫn được an toàn."

"Tính mạng an toàn. Nhưng hiện giờ ta toàn thân không có chút sức lực, giống như bị trúng độc vậy. Đúng rồi, các ngươi có tiến triển gì không, có tìm ra vật tà âm chưa?" Gã hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 12 - Chương 5: Đồng hồ Treo tường

Tôi lắc đầu: "Không có, việc này vượt quá phạm vi năng lực của ta, cho nên chúng ta lực bất tòng tâm. Tốt nhất ngươi nên tìm cao nhân khác đi."

"Không được." Gã chủ thuyền giọng chắc nịch: "Ta đã tìm các ngươi, các ngươi nhất định phải giúp ta. Thương nhân âm phủ bọn ngươi chẳng phải có quy tắc là đã quản thì phải quản cả đời sao?"

"Nhưng thực sự ta không làm được." Tôi cười khổ: "Cứ đây đưa thế này, ngươi sẽ chết nhanh hơn mà thôi."

Gã chủ thuyền thở dài: "Nói thật với ngươi, trước khi tìm ngươi ta đã tìm không ít cao nhân, nhưng có điều đều là giả mạo, bản lĩnh chẳng tới nơi tới chốn, bởi vậy ta thật sự khổ tâm. Ta đành tìm chuyên gia xin ý kiến, chuyên gia nói, người giải quyết được chấn kim hoa, bản lĩnh chắc chắn đủ để đối phó với vật ám vào ta. Các ngươi đừng từ chối nữa, có đôi khi khiếm tốn chưa chắc đã tốt đâu."

Nghe gã chủ thuyền nói chuyện âm dương quái khí, tôi liền biết trong bụng hấn chẳng tốt đẹp gì, lập tức hỏi hấn, đến cùng có ý gì? Chúng ta đối với chuyện này thực sự là bất lực.

Gã chủ thuyền lạnh lùng nói: "Muốn buông tay mặc kệ? Chỉ sợ các ngươi sẽ không tránh khỏi liên lụy đâu."

Lý mặt đỏ phẫn nộ mắng: "Liên lụy cái đầu ngươi, ngươi dám báo cảnh sát bắt chúng ta không? Chúng ta không giết người, không phóng hỏa, ông đây lại sợ quá."

Chủ thuyền lại chậm rãi nói: "Nếu các ngươi không giúp, ta cũng đành chịu, có điều tối nay ta chết bất thường, ngươi nghĩ có thể thoát được liên quan sao? Tất cả mọi người trên thuyền đều đã thấy ngươi trói ta hôm qua, đến lúc đó, các ngươi chối cãi kiểu gì?"

Nghe hấn nói vậy, tôi lập tức đau đầu. Đúng, sao tôi lại chủ quan như thế? Làm thương nhân âm phủ mấy năm nay, sai lầm sơ đẳng vậy đáng nhẽ không nên phạm phải. Điều này khiến tôi nghĩ tới lời ông nội, hoặc là cả đời không quản, đã quản thì phải quản cả đời. Chẳng lẽ từ nơi sâu xa, có một sợi dây vô hình trói buộc tôi vào quy củ ấy? Tôi trầm ngâm một câu xúi quẩy.

Gã chủ thuyền nói có lý, hiện giờ chúng tôi đúng là không thể rời đi. Bởi vậy cho dù đầu đầu như điên, tôi vẫn phải cố nghĩ ra cách gì đó.

Lý mặt đỏ thì cứ khẳng khái bảo lão chủ thuyền uy hiếp hấn, nên có chết hấn cũng không xen vào. Tôi đã đi guốc trong bụng Lý bát giới này, thừa biết hấn đơn giản là muốn vùi tiền mà thôi. Cuối cùng, gã chủ thuyền đồng ý tăng thù lao lên gấp ba lần.

Tiếp đó, tôi nghiên cứu lại cụ thể tình hình một lượt. Đêm qua gã chủ thuyền xì hơi, chắc chắn không phải do vật tà âm đùa cợt, mà là nó có mục đích.

Vậy mục đích của nó là gì? Không gì khác ngoài việc dùng mùi thối để che giấu, tránh bị chúng tôi phát hiện.

Nó đã dùng cái này để bảo hộ, vậy chúng tôi sẽ phá nát tầng bảo hộ của nó, làm nó không chỗ che thân.

Tôi liền lên một danh sách, bảo gã chủ thuyền đi chuẩn bị: gỗ đào, sừng tê giác, dao mổ trâu đã qua sử dụng, thậm chí cả một chút nước mắt trâu.

Gã chủ thuyền xem qua, rất tò mò hỏi tôi tại sao lại cần mấy thứ này? Tôi nói, người cứ tranh thủ thời gian đi kiểm, những thứ khác không cần để ý tới.

Những thứ này ở Nam Kinh đều rất hiếm, nhất là sừng tê giác, chính phủ từ lâu đã ban hành lệnh cấm buôn bán rất nghiêm ngặt. Vậy mà, không biết bằng cách nào, gã chủ thuyền vẫn kiếm được một chế phẩm sừng tê.

Chờ hẩn kiểm đủ, tôi lại bảo hẩn mua bốn cái mặt nạ chống độc, sau đó bốn người tiếp tục vào buồng nhỏ trên khoang thuyền.

Lần này có mặt nạ chống độc, cho dù gã chủ thuyền có phát nổ thành hơi tôi cũng không sợ. Điều lo lắng duy nhất là, những thứ tôi chuẩn bị liệu có hữu dụng hay không?

Màn đêm buông xuống, chúng tôi mở hết cửa sổ trên khoang thuyền ra, tăng cường lưu thông không khí, sau đó trồi chủ thuyền vào ghế như hôm qua.

Hôm nay gã đã rút kinh nghiệm, trước khi bị trồi, gã móc trong túi ra một miếng bọt biển, nhét vào miệng mình, khỏi sợ phải ăn tất thối của Lý mặt đỏ.

Chuẩn bị xong xuôi, chúng tôi lại ngồi ở ngoài cửa quan sát.

Lúc đầu thì vẫn yên tĩnh giống như tối qua. Đến nửa đêm, chủ thuyền mới bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi, giằng co. Lần này do đã có chuẩn bị trước, nên chúng tôi không hoang mang, mà chỉ thận trọng quan sát số đồ cổ phía trong, xem cái nào phát ra hiện tượng quỷ dị.

Nhìn kỹ một lượt, chẳng phát hiện được gì.

Tôi biết vật tà âm này có linh tính, nó biết hôm nay chúng tôi đã chuẩn bị sẵn, nên không quấy phá chủ thuyền, hẩn chỉ run rẩy chốc lát, rồi lăn ra ngủ.

Tôi cầm sừng tê giác, vào đi một vòng quanh phòng chứa đồ cổ. Sừng tê giác ẩn chứa một mùi hương tự nhiên, mùi hương này sẽ có phản ứng đặc thù với mùi của vật tà âm. Phản ứng cụ thể thế nào phụ thuộc vào thuộc tính của mỗi loại vật tà âm khác nhau, nên tôi chỉ cần quan sát sừng tê giác, hẩn là có thể tìm ra phạm vi vật tà âm được đặt.

Nhưng tôi quá lạc quan rồi, đi một vòng chẳng phát hiện điều gì dị thường cả. Trong lòng tôi chợt cân nhắc, liệu có phải vật tà âm không được cất ở đây?

Cũng không có khả năng, hôm qua nó không chế chủ thuyền xi hơi chẳng phải là tránh bị phát hiện sao? Điều ấy đủ để chứng minh nó được cất ở đây.

Ấy vậy mà hôm nay, nó lại không có biện pháp gì để che giấu bản thân? Điều này là sao?

Không ổn!

"Không phải có người thừa lúc chúng tôi không để ý mà trộm vật tà âm này đi chứ?" Đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ đáng sợ.

Tôi lập tức gọi tiểu Nguyệt và Lý mặt đỏ, cùng nhau kiểm tra xem có ngăn chứa nào không có đồ cổ, hoặc có đồ cổ nào bị đánh tráo không. Nhưng chúng tôi cũng không quen thuộc với nơi này lắm, tìm một vòng mà chẳng phát hiện đồ cổ nào bị mất hay không.

Bởi vậy, tôi nghĩ chỉ có cách nhờ gã chủ thuyền kiểm tra.

Tôi đi lên nhìn thoáng qua, phát hiện gã chủ thuyền nằm trên ghế, ánh mắt đăm đăm nhìn chăm chú vào thừa gì đó. Miếng hẩn há to, mặt tím tái, có vẻ như không thở nổi.

Tôi giật mình, vội hướng theo ánh mắt của gã nhìn lên. Phía vách tường đối diện có treo một cái đồng hồ. Mặt đồng hồ nhìn rất đời bình thường, nhưng không hiểu sao, tôi chỉ nhìn nó vài giây liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Liền sau đó tôi có cảm giác bị một bàn tay lớn bóp nghẹt cổ họng, không thể hô hấp. Mà tôi muốn nhìn qua chỗ khác cũng không được, chỉ trợn mắt há mồm nhìn đồng hồ. Chỉ một phút ngắn ngủi mà tôi có cảm giác sắp chết vì thiếu oxy.

"Này này, này" Đúng lúc này, bên tai bỗng vang lên tiếng của Lý mặt đỏ gọi.

Nhờ Lý mặt đỏ lay động, rốt cuộc mắt tôi đã có thể chuyển hướng, hô hấp cũng thông, lập tức ngồi bệt xuống đất thở hồng hộc.

Lúc này, tôi chợt nhớ tới gã chủ thuyền. Tôi chịu đựng chưa tới một phút đã chết đi sống lại, huống chi hẩn đã chịu một lúc lâu rồi. Tôi quay qua, đập hẩn một cước.

Một đập của của tôi, gã chủ thuyền cùng cái ghế ngã lăn ra đất, hẩn hét thảm một tiếng. Sau đó liều mạng thở dốc, toàn thân run rẩy không ngừng, như muốn hít tất cả không khí trong căn phòng vào vậy.

Lý mặt đỏ không hiểu gì, nhìn chúng tôi hỏi: "Hai người lên con điên à?"

Giờ phút này, trong lòng tôi vẫn chưa hết sợ hãi. Tôi cảm thấy tứ chi tê liệt, cử động cũng khó khăn. Nhưng tôi vẫn cố hết sức lấy đà, nhảy bật lên gỡ cái đồng hồ xuống, úp nó dưới đất: "Đừng nhìn cái đồng hồ này, có tà tính."

Lý mặt đỏ giật nảy mình: "Thứ này treo trên tường lúc nào vậy? Hôm qua đâu có thấy?"

Tôi nói: "Đừng nói nhảm nữa, mau xem gã chủ thuyền chết chưa? Không thể để hấn chết, hấn mà chết chúng ta sẽ lòi thối lớn."

Cũng may, gã chủ thuyền đã dần ổn định, chỉ có điều hô hấp hơi khó khăn, toàn thân run rẩy, miệng chảy nước dãi. Chẳng do dự, tôi cời xích cho hấn, đỡ hấn nằm xuống đất, giúp hấn xoa bóp lồng ngực để hấn hô hấp tốt hơn.

Gã chủ thuyền tỉnh táo lại liền gào khóc, hấn nói vừa rồi đã tới quỷ môn quan, thậm chí còn trông thấy hắc bạch vô thường tới đón hấn...

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 12 - Chương 6: Mượn gió bẻ măng

Nhìn điệu bộ của chủ thuyền e là hấn sẽ phát điên mất. Lúc này là thời điểm mấu chốt, nếu hấn điên thật, sẽ vô cùng bất lợi cho chúng tôi.

Tôi liền vội vàng trấn an gã chủ thuyền, nói hấn không cần phải sợ, rằng vật tà âm tôi đã giải quyết, sau này không gặp nguy hiểm nữa.

Lúc này chủ thuyền mới thở dài một hơi, có điều vẫn còn sợ hãi, sắc mặt tái nhợt nói với chúng tôi, vừa rồi hấn suýt nữa đã mất mạng, thật kinh khủng.

Tôi bảo hấn, thử nhìn xem, những ngăn chứa đồ cổ này, có thiếu đi thứ gì, hoặc bị đánh tráo thứ gì không. Hấn gật đầu, đi từng ngăn chứa xem cẩn thận, cuối cùng chợt la lên: "A, nửa lượng của ta đâu? Nửa lượng vốn để ở đây, sao giờ lại biến thành cái thìa đồng? Ai ăn trộm của ta rồi?"

"Cái gì mà nửa lượng? Lý mặt rỗ khó hiểu: "Nửa lượng là cái gì?"

Tôi ngẫm nghĩ, nói: "Nửa lượng, có phải là đơn vị tiền tệ thông dụng thời Tần không?"

Chủ thuyền gật đầu lia lịa: "Đúng, là tiền thời nhà Tần, nửa lượng."

Năm xưa Tần Thủy Hoàng thống nhất sáu nước, lập nên vương triều phong kiến thịnh nhất trong lịch sử, Tần triều. Để thuận tiện cho việc mua bán của người dân, Tần Thủy Hoàng cho chế tạo một loại tiền đồng, lưu hành cả nước.

Bởi những đồng tiền này, đều có trọng lượng khoảng nửa lượng, nên dân gian cũng dần gọi nó là nửa lượng.

"Người có biết cái đồng hồ treo tường kia không?" Lúc này, tâm trí tôi linh động, chỉ thẳng vào cái đồng hồ.

Chủ thuyền nhìn thoáng qua, lập tức mắng: "Ai mang cái đồng hồ của Từ Hi Thái Hậu chuyển tới đây vậy? Đây là bảo vật cấp độ quốc gia, ta cất riêng nó trong két sắt cơ mà?"

"Người đi mở cái đồng hồ ra, xem có nửa lượng trong đó không?" Tôi lờ mờ đoán được chuyện gì phát sinh ở nơi này, nên không còn hoang mang, sai gã chủ thuyền đi xem xét.

Chủ thuyền lập tứ đi tới, lật cái đồng hồ lên, mở ra. Lúc mở đồng hồ ra, liền nhìn thấy nửa lượng kia bị buộc vào quả lắc. Gã hỏi: "Đây là các người sắp xếp?"

Tôi lắc đầu: "Hôm nay chúng ta nhất nhất ở cùng chỗ với người, mà chúng ta cũng không có chìa khóa, người nghĩ lại xem, ai có chìa khóa buồng nhỏ trên thuyền?"

Gã chủ thuyền liền suy tư, sau đó chợt nổi giận: "Chỉ có mụ vợ cũ của ta có. Mẹ nó, vậy vốn dĩ là mụ hại ta, lát nữa ra ngoài, ta phải tính sổ với mụ."

Nếu đúng như lời gã chủ thuyền nói, những chuyện vừa quều giải thích được rồi. Vợ cũ của chủ thuyền, rất có thể nhìn ngó khối tài sản của gã, bởi vậy mới gài cho gã một vật tà âm, để gã "nói là làm".

Giờ chiếc du thuyền này đã rơi vào tay bà ta, vì muốn tránh việc bị tra ra chân tướng, nên bà ta mới lén lút giấu nửa lượng vào trong đồng hồ, định gián tiếp hại chết chúng tôi.

Mẹ nó, quả thật lòng dạ đàn bà độc ác như rắn rết. Mà tôi nghĩ đi nghĩ lại, bỗng nhiên nghĩ ra một số điều. Có vẻ như chúng tôi ở lại trên thuyền này, đều là do bà ta sắp xếp. Lúc đó, bà ta kéo hướng dẫn viên du lịch ra, nháy mắt, nhưng cố ý tránh mặt, không để chúng tôi nhận ra bà ta. Thế là hướng dẫn viên liền đề nghị chúng tôi lên thuyền ngắm cảnh đêm trên sông Tần Hoài.

Mục đích của bà ta, có thể muốn hãm hại chúng tôi. Hoặc là bà ta đã tính toán trước, chủ thuyền sẽ chết, nhưng phải có giải thích hợp lý cho cái chết của gã. Vật tà âm giết người đòi nào cảnh sát chịu tin?

Bởi vậy bà ta thừa cơ chúng tôi giúp chủ thuyền tìm vật tà âm, sắp xếp một cái bẫy. Sau đó bà ta sẽ cùng cảnh sát xông vào "hiện trường", nhân chứng vật chứng đầy đủ, lúc ấy chúng tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được oan khuất.

Tôi nói suy đoán của mình cho mọi người; nghe xong tất cả đều tức giận, nhao nhao đòi đi tìm mụ ác phụ kia tính sổ.

Nhưng, khi chúng tôi đẩy cửa định ra ngoài, lại trợn tròn mắt. Cánh cửa duy nhất ra vào căn buồng đã bị khóa từ bên ngoài, có vẻ còn chèn vật nặng gì đó, dù chúng tôi dùng lực thế nào cánh cửa cũng không suy chuyển.

Nhìn qua khe cửa, phát hiện bên ngoài đã đổ đầy cát vàng. Vậy là muốn nhốt chết chúng tôi trong này rồi.

Chủ thuyền tức giận nổi gân xanh, điên cuồng móc điện thoại ra, định gọi điện cầu cứu, nhưng điện thoại không có tín hiệu.

Cứ tiếp tục thế này không ổn, nhất định phải tìm đường ra mới được. Tôi vội gọi chủ thuyền lại, hỏi hấn nơi này có ống thông gió không?

Chủ thuyền lắc đầu nguây nguây, nói rằng căn phòng này chỉ có cánh cửa duy nhất lên khoang thuyền, không có ống thông gió, bởi vì trên mặt nước độ ẩm rất lớn, hấn sợ hơi nước sẽ theo ống thông gió chảy vào, làm hư hỏng số đồ cổ kia.

Tôi nói, vậy người đừng đi lại nữa, tiết kiệm oxi một chút, chứ phòng kín như vậy, không đủ oxi cho mấy người.

Gã chủ thuyền buồn bực ngồi xuống, lôi từ một ngăn chứa ra cái bình bằng đồng. Tôi hỏi hấn định làm gì? Hấn nói, tự trấn an cảm xúc một chút, gã này đúng là xem đồ cổ như mạng sống.

Tôi chợt nhớ tới người theo dõi chúng tôi trên mấy bức ảnh, liền bảo tiểu Nguyệt mở điện thoại ra, để gã chủ thuyền nhìn xem có quen hay không.

Quả nhiên không ngoài dự tính của tôi, nhìn thấy bóng lưng người kia, gã chủ thuyền thất kinh hô lên: "Đây chính là mụ vợ của ta. Con tiện nhân này theo dõi các người làm gì?"

Đã đến nước này, gã vẫn còn chưa hiểu ra chân tướng sự việc, tôi cũng chịu hấn. Tôi liền đem phân tích của mình nói một lượt từ đầu cho gã. Nghe xong, gã thật sự tuyệt vọng: "Ta hiểu rồi, làm sao mà các người trùng hợp lại ở trên thuyền của ta như vậy. Giờ ta mới nhớ, chuyên gia trước đó nói các người có thể giải quyết vật này, cũng chính là bằng hữu của mụ vợ ta. Trời ạ, hóa ra tất cả mọi chuyện đều do mụ lên kế hoạch từ lâu."

Tôi chợt liếc qua tiểu Nguyệt, hình như có gì đó không đúng, một cô gái lạnh lẽo như nàng, lúc này lại thu mình trong góc, không nói một lời, sắc mặt tái nhợt, thân thể bất động.

Mấy lần trước đối mặt nguy hiểm, cũng chưa từng thấy nàng sợ hãi đến mức như thế. Tôi vội đi tới hỏi nàng làm sao?

Tiểu Nguyệt nói chuyện cũng bắt đầu không ăn khớp: "Tôi.. hô hấp khó khăn, cảm giác...không thở được nữa rồi."

Không thể như vậy được, mặc dù phong chứa đồ rất kín, nhưng trong một lát, dường như vẫn rất nhiều, không thể làm người ta thiếu oxi được.

Có điều, tôi rất nhanh đã hiểu ra, rất có thể nàng bị mắc chứng sợ không gian hẹp. Tôi vội trấn an nàng, nói không sao đây, cánh cửa kia cũng không phải hoàn toàn kín mít, vẫn có không khí đi qua khe cửa được.

Tiểu Nguyệt vẫn còn sợ hãi, tôi đành dìu nàng tới cầu thang ngoài, nói rằng oxi nhẹ hơn CO₂, đều ở trên cao, ở đây sẽ dễ thở hơn một chút.

Tâm lý ám thị của tôi quả nhiên hữu dụng, tiểu Nguyệt chớp mắt đã khá hơn nhiều.

Chủ thuyền hỏi tôi, vật âm tà có phải đã giải quyết rồi hay không? Hấn có tiếp tục tự sát nữa không?

Tôi thờ dãi, vấn đề đau đầu nhất lúc này là vật tà âm kia. Nó chắc chắn không buông tha cho chủ thuyền, sẽ còn tiếp tục tra tấn hấn sống không bằng chết.

Mà một khi gã chủ thuyền chết ở đây, sợ rằng dù còn sống trở ra, chúng tôi cũng bị quy vào tội giết người.

Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng chẳng còn cách nào khác, tôi đành nói thật với chủ thuyền, bảo hấn nếu không muốn chết, thì lại tiếp tục trói mình vào ghế.

Gã chủ thuyền bất đắc dĩ, biết rằng chúng tôi cũng thất thủ vô sách, đành gật đầu.

Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị ghế và xích, định trói chủ thuyền lại, thì bóng đèn trong phòng vụt tắt.

Hông hét. Chắc chắn là mụ vợ cũ cắt dây điện, bà ta chắc hẳn đã nghe lén chúng tôi nói chuyện.

Nháy mắt gã chủ thuyền giật sột lên, chửi mắng ầm ĩ. Nhưng mụ vợ lão thì ngược lại, rất kiên nhẫn, chẳng thêm để ý, chỉ im lặng lắng nghe.

Chủ thuyền đang chửi hăng máu thì đột nhiên ngưng lại. Đây không phải là kiểu ngưng miệng bình thường, mà giống như bị ai bịt miệng lại vậy.

Tôi lập tức xoay người nhìn về phía hấn, nhưng trong phòng tối như mực, chẳng nhìn thấy gì cả.

Sự yên lặng đáng sợ khiến chúng tôi hoang mang, luôn cảm thấy có điều gì đó xảy ra.

Lý mặt rỗ là người đầu tiên không chịu được, liền hỏi lớn: "Đại ca, sao ngươi không mắng nữa?"

Nhưng không có tiếng trả lời, bên trong căn phòng vẫn yên lặng đến chết người.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 12 - Chương 7: Căn phòng hoảng loạn

Lý mặt rỗ dứt khoát trong bóng tối quờ tay đi qua, vỗ vỗ vào vai chủ thuyền: "Rốt cuộc có chuyện gì, chúng ta giúp ngươi thêm dũng cảm, đừng sợ mụ ta."

Mà lúc này, trong phòng chợt vang lên tiếng náo động, nghe giống như có thứ gì đang đi đi lại lại trong phòng chứa.

"Ai đó?" Lý mặt rỗ lập tức cuồng cuồng hỏi: "Đừng có chạy lung tung, ở đây tối om, làm hỏng đồ cổ đèn không nổi đâu."

Tôi cẩn thận lắng nghe, tiếng bước chân là từ bên cạnh Lý mặt rỗ phát ra. Không phải Lý mặt rỗ đang chạy, mà là chủ thuyền. Tôi lập tức nói: "Lý mặt rỗ, ngươi mau giữ chủ thuyền lại, đừng để hắn chạy loạn. Xem ra hắn lại nổi điên, tranh thủ thời gian tìm xích sắt trói lại."

Lý mặt rỗ hít sâu, sau đó run rẩy nửa khóc nửa cười: "Trương gia tiểu ca, đừng dọa ta, chính ngươi chạy loạn ấy, ta đang nắm bả vai gã chủ thuyền đây."

Nghe lão Lý nói vậy, tôi chợt thót tim. Không ổn rồi, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Tôi khẩn trương gọi tiểu Nguyệt: "Tiểu Nguyệt, cô bật đèn pin lên, nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì?"

Tiểu Nguyệt run rẩy: "Ừ." Sau đó mở đèn pin lên. Nhưng vừa bật đèn, nàng liền hét lên một tiếng, đèn cũng từ trên tay lún xuống bậc cầu thang, tắt ngóm.

Tôi giật mình, vội hỏi tiểu Nguyệt vừa trông thấy gì? Giọng nàng tràn đầy sợ hãi: "Chủ thuyền... chủ thuyền là quỷ!"

"Cái gì?" Lý mặt rỗ hét lên một tiếng, sau đó nhanh chân vội chạy. Nhưng hắn quên là chúng tôi đang ở trong phòng chật chội, nên chưa chạy tới bước thứ hai, đã đâm vào một ngăn chứa, ngã cắm mặt xuống đất.

Tôi liền đỡ hắn lên, bảo hắn ngồi bên cạnh tôi. Lý mặt rỗ run rẩy: "Tiểu Nguyệt, sao cô lại biết gã chủ thuyền là quỷ?"

"Gã chủ thuyền đi xung quanh ngươi, nhưng nửa thân trên hắn lại không nhúc nhích, bả vai bị ngươi giữ."

Chả cần tới tiểu Nguyệt, nếu là tôi chứng kiến cảnh đó, cũng sẽ sợ đến hồn phi phách tán. Chủ thuyền hai nửa thân chia lìa? Mà nửa dưới lại còn có thể đi loanh quanh?

Tôi với Lý mặt rỗ không kim lòng được, rung mình một cái.

"Tiểu Nguyệt, mau xuống đây." Tôi nói: "Chúng ta ở cùng nhau sẽ an toàn hơn."

Tiểu Nguyệt lao đảo từ trên bậc thang đi xuống, nắm lấy tay tôi, sau đó co quắp ở một góc.

"Này, chủ thuyền, ngươi có nghe ta nói không?" Thật ra tôi vẫn có chút nghi ngờ tiểu Nguyệt, dù gì ở hoàn cảnh này, ánh sáng đèn pin lại không tốt, có thể nàng sinh ra ảo giác hay không.

Trả lời tôi, chỉ có tiếng bước chân rầm rập. Tiếng bước chân vang tới từ nơi góc đối diện, cũng không có ý tới gần chúng tôi. Tôi vươn chân, tính tìm đèn pin, hi vọng có thể chiếu sáng căn phòng này.

Nhưng chân tôi vừa vươn ra, tiểu Nguyệt lại bỗng nhiên mở miệng: "Trương ca, sao cánh tay của anh lạnh quá vậy?"

Tôi nói: "Đâu có lạnh... ơ mà tay trái hay tay phải?"

"Tay phải." Tiểu Nguyệt nói.

Tôi ớn lạnh sống lưng, lập tức rống lên: "Mau buông nó ra, đó không phải tay của tôi đâu."

Tiểu Nguyệt tức thì kinh hãi hét lên một tiếng, tôi túm lấy tiểu Nguyệt, ôm nàng vào ngực, sau đó hướng tới chỗ nàng vừa ngồi, đập loạn xạ: "Mặc kệ ngươi là thứ gì, rút ngay cho ta." Có điều tôi chỉ đập vào khoảng không.

Nhưng hình như cũng có thu hoạch ngoài ý muốn, chân tôi trong lúc vô tình dẫm lên đèn pin. Điều này khiến tôi hưng phấn, nhặt đèn pin lên, định bật đèn thì phát hiện, pin đã bị rơi ra ngoài hết.

Tôi chẳng màng nguy hiểm, lấy hết dũng khí ngồi xuống, tay tìm loạn trên đất.

Chợt tay tôi đụng phải một cánh tay lạnh ngắt, vừa chạm vào nó liền gắt gao nắm lấy tay tôi. Cánh tay này thật sự lạnh như khối băng, làm tôi tê buốt.

Nhưng tôi chẳng để ý tới, trực tiếp tung cước đập nó văng sang một bên, tiếp tục sờ soạn tìm pin.

Cũng may, lần này cuối cùng tôi cũng tìm được viên pin, không chút do dự lắp vào, sau đó mở chốt. Trong lúc đó, cánh tay lạnh buốt kia cứ tìm cách ngăn cản tôi, tôi liền bảo Lý mặt rỗ trợ giúp.

Lý mặt rỗ cũng phẫn nộ, mà người đang tức giận thì biết sợ là gì, trực tiếp đứng trước mặt tôi ngăn cản. Mặc dù chẳng nhìn thấy gì, nhưng nghe tiếng gió, cũng có thể đoán được lão Lý đang liều mạng với đối phương.

Đèn pin bật sáng, tôi lập tức chiếu về phía Lý mặt rỗ. Vậy mà phát hiện hắn đang vật lộn với không khí, phía trước hắn trống không, nào có bóng người?

Lại chiếu qua phía chủ thuyền, hắn vẫn ngồi trên ghế như cũ, nét mặt cười lạnh, nhìn chúng tôi. Thân thể hắn vẫn nguyên vẹn, không bị chia ra như lời tiểu Nguyệt nói.

Chỉ có điều, mặt chủ thuyền đen sì, trông mắt lòi ra, khoe miệng chảy nước bọt. Không ổn, đây là ngạt thở.

Tôi vội nhào tới, lật mí mắt của chủ thuyền lên, soi đèn pin vào. Chủ thuyền hít sâu một hơi, sau đó kêu thảm, cuối cùng lấy lại tinh thần, nằm rạp trên đất gào khóc.

Tôi lập tức chiếu đèn pin ra xung quanh, phát hiện, chỗ lúc nãy chúng tôi đứng xuất hiện một đôi chân, chạy tới chạy lui.

Ánh sáng rất yếu, nên nhìn không rõ lắm, có điều nó đích xác rất giống một đôi chân người. Chỉ có hai chân, không có thân trên. Xem ra ban nãy tiểu Nguyệt không phải là ảo giác.

Cái chân kia cứ đi vòng quanh tại chỗ, không có ý đi tới chỗ chúng tôi, như là không muốn tổn thương chúng tôi vậy.

Tôi cưỡng ép mình tỉnh táo lại, lớn tiếng hỏi: "Người rút cuộc là ai, tại sao muốn hại hắn?"

Lý mặt rỗ không hiểu gì, hỏi tôi nói chuyện với ai vậy. Tôi liền chỉ tay vào đôi chân kia, Lý mặt rỗ lập tức căng thẳng, tay nắm lấy góc áo của tôi.

Nhưng đối phương không lên tiếng.

Lý mặt rỗ run run: "Nó không có mồm, làm sao nói chuyện với người được?"

Tôi nghĩ nghĩ, cũng đúng.

"Người mau biến đi, vị bằng hữu này của ta được mọi người gọi là Nam Kinh tiểu Chung quý, trên thế gian không có quý nào là hắn không giải quyết được. Chúng ta không muốn làm hại người, coi như cho người một cơ hội." Lý mặt rỗ nghiêm giọng nói.

Nhưng đôi chân vẫn chỉ đi quanh tại chỗ, cũng chẳng có ý sẽ rời đi. Tôi bảo lão Lý đừng nói nữa, đôi chân này không thể rời đi được, là do nửa lượng vẫn ở trong phòng, nó không thể rời nửa lượng được.

Tiểu Nguyệt lo lắng hỏi bây giờ làm thế nào? Chẳng lẽ chúng ta cứ hao tổn sức lực như vậy?

Tôi nói đừng lo lắng, mềm mỏng không được, chỉ còn cách cứng rắn.

Tôi không nhiều lời, móc sừng tê giác trong túi ra, ra lệnh: "Lão Lý, đốt sừng tê giác này lên; tiểu Nguyệt cầm gỗ đào, thứ này mà dám bèn mảng tới gần, hãy dùng gỗ đào đánh nó."

Tôi thù xé một túi muối trắng, đến trước mặt chủ thuyền, nhét một vốc vào miệng hắn. Chủ thuyền phẫn nộ giãy dụa, tôi mắng: "Nếu không muốn chết, mau thành thật khai báo cho ta!"

Chủ thuyền quả nhiên phủ phục lại, có điều miệng ngậm đầy muối, hắn là rất khó chịu, nhìn mặt hắn nhăn nhó khổ sở.

Lý mặt rỗ thì bắt đầu đốt sừng tê giác, nhưng có thể do sừng tê giác bị ẩm, rất khó bắt lửa. Tôi đành cởi áo đốt lên, sau đó ném sừng tê giác vào.

Sau một lúc bị hong khô, sừng tê giác bắt đầu bốc cháy, tản ra một mùi khói đặc trưng, chỉ một lát, cả căn phòng tràn ngập mùi hương.

Tôi đang ép bức cặp chân kia!

Trời đất vạn vật đều có tương khắc. Nó đã phát ra được mùi hôi thối, vậy rất có thể sẽ sợ mùi thơm. Hi vọng chiêu này có tác dụng.

Quyển 12 - Chương 8: Gậy ông đập lưng ông

Cũng may, chiều này thực sự có hiệu quả. Đôi chân kia bắt đầu có dấu hiệu loạn, tốc độ cũng tăng lên. Mà khối sừng tê giác lượn lờ qua phía trên cặp chân lơ mờ xuất hiện một hình người. Đương nhiên hình người kia chỉ là khối trắng phác họa nên.

Nhìn qua hình người bằng khối, mọc đầy râu tóc, quần áo rộng khoác ngoài, tay áo dài giống như người thời kỳ Tần Hán. Trên lưng hắn còn đeo một thanh bội kiếm, đây tất nhiên là hình tượng một võ sĩ.

Àn trong nửa lượng kia, lại là âm linh vừa một võ sĩ?

Khối trắng tỏa ra từ sừng tê giác hình như đã chọc giận hắn, nên hai mắt hắn trợn ngược dữ tợn nhìn chúng tôi, đi tới. Tôi lập tức vỗ vỗ vai tiểu Nguyệt, ra hiệu nàng dùng gỗ đào đánh hắn, trong tay tôi thì thủ sẵn một nắm muối, sẵn sàng tung ra.

Nhưng có vẻ như đối phương lại sợ hãi, do dự vài giây, sau đó đổi hướng, đi tới chỗ đồng hồ treo tường.

Chỉ trong chớp mắt, hắn như một luồng khói chui vào bên trong đồng hồ.

Tôi nhẹ nhàng thở phào, coi như đã vượt qua được đêm nay, gã chủ thuyền cũng tạm thời an toàn.

Tôi bảo gã chủ thuyền nhổ hết muối trong mồm ra. Nhưng làm sao mà nhổ ra hết được, chỉ thấy hắn ngồi xồm trong góc, tay móc họng, muối mặn chất làm hắn không nói nên lời.

Cho tới giờ, kẻ thù lớn nhất đối với chúng tôi, chính là vợ cũ của chủ thuyền.

Đối phó với vật tà âm, tôi còn có phương pháp, nhưng đối phó với con người, tôi phải làm sao bây giờ? Mụ ta đã quyết tâm giết chết chúng tôi, vậy khôn trong căn phòng này, hi vọng sống sót của chúng tôi e là không nhiều.

Lý mặt đỏ hồng hên ngồi trên bậc cầu thang chửi lớn, có điều đối phương rất nhẫn nhịn, không thêm đề ý tới.

Cứ tiếp tục thế này cũng chẳng phải cách hay, oxi cũng không còn nhiều lắm, vừa rồi đốt áo cùng sừng tê giác đã giảm số lượng oxi đi khá lớn, chúng tôi bắt đầu cảm thấy hô hấp khó khăn.

Cố tình táo để suy nghĩ đối sách, cuối cùng trong tuyệt vọng tôi cũng nghĩ ra một cách. Đó là ăn miếng trả miếng.

Nghĩ tới điều này, tôi liền chạy tới kéo gã chủ thuyền dậy. Hắn đã gần như khôi phục hoàn toàn, chỉ có miệng đầy nước bọt, do muối mặn mà thôi.

Tôi hỏi hắn, nguoi sao rồi, có thể nói chuyện được không? Hắn gật gật đầu, ừ một tiếng.

Tôi nhẹ thở phào, liền đem mảnh sừng tê giác còn lại ra, nói: "Tiếp theo, nguoi phải nhất nhất nghe theo sự chỉ huy của ta đi làm, mới có thể cho chúng ta một tia hi vọng."

Gã chủ thuyền gật đầu đồng ý. Tôi hỏi, trên người hắn có giữ vật tùy thân gì của mụ vợ không? Tốt nhất là những vật thường liền với cơ thể, như vậy mới có thể khiến nửa lượng nhận một chủ nhân khác.

Chủ thuyền do dự một chút, cuối cùng hắn cởi áo trước mặt chúng tôi, chúng tôi suýt thì bật cười thành tiếng, hắn còn mặc áo ngực!

Tôi quá bất ngờ, còn Lý mặt đỏ thì ghen hòng nhìn trần trời, mắt không chớp, chỉ chăm chăm nhìn ngực gã chủ thuyền.

Mặt chủ thuyền đỏ ửng, nói rằng hắn có sở thích quái dị, thích mặc đồ phụ nữ. Tôi vội vàng khoát tay nói không sao, ta không kỳ thị sở thích cá nhân. Mà thật ra, nếu hắn không có sở thích quái dị này, hôm nay kế hoạch cũng khó mà thành công.

Tôi thầm nghĩ, gã chủ thuyền ly hôn với mụ vợ, chắc cũng một phần vì lý do này.

Chủ thuyền nghe theo cách của tôi, cắn đầu ngón tay, nhổ lên đồng tiền nửa lượng kia; sau đó gói chặt vào áo ngực. Để tránh âm linh bên trong tẩu thoát, tôi còn lấy gỗ đào và muối trắng đệm trước ngực hắn.

Chủ thuyền quỳ xuống đất, tôi thì châm một điếu thuốc, đặt trước mặt nửa lượng.

Chủ thuyền quỳ trên mặt đất, miệng bắt đầu nói: "Oan có đầu, nợ có chủ. Ta đã bỏ thê tử Bàng thị, tất cả tài sản sẽ thuộc về Bàng thị, kể cả nửa lượng. Bây giờ nguoi đã không thuộc về ta, đừng dây dưa quán lầy ta nữa, nếu không ắt sẽ bị trời phạt. Bây giờ ta dùng máu tươi, tiễn nguoi một đoạn, mong

ngươi xem xét."

Nói xong hắn hành lễ chín bái, ba dập đầu. Làm xong tất cả, gã chủ thuyền hoang mang nhìn qua tôi. Tôi vội ra hiệu cho hắn đừng nói, cẩn thận xem xét phản ứng của nửa lượng.

Khoảng hai phút trôi qua, tôi thấy áo ngực bỗng nhiên nhúc nhích, giống như có người dùng ngón tay chọc ra từ bên trong. Tôi thở phào, điều này chứng tỏ nửa lượng đã nghe được lời chủ thuyền nói.

Tôi vội cời áo ngực trên người chủ thuyền ra xem, nhìn thấy máu đã thấm vào trong nửa lượng, bây giờ mới thực sự yên tâm.

Đã tiếp nhận máu tươi tiền chân, thì từ giờ trở đi, nửa lượng sẽ không có quan hệ gì với chủ thuyền nữa, việc tiếp theo là giải quyết mụ vợ lòng lang dạ sói kia.

Gã chủ thuyền đi tới cửa, gõ gõ mấy tiếng, nói: "Tiểu Quyên, ta biết ngươi đang đứng bên ngoài. Chúng ta dù gì cũng từng là vợ chồng, ngươi không đến mức tuyệt tình như vậy chứ?"

Trả lời hắn, chỉ có im lặng.

"Chỉ cần ngươi thả ta ra, ta cam đoan không truy cứu chuyện này. Huống hồ cũng chẳng có chứng cứ gì buộc tội ngươi, ngươi cứ việc yên tâm."

Vẫn như cũ, không có ai trả lời, xem ra mụ ta quyết tâm lấy mạng chúng tôi bằng được. Chủ thuyền cũng bắt đầu ngao ngán.

"A phải rồi a Quyên. Trong tài khoản của ta còn một khoản tiền lớn, nếu như ngươi thả chúng ta ra ngoài, số tiền kia đều thuộc về ngươi, thế nào? Nếu ta chết đi, số tiền này nghiêm nhiên sẽ thuộc về cháu ta, ngươi biết ta phiền nhất là đại ca của ta, lòng tham không đáy. Số tiền kia thực ra nếu không cho ngươi, ta cũng chẳng muốn cho ai khác."

Tôi nghe thoáng bên ngoài có tiếng thở dài, trong lòng liền an tâm hơn rất nhiều. Mụ vợ quả nhiên đã động tâm. Chỉ cần mụ tham tiền, thì không có việc gì là không thương lượng được.

"Ngươi chắc là không tin ta đúng không? Không sao, bây giờ ta đọc số tài khoản cùng mật khẩu cho ngươi, ngươi đăng nhập vào online banking, tra cứu số dư, sẽ biết ta nói thật hay không." Chủ thuyền tiếp tục nói.

Rốt cục, mụ vợ mở miệng: "Lão khốn kiếp, quả nhiên ngươi có quỷ đen. Mau đọc số tài khoản và mật khẩu đây ta kiểm tra."

"Được." Chủ thuyền đáp. Sau đó hắn đọc tài khoản và mật khẩu cho mụ vợ, tôi nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân gấp gáp, hẳn là mụ ta không nhìn được, đi lấy máy tính kiểm tra.

Rất nhanh, mụ đã quay lại, hùng hăng hồ hồ nói: "Tên khốn nhà ngươi, lại còn có nhiều tiền như vậy. Hừ, quả nhiên là ngươi hai lòng. Mau nói cho ta, có phải ngươi nuôi bồ nhí bên ngoài không?"

"Không có." Chủ thuyền nói: "Trước khi chết, nếu như có thể chuyển số tiền kia sang tài khoản của ngươi, nó sẽ là tài sản của riêng ngươi. Đại ca ta không lấy được số tiền này, ta cũng yên tâm nhắm mắt."

"Có điều, ta có một thỉnh cầu nhỏ, nếu ngươi đáp ứng, ta liền chuyển hết tiền cho ngươi." Chủ thuyền từng bước dẫn chuyện.

"Thỉnh cầu gì, nói đi."

"Bên trong chúng ta có một cô gái đang mang thai, ta muốn xin ngươi thả cô gái vô tội này ra." Chủ thuyền nói: "Yên tâm hiện giờ chúng ta đã bị tra tấn chẳng còn sức lực, sẽ không thể phản kháng đâu."

"Đã đến nước này, ngươi còn có tâm tư lo cho nữ nhân, đây chẳng phải bản tính của ngươi ư."

Nghe chủ thuyền nói mình đang mang thai, tiểu Nguyệt cúi một cái vào đùi tôi, nàng biết đây đều do tôi xui gã nói.

Tôi bất đắc dĩ quay lại cười khổ, bảo nàng đừng lên tiếng, đừng để mụ ta hoài nghi chúng ta.

"Nói thật cho ngươi, đứa bé trong bụng nàng là của ta. Ta mang hết tài sản cho ngươi là hi vọng sau này ngươi có thể chia lại cho con ta mấy vạn tiền nuôi dưỡng. Số tiền này chỉ đáng số lẻ so với số tiền trong tài khoản, ngươi suy nghĩ kỹ đi."

"Quả nhiên ngươi có bồ bên ngoài. Ấy vậy còn có thai với ả. Tên khốn, hôm nay ta bắt ngươi chết, ngươi nhất định phải chết."

"Ta chết cũng được, chỉ cần có thể bảo vệ con ta, mọi chuyện không thành vấn đề." Chủ thuyền nói: "Ngươi suy nghĩ một chút đi, làm vậy ngươi thì có tiền, mà ta cũng có người nối dõi. Vì một mạng nhỏ của ta, mà ngươi trở mặt nhìn số tiền lớn hư vậy chảy vào túi đại ca ta, ngươi cam tâm sao?"

Nói xong, chủ thuyền liền im lặng.

Tới một lúc lâu sau, mụ vợ mới lên tiếng: "Được, ta đồng ý với ngươi, nhưng số tiền kia phải chuyển vào tài khoản của ta trước. Mật khác, ngươi phải viết một di thư, nói bị bọn người kia bắt cóc sát hại, không liên quan gì tới ta."

"Không thành vấn đề." Chủ thuyền nói: "Nhưng ngươi phải thề sẽ thả cô gái này ra."

"Được, ta thề sẽ thả cô ta ra ngoài."

"Nếu ngươi không thả thì sao?" Chủ thuyền nói.

"Nếu không thả, ta sẽ chết ngạt dưới hầm này như ngươi."

Chủ thuyền cười rất tươi, tôi cũng nhẹ nhàng thở phào. Quả nhiên mụ ta đã trúng kế. Vừa nãy lúc mụ thề thốt, tôi liếc thấy nửa lượng bông nhúc nhích, hẳn là biểu thị lời hứa đã có hiệu lực.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 12 - Chương 9: Lời hứa ngàn vàng

Tiếp đó, chủ thuyền liền tuân thủ giao kèo, nhét tờ giấy ghi mật mã chuyển tiền ra ngoài. Đoạn, hần nom nớp đi về chỗ tôi, hỏi tôi liệu có thành công hay không? Tôi gạt đầu nói, cứ việc yên tâm, đêm nay mụ ta sẽ mở cửa, trừ khi mụ ấy muốn chết.

Thế nhưng một giờ, hai giờ trôi qua, chúng tôi vẫn không thấy mụ ta quay lại.

Lòng tôi lạnh buốt, ác phụ này vậy là đã nuốt lời, cũng không biết nửa lượng có làm gì được mụ ta không.

Có điều, rõ ràng tôi đã đánh giá thấp ma lực của vật rùa âm.

Lúc trời gần sáng, tôi nghe ngoài cửa có tiếng người, nhưng không phải đi tới, mà bỏ tới. Chủ thuyền lập tức hỏi: "Chuyển tiền xong chưa?"

Đối phương không trả lời, chỉ tiếp tục bỏ về phía cửa. Tôi biết tới tám phần mười là mụ vợ cũ đã trúng chiêu, vội vàng tới rình ở cửa, chỉ cần mụ hé cửa, tôi sẽ lao ra.

Tiếng bỏ ngày càng gần tới cửa, tôi lại chợt phát hiện có máu chảy qua khe cửa vào trong. Rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi không hiểu được, tự hỏi.

Đang suy nghĩ thì cửa bật mở. Mà đập vào mắt tôi là một cảnh tượng hãi hùng.

Vợ cũ gã chủ thuyền bị cắt mất cái mũi, mỗi lần hít thở máu sẽ phun từ hai lỗ mũi ra ngoài. Cả khuôn mặt của mụ thấm đầy máu và tóc.

Mụ chặc đã bị quỷ nhập, ánh mắt đờ đẫn, động tác cứng ngắc bỏ từ cầu thang xuống. Tôi sợ hãi, vội né sang một bên.

Mụ ta thần trí mơ hồ, giống như không biết chính bản thân đang làm gì. Bỏ tới một góc phòng cất đồ cổ, liền đứng dậy, không nhúc nhích, giống như người chết.

Nhìn vợ cũ biến thành bộ dạng đáng sợ này, gã chủ thuyền cũng chẳng có tâm tư báo thù, vội kéo chúng tôi rời khỏi căn phòng.

Ra được bên ngoài, thấy gã chủ thuyền định khóa cửa lại, tôi liền ngăn cản hần: "Ngươi làm gì vậy?"

"Còn làm gì nữa." Gã chủ thuyền phản nộ nói: "Con tiện nhân này hại ta thê thảm như vậy, giữ lại sẽ chỉ gây họa."

"Dưới thanh thiên bạch nhật lại dám giết người?" Tôi mắng một câu: "Ngươi có nghĩ tới hậu quả không?"

"Có nghĩ tới." Chủ thuyền hừ lạnh một tiếng: "Đây là mụ ta tự sát, không liên quan tới ta, các ngươi cũng không dính líu, tốt nhất các ngươi đừng nhúng tay vào."

Nói xong, hần không chút do dự, sập khóa cửa, sau đó còn dùng cát đồ vào ổ khóa.

Tôi thở dài, hai vợ chồng này thật là nổi nào úp vung này, độc ác như nhau.

Ngẫm nghĩ, tôi liền nháy mắt cho lão Lý, ra hiệu cho hần âm thầm gọi điện báo cảnh sát.

Chưa đầy mười phút, cảnh sát đã ập tới, bắt gã chủ thuyền, đồng thời phá cửa giải cứu mụ vợ cũ của gã.

Mụ vợ được cảnh sát khiêng ra, máu chảy đầy đất, nằm im không nhúc nhích, chắc biết còn sống hay đã chết?

Cái du thuyền cũng tạm thời bị phong tỏa, du khách trên thuyền được chuyển tới nơi khác.

Mấy người chúng tôi cũng chẳng nóng vội rời đi, bởi vì còn chưa lấy được thù lao. Nếu như là trước kia, có lẽ tôi sẽ tình nguyện không lấy thù lao, cũng chẳng muốn cuốn vào vụ án mưu sát này. Nhưng lần này chúng tôi chịu nhiều khổ sở, thậm chí suýt nữa bỏ mạng trên thuyền, nên có thể nói, khoản thù lao này do chúng tôi dùng mạng mình đánh đổi, nếu không trân trọng, sẽ hối tiếc cả đời.

Mấy ngày sau, gã chủ thuyền được thả tự do, mẹ vợ cũng được cứu chữa tại bệnh viện. Cũng may đưa đi kịp thời, cái mũi của mẹ khâu lại được.

Mẹ vợ chủ thuyền có ý định mưu sát chúng tôi, cuộc nói chuyện của mẹ với gã chủ thuyền đã được chúng tôi ghi âm lại bằng điện thoại, chẳng thể chối cãi.

Mà mẹ ta tự cắt mũi, là hành vi cá nhân, cho nên không liên quan gì tới chúng tôi.

Thậm chí chủ thuyền còn đâm đơn kiện lên tòa án, nói rằng chiếc du thuyền là bị mẹ vợ lừa đảo chiếm đoạt, cuối cùng bắt ngờ thắng kiện.

Có một chiếc du thuyền trên sông Tần Hoài, đó là cái cây hái ra tiền, nên gã chủ thuyền cũng không quyệt nợ, đưa cho chúng tôi không thiếu một xu.

Về phần nửa lượng, làm sao gã dám giữ nữa, nên cũng thành vật tạ lễ cho chúng tôi. Hấn sợ rằng nửa lượng bắt chợt nổi điên, đem nốt khối tài sản còn lại của gã mà cho người ta thì khổ.

Nhận được thù lao cùng đồng nửa lượng, chúng tôi cũng không dám ở lại Nam Kinh lâu, trong ngày liền lái xe rời khỏi.

Đồng nửa lượng sau này tôi mới được biết lai lịch. Vốn dĩ, chủ nhân của nó là một danh thần thời Tần, tên là Quý Bố.

Tục ngữ có câu: "Được trăm cân vàng cũng không bằng được một lời hứa của Quý Bố."

Theo câu tục ngữ này thì Quý Bố nổi tiếng là người trọng lời hứa. Tương truyền hồi nhỏ, Quý Bố cũng không có đức tính này, mà ngược lại đi khắp nơi lừa gạt mọi người. Về sau có một sự việc phát sinh, mới khiến cho Quý Bố dần trở thành người coi trọng lời hứa.

Đó là lúc Quý Bố làm quản ngục, gặp một phạm nhân. Phạm nhân này cho Quý Bố một đồng nửa lượng, cầu xin hấn kêu oan giúp mình. Quý Bố gật đầu đồng ý.

Nhưng cuối cùng Quý Bố không kêu oan cho phạm nhân kia. Kết quả phạm nhân bị xử lăng trì, trước khi chết mắng lớn Quý Bố nuốt lời.

Tuổi trẻ Quý Bố bị việc này rúng động, trong lòng thâm thê rằng, từ nay về sau nhất định phải hết lòng tuân thủ lời hứa, đồng thời luôn đeo nửa lượng kia bên người, để cảnh cáo chính mình.

Và hấn cũng hoàn toàn làm được điều này, trở thành một danh thần lưu danh trong lịch sử.

Sau này, tôi bán nửa lượng cho một doanh nhân người Philippine. Thương nhân này là người đi đầu trong ngành công nghệ thông tin ở nước hấn, hấn nói bí quyết thành công của mình là luôn giữ chữ tín.

Có điều làm ăn càng ngày càng lớn, sinh hoạt trong xã hội thối nát, hấn dần trở nên lươn lẹo, nhận rất nhiều ngân phiếu không. Cho nên hấn tìm mua nửa lượng, nhờ vào đó coi là ranh giới cuối cùng của mình.

Xã hội bây giờ, trình độ học thức con người ngày càng cao, nhưng những đức tính tốt đẹp từ hàng ngàn năm trước truyền lại đang dần mai một. Nơi đâu cũng là lừa gạt, hãm hại lẫn nhau, thậm chí ngẫu nhiên xuất hiện một người giữ lời hứa sẽ được báo chí đưa lên mây xanh.

Càng buồn cười hơn chính là, bây giờ lại còn muốn nhờ vào một vật tà âm, để mình không quên sơ tâm, hết lòng tuân thủ lời hứa. Đây đúng là một xã hội đáng thương, một nhân loại đáng thương!

Hết phần 12

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 13 - Chương 1: Ác mộng

Chuyện gã chủ thuyền cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất. Sở dĩ như vậy, không phải bởi vì chuyện này quá kinh khủng, cũng không phải vì vật tà âm có giá trị cao, mà bởi quá trình xử lý quá dị thường, khiến tôi từng muốn từ bỏ.

Thời gian thấm thoát trôi, cũng được khoảng hơn một năm sau vụ gã chủ thuyền; năm đó, trong giới thương nhân đồ cổ, danh tiếng tôi vang xa, thời gian này cũng tiếp khá nhiều khách hàng, có điều chỉ toàn buôn bán nhỏ, hầu hết là long người tác quái chứ không có vật tà âm nào cả.

Bởi vậy tới lúc này, tôi bắt đầu hết kiên nhẫn, chẳng hứng thú làm ăn nữa, hầu hết đều giao cho Lý mặt rỗ đi xử lý. Dựa theo chỉ dẫn của tôi, lão Lý cũng giải quyết được vài vật tà âm thường thường. Hắn thậm chí gọi tôi là sư phụ.

Tôi thầm nghĩ thật không biết xấu hổ, với hiểu biết của Lý mặt rỗ trong nghề này, chỉ có thể coi như một cái bình rỗng, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện.

Có điều tôi không nghĩ tới, chuyện xảy ra sớm mà lại nghiêm trọng như vậy.

Đó là vào khoảng gần tết, tôi định đóng cửa mấy ngày, về qua nhà nghỉ ngơi. Nhưng không ngờ đúng lúc ấy thì Lý mặt rỗ gặp chuyện.

Gần tết, buôn bán ế ẩm, nên Lý mặt rỗ chỉ ở nhà cả ngày phụ đạo việc học hành của con trai. Nhưng hôm đó, tôi lại nhận được điện thoại của hắn, mà giọng hắn có vẻ rất thất kinh, tràn ngập lo sợ, tới mức nói lắp ba lắp bắp.

Tôi vội hỏi Lý mặt rỗ, rốt cuộc có chuyện gì?

Lý mặt rỗ khóc lóc nói tôi đừng hỏi nữa, nói qua điện thoại không rõ được, bảo tôi nhanh chóng tới nhà hắn, chậm một bước hắn sẽ mất mạng.

Tôi nghe mà giật mình, chẳng suy nghĩ nhiều, lập tức khoác áo ra khỏi cửa hàng. Bên ngoài tuyết lớn, chân đi mà lún sâu tới mắt cá, chẳng thể đi nhanh, chỉ hơi sợ sẩy liền có khả năng bị ngã.

Trầy trật khó khăn lê từng bước tới nhà Lý mặt rỗ, toàn thân đã lạnh cóng tới mức chân tay tê dại.

Tôi gõ cửa, đợi một hồi lâu mới thấy con trai Lý mặt rỗ ra mở cửa. Vừa trông thấy tôi, thằng bé bỏ nhào vào ngực, không ngừng nức lên: "Trương thúc thúc, người rốt cuộc cũng tới. Thúc mau vào xem phụ thân của con xem phụ thân làm sao rồi?"

Tôi vội trấn an thằng bé, bảo nó đừng quá kích động, tôi vốn đã thấp thỏm, thấy nó như vậy thì càng chột dạ. Thằng bé này là một đứa bé lạc quan, rất ít khi thấy nó sợ hãi như vậy.

Tôi sợ rằng Lý mặt rỗ bây giờ đang thập tử nhất sinh.

Ấy vậy mà lúc tôi vào trong phòng, nhìn thấy Lý mặt rỗ, lại nằm ngoài suy đoán. Hắn nhìn qua êm đẹp, không có dấu hiệu ốm đau, chỉ nằm trên giường, ánh mắt dò dẫm nhìn trần trần lên trần nhà, nhưng sắc mặt lại rất tốt.

Tôi liền hỏi hắn, chuyện gì xảy ra?

Lý mặt rỗ hít sâu một hơi, bảo con trai ra phòng khách học bài, sau đó đóng cửa lại, bắt đầu chửi ầm lên: "Con mẹ nó, lão tử nào có trêu ghẹo ai? Chỉ có ngu với gái mà cũng xảy ra vấn đề được."

Tôi vội bảo hắn bé mồm một chút, đừng để con hắn nghe thấy, dù sao từ câu nói của hắn, tôi cũng lờ mờ đoán được sự tình phát sinh trên người Lý mặt rỗ, trẻ con không nên nghe.

Lúc này Lý mặt rỗ mới nhỏ giọng nói một lượt.

Vốn là, mấy ngày trước hắn cảm thấy thân thể không thoải mái, cứ ngủ mơ thấy có người giẫm chân lên đầu gối của mình, nhìn chăm chăm vào mắt.

Mới đầu hắn cũng chẳng để tâm, chỉ nghĩ là ban ngày suy nghĩ nhiều nên đêm ngủ mơ vậy thôi. Mà "suy nghĩ nhiều" đó, chính là việc hắn gặp mấy ngày trước. Mấy hôm trước, Lý mặt rỗ đi tới một sơn thôn nhỏ để mua đồ cổ. Do hắn khéo mồm khéo miệng, hay là giả xưng mình là cao nhân gì gì đó, tóm lại là lừa được một quả phụ lên giường với hắn.

Nửa đêm, hắn đang ngủ thicảm thấy có người giẫm lên đầu gối của mình. Hắn cố mở mắt ra, thì phát hiện quả phụ kia không biết từ lúc nào, bò lên người hắn, đứng trên đầu gối của hắn, không nhúc nhích.

Lý mặt rỗ nghĩ cô ta bị mộng du, liền im lặng kéo nàng xuống, ôm vào lòng ngủ tiếp.

Từ hôm đó, Lý mặt rỗ thường xuyên gặp ác mộng, đêm hôm khuya khoắt cứ cảm thấy có người giẫm lên đầu gối của mình.

Sớm tỉnh dậy, còn thấy đau đầu gối. Có điều, cảm giác đau này chỉ trong một lúc, sau đó biến mất, cho nên hắn chẳng nghĩ nhiều.

Tối nay, hắn giống như mọi hôm, gặp ác mộng kia. Nhưng lúc này tỉnh lại, cảm thấy đầu gối đau đớn hơn mấy lần. Hắn không chịu được, liền bật đèn, cời quần dài ra xem xét. Kết quả, hắn nhìn thấy đầu gối mình thì sợ choáng váng, biết là lần này gặp phải thứ gì không sạch sẽ cho nên mới lập tức gọi điện cầu cứu tôi.

Tôi thất sắc, người nhìn thấy gì mà bị dọa thành bộ dạng thế này? Lý mặt rỗ nom nớp nhìn xung quanh, nhờ giọng nói với tôi, bảo tôi chuẩn bị tâm lý trước, đừng la lớn, ảnh hưởng tới con hắn.

Tôi cười: "Bớt nói nhảm đi."

Nói xong, liền lật chăn của hắn ra. Lý mặt rỗ chỉ mặc mỗi cái quần lót màu hồng, thật biến thái. Ánh mắt tôi lập tức quét xuống hai đầu gối của hắn, liền rợn tóc gáy.

Chẳng thể nghĩ tới, trên đầu gối của hắn xuất hiện nhiều dấu chân chồng chéo. Không sai, là dấu chân, đã tím bầm. Tựa như có người đứng trên đó một thời gian dài, dẫn ròi khí huyết không lưu thông được, làm cho da thịt chỗ đó đã hoại tử.

Mà dấu chân kia đích thị là dấu chân người, có thể nhìn rõ cả dấu ngón chân trên đầu gối.

Tôi định dùng ngón tay ấn thử, Lý mặt rỗ liền cản lại, hắn nói không thể đụng vào dấu chân này, đụng vào sẽ rất đau rất.

Tôi cau mày, hỏi Lý mặt rỗ đây là chuyện gì? Phải chăng quả phụ kia bị người làm tình làm tội tới chết, biến thành ma tới tìm người?

Lý mặt rỗ nói: "Trương gia tiểu ca, đến nước này người còn đùa được, người mau nghĩ cách giúp ta đi. Hiện giờ hai đầu gối ta như có kim châm, còn cảm thấy có thứ gì bên trong muốn chui ra ngoài."

Tôi nhẹ gạt đầu, dù gì nếu hắn bị phé hai chân, tôi sẽ mất một tên sai vặt. Lập tức xóc hắn lên, đưa thẳng tới bệnh viện.

Tôi nói, bác sỹ còn định làm test phản xạ đầu gối, bị Lý mặt rỗ mắng cho một trận; hiện giờ đầu gối hắn chạm nhẹ đã đau, nói chi tới dùng búa gõ vào.

Lý mặt rỗ liền được bác sỹ chụp x-quang, xem đầu gối hắn có phải có dị vật gì không mà hắn cứ luôn kêu là có thứ gì muốn chui ra ngoài.

Kết quả chụp phim làm tất cả giật mình, đầu gối Lý mặt rỗ còn có dấu hiệu bị tróc ra. Tới đây thì bác sỹ cũng bó tay, nói đầu gối tróc ra thế này, hắn chưa từng gặp qua. Chẳng còn cách nào khác, đành đi mấy bệnh viện lớn, kết quả cơ bản đều giống nhau. Bác sỹ đề nghị Lý mặt rỗ cưa chân.

Đem hai cái chân lành lặn cưa đi, Lý mặt rỗ tất nhiên không chịu, tức giận chửi mắng bệnh viện trong nước thật kém cỏi.

Vừa hay tiểu Nguyệt có quen bằng hữu nước ngoài, tôi liền bảo nàng liên hệ với bệnh viện bên đó xem. Liên hệ xong xuôi, vốn chuẩn bị sáng hôm sau sẽ lên máy bay, ai ngờ vào ban đêm, bệnh tình của Lý mặt rỗ lại có chuyển biến xấu.

Để tiện chăm sóc Lý mặt rỗ, tôi ở lại nhà hắn. Đại khái khoảng hai giờ sáng, đang ngủ say thì tôi bị đánh thức bởi tiếng lão Lý kêu thảm. Quá sợ hãi, tôi vội vàng chạy vào xem hắn làm sao.

Lý mặt rỗ tỉnh lại, chỉ rên rĩ, phát sốt, lời nói không rõ ràng, mê sảng. Tôi sợ hãi, liền lật chăn lên, muốn xem qua đầu gối hắn có phải bị giẫm nữa hay không.

Vừa lật chăn lên, một mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, khiến tôi choáng váng. Lấy tay bịt mũi, tôi cố gắng xem xét đầu gối của lão Lý. Mà nhìn thấy, tôi lập tức kinh hãi há hốc mồm.

Chỗ đầu gối của hắn đã bắt đầu thối rữa, nổi lên từng bọt nước nhỏ. Thậm chí dưới những bọt nước đó, còn thấy rõ có giòi đang ngo ngoe.

Con trai Lý mặt rỗ cũng nghe tiếng hét, sốt ruột gõ cửa, hỏi Trương thúc, cha con làm sao rồi? Tôi nói không có chuyện gì, chỉ là gặp ác mộng thôi.

Sau đó, tôi tìm một cây kim, hơ qua lửa khử trùng, sau đó chọc thủng bong bóng trên đầu gối Lý mặt rỗ.

Trong nháy mắt, máu đen ồ ạt chảy ra, kéo theo những con giòi. Mà những con giòi màu xám. Những con giòi này ra ngoài nhưng vẫn muốn chui lại đầu gối, bị tôi dùng kim đâm hết.

Không được, không thể tiếp tục đợi được nữa. Tôi đoán rằng lúc ngủ với quả phụ kia, Lý mặt rỗ đã bị ám toán.

Thủ đoạn bàng môn tả đạo đều rất tà môn, trông cậy vào bệnh viện là không xong. Tôi không nói hai lời, trực tiếp cõng Lý mặt rỗ lên, ném vào xe, tiến thành về thôn Bạch Sa.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 13 - Chương 2: Vật tà âm cường đại

Thôn Bạch sa nằm ở trong núi, bên ngoài ngoại thành. Đại khái khoảng nửa tháng trước, dân thôn đào được một món đồ cổ, từ đó tới nay, người dân toàn thôn đều bị trúng tà.

Mọi người ý thức được món đồ kia có thể là vật tà âm, nên liên hệ với tôi, nhờ tôi hỗ trợ xử lý. Có điều lúc đó tôi chẳng có tâm tư đi làm, nên bảo Lý mặt rỗ về xem xét. Cũng chính từ đó, Lý mặt rỗ mới gặp chuyện.

Tình huống Lý mặt rỗ đang gặp lúc này, tôi cảm thấy có hai khả năng.

Thứ nhất, đó là quả phụ kia có vấn đề, à tình thông cổ thuật Miêu Cương, bằng môn tả đạo, hạ cổ Lý mặt rỗ.

Khả năng thứ hai, đó là Lý mặt rỗ xử lý không triệt để vật tà âm kia, cho nên nó mới điên cuồng trả thù, hẳn là bị vật tà âm quấy phá.

Tôi cẩn thận phân tích, cảm thấy khả năng thứ hai lớn hơn một chút. Dù sao, quả phụ trẻ kia có lợi hại thế nào đi nữa, cũng không thể liên tiếp từng ấy ngày khiến Lý mặt rỗ gặp ác mộng, chưa nói tới việc tạo ra dấu chân màu đen trên đầu gối của hắn.

Tối Bạch Sa thôn đã là bốn năm giờ sáng. Vốn nghĩ giờ này thôn dân vẫn còn đang nghỉ ngơi, không ngờ trong thôn đèn đuốc sáng trưng, gà chó sủa loạn, thậm chí còn nghe tiếng người kêu rên.

Mẹ nó, quả nhiên có vật tà âm tác quái.

Lúc này, Lý mặt rỗ đã tỉnh táo, thấy tôi đang lái xe vào thôn, càng rên rì: "Trương gia tiểu ca, đầu gối của ta ngày càng đau, ta cảm thấy mình sắp không chịu được nữa rồi."

Tôi vội trấn an hắn, nói đừng lo lắng, đầu gối của hắn có phản ứng với sơn thôn, điều này chứng minh sơn thôn này chắc chắn có quỷ, tìm được nguồn gốc bệnh, sẽ có cách đối phó.

Lý mặt rỗ gật đầu, bảo tôi ghé qua một nhà ở đầu thôn, nơi đó là nhà của quả phụ trẻ kia, hôm nay ở tạm đó, tìm hiểu tình hình cái đã. Tôi đồng ý, xe liền dừng trước cửa nhà quả phụ. Tôi có chút do dự gõ cửa, trời còn chưa sáng, gõ cửa nhà quả phụ liệu có tiện?

Có điều, lúc tôi còn đang do dự, cửa lại mở ra, một thiếu phụ nông thôn đứng tại cửa ra vào: "Các người tìm ai?"

"Là ta, Lý mặt rỗ." Lão Lý nhô đầu từ trong xe ra: "Ta tìm người, muốn hỏi chút việc."

Phát hiện là Lý mặt rỗ, quả phụ liền lên con giận dữ: "Lừa đảo, người còn dám đến đây?"

Vừa nói vừa hùng hổ sấn đến, định lôi Lý mặt rỗ ra ngoài. Tôi giật mình, hiện giờ Lý mặt rỗ bệnh nặng, chỉ sợ quả phụ sẽ bóp hắn tắt thở. Tôi vội chạy lại ngăn cản, hỏi cô ta, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Quả phụ khóc suốt mướt nói: "Các người hại chúng ta thế thảm, có biết không? Hiện giờ nam nữ, già trẻ trong thôn đều bị vật kia gây vò sóng dờ chết dở, gọi điện cho các người cũng không nghe máy. Người phải đền tính mạng cho cả thôn ta."

Tôi càng hoang mang, không hiểu trong đó rốt cuộc xảy ra cái gì, chỉ là ý thức được, chuyện này chắc chắn sẽ rất nan giải.

Tính cách người dân ở đây tôi chưa biết rõ, có điều từ xử sự của quả phụ kia, tôi có thể đoán được, thôn dân ở đây chắc chắn không thân thiện. Chúng tôi lỗ mãng xông vào, chỉ sợ còn bị thôn dân đánh chết. Bởi vậy, tôi liền lên xe, chuẩn bị rời đi.

Nhưng không còn kịp nữa rồi, tiếng hét chói tai của quả phụ đã đánh thức rất nhiều người, không ít từ nhà đi ra, trước sau vây chặt lấy xe của tôi.

Nhìn bọn họ tay cầm dao phay, cuốc xẻng, thậm chí còn có súng săn, tôi liền sợ hãi vội khóa chặt cửa xe, chỉ hé chút kính, hỏi mọi người tình hình thế nào, đừng vội động thủ.

Tôi phát hiện một điểm lạ, đó là đám người đi ra, hầu hết là phụ nữ, chỉ có vài nam thanh niên, nhưng cũng đứng co cụm, hình như đi lại khó khăn. Tôi chột chột dạ, thầm nghĩ bọn hắn chẳng lẽ cũng mắc bệnh giống Lý mặt rỗ?

Nghe mọi người hùng hùng hổ hổ, nhao lên, tôi cũng lơ mơ hiểu được đầu đuôi vấn đề. Vốn đi lần trước Lý mặt rỗ tới giúp thôn dân giải quyết vật tà âm, mặc dù hiện tượng quỷ dị mới chỉ lắng xuống, Lý mặt rỗ đã nhận tiền rồi vội rời đi.

Sau khi hắn đi, tình hình mới trở nên nghiêm trọng.

Trước kia các thôn dân gọi là trúng tà, cũng chỉ bị hù dọa một chút mà thôi. Nhưng từ khi Lý mặt rỗ rời đi, tà tính của vật tà âm đột ngột tăng vọt. Không những xảy ra liên tiếp những sự việc quái gở, mà bản thân không ít thôn dân cũng bị tra tấn khổ sở.

Điều đầu tiên mọi người nghĩ tới, đó chính là chúng tôi.

Nhưng cũng không hiểu sao, điện thoại họ gọi cho tôi lại không được. Mà họ cũng không biết chỗ ở của tôi, cho nên trong đầu liền nghĩ rằng chúng tôi lừa đảo, ôm tiền bỏ trốn.

Hiểu rõ sự tình, tôi vội giải thích cùng các thôn dân, bảo họ tuyệt đối đừng lo lắng, lần này chúng tôi tới là để xử lý chuyện xảy ra, nếu hại chúng tôi, tất cả thôn sẽ không có kết cục tốt.

Bị tôi cảnh cáo, các thôn dân mới hòa nhã lại. Tôi xuống xe, bảo họ sắp xếp chỗ nghỉ ngơi.

Không ngờ họ lại nhốt chúng tôi vào cái miếu trước cửa nhà quả phụ, thậm chí để phòng chúng tôi báo cảnh sát, họ còn tịch thu cả điện thoại.

Việc này làm tôi tức chết. Đây chẳng phải là giam lỏng sao. Ý vào nơi này xa xôi, không ai quản lý nên làm càn?

Nhưng có điều, bây giờ căng thẳng sẽ chẳng giải quyết được gì, nếu giờ nói lý với bọn hắn, sẽ chỉ làm mẫu thuẫn tăng lên. Tôi đành đưa Lý mặt đỏ xuống xe, vào ở lại trong miếu.

Đám thôn dân còn cử người tới canh gác, nói với chúng tôi, sáng rõ sẽ bàn chuyện này, bây giờ bọn hắn không tiện nói.

Tôi gật đầu, chỉ mong trời mau sáng để gặp người đại diện dân thôn. Việc này tính chất rất nghiêm trọng, nhất định phải giải quyết càng nhanh càng tốt.

Đầu gối Lý mặt đỏ có vẻ càng lúc càng trầm trọng, đau tới mức rên rĩ không ngừng. Mà qua khe cửa của miếu, cũng nghe tiếng rên rĩ của thôn dân.

Sau đó, tôi chợt hình dung một điều tồi tệ, không lẽ đàn ông trong thôn đều bị biến thành bộ dạng như lão Lý, đầu gối thối rữa?

Hôm nay, nhóm người vây xe tôi, toàn là phụ nữ, mấy nam nhân chỉ đứng xa xa, còn có vẻ đứng không vững. Cộng thêm tiếng rên rĩ, tất cả những điều này cho thấy, khả năng cao người trong thôn đều mắc quái bệnh này.

Haiz, thật là đau đầu. Tôi cũng chẳng phải là bác sỹ, cho dù giải quyết được cái vật tà âm này, bệnh của mọi người vẫn sẽ khó trị, cùng lắm là không nặng lên thôi.

Đến lúc đó, liệu thôn dân có tha cho tôi?

Tôi vốn còn định hỏi Lý mặt đỏ, vật tà âm thôn Bạch Sa này, rốt cuộc tác quái thế nào, hắn đã có những xử lý ra sao?

Nhưng quay lại thì hắn đã ngủ. Ngẫm lại, hắn mấy ngày nay bị giày vò cả đêm, hiện tại khó khăn ngủ thiếp đi, tôi cũng không đành lòng đánh thức hắn, nằm xuống bên cạnh, đắp áo lên ngủ.

Trời gần sáng, tôi bị đánh thức bởi một mùi hôi thối lợm giọng. Lúc đầu, tôi cho rằng miếu này vắng vẻ, nên thú hoang tới đại tiện, nhưng càng nghĩ càng thấy không đúng, mùi hôi này giống như mùi thịt thối.

Vừa nghĩ tới thịt thối, tôi liền nhớ tới vết thương của Lý mặt đỏ, vội vàng kéo ống quần hắn lên, định nhìn qua xem đầu gối hắn có chuyển biến xấu hay không.

Vừa kéo ống quần lên, lập tức một mùi thối như trứng ung xộc vào mũi tôi, chưa kịp nhìn, tôi vội chạy vào óc miếu mà nôn mửa.

Vất vả nôn một hồi, quay ra nhìn Lý mặt đỏ, tôi lại muốn nôn tiếp. Vết thương của hắn, đã không chỉ giới hạn ở đầu gối, mà giờ lan tới gót chân. Từng cái bóng nước, giống như bị bóng, lít nhít mọc lên, bên trong còn có giới xám ngoe ngậy.

Chứng kiến cảnh này, tôi sợ tới toàn thân ớn lạnh. Tôi vội chạy tới sờ lên trán lão Lý, phát hiện hắn đang sốt rất cao. Không ổn. Đây không phải là hắn đang ngủ, mà là sốt cao dẫn tới hôn mê.

Tôi hoảng loạn, vội gõ cửa rầm rầm, bảo thôn dân mau tìm bác sỹ, Lý mặt đỏ sắp không chịu được nữa rồi.

Một đại thẩm canh gác ở ngoài, ngó kẹ cửa vào quan sát, sau đó vội nói: "Không có gì đâu, đừng hoảng hốt." Rồi chậm rãi rời đi.

Chờ một lúc lâu, đại thẩm kia mới dẫn bác sỹ tới. Người mà bà ta dẫn tới, là một bà lão mặt mũi nhăn nheo, trên mặt còn vẽ đầy hình thù kỳ quái, tóc bạc, mặc áo choàng đen, trông giống như thầy mo.

Mở cửa ra, bà lão liếc nhìn vết thương của Lý mặt đỏ, sau đó ngồi xuống, lôi từ trong túi ra một cây ngân châm, bảo Lý mặt đỏ đừng cử động, rồi bật lửa hơi nóng ngân châm, tiếp đó đâm thủng những bóng nước trên chân hắn.

Tôi liền hỏi đại thẩm đứng cạnh, bà lão này đang làm gì? Sao ăn mặc kỳ quái như vậy?

Đại thẩm lườm tôi một cái, nói đây là thần hộ mệnh của thôn, nếu không có bà ra, rất nhiều người trong thôn đã chết. Tôi giật mình, chẳng lẽ đây là thần y sao?

Có điều, bà ta cũng chẳng phải thần y gì ghê gớm, chỉ là một thầy mo mà thôi. Biết được điều này, tôi yên lặng một hồi, giờ đã là thời đại nào rồi, sao còn có thầy mo? Không sợ làm chết người sao?

Nhưng không thể không nói, thầy mo này cũng có chút bản lĩnh, bà ta điều trị xong, Lý mặt đỏ dần hạ sốt, bóng nước cũng bị phá hết, biến thành một lớp da trong suốt trên chân.

Mặc dù nhìn vẫn rất kinh dị, nhưng đã đỡ hơn trước, nhìn qua vẫn có thể nhận ra đây là chân người.

Lý mặt đỏ dần tỉnh lại, có điều tình hình không mấy khả quan, cả người ngơ ngác ngác. Tôi thở dài, vội hỏi thầy mo, đây rốt cuộc là loại bệnh gì?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 13 - Chương 3: Bình gốm

Lão bà quay qua nhìn tôi, ánh mắt đục ngầu, toàn bộ con mắt gần như trắng bệch, giống như hai viên cầu pha lê khảm trong hốc mắt, nhìn thật đáng sợ.

Giọng chậm rãi, bà nói: "Là do thổ địa tức giận, nên dùng cách này trừng phạt thôn dân."

"Thổ địa nổi giận?" Tôi nhin không được, suýt thì bật cười, sao bà ta nghĩ ra được hay vậy? Có điều nhìn thầy mo rất nghiêm túc, tôi không dám cười thành tiếng.

Không lâu sau đó có một người đàn ông to khỏe, tay chống gậy bước vào. Hắn nhìn qua chúng tôi một lượt, sau đó ngồi xuống đối diện.

"Nếu như trong thôn có người chết, các người sẽ bị chôn theo. Bởi vậy các người liệu mà giải quyết cho nhanh chuyện này." Gã đàn ông dữ dằn nói.

Tôi gật đầu lia lịa.

Tôi biết gã này không hề nói khoác, giả sử hắn có giết chúng tôi ở đây, cũng chẳng có ai biết được. Sau đó bấm thi thể chúng tôi ra, ném vào núi nuôi sói, vậy là chúng tôi sẽ hoàn toàn biến mất trên cõi đời này.

Muốn giải quyết vấn đề Bạch Sa thôn, nhất định phải làm rõ chân tướng mới được. Nên tôi kiên nhẫn hỏi hắn, nơi này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Phải nói từ đầu tới cuối cho tôi biết, không được bỏ sót một chi tiết nào.

Qua lời của đại thẩm, tôi biết người đàn ông này tên là Ngưu Đại Tráng, là bí thư của thôn. Bí thư chi bộ ở một nơi xa xôi hẻo lánh thế này, cũng ngang với hoàng đế, trên thị trấn và huyện không quản tới, cho nên bọn chúng tự cung tự cấp.

Ngưu Đại Tráng có học qua cao đẳng, là người có trình độ nhất trong thôn. Dù sao có kiến thức, hắn biết thôn này cứ như vậy sẽ ngày càng nghèo đói. Cho nên hắn quyết định dùng thân phận bí thư chi bộ, làm một cuộc "đại cách mạng văn hóa".

Tất cả trẻ em đều phải tới trường đi học. Mà các thôn dân cũng phải bớt làm ruộng lại, trồng nhiều hoa quả công nghiệp, thề xóa đói giảm nghèo.

Thôn Bạch Sa tuy nghèo, nhưng đất đai rất màu mỡ, nếu có thể khai hoang đất, trồng cây công nghiệp, cuộc sống sau này ắt sẽ sung túc.

Ngưu Đại Tráng cũng rất biết vận động, theo lời khuyên của hắn, tất cả thôn dân đều đi khai hoang đất đai. Chỉ là, vừa bắt đầu khai hoang được mấy ngày thì có chuyện xảy ra.

Hôm đó, mọi người khai hoang ở sau núi, chọt đào lên rất nhiều hài cốt, lộn xộn chôn chung một chỗ, còn có cả nhiều xương ngựa, chồng chất thành núi.

Ngoài ra, có thêm vũ khí đã rỉ sét, một số cái còn cắm trên thân người. Có một bộ hài cốt, trên thân găm mười mấy mũi tên, nhìn rất thê thảm.

Thôn dân đại bộ phận vẫn còn mê tín, đều cảm thấy đây là điềm gở, không muốn tiếp tục khai hoang nữa. Nhất là bà thầy mo kia, cả ngày lẫn đêm đứng trông coi đồng hài cốt, niệm kinh 24/24, cũng chẳng biết niệm những gì.

Bà ta giật dây thôn dân, nói rằng đây là âm binh dưới trướng thổ địa, nếu như tiếp tục đào lên, sợ rằng sẽ chọc giận tới ngài. Bởi vậy không ai dám tới đây khai hoang nữa.

Ngưu Đại Tráng là người có học, nào chịu tin mấy chuyện ma quỷ này, dẫn theo mấy người, tiếp tục đào. Không ngờ cuối cùng đào được một thạch mộ. Cũng không biết mộ này từ đời nào, chẳng có bia, chỉ dùng đá đắp lên thành một cái mộ, bên trong trống không.

Mấy người đào một cái lỗ bên ngoài, Ngưu Đại Tráng chui vào, phát hiện bên trong mộ chỉ có một ban thờ, bên trên bày một cái bình đất thố.

Ngoài cái ban thờ ra thì không có gì nữa, cả quan tài cũng không. Ngưu Đại Tráng tò mò, ôm bình gốm ra ngoài, phát hiện bên trong có một cái xương nhỏ. Quan sát kỹ, mấy người nhận định, đây là xương bánh chè của con người. Còn những hài cốt bên ngoài, rất có thể là của những người bảo vệ mộ.

Mấy người phá bỏ cỗ mộ bằng đá kia, sau đó mấy ngày chẳng có chuyện gì xảy ra. Các thôn dân chẳng còn sợ nữa, tiếp tục khai khẩn phía sau núi, bởi đây không chỉ đơn giản là khai hoang, mà còn là để lại một đường mưu sinh cho con cái sau này.

Nhưng thôn dân hăng hái làm việc tới ngày thứ hai, thì bắt đầu xảy ra chuyện.

Đầu tiên là có người khi về nhà, luôn cảm thấy có ai đo sau lưng mình, nhưng quay đầu lại, chẳng thấy gì cả.

Sau đó, mấy người ngồi ăn cùng một chỗ, phát hiện bát đĩa bị thiếu. Sau khi kiểm tra, tìm kiếm, thì thấy không ít bát đựng đầy cơm bị ai đó bụng đến nơi hẻo lánh xung quanh.

Ban đêm đi ngủ, thì nghe thấy phía sau núi vọng lại tiếng chém giết, giống như có cả một đội quân đang đánh trận, còn có tiếng ai đó la lên thông khô.

Liên tục mấy ngày đều phát sinh sự việc kỳ quái này, khiến mọi người thấp thỏm lo âu. Cho đến một hôm, có người nửa đêm nằm mơ bay tới sau núi, phát hiện những hài cốt kia nhất loạt đứng dậy truy sát hắn, lúc ấy các thôn dân mới ý thức được sự nghiêm trọng của chuyện này, nếu làm không tốt, cả thôn đều phải chết.

Bởi thế, họ mới mời tôi tới trợ giúp.

Sở dĩ biết đến tôi, là bởi Lý mặt đỏ đã từng có lần đến đây mua đồ cổ, hắn tặng bóc tôi như là thần thánh ở đây.

Thôn Bạch Sa gặp tình cảnh này, Nguru Đại Tráng cảm thấy rất có thể là do bình gốm kia quấy phá, nên mới liên lạc với tôi, hi vọng tôi có cách giải quyết.

Thời điểm đó, tôi chẳng muốn suy nghĩ đầu đầu, cho rằng có thể là thôn dân bị bệnh tâm lý, nên bảo Lý mặt đỏ tới.

Lý mặt đỏ theo lời chỉ dẫn của tôi, đến bảo thôn dân, gom hết hài cốt lại một đống, dùng nồi sắt lớn nung chảy toàn bộ. Sau đó dùng vôi bọc kín bình gốm, gói chặt rồi cho chìm xuống đáy hồ.

Mấy ngày đầu, đúng là không còn quái sự xảy ra, thôn dân cũng bắt đầu dám đi lại ban đêm. Nhưng khi Lý mặt đỏ vừa rời đi, tình hình lập tức chuyển biến xấu.

Mọi người trong thôn lần lượt gặp ác mộng, trong mơ thấy có bóng đen đứng trên đầu gối của mình, khi tỉnh dậy liền phát hiện trên mỗi đầu gối có một dấu chân màu đen. Nguru Đại Tráng còn cẩn thận đo đạc, thấy những dấu chân đều cùng kích cỡ, giống như là của cùng một người. Hắn lúc ấy ý thức được sự việc bất thường, liền đi thỉnh giáo thầy mo tròn thôn, cũng chính là lão bà khi nãy trị thương cho Lý mặt đỏ.

Thầy mo kia sau khi kiểm tra, nói rằng mọi người đã chọc giận thổ địa, dám thiêu hủy âm bìn của thổ địa gia, ngài tất nhiên phẫn nộ, bà ta cũng bó tay.

Nguru Đại Tráng dù gì cũng tốt nghiệp cao đẳng, chỉ tin vào khoa học. Nhưng thật ra có rất nhiều chuyện khoa học không thể giải thích được, cho nên những vấn đề thế này, đều thuộc về tâm linh.

Học nghệ tâm linh của lão bà, Nguru Đại Tráng rất tin tưởng, nhiều bệnh mà bác sỹ không chữa được, có khi bà ta tiện tay tìm chút thảo dược, lại có thể chữa lành, điều này trong thôn rõ như ban ngày.

Nguru Đại Tráng là bí thư chi bộ, mà lại là kẻ cầm đầu gây ra vụ này, đành đau khổ cầu cứu thầy mo.

Cuối cùng lão bà nói với Nguru Đại Tráng, bà ta có một cách, có điều không biết cách này có hữu dụng hay không. Nhưng dù chuyện này kết quả có ra sao, Nguru Đại Tráng vẫn phải gánh chịu trách nhiệm. Hắn lập tức đồng ý.

Lão bà tìm tới cái giếng cổ trong thôn, nói rằng sẽ lập đàn cầu thổ địa, để ngài tha mạng cho thôn dân, thả thuốc giải vào giếng.

Quá trình cầu nguyện rất phức tạp, Nguru Đại Tráng không nói chi tiết được, chỉ kể rằng lão bà làm phép rờn rã một ngày, cho tới khi hoàng hôn, mới cho gọi các thôn dân tới mức nước giếng, mỗi người uống một ngụm, không được nhiều hơn.

Uống nước giếng vào, quả nhiên triệu chứng giảm bớt. Nhưng có điều chỉ là tạm thời. Chẳng bao lâu, bệnh tình của mọi người trong một đêm lại chuyển biến xấu, chân nổi bóng nước, thậm chí còn loáng thoáng thấy bên trong có giòi.

Tất cả sợ choáng váng, Nguru Đại Tráng chỉ có thể tiếp tục đi tìm thầy mo. Mà khi hắn tới chỗ lão bà, lại kinh hãi phát hiện bà ta đang cố gắng treo cổ. Nguru Đại Tráng vội ngăn lão bà lại, hỏi tại sao bà lại làm thế?

Lão bà bắt đầu nói, thổ địa không chịu tha cho thôn dân, thậm chí vì chuyện này còn liên lụy tới bà. Cho nên bà chẳng còn cách nào khác là lựa chọn tự sát.

Lão bà nói, bà tha tự treo cổ chứ không muốn bị thổ địa hành hạ, bởi chết như vậy sẽ rất thê thảm. Nguru Đại Tráng chỉ có thể an ủi lão bà, bảo bà đừng làm chuyện dại dột, hắn có biện pháp cứu thôn dân.

Đương nhiên đây chỉ là lời nói dối để an lòng lão bà thầy mo, trên thực tế Nguru Đại Tráng đã bó tay rồi.

Chẳng ngờ đúng lúc nước sôi lửa bỏng tôi với Lý mặt đỏ lại xuất hiện ở đây.

Sau khi nghe hết chuyện, tôi cũng thấy thôn thức, triệu chứng của mọi người trong thôn giống y hệt Lý mặt đỏ. Tôi hỏi Nguru Đại Tráng, có phải những phụ nữ trong thôn không đi khai hoang hay không? Có sao chỉ có đàn ông mới mắc bệnh?

Nguru Đại Tráng lắc đầu nói, tất cả thôn dân đều tham gia, bất kể nam nữ già trẻ chỉ trừ lão bà thầy mo.

Vậy chuyện này thực kỳ quái, nếu như nói thôn dân vì đào hài cốt mà bị trả thù, vậy tại sao phụ nữ lại vô sự? Hay là thổ địa mà lão bà nói tới trọng nam khinh nữ?

Cái này quá hoang đường đi.

Thấy tôi do dự, Ngưu Đại Tráng vội vàng hỏi tôi có cách nào giải quyết chuyện này hay không? Trông trời, trông đất, cuối cùng trông cậy vào tôi, bất kể tôi có yêu cầu gì, bọn hắn đều đáp ứng, chỉ cần giúp cả thôn không mắc bệnh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 13 - Chương 4: Hồ Tử Thủy

Tôi cảm thấy đau đầu, nhìn bộ dạng Ngưu Đại Tráng lúc này, có lẽ hẳn nghĩ, tôi chỉ cần phẩy tay một cái, bệnh tật của bọn hắn sẽ lành lại vậy.

Hì vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, chỉ sợ nếu kết quả không như ý, đám thôn dân này sẽ phát điên mà giết chết tôi mất.

Cho nên, tôi thấy cần phải gọi cho hắn một gáo nước lạnh, ít nhất cũng để hắn nhận thức được tình hình trước mắt; tôi nói: "Thực ra ta đến Bạch Sa thôn là vì cứu người, nhưng không phải cứu thôn dân, mà cứu huynh đệ kia của ta. Nói thật, ta cũng vì bó tay với bệnh của hắn, nên mới tìm đến thôn để tra rõ đầu mối."

Ngưu Đại Tráng cười khẩy, không tin lời tôi: "Ta hiểu, ta hiểu. Ta biết ngươi là cao nhân, thiên cơ bất khả lộ. Có gì cần, cứ nói với ta."

Tôi khóc không ra nước mắt, xem ra họ Ngưu này chắc chắn rằng tôi có thể giải quyết vấn đề. Giờ tôi có nhiều lời cũng vô ích, mấu chốt trước mắt là cần tra rõ lai lịch vật tà âm đã.

Vừa rồi nghe Ngưu Đại Tráng kể lại toàn bộ sự việc, tôi nghĩ rằng rất có thể mọi người đã đi nhầm hướng.

Có lẽ vật tà âm không phải những bộ hài cốt kia, càng không phải bình gốm. Dù gì hài cốt đã bị thiêu hủy hết, bình cũng chìm xuống đáy hồ, cho dù là vật tà âm thì tà tính cũng sẽ bị giảm bớt, chứ không thể ngày càng tăng như vậy được.

Cho nên, lời giải thích chỉ có thể là, vật tà âm là một thứ khác.

Tôi liền hỏi Ngưu Đại Tráng: "Ngươi cảm thấy đào được thứ gì khả nghi nhất? Ta không trực tiếp tham gia khai khẩn, nên không rõ chuyện này."

Họ Ngưu suy nghĩ một lát, liền nói: "Ngoại trừ bình gốm, chỉ có mẫu xương bánh chè trong bình, mà triệu chứng của mọi người đều là biểu hiện ở đầu gối."

Tôi vỗ trán cái bộp, đúng, sự việc như vậy mà tôi không kịp có phản ứng, thật là bôi nhọ thanh danh của thương nhân âm phủ. Tôi lập tức hỏi hắn, xương bánh chè để đâu?

"Vứt đi rồi." Ngưu Đại Tráng chẳng do dự, nói.

"Vứt đi?" Tôi trừng lớn hai mắt: "Đại ca nói đùa gì vậy, sao ngươi lại ném nó đi?"

Ngưu Đại Tráng thờ dãi: "Lúc ấy cảm thấy xương bánh chè này xúi quẩy mà, còn giữ lại làm gì. Sao, vật đó quan trọng à, để ta bảo thôn dân tìm nó về, sẽ đi ngay bây giờ."

Tôi vội ngăn Ngưu Đại Tráng lại: "Đừng, bây giờ thời gian cấp bách, ta không rảnh cùng các ngươi đi tìm. Giờ chia hai đường, một đường đi tìm mẫu xương, mặt khác cho một số người đi cùng ta tìm bình gốm, vớt bình gốm lên chắc sẽ không sao đâu."

Ngưu Đại Tráng liền theo lời tôi mà phân phó mọi người. Tôi thì đánh thức Lý mặt đỏ, hỏi hắn xem hiện giờ cảm thấy thế nào? Nhìn biểu hiện của hắn, tôi biết không khả quan, nhưng cũng chẳng có cách nào, chỉ có thể bảo hắn nằm nghiêng ra, rồi nhờ người chiếu cố tới hắn, tìm được xương bánh chè trước rồi mới nói.

Uy tín của họ Ngưu trong thôn rất cao, chẳng mấy chốc đã sắp xếp xong mọi người. Tôi cũng an tâm phần nào, dẫn một nhóm người đi vớt bình gốm.

Thôn Bạch Sa mặc dù vắng vẻ, nhưng phong cảnh lại rất đẹp, dương liễu quyến luyến, gió xuân lướt nhẹ trên mặt, lúc nào cũng giống như trời vừa tạnh mưa. Nhiệt độ mát lạnh, chân núi phía xa bao phủ một màu xanh mướt, phản chiếu xuống mặt hồ trong vắt, cảnh tượng rất mê hồn.

Nếu như không có chuyện này phát sinh, tôi thậm chí còn nghĩ, có thể xây một căn nhà ở đây, sau này rửa tay gác kiếm, sẽ về đây an hưởng tuổi già.

Ngưu Đại Tráng dẫn theo mấy người phụ nữ mạnh khỏe, đàn ông thì hiện đều nằm ở nhà, không đi lại được, chỉ có họ Ngưu là chống gậy dẫn đầu.

Tới bờ hồ, tôi liền tròn tròn mắt. Nước hồ tỏa ra từng đợt khí hôi thối, mặt hồ lơ lửng một tầng lục bình màu đen, đối lập hoàn toàn với khung cảnh xung quanh.

Tôi chau mày, phát hiện phía dưới tầng lục bình đen, có tia trắng phản quang. Dùng gậy khều ra một chút, lập tức xuất hiện rất nhiều cá chết phía dưới lộ

ra, toàn thân mục nát, mùi hôi lợm giọng.

Rất nhiều, rất nhiều, cũng chẳng biết có bao nhiêu cá chết trong hồ. Bỗng có một đại thẩm trong nhóm chạy tới, gào khóc, lăn ra đất. Nguru Đại Tráng thờ dài, bảo mấy phụ nữ đỡ bà ta dậy, nói với bà ta, chờ chuyện này giải quyết xong, sẽ bồi thường cho bà ta một chút.

Thì ra đại thẩm kia thả cái hồ này, bây giờ cá trong hồ chết nhiều như thế, bà ta tất nhiên đau lòng. Tôi hỏi đại thẩm, có biết nguyên nhân cá chết không? Bà ta nói chắc chắn là do bình gốm, cái bình đó ném xuống đáy hồ này.

Loại bỏ khả năng có người đầu độc hồ nước, tôi bắt đầu nghĩ kỹ lại về cái bình gốm. Nếu nói rằng xương bánh chè là vật tà âm, vậy thì vì sao khi ném bình gốm vào trong hồ, lại xảy ra hiện tượng này?

Hay là cả bình gốm lẫn xương bánh chè đều là vật tà âm?

Không thể nào. Bình thường vật tà âm chỉ có thể là một đôi phối với nhau, mới có thể gọi là một vật, ví như đôi giày thêu, hay một thanh kiếm với vỏ kiếm. Chưa từng nghe qua bình gốm với xương bánh chè lại là một vật.

Giờ chỉ có hai khả năng, một là vì nguyên nhân nào đó, mà bình gốm và xương bánh chè lại hợp lại thành một vật. Hai là có thể xương bánh chè cũng bị ném xuống hồ.

Tôi bèn hỏi Nguru Đại Tráng, có phải xương bánh chè người cũng vứt xuống hồ không? Nguru Đại Tráng lắc đầu: "Ta cam đoan tuyệt đối không ném mẫu xương xuống hồ. Lúc đó tất cả sự chú ý đều đổ lên bình gốm, nên cũng không quan tâm tới mẫu xương, chỉ tiện tay ném qua một bên."

Tôi suy nghĩ mông lung, ngắm nghía cái hồ nước, sau đó quay lại nói với Nguru Đại Tráng: "Được rồi, đợi những người đi tìm xương bánh chè về đã. Bọn họ không tìm được đâu."

Nguru Đại Tráng kinh hãi, liền hỏi tôi rốt cuộc sao lại như vậy?

Tôi không trả lời, chỉ bảo thôn dân cho tôi mượn cái cần câu, thông dây thật dài, vung tới giữa hồ. Sau đó thu dây, kéo về một xác con chó bị lực bình phủ kín.

"Đại Hoàng? Sao Đại Hoàng lại chết ở trong hồ?" Một cô gái trẻ nhìn thấy con chó, lập tức gào lên, như muốn lao tới ôm lấy nó. Tôi vội tiến tới cản cô ta lại, nói: "Đừng đến gần, con chó này còn chưa chết."

"Chưa chết, làm sao mà chưa chết được?" Mọi người đều không hiểu nổi.

Hoàn toàn chính xác. Con chó này toàn thân bốc ra mùi hôi thối, miệng há, lông trên người tróc ra nhìn rất kinh tởm. Tôi nói không chết, bởi trong bụng nó có cái gì đó.

Tôi rõ ràng nhìn thấy bụng con chó phập phồng lên xuống, giống như đang thở. Tôi bảo mọi người lui lại, xung quanh con chó đốt một vòng lửa, chờ lửa vây quanh con chó, tôi mới nhặt một viên đá, ném vào bụng nó.

Chắc con chó đã chết, trong bụng có trường khí, nên viên đá vừa chạm vào, nó lập tức phát nổ, chất lỏng bắn tung tóe khắp nơi.

Tôi chăm chú quan sát bụng nó, không dám nháy mắt. Đứng từ hướng này, tôi có thể nhìn thấy hết nội tạng bên trong bụng con chó. Nhìn kỹ tôi liền nôn khan.

Nội tạng bên trong của con chó mọc đầy những bóng nước, bám vào từng tầng từng tầng, giống hệt bóng nước trên chân của Lý mặt đỏ, bên trong có huyết dịch màu đen, còn có những con giòi đang ngo ngoe.

Tôi hít sâu một hơi, thực sự bị cảnh tượng này làm cho kinh hãi. Trước đó tôi cho rằng, bóng nước kia chỉ xuất hiện trên da, ai có thể nghĩ tới nó lại ăn vào bên trong cơ thể, sinh trưởng ở lục phủ ngũ tạng như vậy.

Tôi có thể hình dung ra bệnh tình của Lý mặt đỏ ngày càng xấu đi, xuất hiện những bóng nước này trong nội tạng. Lúc đó hẳn sẽ chết trong đau đớn.

Bởi do nhiệt độ cao, những bóng nước kia lần lượt bị phá vỡ, vô số con giòi xám chui ra ngoài, bò tới đốt lửa, vang lên âm thanh nổ lộp bộp.

Tôi bị mất cảm với cảnh này, liền đốt thêm củi lửa, thiêu sạch cả con chó kia. Đám người thôn dân cũng chưa hoàn hồn, trơ mắt nhìn tôi.

Tôi biết trong lòng họ đang lo sợ nam nhân nhà mình cũng bị những bóng nước ăn sâu vào trong cơ thể, vội vàng trấn an: "Mọi người đừng quá lo lắng, bệnh nhân trong thôn hiện giờ chưa nghiêm trọng tới mức này, chỉ mới xuất hiện ở đầu gối, chưa ăn vào trong đâu."

Nghe tôi nói vậy, mọi người đều thở phào, có điều vẫn chưa hết sợ hãi. Nguru Đại Tráng nói, chúng ta đừng đứng ngây ra đó nữa, quan trọng trước mắt là vớt bình gốm lên đã.

Tôi nói với hồ Nguru: "Không cần nhiều người như vậy đâu, người bảo đám phụ nữ về đi, ở đây chỉ cần ta và người, hai người là đủ rồi."

Nguru Đại Tráng bắn khoăn nhìn tôi: "Nhưng ta không biết chèo thuyền, mà bình gốm lại bị ném ở giữa hồ."

Tôi cười nói: "Không sao, không cần ngại phải lo, ta biết chèo thuyền. Nhiều người quá, ta sợ sẽ kinh động vật kia."

Ngưu Đại Tráng gật đầu, bảo mọi người về hết. Mấy người cũng đã sớm không muốn ở lại thêm chút nào nữa, mặc dù tò mò, nhưng đừng phải chuyện quý dị thế này, tâm lý phụ nữ vẫn rất sợ hãi.

Ngưu Đại Tráng nói: "Giờ ta đi lấy thuyền, sau đó ngại chèo đến giữa hồ. Ở đây cá bột nhiều lắm, mà trong một đêm đã chết sạch, nổi đầy mặt hồ kia, nêua chèo không cần thận sẽ lật ngay."

Tôi cười bảo khỏi cần tìm thuyền, cũng không cần vớt bình gốm đây, tôi đã có cách đối phó vật tà âm này.

Ngưu Đại Tráng tức thì anh mắt long lên, nhìn tôi chăm chăm: "Ngươi có cách rồi sao? Mau nói đi."

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 13 - Chương 5: Lý mặt đỏ trúng chiêu

Tôi cười khẩy: "Đến lúc đó tự nhiên ngại sẽ biết. Giờ cứ theo lời ta đi sắp xếp, chỉ cần theo đúng hướng dẫn, đảm bảo chỉ qua mấy ngày, các thôn dân đều được cứu."

Ngưu Đại Tráng lập tức gật đầu: "Được, ngại bảo gì ta cũng nghe theo."

Tôi nói: "Ngươi về trong thôn, nói với mọi người trong thôn là, ta đã vớt xương bánh chè và bình gốm lên rồi, cũng đã xử lý xong xuôi, bảo họ không cần sợ nữa. Chỉ vậy thôi, những chuyện khác cứ để ta lo."

Ngưu Đại Tráng vẫn còn hồ nghi. Tôi cười khỏ, bảo hắn cứ làm theo lời tôi nói, đảm bảo không vấn đề gì.

Họ Ngưu miễn cưỡng đồng ý, có điều trước khi đi, gằn giọng nói với tôi: "Nếu ngại dám lừa gạt ta, ta sẽ chặt ngại thành tám mảnh, vứt cho chó sói ăn."

Sau khi về tới thôn, hắn theo lời tôi dặn, đi từng nhà trấn an thôn dân. Còn tôi thì tới tìm lão bà thầy mo.

Nhà bà lão thầy mo nghèo rớt mồng tơi nhưng lại rất gọn gàng sạch sẽ, đồ đạc trong nhà đều bày biện rất chỉnh tề. Có thể thấy khi còn trẻ, lão bà cũng là một phụ nữ cần cù chịu khó.

Không biết lão bà này có ác cảm với riêng tôi, hay với ai bà ta cũng như vậy, thái độ rất kho chịu, lờm tôi một cái sau đó cau có hỏi: "Đến có việc gì?"

Tôi cười hỏi: "Không có gì, chỉ là tới thỉnh giáo bà một chút. Bà có ý kiến gì về bệnh của các thôn dân không? Liệu đây có phải là một bệnh truyền nhiễm?"

Bà lão nói: "Ta làm sao biết được. Dù sao mỗi ngày ta đều bận tới mắt chữa bệnh cho bọn hắn, đầu óc đâu có được thanh thoi mà suy nghĩ."

Tôi lại bảo bà lão, có thể cho tôi xin hộp nước hay không, sợ tới nay Ngưu Đại Tráng lại nhốt tôi vào miếu, cả đêm chẳng được ăn uống.

Lão bà bỗng nhiên kích động, nói: "Người thôn này là vậy, nếu ngại cảm thấy khó chịu, thì mau cắt đi, nếu không nhất định ngại sẽ chết ở đây."

Tôi bất đắc dĩ thở dài nói: "Có thể rồi tôi đã sớm rời đi rồi, nhưng huynh đệ của tôi còn bị nhốt ở miếu thổ địa, làm sao tôi bỏ mặc hắn được?"

Lão bà không nói gì, im lặng một lúc mới lên tiếng: "Ngươi thật sự muốn đi?"

Tôi gật đầu.

"Vậy thì tốt, ta có thể cứu ngại ra ngoài." Lão bà nói: "Dù sao ta cũng là thầy mo chữa bệnh, chẳng đành lòng nhìn ngại bị đánh chết. Nhưng ngại phải nhớ cho kỹ, một khi đi khỏi nơi này, sau này tuyệt đối cấm quay trở lại, đừng để bị Đại Tráng tìm thấy."

Tôi kích động, hỏi lão bà nên làm thế nào? Bà ta nói, trước tiên cứ giả vờ bị nhốt trong miếu thổ địa, đợi tới ban đêm, khắc sẽ có người tới cứu chúng tôi. Còn bệng tình của Lý mặt đỏ, bà ta cũng bó tay, chỉ có thể dựa vào ý trời.

Tôi gật đầu: "Vậy tốt rồi, đêm nay chúng tôi chờ ân nhân tới cứu mạng."

Nói xong, tôi quay bước rời đi, không quên nhìn một lượt quanh phòng lão bà.

Tôi trở về miếu thổ địa, thì được biết Lý mặt đỏ đã về nhà Ngưu Đại Tráng nghỉ ngơi. Tôi bèn tới nhà họ Ngưu, mới phát hiện, trong thôn, nhà ngói xa

hoa nhất là nhà hấn. Xem ra chúng tôi trong nháy mắt đã được đãi ngộ tốt hơn rất nhiều.

Thấy tôi nói muốn đưa Lý mặt đỏ về miếu thổ địa, Nguru Đại Tráng bắt ngờ: "Lão đệ, ngươi có ý gì? Ngươi lo thôn chúng ta tiếp đãi không chu đáo sao?"

Thấy hấn khó xử, tôi cũng chẳng muốn dông dài, bảo rằng đây là một phần trong kế hoạch.

Mặc dù đã nói vậy, hấn vẫn có chút miễn cưỡng. Tôi đành một tay xốc nách Lý mặt đỏ, đi về miếu thổ địa.

Miếu thổ địa đồ nát hoang tàn, hôm đó trời tối không nhìn rõ, giờ ban ngày trông thấy, tôi chợt hồi hận. Trên tường đầy vết nứt, tượng thần méo mó, mạng nhện giăng đầy, thậm chí xà nhà có vẻ sẽ sập xuống bất cứ lúc nào.

Tôi tự chế giễu một tiếng, chẳng phải là tự tìm đến chỗ khổ sao? Tiện tay đặt Lý mặt đỏ xuống đất, hấn thở hổn hển lắm bảu chửi thề. Nhìn thấy Nguru Đại Tráng quay người định rời đi, tôi vội gọi lại: "Nguru bí thư, ngươi khoan đi đã, ta có việc muốn hỏi ngươi."

Họ Nguru lập tức chạy tới: "Muốn sai bảo gì, lão đệ cứ nói."

"Ta hỏi ngươi, lão bà thầy mo kia, nghe giọng không giống người địa phương?" Tôi cười nói.

Nguru Đại Tráng hơi sững sốt, nhất thời không có phản ứng, có vẻ thắc mắc tại sao tôi lại đột nhiên hỏi hấn về lão bà.

Có điều sau đó hấn vẫn thật thà nói với tôi: "Đúng, lão bà thầy mo kia chính xác không phải người ở đây, là từ nơi khác gả tới."

"Từ nơi nào gả tới, quê quán ở đâu?"

Nguru Đại Tráng ấp úng, sau đó lắc đầu nói không biết.

Trong lòng tôi đã đoán được bảy tám phần, cười nhạt nói: "Vậy thì tốt, không có gì, tối nay ngươi cắt cử mấy người trông coi cái giếng cổ trong thôn, nhất định phải trốn kỹ. Nếu có người tới giếng múc nước, bắt luôn lại. Nhớ kỹ, không được dùng vũ lực với hấn, phải chiêu đãi thật tốt."

Nguru Đại Tráng thấy kỳ lạ, nói từ khi xảy ra chuyện, các thôn dân cũng không uống nước ở giếng đó nữa, đều chạy ra ngoài sơn tuyền gánh nước.

Tôi khoát tay: "Ngươi cứ làm theo lời ta là được, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tới múc nước, nhớ kỹ phải ản nấp thật kín."

Nguru Đại Tráng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, có điều cũng không nói gì thêm, vội vàng đi sắp xếp.

Tôi kiểm tra qua vết thương của lão Lý, cũng may không chuyển biến xấu. Lý mặt đỏ mơ màng tỉnh lại, hỏi tôi xử lý sao rồi? Cái mạng già của hấn liệu có giữ được không?

Tôi trấn an hấn: "Yên tâm đi, ta đã có kế hoạch hết rồi."

Ngồi tán gẫu với Lý mặt đỏ một hồi, trời bên ngoài đã tối, Nguru Đại Tráng cho hai thôn dân mang đồ ăn tới. Bữa tối khá ngon, có rau rừng, thịt khô, còn có một con gà, tôi với Lý mặt đỏ sớm đã đói còn cào, ăn ngấu nghiến.

Ăn cơm xong, liền nằm xuống nghỉ ngơi. Trong lúc đó, Nguru Đại Tráng có ghé qua, thấy chúng tôi chuẩn bị ngủ thì ngao ngán: "Lão đệ à, ngươi vẫn có tâm trạng ngủ được ư, uống cho bọn ta khăn trương muốn chết."

Tôi hỏi: "Ngươi khăn trương cái gì?"

Nguru Đại Tráng nói, ngộ nhờ kế hoạch thất bại, chẳng phải sẽ làm sự việc trầm trọng hơn sao? Hấn sợ tới lúc đó cả thôn sẽ chẳng ai sống sót.

Tôi bật cười: "Ha ha, yên tâm đi, lần này tuyệt đối thành công."

Tiền Nguru Đại Tráng ra cửa, tôi thở phào nhẹ nhõm, liền nằm trên đất, đắp chăn mà ngủ.

Không biết ngủ được bao lâu, bỗng nghe thấy có người gọi tên tôi. Mở mắt ra thì trời đã tối om, đưa tay không thấy rõ năm ngón. Lúc đầu tôi còn tưởng mình nằm mơ, không ngờ vừa nhắm mắt lại, giọng nói kia lại vang lên.

Tôi chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, thì đã kinh hoàng phát hiện, Lý mặt đỏ bên cạnh mình đã biến mất.

Tôi liền nóng ruột, nhẹ giọng gọi Lý mặt đỏ một câu, nhưng chẳng có ai trả lời. Trán tôi đầy mồ hôi lạnh, vội bật đèn pin. Đang loay hoay bật đèn pin, tôi lại nghe thấy tiếng gọi: "Trương gia tiểu ca, Trương gia tiểu ca.."

Ý thức của tôi lập tức thanh tỉnh, giờ đèn pin soi về hướng tiếng gọi. Soi tới nơi, tôi phát hiện, Lý mặt đỏ vốn đã bệnh tới mức khó tự chủ được, vậy mà lúc này lại đàn đứng ở cửa miếu, ngơ ngác nhìn ra ngoài.

"Lão Lý?" Tôi nổi da gà khắp người, khẽ hỏi một câu: "Chân của ngươi, khỏi rồi?"

Lý mặt rỗ quay đầu lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi, miệng mấy mồm gọi: "Trương gia tiểu ca."

Nghe giọng hắn, tôi lập tức rợn tóc gáy, rung mình một cái, nhận ra, giọng nói này không phải của Lý mặt rỗ, nghe như của một phụ nữ. Âm thanh lại có chút quen thuộc, phải rồi, là giọng của quả phụ trẻ ở đầu thôn.

Thật sự càng nghe càng giống, tới mức nếu nhắm mắt lại tôi sẽ nghĩ là cô ta đang đứng trước mặt tôi.

Lý mặt rỗ sắc mặt tái nhợt, mày cau lại, động tác có vẻ cứng nhắc. Mắt tôi lướt xuống chân của hắn, hắn có vẻ đứng khònh vứng, còn có chất lỏng hôi thối chảy ra thấm cả vào ống quần, nhìn rất ghê tởm.

Ánh mắt của Lý mặt rỗ dần dần, rõ ràng tinh thần không ở trạng thái tỉnh táo, rất có thể hắn không nhận thức được bản thân đang làm gì.

Tôi ra vẻ trấn an: "Giờ đã muộn rồi, mau ngủ đi."

Hắn vẫn chẳng để ý đến tôi, chỉ chậm chậm xoay người, sau đó bật lên, một cước đá tung cửa miếu. Tim tôi đập thình thịch, trên trán đầm mồ hôi. Hành động của hắn vừa rồi, không phải là hành động của người bị hoại tử đầu gối, rốt cuộc là có thứ gì đang điều khiển hắn?

Tôi tin rằng Lý mặt rỗ không phải bị quỷ nhập, vì tiếng nói mà hắn phát ra là của quả phụ đầu thôn. Lúc tôi gặp cô ta, dương khí rất vượng, hai má ửng đỏ, là một người còn sống sờ sờ.

Nói vậy, rất có khả năng quả phụ kia đang thi triển một loại tà thuật nào đó. Tôi bắt đầu khó nghĩ, bởi vì theo suy đoán của tôi, kẻ cầm đầu là lão bà thầy mo, cho nên kẻ hoán đổi đều nhắm vào bà ta. Bây giờ tự nhiên lại nhảy ra quả phụ này, thật sự khiến tôi không kịp trở tay.

Nhưng đã tới nước này, có hối cũng chẳng kịp, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Thấy Lý mặt rỗ đi ra bên ngoài miếu, tôi cũng theo sát phía sau. Hiện giờ điều tôi lo lắng là hai đại thẩm canh giữ miếu, có nghĩ là chúng tôi bỏ trốn mà cường ép ngăn cản hay không.

Nhưng điều khiến tôi không thể ngờ được, đó là hai đại thẩm kia thân nhiên đứng nói chuyện, như nhìn thấy chúng tôi, cũng không nghe tiếng phá cửa vừa rồi.

Trong lòng tôi càng hoang mang, trình độ tà thuật của đối phương quá lợi hại, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của tôi, đối phó với cô ta, tôi chẳng nắm được chút phần thắng nào.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 13 - Chương 6: Tà thuật

Trên trời trăng sáng vằng vặc, gió đêm mon man vuốt ve, cảnh đêm ở thôn Bạch Sa thật sự rất đẹp. Nhưng một mỹ cảnh như thế, trong giờ phút này, lại khiến người ta không khỏi rợn người.

Lý mặt rỗ cứng ngắc, xiên xiên vẹo vẹo đi phía trước, tôi lật đặt theo sau, đường lớn thênh thang không có bóng người. Cứ như vậy hai chúng tôi từng bước từng bước đi ra bên ngoài thôn. Tôi cũng chẳng biết rốt cuộc mình đang làm gì.

Đi ngang qua nhà lão bà thầy mo, tôi tò mò quay đầu liếc thoáng qua, lại kinh hãi phát hiện, hai con mắt trắng bệch, đang từ khe cửa chăm chăm theo dõi tôi.

Đôi mắt ngập tràn sự phẫn nộ và ác độc, tôi có thể hình dung ra, lão bà hiện giờ đang căm hận nhìn tôi.

Tôi không nhịn được, hít một hơi khí lạnh, lão bà này đến cùng là có ý gì? Ban ngày còn nói sẽ cứu chúng tôi ra, nhưng bây giờ lại biểu hiện như vậy.

Hay là bà ta đã biết kế hoạch của tôi, nên đòi ý?

Tôi càng nghĩ càng loạn, đánh dứt khoát giả ngu đi gõ cửa, hỏi xem lão bà muốn làm gì.

Lão bà cũng không trốn tránh, mà trực tiếp mở cửa, đôi mắt vẫn trắng bệch như cũ, nhìn tôi chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Tại vì sao? Tại vì sao? Đều chết, các ngươi đều phải chết hết!" Lão bà phẫn nộ nói.

Nói xong, đột nhiên bà ta đóng sầm cửa lại. Tôi sợ hãi, lời nói của bà ta, tuyệt đối không phải để hù dọa tôi. Chắc chắn bà ta biết tôi dùng kế với mình, không được, tôi phải giải thích cho bà ta hiểu.

Tôi dùng sức gõ cửa nhưng lão bà không thèm để ý.

Đúng lúc này, tôi chợt nghe thấy tiếng cọt két ở dãy nhà nông phía sau. Tôi tò mò quay đầu nhìn lại, lập tức hoảng sợ tột cùng.

Tất cả cửa đều bị đẩy ra cùng lúc, từng bóng người bên trong nối đuôi nhau đi ra. Mặt ai cũng băng lãnh, động tác cứng ngắt, sau khi ra ngoài, liền đi theo Lý mặt đỏ, xếp thành một hàng dài.

Nhờ ánh trăng, tôi nhận ra những người này đều là đàn ông trong thôn. Trong lòng tôi đã hiểu ra, náo loạn trong thôn này, không phải một người, mà là hai người, lão bà cùng quả phụ kia gây ra.

Về quan hệ của hai người này rốt cuộc thế nào, tôi không biết.

Trong sơn thôn cô tịch, mười mấy người động tác cứng ngắt, mắt tròn trắng, xếp hàng dài khắp khiêng trên đường, cảnh tượng vô cùng kinh dị.

Dẫn đầu là Ngưu Đại Trắng, xem ra người đàn ông to khỏe này, cũng không thể tránh khỏi vận rủi.

Tôi mất tự chủ, toàn thân nổi da gà, cũng không biết bọn hắn định đi đâu. Nhưng chắc chắn không phải tới nơi nào tốt đẹp.

Lúc này, Lý mặt đỏ đã đi khá xa rồi, nhìn theo phương hướng đoàn người, tôi lập tức nhảy dựng lên. Bọn hắn muốn đi đến cái hồ chết chóc kia!

Mọi người trong trạng thái này mà ngã xuống hồ, hầu quả chỉ có một, đó là chết đuối. Nên làm gì đây? Làm gì bây giờ?

Tôi như ngồi trên đồng lửa, lại chẳng có cách nào khả thi. Cuối cùng, chỉ có cách bắt "người buộc chuông cời chuông", hạ thủ từ thân lão bà thầy mo.

Tôi lập tức dùng sức đập cửa phòng, hét lớn: "Lão nhân gia, chúng ta có gì có thể thương lượng. Người hại chết những thôn dân này, liệu có đạt được điều người muốn không? Mong người nghĩ lại."

Nhưng lão bà căn bản không để ý đến tôi, chỉ nghe bên trong hình như có tiếng niệm kinh. Mà tiếng niệm kinh này không giống với phật kinh từ bi, mà phảng phất như âm thanh tới từ địa ngục, ớn lạnh cả đầu.

"Đám thôn dân ngu muội này đáng chết, tất cả đều đáng chết." Đúng lúc này, sau lưng tôi bỗng vang lên một âm thanh lạnh lẽo. Âm thanh này, tựa như là của quả phụ trẻ. Trong lòng tôi thất kinh, chẳng lẽ quả phụ cũng tới đây?

Nhưng tôi quay đầu ra sau, lại phát hiện, đối phương không phải cô ta, mà là một thôn dân. Thôn dân này mắt tròn ngược, lưỡi thè ra, như một con quỷ thất cô, chực chờ nhào tới.

Tôi sợ hãi vội né tránh, nom nớp nhìn hắn. Tôi biết người này cũng đang bị tà thuật khống chế, liền hỏi: "Nói ta biết, những thôn dân này rốt cuộc đã làm gì, mới khiến cho người ra tay tàn nhẫn như vậy? Dù bọn hắn có làm sai, cũng không đến mức phải đuối cùng giết tận chứ? Mỗi người này đều có vợ con phải nuôi, người muốn triệt để quét sạch Bạch Sa thôn sao? Nghe ta một lời này, chỉ cần người buông tha cho bọn hắn, mặc kệ người có oan khuất lớn cỡ nào, ta cũng làm chủ thay người."

Lúc này tôi chỉ mong Lý mặt đỏ tỉnh lại, chứ với vài ba lời của tôi, muốn thuyết phục bọn hắn quả thực khó hơn lên trời.

Đúng như tôi nghĩ, lời nói của tôi chẳng có tí giá trị nào, thôn dân kia hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục đi theo đội ngũ phía trước.

Một hai người, tôi có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng một hàng dài như vậy, tôi làm sao cản được? Không được, vẫn phải giải quyết từ gốc.

Tôi lần nữa dùng sức đập cửa phòng lão bà thầy mo: "Nếu ngài không ngại, có thể nói qua cho tôi về chuyện xảy ra được không? Tôi cảm thấy sự tình không nhất thiết phải tới mức này."

Tôi còn chưa nói hết, lão bà đã mở cửa ra, bà ta đứng tại thềm cửa, lờm lờm một cái, thản nhiên nói: "Người căn bản không hiểu được đâu. Nếu người biết rõ đầu đuôi sự việc, người cũng sẽ ủng hộ ta làm vậy mà thôi."

Cuối cùng bà ta cũng chịu nói chuyện với tôi rồi.

Trong lòng tôi biết đây là cơ hội duy nhất, thế nên phải rèn sắt khi còn nóng: "Không có ai chủ trì công đạo giúp người, thì hôm nay tôi sẽ đứng ra chủ trì cho người. Thiện ác sớm muộn tất có báo ứng, nếu hai vị cố chấp dùng báng môn tà đạo, sau này kết cục cũng không tốt đẹp. Nghe tôi, bề khổ vô biên, quay đầu là bờ."

"Mẹ, đừng nghe hắn nói nhảm." Quả phụ trẻ tuổi không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng tôi, quay lại thấy cô ta đang lệ rơi đầy mặt, kích động tới chân tay run rẩy: "Bọn hắn đáng chết, đều đáng chết. Hãy nghĩ về cái chết của phụ thân con, nghĩ về những gì mẹ con ta phải chịu đựng, cái chết của bọn hắn cũng không đủ bù đắp vết thương này."

Nàng gọi bà ta là mẹ? Xem ra chuyện cũ của hai người phức tạp hơn tôi nghĩ nhiều.

Lão bà chưa chút cười: "Được rồi, đã qua thì cho qua đi. Tiểu tử, người nói đúng, chúng ta cần người chủ trì công đạo."

Quả phụ trẻ tuổi tức mình giậm chân một cái, có vẻ hờn dỗi. Cô ta hình như không dám trái ý mẹ mình, đi theo vào trong phòng.

Tôi lo lắng nhìn hàng dài thôn dân đang đi, lão bà lại nói không sao, sống hay chết phó mặc cho trời đi. Còn bảo tôi không nên nóng vội, có sốt ruột cũng vô ích, chỉ phí thời gian.

Tôi cắn răng quyết định, không đi theo những thôn dân này nữa, đi vào ngồi trước mặt lão bà.

Lão bà rót cho tôi chén nước, quả phụ trẻ thì hung hăng lườm tôi. Lão bà móc từ trong túi ra một thứ màu trắng, tôi quan sát kỹ phát hiện đó là một mẫu xương bánh chè.

Xương bánh chè đã bị oxi hóa rất nhiều, có thể thấy những lỗ ăn mòn. Nhưng tầng ngoài lại rất nhẵn bóng. Hẳn là người giữ nó rất nâng niu, hàng ngày đều dùng tay vuốt ve nó.

Xương bánh chè màu trắng, dưới ánh đèn yếu ớt còn tỏa ra một ánh sáng mờ mờ. Ánh sáng kia có chút giống như là tự thân phóng thích ra.

Lão bà nhìn qua quả phụ, cô ta nói, người thật là già nên hồ đồ rồi. Có điều cúi xuống giường, lấy cái bình gốm đặt lên bàn.

Tôi quan sát kỹ bình gốm, phát hiện hình vẽ bên trên rất kỳ quái, điêu khắc thô ráp, giống như trẻ con vẽ bậy. Nhưng vẫn có thể nhận ra, kia tựa như là vẽ hai cái chân.

Ngoài ra, những chỗ khác cũng giống như bình gốm bình thường, chỉ là mặt ngoài bị ám đen, có thể thấy nó được cất giữ rất lâu rồi.

Nhấp chén nước, lão bà bắt đầu kể cho tôi chuyện xưa của bà.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 13 - Chương 7: Quỷ y

Tôi lắng nghe chăm chú. Lão bà tạo cho tôi một cảm giác thế ngoại cao nhân. Khí tức tỏa ra từ người lão bà, có thể làm an tĩnh lại những động tâm trong lòng tôi.

Ba mươi năm trước, Bạch Sa thôn chỉ là một vùng đất hoang vu không có người ở. Một ngọn núi, một mái nhà tranh, một đôi vợ chồng, mặt trời lên thì ra vườn làm việc, mặt trời lặn thì ôm nhau đi ngủ.

Nam cày, nữ dệt, cuộc sống tuy nghèo khó nhưng vô cùng hạnh phúc. Người đàn ông rất yêu nữ nhân của mình, chiều nào cũng cùng nàng ngắm hoàng hôn.

Người con gái nghĩ rằng, cuộc sống hạnh phúc này sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng sự xuất hiện của một nhóm người chạy nạn đã phá vỡ đi hạnh phúc yên bình ấy.

Người con gái thấy đám người kia đáng thương, cho họ thức ăn và nước uống. Vốn dĩ cho rằng họ sẽ cảm ân, sau đó rời đi. Thật không ngờ, đám nạn dân lại thấy mảnh đất này màu mỡ, nhất định ở lại sinh cơ lập nghiệp.

Vốn dĩ vùng data này cũng chẳng phải của riêng hai vợ chồng, cho nên họ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua. Thậm chí họ còn cung cấp hạt giống cho đám nạn dân, dạy họ cách canh tác.

Người con gái trời sinh mỹ miều, dáng người thon thả, so với đám phụ nữ nạn dân thì như một trời một vực. Đám đàn ông thấy vậy liền nảy sinh độc ác, thừa dịp người chồng xuống núi làm việc, giết hại chàng, sau đó chiếm người vợ làm của mình.

Những năm tháng đó, người vợ chịu biết bao tủi nhục, nhưng vì nàng đang mang thai, nên không phản kháng nhiều, chỉ cắn răng chịu đựng sau đó âm thầm sinh con.

Ông trời thật trớ trêu, con của nàng sinh ra, cũng chẳng có kết cục tốt đẹp. Nàng sinh ra một đứa con gái, kẻ thừa gien của mẹ, trời ban dung mạo xinh đẹp, ở trong thôn như tiên hạc giữa bầy gà.

Kết quả là bị thôn dân dùng vũ lực cưỡng bức, trong khi đó, chẳng một ai đứng ra bênh vực cho nàng.

Cô bé rất cứng cỏi, không khóc không gào, hơn nữa còn tình nguyện gả làm vợ tên thôn dân lưu manh kia. Sau đó, nàng dùng tà thuật cổ truyền hại chết hắn, bản thân mình trở thành quả phụ.

Thời gian trôi qua, vốn dĩ hai mẹ con nghĩ rằng có thể chung sống hòa thuận với thôn dân, thù hận cũng dần phai nhạt. Có lẽ người trong thôn cũng cảm thấy áy náy với hai mẹ con, chung tay giúp đỡ cuộc sống sinh hoạt của hai người. Bản thân hai người cũng dùng kiến thức tổ truyền, hái thuốc chữa bệnh cho rất nhiều người.

Nhưng chẳng ai ngờ, những thôn dân này không dừng tay ở đó, ngược lại còn làm trầm trọng tình hình thêm, chú ý tới ngọn núi phía sau.

Ngọn núi đó, thật sự so với tính mạng của người mẹ còn quan trọng hơn, đấy chính là tín ngưỡng của bà. Đòi đòi kiếp kiếp thủ tại nơi này, chịu đựng cuộc sống nghèo khó, cũng chính vì ngọn núi kia.

Bởi trên ngọn núi đó có phần mộ của tổ tiên bà. Nếu như nơi đó bị phá hoại, bà chết đi cũng không có mặt mũi nào mà xuống dưới gặp phụ mẫu.

Bất đắc dĩ, người mẹ chỉ có cách dùng tà thuật, tạo ra một số sự việc quái lạ, mục đích để hù dọa thôn dân. Nhưng thôn dân lại chẳng dừng tay, tiếp tục đào bới ngọn núi kia.

Cuối cùng, thực sự không còn cách nào khác, hai mẹ con dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng, quyết định giết chết những thôn dân này, để Bạch Sa thôn trở lại thanh bình như xưa.

Người mà bà ta đối phó chỉ là thôn dân, không có ý làm hại người ngoài cuộc, cho nên tới nay mới có ý thả tôi đi.

Nhưng không ngờ tôi lại vạch trần âm mưu của hai mẹ con họ, bởi vậy bà ta rất tức giận. Nhưng những lời nói lúc nãy của tôi, đã lần nữa làm bà thay đổi chủ ý. Bà cảm giác được, vẫn có người thông cảm cho mình, liền dứt khoát nhờ tôi chủ trì công đạo.

Có thể thấy, lão bà cùng con gái thật tâm vẫn rất lương thiện, chỉ là vì bị thôn dân đẩy vào bước đường cùng mà thôi.

Tôi hỏi lão bà, thạch mộ sau núi rốt cuộc là của ai? Tại sao trong mộ chỉ có mỗi một mảnh xương bánh chè?

Lão bà rung rung, bộ dạng tuyệt vọng thương tâm nhìn về đỉnh núi phía xa: "Tổ tiên của ta đã an nghỉ mấy ngàn năm, không ngờ vẫn bị đào bới ra. Ta thật là vô dụng."

Vẫn dĩ, lão bà cũng giống như thương nhân âm phủ, hành một nghề đặc biệt. Nghề của bà, được người đời gọi là Quỷ y.

Sở dĩ được gọi là quỷ y, bởi vì phương pháp chữa bệnh đặc biệt của nghề này, đó là dùng xương cốt người chết làm thuốc dẫn, bởi vậy cho nên ngành y Trung Quốc nói chung đều bài xích, xa lánh, cuối cùng tự lập nên một phái riêng.

Mà người sáng lập ra quỷ y, chính là nhà quân sự kiệt xuất trong lịch sử: Tôn Tần.

Tôn Tần đầu óc thông minh, không những dụng binh như thần, mà có sáng tạo ra nhiều ý tưởng mới lạ. Là ông tổ của rất nhiều ngành nghề như làm giấy, đốt than...

Tròn số đó, thần bí nhất chính là quỷ y.

Tương truyền năm đó hai người Tôn Tần và Bang Quyên cùng báii Quỷ Cốc Tử làm sư phụ, sau khi thành tài, hạ sơn phò tá Ngụy vương.

Bang Quyên thâm đồ kị với tài năng của Tôn Tần, vu vạ người tư thông với giặc, đồng thời rút xương bánh chè của Tôn Tần, vứt bỏ ngoài dã ngoại.

Lúc ấy Tôn Tần đau đớn khôn khổ vô cùng, vết thương từng bị nhiễm trùng, thậm chí giữa tiết hè nóng bức còn có gòi bên trong.

Ông ta hết cách, bèn lấy độc trị độc, lấy gòi từ xác chết, cùng với xương cốt nghiền thành bột, sau đó trộn lên, rắc vào đầu gối, lại dùng vải liệm băng bó, vết thương trong vòng ba ngày đã khỏi.

Từ đó, Tôn Tần bắt đầu chú ý tới loại dược liệu thiên nhiên này, không ngừng cải biến, dần dần tạo thành một y hệ, dược liệu bao gồm xương cốt người chết, cho tới các loại độc trùng độc thảo.

Sau này, Tôn Tần được Tề quốc mời về làm quân sư, tiêu diệt Ngụy quốc; loại kỹ thuật trị liệu này cũng đượ phát dương quang đại.

Bởi vì phương pháp trị liệu vô cùng quái đản, lại có thể giúp người ta cải tử hoàn sinh, cho nên nghề này được gọi là quỷ y.

Tôn Tần đương nhiên trở thành ông tổ của nghề này.

Hậu nhân sau này, vì tôn thờ tài đức của tổ nghề, liền mang xương bánh chè cùng xương hai chân của Tôn Tần, làm thành tiêu bản là bình gốm, thờ phụng dưới đỉnh núi này.

Những bộ hài cốt mà thôn dân đào ra, là những người bảo vệ lăng mộ bao đời nay, từ các môn khách đời đầu, tới những binh sĩ, sau này là người dân bình thường.

Thủ đoạn mà lão bà dùng để đối phó với thôn dân chính là quỷ y tuyệt học. Đó là một loại đồ vật đã tuyệt chủng, gọi là hỏa trùng, nuôi dưỡng bên trong bình gốm. Các thôn dân đào bình gốm lên, trúng hỏa trùng liền bám vào họ, trúng trùng này sinh sôi rất nhanh, mà lại chỉ sinh trưởng trên đàn ông, không sinh trưởng trên phụ nữ.

Ban đầu chỉ có mấy người nhiễm trùng, mà lão bà muốn hù dọa thôn dân, nên khống chế một con chó, ngậm xương bánh chè nhảy vào hồ nước. Nước hồ lại thông với cái giếng cổ, cho nên nước giếng cũng bị lây nhiễm.

Bà ta chỉ định làm thôn dân sợ, để họ không tiếp tục đào bới ngọn núi kia nữa. Ai ngờ những thôn dân này rất cứng đầu, mời tôi đến xử lý chuyện này.

Thủ đoạn của lão bà, tôi đoán trúng bảy tám phần. Tôi đoán nguyên nhân trúng độc của đám thôn dân là do nước giếng, bởi lúc ghé nhà lão bà, tôi có thấy mấy vại nước, bên trong chưa rất nhiều, chắc hẳn bà ta không dùng nước giếng.

Mà nước giếng bị nhiễm trùng, tôi suy đoán là có quan hệ với bình gốm và xương bánh chè, nên cố ý bảo Nguru Đại Tráng loan tin rằng tôi đã vớt hai thứ đó lên khỏi hồ.

Bình gốm bị vớt lên, nước sẽ hết ô nhiễm, mà nước sinh hoạt trong nhà đã hết lão bà chắc chắn ban đêm sẽ lên đi múc nước giếng về dùng.

Nếu quả thật lão bà đi múc nước, sẽ có thể kết luận bà ta có vấn đề. Nhưng ngàn lần tôi cũng không tính tới, bà ta lại bày ra một màn như vậy, quả thực vượt quá suy đoán của tôi.

Kể tới đây, lão bà không nói gì thêm nữa. Quả phụ trẻ hừ lạnh một tiếng: "Nào, bây giờ người nói xem, đám người kia đáng chết hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 13 - Chương 8: Lấy ơn báo oán

"Để tôi nói cho hai người một chút cổ sự liên quan tới Tôn Tẫn." Tôi hít sâu một hơi, nói: "Bàng Quyên hại tôn tằm tới mức hai chân tàn phế, trên lý thuyết Tôn Tẫn phải hận hấn thấu xương mới đúng. Nhưng sau này, Tề và Ngụy khai chiến, Tôn Tẫn dùng kế bắt Bàng Quyên ở lãng Liễu Mã, nhưng lại không giết hấn, mà thả Bàng Quyên đi. Một mặt rêu rao ra bên ngoài là Bàng Quyên đã tự sát."

"Bàng Quyên hối hận vô cùng, định trở về chỗ sư phụ Quý Cốc Tử tiếp tục tu hành. Không ngờ mấy năm sau Tôn Tẫn mắc một loại quái bệnh, tìm danh y khắp nơi cũng không chữa được, cuối cùng đành về tìm sư phụ cầu cứu. Lúc này Bàng Quyên trải qua khổ luyện, y thuật đã đạt cảnh giới cao siêu, hấn châm cứu trị liệu, cuối cùng giữ được mạng cho Tôn Tẫn, hai người thời gian sau liền chung sức nghiên cứu quý y, mới đạt được thành tựu huy hoàng."

"Thử nghĩ, nếu năm đó Tôn Tẫn không thả Bàng Quyên, lúc lâm bệnh, liệu ai có thể cứu hấn? Quý y nếu vậy làm sao có thể phát dương quang đại? Lấy ơn báo oán là truyền thống tốt đẹp bao đời này, hơn thế nữa, còn lưu lại một phúc báo cho chính mình."

"Đã là truyền nhân của quý y, không những phải kế thừa y thuật của Tôn Tẫn, còn phải kế thừa lòng vị tha của ngài."

Ngay cả tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại cảm khái, nói một hơi dài lời như vậy.

Lão bà cau mày một cái, liếc nhìn con gái, quả phụ trẻ lại bắt mắt nghiêng đầu: "Mẹ, con nghe lời mẹ, người bảo sao thì sẽ làm như vậy."

Lão bà khẽ thở dài, sau đó đổ một chút nước vào bình gốm, lại bóp chết mấy con côn trùng đỏ ọc, ném vào bên trong. Lão bà nói với tôi, mang nước này cho thôn dân uống, sẽ có thể giải độc.

Tôi nói: "Hiện giờ mọi người đều biến thành xác không hồn, chỉ sợ không chịu uống. Mà lại chỉ có ít nước như vậy, căn bản cũng không đủ chia."

Lão bà cười nhạt, nhìn con gái: "Đi thôi, giúp hấn một chút."

Quả phụ kia dù bắt mắt, nhưng cũng không dám trái lời lão bà, đành đi theo chúng tôi.

Lúc tìm tới chỗ những thôn dân kia, tôi lập tức rối loạn. Một số trong bọn họ đã đi vào trong hồ, nước đã gần tới đầu. Tôi vội hô hào quả phụ, bảo cô ta hỗ trợ.

Quả phụ móc ra một cái chuông, nhẹ nhàng lắc lắc, âm thanh đinh đang vang xa trong không khí.

Mà âm thanh này vang lên, tôi phát hiện, những thôn dân dần khôi phục tri giác, không tiếp tục tiến tới nữa, đứng tại chỗ ngơ ngác nhìn quanh, sau đó thể lực cạn kiệt ngã xuống đất.

Sau khoảng năm phút, hầu hết đều tỉnh táo lại, không thể hiểu nổi tại sao họ lại xuất hiện ở nơi này. Rồi trở nên khủng hoảng, hướng về phía thôn mà chạy, miệng kêu cha kêu mẹ.

Tôi vừa trấn an mọi người, vừa lo chạy tới bờ hồ, kéo đám người đang gầy dựa lên bờ. Sau khi nghe tôi trấn an, mọi người cũng dần bình tĩnh lại, tôi liền đem thuốc giải cho họ uống.

Uống xong, triệu chứng của mọi người vẫn chẳng có dấu hiệu dịu đi. Nguru Đại Tráng tức giận nhìn tôi: "Người gạt ta? Người nói trong hôm nay có thể giải quyết vật tà âm, ấy vậy mà lại suýt chút nữa hại chết thôn dân, ta sẽ băm vằm người ra."

"Đừng, giết hán, giết hán, giờ hán đã làm thổ địa tức giận thêm rồi, muốn lấy mạng chúng ta."

Tôi bắt đầu đi lượn đám thôn dân một lượt, nói: "Được rồi, đừng làm ầm lên. Từ giờ trở đi, bệnh của các người sẽ dần khỏi, tất cả là do công của lão bà thầy mo. Thổ địa đã báo mộng cho bà ta, nói rằng chỉ cần các người không động tới ngọn núi kia, sẽ cho các người thuốc giải. Lão bà đã đồng ý với thổ địa gia, cho nên ngài đã nói cách giải độc cho bà. Vừa rồi các người đã uống thuốc giải, hiện giờ đều được an toàn."

Tất cả vẫn còn đầy nghi vấn, tôi cũng không có gì để chứng minh, đành nói với mọi người rằng, chừng nào họ chưa khỏi bệnh, tôi sẽ chưa rời đi. Đám người nghe vậy mới có chút tin tưởng, tôi liền đi thôn báo cho người nhà, ra đỡ bọn họ về.

Xem ra phụ nữ trong thôn cũng đều bị khống chế mà ngủ say như chết, xảy ra động tĩnh lớn như vậy mà không tỉnh, cuối cùng nhờ tiếng sáo của quả phụ, chậm rãi mở mắt.

Thực ra những phụ nữ này khôn phải là không trúng độc, chỉ là không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Tôi nghĩ làm như vậy có hai nguyên nhân, thứ nhất những phụ nữ này không phải chủ mưu vụ đào bới thạch mộ. Thứ hai, là cách để hai mẹ con lão bà che mắt mọi người, nếu cả thôn đều trúng độc, chỉ có hai người vô sự, chắc chắn sẽ bị thôn dân nghi ngờ.

Sau đó, trở về thôn, tôi với lão Lý lại bị nhốt trong miếu thổ địa. Tôi khá bất lực với việc này, thậm chí còn thấy đồng cảm với quả phụ và lão bà khi đối phó đám thôn dân.

Nếu đổi lại là tôi, chỉ sợ tôi đã sớm giết hết bọn chúng.

Có điều, tôi cũng không tỏ ra tức giận, mà lại lấy ơn báo oán, căn dặn thôn dân hàng ngày chú ý giữ vệ sinh vết thương, tốt nhất là mua dung dịch oxi già mà rửa, sẽ khiến vết thương mau lành.

Tôi vững tin trong lòng, rằng dùng ơn báo oán sẽ nhận lại được quả ngọt. Chỉ là không ngờ quả ngọt thu lại thu được sớm như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Ngưu Đại Tráng hào hứng chạy vào trong miếu. Lần này hán không còn phải chống gậy, mặc dù bước đi vẫn chưa vững, nhưng so với mấy ngày trước đã tốt hơn nhiều. Hán hưng phấn nói với tôi, vết thương đã đóng vảy, lại khôn còn đau ngứa, có thể cảm nhận được nóng lạnh.

Tôi nhẹ nhõm thở phào, coa cảm giác là tốt rồi, điều lo lắng nhất là đầu gối hoại tử, mất chi giác.

Ngưu Đại Tráng bệnh tình nhẹ nhất, nên hán hồi phục nhanh nhất, cũng hợp tình hợp lý.

Về những thôn dân khác, mặc dù không hồi phục nhanh như Ngưu Đại Tráng, nhưng bệnh tình cũng chuyển biến rõ rệt, địa vị của tôi với Lý mặt rỗ trong lòng bọn hán cũng vì thế mà tăng lên, nghiêm nhiên trở thành ân nhân cứu mạng.

Cùng hưởng đãi ngộ tương đương chúng tôi là hai mẹ con lão bà. Bởi lúc trước tôi nói, thuốc giải là lão bà được thổ địa bày cách chế ra, nên phải cảm tạ công ơn của bà.

Lão bà cùng quả phụ kia hai ngày này nhận được không ít lễ vật của thôn dân, gạo, mì, thịt xông khói chất đầy nhà.

Lão bà cũng tới tìm tôi, ngỏ ý cảm ơn, nói nếu như tôi không khuyên can, hai người có lẽ đã phạm phải sai lầm lớn.

Khoảng chừng một tuần sau, người dân trong thôn đều đã bình phục gần hết, Lý mặt rỗ cũng dần tốt lên. Khi tới nói chân tướng sự việc cho hán, hán chỉ thờ dài. Tôi tò mò hỏi hán than thở cái gì, mọi chuyện chẳng phải đã giải quyết xong rồi sao?

Lý mặt rỗ phiền muộn nhìn tôi, nói vốn dĩ hán muốn cùng quả phụ kia tiến xa hơn trong tình cảm, mà hiện tại xem ra, cô ta quan hệ với hán, đơn thuần là muốn hạ độc hán.

Tôi vừa cười vừa nói: "Làm sao người biết người ta không có tình ý với người? Ta cảm thấy ánh mắt nàng nhìn người rất khác đó, chỉ bằng thử một phen, ta làm mối cho hai người?"

Theo lời tôi chỉ bảo, Lý mặt rỗ liền điên cuồng tấn công quả phụ, mua cho nàng rất nhiều đồ đạc, chủ động giúp nàng việc nông, thậm chí còn tu sửa căn nhà cho nàng.

Không ngờ chuyện này vậy mà lại có kết quả, quả phụ trẻ kia chủ động bày tỏ, muốn cùng Lý mặt rỗ đi thành phố lớn, nhìn xem thế giới bên ngoài.

Đây là ý gì, mọi người trong lòng đều hiểu, cả đêm Lý mặt rỗ háo hức không ngủ được, trời vừa sáng liền dẫn theo quả phụ, rời thôn Bạch Sa.

Có đôi khi, thù hận giống như một thùng xăng, người càng thêm lửa, lửa càng cháy dữ tợn. Đổi lại, người dùng cách giải quyết khác, lấy tấm lòng vị tha mà bao dung cho kẻ có tội, thường sẽ thu được hiệu quả bất ngờ.

Chỉ mong mỗi người đều mang tâm của Tôn Tẫn trong lòng, thế giới này sẽ đẹp hơn biết bao!

Hết phần 13

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 14 - Chương 1: Chán ăn

Những lúc rảnh rỗi, tôi thường nhớ tới Nhất Sơ. Mặc dù tôi và hắn đã gặp nhau mấy lần, cũng từng vào sinh ra tử, nhưng ấn tượng về hắn trong tôi vẫn rất mơ hồ.

Bởi vì tiếp xúc với hắn chẳng được bao lâu, mà mỗi lần gặp nhau, hắn đều như đại hiệp độc hành, thoáng cái đã biến mất.

Hắn tạo cho tôi một cảm giác thế ngoại lưu nhân, cao siêu chẳng mấy ai hiểu.

Ví dụ như hắn chưa bao giờ hút thuốc, cũng chưa hề uống rượu. Mà ngay cả một người bạn, hắn cũng không có, bên cạnh chỉ có một oan hồn tiểu đạo đồng.

Hắn càng thần thần bí bí như vậy, tôi càng tò mò, muốn có cơ hội tìm hiểu hắn kỹ một chút, xem rốt cuộc hắn là loại người gì.

Mà cơ hội, rất nhanh đã tới.

Đó dường như là lần duy nhất trong sự nghiệp buôn bán của tôi mà không có mặt Lý mặt rỗ. Hắn cùng quả phụ trẻ tuổi phát triển tình cảm rất nhanh, chỉ khoảng một tháng, cả hai đã đi đăng ký kết hôn. Lý mặt rỗ dẫn vợ đi đảo BaLy hưởng tuần trăng mật, con trai thì nhờ tôi chăm sóc.

Lý Tiểu Manh (con của Lý bát giới) rất thân thiết với tôi, tựa hồ nó coi tôi như bạn bè, có tâm sự gì cũng kể tôi nghe.

Hôm nay, uống hết mấy lon bia, tiểu Manh bày tỏ muốn cùng tôi làm ăn một lần cho biết.

Tôi biết thừa nó nghĩ gì, thực ra là không muốn đi học tiếp, sau này muốn làm nghề như tôi. Tôi cảm thấy chi bằng dọa nó một chút, cho tiểu tử này biết nghề thương nhân âm phủ nguy hiểm cỡ nào.

Trùng hợp thay, chiều tối hôm ấy, Nhất Sơ lại tới tìm tôi. Như mọi lần, hắn chẳng nói nhiều, uống một chén trà nhai, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

Vốn dĩ, hắn được một lão nhân trong giới nhờ giải quyết một chuyện khó khăn, nhưng thiếu trợ thủ nên tìm tới tôi.

Tôi lập tức đồng ý. Mặc dù chuyện khó giải quyết trong mắt Nhất Sơ, đối với tôi mà nói thì tương đương với nguy hiểm tính mạng, nhưng có hắn đi cùng tôi chẳng sợ hãi, bởi cho dù trời có sập xuống, hắn cũng đỡ cho tôi.

Lý Tiểu Manh đương nhiên là không bỏ qua cơ hội này rồi, tiểu tử thoắt cứ nặng nề đòi đi theo tôi.

Nhất Sơ hơi do dự, nhưng rồi vẫn đồng ý, còn hỏi tôi, có thể dẫn Doãn Tiểu Nguyệt theo không? Tôi thắc mắc, hỏi hắn sao lại cần có tiểu Nguyệt; hắn nói chuyện lần này cần có phụ nữ hỗ trợ mới xong, mà tiểu Nguyệt đúng là kiểu người hắn yêu cầu.

Tiểu Nguyệt thì tính cách rất giống với tiểu Manh, gặp chuyện nào nhiệt huyết đối không thể từ chối, bởi vậy nàng cũng đi theo.

Gần đây tiểu Nguyệt có bỏ mấy chục vạn mua một chiếc Land Rover, nói là để hành nghề. Mà nàng lại giống như coi chiếc Land Rover này như một cái xe điện đung, đầu đuôi xe đều có vết móp méo, tôi ngao ngán lắc đầu. Thế giới của kẻ giàu sang, tôi đi lên từ nghèo khó, chẳng thể lý giải được.

Từ lúc lên xe, Nhất Sơ chỉ ngồi ở ghế phụ, chẳng nói nửa lời, lâu lâu lại nhìn ra ngoài cửa kính hàng giờ liền. Tôi hỏi hắn chuyện liên quan tới việc cần giải quyết lần này, hắn lại chỉ gạt đầu rồi lại lắc.

Ngược lại, tiểu Nguyệt và tiểu Manh lại nói chuyện rôm rả. Tiểu Manh rất tò mò với nghề này, tiểu Nguyệt thì lại là người nhiều chuyện, thế là liền nói về những gì từng trải trong thời gian qua, thối phồng mình lên thành vô địch đại tỷ. Lý Tiểu Manh bị hù dọa, liền nhờ cậy tiểu Nguyệt bảo vệ cho mình.

Không ngờ lần này đi làm công chuyện lại xa như vậy, chúng tôi lái xe đã tới năm sáu tiếng đồng hồ. Lúc nghỉ ở trạm dừng chân cao tốc, Nhất Sơ lại đột nhiên hỏi tôi, có thứ gì ngon nhất không.

Tôi còn nghĩ Nhất Sơ muốn cải thiện bữa ăn, liền đưa menu cho hắn, chỉ cho hắn vài món. Mặc dù đều là món đắt tiền, nhưng hắn lại chẳng hứng thú. Nhất Sơ ném menu lên bàn, nói: "Những món này đều quá đắt. Ta muốn hỏi người là, những món mà người nông dân thích ăn nhất là gì cơ."

Tôi sửng người, không biết Nhất Sơ này có ý gì đây. Hắn liền nói với tôi, vấn đề này có liên quan tới vụ làm ăn, bảo tôi phải suy nghĩ thật kỹ.

Nghĩ đi nghĩ lại, trong đầu tôi toàn là bào ngư, vi cá. Những thứ này ngay cả kẻ giàu sang cũng không nỡ ăn mỗi ngày, đương nhiên là món mà ai cũng mơ ước.

Có điều, lại chẳng phải yêu cầu của Nhất Sơ. Tôi bèn bàn với tiểu Nguyệt, cuối cùng thống nhất, cả to, tôm lớn phải chăng mới là thứ người nông dân

thích ăn nhất?

Nhất Sơ gạt đầu ra điều đồng ý, sau đó bảo nhà bếp làm hai cân tôm chiên, một hũ cá kho. Đồ ăn làm xong, Nhất Sơ cũng không hề ăn, mà lại bảo nhân viên gói lại.

Tôi không hiểu nổi, bật cười. Tên Nhất Sơ này hành độc độc hành của hắn tôi đã quen thuộc, nhưng lần này, hắn lại làm tôi thêm ngạc nhiên. Thật không thể hiểu tôm chiên và cá kho thì liên quan gì tới chuyện lần này?

Chúng tôi đi mãi trên đường lớn, quẹo trái quẹo phải, cuối cùng Nhất Sơ mới chỉ tới một thôn trang nhỏ.

Thôn trang này khá vắng vẻ, dựa lưng vào núi, mà đường xá không chịu tu sửa, LandRover của tiểu Nguyệt lần này lại biến thành xe việt dã.

Nhất Sơ nói, thôn dân nơi này hầu hết sống nhờ cây ăn quả, những quả trên trườn núi kia chúng tôi có thể tự tiện ăn. Bình thường thôn dân hái những quả này, bán rẻ mạt cho lái xe trên đường lớn.

Vừa nhắc tới quả rừng, tiểu Nguyệt cùng tiểu Manh liền hứng thú, hẹn nhau nghỉ ngơi xong sẽ lên núi hái quả ăn. Dù gì đây cũng là những quả ngoài tự nhiên, trong thành phố không có bán, mà dù có bán cũng đắt mà hiếm lắm.

Nơi này chỉ có vài hộ gia đình, tôi không đếm kỹ, nhưng chắc chắn không quá mười hộ.

Nhất Sơ bảo tiểu Nguyệt dừng xe ở đầu thôn, sau đó cùng tôi xuống xe, nhưng lại bảo tiểu Nguyệt và tiểu Manh ở trên xe ngồi chờ, cản dặn hai người cứ ở yên trong xe, ai gõ cửa cũng không được mở, nếu cảm thấy gặp nguy hiểm cứ lái xe chạy đi.

Cả chặng đường Nhất Sơ đều thần thần bí bí, bây giờ lại sắp xếp như vậy, làm tôi rất hoang mang, không biết sắp tới sẽ gặp chuyện gì.

Nhất Sơ dẫn tôi đi vào một khoảng sân, vừa mới bước vào sân, liền trông thấy một người bò từ trong nhà ra ngoài.

Tôi rùng mình một cái, người kia da bọc xương, nằm rạp trên đất, có thể thấy hẳn rõ khung xương trên lưng. Hắn vừa bò vừa nôn, nhưng lại nôn ra toàn nước, khắp sân đầy mùi tanh tươi. Tôi bất giác đưa tay bịt mũi.

Nhất Sơ thì đi nhanh tới, ngồi xuống quan sát bãi nước người kia nôn ra, tỏ vẻ quan tâm: "Mấy ngày nay chưa ăn gì sao?"

Người kia sắc mặt vô quang âm đạm, khổ sở ngẩng lên nhìn Nhất Sơ, sau đó khó khăn gơ hai ngón tay, chẳng nói được lời nào.

Nhất Sơ cũng không chê bẩn, trực tiếp ôm hắn vào trong nhà, sau đó nhìn tôi ra hiệu. Tôi vội mang tôm cá đặt trên bàn, mở gói ra, lập tức căn phòng tràn ngập mùi thơm.

Vốn dĩ tưởng rằng người này nghèo tới mức không đủ ăn, nhìn thấy đồ ăn sẽ lao tới ăn như hổ đói. Ai ngờ hắn chỉ liếc qua, sau đó lắc đầu: "Vô dụng, một chút khẩu vị cũng không có."

Nhất Sơ nhíu mày, giọng như ra lệnh: "Ăn một miếng đi."

Người kia có vẻ rất sợ Nhất Sơ, vội cầm lên một con tôm to, động tác rất nhanh bóc vỏ bên ngoài, nhưng chỉ ăn được hai miếng thì lại tiếp tục nôn, lần này thậm chí còn nôn ra chút máu.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, nói: "Hắn có phải bị chứng chán ăn không, sao không tới bệnh viện kiểm tra?"

Người kia hung hăng trợn mắt lườm tôi, Nhất Sơ cũng bảo tôi đừng nói lung tung.

"Người tạm thời ngủ đi đã." Nhất Sơ nói: "Ta với bằng hữu này đi bố trí một chút."

Nói xong Nhất Sơ dẫn tôi ra ngoài. Ra khỏi sân, tôi không kim nén được nữa, liền tò mò hỏi hắn, chuyện này là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 14 - Chương 2: Âm phong băng sơn

Nhất Sơ hít sâu một hơi, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi: "Một người, đột nhiên mất đi hứng thú với tất cả mọi loại đồ ăn, thậm chí không có cảm giác đói, bất cứ thứ gì cũng không ăn được, ăn một miếng là nôn một trận, theo người thì chuyện gì xảy ra?"

Tôi lắc đầu: "Có phải chứng chán ăn không?"

Nhất Sơ nói: "Cho dù là chứng chán ăn, hay là bệnh chán ăn, cũng vẫn thấy đói, tuy nhiên ăn một miếng liền no ngay. Nhưng triệu chứng của hấn lại không như vậy, ta cũng đã đưa hấn tới bệnh viện kiểm tra, dạ dày hay đường ruột của hấn đều không có vấn đề gì, tiền sử cũng chưa bị bệnh về tiêu hóa."

Tôi cau mày hỏi: "Nhất Sơ, người nói thật với ta đi, người này có quan hệ thế nào với người? Người vì sao lại lao tâm khổ tứ giúp hấn?"

Nghe tôi hỏi, Nhất Sơ tựa như không muốn nói về vấn đề này, chỉ im lặng phất phất tay: "Đi về trước đi."

Thật khó tưởng tượng, Nhất Sơ một thân không dính bụi trần, lại có quan hệ với một nông dân. Tôi không tin hấn vô duyên vô cớ đối tốt với người kia như vậy, thậm chí trong lòng còn có chút đố kỵ (ghen mới vl, liệu e có đi sai đường ko các thím, dính tí đam mý là drop luôn khỏi bàn nhé).

Còn chưa về tới gần xe, tôi đã nghe tiếng tiểu Manh ồn ào la hét. Tôi lập tức đau cả đầu, tiểu tử này đúng là không biết điều, rõ ràng Nhất Sơ đã dặn nó ở yên trong xe rồi cơ mà.

Chờ chúng tôi đi tới cổng thôn, mới phát hiện Lý Tiểu Manh đang cãi lộn với một thôn dân khoảng bốn năm chục tuổi, còn có mấy người đứng vây quanh để xem.

Nghe nội dung cãi lộn giữa hai người, tôi lơ mơ hiểu rằng, thôn dân kia đuổi tiểu Manh, không cho nó đậu xe ở đây. Nhưng nó nhất quyết không chịu, thế là đôi bên lời qua tiếng lại.

Nhất Sơ lắc đầu, mắng một câu: "Ngu dốt." Liền bước tới.

Tôi sợ Nhất Sơ sẽ trách mắng tiểu Manh, làm tổn thương lòng tự trọng của tiểu tử này, vội chạy tới, túm nó vào trong xe, đoạn rút một liều thuốc mời lão nông kia.

Thôn dân kia chẳng thèm để ý tới tôi, vung tay đập thuốc, sau đó lờm Nhất Sơ: "Đã nói với người, chuyện này không cần người quan tâm, sao giờ người lại tới nữa?"

Nhất Sơ khề thờ dài, liền bảo chúng tôi lên xe rồi đi.

Lên tới đường cái, tôi tò mò hỏi Nhất Sơ, lão nông ban nãy đuổi chúng ta đi là ai? Vụ này chúng ta tốn công mà chẳng có kết quả gì sao?

Tôi vốn ghét nhất kiểu làm ăn này, đã mạo hiểm lại không ra tiền; quan trọng nhất là thái độ người ta, coi mình như gà chuột.

Nhất Sơ giải thích cho tôi: "Lão chết đói kia, được mọi người trong thôn gọi là Chu Lão Thực. Người mới đuổi chúng ta đi là anh em của lão, tên là Chu Đồ Phu, sống bằng nghề mổ heo, là người rất gian xảo."

Lần này Nhất Sơ tới giúp Chu Lão Thực, từ đầu đã không tính tới chuyện tiền nong. Thế nhưng Chu Đồ Phu lại phản cảm kỳ lạ, một mực không cho Nhất Sơ hỗ trợ. Thậm chí lần trước hấn cũng phải lên lút đưa Chu Lão Thực đi bệnh viện.

Lúc này không chỉ riêng tôi, mà cả tiểu Nguyệt cũng băn khoăn. Không hiểu sao một người lạnh lùng như Nhất Sơ lại nhiệt tình làm việc này, còn bị người ta dùng sự hờ hững đối đáp.

Nhất Sơ nhìn ra sau xe đầy ẩn ý, nói: "Có những việc, không thể đo lường bằng tiền. Dừng xe đi."

Tôi vội vàng đạp phanh, nghĩ thầm, chẳng lẽ Nhất Sơ vẫn mặt dày muốn quay lại thôn? Còn nữa, câu nói đầy ẩn ý của hấn vừa rồi xem ra giữa hấn và Chu Lão Thực có một mối quan hệ không tầm thường.

Nhất Sơ đột nhiên hỏi: "Doãn Tiểu Nguyệt, hình như lúc nãy cô chỉ ngồi nguyên trong xe, không bị Chu Đồ Phu phát hiện hả?"

Tiểu Nguyệt nghe hấn hỏi câu này thì rất khó hiểu, không biết Nhất Sơ có ý gì, có điều nàng vẫn gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy thì tốt." Nhất Sơ nói: "Cô đi tới nhà hấn, nhìn xem rốt cuộc Chu Đồ Phu cho Lão Thực ăn cái gì."

"Chẳng phải Chu Lão Thực không ăn được gì sao?" Tôi vội hỏi.

Nhất Sơ cười lạnh: "Người nghĩ xem, nếu như một người nhịn ăn ròng rã một tháng trời, liệu có còn sống được không? Mà mỗi ngày, Chu Đồ Phu đều mang một túi quần áo sang nhà Lão Thực, chắc chắn là cho Lão Thực ăn gì đó. Vấn đề khẳng định nằm trên thứ mà Chu Đồ Phu cho hấn ăn."

Tiểu Nguyệt liền gật đầu: "Được, để ta đi nhìn xem."

Tôi lo lắng, hỏi Nhất Sơ, liệu nàng có gặp nguy hiểm không, tôi thấy Chu Đồ Phu có vẻ rất dữ tợn.

Nhất Sơ dặn tiểu Nguyệt, tốt nhất là lên lút vào trong thôn, ngộ nhờ bị ai phát hiện, thì nói là vào xin hộp nước, không được hành động gì mạo hiểm. Nói xong còn đưa cho nàng một thanh kiếm gỗ đào nhỏ dặn nàng lúc nào cũng phải mang bên mình nếu có nguy hiểm hãy bẻ gãy kiếm, hấn sẽ tự cảm ứng được mà đến cứu.

Việc này nghe có vẻ thần kỳ, tiểu Manh lập tức hứng thú, nó kích động nói với Nhất Sơ rằng cũng muốn một cây, còn hỏi có phải kiếm ma pháp không?

Mặc dù có kiếm gỗ đào, nhưng tôi vẫn không yên tâm về tiểu Nguyệt, bèn lái xe tới gần thôn, đứng chờ.

Tuy chỉ gặp mặt một lần, nhưng tôi luôn cảm thấy trên người Chu Đồ Phu tỏa ra âm khí, tôi nghĩ hẳn chắc là có tiếp xúc với vật tà âm, Chu Lão Thực bị biến thành bộ dạng này, liệu có phải bị Chu Đồ Phu hại hay không?

Nếu sự thật là như vậy, cũng có thể hiểu tại sao Chu Đồ Phu cứ nhất quyết ngăn cản chúng tôi cứu người.

Tôi thắc mắc hỏi Nhất Sơ, chẳng lẽ hẳn không hỏi thẳng Chu Lão Thực, sự tình liên quan tới Chu Đồ Phu hay sao?

Nhất Sơ nói, đây cũng là một trong những điều hẳn không rõ. Chu Lão Thực một mực nói rằng quan hệ của hai người rất tốt, cha mẹ chết từ khi họ còn nhỏ, cả hai sống nương tựa vào nhau, tới một cái bánh bao cũng chia đôi. Mà bản thân Chu Lão Thực rất thuận theo Chu Đồ Phu, nếu Chu Đồ Phu có yêu cầu gì, Chu Lão Thực đều đáp ứng, giữa hai người chưa bao giờ có khúc mắc về lợi ích.

Còn nói Chu Đồ Phu mặc dù bề ngoài hung hãn, nhưng lại khảng khái trượng nghĩa, tuyệt đối không phải tiểu nhân hèn hạ.

Tôi tin tưởng cách nhìn người của Nhất Sơ, hẳn nói không phải người xấu thì chắc chắn người đó không xấu.

Tôi lại hỏi Nhất Sơ, có phải thôn trang này có vấn đề hay không?

Hắn lắc đầu nói, thôn trang này phong thủy rất tốt, tuy không thể nói là để lại cho hậu thế đại phú đại quý, nhưng có thể bảo vệ bình an cho mọi người.

Nói tới đây, Nhất Sơ chợt chuyển hướng: "Chỉ là.." nói xong, ánh mắt hắn quét về phía rừng cây ăn quả sau núi: "Ta cảm thấy phía sau núi kia có vấn đề."

Tôi liền hỏi: "Vấn đề gì?"

Nhất Sơ lạnh lùng nói: "Người nhìn kỹ xem, có nhận thấy bố cục phong thủy phía sau núi là gì không?"

Tôi đối với kiến thức phong thủy chỉ là kẻ học việc, cũng chẳng kế thừa được cái gì từ ông nội và cha tôi, chỉ thỉnh thoảng đọc vài cuốn sách về vấn đề này mà thôi.

Nhưng Nhất Sơ hỏi tôi như vậy, tôi cũng không thể làm mất mặt ông cha mình, lập tức nheo mắt, quan sát kỹ một phen.

Nhìn hết thấy một lượt, cuối cùng tôi cũng thấy điểm tà môn. Ngọn núi này là điển hình bố cục "Âm Phong băng sơn." Hai bên đỉnh núi cao, ở giữa sườn núi thấp.

Loại bố cục phong thủy này, thực vật rất khó sinh trưởng, chứ đừng nói tới trồng cây ăn quả.

Nếu dùng khoa học để giải thích, cũng có thể chỉ ra được, là cả tòa núi bị bao lại, ánh nắng không chiếu vào bên trong được, bởi vậy thực vật khó quang hợp, sinh trưởng không tốt.

Mà trước mắt chúng tôi giờ này, lại là khắp núi đồi đầy cây ăn quả, hơn nữa còn tươi tốt quá mức bình thường. Điều này không khỏi làm người ta nghi ngờ, tôi cảm thấy nhất định là có thứ gì đó ảnh hưởng tới phong thủy của ngọn núi này.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho Nhất Sơ, hắn gật đầu nói: "Hoàn toàn chính xác. Ta cũng cảm thấy ngọn núi này cổ quái, có khả năng liên quan tới bệnh của Chu Lão Thực. Nếu như có thể tìm ra nguồn gốc cổ quái của ngọn núi, rất có thể Chu Lão Thực sẽ được cứu."

Tôi kinh ngạc nhìn Nhất Sơ: "Vậy lần này chúng ta tới không phải để xử lý vật tà âm, mà là liên quan tới phong thủy?"

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 14 - Chương 3: Cõi chùng Nhất Sơ

Nhất Sơ kiên nhẫn giải thích cho tôi, thương nhân âm phủ thực ra là một khái niệm rất trừu tượng.

Những thương nhân này đều tinh thông mọi việc, bao gồm ngũ hành bát quái, phong thủy mệnh lý, thậm chí là khởi từ hoàn sinh. Người ngoài coi đây là một nghề phản khoa học, chỉ là một cách nhìn phiến diện. Trên thực tế, thương nhân âm phủ là sự kết hợp khoa học và tâm linh, sở học rất phức tạp so với những nghề khác, bởi vậy những thương nhân này rất thần kỳ, cho nên thường bị người đời cho là lừa đảo.

Tôi có chút ngán ngẫm, xem ra học thức của tôi vẫn còn quá non nớt. Thế là nhân cơ hội này, tôi liền đem hết nghi vấn trước đây, hỏi cho ra lẽ.

Mà Nhất Sơ đích thực là cao thủ, đối với bất kỳ nghi vấn nào của tôi, đều có thể vanh vách trả lời, thậm chí còn cho tôi một bản tóm tắt những kiến thức

căn bản của một thương nhân âm phủ.

Tôi cảm thấy học thức ít ỏi của tôi, trong vòng mấy tiếng đồng hồ đã tăng lên một phần ba. Có điều, muốn viên mãn thì còn khoảng cách rất xa.

Loáng cái, một buổi chiều đã trôi qua, nhìn trời càng ngày càng tối, trong lòng tôi cũng theo đó mà bất an càng tăng. Giờ đã là lúc nào rồi, còn chưa thấy tiểu Nguyệt trở về?

Tôi thật lòng rất lo lắng, liền nói: "Hay chúng ta đi tìm tiểu Nguyệt xem sao?"

Nhất Sơ do dự, cuối cùng vẫn gật đầu: "Được, đi một chút xem sao."

Nhưng tất cả đã quá muộn rồi!

Lúc chúng tôi đi vào nhà Chu Lão Thực, liền phát hiện nhà lão trống không, chẳng có một ai.

Bên trong phòng rất đồi bình thường, cũng không hề có vết tích giằng co. Giường chiếu Chu Lão Thực nằm đã nguội lạnh, tất cả mọi người đều như bọt nước tan biến mất, không vết dấu.

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là, Chu Đồ Phu đã mang hai người bọn họ đi rồi.

Chu Lão Thực thì bệnh tình trầm trọng, mà lại nhất nhất nghe lời Chu Đồ Phu, hẳn không phản kháng cũng có thể hiểu được. Nhưng còn tiểu Nguyệt, không thể cứ thế mà thuận lòng đi theo hắn được. Mặc dù nàng là một cô nương yếu ớt, không thể đánh lại Chu Đại Phu, nhưng chẳng lẽ ngay cả một thanh gỗ cũng không bẻ được.

Thời gian từ chiều tới giờ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đúng lúc này, chợt nghe tiếng tiểu Manh hét chói tai. Tôi giật nảy mình, vội chạy tới hỏi xem nó thế nào.

Tiểu Manh nhắt trên đất lên một thanh kiếm gỗ nhỏ, nhìn kỹ thì đó chính là thanh kiếm mà Nhất Sơ giao cho tiểu Nguyệt.

Kiếm gỗ đào không bị bẻ gãy, vẫn còn nguyên vẹn. Tôi lại kiểm tra một lượt trên mặt đất, chợt thấy một vũng máu bên cạnh chỗ kiếm rơi.

Chết rồi! Trái tim tôi lập tức chùng xuống. Tôi có thể hình dung ra, tiểu Nguyệt đã gặp nguy hiểm như thế nào.

Lúc tiểu Nguyệt đi vào nhà Chu Lão Thực, thì Chu Đồ Phu đã sớm nấp từ đằng sau, một gậy đánh ngất nàng, nàng không thể kịp phản ứng, thậm chí thời gian bẻ gãy kiếm gỗ cũng không có, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Chu Đồ Phu khiêng tiểu Nguyệt trên vai, một tay kéo Chu Lão Thực rồi đi.

Nhưng bọn hắn rốt cuộc đi đâu? Liệu bọn chúng có làm gì tiểu Nguyệt hay không?

Chỉ có mất đi mới biết trân trọng, lúc này tôi mới thấy tiểu Nguyệt quan trọng với tôi đến nhường nào, thậm chí cầu khẩn trong đầu, chỉ cần nàng bình an vô sự, tôi sẽ lập tức hỏi cưới nàng, cả một đời sẽ không xa nàng nửa bước.

Lý Tiểu Manh thì sợ choáng váng, luôn mồm hỏi Nhất Sơ, tiểu Nguyệt bị đưa đi đâu?

Nhất Sơ thần nhiên nói: "Chúng ta canh giữ ở đường nhỏ phía Đông từ chiều, bọn hắn chắc chắn không thể theo lối đó mà đi ra khỏi thôn, vậy chỉ còn đường phía Tây, có điều.. đường nhỏ phía Tây là độc đạo dẫn thẳng ra sau núi."

Nghe Nhất Sơ nói, tôi không chút do dự, liền hướng phía sau núi chạy như điên. Lý Tiểu Manh thể lực không tốt, chạy chậm nên chúng tôi vừa chạy vừa để lại ký hiệu cho nó.

Đường ra sau núi vô cùng khó đi, có khả năng trên núi mới mưa xong, lầy lội vô cùng, chỉ hơi sơ ý sẽ trượt chân mà ngã vào vũng bùn lầy.

Đây là sự khảo nghiệm kiến thức sinh tồn cơ bản, Nhất sơ bước đi như bay trên mặt bùn, còn tôi cẩn thận từng li từng tí, nhiều lần vấp lên vấp xuống, chỉ nháy mắt, Nhất Sơ đã biến mất trong tầm mắt của tôi.

Tôi bỗng thấy tuyệt vọng, làm sao để theo dấu Nhất Sơ? Chu Đại Phu liệu có mai phục đánh lén chúng tôi không?

May mắn, rất nhanh tôi đã tiến tới phạm vi sau núi. Nhưng diện tích sau núi vô cùng rộng, mà dưới tia sáng lờ mờ, muốn tìm được Nhất Sơ cùng tiểu Nguyệt nào có dễ dàng.

Nhưng tôi không vì thế mà lùi bước, bởi vì tôi lãng phí thêm một giây, tiểu Nguyệt sẽ nguy hiểm thêm một phần. Ai mà biết được Chu Đồ Phu sẽ làm chuyện cảm thú gì với nàng hay không.

Tôi kiên nhẫn vạch lá cây giăng trước mặt, đồng tai lắng nghe động tĩnh xung quanh. Nếu tiểu Nguyệt còn sống, chắc chắn nàng sẽ kêu cứu.

Không lâu sau, rốt cuộc tôi cũng nghe thấy động tĩnh. Nhưng tiếng động này, không phải của tiểu Nguyệt, mà là một loạt tiếng bước chân lộn xộn, giống

như có người từng bước áp sát sau lưng tôi.

Tôi khẽ nghiêng đầu, một thân ảnh bất thành linh xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi hít một hơi thật sâu, tung cước đập tới. Đối phương vậy mà hết sức nhanh nhẹn, một tay bắt chân tôi, thuận đà kéo tôi ngã xuống đất.

Tôi tức giận bò dậy, nhưng đúng lúc này giọng nói của Nhất Sơ lại vang lên: "Đừng manh động, là ta."

Nghe thấy người tới là Nhất Sơ, tôi nháy mắt liền bình tĩnh lại, vội hỏi hắn có chuyện gì xảy ra, người có tìm thấy Tiểu Nguyệt không?

Nhất Sơ trầm mặc một lát: "Đi về."

Tôi giật nảy mình, trong lúc mấu chốt này, làm sao tôi có thể bỏ mặc tiểu Nguyệt mà quay về?

Tôi sốt ruột muốn khóc: "Không được, ta không về, có trời mới biết Chu Đại Phu có làm gì tiểu Nguyệt hay không."

Nhất Sơ lại cam đoan với tôi, tiểu Nguyệt sẽ không gặp nguy hiểm đâu. Chuyện này có liên quan tới một tông giáo thần bí nào đó, mà giáo quy của tông giáo này là tuyệt đối không làm tổn thương phụ nữ.

Nghe Nhất Sơ nói vậy, tôi cũng phần nào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng vẫn lo lắng khôn nguôi. Cứ cho là đối phương không làm tổn thương tới tiểu Nguyệt, chúng tôi cũng vẫn phải mau chóng tìm ra nàng.

Nhất Sơ lại nói với tôi, Lý Tiểu Manh bị thương, bây giờ rất cần quay về để trị liệu, còn chuyện tiểu Nguyệt, để mai hẵng nói.

Lòng tôi vô cùng bất an, nhìn vào mắt Nhất Sơ, hy vọng từ ánh mắt của hắn có thể thấy được vài thứ.

Nhưng hắn có vẻ không muốn đối diện tôi, mà lại quay người rời đi.

Tôi chỉ đành thở dài, biết hắn đã đi, tôi vẫn ở lại, ở nơi tối đen như mực này, cũng là tổn công vô ích.

Tôi hỏi Nhất Sơ, tiểu Manh bị thương có nặng không, là ai đã thương? Có phải Chu Đồ Phu?

Nhất Sơ lại chỉ nói với tôi một chữ: "Quý!"

Trong hoàn cảnh này, một chữ mà hắn nói mang đến cho tôi cảm giác sợ hãi tột cùng.

Tôi vội hỏi hắn, đến cùng cái gì là quý? Hắn lại chẳng muốn nói nhiều, chỉ một mạch dẫn tôi về biên giới sau núi.

Nhất Sơ chỉ tay về phía trước, tôi phát hiện tiểu Manh máu me đầy mặt, đang nằm tựa vào một tảng đá. Tôi sợ hãi liền chạy tới xem xét tiểu Manh, bắt mạch và nghe nhịp tim. Còn may, dấu hiệu tương đối bình ổn.

Tôi liền công tiểu Manh lên lưng, vội vàng xuống núi.

Ngỡ nhờ tiểu Manh gặp bất trắc, tôi biết ăn nói với Lý mặt rỗ thế nào? Tôi một hơi công tiểu Manh về sơn thôn, nó vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Tôi lau sạch máu trên mặt nó, phát hiện vết thương rất nhỏ, chỉ là rách da trên trán.

Nhưng nó không tỉnh lại, tôi vô cùng bối rối, vội chuẩn bị đưa nó đi bệnh viện.

Nhất Sơ lại ngăn tôi, nói hắn tự có cách. Sau đó hắn bóp miệng tiểu Manh ra, nhét vào một viên đan dược, hai chấp thành thủ quyết, vẽ trên mặt tiểu Manh một bùa chú, cuối cùng, mí mắt của tiểu Manh đã động đậy.

Tôi nhẹ nhàng thở phào, vội ghé vào tai nó gọi mấy tiếng.

Lúc này tiểu Manh rất suy yếu, khát nước khó chịu, tôi cho nó uống một hớp nước, nó mới từ từ tỉnh táo.

Tôi vội hỏi tiểu Manh, rốt cuộc là ai đã thương con?

Lý Tiểu Manh vẫn còn sợ hãi, nhìn thoáng qua Nhất Sơ, định nói xong lại thôi. Tôi quay đầu lại, bắt gặp Nhất Sơ đang lờm nó. Có điều chỉ thoáng qua, hắn đã nhìn sang hướng khác.

Đây là tình huống gì? Nhất Sơ có vẻ không muốn cho tiểu Manh mở miệng, hắn rốt cuộc đang suy tính chuyện gì? Trong lòng tôi rối như tơ vò.

Nhất Sơ ở đây, tiểu Manh không dám mở miệng, cho nên tôi quyết định sẽ nhân lúc Nhất Sơ rời đi, hỏi nó vài câu. Thế nhưng Nhất Sơ lại chẳng rời đi nửa phút.

Chuyện này làm tôi vô cùng hoang mang, chẳng biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra, chuyện này có gì mà phải giấu diếm?

Trừ khi, chuyện này do chính Nhất Sơ gây ra, hắn không muốn bị lộ.

Ý nghĩ này vừa nảy lên, tôi vội tự trách mình. Tại sao lại có thể nghĩ như vậy, Nhất Sơ tận tâm tận lực bảo vệ chúng tôi, hẳn cũng không phải hạng người hay đùa cợt, nếu như muốn hại chúng tôi, đã sớm động thủ, chớ cần lén lút như vậy.

Vậy rốt cuộc hẳn có mục đích gì, mới không cho tiểu Manh nói ra chân tướng?

Tôi giả bộ không thắc mắc nữa, chăm sóc tiểu Manh ngủ, sau đó đi ra góc nhà nghỉ ngơi.

Nhất Sơ cũng buông lỏng cảnh giác, đi ra canh cửa. Chờ hẳn không để ý, tôi liền lén lấy giấy bút ra, viết câu hỏi của tôi, sau đó đưa cho tiểu Manh, đánh thức nó dậy.

Tiểu Manh tỉnh lại, nhìn thấy giấy bút, lập tức hiểu ý của tôi, nó lén lút viết một hàng chữ: "Coi chừng Nhất Sơ."

Nhìn thấy bốn chữ này, lòng tôi chợt nảy lên một cái. Chuyện tôi lo lắng nhất đã xảy ra, Nhất Sơ quả nhiên có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 14 - Chương 4: Ba điều cấm kỵ

Ngay từ lúc mới bắt đầu, tôi đã cảm thấy Nhất Sơ có gì đó khác thường.

Thứ nhất, hẳn chủ động tìm chúng tôi giúp đỡ, lại còn đặc biệt mời thêm tiểu Nguyệt, cái này không giống với tính cách thường thấy ở Nhất Sơ.

Thứ hai, Nhất Sơ luôn nhiệt tình giúp đỡ, lại bị Chu Đồ Phu cự tuyệt, Chu Lão Thực thì hờ hững; với tính cách của Nhất Sơ, nếu như trước đây hẳn có lẽ đã một kiếm đâm chết hai người.

Thứ ba, lúc gặp tôi ở phía sau núi, Nhất Sơ lại bảo tôi đi về, không quan tâm tiểu Nguyệt. Điều này là nghi ngờ lớn nhất. Trước giờ Nhất Sơ luôn trọng tình trọng nghĩa, cho dù hẳn gặp nguy hiểm, cũng không bao giờ bỏ mặc đồng đội.

Cả ba dấu hiệu đều cho thấy, Nhất Sơ chắc chắn có vấn đề.

Liệu Nhất Sơ kia có phải là giả mạo hay không? Tại sao hẳn lại đóng giả Nhất Sơ, cái này tôi không biết rõ, chỉ biết rằng nếu giả thuyết là đúng thì đồng nghĩa với việc hiện giờ tiểu Nguyệt đang gặp nguy hiểm. Chu Đồ Phu và Chu Lão Thực rất có thể cũng chỉ là quân cờ mà Nhất Sơ bày ra.

Trong lòng tôi rất căng thẳng, nhìn chăm chăm vào Nhất Sơ, thầm nghĩ ra cảnh đánh hẳn một gậy rồi trối hẳn lại tra hỏi.

Có điều, tôi thừa biết với bản lĩnh của Nhất Sơ, chỉ sợ chưa kịp làm gì, hẳn đã trối ngược tôi lại rồi. Nhưng cũng không thể cứ ngồi chờ chết được, nhất định phải nghĩ ra cách gì đó.

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, suy nghĩ cẩn thận một lúc lâu, cuối cùng lên một kế hoạch.

Tôi chậm chậm đi ra ngoài, tới cửa quả nhiên Nhất Sơ ngăn tôi lại: "Người đi đâu?"

Tôi ngáp ngắn ngáp dài nói đi tiểu, hẳn mới tránh ra nhường đường.

Nhà vệ sinh ở nơi này nối liền với dãy chuồng lợn, cái gọi là nhà vệ sinh thực chất là một hầm cầu. Tôi định giả bộ đi nhà xí, sau đó lén lút chuồn ra ngoài. Tôi phải đi lên núi tìm tiểu Nguyệt, dù cho bao nhiêu nguy hiểm cũng bất chấp. Tôi không thể để người con gái mình yêu chịu nguy hiểm như vậy được.

Vừa vạch quần vừa quan sát, tôi đã tìm được chỗ đặt chân để nhảy ra ngoài. Nhưng đúng lúc chuẩn bị hành động, chợt có một cánh tay trắng nõn từ ngoài duỗi qua tường, làm tôi giật mình, tim như nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng dù có gì xảy ra, tôi vẫn phải bình tĩnh, trong thời khắc mấu chốt này, không được bối rối, ai biết đây là quỷ hay là người?

Chợt thấy, cánh tay kia còn nắm một tờ giấy, tôi vội chạy tới, chớp lấy. Tờ giấy này xuất hiện ở đây, chắc chắn là truyền tin cho tôi. Mặc dù không biết nội dung là gì, nhưng khẳng định là chuyện rất quan trọng.

Tôi liếc qua tờ giấy, trong lòng chợt động, là hẳn, không sai, chính xác là hẳn. Tôi như đã hiểu ra, đây là chân tướng sự việc.

Có tờ giấy này, tôi an tâm hơn rất nhiều, lén nhìn ra ngoài, thấy Nhất Sơ cũng không để ý, liền dùng bật lửa thiêu hủy tờ giấy đi, thần nhiên đi về như không có chuyện gì.

Tôi vẫn luôn quan sát thái độ của Nhất Sơ, cũng may hẳn không có biểu hiện nghi ngờ gì. Theo nội dung trong tờ giấy, tôi hiện đã vững tâm hơn rất nhiều,

biết rằng chỉ cần không ra sau núi, tôi sẽ an toàn.

Nội dung tờ giấy chuyển tới tôi ba điều.

Đầu tiên, Nhất Sơ này là giả, hắn muốn hãm hại tôi.

Thứ hai, Nhất Sơ thật lên kế hoạch, bảo tôi thuận theo tên giả mạo này mà hành động. Có điều hắn nhấn nhủ tôi ba điều cấm kỵ, đó là không tới gần sông đỏ; không tới gần giếng biết nói chuyện; và không tới gần núi biết chuyển động.

Thứ ba, là tiểu Nguyệt hiện giờ đã an toàn, để tôi tin tưởng, nàng còn ký tên lên mặt sau tờ giấy. Chữ viết thanh tú của nàng tôi chỉ liếc mắt cũng nhận ra.

Trời vừa sáng, tôi liền giục Nhất Sơ giả mau tới chân núi. Hắn cũng không có ý kiến gì, ăn uống qua loa sau đó liền lên núi.

Lý Tiểu Manh thân thể còn yếu, tôi liền bảo nó ở lại trong thôn nghỉ ngơi, có điều, trước khi đi, tôi lên nhét vào tay nó tờ giấy, bảo nó rằng chờ chúng tôi đi khỏi, lập tức tìm chỗ trốn đi, không cần ở lại nơi này nữa.

Ở đây rất nguy hiểm, tôi sợ Nhất Sơ giả còn có đồng bọn, sẽ gây hại cho tiểu Manh.

Trong lòng tôi vẫn luôn muốn hỏi tiểu Manh là hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng Nhất Sơ giả thì chẳng hề rời mắt một giây nào, tôi chẳng có cơ hội, đành ngậm miệng.

Chẳng mấy chốc, Nhất Sơ giả đã dẫn tôi tới sau núi. Trong đầu tôi lặp đi lặp lại mấy nội dung cấm kỵ trong tờ giấy: không tới gần sông đỏ, không tới gần giếng biết nói, và không tới gần núi chuyển động. Nhất Sơ căn dặn tôi ba điều này, nghe có vẻ trái với lẽ thường, ở đâu có sông màu đỏ, nhà ai có giếng biết nói chuyện?

Thôi, mặc kệ, tùy cơ ứng biến. Nếu quả thật có thể nhìn thấy ba loại kỳ quan thế gian này, cũng không phí công.

Chúng tôi theo con đường lầy lội, chạy lên núi, một lát đã tới chỗ hôm qua quay về. Nơi này căn bản chẳng có đường, tôi cũng không biết tại sao đêm qua lại mò mẫm tới đây được.

Nơi đây còn là một bãi đất hoang, cách vườn trái cây một quãng, cây cỏ cùng dây leo chằng chịt với nhau như bện thành một cái lồng giam, tạo cho người ta cảm giác bị dè nén.

Tôi hỏi Nhất Sơ giả, chúng ta nên đi theo hướng nào?

Hắn nhìn quanh bốn phía, sau đó nói: "Đi theo ta." Hắn nói rồi nhắm phía đỉnh núi có vườn trái cây mà đi tới. Tôi vội vàng đi theo, trong lòng đầy hoài nghi.

Trên ngọn núi kia trồng đầy cây ăn quả, ngày thường đều có thôn dân bón phân tưới nước; nếu tiểu Nguyệt bị giam ở đâu, sẽ bị phát hiện ra ngay. Vậy tại sao hắn lại muốn đi lên đó?

Nếu tôi đoán không nhầm, trên đường đi chúng tôi sẽ gặp phải ba kỳ quan kia. Nếu thật sự gặp, sẽ chứng minh được Nhất Sơ này chắc chắn là giả, hắn muốn hại tôi.

Đi theo đường núi chừng một lúc, tôi bỗng nghe thấy tiếng nước chảy ầm ầm. Nhíu mày một cái, tôi nhận ra đây là tiếng của một con suối, liệu có phải dòng sông màu đỏ mà trong tờ giấy nói không?

Nghe tiếng nước chảy, Nhất Sơ liền bước nhanh hơn, đồng thời giục tôi mau đi tới. Chúng tôi rất nhanh đã tới gần nơi phát ra âm thanh, trông thấy một thác nước chảy xuống suối, nước suối trong vắt, bên trong còn nhìn thấy cá bơi lội, một cảnh đẹp tuyệt vời.

Nước này không phải màu đỏ, tôi cũng nhẹ nhõm thở phào. Nhất Sơ rửa mặt, đồng thời ra hiệu bảo tôi cũng rửa qua mặt mũi đi.

Từ hôm qua phơi mặt trên đường tới thôn, tôi cũng chưa tắm rửa gì, cảm giác bồn chồn khó chịu. Nên tôi ngồi xuống, hai tay vốc nước suối hắt lên mặt, cảm thấy một mối ừ cũng phần nào xua tan đi.

Hít một hơi không khí trong lành, hai mắt nhắm lại hưởng thụ.

Nhưng khi tôi vừa mở mắt, lập tức giật mình, một dòng suối trong vắt vừa rồi, ấy vậy mà giờ biến thành màu nâu đỏ, tốc độ nước chảy cũng mạnh hơn rất nhiều.

Trong không khí còn thoang thoảng mùi máu tươi. Dòng sông đỏ! Mẹ nó, cái này chẳng phải là dòng sông đỏ hay sao?

Tôi toàn thân run lên, vội muốn đứng dậy chạy trốn. Lúc tôi xoay người, đập vào mắt là Nhất Sơ đang đứng đó, nở một nụ cười băng lãnh.

Hắn có ý gì? Chẳng lẽ tôi đã trúng chiêu? Chết rồi, quả đúng là tôi vừa đến gần sông màu đỏ. Tôi lo lắng, không biết trúng chiêu sẽ có hậu quả gì.

Nhất Sơ nhìn tôi hoang mang, nói một câu: "Đi thôi."

Tôi vội đi theo hắn, trong lòng liên tục tự cảnh cáo, nhất định phải đề mắt, ngàn vạn lần không được đụng tới điều cấm kỵ khác. Giếng biết nói, núi biết đi.

Chúng tôi đi vòng qua bụi cỏ rậm, gặp con đường độc đạo lên vườn cây ăn quả. Nhất Sơ nhìn đỉnh núi, nói với tôi trước đây Chu Đồ Phu hay lên núi đốn củi, trên đó chắc có chỗ ở, Chu Đồ Phu rất có thể giam tiểu Nguyệt ở đó.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn: "Sao người biết rõ Chu Đồ Phu như vậy?"

"Trước đây ta có điều tra hắn." Nhất Sơ thần nhiên nói.

"Nói như vậy, người đã nghi ngờ Chu Đồ Phu từ trước rồi?"

Nhất Sơ không trả lời tôi, mà tự mình đi lên núi, cũng không biết là hắn có nghe thấy hay không. Tôi thì cẩn thận quan sát, xem ngọn núi này có phải giống như trong tờ giấy ghi, là núi biết đi chuyển hay không.

Còn tốt, không có dấu hiệu gì cho thấy nhĩ này sẽ di động cả. Mà bóng cây lại râm mát, là một nơi nghỉ chân lý tưởng.

Đường núi rất gồ ghề, tuy nhiên còn dễ đi hơn là xuyên qua đám cây cỏ ban nãy, chẳng bao lâu chúng tôi đã tới đỉnh núi.

Núi tuy không cao, nhưng đứng trên đỉnh cũng cho tôi một tầm mắt quan sát rộng lớn. Vòm trời như trùm lấy đầu, mây trắng lững lờ quanh người, tỏa ra khí tức mê hồn, tôi vội tay bút một quả táo, cắn một cái, lập tức vị ngọt thấm vào trong miệng, làm cuống họng khô khát của tôi dễ chịu hơn rất nhiều.

Một cơn gió mát thổi tới, làm cả người khoan khoái. Tuy vậy tôi vẫn không quên để ý phía dưới. Mà nhìn xuống lúc này, tôi giật nảy mình. Bởi đám mây giữa sườn núi ngày càng dày đặc, tôi đã không thấy rõ dưới đất. Hoàn cảnh này tạo cho tôi một cảm giác, không phải là đám mây đang di động, mà chính ngọn núi đang di động.

Núi biết đi chuyển!

Không xong, điều cấm kỵ thứ hai tôi đã mắc phải. Hoảng sợ và tuyệt vọng, tôi quay đầu nhìn Nhất Sơ, phát hiện, nụ cười của hắn càng quỷ dị hơn trước.

Nhưng vừa chạm mặt tôi, hắn liền thu hồi biểu hiện, khôi phục nét mặt bình thường. Tôi nên làm gì bây giờ? Chạy thực mạng xuống núi, còn cứu vãn được không? Hay là đã quá muộn, lỡ phạm phau cấm kỵ?

Tôi lo sợ cảm thấy mình chỉ là một quân cờ do Nhất Sơ này tùy ý điều khiển. Mà người viết tờ giấy kia cũng thật là lảm chuyện, tại sao không trực tiếp nói với tôi rằng không được tới gần dòng suối, không được trèo lên đỉnh núi trồng cây ăn quả có phải tốt hơn không. Haiz, nghiên cứu ẩn ý của từng câu chữ thế này, thật sự đau đầu.

Nhất Sơ lại nói: "Đi xung quanh xem, biết đâu có thể tìm thấy Doãn tiểu Nguyệt."

Tôi chần chừ không dám đi, theo hắn chỉ dẫn tôi sợ sẽ tới gần giếng biết nói, nhất định tôi phải phá hỏng kế hoạch của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 14 - Chương 5: Giếng biết nói

Bởi vậy, tôi liền phản bác: "Thôi không cần tìm đâu, nơi này mỗi ngày đều có thôn dân lên đây hái quả, Chu Đồ Phu sẽ không giam tiểu Nguyệt ở đây đâu."

Vốn dĩ tôi nghĩ Nhất Sơ sẽ giải thích gì đó, rồi giật dây tôi tiếp tục đi. Nhưng không ngờ hắn chẳng hề phản đối, chỉ ờ một tiếng, rồi đi xuống núi.

Nhưng chúng tôi vừa đi được hai bước, thì chợt phía sau vang lên tiếng cầu cứu. Tôi nghe tiếng kêu thì da đầu tức thì tê rần, bởi âm thanh này là của con gái, lại rất giống giọng của tiểu Nguyệt.

Mặc dù âm thanh đứt quãng, nghe không được rõ, nhưng giờ đang mờ mịt, lại bỗng có một chút manh mối, sao lại có thể không nắm lấy? Bởi vậy tôi lập tức gọi Nhất Sơ lại, không do dự chạy về phía phát ra tiếng kêu.

Nhất Sơ bám sát sau tôi.

Vùng này không có cây trái, thậm chí bán kính trăm mét không có một cọng cỏ, khắp nơi trơn trượt, tôi chạy tới gần, tiếng cầu cứu càng lớn.

Lần này thì tôi nghe rõ, chính xác là giọng của tiểu Nguyệt. Giọng nàng diễm đam đáng yêu, đầy e ngại cùng bất an. Tôi thấy lòng đau xót, chẳng còn để ý tới cảnh cáo trong tờ giấy.

Một mạch chạy tới nơi phát ra tiếng kêu, phát hiện thấy tiếng kêu hình như vang lên từ trong một sơn động. Tôi sát bên, tôi càng trở nên hoang mang.

Hang núi kia là hố sâu thẳng đứng từ trên đỉnh núi, bên trong tối om, không biết sâu tới mức nào. Tiếng kêu cứu của tiểu Nguyệt yếu ớt vọng lên ở bên trong.

Tôi hỗn loạn, nhất thời định nhảy xuống cứu người. Nhưng cuối cùng vẫn phải kìm nén ý nghĩ của mình, không thể làm như vậy, đây rất giống một cái giếng, hơn nữa còn là một cái giếng biết nói!

Nếu tôi nhảy xuống lúc này, chắc chắn sẽ xảy ra điều gì đó khủng khiếp, có khi còn bỏ mạng ở nơi này, đến lúc đó làm sao cứu được tiểu Nguyệt nữa?

Bởi thế, tôi cố nén cảm xúc, hướng xuống dưới hố, gọi to: "Tiểu Nguyệt, cô ở dưới đó ư?"

"Cứu mạng, cứu mạng!" Tiểu Nguyệt lớn tiếng kêu cứu.

Tôi vội trấn an: "Đừng sợ, để tôi nghĩ cách xuống cứu cô."

Thôi được, mặc kệ có cấm kỵ hay không việc cấp bách trước mắt là phải cứu tiểu Nguyệt lên. Dù có gặp nạn, tôi cũng chấp nhận.

Nhưng còn đang loay hoay nghĩ cách, chợt có một bàn tay nắm lấy tay tôi, sau đó dùng lực kéo, tôi liền không đứng vững, suýt chút nữa ngã xuống hố sâu.

Tôi giật mình, theo bản năng quay lại nhìn, kinh hãi phát hiện, người vừa đẩy tôi là Nhất Sơ.

Hắn cười lạnh, trên mặt biểu hiện dữ tợn, đã không còn là Nhất Sơ nữa rồi. Tôi sợ hãi hỏi hắn: "Ngươi định làm gì?"

"Không có gì." Nhất Sơ nói: "Ngươi nhúng mũi vào chuyện của chúng ta, phải bị trừng phạt."

Tôi thót tim: "Ngươi không phải Nhất Sơ, rốt cuộc ngươi là ai?"

Hắn cười ha ha, đưa tay lên mặt, sau đó xé toang, mặt nạ bung ra. Con mẹ nó, là Chu Đồ Phu!

Nhìn Chu Đồ Phu trong hình dạng Nhất Sơ, tôi không khỏi buồn nôn: "Tên khốn kiếp, ngươi dám giả dạng Nhất Sơ, không sợ hắn giết ngươi sao?"

Chu Đồ Phu càng cười lớn, giọng nói cũng trở lại là chính hắn: "Giết ta? Hiện giờ bản thân hắn cũng khó bảo vệ cho mình, nào có thì giờ mà tới cứu ngươi?"

"Nói láo." Tôi mắng: "Nhất Sơ rất lợi hại, làm sao có chuyện gặp nguy hiểm, ngươi đừng có nói hươu nói vượn."

Mặc dù tỏ ra tự tin, nhưng bên trong tôi lại vô cùng lo lắng. Tôi cảm thấy Chu Đồ Phu nói thật, nếu Nhất Sơ không gặp vấn đề gì, hắn đã sớm tới cứu tôi, chứ không chỉ ném cho tôi tờ giấy. Rốt cuộc Chu Đồ Phu đã làm gì Nhất Sơ?"

"Vậy hả?" Chu Đồ Phu cười lạnh: "Thế thì để ta đưa ngươi đi đoàn viên với hắn."

Nói xong, Chu Đồ Phu mạnh tay đẩy tôi xuống hố. Trong lúc nguy cấp, thân người trượt xuống, tay tôi bám được vào tảng đá ở miệng hố.

Chu Đồ Phu chẳng buông tha, rút ra một thanh kiếm, sau đó chém vào tay tôi. Trường kiếm rạch một đường dài trên tay, tôi chỉ còn cách buông bỏ. Toàn thân tôi rơi xuống sơn động, xung quanh gió thổi ào ào. Tôi đưa tay định nắm lấy thứ gì đó, nhưng bốn phía chỉ là vách đá trơn bóng, chẳng có chỗ đặt tay.

Sơn động này vô cùng sâu, tôi rơi một lúc mà chưa thấy tới đáy, trong lòng càng lo sợ, nếu không nghĩ ra cách gì làm giảm tốc độ rơi xuống, chắc chắn sẽ thịt nát xương tan.

Tôi lập tức giang hai tay hai chân, bấu víu vào vách đá, tạo ma sát. Mặc dù da thịt rách toang, đau đớn vô cùng nhưng vẫn cắn răng chịu đựng.

Càng trượt xuống dưới, hang lại càng rộng ra, tay chân tôi đã không còn nơi để tì vào, cả thân thể lại tiếp tục rơi. Nhưng rất may là đúng lúc đó thì cơ thể tôi chạm đất. Rầm một tiếng, cơ thể lập tức đau đớn. Mặc dù vậy, tôi vẫn cắn răng đứng lên, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, đó là cứu tiểu Nguyệt!

Tôi khẽ gọi, một lúc lâu sau mới có tiếng nàng đáp lại: "Tôi,...tôi ở đây."

Tôi vội vàng sò vào túi, cũng may, điện thoại còn chưa rơi vỡ, bật đèn flash lên soi tứ phía. Cuối cùng phát hiện bóng tiểu Nguyệt trong một góc.

Nàng ngồi co ro một góc, hai tay ôm đầu gối. Vừa nhìn thấy tôi thì òa khóc nức nở.

Tôi vội chạy tới ôm nàng vào lòng, an ủi: "Tiểu Nguyệt, đừng sợ nữa, tôi tới cứu cô đây."

Nàng tay lau nước mắt, nói: "Trương ca, anh xem xung quanh một chút, nơi này..nơi này rốt cuộc là đâu?"

"Cái gì?" Tôi không hiểu, tăng độ sáng flash, liền bị cảnh tượng trước mắt dọa cho tim đập loạn.

Trời ơi, tôi bị rơi xuống mười tám tầng địa ngục rồi sao? Trong không gian chật hẹp này, la liệt những cổ tử thi. Tử thi không thối rữa, chỉ có da biến thành màu đen, trên người mặc đủ quần áo từ thời cổ xưa cho đến hiện đại.

Ngũ quan trên thi thể vẫn nguyên vẹn, khuôn mặt vặn vẹo ghê gớm, thân thể gầy trơ xương, hốc mắt trống rỗng, như đang nhìn chúng tôi chằm chằm.

Tôi hút một hơi sâu, trong không khí cũng ngập một mùi mục nát.

Tôi ôm chặt lấy tiểu Nguyệt hơn, đưa nàng tới một chỗ không có thi thể, cũng chẳng dám nhìn lại, chỉ nhẹ nhàng an ủi nàng.

Tiểu Nguyệt cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, sau đó nàng nói với tôi một tin, mà tin này làm tôi lập tức tuyệt vọng.

Tiểu Nguyệt gặp chuyện đúng như tôi nghĩ, nàng đi tới nhà Chu Lão Thực, thế mà phát hiện lão đang ăn rau rầu một loại thực vật kỳ quái, là do Chu Đồ Phu mang tới.

Tiểu Nguyệt rất tò mò, vì sao cá tôm mà Chu Lão Thực không ăn, lại đi ăn thứ thực vật nhìn đã không thấy ngon miệng như thế này?

Nàng định tiến tới hỏi, chợt phía sau bị đánh một cái, liền hôn mê bất tỉnh, kiếm gỗ trong tay cũng bị cướp đi.

Khi nàng tỉnh lại, đã thấy mình ở đây, hơn nữa còn bên cạnh Nhất Sơ đang thoi thóp. Toàn thân Nhất Sơ đều là vết thương, không giống vết đao, cũng chẳng giống bị ngoại lực đánh vào, mà là như tự nhiên vỡ ra từ bên trong vậy.

Nhất Sơ gầy rộc, ánh mắt có thể cử động nhưng không nói nổi. Tiểu Nguyệt vội xem xét vết thương cho Nhất Sơ. Nhưng trên người nàng chẳng có vật dụng gì, chỉ có thể băng bó cho hẩn một chút mà thôi.

Sau đó thấm một mà ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy nàng đã không thấy Nhất Sơ đâu nữa.

Nghe tiểu Nguyệt kể tới đó, lòng tôi chùng xuống. Trong lòng tôi, Nhất Sơ như một chiến thần vô địch, giờ lại như con chó chạy cúp đuôi, hẩn đã gặp địch nhân như thế nào?

Còn nữa, Chu Đồ Phu sau khi đánh ngất tiểu Nguyệt, đã cướp kiếm gỗ của nàng, hẩn chắc hẩn biết công dụng của kiếm gỗ, như vậy có thể suy đoán, hẩn cũng là một cao thủ.

Chu Đồ Phu còn giả dạng Nhất Sơ, dùng sức cốt công, khiến cho thân hình, thậm chí giọng nói cũng giống như đúc. Xem ra lần này chúng tôi đụng phải một kinh địch rồi.

Chẳng trách Chu Đồ Phu phách lối như vậy, nói đến bản thân Nhất Sơ còn không lo nổi. Lòng tôi như chìm xuống đáy biển, tự mắng mình sao lại quá ngu xuẩn? Nhất Sơ đã cảnh báo rõ ràng không được phạm ba điều cấm kỵ, nhưng tôi hết lần này tới lần khác làm ngơ. Đáng chết!

Tiểu Nguyệt run run hỏi tôi, có cách nào thoát ra ngoài hay không? Tôi an ủi nàng, nói không cần lo lắng, tôi đã sớm có cách. Có vẻ nàng cũng biết tôi nói chỉ để trấn an, nên không hỏi gì thêm.

Tôi vỗ đầu bứt tai, đầu óc rối loạn, không ngừng hoang mang thêm.

Tại sao Chu Đồ Phu lại muốn giả mạo Nhất Sơ, dẫn tôi tới nơi này? Thi thể trong sơn động là cái gì?

Tiểu Nguyệt thì đã ngủ thiếp đi trong tay tôi, có vẻ nàng đã quá yếu, dù gì đã không ăn không uống cả ngày nay rồi.

Tôi đặt tiểu Nguyệt xuống, tìm kiếm xung quanh xem có thứ gì giúp thoát ra hay không. Nhưng nơi này, ngoại trừ là cỏ dại, còn lại chẳng có cây cối gì, nói chi tới dây leo.

Tôi ngao ngán, ngồi xổm xuống bứt một cọng cỏ quan sát. Nơi này này không có ánh nắng, mà cũng không mưa nhiều, vậy những cây cỏ này làm sao mà mọc lên?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 14 - Chương 6: Bá Di và Thúc Tề

Loại cỏ này tôi biết, tên gọi là Uy Quyết, không được dùng làm thức ăn, nhưng lại có tác dụng giúp dạ dày tiêu hóa. Nói cách khác nếu ăn cỏ này sẽ càng ăn càng đói.

Tôi ngán ngẩm vút cọng cỏ xuống đất, ngược lên trên nhìn một chút.

Lát sau tiểu Nguyệt tỉnh lại, nhìn thấy cọng cỏ tôi vút, liền nói với tôi, Chu Đồ Phu cho Chu Lão Thực ăn loại cỏ này. Tôi bỗng có suy nghĩ, liệu nguyên nhân bệnh của Chu Lão Thực là do cỏ này gây ra hay không?

Đang suy nghĩ, trên đỉnh động chợt có tiếng vang. Nghe tiếng động này, tiểu Nguyệt liền trở nên lo lắng, đoán rằng Chu Đại Phu trở lại.

Tôi vội vỗ vai nàng, bảo nàng không cần lo. Bên trên vang lên tiếng xê dịch tảng đá, sau đó, ánh sáng duy nhất trên miệng hang dần được che lại. Không cần phải nói, chắc chắn là Chu Đồ Phu sợ chúng tôi tẩu thoát, nên dùng tảng đá chặn miệng hang lại.

Trong lòng tôi thầm chửi tên khốn kiếp Chu Đại Phu này quyết dồn người ta vào chỗ chết.

Chờ cho tiếng bước chân đi xa dần, tiểu Nguyệt hỏi tôi vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tôi nói cửa hang đã bị bịt lại; nàng càng thêm tuyệt vọng, khóc sụt sùi nói, chẳng lẽ cả hai phải chết ở đây.

Vừa dứt lời, phía trên lại có tiếng bước chân tiến đến. Trong lòng tôi bất an, không hiểu có chuyện gì mà tên Chu Đồ Phu này quay đi quay lại như vậy.

Chợt phía cửa động lại hé ra ánh sáng, tảng đá bị ai đó dời ra. Sau đó, một giọng nói quen thuộc truyền tới: "Trương thúc, người có dưới đó không?"

Là Lý Tiểu Manh! Tôi lập tức hưng phấn: "Đúng, đúng, chúng ta ở dưới này. Tiểu tử thôi, sao người tìm ra được?"

Tiểu Manh nói: "Chu Đồ Phu về thôn, biểu hiện rất hung hăng, con biết hẳn chắc chắn làm chuyện mờ ám, liền lên lút đi theo. Ai ngờ thấy hẳn dùng tảng đá chặn cửa động này, con liền đoán mọi người bị nhốt phía dưới."

Tiểu Nguyệt vui mừng quá đỗi: "Tiểu Manh, con cứu ta một mạng này, về nhà ta sẽ cho con chiếc LandRover."

Lý Tiểu Manh lập tức hớn hở, vội vàng quăng một sợi dây thừng xuống. Tôi buộc dây ngang lưng tiểu Nguyệt, bảo tiểu Manh kéo tiểu Nguyệt lên trước.

Mặc dù Lý Tiểu Manh cơ thể suy yếu, nhưng tiểu Nguyệt cũng không nặng, nó vẫn kéo một hơi lên phía trên. Sau đó cả hai ném dây xuống dưới, kéo tôi lên.

Nhưng cơ thể tôi vừa được kéo lên một chút, thì đột nhiên một bóng đen trong đám thi thể vọt tới, tốc độ nhanh như báo đốm, trong nháy mắt đến trước mặt tôi, bắt tôi trở lại.

Tôi sợ hãi, không ngờ trong đám thi thể khô lại có cương thi. Vừa ngã xuống đất vội co chân đạp nó.

Tiểu Nguyệt và tiểu Manh không biết phía dưới xảy ra chuyện gì, sốt ruột la lớn, hỏi tôi bị làm sao. Tôi vội bảo cả hai thu dây thừng lại, đám thầy khô sống đây.

Hai người nghe tôi nói vậy, trong lòng lo lắng, vội ném đá xuống dưới động. Nhưng đúng lúc này, "thầy khô" lại đột nhiên mở miệng: "Đừng sợ, là ta."

Lại là giọng của Nhất Sơ!

Thì ra từ đầu Nhất Sơ trốn lẫn trong đám thầy khô, vậy mà tôi và tiểu Nguyệt chẳng phát hiện ra.

Nhờ ánh sáng điện thoại, tôi nhìn kỹ một lượt. Đúng là Nhất Sơ rồi, chỉ có điều hiện giờ hắn xanh xao vàng vọt quần áo trên người rách tả tơi, đầu tóc rối bù xù, trông vô cùng đáng thương, đã chẳng còn hình tượng nam thần lúc trước.

Thật chẳng ngờ có ngày hắn cũng bị rơi vào hoàn cảnh này. Tôi vội hỏi hắn, đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bị giam ở đây?

Nhất Sơ không trả lời tôi, hắn lại quay qua nói chuyện với đám thầy khô, hỏi chúng tình hình cụ thể. Tôi tái mặt im lặng, Nhất Sơ sao lại có thể nói chuyện với thầy khô, đây là bản lĩnh gì? Thông linh hay sao?

Đoán Tiểu Nguyệt ghé đầu vào cửa hang hỏi, làm thế nào nàng mới giúp được chúng tôi? Nhất Sơ trả lời, làm chúng tôi trợn mắt: "Hai người các người tìm một chỗ nấp đi, tuyệt đối không được để Chu Đồ Phu phát hiện. Mặt khác, vào giờ tý một khắc nửa đêm, ném một ít máu quạ vào nhà Chu Đồ Phu ở. Sau đó qua giờ tý thì mang cho chúng ta ít đồ ăn là được rồi."

Tôi lo lắng hỏi Nhất Sơ, ném máu quạ vào nhà Chu Đồ Phu, chẳng phải lay ông tôi ở bụi này ư? Chu Đồ Phu nhất định sẽ phát hiện ra hai người.

Nhất Sơ lại ra vẻ thần bí, cười lạnh: "Yên tâm đi. Giờ đó hẳn không thể cử động, cho dù có phát hiện cũng không né tránh được."

Nhìn Nhất Sơ đầy tự tin, tôi cũng không nói gì thêm.

Tiểu Nguyệt và tiểu Manh vẫn lo cho bọn tôi. Nhưng Nhất Sơ lại ra lệnh cho cả hai mau chóng rời đi, một khi bị Chu Đồ Phu phát hiện, sẽ chẳng còn cách nào xoay chuyển tình thế. Lời Nhất Sơ tôi không dám không nghe, cũng vội vã đuổi hai người đi.

Chờ hai người đi khỏi, tôi lại hỏi Nhất Sơ lần nữa, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, sao lại rơi vào mớ bòng bong này? Hắn thờ dài, sau đó nói chân tướng sự

việc cho tôi.

Vốn dĩ lần trước, nhận lời nhờ cậy, đi vào thôn trang, hắn đã phát hiện ra Chu Đồ Phu không bình thường, rất có thể liên quan tới một giáo phái tà ác.

Mà giáo phái kia, khởi nguồn từ thời thượng cổ, cũng sớm mai danh ẩn tích trong dòng thời gian. Ngàn lần không ngờ tới, hôm nay lại từ tro tàn mà bùng lửa lên.

Nhất Sơ biết nếu để cho giáo phái này tiếp tục tồn tại, sẽ mang đến hậu quả khó lường, cho nên hắn muốn một mẻ hốt gọn. Nhưng với sức hắn, một mình không thể làm được, đành phải tìm chúng tôi trợ giúp.

Nói cách khác, lúc tìm tới chúng tôi, là Nhất Sơ thật. Còn về Nhất Sơ giả, là bắt đầu từ lúc ra phía sau núi.

Lúc đó, Nhất Sơ đi trước, xông ra phía sau núi, bị Chu Đồ Phu đánh lén. Hắn dùng một loại tà thuật tương đối lợi hại, trực tiếp làm Nhất Sơ không kịp trở tay, ném Nhất Sơ vào hang núi này.

Nếu là người bình thường, dính loại tà thuật này đã sớm hồn siêu phách tán. Cũng may Nhất Sơ bản lĩnh kiên cường, cuối cùng vẫn đứng vững.

Mấy ngày nay, Nhất Sơ nằm cùng đám cây khô, tựa như tiến vào trạng thái "thiền định". Có thể giao tiếp với đồng cây khô này.

Vốn dĩ cây khô thì nào còn suy nghĩ, chỉ có điều lúc bọn chúng chết, lưu lại quá nhiều oán niệm. Oán niệm cuồng dại, chồng chất trong sơn động, trong trạng thái thiền định, nhất sơ cảm nhận được những oán niệm này, từ đó mà giao tiếp.

Mà giao tiếp được với đám cây khô, hắn thu được kết quả bất ngờ.

Hắn vạn lần cũng không ngờ, lịch sử của giáo phái này vượt xa tưởng tượng của hắn. Tôi vội hỏi Nhất Sơ, lịch sử như thế nào?

Nhất Sơ không trả lời tôi, mà đi tới một cây khô nằm phía trong cùng, nằm xuống lục lợi trên thân nó. Một lúc sau, hắn rút ra được một túi tiền. Túi được dệt bằng vải dày thô, nhìn rất cũ kỹ, bên ngoài đã sờn bạc hết, còn đây mùi nấm mốc. Mở túi ra, bên trong có một số rễ cây khô héo.

"Đây là cái gì?" Tôi thắc mắc hỏi Nhất Sơ.

"Túi ngũ cốc." Nhất Sơ trả lời: "Là năm xưa, Bá Di và Thúc Tề dùng túi này để thu thập cỏ Uy Quyết."

"Bá Di Thúc Tề?" Tôi ngạc nhiên nhìn Nhất Sơ. Hai người này tôi đều biết, họ là vĩ nhân trong lịch sử, đạo đức cao thượng. Có một số chuyện còn được người đời truyền miệng qua bài hát dân gian.

Chuyện thứ nhất là khiêm tốn. Bá Di và Thúc Tề vốn là hoàng tộc nhà Thương, có quyền kế thừa ngai vàng, nhưng hai người không vì vinh hoa phú quý mà mờ mắt, đem ngai vàng tặng cho hoàng tử rồi bỏ đi.

Chuyện thứ hai, là đạo đức. Sau khi triều Thương bị Chu Vũ Vương lật đổ, hai người bất mãn, kiên quyết không làm con dân Chu triều, không nhận lương thực của Chu triều, rủ nhau vào Thù Dương Sơn, thu thập cỏ Uy Quyết ăn cho đỡ đói, cuối cùng chết đói ở đó.

Mà tôi chợt nhớ ra, Thù Dương Sơn ở gần khu vực này. Phải chăng đây chính là ngọn Thù Dương Sơn trong truyền thuyết?

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 14 - Chương 7: Túi ngũ cốc

Tôi nhìn qua Nhất Sơ, hắn gật đầu với suy nghĩ của tôi.

Nơi này chính xác là Thù Dương Sơn, năm xưa Bá Di và Thúc Tề chết đói bên trong hang núi này. Trước khi nhắm mắt, nhìn thấy Chu triều tàn bạo thống trị, lòng lo lắng cho thiên hạ bách tính, bởi vậy dù chết đi nhưng oán niệm vẫn lưu lại tới ngày nay.

Có người biết tà thuật, vô tình phát hiện ra thi thể hai người, lợi dụng oán niệm với nhà Chu mà biến thi thể họ thành cây khô, còn oán niệm thì phong ấn trong túi ngũ cốc.

Cái túi ngũ cốc này vì vậy trở thành vật tà âm, kết hợp với hai thi thể, biến cái hang núi này thành động quỷ đói.

Trải qua mấy ngàn năm, truyền nhân của môn tà thuật kia cứ cách một khoảng thời gian, lại lừa người khác tới đây, bỏ đói người đó đến chết, dùng oán niệm người chết để nuôi túi ngũ cốc.

Túi ngũ cốc hấp thu oán niệm bao nhiêu năm tháng, trở nên ngày càng mạnh, tới bây giờ đã đạt đến tình trạng oán khí trùng thiên.

Đây chính là "nuôi vật tà âm" trong truyền thuyết.

Hầu hết vật tà âm đều hình thành dưới điều kiện ngẫu nhiên, mặc dù có chính có tà, nhưng chỉ cần không phạm vào cấm kỵ, vật tà âm sẽ không làm hại người khác.

Nhưng người rắp tâm nuôi vật tà âm lại khác. Vật tà âm được người nuôi, sẽ hoàn toàn tuân lệnh chủ nhân, nó sẽ làm mọi việc chủ nhân sai bảo, dù có là chuyện thương thiên hại lý.

Đây là việc phá vỡ quy củ cả giới thương nhân âm phủ, cho nên luôn bị thương nhân âm phủ khinh thường.

Đương nhiên, trở thành chủ nhân của túi ngũ cốc, sẽ chịu tác dụng phụ. Làm đạo sỹ còn có năm nhược điểm và ba khuyết điểm, huống chi là ma thuật xấu xa như vậy. Một khi trở thành chủ nhân của túi ngũ cốc, những người thân của hắn sẽ bị chết đói.

Mà người thân cận nhất của Chu Đồ Phu, chính là Chu Lão Thực.

Mặc dù Chu Đồ Phu tâm thuật bất chính, nhưng đối với người anh em nương tựa lẫn nhau mà sống vẫn có tình cảm lớn lao. Hắn không muốn Chu Lão Thực vì mình mà bị chết đói, cho nên dùng tà thuật, tìm người chịu tội thay Chu Lão Thực.

Mà mấy người chúng tôi, vô tình đã trở thành kẻ thế mạng. Một khi chúng tôi chết đói trong hang động này, túi ngũ cốc hấp thu oán niệm của mọi người, sẽ không ám lấy Chu Lão Thực nữa.

Nghe Nhất Sơ giải thích xong, tôi chợt hiểu ra tất cả, tức giận không nói nên lời. Dùng tính mạng của người khác để đổi lấy mạng người thân, chuyện này mà Chu Đồ Phu cũng nhẫn tâm làm được.

Tôi vội hỏi Nhất Sơ làm sao đối phó với hắn bây giờ?

Nhất Sơ nói thực ra muốn phá tà thuật của Chu Đồ Phu rất đơn giản. Tà thuật của hắn bắt nguồn từ túi ngũ cốc, chỉ cần chúng tôi không sinh ra oán niệm, tâm lặng như nước, túi ngũ cốc sẽ vô dụng đối với chúng tôi.

Nhưng mà, Chu Đồ Phu hại chúng tôi như vậy, làm sao có thể không oán hận hắn. Chỉ sợ có tu tới cảnh giới của Nhất Sơ, tôi mới có thể không để ý thiệt hơn, bỏ qua cho hắn mà thôi.

Nhất Sơ lại trấn an tôi, mấy ngày này hắn sẽ trau dồi cho tôi thêm kiến thức của thương nhân âm phủ, ở đây ngăn cách với bên ngoài, là một địa điểm thích hợp để tu luyện. Nếu có thể tịnh tâm học tập, sau này nhất định tôi sẽ có thể một mình đứng đầu một phương.

Hiện giờ cũng chỉ còn cách này.

Tôi chợt nhớ tới lúc ở chuồng heo, Nhất Sơ ném tờ giấy cho tôi, bèn hỏi có phải hắn từng đi ra ngoài không?

Nhất Sơ gật đầu, nói: "Đúng vậy, lần trước ta ra ngoài là muốn tìm Chu Đồ Phu tính sổ, nhưng nghĩ lại, dù có giết hắn cũng không giải quyết được chuyện túi ngũ cốc, cho nên thay đổi kế hoạch."

Tôi nhin cười không được, tên Nhất Sơ này đúng là con mồi béo, đã thoát ra rồi lại còn chủ động chui lại vào rọ.

Để tôi bình tâm lại, đầu tiên Nhất Sơ dạy tôi một bài kinh "Đạo đức kinh", dặn tôi nếu gặp nguy hiểm, có thể niệm đoạn kinh này để tỉnh táo lại.

Đoạn kinh này thực sự có tác dụng, ít nhất trong mấy ngày tiếp theo, tôi không vì tức giận mà nổi điên như đã nghĩ. Một người bình thường bị giam cầm tại nơi tối tăm này, tinh thần không sụp đổ mới là lạ.

Mấy ngày này, tiểu Nguyệt và tiểu Manh cũng theo lời Nhất Sơ mà hành động, cứ tới giờ Tý ném máu quạ vào nhà Chu Đồ Phu, sau đó mang đồ ăn cho chúng tôi. Tôi cùng Nhất Sơ, ban ngày thì ngủ, ban đêm thì hắn giảng dạy kiến thức cho tôi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã hết một tuần lễ. Trong một tuần này, kiến thức tôi học được về nghề thương nhân âm phủ còn nhiều hơn so với kiến thức từ trước tới giờ.

Trong một tuần này, Chu Đồ Phu cũng không hề xuất hiện, giống như đã quên mất chúng tôi. Tôi cũng thấy nôn nóng, nếu Chu Đồ Phu cứ không xuất hiện như vậy, chẳng lẽ chúng tôi cứ chờ trong này hay sao? Vậy thì thành người rừng mất.

May sao, sự tình này rất nhanh bị phá vỡ.

Hôm nay, qua giờ Tý mà vẫn chưa thấy tiểu Nguyệt mang đồ ăn tới, lòng tôi bắt đầu bất an. Bình thường hai người sẽ đến sớm, hôm nay đã qua một thời gian dài, mà họ vẫn chưa tới, chẳng lẽ đã gặp bất trắc?

Tôi nóng như lửa đốt, muốn đi xem một chút. Nhưng vừa đứng dậy, phía trên liền vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó một vật đen sì bị ném xuống.

Tôi giật nảy mình, vội bật flash chiếu xem. Vừa nhìn thấy vật bị ném xuống, tôi lập tức trợn mắt hốc mồm.

Bị ném xuống là một thi thể da bọc xương, toàn thân một chút máu thịt cũng không có, da dính vào với xương, nhìn như một tiêu bản. Tôi cẩn thận quan sát, đây chẳng phải Chu Lão Thực hay sao?

Không ngờ Chu Lão Thực đã chết, mà là bị chết đói. Cho dù chết đi cũng không nhắm mắt, hốc mắt lõm sâu, răng nhe ra ngoài.

"Hào, hào, hào!". Trên cửa hang bỗng vang lên tiếng của Chu Đồ Phu.

Tôi lập tức ngừng đầu, phát hiện Chu Đồ Phu đang hung thần ác sát nhìn xuống chúng tôi. Tôi vội hỏi ý Nhất Sơ, hần liếc mắt ra hiệu tôi đừng xúc động, cứ tạm thời ngồi xuống.

Tôi ngồi xuống cạnh Nhất Sơ, biết rằng nội tâm đã bị túi ngũ cốc ảnh hưởng, vội niệm một đoạn "đạo đức kinh", cố gắng trấn tĩnh lại.

Tôi không được nóng giận, không thể sinh ra oán khí, nếu không sẽ thức tỉnh túi ngũ cốc.

"Các ngươi cũng thật ung dung hả?" Chu Đồ Phu mắng: "Ca ca ta bị các ngươi hại chết rồi, ta bắt các ngươi phải đền tội."

Tôi không quan tâm tới hần, chỉ lẩm nhẩm niệm kinh.

"Hừ, tiểu tử khốn kiếp." Chu Đồ Phu hừ lạnh: "Ngươi nghĩ làm như vậy là có thể bình an vô sự sao? Chẳng lẽ ngươi không quan tâm tới an nguy của mỹ nhân kia?"

Nghe hần nói như vậy, cuối cùng tôi cũng không thể bình tĩnh được nữa. Tiểu Nguyệt và tiểu Manh quả thực đã bị bắt, không biết giờ này hai người thế nào?

Cho dù đạo đức kinh lợi hại hơn nữa, cũng chỉ có tác dụng hỗ trợ, không thể triệt để làm cho người ta tâm bình khí hòa được.

Hiện giờ tiểu Nguyệt bị bắt, đạo đức kinh cũng vô dụng, tôi bất chấp nhảy dựng lên mắng: "Ngươi làm gì bọn họ rồi?"

Vừa dứt lời, tôi bỗng nghe thấy tiếng tiểu Nguyệt kêu cứu, giọng nàng rất yếu làm tôi không khỏi xót xa. Chỉ hận không thể bay ra khỏi sơn động, một đao đâm chết Chu Đồ Phu.

Quay qua Nhất Sơ, hần lại chẳng để tâm, một phản ứng cũng không có, mắt nhắm dưỡng thần, tựa hồ đang ngủ.

Chu Đồ Phu cười lạnh, trong đầu tôi lẫn lộn tiếng cầu cứu và tiếng cười. Nộ khí trong tôi ngày càng tăng, cũng chẳng biết tại sao mình lại tức giận như vậy, giống như một thùng thuốc nổ.

Trong lòng tôi biết là đang bị túi ngũ cốc chi phối. Nhưng dù biết là bị nó ảnh hưởng, lại chẳng có cách nào tự không chế bản thân, dùng tâm lý ám thị cũng chẳng được.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 14 - Chương 8: Hỏa thiêu động quỷ đói

Tiếng cười của Chu Đồ Phu hòa lẫn với tiếng kêu cứu của tiểu Nguyệt dần dần tạo thành âm thanh ong ong trong đầu tôi. Tôi cảm thấy ý thức có dấu hiệu mơ hồ, nhưng cơn giận lại không ngừng dâng lên, giống như núi lửa sắp phun trào.

Trong lúc này, tôi chỉ muốn tìm ai đó, mang tất cả phần nộ phát tiết lên người hần.

Nhưng tôi có thể tìm ai đây. Chu Đồ Phu ở tận bên ngoài động, chẳng thể tìm hần tính sổ; Chu Lão Thực thì đã chết.

Chu Lão Thực! Đúng, chính là Chu Lão Thực, nếu không phải cứu hần, chúng tôi đã không rơi vào hoàn cảnh này.

Chẳng thêm đoái hoài tới Chu Lão Thực còn sống hay đã chết, tôi một mực tiến tới, giờ chân đạp mạnh lên thi thể hần, có cảm giác tôi đạp vỡ cả sọ, xương vụn văng khắp nơi.

Nhất Sơ thấy vậy liền chạy tới ngăn tôi lại. Hần không tới không sao, hần vừa tới tôi liền trở nên hung hăng hơn. Nói cho cùng, tất cả là tại Nhất Sơ. Hần xen vào việc của người khác cũng thôi đi, lại còn lôi chúng tôi vào cuộc. Hiện giờ tiểu Nguyệt và tiểu Manh đang gặp nguy hiểm, hần lại như không có chuyện gì, ngồi một chỗ niệm kinh. Càng nghĩ càng tức, tôi trực tiếp vùng quyền đâm về phía Nhất Sơ.

Có điều tôi chẳng phải đối thủ của hần, một cái vung tay, hần đã bẻ quặt tay tôi. Oán khí của tôi ngày càng mạnh, nộ khí xung thiên. Trong lúc này, tất cả mọi cơn giận của tôi đều tập trung vào Nhất Sơ.

Thấy cảnh này, Chu Đồ Phu liền nhảy xuống dưới. Cho dù hiện giờ hắn đứng trước mặt tôi, tôi cũng không có ý liều mạng với hắn, trong đầu chỉ muốn giết Nhất Sơ, sau đó mới tính đến Chu Đồ Phu.

Con người lúc nóng giận mất khôn, chẳng thể nói lý lẽ. Cho tới về sau này, tôi vẫn không hiểu tại sao lúc đó mình lại hồ đồ như vậy.

Chu Đồ Phu cười lạnh nhìn tôi: "Có phải ngươi oán hận tên này muốn chết đúng không? Ta tới giúp ngươi một tay, nếu không phải do hắn, có lẽ giờ các ngươi đang ngồi trong phòng máy lạnh ăn lẩu, hưởng thụ cuộc sống, cái sơn động này chỉ như bãi rác."

Chu Đồ Phu còn chưa nói hết, con giận trong tôi đã lại tăng lên. Đúng vậy, nếu không phải Nhất Sơ lôi tôi đi, giờ này tôi đã có thể hẹn hò yêu đương hưởng thụ thế giới của hai người. Nào phải chịu khổ sở ở đây, thậm chí còn làm người tôi yêu nguy hiểm tới tính mạng.

Chu Đồ Phu lăm bắm trong miệng, tôi bỗng cảm thấy trong động thổi tới một luồng gió quái dị. Luồng gió kia lạnh buốt, làm toàn thân tôi nổi da gà, nhưng không làm cho ý thức của tôi thanh tẩy.

Trận gió tà môn này thổi tới, những cái cây khô bỗng nhúc nhích, đứng bật dậy như khúc gỗ, bao vây lấy chúng tôi.

Nhất Sơ thầm kêu "hồng rồi." Hắn buông tôi ra, định đi chế ngự những cây khô kia. Tôi đương nhiên không để Nhất Sơ rảnh tay, hắn vừa buông ra tôi liền lao tới đâm đá, cào cấu.

Mà những cây khô kia cũng đồng loạt nhào vào Nhất Sơ, mặc dù cây khô chết đã lâu nhưng lại có sức lực phi thường, ép Nhất Sơ ngã xuống, cường độ phản kháng của hắn càng lúc càng nhỏ lại.

Nhất Sơ không phản kháng nữa, miệng lại tiếp tục niệm đạo đức kinh. Hắn nhắm mắt, khống chế nội tâm của mình, mục đích để cho bản thân tĩnh táo lại.

Nhìn thấy Nhất Sơ bị ngã, mọi chuyện đã gần như chấm hết, thì bỗng tôi thấy thi thể Chu Lão Thực động đậy.

Đầu bị tôi đập nát, xương cốt văng tứ tung, vậy mà thi thể lại đứng dựng lên, giống như một cái lò xo, bật tới Chu Đồ Phu.

Chu Đồ Phu hoàn toàn không ngờ là Chu Lão Thực lại tấn công mình, lập tức mở miệng đọc tà chú, túi ngũ cốc bay lơ lửng giữa không trung, sau đó rơi vào tay hắn.

Đúng lúc Chu Đồ Phu định hành động tiếp, bỗng thi thể Chu Lão Thực lại bắt lửa, nháy mắt lửa đã bao trùm toàn thân, Chu Đồ Phu bị lửa đốt, đau đớn kêu to.

Mất nhìn thấy Chu Đồ Phu bị lửa bao trùm, tôi dần cảm thấy ý thức chậm chậm thanh tỉnh, nhưng lửa giận vẫn chưa thể lắng xuống.

Nhất Sơ rút cuộc cũng có cơ hội phản công, hắn rút kiếm quét ra trước mặt đám cây khô, sau đó ngửa mặt lên hô lớn, bảo Tiểu Nguyệt và Tiểu Mạnh cứu chúng tôi ra ngoài.

Tiểu Nguyệt và Tiểu Mạnh ném dây thừng xuống, Nhất Sơ buộc dây vào người tôi, tôi phần nộ gãy dựa, muốn tính sổ với hắn, nhưng vẫn từ từ bị kéo ra ngoài.

Cũng khôn biết trải qua bao lâu, cuối cùng tôi mới thở ra một hơi, cảm xúc không còn kích động như trước, cũng không cảm thấy hận Nhất Sơ nữa.

Phía trong sơn động lửa rất lớn, ánh lửa đỏ rực, giống như rồng rắn, tán loạn xung quanh.

Lúc này trong động chỉ toàn là lửa, tôi lại nghe thấy tiếng Chu Đồ Phu kêu gào thảm thiết. Âm thanh này quá lớn, như sấm bên tai, nghe thôi cũng làm người ta tê rần da đầu, tôi có thể tưởng tượng thấy cảnh Chu Đồ Phu bị nướng, mạch máu nứt vỡ ra, toàn thân cháy đen.

Khói đen bốc lên cuộn cuộn, những thôn dân đang hái quả đều hiếu kỳ chạy tới xem. Khi mọi người biết người bị cháy là Chu Đồ Phu, chẳng ai gọi báo cảnh sát. Mặc dù họ nghi ngờ chúng tôi phóng hỏa, nhưng cũng không trách mắng, chỉ chờ lửa tàn, yên lặng xuống núi.

Tôi tò mò, hỏi Nhất Sơ tại sao thôn dân lại không quan tâm tới sống chết của Chu Đồ Phu?

Nhất Sơ nói, thường ngày ở thôn, Chu Đồ Phu làm mưa làm gió, ép mua ép bán, thôn dân sớm đã căm ghét hắn cùng cực. Chỉ vì Chu Đồ Phu này tai to mặt lớn, hơn nữa còn có túi ngũ cốc trong tay, nên chẳng ai dám đắc tội với hắn.

Chờ cho lửa tắt hoàn toàn, tôi với Nhất Sơ mới nhảy xuống xem xét một lượt. Hiện trường vô cùng tan hoang. Chu Đồ Phu và những cây khô đều bị thiêu thành tro, lộ ra xương trắng, âm u.

Mà trước khi chết, Chu Đồ Phu vẫn gắt gao nắm lấy túi ngũ cốc. Cái túi vậy mà không bị hư hại, trừ bên ngoài bị ám khói đen, còn lại khôn hề ảnh hưởng.

Bên cạnh đó, tôi còn thấy hai cây khô kỳ lạ, hai cây khô này không bị bén lửa, vẫn duy trì tư thế tĩnh tọa, thẳng lưng, không suy chuyển.

Mặc dù da trên thân nhăm nhúm, bị nhiệt độ cao làm biến dạng, nhưng tay vẫn nắm chặt, không hề có dấu hiệu lùi bước. Nhìn hai thi thể này, Nhất Sơ thờ dài, sau đó quỳ xuống bái lạy.

Nếu tôi đoán không nhầm, hai thi thể này chắc là của Bá Di và Thúc Tề. Cho dù đối mặt với ngọn lửa hùng hực vẫn giữ đức độ, không sờn lòng, đây mới đúng là thánh nhân.

Tôi cũng bắt chước Nhất Sơ, quỳ bái một cái.

Nhất Sơ lo lắng động quỷ đói này sẽ bị người khác tiếp tục lợi dụng, sau khi ra ngoài bèn tìm một tảng đá thật lớn, phong kín hoàn toàn miệng hang.

Sau đó hắn đưa túi ngũ cốc cho tôi, nói rằng có thể mang đi bán với giá hời.

Tôi bứt tai xấu hổ, trong lòng Nhất Sơ, phải chăng tôi chỉ là một thương nhân cầu thả, không thể huấn luyện?

Nhất Sơ hình như hiểu được suy nghĩ của tôi, vừa cười vừa nói: "Người yêu tiền, có đường đi riêng, chỉ cần không giống Chu Đồ Phu, lợi dụng bằng môn tả đạo, thì dù làm nghề này vì tiền, cũng giống như một cách tu hành."

Đúng vậy, từ xưa đến nay, con người làm nghề, sao có thể tránh được ba trăm sáu mươi bước. Nhưng dù cho người là thủ tướng quốc gia, thì vẫn cần tiền.

Chỉ cần dùng tâm mà hành nghề, không làm tổn hại tới lợi ích người khác, đã đủ để mọi người kính trọng.

Tôi có nghe nói, rất nhiều kẻ đi buôn, chuyên pha chế rượu giả, hại người mua, cuối cùng nhà nát cửa tan, ngay cả con cháu hậu duệ cũng không tránh khỏi quả báo. Ngược lại, một người bán rau quả nhỏ ở chợ, chỉ bán thừa mà không cân thiếu, cuối cùng sống tới chín mươi tám tuổi.

Không phải là không gặp quả báo, chỉ là chưa tới lúc. Tổ tiên đã truyền lại đạo lý này, không thể xem thường!

Hết phần 14

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 15 - Chương 1: Bóng đèn

Mặc dù sự việc túi ngũ cốc đã kết thúc, nhưng Nhất Sơ nói với tôi rằng, tâm trí của tôi đã bị nó ảnh hưởng. Oán niệm tràn ngập trong tôi chỉ mới tạm lắng xuống, không biết sau này sẽ bộc phát lúc nào. Bởi vậy Nhất Sơ căn dặn tôi trong thời gian tới phải hết sức thận trọng, ngộ nhỡ không kìm chế được cảm xúc sẽ gây ra tai họa.

Tôi rất lo lắng, muốn nhờ Nhất Sơ ở lại giúp đỡ tôi một thời gian, nhưng sáng hôm sau hắn đã bỏ đi. Trước khi đi, hắn cho tôi hai lời khuyên.

Thứ nhất, ngày ba lần vào sáng, trưa, tối đều phải niệm "đạo đức kinh". Thứ hai đó là trong vòng một tháng tới, không được mua bán vật tà âm. Tôi gật đầu, đóng cửa hàng, ngừng kinh doanh.

Mà cho dù Nhất Sơ có không cảnh báo, tôi cũng không dám buôn bán bừa bãi nữa, chuyện này đã để lại ám ảnh trong tôi, thậm chí người mình yêu cũng suýt nữa cũng sinh lý từ biệt.

Có điều đổi lại cũng có một chút thù lao, ít nhất là túi ngũ cốc, mà Lý Tiểu Manh cũng biết sợ, mà tiếp tục đi học.

Mặc dù trong một tháng tới không muốn mua bán vật tà âm, nhưng túi ngũ cốc vẫn phải xử lý. Tuy tà tính của nó đã được tiêu trừ, nhưng tôi cũng không muốn giữ nó. Túi này là di vật của Bá Di và Thúc Tề, cũng lưu lại phẩm hạnh đức độ của hai người. Quan chức mà có được nó, sẽ tránh bị thiên hạ đàm tiếu, kẻ xấu vu vạ, là thứ cần thiết để thăng quan phát tài.

Chẳng cần chờ lâu, túi ngũ cốc đã được trao tay, bởi nó là thứ ngàn vàng khó kiếm.

Đối phương cũng cho tôi một cái giá hậu lòng, thậm chí còn cao hơn mong đợi. Sau này tôi mới được biết vốn dĩ hắn ra cái giá đó, không chỉ đơn giản là muốn mua túi ngũ cốc, còn có một điều kiện đi kèm. Đó chính là muốn gặp mặt tôi một lần, bàn riêng về chuyện làm ăn.

Tôi chỉ là dân đen, làm sao mà chống đối lại được quan chức? Chẳng còn cách nào khác, tôi đành miễn cưỡng đi.

Có điều, tôi không ngờ tới, đó là tôi cũng chẳng được gặp chính hắn, mà lại gặp một phụ nữ tự xưng là vợ của hắn. Bên kia cũng nói với tôi là cứ làm việc đi, đừng hỏi quá nhiều.

Tôi nhìn qua cũng đoán được tình hình, nữ nhân này chắc là có vấn đề, chẳng giống một mệnh phụ phu nhân, rõ ràng là một bồ nhí được bao nuôi mà thôi.

Cô gái này, nhìn bề ngoài cũng chưa tới ba mươi tuổi, vẫn trong độ son sắc. Đôi mắt dong đưa đa tình, lúc tối tới còn mặc đồ ngủ, chân đi dép lê, lộ ra một đôi chân trần trắng nõn, móng chân sơn đỏ, thật khiến đàn ông khó mà cưỡng lại.

Tôi thấy trong lòng bứt rứt, cuối cùng không nhịn được, muốn đưa tay xoa đôi chân của nàng.

Nhưng cũng may tôi kịp thời dập tắt tà ý này, biết rằng tâm trí bị nhiễu loạn, bèn chạy vội vào toilet, niệm "đạo đức kinh" một hồi, sau đó mới bình tĩnh lại.

Ra khỏi nhà vệ sinh, đã thấy cô gái kia nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quặc, pha chút sợ hãi: "Đại sư, có phải người phát hiện toilet nhà ta có vấn đề không?"

Tôi sửng sốt, chuyện nàng nói là sao? Có điều tôi cũng rất nhanh ý thức được nguyên nhân họ tìm tôi tới. Khả năng nhà nàng xảy ra sự việc gì đó quái đản, nên mới tìm người xử lý.

Thấy tôi lắc đầu, cô ta bỗng nhiên trở nên tức giận, hỏi có phải tôi thêm rõ dài sắc đẹp của cô ta, không nhịn được mà vào nhà vệ sinh hay không? Còn khoe chồng cô ta làm quan.

Tôi lúc này mới hiểu, hóa ra nàng vừa hiểu lầm tôi vào nhà vệ sinh để tự sướng. Mặt tôi sầm lại, cô gái này nghĩ mặt mình dát vàng chắc, tiểu Nguyệt còn xinh hơn cô ta gấp chục lần.

Ấn tượng của tôi đối với cô ta nháy mắt hạ xuống đất, trực tiếp mở lời: "Nói đi, cô mời ta từ xa tới, là có việc gì?"

Cô gái lại nói với tôi, thực ra không có gì, chỉ cần buổi tối nay tôi ngủ trong phòng một đêm là được.

Tôi liền giật mình, đây là tình huống gì? Mới vừa rồi còn tỏ vẻ thanh cao, trong chớp mắt lại muốn tôi ngủ cùng?

Cô gái hình như cũng ý thức được mình lỡ lời, mặt đỏ bừng chữa thẹn: "Đại sư, người cũng đừng hiểu lầm, ta muốn nói là để người ngủ lại trong phòng này, còn ta sẽ ra khách sạn bên ngoài ngủ."

"Đừng lòng vòng, cứ nói thẳng cho ta biết trong phòng có vấn đề gì đi." Tôi bực bội.

Cô gái do dự một chút, sau đó lo sợ nói: "Trong phòng này có người..."

"Có người? Người nào?" Tôi không hiểu, nhìn quanh một lượt.

"Ai da, ta có nói cũng không biết nói sao cho rõ, người cứ ngoan ngoãn ở đây một đêm, về thù lao, lão công nhà ta sẽ không bạc đãi người."

Nói xong, cô ta xách túi định bỏ đi.

Tất nhiên tôi không đồng ý ở lại, nhưng cuối cùng cô ta lại gọi cho lão công. Tên quan trọng điện thoại mở miệng nói giọng bễ trên, làm tôi bối rối. Tôi nhận thấy mình không thích hợp nói chuyện với quan chức, thăm hỏi hạn không rủ Lý mặt rỗ đi cùng.

Vừa nghĩ tới lão Lý, tôi lập tức thấy thông thoáng hẳn lên. Đúng vậy, sao lại quên hẳn được nhỉ, theo đúng lịch, hẳn cũng đã trở về rồi. Nghĩ vậy, rồi lập tức rút điện thoại gọi cho Lý mặt rỗ.

Vừa nghe tới kiểm tiền, Lý mặt rỗ lập tức đồng ý, còn bảo tôi đừng nóng vội, để hẳn đi thăm dò ý tứ của tên quan này đã.

Kết quả rất nhanh Lý mặt rỗ đã gọi lại cho tôi, giọng sợ hãi. Hẳn nói tên quan kia nắm giữ chứng cứ mà năm xưa Lý mặt rỗ buôn bán văn vật, nếu không hoàn thành chuyện này, hẳn sẽ bắt giam lão Lý.

Thế là Lý mặt rỗ chẳng dám nói nửa lời, trực tiếp đáp ứng.

Tôi nghe thì nổi giận, chỉ hận không thể bóp chết Lý mặt rỗ. Thế là hay rồi, một chút đường lùi tôi cũng không có, chẳng nhẽ trơ mắt nhìn Lý mặt rỗ đi tù? Thôi được, tới đâu hay tới đó vậy.

Trách nhiệm của lão Lý với cuộc làm ăn này rất lớn, nên tôi gọi hẳn tới, cùng tôi canh gác đêm nay, tiền thù lao sẽ chia tôi sáu, hẳn bốn.

Trong lúc chờ Lý mặt rỗ tới, cô gái cứ đứng ngồi không yên trên ghế sofa. Mặt trời đã lặn, cô ta càng thêm hoảng sợ, chỉ muốn rời đi.

Tôi nín cô ta lại, cười khổ: "Đại tỷ, cho dù cô muốn đi, cũng phải nói qua cho ta biết căn phòng này sẽ phát sinh những gì khi trời tối. Nếu không ta chẳng biết chuẩn bị thế nào, không dễ xử lý."

Cô ta rơi vào đường cùng, đành phải nhỏ giọng nói: "Mỗi khi trời tối, tôi sẽ bị...bóng đè."

"Bóng đè? Trong thời gian bao lâu? Có phải do áp lực tinh thần quá lớn không?" Tôi hỏi theo bản năng.

"Đã liên tục một tháng nay rồi." Cô gái nói: "Từ lúc chuyển tới ở phòng này, đã bắt đầu xuất hiện tình hình đó. Mà khi sáng tỉnh dậy, ta còn cảm thấy phía dưới đau nhức, giống như lúc ma đè lên, còn làm chuyện đó với ta."

"Cái gì?" Tôi không kìm được cảm xúc, tâm trí lần nữa mất tự chủ. Khóe miệng bỗng lộ ra một tia âm thầm, tay cũng vô thức giơ lên, trong đầu tôi có một giọng nói như ra lệnh: "Nhào vào cô ta đi, đây là cơ hội, cô ta đang dò đưa người đấy."

Lúc đó, tôi căn bản chẳng thể tự chủ, một tay đẩy nàng ngã xuống sofa, sau đó cười lên người nàng: "Có phải như thế này không tiểu thư?"

Vừa nói, tay còn tìm cách cời áo ngủ của nàng.

"A!" Cô gái hét âm lên: "Người làm gì? Mau buông ta ra."

Nàng điên cuồng đẩy tôi ra, sau đó co mình trên ghế, sợ hãi nhìn chằm chằm. Tôi thì vẫn cảm thấy bị kích thích không ngừng, tay lại vô thức đưa lên, sờ soạng người nàng, tâm trí mơ hồ, chẳng biết chính mình đang làm gì.

Cô gái bị dọa sợ, thét chói tai cuồng cuồng bỏ chạy. Tôi lại ôm lấy eo nàng, quật nàng ngã xuống đất.

Ấy vậy mà cuối cùng nàng lại thỏa hiệp, rom róm nước mắt, đáng về đáng yêu này thật khiến người ta không thể cưỡng lại.

"Người... làm nhẹ thôi." Nàng cắn môi rung rung: "Ta sợ đau."

Đây là ý gì, nàng đúng là đã buông xuôi? Đã đáp ứng, tôi còn khách khí làm chi, một thân mình hổ vồ mồi, cười lên người nàng..

P/s: Phần này mà để natuan viết thì best

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 15 - Chương 2: Ác mộng

Đúng lúc máu chốt này, thì bỗng vang lên tiếng gõ cửa, bên ngoài Lý mặt đỏ gọi lớn: "Trương gia tiểu ca, mở cửa, mở cửa."

Trong nháy mắt, ý thức của tôi tức thì thanh tỉnh, nhìn cơ thể cô gái bị đè dưới thân mình trong lòng thầm nghĩ bản thân là kẻ đồi bại. Vội buông ra, ngồi niệm "đạo đức kinh" mấy phút sau cảm xúc mới tạm thời lắng xuống.

Tôi xấu hổ nhìn cô gái: "Thật có lỗi, gần đây tôi bị một sắc quỷ ám vào, nên bị mất tự chủ..."

"Phế vật." Nàng bất mãn tròn mắt lườm tôi, vào phòng trong thay đồ, sau đó xách túi rời đi.

Tôi nhìn theo bóng dáng nàng ra cửa, dờ khóc dờ cười. Đồng thời trong lòng bức bối, cái túi ngủ cóc kia vậy mà có thể phóng đại bất kỳ cảm xúc nào trong tôi.

Lý mặt đỏ đầu óc mơ hồ đi vào, nhìn tôi, rồi lại nhìn cô gái bỏ đi, đột nhiên vỗ mạnh vào đầu: "Đáng chết, đáng chết, Trương gia tiểu ca, có phải ta tới không đúng lúc không? Thật có lỗi, có lỗi, giờ ta liền đi người mau gọi nàng về".

Tôi không nói nửa lời, giờ chân đá hấn một cước: "Nói xằng bậy gì vậy, không như người nghĩ đâu."

Lý mặt đỏ cười hắc hắc: "Có gì đâu mà phải ngại gì, ta gọi cửa mấy phút người mới ra, có ngu cũng biết xảy ra chuyện gì. Có điều ta thấy, có thể đánh gục cô ta, người cũng có bản lĩnh đó."

Tôi chẳng nói lại Lý mặt đỏ, bèn bảo còn chưa ăn cơm, mau đi ăn cái đã. Mặt khác là do vật tà âm trong phòng nhiễu loạn tâm trí, cho nên mới làm ra hành vi quá đáng. Người tuyệt đối không được nói với người khác, nhất là tiểu Nguyệt, nếu không ta sẽ mặc kệ chuyện này, cho người vào tù ăn cơm nhà nước.

Lý mặt đỏ bấy giờ mới gạt đầu như bò cúi: "Yên tâm, có chết ta cũng không nói."

Tôi dẫn hắn ra ngoài ăn mỹ ý, lúc về còn mua hai bọc muối tinh, hai hộp đàn hương, cùng một cành gỗ đào, chuẩn bị cho tối nay.

Thứ đồ trong phòng này, chẳng những gây ra bóng đè, lại còn làm ra chuyện đồi bại với nữ nhân, làm tôi không khỏi đau đầu. Tôi thầm nghĩ, đêm nay chúng tôi sẽ không trở thành mục tiêu của nó chứ? Dù gì chúng tôi cũng là đàn ông. Nếu như bị con quỷ đó làm gì, sẽ mang tiếng cả đời mất.

Nhưng tôi lập tức liền nghi ngờ. Đã làm nghề này nhiều năm, trước giờ tôi chỉ nghe nói ma quỷ ám lên, làm hại người khác, chứ chưa từng nghe qua ma quỷ lại đòi quan hệ với nạn nhân.

Nếu có, cũng là một phần vận khả năng. Xem ra đêm nay tôi không thể chợp mắt.

Tôi và Lý mặt rỗ kiểm tra một lượt trong phòng, chắc chắn rằng phòng không có vấn đề, sau đó liền bật tắt cả đồ điện gia dụng. Bất kể là phát ra ánh sáng hay phát ra âm thanh, chỉ cần là thứ con người thích, mà quý hẳn là sẽ ghét.

Tôi cẩn thận tìm kiếm quanh nhà, xem rốt cuộc có vấn đề gì xảy ra. Nhưng tìm đi tìm lại cũng không phát hiện vật gì đáng ngờ, xem ra nó đã được giấu rất kỹ.

Kể hai bên nhà đều có hộ gia đình sinh sống, cũng làm chúng tôi vững tâm hơn. Nhưng chút vững tâm này, cũng theo ánh đèn của hàng xóm mà dập tắt, cho tới khi đèn đường cũng tắt dần, trán tôi lập tức đổ mồ hôi.

Con người bẩm sinh sợ bóng tối, cho dù là ai có lẽ cũng không thoát khỏi tật xấu này. Tôi bật TV, mở "Mỹ nhân ngư" - một bộ phim hài mới nhất, hi vọng có thể thư giãn một chút. Càng hi vọng ánh sáng cùng âm thanh trong phòng có thể dọa vật kia không dám ra.

Nếu như đêm nay vật đó không ra, ngày mai tôi có thể nói cho bọn họ rằng không có bất cứ vấn đề gì trong phòng, nếu không muốn ở thì bán nhà đi.

"Mỹ nhân ngư" cũng chẳng thấy hài hước, mặc dù tôi cố gắng căng mắt, nhưng con buồn ngủ vẫn từ từ kéo tới, tôi thấy như có hai cục chì đeo ở mí mắt.

Cuối cùng, chẳng thể nào gắng gượng, tôi mê man thiếp đi ở đầu giường.

Cũng chẳng biết bao lâu trôi qua, tôi chợt cảm giác có người hình như ngồi trên đùi mình. Mơ mơ màng màng mở mắt, quả nhiên tôi phát hiện có một người đàn ông đang ngồi lên đùi tôi, không động đậy, chăm chú xem TV.

Toàn thân tôi nổi da gà, theo bản năng lục tìm gỗ đào. Lần trước ở Thủ Dương Sơn, Nhất Sơ có nói với tôi, gỗ đào cùng với muối tinh kết hợp, rất có hiệu quả trong đối phó với mấy thứ bản thủ, nên hôm nay tôi muốn thử một lần.

Nhưng khi lục tìm gỗ đào, lại phát hiện vốn ban nãy để nó ở dưới gối, giờ lại chẳng thấy đâu. Lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh, ánh mắt lo lắng lục tìm xung quanh.

Không nhìn thì không sao, nhìn thì lập tức giật mình.

Tôi phát hiện trong góc phòng, có bảy tám cô gái. Những cô gái này đều xinh đẹp như nhau, trên người mặc váy kỳ quái màu vàng, lộ hết da thịt trên thân, ánh mắt đờ đẫn, không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào TV.

Thấy tôi nhìn các nàng, các nàng cũng không hiểu, quay đầu nhìn tôi. Có một cô còn cười với tôi, mà nàng cười, liền lộ ra hai răng nanh trắng ớn.

Tôi hoảng sợ, cảm giác chân tay run bần bật. Nhưng tôi không thể loạn, một khi tôi loạn, những thứ này sẽ được đăng chân lên mạng, tới lúc đó tôi sẽ không có cách nào chế ngự bọn chúng.

Tôi muốn đứng lên, nhưng nam nhân ngồi trên đùi tôi như nặng tựa ngàn cân, ép tôi chẳng thể cựa quậy. Tôi hít sâu một hơi, tức giận mắng: "Tên khốn kiếp, mau cút ra."

Nam nhân ngạc nhiên, quay đầu nhìn tôi. Lúc này tôi mới thấy rõ mặt hắn, làn da đen, đầu trọc, mắt ti hí. Tôi thừa cơ lật người ngồi dậy, nhưng vừa ngồi dậy, một cô gái lại kéo tay tôi lại, ấn tôi xuống.

Tôi nổi giận gầm lên: "Người định làm gì?"

Cô gái xinh đẹp bỗng nhìn tôi cười cười, sau đó chỉ xuống bụng của mình.

Tôi nhìn xuống, lập tức hoảng sợ không thôi. Bụng của nàng, đã vỡ ra từ lúc nào, một cái đầu nhỏ nhỏ lên từ khe nứt chui ra. Một gương mặt con nít dễ thương lại hướng tôi mà cười.

Cứ cho là tôi to gan, nhưng gặp tình huống này, cũng không thể can đảm, kêu lên một tiếng: "Có ma!" Liền chạy bán sống bán chết.

Nhưng tôi vừa chạy, đã cảm thấy thân thể ngã sầm xuống đất. Trước mắt đen thui, bên tai còn văng vẳng tiếng Lý mặt rỗ: "Trương gia tiểu ca, người sao vậy? Mau tỉnh lại đi."

Tôi lập tức mở mắt, phát hiện trong phòng tất cả đều bình thường, ghế sofa không có ai, trên đùi tôi cũng không có người, còn tôi thì đang gối đầu lên thảm.

Vội vàng nhìn xung quanh, ánh đèn sáng trưng, TV vẫn đang phát Mỹ nhân ngư của Châu Tinh Trì. Cư xá đã có công nhân vệ sinh đang quét dọn, phía đông một tia sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào, một buổi bình minh thật đẹp.

Tôi lau mồ hôi trán, ngồi lên ghế. Ngẫm lại giấc mơ vừa rồi, lòng vẫn còn sợ hãi, kiểm tra giường dưới gối thấy vẫn y nguyên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra vừa rồi đúng là tôi nằm mơ. Thế nhưng sao lại mơ kỳ quái như vậy? Giấc mơ rất kinh khủng, tuy vậy cũng có chút khôi hài, mấy mỹ nhân xinh đẹp, còn có một tên đầu trọc hắc ám, chỉ sợ nói ra Lý mặt rỗ sẽ cười phá lên.

Lý mặt rỗ thấy tôi tỉnh lại, vẫn còn thất thần, vội hỏi tôi bị gì?

Tôi chỉ lác đầu, nói vừa nằm mơ ác mộng. Đứng rồi, Lý mặt rỗ cũng ở cùng tôi cả đêm, liệu hắn có gặp tình huống quái dị gì không? Tôi lập tức hỏi hắn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 15 - Chương 3: Chủ Nhà tiền nhiệm

Lý mặt rỗ vừa cười vừa nói: "Chẳng có quái gì xảy ra cả. Ta vẫn luôn xem Tv cả đêm."

Xem ra là chỉ có tôi gặp ác mộng. Giờ đã là năm giờ, trời cũng gần sáng, tôi với Lý mặt rỗ ra ngoài ăn chút bánh quẩy sữa đậu nành, lúc trở về bỗng phát hiện cửa nhà mở toang.

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra là trong nhà có trộm, tôi vội bảo lão Lý giữ cửa, có vấn đề thì lập tức cảnh báo, còn tôi nhẹ nhàng đi vào.

Nhưng vừa bước vào, bên trong buồng ngủ bỗng vang lên tiếng thét chói tai. Nghe giọng hét, là của nữ chủ nhân.

Mẹ nó đúng là thứ âm binh, nữ nhân kia lại về giữa lúc chúng tôi đi ăn sáng.

Tôi liền mở cửa phòng ngủ, đập vào mắt là cô gái kia, không mảnh vải che thân đứng bên giường, tóc tai rối bời, gương mặt vẫn đầy vẻ khủng hoảng.

Nàng trông thấy tức thì ôm chầm lấy tôi, luôn miệng nói: "Có ma, có ma."

"Có ma? Ma nào?" Tôi đẩy nàng ra, cố gắng không nhìn vào cơ thể nàng. Chỉ sợ sẽ mất khống chế như tối qua, đến khi đó thật phiền toái.

"Ngay ở bên cạnh giường, ngay bên cạnh giường của ta..." nàng vò đầu bứt tai, không ngừng la hét.

Tôi thấy khó hiểu, đi đến chiếc giường cẩn thận kiểm tra một lượt. Ngoài trừ đồ lót của cô ta, chẳng có bất kỳ thứ gì khác.

Tôi kim chế dục vọng, cảm nội y ném cho nàng: "Mặc vào đi."

Lúc này nàng mới có phản ứng, nhìn thoáng qua thân thể của mình, ba chân bốn cẳng mặc quần áo vào, lấy một bộ đồ ngủ trong tủ khóa lên người.

"Đại sư, vừa rồi.. vừa rồi thật sự ta gặp ma. Hơn nữa còn là mấy con ma, đều ngồi cạnh giường của ta, nhìn chằm chằm vào ta, làm ta sợ muốn chết."

Tôi nhìn cô ta bị dọa mất hồn mất vía, liền lấy một bình nước trong tủ lạnh, bảo nàng uống một hớp.

Qua mười phút đồng hồ, cuối cùng nàng mới tỉnh táo lại, câu đầu tiên hỏi tôi là: "Sao ta lại ở đây? Chẳng phải tối qua ta đã ra khách sạn cơ mà?"

Tôi giật nảy cá mình: "Không phải cô tự mình đi về à?"

Nữ chủ nhân lác đầu liên tục: "Không hề, ta vẫn luôn ngủ ở khách sạn, mà khi tỉnh dậy lại thấy mình ở đây. Ngươi, ngươi có làm gì ta không vậy?"

Nói xong, nàng còn nhìn xuống hạ thể của mình.

Tôi nhìn không được bật cười: "Xem ra chuyện này phức tạp hơn ta tưởng tượng nhiều. Bây giờ cô phải nói cho tôi những chuyện gặp phải, từ đầu tới cuối không được bỏ sót chi tiết nào, có lẽ tôi mới có thể giúp cô."

Cô gái do dự một chút, sau đó mới nhẹ giọng kể cho tôi.

Vốn dĩ lúc ngủ, nàng nghe có tiếng người gọi tên mình. Mở mắt ra xem xét, lại phát hiện bóng ma kia đè trên người mình, mà lần này cũng rất khác biệt.

Bình thường chỉ có một bóng ma đè lên nàng, nhưng hôm nay còn xuất hiện mấy mỹ nữ ở đầu giường.

Mấy mỹ nữ rất xinh đẹp, nhưng con mắt vô hồn, làn da trắng bệch, giống như tử thi trong nhà xác. Một mỹ nữ còn cười, nhe hai răng nanh trắng ớn ra.

Nàng quá sợ hãi, muốn tìm cách chạy trốn, nhưng cơ thể bị bóng ma kia đè ép, chẳng thể cự quật. Sau đó, bóng ma kia nói với nàng bằng một giọng lạnh như băng, cảnh cáo nàng phải đuổi hai nam nhân trong nhà đi, nếu không sẽ tra tấn nàng nặng hơn.

Sau khi nói xong, bóng ma vụt biến mất, nàng cũng khôi phục bình thường, nhảy dựng lên la hét. Đúng lúc này chúng tôi trở về, sau đó sự việc diễn ra như vừa rồi.

Nghe nàng kể xong, tôi cũng toát mồ hôi hột, trong lòng hoang mang.

Tối hôm qua, căn bản không phải là nằm mơ, mà mẹ nó, là sự thật phát sinh. Chuyện cô gái gặp phải giống tôi y hệt, đây không thể là trùng hợp được, tuyệt đối không thể.

Vậy, vấn đề là lai lịch của mấy con quỷ này là gì?

Dù gì tôi cũng chưa từng gặp loại này, nên không muốn suy nghĩ nhiều, trước mắt chỉ điều tra cô gái trở về bằng cách nào.

Vừa hay căn nhà này xung quanh đều gắn camera, tôi liền tới phòng bảo vệ, thương lượng để xin đoạn băng ghi hình.

Trong đoạn băng, nữ chủ nhân mặc đồ ngủ, mặt mày ủ rũ từng bước đi tới cửa phòng, lưng nào còng xuống, giống như còng rất nhiều đồ.

Mà lúc tới nơi, cửa phòng lại tự động mở ra, nữ chủ nhân thờ hồng học đi vào. Sau khi vào trong, tôi không thể thấy gì diễn ra, có điều chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành.

Cô gái nhìn cảnh này, hai chân như nhũn ra, chút nữa thì quỵ xuống trong phòng bảo vệ, rung rung nước mắt, cầu khẩn tôi nhất định phải cứu nàng.

Muốn đối phó với những ma quỷ kia, nhất định phải biết lai lịch bọn chúng. Nhưng giờ này, tôi chẳng có bất cứ manh mối gì. Dù sao tôi chỉ là thương nhân âm phủ, chứ chẳng phải pháp sư trừ ma.

Tôi bèn hỏi cô gái, gần đây có mua đồ vật gì kỳ lạ không? Đặc biệt là đồ cổ?

Cô gái lắc đầu, nói không có, tên quan kia cũng không thích sưu tầm đồ cổ, ngay cả đồ cũ trong phòng của chủ trước, cũng vứt hết vào sọt rác.

Tôi chợt nhớ cô gái cũng chỉ mới chuyển tới đây, thế là liền hỏi liệu có phải chưa vứt hết đồ của chủ trước, có lẽ nào còn vật gì rơi lại không?

Cô gái cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói rằng lúc chuyển tới đã thuê nhân viên quét dọn, thanh lý sạch sẽ nhà cửa, sau đó mới chuyển vào ở.

Cũng đúng, đồ đạc trong phòng này, đều là đồ mới, chẳng thấy cái nào là đã qua sử dụng.

Cô gái hỏi tôi, liệu bóng đèn hay dây điện trong nhà có vấn đề hay không? Bởi chỉ có những thứ này là giữ nguyên.

Tôi suyt nữa bật cười, đèn điện, dây điện làm sao mà có vấn đề, trừ khi hệ thống điện nhà cô là truyền lại từ thời Minh.

Đã tìm không thấy vấn đề bên ngoài, chỉ có thể điều tra bên trong. Tôi nghi ngờ là có người cố ý nhắm vào tên quan kia, cho nên mang vật tà âm giấu thật kỹ.

Tôi hỏi cô gái, có phải hai người có kẻ thù hoặc phòng này có lai lịch bất chính?

Thấy tôi hỏi câu này, cô gái bỗng có chút ấp úng, nhưng lại không nói gì. Nhìn thấy điệu bộ nàng, tôi biết chắc chắn có vấn đề, vội vàng truy vấn.

Dưới sự truy vấn của tôi, cuối cùng cô ta mới nói cho tôi sự thật. Vốn dĩ chủ trước của căn nhà này không muốn bán. Là do tên quan dùng quyền lực ép bức mà mua lại.

Đây là một manh mối quan trọng. Tôi bảo cô gái nhớ lại một chút, xem chủ nhà trước đây làm nghề gì, liệu có biết bảng môn tả đạo hay không?

Cô gái lắc đầu, hiển nhiên là chẳng biết gì về chủ nhà trước cả, tôi chẳng thể làm gì khác hơn là đến hỏi bảo vệ khu nhà.

Bảo vệ có vẻ ấn tượng không tốt với cô gái, nên thái độ hằn học: "Chúng ta chỉ quan sát ngoài cửa, không biết chủ nhà trước thế nào."

"Không thể nào." Cô gái giận dữ: "Người làm ở đây đã cả chục năm, sao lại có thể không biết chủ nhà?"

"Đại tỷ, cô nói vậy không đúng rồi, nơi này mỗi ngày có cả ngàn người lui tới, làm sao mà tôi nhận ra từng người được?" Bảo vệ lạnh lùng nói: "Nếu không có việc gì đặc biệt, xin mời ra ngoài, đây là phòng bảo vệ, đừng vào đây gây sự."

Cô gái tức điên lên, định làm ầm ĩ, tôi vội bảo lão Lý đỡ nàng ra ngoài. Sau đó đưa một hộp com cho nhân viên bảo vệ, vừa cười vừa nói: "Cô gái này tính tình đành đá, đừng chấp nhặt với cô ta. Có điều chồng cô ta là quan lớn, trong tình chỗ nào cũng có thể chen vào được, cho nên ta khuyên người anh em một câu, biết gì thì nói ra hết đi. Nếu không mất việc là chuyện sớm muộn."

Nghe tôi nói vậy, nhân viên bảo vệ mới khản trương lên, nói: "Thực ra ta bức tức cô ta mất chó, coi thường người khác. Vừa chuyển tới đây đã sai bảo, chỉ trò, nên mới không nói cho cô ta."

Châm một liều thuốc, nhân viên bảo vệ mới chậm rãi kể cho tôi nghe tình hình thực tế.

Vốn là người chủ nhà trước, lúc chuyển đi cảnh cáo hẳn không được nói với bất cứ ai về lai lịch của mình. Nếu không sẽ tính sổ với hắn. Trước đó nhân viên bảo vệ không hề rằng, cũng bởi do chủ nhà tiền nhiệm cảnh báo.

Tốt, quả nhiên chủ nhà trước có vấn đề.

Tôi vội hỏi bảo vệ, rốt cuộc chủ nhà trước làm nghề gì, sao lại khiến hắn sợ như vậy?

Bảo vệ thờ dài nói: "Người ta là thương nhân lớn, buôn bán xuyên quốc gia, tôi chỉ là người làm công ăn lương, làm sao dám đối chọi? Về việc tại sao hắn muốn che giấu thân phận, tôi không biết."

Thương nhân xuyên quốc gia? Tôi nhìn thoáng qua khu nhà này, không phải khu đặc biệt sang trọng. Nuôi bò nhí còn có thể hiểu được, nhưng một thương nhân lớn buôn bán xuyên quốc gia sao lại có thể ở một căn nhà nhỏ này? Điều này có chút kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 15 - Chương 4: Bùa hộ mệnh

Nhân viên bảo vệ còn nói với tôi, người chủ nhà cũ hình như là buôn bán nữ trang, nguyên vật liệu đều nhập từ Thái Lan. Căn nhà kia là hai vợ chồng họ ở, nhưng mỗi năm chỉ ở một hai tháng, mà trong thời gian ở, cũng chỉ ở trong, không ra ngoài. Thời gian còn lại trong năm họ ở bên Thái.

Nữ trang của Thái Lan nổi tiếng khắp thế giới, cũng chẳng có gì khó hiểu. Nhưng thực tế, tôi biết có một loại thương nhân, dưới vỏ bọc nhập khẩu nữ trang mà giao dịch bần thiêu.

Ai cũng biết, Thái Lan có mấy đồ quốc bảo, tiếng tăm lừng lẫy, như bùa yêu, đèn thờ, voi và bùa hộ mệnh. Trong đó có mấy loại bùa hộ mệnh là loại rất tà dị.

Truyền thuyết kể rằng bùa hộ mệnh được làm từ di vật người chết, thậm chí có một số còn được tẩm thi dầu. Có tác dụng bảo lãnh bình an, thăng quan phát tài, một số còn có thể giết người, làm cho người ta tán gia bại sản, vận đen triền miên.

Thứ bùa này là loại mê tín dị đoan, trên nguyên tắc thì Trung Quốc cấm nhập khẩu. Bởi vậy xuất hiện một số thương nhân bùa ngải, mượn cớ nhập khẩu nữ trang, trộn lẫn bùa hộ mệnh trong đó, mang về đại lục bán.

Nếu như tên kia thật sự làm nghề này, cô gái coi như đã chọc phải tổ kiến lửa. Nguyên liệu mà người Thái thường dùng tương đối âm tà, đều lấy từ trong nghĩa địa. Nếu thực sự dùng để hại người, với bản lĩnh một thương nhân quen như tôi khó có thể giải quyết được.

Thường nói, hòa thượng nước ngoài thì chỉ biết niệm kinh, điều này là thật. Tôi như một hòa thượng bản địa, đối phó tà thuật nước ngoài, thật là chẳng có chút phần thắng.

Tục ngữ nói, đan tương quyền như sơn (khác nghề như cách núi), các phù thủy Thái Lan thường lấy độc trị độc để đối phó với bùa chú. Nhưng tôi thì chẳng biết tí gì về bùa chú cả.

Tôi nói suy nghĩ của mình cho nữ chủ nhân, sau khi nghe được, nàng liền nổi trận lôi đình, nói nhất định phải tìm bằng được chủ nhà cũ tính sổ, mẹ nó muốn hại người, lại không dám đối mặt với ta.

Tôi cười cười, nói nếu đối mặt, với quyền lực của người mà cô gọi là chồng, chẳng phải hắn sẽ bị chơi chết sao? Như vậy đi, chuyện này vượt quá năng lực của ta, tà thuật của Thái Lan thì tốt nhất cô nên tìm người Thái tới giải, tôi thật là bó tay rồi.

Ai ngờ cô ta lại tức giận, tay chỉ vào mũi tôi nói, nếu như tôi không giải quyết chuyện này, sẽ bảo chồng nàng bắt tôi vào tù.

Cái mũi của tôi hếch lên, chỉ hận không thể cho cô ta một bạt tai. Cô gái này sao lạ giống chó điên, cứ gặp người là cắn?

Tôi chẳng khách khí nói, muốn bắt ta thì bắt luôn đi. Có tin là bắt ta, sau này mỗi ngày người đều bị ma ám hay không?

Cô gái cười lạnh nói: "Trương đại sư, người không thể nói vậy được. Thân thể của ta người nhìn rồi, cũng sờ soạng rồi, giờ lại muốn quất ngựa truy phong? Nếu chuyện này tới tai chồng ta..."

Nghe cô ta nói vậy, lòng tôi liền chột dạ. Chết rồi, đều là tại trước đó bị túi ngũ cốc chi phối, làm cho cô ta nắm được đằng chuôi. Nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, đừng nói tới thanh danh, ngộ nữa còn bị kiện tội hiếp dâm, cả đời tôi sẽ không ngẩng mặt lên được.

Chẳng có cách nào, tôi chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Có điều tôi vẫn bảo cô ta mau chóng liên hệ với chủ nhà cũ, tốt nhất là dùng biện pháp hòa bình để giải quyết chuyện này.

Nhân viên bảo vệ lại nói với tôi, có khi giờ này chủ nhà cũ đã sang Thái rồi. Hằng năm vào thời điểm này là bận rộn nhất, hẳn trên lý thuyết là không về nước.

Tôi bỗng nảy ra một ý kiến, bùa hộ mệnh Thái Lan cũng là dùng di vật người chết tạo nên, như vậy về bản chất rất gần với vật tà âm. Như vậy liệu có thể dùng phương pháp đối phó vật tà âm mà áp dụng vào bùa hộ mệnh hay không?

Ý nghĩ này làm tôi bỗng hưng phấn, giống như giữa dòng nước xiết mà vớ được sợi dây. Nghĩ là làm, tôi liền bảo Lý mặt rỗ cùng tôi đi mua ít đồ.

Nữ chủ nhân lại bảo tôi dẫn nàng lên lầu, thu dọn một số đồ đạc, đêm nay mang tới khách sạn dùng, nàng không dám một mình đi lên.

Tôi do dự, sau đó ghi một danh sách những đồ cần thiết cho Lý mặt rỗ đi mua, còn mình thì dẫn cô gái kia lên lầu.

Vừa vào phòng, đã cảm thấy âm trầm, lạnh lẽo. Cảm giác này tôi cảm nhận rất rõ, khôn biết là do tâm lý tác động hay thật sự căn phòng có vấn đề?

Cô gái vội vàng mở tủ chọn quần áo, tôi thì ngồi chờ, rút một liều thuốc ra châm. Nhưng ngồi chờ, tôi lại thấy có gì đó không đúng, giống như có ai đó thổi hơi vào tai tôi. Bất thành linh quay đầu lại, lại chẳng có ai. Không khí này thật bất thường.

Trong lòng tôi bắt đầu nôn nóng, thúc giục cô gái nhanh lên, hiện giờ trong tay tôi chẳng có vũ khí gì, ngộ nhỡ gặp vật gì tà dị, cũng chẳng biết ứng phó làm sao.

Cô gái miệng đáp ứng, tay lục lọi nhanh hơn.

Nhưng cùng với không khí cổ quái này gọi lên, tôi lại không tự chủ được. Toàn thân bắt đầu nóng ran, cả người đổ mồ hôi. Trong đầu chẳng tự điều khiển được, hiện ra từng hình ảnh, tứ thể kêu gọi của cô gái.

Một âm thanh đột ngột vang lên trong đầu: "Suy nghĩ gì nữa, đừng nghĩ ngợi, lên đi. Nàng bảo người lên lầu, là muốn làm gì đó cùng người. Thức ra nàng đã sớm có ý với người, muốn có một đứa con, nhưng những người khác không ổn, người là lựa chọn tốt nhất."

Tôi bị âm thanh kia chi phối, vô thức đứng dậy, mắt nhìn hau háu về phía cô gái. Lúc này nàng mặc một cái váy ngủ vừa ngắn vừa rộng, đang chống hông lục tủ quần áo, chợt lóe trong tủ ra một bộ đồ lót ren.

Tôi đây thì tôi không thể kìm chế được nữa, cảm giác ý thức mơ hồ, cả người không bị khống chế, nhào tới vật cô gái lên giường.

Cô ta sợ hãi hét lên, muốn bỏ chạy.

Nhưng tôi sao lại cho nàng cơ hội chạy thoát? Lập tức dùng sức đè nàng xuống. Quả nhiên lần này nàng không chống cự nữa, mà nhắm mắt kích động nói: "Làm nhanh lên, đừng để bạn người phát hiện.."

Tôi không nói nhiều, tay chân khua loạn, cởi quần áo. Nhưng còn chưa kịp hành động, cửa phòng lại lần nữa vang lên tiếng gõ. Ngoài cửa Lý mặt rỗ gọi: "Trương gia tiểu ca, mở cửa, người bảo ta đi mua đồ nhưng chưa đưa tiền, ta không có tiền mặt."

Nghe thấy tiếng lão Lý, hình ảnh tấm thân trần truồng của hắn hiện lên, tôi lập tức mất sạch hứng thú, ý thức cũng thanh tỉnh lên nhiều, buông lỏng nữ chủ nhân: "Thật có lỗi, gần đây bị mấy thứ tà âm ám lên, thật sự tôi không thể tự chủ."

Cô gái oán hận trợn mắt lườm tôi một cái, vội đứng dậy sửa soạn quần áo.

Lý mặt rỗ đi vào thấy cô ta như vậy, lập tức há hốc mồm, sau đó tự tát mình một cái: "Ôi, người xem ta đã làm gì? Thật xin lỗi, ta đi ngay đây, hai người cứ tiếp tục."

Tôi dờ khóc dờ cười giữ hắn lại: "Đừng suy nghĩ vớ vẩn. Đại tỷ, cô mau thu xếp quần áo nhanh đi, tôi với bạn tôi ra ngoài mua đồ."

Cô gái do dự: "Ta...ta thu dọn này giờ chưa đủ."

Nhìn bộ dạng nàng có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, tôi không tự chủ được, liền thấy xấu hổ: "Tranh thủ thời gian sắp xếp đi, tôi không thể ở cùng cô, trong phòng cô toàn những thứ không sạch sẽ, mình tôi không gánh được."

Nàng lúc bấy giờ mới hừ một tiếng, cầm túi xách lên đi ra ngoài.

Chờ cô ta đi khỏi, Lý mặt rỗ lập tức mắng tôi sao không chớp thời cơ? Đây thực là cơ hội tốt mà.

Tôi tức giận đáp hắn một cái: "Mau, bớt nói nhảm. Sự việc lần trước ảnh hưởng tới tâm trí của ta, đến giờ vẫn chưa bình phục."

Nhìn Lý mặt rỗ biểu lộ sự hoài nghi, tôi biết có giải thích cũng vô ích, liền dứt khoát mặc kệ hắn, lúi húi ra ngoài mua đồ.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 15 - Chương 5: Câu hồn

Đầu tiên tôi dẫn hấn ra chợ, mua gạo thơm Thái Lan, sau đó chạy tới bờ sông bê ba mươi cành dương liễu, tiếp tục tới cửa hàng khâm liệm, mua một bộ áo liệm và giấy tiền kim đồng ngọc nữ. Cuối cùng quay về siêu thị mua thêm muối tinh và rượu đế.

Vốn dĩ lúc đầu tôi định chuẩn bị nước mắt trâu, có điều giờ thời gian cấp bách, mà khó tìm, nên đành dùng rượu đế thay thế.

Vật tà âm lẫn này không tầm thường, Nhất Sơ lại không ở đây, tôi cũng tiện tay mang theo thiên lang roi.

Chuẩn bị xong xuôi, tôi với Lý mặt rỗ trở về căn nhà. Vừa về tới nơi, cảm giác đầu tiên đó là nhiệt độ trong phòng rất thấp, lạnh như một gian phòng băng. Như vậy là oán khí đã ảnh hưởng lên căn phòng, mà mức độ lại khá nghiêm trọng.

Tôi với tay, bật điều hòa hai chiều, chốc lát không khí trở nên ấm áp hơn nhiều, có điều sau lưng vẫn cảm thấy ớn lạnh, điều hòa cũng không thể xua đi nỗi sợ trong lòng.

Hai chúng tôi ngồi trên ghế sofa, Lý mặt rỗ cũng hơi hoảng, nhìn quanh căn phòng âm u, hỏi tôi có biết vật tà âm được giấu ở đâu không? Nếu biết hấn còn chuẩn bị tinh thần.

Tôi cười khò: "Vật này giấu quá kỹ, ta thật sự chẳng tìm được.."

Lý mặt rỗ thở dài, nói hấn vốn định mấy ngày nữa sẽ tổ chức đám cưới, giờ bất thành linh xảy ra chuyện này, hấn cũng chẳng còn tâm trí đâu mà cưới với xin.

Tôi cũng chỉ đành an ủi hấn, nói không sao, cùng lắm thì lúc cưới, tôi mừng thêm tiền cho hấn.

Đầu buổi tối khá yên ổn, chúng tôi hào hứng xem phim, chẳng thấy có chuyện gì bất thường xảy ra. Tới nửa đêm, con buồn ngủ ập tới, tôi ngáp ngắn ngáp dài đứng dậy đi lại trong phòng, lần này tôi không dám ngủ, chỉ sợ nhắm mắt sẽ mãi mãi không thể tỉnh lại.

Giờ đầu óc đã thông suốt, tôi nghĩ đêm qua gặp ma, cũng không hoàn toàn là thật, rất có thể là do bùa hộ mệnh tạo ra ảo giác. Sức mạnh chính của bùa hộ mệnh được thể hiện qua ảo giác.

Những oan hồn này bị trói buộc trong bùa hộ mệnh, chỉ cần bùa hộ mệnh không bị phá vỡ, bọn chúng không thể rời xa quá ba mét, nếu quá khoảng cách này, cùng lắm cũng chỉ có thể gây ra ảo giác cho người khác.

Đi được mấy vòng, chân tôi bắt đầu mỏi, mí mắt cũng trĩu xuống. Ngược nhìn đồng hồ, thấy thời điểm đã tới, tôi chọn một góc trống, trải áo liệm ra, bắt đầu gõ chỉ trên áo.

Lý mặt rỗ vừa ngáp vừa cắt chỉ, mồm hỏi tôi sao lại làm như vậy? Một bộ áo liệm mới tinh, thật đáng tiếc. Tôi mắng: "Ngươi đúng là đồ keo kiệt. Một bộ áo liệm mà cũng tiếc rẻ, nếu ngươi thích, mai ta ra chợ mua cho ngươi chục bộ mà mặc."

Tháo hết chỉ trên áo liệm xong, tôi nói những đầu chỉ lại với nhau, mỗi đoạn dài khoảng năm mét. Năm mét này không phải là quy tắc gì, chỉ là phòng này rộng đúng năm mét mà thôi.

Sau đó, chúng tôi đan chỉ liệm thành một cái lưới, chẳng lờ lững giữa phòng. Thực chất hôm nay chuẩn bị những thứ này, cũng là vì muốn định vị chính xác hành tung của bùa hộ mệnh kia. Chỉ cần có thể tìm ra vị trí giấu nó, mà vẫn còn sống tới ngày mai, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, trực tiếp gửi trả bùa hộ mệnh về Thái, hoặc mang đến chùa miếu ở Trung Quốc, là có thể giải quyết nó.

Sau đó tôi đổ rượu và muối vào nồi, đun sôi lên. Quấy đều rồi dùng rượu muối rửa mặt, xong ngâm một ngụm trong miệng.

Lý mặt rỗ thấy vậy thì cau có, nói nếu muốn ngâm rượu muối trong miệng, sao ngươi không đợi chút nữa hãy rửa mặt? Giờ ngươi làm bản hết rượu, làm sao ta dám ngâm?

Tôi thản nhiên nói: "Ngươi có thể không cần ngâm."

Lý mặt rỗ liền thờ phào.

"Nếu ngươi không sợ chết." Tôi bổ sung thêm. Lý mặt rỗ lập tức hốt hoảng, nuốt nửa vục cả mặt vào nồi rượu.

Làm xong tất cả, nhìn đồng hồ đã vừa tới gần 3 giờ sáng. Cũng tốt, khoảng thời gian buồn ngủ đã trôi qua, tôi vươn vai một cái, rồi mang gạo Thái Lan ra nấu cơm.

Chiều này cũng chỉ là dựa trên phán đoán. Hôm nay tôi và Lý mặt rỗ có chuẩn bị trước, nên rất có thể đám oan hồn kia sẽ không ra, cho nên tôi nghĩ cách dẫn dụ chúng.

Ở Trung Quốc, muốn dẫn dụ oan hồn, cần một bát cơm úp ngược. Mà đây là oan hồn Thái Lan, đi tới nơi xa xôi này, chắc hấn sẽ nhớ hương vị quê nhà. Chưa chắc chúng đã thích gạo Trung Quốc, chỉ bằng dùng gạo Thái để thôi cơm.

Chẳng bao lâu, cơm đã chín. Lý mặt rỗ có vẻ khinh thường cách làm của tôi, nửa đùa nửa thật hỏi tôi phải chăng định chuẩn bị thêm một chút thức ăn, để mời com ma Thái Lan.

Tôi lờ mờ hắt một cái, nói nếu người thích thì tự đi mà làm, có khi mấy con ma nữ xinh đẹp kia lại còn thích người cũng nên.

Tôi mang bát cơm úp đặt ở vị trí dễ nhìn nhất, sau đó cùng Lý mặt rỗ ngồi trên ghế, tiếp tục xem TV.

Tôi đặc biệt bố trí một tấm kính dài chạm đất, đặt ở phía đối diện ghế sofa, như vậy có thể quan sát xung quanh phía sau qua gương.

Mắt tôi không dám chớp, nhìn chăm chú vào gương, chỉ sợ sẽ bỏ sót điều gì đó.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, trong phòng bắt đầu có hiện tượng quỷ dị.

Đầu tiên là trong góc phía sau phát ra tiếng phì phì như hổ mang phun lưỡi. Nhưng quan sát trong gương không có gì xuất hiện.

Có điều rất nhanh tôi liền nắm được hành tung của "nó". Bởi cái lưới đan bằng chỉ có một chỗ uốn lượn võng xuống, tôi khẳng định có thứ gì đó ở bên trên.

Hơn nữa nhìn khoảng lưới bị võng xuống, tôi kết luận quỷ không chỉ có một con. Về chuyện ma quỷ có trọng lượng hay không, tôi nghiêng về có. Trước đây tôi có xem một thí nghiệm khoa học trên truyền hình, các nhà khoa học đo đạc đúng lúc một người vừa chết, phát hiện trọng lượng giảm đi một chút. Từ đó đưa ra kết luận, linh hồn con người có trọng lượng khoảng 0,05 gram.

Mặc dù vô cùng nhẹ, nhưng cũng đủ làm lưới chỉ võng xuống.

Tôi tận mắt thấy khoảng võng trên lưới dần dần dịch chuyển về hướng chúng tôi, lòng khẩn trương, nhẹ nhàng dùng tay ra hiệu cho Lý mặt rỗ.

Lý mặt rỗ ngơ ngác nhìn tôi, bởi miệng ngậm rượu, không thể nói chuyện, có điều tôi vẫn hiểu hắn đang muốn hỏi "làm gì?"

Tôi dùng tay chỉ vào tấm gương, rồi cuộc hấn mới có phản ứng, cơ thể căng cứng, mắt tròn to nhìn chăm chăm vào lưới chỉ trong gương.

Cuối cùng, thứ kia di chuyển tới gần đầu chúng tôi. Tôi hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ nhắm mắt dưỡng thần, thực tế thì một giây cũng không rời mắt khỏi tấm gương.

Đợi tới khi "nó" đi qua, tới phía trước chúng tôi một đoạn, tôi liền lập tức hành động, nhảy bật lên, nhắm phía trước mà phun một ngụm rượu muối. Lý mặt rỗ cũng mau chóng làm theo.

Một ngụm rượu phun ra, quả nhiên trước mặt chúng tôi xuất hiện mấy "bóng người" mờ mờ. Bóng người tạo nên từ hơi nước, mặc dù rất mờ nhạt, nhưng tôi khẳng định, đây là mấy thứ bản thủ trốn trong bụi họ mệnh.

Nhận thấy đã bị chúng tôi phát hiện, những bóng người kia liền quay đầu bỏ chạy.

Nhưng tôi nào cho chúng cơ hội, cảnh liêu đã chuẩn bị từ trước, quạt liên tiếp vào chúng.

Mấy bóng người bị tôi dồn tới góc tường, vẫn hung hăng giãy dụa, muốn tìm đường chạy. Tôi liền giả vờ sợ hãi, để hồng một bên, để bọn chúng chui ra ngoài. Chúng vừa lượn qua, tôi liền cất lưới chỉ, chụp lên đầu chúng. Lưới ụp lên, những bóng người kia càng hiện ra rõ ràng. Tôi ra sức quạt tới tấp, không cho chúng cơ hội phản công.

Cũng may, đám oan hồn dường như không kịp trở tay, bị tôi đánh cho sợ, không dám động đậy, co vào một góc tường. Tôi thở phào, mang xô rượu muối còn lại, vẩy hết vào đó, rồi dùng cảnh liêu phủ lên. Như thế này có vẻ bọn chúng đã mắc bẫy tôi rồi.

Quay ra nhìn Lý mặt rỗ, hắn đang lăm lăm cầm thiên lang roi trên tay, nơm nớp lo sợ nhìn vào góc tường.

Tôi vội gạt thiên lang roi lại. Thứ này không thể tùy tiện sử dụng, bởi ngộ nhỡ không làm gì được chúng, sẽ chỉ chọc giận chúng tới cực điểm, đến lúc đó hai chúng tôi sẽ rất thê thảm.

Cũng may, đám oan hồn có vẻ ngoan ngoãn, chỉ nằm co cụm ở góc tường, cũng không có ý định thoát ra, tôi liền thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Vốn dĩ tưởng rằng mọi việc đến đây là kết thúc, chờ tới khi trời sáng, chúng tôi sẽ dỡ đám cảnh liêu ra, nhìn xem bên trong rốt cuộc là thứ gì? Một khi tìm ra vật tà âm, có lẽ giải quyết nó sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng chỉ là tôi đánh giá quá thấp ma lực của vật này, tôi vừa tĩnh tâm lại, định gọi nữ chủ nhân về thì chợt trong vách tường phát ra một tiếng cười rùng rợn.

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 15 - Chương 6: Tà thuật Thái Lan

Thần kinh của tôi tức thì căng cứng, mắt nhìn chăm chăm vách tường, tay nắm chặt thiên lang roi. Có vẻ cảnh liễu đã vô dụng, giờ chỉ còn cách trông cậy vào cây roi này thôi.

Trong mơ hồ, hình như tôi còn nghe thấy tiếng niệm phật xen lẫn với tiếng cười. Mà âm thanh niệm kinh kia hình như không phải phát ra từ vách tường, mà là truyền tới từ dưới lầu.

Tôi liếc mắt, ra hiệu cho lão Lý tới ban công nhìn xem. Lý mặt đỏ run rẩy đi ra ban công, chợt thấy hấn há mồm, không thốt nên lời, giống như vừa thấy một thứ gì đó kinh khủng.

Ấy vậy nhưng hấn lại chớp mắt leo lên lan can, có ý định nhảy xuống. Tôi toát mồ hôi lạnh, tuy đây chỉ là lầu hai, nhảy xuống không chết, nhưng chắc chắn sẽ tàn phế, cả đời ngồi xe lăn.

Chẳng dám do dự, tôi nhào tới kéo Lý mặt đỏ lại: "Con mẹ nó, nguoi làm gì vậy, định tự sát à?"

Lý mặt đỏ bấy giờ mới hồi phục tinh thần, hoảng hốt quay sang tôi: "Trương gia tiểu ca, đầu...đầu người!"

"Đầu ai?" Tôi không hiểu nhìn hấn, sau đó theo hướng tay hấn chỉ quét mắt xuống. Lập tức toàn thân tôi nổi da gà!

Không thể tưởng tượng, bên ngoài căn nhà, có một cái đầu đang lơ lửng giữa không trung, mắt nhìn chúng tôi chăm chặp.

Đầu người mắt mở to trừng trừng, miệng lẩm bẩm đọc kinh. Trên mặt hấn vẽ rất nhiều hoa văn màu đen, rất lạ. Tóc co lại, ánh mắt độc ác, trong lòng tôi không khỏi sợ hãi.

Thế nhưng trong lòng sợ hãi là thế mà lại nảy sinh một ý nghĩ quái đản, đó là muốn nhảy ra ngoài, ngăn cái đầu kia lại.

Mặc dù biết rõ nhảy xuống sẽ bị thương nặng, nhưng cơ thể lại không tự làm chủ được, trèo lên lan can.

Cũng may Lý mặt đỏ đã tỉnh táo, vội vàng ôm chặt lấy tôi: "Trương gia tiểu ca, mau tỉnh lại đi."

"Thiên lang roi, thiên lang roi đâu?" Tôi bị dọa tới toàn thân run rẩy.

"Chẳng phải nguoi đang cầm sao?"

Tôi giật mình, vội giơ thiên lang roi lên, nhắm đầu người lơ lửng kia vụt tới. Cái đầu rất nhanh né tránh, đồng thời bay đi.

Tôi chưa hoàn hồn, lập tức đóng kín toàn bộ cửa sổ. Tôi đã biết mình vừa gặp phải cái gì rồi, đó là thuật "hàng đầu bay", đứng đầu trong các ma thuật Thái Lan. (Cụm từ "飞头降" này e cũng chả biết dịch thế nào cho nó hay, để nguyên nghĩa thì nghe buồn cười, mà thôi kệ, chả nghe thấy cái thuật này của ng Thái bao giờ cả, ae đọc tạm).

Theo truyền thuyết Thái Lan, các pháp sư rất thích luyện một loại ma thuật đó là môn "hàng đầu". Hàng đầu thuật này rất độc ác, chỉ cần lấy được tóc hoặc máu của nạn nhân, có thể yểm bùa, khiến bụng nạn nhân xuất hiện cỏ trùng, đinh sắt các loại, sống không bằng chết.

Mà lợi hại nhất trong thuật hàng đầu là "hàng đầu bay". Nghe nói luyện tà thuật này, các pháp sư có thể tách rời đầu ra khỏi cơ thể, bay ra ngoài hút máu, hút đủ bầy bầy bốn chín ngày, xem như là luyện thành, từ đó có thể tùy ý điều khiển cái đầu bay ra ngoài.

Người Thái Lan rất hay trồng cây chuối trong sân, và kéo hàng rào gai trên tường để phòng hàng đầu bay để mắt tới. Thật không ngờ, để hại nữ chủ nhân, mà chủ nhà cũ lại hao tổn tâm cơ như vậy, còn mời cả pháp sư Thái Lan sang đây. Những pháp sư có thể sử dụng tà thuật này không hề tầm thường, tên này đúng là không còn nhân tính nữa rồi.

Nhìn thấy hàng đầu bay, trong lòng tôi liền sinh ra một ý nghĩ kiên định, đó là dù chuyện này tới đâu đi nữa, tôi cũng sẽ từ bỏ, không tiếp tục tham gia.

Vừa rời hàng đầu bay chắc hấn mới chỉ cảnh cáo chúng tôi, bảo chúng tôi đừng xem vào chuyện của hấn. Nếu như vừa rời thực sự hấn muốn xuống tay, thì với bản lĩnh của tôi và Lý mặt đỏ, chỉ như cá nằm trên thớt, chắc chắn chết thảm trong tích tắc.

Nghĩ vậy, tôi quay sang nói với lão Lý: "Mau về thôi, chuyện này đã quá tầm với của chúng ta rồi."

Nhưng Lý mặt đỏ như điên, mắt nhìn dờ dẩn vào phía ghế sofa. Tôi theo ánh mắt hấn nhìn vào, lại một lần nữa giật mình.

Trên ghế sofa, một bóng đen đang ngồi chễm trệ, bên cạnh còn có mấy mỹ nữ váy vàng, ngồi quay lưng lại với chúng tôi, xem phim.

Nhìn bóng lưng này, tôi liền nhận ra là đám quý tộc gặp hôm qua. Mẹ nó, đám này vậy mà lại thoát ra được.

Bọn nó không có hành động gì, chắc hấn không có ý tổn thương chúng tôi, chỉ đơn giản muốn chúng tôi thấy khó mà bỏ. Vừa rời hàng đầu bay tới đây,

cũng làm cho chúng thêm phần mạnh mẽ.

Tôi kéo áo Lý mặt rỗ, rón rén đi ra ngoài căn nhà. Vừa đi tới cửa, đột nhiên tôi thấy gì đó là lạ, sau lưng vang lên một loạt tiếng bước chân. Lập tức tôi nghiêng đầu ra sau, liếc mắt nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn thấy, cả người tôi ớn lạnh, bởi mấy cái bóng khi nãy còn ngồi ở ghế sofa, giờ này đã đứng ngay phía sau tôi, khóe miệng cười nham nhở, động tác cứng ngắt dậm chân tại chỗ. Chỉ cần chúng tôi đi ra ngoài, chắc chắn bọn nó cũng đi theo.

Chết rồi, làm sao đây, làm sao bây giờ? Lòng tôi như lửa đốt, tâm trạng dầy vò.

Tên đầu trọc hắc ám đứng đầu nhìn tôi cười hắc hắc, trong cổ họng hán đồ lồm máu tươi. Mấy ma nữ phía sau cũng cười lớn, lộ ra hai răng nanh nhọn hoắt.

Đôi mắt với đám "bạn bè quốc tế" này, tôi cắn răng một cái, quyết định ở lại. Chỉ cần tôi bước chân ra khỏi đây, bọn chubgs sẽ theo ám tôi cả đời.

Cố nén sợ hãi, tôi ngồi xuống ghế sofa, Lý mặt rỗ thì run bần bật, trần trối nhìn tôi. Tôi vỗ vỗ ghế, ra hiệu cho hán ngồi xuống bên cạnh.

Mặc dù thấy tôi hành động kỳ quái, nhưng Lý mặt rỗ cũng không dám làm loạn, miễn cưỡng ngồi xuống. Tôi tiếp tục cõ ra về bình thân xem TV, mấy bóng ma kia cùn đứng sau, thỉnh thoảng còn cúi người, cười cười với tôi.

Con mẹ nó, lũ hồn ma này sao lại rẻ tiền như vậy? Nếu không vì sợ đặc tộ với hàng đầu bay, tôi đã sớm động thủ.

Cũng may, bọn chúng hình như cùn chỉ dừng ở mức hù dọa, cả đêm không làm gì tôi, tới khi mặt trời mọc, chúng liền ngoan ngoãn biến mất.

Mất thấy nguy hiểm đã trôi qua, tôi liền kéo Lý mặt rỗ, định rời đi. Nhưng Lý mặt rỗ lại run rẩy nói: "Trương gia tiểu ca, ta bị chuột rút, ngươi công ta đi, không còn thời gian nữa."

Tôi nhìn xuống đũng quần hán, ướt sũng, mùi nước tiểu khai nồng nặc. Dù căm ghét tên nhát gan này, nhưng vẫn đành đỡ hán lên.

Đi được nửa đường, nữ chủ nhân gọi điện thoại tới, hỏi tôi tình hình thế nào?

Tôi liền chửi mắng một trận, nói:"Hai ngươi chắc chắn còn giấu ta điều gì. Chỉ vì một căn nhà nhỏ, chẳng đời nào hán lại cất công mời hàng đầu bay sang giải quyết. Lão tử hôm qua chút nữa đã bỏ mạng trong phòng, việc này ta lực bất tòng tâm, các ngươi tìm cao nhân khác đi!"

Nữ chủ nhân còn muốn dùng quyền thế áp bức tôi, tôi chửi thẳng vào mặt cô ta: "Có bản lĩnh thì báo cảnh sát bắt ta luôn bây giờ đi."

Nghe tôi nói như vậy, cô ta liền đổi giọng, thái độ hòa nhã hơn rất nhiều, cầu khẩn tôi kiểu gì cũng phải giúp cô ta.

Tôi thờ dãi nói: "Không thể, hàng đầu bay Thái Lan, một thương nhân nhỏ bé như ta làm sao đủ sức giải quyết? Tốt nhất các ngươi tự sang Thái Lan một chuyến, tìm cao tăng giải bùa đi. Ta cũng đã phát hiện nơi chôn bùa, các ngươi tới mang nó đi cùng, có khi còn có cơ hội sống sót."

Nữ chủ nhân vội bảo tôi tới căn nhà chờ, tôi nói đã về tiệm rồi muốn tìm thì tới tiệm đồ cổ mà tìm.

Lần này, cô ta không tới một mình, mà đi cùng còn có một người đàn ông trung niên, người này cao, gầy, ánh mắt vô cùng cao ngạo.

Hán giới thiệu mình tên Hạ Kiệt, là lãnh đạo cấp tỉnh, cụ thể chức vụ gì thì không nói, chỉ dặn về sau có bất cứ khó khăn gì cứ nói cho hán. Ai da, khẩu khí lớn như vậy, ắt hán không tầm thường.

Nhưng tôi cũng chả cần phải sợ hán, trực tiếp nói: "Các ngươi rốt cuộc giấu ta chuyện gì? Đồi phuong đã hao tổn hết tâm sức để hại các ngươi, chắc chắn phải có mối huyết hải thâm cừu?"

Hạ Kiệt do dự một chút, sau đó lúng túng nói: "Tiểu huynh đệ, có thể vào trong nói chuyện riêng được không?"

Tôi liếc sang Lý mặt rỗ, nói: "Yên tâm, đều là người một nhà cả."

Hạ Kiệt gật đầu, giải thích chuyện đã xảy ra. Vốn dĩ khu nhà này là nhà cổ từ những năm 60-70, trước đây có nhiều cụ già sinh sống. Nhưng sau này, một công ty bất động sản Singapore đầu tư hơn một tỷ nhân dân tệ, muốn cải tạo khu này thành khu biệt thự hiện đại, phá bỏ những phòng ở cũ.

Những cụ già đều không muốn chuyển đi, không chịu phá dỡ, lãnh đạo khuyên bảo cũng vô ích, đành mời cảnh sát địa phương cùng giang hồ tới. Đám giang hồ cường chế, trong lúc không cẩn thận đánh chết một cụ già. Mà cụ già này chính là cha của người chủ cũ căn nhà bây giờ.

Lúc ấy, Hạ Kiệt thân làm lãnh đạo, sợ sự tình sẽ bùng phát, ảnh hưởng tới thăng quan tiến chức, liền hứa sẽ cho người con một căn biệt thự, để phong bế sự tình.

Sau này Hạ Kiệt nuôi một cô bồ nhí, muốn cô ta có chỗ ở, liền nghĩ tới căn biệt thự này. Dù sao người con trai cũng không có giấy tờ sở hữu căn nhà, lòng tham nổi lên, Hạ Kiệt liền đuổi hán ra ngoài.

Có lẽ vì lý do này, hán hận hai người thấu xương, không tiếc bất cứ giá nào để báo thù.

Nghe Hạ Kiệt nói như vậy, tôi lập tức nổi giận. Mẹ nó, sớm biết sự tình thế này, tôi đã không nhúng tay vào, hấn ép người quá đáng quá rồi.

Chẳng riêng tôi, cho dù là Lý mặt rỗ xem tiền như mạng sống, cũng dùng tiền nói, chuyện này chúng ta không làm được, các người đi Thái Lan tìm cao tăng đi.

Hạ Kiệt ù rũ, một lúc lâu sau mới châm điếu thuốc, nói rằng hấn cũng thấy hối hận, không muốn lấy căn nhà nữa, nếu như bây giờ đem trả lại, liệu sẽ xong xuôi?

Tôi nói, nếu đối phương không bám theo các người, không dùng hàng đầu bay tới tìm các người nữa, sẽ không có vấn đề.

Hạ Kiệt thở dài, sau đó rút một tập tiền trong cặp ra, đưa cho tôi: "Vậy được rồi, chuyện này làm phiền hai vị, chút tiền này coi như là chi phí, hi vọng hai vị giữ kín trong lòng."

Tiền không nhiều, ước chừng mười vạn. Dù sao số tiền này trong tay bọn chúng cũng sẽ bị tiêu xài hoang phí, tôi chẳng khách khí mà nhận lấy. Nữ chủ nhân nghiêng răng nghiêng lợi, mắng tôi không có bản lĩnh.

Từ đó về sau, tôi không còn gặp Hạ Kiệt, hấn cũng không quay lại tìm tôi, chắc hấn sự việc qua thời gian đã kết thúc.

Có điều, chuyện này không kết thúc đơn giản như vậy. Đại khái khoảng một tháng sau, Lý mặt rỗ tới tìm tôi, thấy hấn rất vội vã, trong ngực còn ôm một bọc đen.

Tôi tò mò hỏi hấn, rốt cuộc có chuyện gì? Không phải người vừa cướp ngân hàng đấy chứ? Bọc đen đang ôm là bọc tiền à?

Lý mặt rỗ cười hắc hắc: "Trương gia tiểu ca, đoán xem, quả báo này tới cửa cũng không giấu được."

Nói xong, Lý mặt rỗ mở cái túi, lấy vật bên trong đặt lên bàn, thì ra là một tờ báo. Một tờ báo mà cũng ra vẻ thần thần bí bí, thật là hết thuốc chữa.

Nhưng liếc qua tiêu đề bài báo, tôi không khỏi thầm vỗ tay khen hay, báo ứng tới thật đúng lúc. Nội dung bài báo nói, có lãnh đạo cơ quan nào đó tên Hạ Kiệt nhảy lầu tự sát, mà địa điểm nhảy lầu chính là ngôi nhà mà hấn cướp trắng kia.

Nguyên nhân tự sát không rõ ràng, có điều phát hiện ra trong nhà có bồ nhí của Hạ Kiệt. Lúc đó cô ta đang dùng mảnh thủy tinh cắt cổ tay, kịp thời đưa tới bệnh viện cứu chữa, sau khi tỉnh lại trở nên điên điên khùng khùng. Cô ta ngo ngo, cả ngày nói linh tinh, nói rằng có quỷ hại mình, thậm chí còn nói chính mình đẩy Hạ Kiệt xuống. Bởi vì cô ta đã phát điên, nên cảnh sát không truy cứu trách nhiệm hình sự.

Cảnh sát còn tìm thấy trong túi áo Hạ Kiệt một phần thư tự thú, đại khái là những năm gần đây hấn tham ô bao nhiêu tiền, làm dụng chức quyền ra sao, hại bao nhiêu người. Kết quả, hấn chết đi cũng không được bình an, liên lụy rất nhiều tham quan.

Đọc hết bài báo, tôi bật cười. Xem ra lúc trước chúng tôi buông bỏ là quyết định chính xác. Nếu như lúc đó tìm mọi cách triệt tiêu bùa hộ mệnh, dù có thành công, tên súc sinh Hạ Kiệt này sẽ lại tiếp tục ung dung tự tại ngoài vòng pháp luật, ăn trên mò hôi xương máu của nhân dân.

Sau này căn nhà kia bị bỏ hoang, không ai dám ở. Người ta đồn rằng trong nhà có ma, nửa đêm TV tự bật lên, còn có tiếng cười của cả nam và nữ, cuối cùng thậm chí hàng xóm cũng chuyển đi.

Chỉ một lá bùa hộ mệnh mà diệt trừ được một đám tham quan, tôi lại mong xuất hiện thêm nhiều lá bùa như vậy.

Các cụ nói rất đúng, làm quan mà không vì dân, thì thả về nhà mà bán khoai. Chức quyền càng cao, trách nhiệm càng lớn, nó là thanh kiếm hai lưỡi, múa tốt thì nhân dân kính yêu, lưu danh ngàn đời. Ngược lại múa không tốt sẽ chỉ là dùng kiếm tự sát, cả đời mang ô nhục.

Không ai có thể thoát khỏi quy luật này, dù quyền chức có cao tới đâu, cũng sẽ có ngày phản phệ.

Hết p15

Bạn đang đọc truyện *Buôn Đồ Người Chết* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.